

Giới thiệu Nữ Y Về Thời Loạn

Tên gốc: Xuyên qua loạn thế y nữ

Thể loại: Xuyên không, cổ đại, điền văn

Edit: Yunchan

Độ dài: 111 chương

Văn Đan Khê là một nghiên cứu sinh đại học chuyên ngành y khoa nhưng lại được vượt thời gian về thời loạn cuối triều Minh, cũng tại đây cô gặp phải một tên thủ lĩnh thổ phi nhưng đàn chó chề Trần Tín. Thế nhân đều cho hắn là sói, cô là dê, nhưng ai ngờ đâu, cô mới là con sói đội lốt cừu. Đây là câu chuyện về một nữ phúc hắc đầu trí với một tên ngốc xít.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Edit: Yunchan

Vào một sớm mai tháng tư tiết trời ôn hoàn, trong không khí băng lãng hương thơm thoang thoảng. Văn Đan Khê rời giường rửa mặt xong xuôi rồi sửa soạn vào bếp làm bữa sáng.

Vì chưa quen việc nên cô phải chà cái dao đánh lửa tận mấy lần mới nhóm được củi. Văn Đan Khê không nén nổi nụ cười tự giễu, ngồi bên chồng rom củi nhóm lửa mà nghĩ tới chuyện xảy ra với mình nửa tháng qua: Cô vốn là một nghiên cứu sinh của đại học Trung y mới được nhận vào bệnh viện, đang chuẩn bị hăm hồ dựng nên sự nghiệp vĩ đại, muốn tích lũy kinh nghiệm để mở phòng khám của riêng mình. Ai ngờ đâu chỉ vì một con cảm cúm mà cô lại bị lôi đến nơi này, trở thành một Văn Đan Khê trùng họ trùng tên. Nhưng cha mẹ của Văn Đan Khê ở đây đều mất cả, chẳng lâu sau anh trai và chị dâu cũng nối tiếp nhau nhắm mắt xuôi tay về Tây Thiên, chỉ để lại một cháu trai sáu tuổi, cháu gái năm tuổi và cô sống nương tựa vào nhau. Thế còn chưa đủ, họa vô đơn chí thế nào Văn Đan Khê lại bị Chu gia đính hôn từ thuở nhỏ hồi hôn. Thế là Văn Đan Khê không vượt qua nổi dả kích liên tiếp nên đổ bệnh nặng, khi tỉnh lại thì đã đổi sang linh hồn của Văn Đan Khê hiện đại.

Văn Đan Khê nhìn bữa sáng đã gần chín tới thì định tắt lửa rồi đi gọi hai đứa nhóc dậy ăn sáng. Nhưng cô vừa đứng lên thì bỗng nghe thấy trong sân có người múc nước rửa mặt, chứng tỏ hai đứa trẻ Tuyết Tùng và Tuyết Trinh đã thức dậy rồi. Văn Đan Khê không dần được tiếng cảm thán, quả nhiên con nhà nghèo đã biết lo từ rất sớm.

“Cô cô ơi.” Tuyết Tùng chạy lót tót vào bếp nhắm thẳng về phía cô, phoi ra gương mặt cười toe toét đáng yêu.

Văn Đan Khê cười nói: “Trên bếp có nước nóng, cháu múc một gáo mang ra cho muội muội rửa mặt với nhé.”

Hai đứa trẻ tự rửa sạch tay chân mặt mày, rồi ngồi thật ngay ngắn vào bàn, chờ Văn Đan Khê lên, sau đó ba cô cháu im lặng ăn xong bữa sáng. Văn Đan Khê mới đặt đĩa xuống thì bỗng nghe thấy có người gõ cửa.

Tuyết Tùng hiểu chuyện bèn nói ngay: “Cô cô đi đi, chắc là có người đến khám bệnh đây ạ.”

Thế là Văn Đan Khê vội vàng ra mở cửa. Bàn tới chuyện này, Văn Đan Khê quả là phải cảm thán với sự trùng hợp lạ lùng này.

Nhà họ Văn và nhà cô ở hiện đại tương đối giống nhau ở chỗ hai nhà đều làm nghề y mấy đời. Ông nội của Văn Đan Khê thời này là một đại phu có tiếng ở quê hương, sau đó vì nạn cướp mà phải dời nhà tới Dịch Châu. Cha Văn tới tuổi trung niên mới có được mụn con gái như Văn Đan Khê nên yêu thương hết mực, lúc hành y thường nắm tay dạy Văn Đan Khê học chữ, nhân tiện còn dạy cho cô biết ít y thuật. Nhờ đó, lúc cô vượt thời gian tới đây chẳng gặp trở ngại gì với nghề nghiệp của thân thể này, các hương thân quanh đây cũng chẳng thấy có gì bất thường.

Lúc này đang độ giao mùa, và lại một khoảng thời gian trước thời tiết lúc lạnh lúc nóng, làm mọi người rất dễ sinh bệnh. Trời vừa sớm tờ, bên ngoài cửa ra vào của Văn gia đã đứng chật người tới đây xem bệnh, có người đứng chờ, có người thì dìu người thân bên cạnh. Văn Đan Khê niềm nở mời các hương thân vào trong viện. Vì nhà chính không quá rộng nên có người còn đứng lán ra cả ngoài sân.

Văn Đan Khê chặn cho từng người một: “Vương đại gia, ngài bị cảm lạnh nên chú ý mặc nhiều quần áo hơn. Lát nữa ta sẽ kê cho ngài một đơn thuốc, ngài uống trong vòng hai ngày là hết.”

“Lý đại nương, bệnh cũ của đại nương tái phát đây mà.”

...

Văn Đan Khê kiên nhẫn nói kỹ những điều cần lưu ý cho các thôn dân, ai hỏi đều trả lời rất cặn kẽ. Tiền xem bệnh nếu có thì trả nếu không thì nợ lại. Ấy chẳng phải vì Văn Đan Khê muốn làm thánh mẫu chẳng màng tư lợi, bụng mình đói meo chưa lo nổi đã đòi khám bệnh miễn phí cho người. Mà đây là quyết định của cô sau mấy ngày suy nghĩ, tính từ khi cô đặt chân tới nơi này.

Văn gia ở thôn Thanh Khê vốn là một nhà từ nơi khác tới, tuy nhờ thân phận đại phu mà thôn dân không quá bài xích họ, nhưng sự xa cách vẫn đang tồn tại ngấm ngấm. Chưa kể giờ đây cô chỉ có một thân một mình không nơi nương tựa. Mà căn cứ vào sự nghe ngóng quan sát của cô trong nửa tháng này, cô còn biết được triều đại này không hòa bình. Cụ thể ra sao cô không rõ lắm, nhưng qua những lần tán chuyện của thôn dân hàng ngày, thì ở đây thường xuyên có quân Thát từ(*) và bọn cướp lẫn vào dân chạy nạn tới tàn sát thành trấn và thôn làng, thế thời loạn lạc nên phải sẫm soi xét nét.

Cũng vì thế cô muốn chất chịu từng tý, cố hết sức để lại ấn tượng hiền lành trong lòng thôn dân, hy vọng họ đừng làm khó cho ba cô cháu. Và quả thật việc làm của cô cũng đạt được đôi chút hiệu quả, người xưa tương đối chất phác, phần lớn mọi người đều có ân tât báo, cho dù người thân của bệnh nhân không có tiền để trả, nhưng thay vào đó họ lại cảm qua một giỏ thức ăn hoặc bưng sang một bát gạo. Dần dần tích tiểu thành đại, cũng đủ để ba người họ chèo chống qua ngày.

(*) Chỉ người phía đông Mông Cổ, phía đông bắc Nội Mông và nước Mông Cổ ngày nay.

Hàng người xem bệnh rút ngắn dần, phần lớn hương dân đều tới với cái mày chau, ra về với đôi mày giãn.

“Văn cô nương, mục đây nghèo khó, không có cách nào để trả phí chẩn bệnh cho cô, thôi thì cô cầm đỡ mấy cái trứng gà này nhé.” Đây là Vương bà từ ở phía Tây đầu thôn, mấy hôm trước Văn Đan Khê vừa khám bệnh cho con của bà.

Văn Đan Khê vội vàng từ chối: “Vương bà bà, nhà bà không dư dả gì, nên cầm về đi ạ.”

“Không, không được. Nhà ta nghèo chỉ có mấy cái trứng gà này mà thôi, chẳng lẽ cô nương chê ít sao?”

Văn Đan Khê thấy bà khẳng khái mãi, đang muốn nhận lấy cho bà vui lòng, thì đột nhiên bên ngoài viện vọng tới tiếng vó ngựa dồn dập từng hồi.

Mọi người nghe thấy tiếng động rầm rập thì nhón nháo hẳn lên, có người la lên thất thanh: “Chạy mau! Quân Thát từ tới!”

Thế là trong phút chốc có người chạy bán mạng ra ngoài, có người leo tường qua tường. Những người phụ nữ trẻ tuổi thì càng quần trí hơn chạy trốn tan tác. Trong viện hò hét loạn cả lên, Tuyết Tùng và Tuyết Trinh càng sợ tới nỗi mặt cắt không còn giọt máu, hai đứa rúc sát vào người cô cô mình, nhìn chòng chọc cửa lớn với ánh mắt hoảng sợ vô cùng.

Dù sao Vương bà cũng lớn tuổi nhất ở đây nên cũng bình tĩnh hơn tất cả, vội vàng cất giọng hét lớn: “Nghe thấy tiếng vó ngựa nhưng không nghe thấy tiếng kêu la thảm thiết, chưa chắc là quân Thát từ đâu.”

Nói đoạn bà cũng thấy không yên bụng lắm, bèn run bần bật chạy vào bếp cầm ngay một cái nồi, quệt lọ nghe bồi vào mặt cô, nhỏ giọng dặn: “Bất kể có phải là quân Thát từ không, cứ bồi lên cũng chẳng thừa gì, cô trốn lẹ đi.”

Văn Đan Khê mỉm cười với bà, định lên tiếng nói gì đó thì chợt nghe tiếng vó ngựa mỗi lúc một gần hơn, sau cùng dừng lại ở cổng sân, một loạt mười mấy người đàn ông lực lưỡng kéo rầm rập vào sân, sẵng giọng hỏi: “Đây là nhà của Văn đại phu đúng không?”

Những người chưa chạy kịp hoảng hốt ra mặt, người thì chui vào gầm giường, kẻ thì chui xuống gầm bàn. Văn Đan Khê cố hết sức giữ bình tĩnh, bước nhanh lên, nói giọng lễ độ: “Văn đại phu là đại ca của ta, nhưng năm ngoái đã bị quân Thát từ giết hại, ta là muội muội của huynh ấy, chẳng biết các vị tìm đại ca ta có chuyện gì?”

Mấy người đàn ông đô con đang sẫm soi Văn Đan Khê hoàn toàn không hé răng, chỉ có một người mặt theo gât đầu sơ với cô rồi ngoảnh lại nói với một nam tử để râu quai nón: “Vậy phải làm sao đây? Hay là tới thôn khác mời lang trung.”

Râu quai nón bực dọc đáp: “Đề cũng biết mà, lang trung ở quanh đây đều mời hết rồi nhưng chả tên nào xài được. Cho nên đại ca mới bảo chúng ta tới đây tìm, ai dè... mẹ nó không may.”

Hai người thờ dài một tiếng rồi hạ giọng trao đổi vài câu nữa, sau đó quay lưng rời khỏi Văn gia. Văn Đan Khê thấy bọn họ đi xa rồi thì lòng mới thờ phào thả lỏng. Những người đàn ông này vừa đi, các hương thân đang ẩn núp ở mọi góc ngách mới dám chui ra, ai nấy đều vỗ ngực xúc động, ngấm lại vẫn còn sợ.

Có người tò mò hỏi: “Văn cô nương, cô không sợ sao?”

Văn Đan Khê cười đáp: “Thật ra ta cũng sợ, nhưng đây là nhà ta, nếu cả ta cũng bỏ trốn, bọn họ không tìm được người thì thế nào cũng nổi điên lên, lúc đó còn đáng sợ hơn nữa.” Và lại căn nhà lá này có chỗ nào để trốn đâu, tìm một phát là ra ngay.

Mọi người gât đầu, vì còn sợ hãi nên không màng tới chuyện xem bệnh nữa mà lập tức tạm biệt về nhà, lúc gần đi còn không quên nhắc nhở cô: “Trông bề ngoài của những người này thì chắc là thuộc hạ của Độc Hồ tướng quân. Trước đây Trần tướng quân là một mã phi cướp bóc, người đòi xưng là Hoạt Diêm Vương, cô cũng phải cẩn thận một tý.”

Văn Đan Khê gât đầu với vẻ cảm kích. Tuy cô chỉ mới tới đây hơn nửa tháng, nhưng danh hiệu Độc Hồ tướng quân đã vang như sấm bên tai. Tới cả lúc Tuyết Tùng muốn hù dọa Tuyết Trinh cũng lôi tên hấn ra hù, uy lực phải nói là khủng khiếp. Tuy nhiên cô chưa từng tiếp xúc với những người như thế nên

trong lòng cũng không quá sợ hãi như những người khác.

Tiến chân các hương thân đi rồi Văn Đan Khê bèn khóa cửa viện lại, rồi xách giỏ dắt hai đứa cháu ra ngoài.

Hai đứa nhỏ vẫn chưa hết hoảng, tay nắm chặt vạt áo cô không dám thả, nhắm mắt cun cút theo đuôi, dọc đường Văn Đan Khê luôn dịu giọng an ủi. Ba người vừa ra tới cổng thôn, thì bỗng thấy trên đường làng cuộn lên màn bụi mịn mù. Văn Đan Khê thất kinh, đúng là mấy tên kia quay lại! Văn Đan Khê còn đang đắn đo xem có nên chạy hay không, thì loáng cái những tên đó đã trở tới ngay trước mắt.

Người xuống ngựa trước tiên là tên râu quai nón, hất chỉ một ngón tay vào Văn Đan Khê, nói thẳng: “Cô, theo chúng ta một chuyến!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Edit: Yunchan

Tìm Văn Đan Khê thốt lên, cô lập tức quan sát người đàn ông này một cách thần tốc. Hàm lún phún râu, lệ khí ngập thân, cặp mắt lồi, nom đích thị là một người có tính tình nóng nảy, mà còn là người của quân Phá Lỗ nữa, theo đà này mình cô đi không an toàn chút nào. Nhưng nếu không đi... thì giờ cô có quyền để từ chối sao? Rõ ràng hồi này họ đã đi rồi, sao lại quay về chứ?

Nghĩ đến đây, Văn Đan Khê nhanh chóng lựa lời nói khéo: “Y thuật của ta không bằng một phần mười đại ca, nếu những đại phu khác đều bó tay hết cách, thì ta cũng chỉ làm phí thời giờ thôi, chỉ bằng các vị hãy mời người cao minh khác thì hơn.”

Chưa đợi râu quai nón lên tiếng thì Mặt Thạo kể bên đã mất kiên nhẫn trừng Văn Đan Khê, sùng sộ quát: “Tứ ca ta nghe ngoài đường kháo nhau cô là đại phu nổi danh ở vùng này, sao nào? Cô chữa cho người ngoài được mà không chữa cho Tam ca ta được à, chả lẽ quân Phá Lỗ ta ăn thịt người sao hả?”

Văn Đan Khê chờ hất bốc hỏa xong mới đáp nhanh: “Vị đại ca này, ta là thầy thuốc thì bất kể ai mắc bệnh cũng nên đến xem. Có điều ta là thân nữ nhi, ở trong thôn thì còn dễ ăn nói, nhưng nếu một thân một mình tới quân doanh thì rất bất tiện. Hơn nữa, thường ngày ta chỉ xem cho hương thân mấy loại bệnh nhẹ như đau nhức cảm mạo, thật lòng không kham nổi việc lớn nhường này, mong đại nhân thông cảm.”

Mặt Thạo giật giật mép, còn muốn khệt lừa tiếp.

Râu quai nón thì suy tư một thoáng rồi nói: “Cô cứ yên tâm, tuy quân Phá Lỗ có tiếng ác bên ngoài, nhưng có một quân quy: Giết người có thể vô tội, nhưng *** người thì bị tòng xẻo! Văn đại phu có nghe thấy lời đồn nào nói quân Phá Lỗ ta khinh nhục phụ nữ chưa?”

Văn Đan Khê nghe mà ngỡ ngàng, cái quân quy này rõ là đặc biệt. Cô ngẫm lại, hình như đúng là chưa nghe ai nói quân Phá Lỗ từng lăng nhục phụ nữ cả.

“Sao nào, Văn đại phu có thể yên tâm rồi chứ.” Cặp mắt của Mặt Thạo trợn lên trông như sắp lọt khỏi tròng tới nơi. Văn Đan Khê chẳng biết làm gì hơn là cười làm lạnh với hắn. Râu quai nón cũng liếc mắt ra hiệu cho Mặt Thạo bớt nóng.

Văn Đan Khê hết cách đành nhìn qua hai đứa nhỏ bên cạnh, cô suy nghĩ một lát, đến nước này rồi thì cô muốn từ chối cũng chẳng xong, thôi thì đành đi theo coi sao.

Cô cúi người xuống nói với Tuyết Tùng: “Tùng nhi ngoan, cô cô phải đi xem bệnh cho một vị thúc thúc, Tùng nhi ở nhà chăm muội muội được không?”

Tuyết Tùng cắn môi, rụt rè ngó cô cô mình, lặng lẽ gật đầu mà mắt thì ầng ậng nước. Lúc này Vương bà bà chống gậy tập tễnh đi ngang thấy thế bèn đánh bạo bước lên: “Văn cô nương, cô cứ yên tâm đi đi, hai đứa bé cứ giao cho ta.”

Văn Đan Khê bèn lật đật nói cảm ơn, giao hai đứa nhỏ cho Vương bà bà. Cô quay về lấy hòm thuốc rồi lập tức theo nhóm của râu quai nón lên đường.

Văn Đan Khê không biết cười ngựa, râu quai nón đành phải nhét cô vào một cỗ xe ngựa tồi tàn rồi kéo lạch cạch về hướng quân doanh.

Râu quai nón trầm mặt đánh xe ở đằng trước, Văn Đan Khê đợi mình bình tĩnh lại thì mở lời bắt chuyện câu được câu chăng với hắn.

Mới đầu râu quai nón rất kiêu căng, Văn Đan Khê hỏi mười câu thì hắn chỉ đáp mỗi một câu. Sau đó nước chảy đá mòn, nên dần dần cô cũng cạy được cái miệng đóng im ỉm của hắn. Đầu tiên Văn Đan Khê muốn nghe sơ lượt về tình trạng bệnh nhân.

Râu quai nón vừa nhắc tới người bệnh thì lập tức râu rĩ ra mặt: “Bình thường người huynh đệ này của ta khỏe y như trâu vậy. Tháng trước đánh giặc xong quay về, thì nửa đêm đột nhiên kêu đau bụng, mời tới không dưới mười đại phu, uống hết mấy chậu thuốc to mà chả ăn thua gì. Đại phu nói là bị ung ruột.”

Văn Đan Khê vừa nghe hần nói chuyện vừa suy nghĩ thật nhanh. Ung ruột chính là viêm ruột thừa, bệnh này ở hiện đại thì chỉ là bệnh thường chẳng đáng vào đâu, tới bệnh viện mổ một nhát là xong tất. Nhưng ở cổ đại này, nếu ở giai đoạn đầu thì có thể dùng thuốc Đông y để trị, nhưng giai đoạn giữa và giai đoạn cuối thì không thể. Vấn đề hóc búa ngàn này, lẽ nào tới đó phải động dao thật sao? Nhưng nếu động dao rồi bị nhiễm trùng thì biết làm sao đây?

Râu quai nón thấy Văn Đan Khê nhíu mày rất chặt ra chiều khó khăn, vội vàng nói chậm lại: “Văn đại phu cứ yên tâm đi, huynh đệ bọn ta không phải là hạng không nói lý, nếu cô hết lòng chữa trị thì dù không trị dứt cũng chẳng ai dám gây sự với cô. Đây gọi là sống chết có số rồi, haizz...”

Lúc nói câu cuối, trong giọng của hần chứa vẻ đau buồn làm cho người nghe chạnh lòng. Xem ra có tình cảm khác sâu nặng với người bệnh, Văn Đan Khê nhìn tướng mạo hần tuy có vẻ hung ác, nhưng lời nói và hành động thì vẫn là một người hiểu chuyện. Thế là cô vội cười đáp:

“Bệnh ung ruột là do ngoại tà xâm nhập làm tắc nghẽn lòng ruột, thức ăn không thể bài tiết nên tổn hại tới dạ dày. Sau khi ăn no lại phải chạy nhanh hoặc lo âu và tức giận, dòng khí trong cơ thể bị nghẹt làm khí huyết tắc nghẽn, máu đục và khí bẩn bị nén lại tích tụ trong thành ruột, gây nên ung ruột. Nếu chất độc tích lại quá nhiều sẽ làm mưng mủ. Về phần có trị được hay không, thì ta còn phải xem tình trạng của người bệnh mới quyết định được.”

Râu quai nón nghe cô phân tích một hồi thì mắt vụt sáng, nói ngay: “Trước đây cũng có đại phu nói y vậy. Chẳng biết Văn đại phu có cách nào trị dứt không?”

Văn Đan Khê suy tư chốc lát rồi chậm rãi đáp: “Lúc trước, nhà ta từng có một quyển sách cổ, trên đó có nhắc tới...”

Văn Đan Khê còn chưa nói hết câu, thì Mật Thạ đang dòng tai nghe lỏm bên cạnh không nhịn được chen ngang: “Nói vậy thì Tam ca của ta được cứu rồi! Ha ha, tốt quá!”

Văn Đan Khê không dám nói quá chắc chắn nên vội vàng tiếp lời: “Hai vị đại nhân, ta còn chưa nói hết mà.”

Mật Thạ nhanh nhẩu đáp: “Ồ ờ, cô nói tiếp đi.”

Văn Đan Khê tính sẵn trong lòng rồi mới chậm rãi nói: “Tiếc là quyển sách cổ này đã thất lạc lúc ta chạy nạn rồi.”

“Hả, vậy chả phải cô đang bị người sao?” Mật Thạ vỗ vỗ cổ ngựa, khó nén nổi cơn tức, bèn lườm Văn Đan Khê một cái, song lại bị râu quai nón lườm ngược lại.

Văn Đan Khê cũng không để bụng mà hé môi cười nói: “Tuy mất rồi nhưng ta vẫn nhớ hơn nửa. Cho nên lát nữa xem bệnh tình rồi mới dám quyết định.”

Mật Thạ mắt kiên nhẫn lườm trời, nữ tử này muốn gì hả, trêu hần vui lắm à, lúc nào cũng nói nửa này để dành nửa kia. Nhìn cái đáng trò chuyện tí tòn của cô ta với Tứ ca xem, trông chẳng có vẻ gì là sợ Tứ ca hết. Hừ hừ, gan to nhỉ. Nhưng mà, nếu cô ta thấy đại ca rồi mà còn giữ được cái đáng này thì hần mới phục cô ta. Mật Thạ ngồi một chỗ mà oán thầm trong bụng như thế.

Văn Đan Khê nói tới đây thì bỗng im lặng, vội vã kiểm tra dụng cụ và dược liệu trong hòm thuốc của mình một cách chăm chỉ. Hòm thuốc này đương nhiên là do đại ca của thân thể này để lại, sau khi Văn Đan Khê thừa hưởng thì đã tiến hành cải tạo lại một lần. Lúc đầu cô định tự vẽ một bộ dụng cụ chữa bệnh để mang đi rèn, nhưng thợ rèn trong thôn chỉ biết chế tạo vài loại dụng cụ sơ sài, nếu vào thành thì một là quá loạn, hai là không có tiền. Cho nên bản vẽ của cô chỉ nằm mốc meo trong đáy hòm mà thôi. Song hôm nay lại là một cơ hội tốt, trong quân Phá Lỗ hẳn là có thợ rèn.

Nghĩ tới đây, Văn Đan Khê bèn lên tiếng dò hỏi: “Hong đại ca, xin hỏi trong quân có thợ rèn không vậy?” Người râu quai nón này họ Hồng, người ta gọi hần là Hồng đại hồ tử (*), chuyện này cũng được Văn Đan Khê hỏi thăm lúc nãy.

(*) *Đại hồ tử*: nghĩa là râu quai nón.

Mật Thạ lại cướp lời: “Đương nhiên là có. Nhưng chữa bệnh thì cần thợ rèn làm gì?”

Râu quai nón quát một roi lên ngựa rồi đáp: “Thợ rèn thì có, Văn đại phu có yêu cầu gì thì cứ việc nói.”

Văn Đan Khê đưa bản vẽ đã được gói kỹ cho râu quai nón nói: “Ta đoán có lẽ lát nữa sẽ dùng tới loại dụng cụ này. Nếu tiện thì hãy bảo người đi làm trước thì tốt hơn.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Edit: Yunchan

Hơn một canh giờ sau họ đã tới được nơi mà quân Phá Lỗ đóng quân. Tuy Văn Đan Khê vẫn giữ mắt nhìn thẳng trông khá là hiền lành, nhưng dọc

đường đi đã ghi nhớ được sơ sơ địa hình của nơi này nhờ liếc qua khốe mắt.

Đây là trại quân chính quy hay là ổ thổ phi thế!

Chẳng qua, cô nhớ trong truyền thuyết có nói nhiều tướng quân cũng xuất thân từ mã phi cướp bóc, thế nên lòng cũng bình tĩnh lại đôi chút.

Văn Đan Khê cố ý hỏi với giọng tò mò ca tụng: “Hồng đại ca, ở đây huynh làm đương sai dưới trướng của tướng quân, quan hàm cũng không nhỏ đúng không?”

Hồng đại hồ tử ngó Văn Đan Khê mà hơi buồn cười, đáp: “Cô có biết ở triều Đại Lương này cái gì là không đáng tiền nhất không?”

Văn Đan Khê lắc đầu không biết.

“Là tướng quân.”

“Hà?”

“Vì toàn lãnh thổ này có trên một trăm vị tướng quân sao?” Văn Đan Khê hỏi mà khó hiểu ra mặt.

Hồng đại hồ tử thờ dài tiếp lời: “Mười mấy năm qua khắp nơi luôn xảy ra thiên tai, lũ lụt rồi tới hạn hán, chưa được một ngày bình yên, thế nên đâu đâu cũng có dân lưu lạc, đạo tặc cũng nổi lên bốn phía. Để làm an lòng dân, triều đình đã thông cáo chỉ cần ai không tạo phản thì sẽ cấp cho một chức quan, nhưng nó có ích gì chứ? Trong khi triều đình không phát binh lương...”

Hồng đại hồ tử nói tới đây như sức nhận ra mình nói hồ bèn ngậm miệng lại. Lòng Văn Đan Khê sôi trào, xem ra cái triều Đại Lương này đã sắp tới thời suy tàn, tình hình còn gay go hơn cô tưởng tượng. Tục ngữ có câu, thả làm chó thời bình còn hơn làm người thời loạn. Câu này chính là để lột tả sự tàn khốc của chiến tranh. Mà cô chỉ là một cô gái bình thường dặt theo hai đứa trẻ, sống ở thời đại này thì gian khổ tới nhường nào.

Nghĩ tới đây, trong lòng Văn Đan Khê càng thêm nặng trĩu.

Hai người mang tâm sự riêng nên dọc đường chẳng ai lên tiếng, sau khi băng qua vài tốp canh gác thì tới trước một doanh phòng được đắp bằng đá.

Mặt Thạ không chờ nổi nên đẩy cửa vào ngay, Văn Đan Khê liếc qua đã thấy một bệnh nhân đang nằm cuộn tròn trên giường. Vóc dáng người này cao ráo, nằm gập lưng hướng ra ngoài, sắc mặt vàng bủng, tóc tai rối bời, cho dù đang ngủ nhưng chân mày vẫn chau lại thật chặt.

Mặt Thạ bước lên đẩy hẳn: “Tam ca, tỉnh lại đi, đại phu tới rồi.”

Bệnh nhân ừm một tiếng nhưng vẫn không động đậy.

Hồng đại hồ tử cũng lại gần, đánh bốp vào mũi hất một phát, ngoác mồm hét: “Đại Giang dậy mau!”

“Hà!” Người bệnh bỗng ngồi bật dậy, mắt nhắm nhem ngái ngủ, trông bộ dạng lơ mơ chẳng hiểu gì.

“Đại Giang, ta mời một đại phu về cho đệ rồi này. Dậy gấp lên!”

Quách Đại Giang lơ đãng quay qua rồi quét mắt khắp phòng, phát hiện người hẳn không quen chỉ có mỗi mình Văn Đan Khê.

Hắn ngấm nghĩa cô nương yếu đuối này bằng ánh mắt hoài nghi, lòng chẳng hiểu đâu vào đâu, rồi như sức nhớ ra điều gì lập tức trợn mắt với Mặt Thạ: “Lư Đản(*), đệ tưởng đại ca không ở trong doanh thì đệ muốn làm gì thì làm hả. Nhanh nhanh dẫn cô nương nhà người ta đi đi. Báng không ta làm thịt đệ!”

(*)Trịnh Lừa.

Mặt Thạ nghe vậy thì cái mặt đen bỗng đỏ bừng, gân cổ hét: “Tam ca, huynh hỏi rõ trước rồi hãy chinh ta được không hả? Cô ta là đại phu mà Tứ ca mời về cho huynh. Ở thôn Thanh Khê!”

Lúc này Quách Đại Giang mới để ý thấy trên lưng Văn Đan Khê có đeo một hòm thuốc.

Mặt Thạ lại lè nhèo: “Còn nữa, đừng gọi đệ là Lư Đản, đại danh của đệ là Quách Hoàng Hà.”

Văn Đan Khê đứng im lìm giữa phòng tỏ vẻ chẳng nghe thấy gì. Hồng đại hồ tử bước lên hạ giọng nhỏ to với Quách Đại Giang một lát, Quách Đại Giang cứ gật đầu liên tiếp, rồi tới khi nhìn lại Văn Đan Khê thì ánh mắt đã hơi thay đổi, xem chừng Hồng đại hồ tử đã khen cô không ít.

“Ồ, Văn đại phu làm phiền cô, cô tới đây xem qua cho ta một lát đi.” Quách Đại Giang nói rồi chủ động chia tay ra.

Văn Đan Khê mỉm cười, bắt mạch và quan sát tura lưỡi của hắn thật kỹ càng, hỏi thêm một vài vấn đề và kiểm tra chỗ đau. Lần đầu tiên Quách Đại Giang bị một cô nương lật qua lật lại để kiểm tra nên hơi mất tự nhiên. Hồng đại hồ tử cũng hơi áy náy, để một cô nương chữa loại bệnh này thì rõ là làm khó người ta. Nhưng bệnh của Tứ đệ không thể nào kéo dài hơn được, haizz...

Giờ đây Văn Đan Khê đã chẩn đoán chính xác Quách Đại Giang bị viêm ruột thừa cấp tính, hơn nữa đã tới giai đoạn giữa, dùng Trung y không thể chữa khỏi, chỉ còn mỗi cách cầm dao mổ ổ bụng thôi.

Văn Đan Khê cúi đầu ngẫm nghĩ một lúc, rồi dứt khoát nói toạc ra với hân: “Vị đại ca này, huynh mắc phải bệnh ung ruột cấp tính, vì để quá lâu nên uống thuốc cũng vô hiệu. Bây giờ chỉ có một cách, chính là dùng dao mổ bụng cắt đoạn ruột hư đó ra mà thôi.”

Văn Đan Khê vừa dứt lời thì lập tức cả trong lẫn ngoài phòng đều rộ lên bàn tán.

Văn Đan Khê đứng bất động, quan sát tỉ mỉ sắc mặt của bệnh nhân. Quách Đại Giang nhũm mày suy tư chốc lát, mấy ngày nay đại phu xem qua đã nhiều, mà thuốc cũng uống không ít, nhưng lần nào cũng đau quặn quại tới chết đi sống lại. Cứ đây đưa vậy mãi thì thà rằng đánh cược một ván lớn còn hơn.

Nghe tới đây hân đành giọng hỏi: “Văn đại phu, cô nắm chắc được mấy phần?”

Văn Đan Khê đáp thành thật: “Không nắm chắc, vì ngài là người đầu tiên.” Lúc còn đi học cô đã giải phẫu thử trên kha khá động vật, tự tay thực nghiệm cũng hơn mười mấy lần, nhưng từ khi tới đây thì chẳng có cơ hội nào để thực hành nữa.

Mặt Thợ đứng bên nổi quạu: “Ranh con, không nắm chắc thì tía lia vớ vẩn gì hả?”

Văn Đan Khê không tức cũng chẳng buồn mà chỉ đáp tỉnh bơ: “Ta đã nói trước là mình không chắc ăn rồi, là các ngài bảo ta tới đây chứ.”

Nói rồi cô nhìn sang Quách Đại Giang: “Nếu tiếp tục dùng cách bình thường thì những đại phu khác đều giỏi hơn ta, nhưng sao ngài vẫn không khá hơn. Chỉ riêng cách này, đầu tiên đẩy người vào chỗ chết rồi sau đó cứu người sống lại. Vào lúc bất thường thì nên dùng cách phi thường. Chẳng biết Quách đại nhân có dám mạnh tay đánh cược hay chăng? Nếu dám thì ngài còn khả năng sống sót, nếu không dám thì ta sẽ kê cho ngài vài liều thuốc giảm đau, để ngài được dễ chịu hơn một chút.”

Giọng cô vừa lắng xuống, những người xung quanh cũng có nét mặt khác nhau.

Quách Đại Giang nhìn chằm chằm vào nét mặt điềm tĩnh của Văn Đan Khê, đột nhiên cảm thấy cô gái gầy gò trước mắt này chín chắn và tinh táo khác xa với độ tuổi của mình, làm cho người khác tự động sinh ra một loại cảm giác tin tưởng.

Sự thật thì, trong lòng Văn Đan Khê hoàn toàn không bình tĩnh như vẻ ngoài. Nhưng thói quen nghề nghiệp nói cho cô biết, bản thân phải tỏ ra tự tin bình tĩnh, thì mới tạo được cảm giác tin tưởng cho người bệnh. Cô nghiên cứu y học và còn dốc lòng học hỏi tâm lý học, nếu cô nắm bắt được tâm lý bệnh nhân, thì trong quá trình trị liệu mới đạt được hiệu quả cao nhất. Đây cũng là một trong những tuyệt kỹ bỏ túi giúp cô có thể tìm được việc ngay sau khi tốt nghiệp.

“Được, cứ làm theo lời cô đi!” Quách Đại Giang dễ tính hơn nhiều so với cô tưởng tượng. Vốn dĩ Văn Đan Khê đã chuẩn bị sẵn tâm lý để thuyết phục một trận, cô còn tưởng đối phương sẽ nói với mình mấy câu đại loại như “*Lông tóc cơ thể là của cha mẹ*”, ai ngờ đầu hân lại đồng ý nhanh như thế chứ.

Văn Đan Khê bật thốt lên câu khen ngợi: “Được lắm, có được sự dứt khoát mạnh mẽ này của ngài, lần chữa bệnh này lại tăng thêm một phần chắc ăn.”

Tuy Quách Đại Giang đau tới nổi mồ hôi lút mặt, nhưng vẫn không nén nổi cơn tò mò bèn hỏi: “Sao lại tăng thêm một phần chắc ăn?”

Văn Đan Khê lên tiếng đầy khí phách, đáp ngay tấp lự: “Bởi vì Diêm Vương không dám bắt người gan dạ!”

“Ha ha!” Quách Đại Giang bật cười sáng khoái, các huynh đệ trong phòng cũng cười theo mấy tiếng, nhưng dù cười thì trên mặt vẫn giữ nguyên nét lo lắng.

Quách Đại Giang nằm thẳng lên giường một cách hiên ngang lắm liệt, nói với giọng khí khái: “Cô động thủ đi!”

Dứt lời bèn nhắm hai mắt lại, phơi mình mặc cho người ta làm thịt.

Văn Đan Khê bắt đầu làm thao tác chuẩn bị trước khi phẫu thuật. Trước tiên cô nhờ đun một nồi nước sôi lớn, rồi muốn có thêm băng vải các thứ.

Một lát sau, y quan trong quân doanh mới đưa tới cho Văn Đan Khê những thứ được liệt kê trong đơn. Vì thời gian quá gấp nên không thể chuẩn bị được đủ số, rất nhiều dụng cụ đều là đồ chấp vá tạm thời. Ví như dao phẫu thuật bị thay bằng một con dao găm cực mỏng cực bén, song kim khâu và ruột dê thì khá nhiều. Những thứ khác như đồ cầm máu rồi kèm kẹp các loại thì đều không có. Nhưng Ma Phát tán (*) và những loại thuốc bột phối liệu khác thì lại chuẩn bị đầy đủ. Vào giờ phút này không đủ điều kiện cũng phải xoay cho có điều kiện, vì bệnh của Quách Đại Giang không thể nào kéo dài được nữa.

(*) Loại thuốc gây mê được Hoa Đà phát minh ra đầu tiên trên thế giới.

“Ta cần một nơi yên tĩnh, vậy nên mời mọi người ra ngoài một lát.” Văn Đan Khê quay lại nói với Hồng đại hồ tử và những người đang ngóng chờ khác.

Những người này ngoảnh mặt nhìn nhau, song chẳng có ai muốn nhích chân. Một là vì họ lo cho Quách Đại Giang, hai là muốn xem thử Văn Đan Khê làm cách nào để mổ bụng.

“Được rồi, nếu mọi người muốn ở lại thì phải tuân theo luật của ta. Một là trong quá trình ta chữa bệnh, mọi người có thấy bất cứ thứ gì thì cũng không

được lên tiếng quấy rầy, có bất kỳ thắc mắc nào cũng không được hỏi liên.”

Mọi người hết cách đành phải gật đầu đồng ý.

Đầu tiên Văn Đan Khê đổ Ma Phát tán cho người bệnh, sau đó rửa tay để khử độc, trưng dụng cụ phẫu thuật qua nước sôi. Sau khi chuẩn bị hết mọi thứ thì người bệnh cũng đã mất đi tri giác. Văn Đan Khê quan sát thật kỹ bụng của bệnh nhân, xác định vị trí, sau đó kẻ dao xuống thật vững thật chuẩn. Nhất đầu tiên dạt lớp mỡ ra, nhìn thấy ruột già và những cơ quan khác đang nhảy đập. Văn Đan Khê ráng hết sức khống chế bản thân, cầm vững dao tìm tới vị trí của ruột thừa, hạ xuống một nhát cắt bỏ gọn gàng, rồi ném bộp đoạn ruột thừa đó lên bàn.

Người nào người nấy trong phòng đều kinh ngạc tới há mồm, Mặt Thạo nhìn mọi người đầy cảnh giác, rất sợ những tên này kêu thành tiếng làm phiền Văn Đan Khê. May mà ở đây toàn là những kẻ từng thấy qua cảnh máu tanh nên chẳng ai thốt ra tiếng.

Thật ra Văn Đan Khê cũng căng thẳng cực độ, nhưng cô chỉ có thể cố gắng trấn an mình. Cô nhanh chóng kiểm tra lại, nguy hiểm thật! Nếu để lâu hơn thì thũng dạ dày mất rồi, hậu quả nghĩ thôi đã không chịu nổi.

Mãi tới khi chắc chắn là đã cắt bỏ triệt để thì cô mới bắt đầu khâu lại, cũng may không chảy quá nhiều máu. Văn Đan Khê cầm kim khâu và sợi ruột dê mảnh đã chuẩn bị sẵn vá lại thành thạo hết như vá y phục. Cả phòng thấy thế đều hít ngược vào, im ắng tới nỗi có thể nghe thấy cả tiếng tim đập.

Trong mơ hồ, Văn Đan Khê cảm giác có một ánh nhìn bất thường dừng lại trên người mình, nhưng giờ này cô hết sức tập trung, cho nên cố gắng không ngoái đầu tìm hiểu tới cùng. Cô nâng tay khâu lại vết mổ tròn nửa canh giờ, lúc khâu tới đường cuối cùng Văn Đan Khê đã mệt là tới nỗi đầu mướt mồ hôi. Lúc này thuốc gây tê trên người Quách Đại Giang vẫn chưa tan hết. Văn Đan Khê thở dài một hơi, nốc hết nửa bát nước trà, rồi lật đật nói một số điều cần lưu ý cho quân y hỗ trợ bên cạnh.

Cô đang mãi nói thì chợt nghe Hồng đại hồ từ và Mặt Thạo đồng thanh lên tiếng: “Đại ca!”

Văn Đan Khê nhìn theo hướng âm thanh thì thấy một nam tử trẻ trung có vóc người cường tráng và gương mặt kỳ lạ. Nói kỳ lạ là bởi mắt của người này khá sâu, đường nét rõ ràng, có phần giống với con cháu của người Tần Cương. Nhưng phong thái của người này lại vô cùng lạnh lẽo cứng nhắc, từ đầu tới chân tản mát ra một loại hơi thở ‘Cắm lại gần’. Tuổi tác của hắn nom nhỏ hơn bọn Hồng đại hồ từ, chẳng hiểu sao những người này đều gọi hắn là đại ca. Chẳng lẽ hắn chính là “Đồ gian ác” trong truyền thuyết, Trần Tín sao?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Edit: Yunchan

“Đại ca, vị này chính là Văn đại phu. Huynh đừng thấy cô ấy còn nhỏ mà lầm, thật ra y thuật khó lường lắm, cô ấy còn dám rạch bụng của Tam ca một nhát ngọt xót, cắt phăng ruột thổi, rồi vút một phát là khâu lại liền... Hề hề.” Mặt Thạo nói rồi nhìn sang Văn Đan Khê với ánh mắt hả hê vinh quang.

Trần Tín tiện thể dời mắt qua, quan sát Văn Đan Khê một lát với vẻ thờ ơ. Văn Đan Khê nói vài câu khiêm tốn, mỉm cười gật đầu chào hỏi. Trần Tín có hơi bất đắc dĩ đành gượng gạo nhếch môi, gật đầu với cô một cách máy móc coi như đáp lễ. Trong khi mọi người thì nhìn hai người chăm chăm với ánh mắt lạnh, sợ bỏ sót điều gì.

Văn Đan Khê chớp thời cơ nói ngay: “Các vị đại nhân, người bệnh đã qua cơn nguy hiểm, ta cũng đã giao cho quân y tờ giấy ghi chép những việc phải làm, nếu không còn chuyện gì khác thì ta phải về đây.”

Thái độ của Mặt Thạo tốt hơn lúc nãy rất nhiều, cười niềm nở đáp: “Ta gọi người đưa cô về ngay.”

Nói rồi hắn toan cất bước ra ngoài, lại bị Hồng đại hồ từ giành trước: “Đệ ở lại phòng canh chừng lão Tam, để ta tiễn Văn đại phu cho.”

Mặt Thạo toét miệng cười gian xảo, nhanh nhẩu tránh đường.

Văn Đan Khê chào tạm biệt hai người rồi cúi đầu theo Hồng đại hồ từ ra ngoài. Nhưng ánh mắt thiêu đốt đó vẫn cứ bám dính trên lưng cô.

Lúc Văn Đan Khê lên xe, một tiểu lâu la hối hả chạy tới giao cho cô một cái bọc nặng trĩu, trong khi Văn Đan Khê còn đang ngây người thì Hồng đại hồ từ bỗng cười nói: “Cô nhận đi, đây là tiền xem bệnh.”

Văn Đan Khê cười cười, không từ chối mà tiện tay bỏ vào trong hầu bao của mình. Hồng đại hồ từ vẫn đích thân đánh ngựa ở đằng trước. So với lúc đầu thì hai người đã quen hơn hẳn.

Văn Đan Khê mở lời: “Hồng đại ca sự vụ bận rộn sao dám làm phiền, huynh cứ phải ai đó là được rồi.”

Hồng đại hồ từ cười cười đáp: “Có gì để bận chứ, dạo này rất thái bình, không có mã phi với Thất tử. Ta nhân tiện tản bộ một lát thôi.”

Mặc dù đường xá gồ ghề, nhưng Hồng đại hồ từ vẫn đánh xe vừa nhanh vừa vững.

Sau đó Hồng đại hồ từ im lặng giống như đang suy nghĩ điều gì, Văn Đan Khê rất biết điều không làm phiền hắn. Hai người im lặng suốt đường đi, rất nhanh đã tới cửa thôn Thanh Khê.

Xe ngựa vừa về tới cửa thôn, Văn Đan Khê đã trông thấy Vương bà dắt theo Tuyết Trinh và Tuyết Tùng đang có vẻ mặt thấp thòm chờ mong. Cả ba vừa nhác thấy cô thì tức thì mừng rỡ ra mặt, mỗi người một bên chạy ủa về phía cô. Văn Đan Khê hấp tấp nhảy xuống xe đỡ Tuyết Trinh và Vương bà, nimb cười kễ sơ qua quá trình xem bệnh. Vương bà thở dài một hơi, khen ngợi vài câu, trong khi miệng còn lẩm rầm niệm Phật: “Bồ Tát phù hộ, về là tốt rồi, các hương thân đang lo cho cô lắm”

Văn Đan Khê tiếp lời: “Cháu thấy chúng ta tin lắm tin đồn rồi, kỳ thật quân Phá Lỗ không đáng sợ như vậy đâu.”

Wương bà đáp: “Miệng đời vốn dĩ không thể tin mà.”

Sau khi Văn Đan Khê cáo từ Hồng đại hồ từ và Vương bà, thì dắt hai đứa nhỏ về nhà, nghỉ ngơi một lúc rồi bắt tay vào làm com.

Hai đứa bé tí nhưng cực kỳ hiểu chuyện, đứa này nhóm lửa đứa kia thì phụ nhặt rau. Văn Đan Khê ôn tồn khen hai đứa vài câu. Cứ thế, một nhà ba người hòa thuận vui vẻ, nói cười không ngớt.

Làm com xong, Văn Đan Khê đang định gọi hai đứa vào ăn, thì đột nhiên ngoài cửa vang lên tiếng gõ: “Văn đại phu có ở nhà không?”

Văn Đan Khê đập cái lòng chup lại rồi cao giọng đáp: “Có nhà, là ai thế?”

Người gọi cửa chính là thợ săn Chu Năng trong thôn. Văn Đan Khê cho là y bị thương, ai ngờ tới lúc cô mở cửa ra thì thấy hóa ra bên cạnh Chu Năng có một người đàn ông khác, người này đang phụ y khiêng một người trên tấm ván gỗ.

Chu Năng dùng mu bàn tay lau mồ hôi rồi nói: “Văn đại phu cô xem giúp với, vị tiểu tử này chẳng biết sao lại té xỉu ở sau núi...”

Văn Đan Khê bước lên, thấy người nằm trên ván là một phụ nữ mặc váy lụa màu lam, siết chặt trong tay một bao vải, sắc mặt tái nhợt tối đen, khớp hàm ngậm chặt. Cô đưa tay lên mũi thăm dò, vẫn còn thở.

“Khiêng vào nhà mau lên.”

Hai người nghe vậy bèn nâng ván lên đặt vào chiếc giường con trong nhà chính.

Văn Đan Khê thăm hỏi: “Hai người thật nhiệt tình, mau ngồi xuống uống miếng nước đã. Vị tử tử này không có gì đáng ngại đâu.”

Chu Năng cười ngượng ngùng: “Không thấy thì thôi, đã thấy rồi thì sao làm ngờ thấy chết không cứu được chứ?”

“Ồ, Văn đại phu xem bệnh cho cô ta nhanh đi, hai ta ra ngoài trước.”

“Được rồi, hai người cứ về trước đi, khéo tử tử ở nhà lại sốt ruột. Còn cô ấy khi nào tỉnh lại, ta sẽ bảo Tuyết Tùng báo cho hai người một tiếng.”

Thế là hai người chấp tay cáo từ rồi ra về. Văn Đan Khê kéo cửa lại, cởi quần áo của người phụ nữ ra, dùng ngón châm đâm lên huyệt vị, rồi xoa bóp nhẹ nhàng cho cô ta một lát, hơi thở của cô ta mỗi lúc một điều hòa lại, có vẻ sắp tỉnh.

Văn Đan Khê đang hết sức tập trung chăm cứu cho cô ta, ai ngờ người phụ nữ này bất ngờ hét lớn một tiếng rồi hất mạnh một phát, Văn Đan Khê chẳng chút đề phòng, giật lùi lại mấy bước rồi đặt phịch mông té ngồi xuống đất. Người phụ nữ mở choàng mắt ra, lờm cò bằng ánh mắt lạnh lùng. Cô ta trở mắt một lát rồi dần dịu lại, trên mặt hiện lên nét hổ thẹn, khăn giọng nói: “Xin lỗi, muội, ta...” Nói rồi trở người đứng dậy.

Văn Đan Khê đứng lên, bước tới trước giường nói: “Đại tỷ đã tỉnh rồi.”

Người phụ nữ khom lưng thi lễ với Văn Đan Khê: “Thật có lỗi, ta tưởng muội là...”

“Người không biết không có tội, tỷ tỷ không để bụng là được rồi.”

Người phụ nữ vẫn cứ cảm ơn mãi: “Cảm tạ ân cứu mạng của muội.”

Văn Đan Khê ngắt lời cô ta: “Tỷ tỷ cảm ơn nhầm người rồi, là Chu đại ca làm nghề săn bắt trong thôn và thân thích của y khiêng tỷ về. Còn muội là đại phu ở đây.”

Trên mặt người phụ nữ lộ ra ý cười cảm kích nói: “Cảm ơn các người.”

Văn Đan Khê bảo Tuyết Tùng bưng cháo rau tới đặt lên chiếc bàn vuông cạnh giường, rồi thuận miệng hỏi: “Đại tỷ là người ở đâu? Tại sao lại đi một mình ở nơi hoang dã?”

Người phụ nữ nghe vậy thì mắt bỗng ươn ướt, nói với giọng nghẹn ngào: “Tiểu phụ nhân họ Lý, tên là Băng Nạn, nhà chồng họ Vương. Vì ở quê nhà trộm cướp hoành hành liên miên, nên tiểu phụ nhân mới cùng cha mẹ chồng và tướng công tới Dịch Châu tị nạn, ai ngờ đầu trên đường lại đụng phải bọn cướp... Trừ ta ra thì người nhà đều bị bọn cướp tàn sát...”

Văn Đan Khê vội dịu giọng an ủi. Ở thời đại này, bị kịch như vậy xảy ra rất thường xuyên.

Hai người một thì nức nở kể lể một thì khuyên bảo an ủi. Qua một lúc lâu, Lý Băng Nạn mới từ từ bình tĩnh lại, dùng tay áo lau nước mắt nói: “Đề muội chê cười rồi, tuy việc này đã qua hơn một tháng, nhưng mỗi khi nhớ lại vẫn thấy lòng đau như cắt không kiềm nổi.”

Văn Đan Khê khuyên nhủ: “Tỷ tỷ nên nén đau buồn thì hơn. Thế thời ngày nay rối loạn, trong thiên hạ người gặp phải cảnh này đâu chỉ hai chúng ta.”

Nói rồi cô cũng khéo léo kể lại tình cảnh nhà mình với Lý Băng Nạn. Vì hai người có cảnh ngộ giống nhau nên bất tri bất giác cũng xích lại gần nhau hơn. Cuối cùng dưới sự khuyên nhủ tận tình của Văn Đan Khê, Lý Băng Nạn mới hớp non nửa bát cháo rau. Văn Đan Khê để cô ta nằm xuống nghỉ ngơi còn mình thì đi sắp xếp được liệu.

Đêm đó Lý Băng Nạn ở lại Văn gia. Sớm hôm sau, nương tử của Chu Năng là Triệu Thị tới Văn gia để hỏi thăm tin tức. Lý Băng Nạn rất cảm kích ơn cứu mạng của Chu Năng nên cảm ơn rồi rít, rồi kể lại câu chuyện hôm qua một lần nữa.

Những người phụ nữ đi theo Triệu thị bụi ngời thốn thốc, có người mềm lòng còn rơi nước mắt. Triệu thị niềm nở mời Lý Băng Nạn về nhà mình, nhưng Văn Đan Khê lại vội vàng nói vào: “Chu tâu, Lý tỷ tỷ nên ở nhà muội thì tiện hơn. Thứ nhất là tỷ ấy còn phải điều dưỡng, thứ hai là nhà của muội chỉ có một mình muội với hai đứa bé, tỷ ấy có thể bầu bạn với muội.”

Triệu thị vốn chỉ nói lời xã giao, giờ nghe Văn Đan Khê nói thế thì cũng xuôi theo chiều gió mà luôn miệng xưng phải.

Kể từ đó Lý Băng Nạn trú lại Văn gia. Sức khỏe của cô mạnh rồi thì rời giường làm việc phụ Văn Đan Khê. Văn Đan Khê lặng lẽ quan sát cử chỉ của cô, nhận ra cử chỉ của cô rất lịch sự tao nhã, điệu bộ và hành động như một tiểu thư khuê các, cũng khá lạ lẫm với việc nhà và việc nhà nông. Song khả năng thừa thừa thì rất giỏi. Mỗi lần Lý Băng Nạn có thời gian rảnh thì thường dạy cho hai đứa trẻ đọc sách viết chữ. Từ khi cô tới đây, Văn Đan Khê cũng thoải mái hơn nhiều, hai cô gái gần gũi làm bạn với nhau. Lúc Văn Đan Khê xem bệnh thì việc nhà cũng có người lo.

Người dân ở thôn Thanh Khê dần dần đón nhận người phụ nữ có tướng mạo thanh tú và tính tình điềm đạm này, thỉnh thoảng có vài người phụ nữ tới Văn Gia để tìm cô nói chuyện. Và rất nhanh sau đó, cảnh ngộ của Lý Băng Nạn đã lan khắp thôn làng, nhà nhà đều biết, và cũng đồng cảm hơn với người phụ nữ này. Thêm mấy ngày trôi qua, Văn Đan Khê dẫn Lý Băng Nạn tới tìm Lý Chính, để Lý Băng Nạn chính thức ngụ lại trong thôn Thanh Khê. Hai tỷ muội khá hợp nhau, dù không dư giả nhưng mỗi ngày trôi qua vẫn khá thú vị.

Trước đây Văn gia cũng có vài mẫu ruộng, nhưng Văn Đan Nghi bận hành nghề y, nên cho Lý Đại Đầu mượn để lấy tiền thuê hàng năm. Văn Đan Khê cũng biết việc trồng trọt khổ cực vô cùng, nên hiện tại cũng không muốn lấy lại đất. Cô dự định khai khẩn nửa mẫu đất sau nhà để dự trữ vài loại rau cải. Mỗi lúc không có bệnh nhân tới nhà, Văn Đan Khê và Lý Băng Nạn cùng nhau cầm cuốc để đào xới khai hoang, hai đứa trẻ cũng không chơi đùa mà lèo đèo theo sau hai người lớn như hai cái đuôi nhỏ, giúp bứt cỏ và nhặt đá cuội.

Lý Băng Nạn nhìn bờ tường nói: “Đan Khê muội, bờ tường nhà muội quá thấp, phải cao hơn một chút thì tốt rồi, hay là nuôi thêm một con chó giữ nhà, có động tĩnh gì cũng dễ biết hơn nhiều.”

Văn Đan Khê gật đầu: “Muội cũng nghĩ vậy, nhưng đạo này vẫn còn bận nên chưa lo được.”

Lý Băng Nạn thở dài: “Chuyện gì cũng nên cẩn thận thì hơn, nhất là nhà của một cô nương dặt theo hai đứa nhỏ.”

Văn Đan Khê nhìn Lý Băng Nạn, sống chung với nhau lâu dần cô mới phát hiện tỷ ấy rất cảnh giác, mỗi đêm trước khi đi ngủ đều kiểm tra sân một lần. Cửa nhà cài then rồi nhưng vẫn chưa an tâm, còn đặt thêm một thùng nước ở cạnh cửa. Dưới gối thì kê thêm một con dao bếp. Văn Đan Khê dần dần cảm thấy chuyện mà tỷ ấy trải qua không đơn giản như đã kể. Nhưng ai mà chẳng có bí mật chứ, nếu đối phương không muốn nói, thì cô sẽ không gắng hỏi. Hơn nữa cô cũng thấy Lý Băng Nạn cư xử với mình và hai đứa trẻ rất thật lòng, nhiều đó là đủ rồi.

Lý Băng Nạn nhận ra trong mắt Văn Đan Khê ánh lên vẻ nghi hoặc, bất giác cúi đầu, nói với vẻ muốn che đậy điều gì: “Không thì chúng ta mời mấy người làm công tới đây xây lại tường nhé.”

Văn Đan Khê vội vã dời mắt, cười khẽ đáp: “Ừ, chờ các hương thân rồi hơn muội sẽ đi hỏi.”

Hai người nói xong lại bắt đầu xới đất giẫy cỏ. Đúng lúc này bỗng nghe có người gõ cửa. Tuyết Tùng và Tuyết Trinh giành nhau ra mở.

Văn Đan Khê cho là có người tới khám bệnh bèn đặt cuốc xuống đi ra ngoài viện.

Ngoài cửa là một nam tử mặc thanh y xa lạ. Văn Đan Khê ngấm lại một lát, thấy người này không giống người trong thôn nên bèn khách sáo hỏi: “Đây là Văn gia, xin hỏi công tử cần gì?”

Nam tử thanh y cau mày, lạnh nhạt đánh giá Văn Đan Khê. Trên mặt còn để lộ vẻ không tình nguyện hạ mình.

Lúc này Tuyết Tùng kéo nhẹ áo Văn Đan Khê, nhỏ giọng nhắc: “Cô cô, huynh ấy là Chu cô... a, Chu gia.”

Văn Đan Khê nghe vậy thì sực nhớ ra Văn Đan Khê còn có một vị hôn phu đã từ hôn. Nhưng đối phương đã từ hôn rồi thì tới đây làm gì chứ?

Chương 5

Edit: Yunchan

“A, hóa ra là Chu công tử, mấy hôm trước ta bị bệnh nên có vài việc hơi mơ hồ. Công tử hạ cố tới đây là có gì chỉ giáo sao?” Văn Đan Khê vừa nghe là Chu gia thì giọng điệu cũng lạnh đi trông thấy.

Ồ cổ đại, nữ tử bị từ hôn có khả năng sẽ hồng luôn cả đời. Dù có tái giá đi nữa cũng chẳng tìm được nhà tốt lành gì. Nữ tử nào yếu đuối một chút thì thất cô tự tử là chuyện thường. Văn Đan Khê ngã bệnh không gượng nổi mà phải nhắm mắt xuôi tay lia đời, cũng vì không chịu nổi sự đả kích này. Có thể nói cả nhà Chu gia này chính là hung thủ giết người gián tiếp.

Sau khi cô vượt thời gian tới đây, mấy ngày đầu cũng có rất nhiều lời đồn đãi. Nhưng vì huynh muội Văn gia luôn hành thiện giúp người, ca ca Văn Đan Nghĩa y thuật cao minh nhưng đa mặt lại mỏng, bình thường thôn dân nợ tiền xem bệnh và tiền thuốc men, nhưng y lại ngại tới cửa đòi, nên rất nhiều người trong thôn Thanh Khê này nhận được khá nhiều lợi ích từ nhà cô. Tục ngữ nói, cần người miệng mềm, bắt người tay ngắn (*). Thành ra từ đó đến nay, ngoại trừ những người đặc biệt lắm chuyện ra, thì những người khác đều ngại nói ra nói vào về Văn Đan Khê. Nếu là cô nương nhà khác thì chắc chẳng may mắn như vậy rồi.

(*) *Ấn của người ta, thì nói năng với người ta cũng mềm mỏng hơn.*

Lúc Văn Đan Khê lâm bệnh nặng người của Chu gia lần tránh rất xa, chưa bao giờ chường mặt tới, sao giờ lại tới cửa tìm, có ý gì đây!

“Nghe nói mấy hôm trước cô ngã bệnh?” Tuy Chu Lương Tuấn đang hỏi về bệnh tình của Văn Đan Khê nhưng giọng thì lấy lệ, trong mắt chẳng có tí thành ý nào, hết như làm cho xong nhiệm vụ.

Văn Đan Khê cười khẩy trong lòng, đáp nhạt: “Không nhọc lo lắng, lúc ấy huynh và tẩu mất nên đau lòng quá độ mà thôi. Nhờ các hương thân trong thôn khuyên nhủ nên ta đã nghĩ thoáng hơn rồi.” Văn Đan Khê nói rất rõ ràng rành mạch, ta bị bệnh là vì thương xót người thân, chứ chẳng hơi đâu mà buồn vì cái hạng cận bã như người.

Dường như Chu Lương Tuấn chẳng thêm tin, nhếch mép cười trào phúng, đáp: “À, thế sao? Ta cũng thấy thế.” Nhưng người ngoài thì chẳng thấy thế đâu.

“Vậy thì tốt, nếu Chu công tử đã xác nhận xong rồi, thì có thể đi được hay chưa? Dù sao ta cũng là một nữ nhân khuê các, không tiện bắt chuyện với nam nhân bên ngoài.”

Chu Lương Tuấn nghe vậy thì trên mặt càng lộ rõ vẻ châm biếm, hần cười khẩy: “Hay cho câu nữ nhân khuê các! Lúc cô xuất đầu lộ diện ra ngoài, mặc sức đụng chạm cơ thể nam nhân trước mặt mọi người thì có nghĩ mình là nữ nhi chưa xuất giá không? Lúc cô tự tiện ra vào doanh trại cướp thì sao không đếm xỉa tới danh tiếng khuê môn của mình chứ?”

Văn Đan Khê nghe mà không nén giận nổi, cô rất muốn thương cho tên này vài cái tát vào mồm. Tên cận bã này, cô không nể hần vì cô là người có học, vậy mà tên này dám can ngược lại dạy dỗ cô. Thiên lý ở đâu hả!

Giận thì giận, song kinh nghiệm nghề nghiệp đã huấn luyện cho cô thói quen bình ổn tâm trạng. Lửa giận trong lòng chỉ bốc lên một thoáng rồi tắt đi rất nhanh. Văn Đan Khê điều hòa tâm trạng rồi hờ hững đáp lễ: “Thân ta là thầy thuốc nên trị bệnh cứu người là nhiệm vụ, khó tránh khỏi động chạm vào bệnh nhân. Ta và các hương thân trong thôn chưa hề nghĩ xấu về mặt này. Tục ngữ có câu: *Người đạo thấy đạo, người dâm thấy dâm*.’ Xem ra, ánh mắt của Chu công tử thật là đặc biệt.”

Chu Lương Tuấn thấy cô chẳng những không xấu hổ tự kiểm điểm mà còn mạnh miệng vật lại, lửa giận bùng lên, hần lập tức chỉ thẳng vào Văn Đan Khê tức giận mắng: “Thứ nữ nhân ngông cuồng lỗ mãng xem thường nữ tặc như cô, Chu gia ta từ hôn là đúng lắm!”

Văn Đan Khê cười nhẹ đáp: “Công tử nói quá đúng, ta cũng thấy công tử từ hôn là phải. Ta thấy mình may mắn lắm sao. Nếu ta gả vào nhà công tử thì thật là bất hạnh biết bao. Chu gia của công tử hồ đồ cả đời bây giờ cũng thông minh được một lần rồi.”

Sau đó Văn Đan Khê không đợi hần quát tiếp đã cao giọng nói luôn: “Chu công tử, công tử muốn xác định hai chuyện, một là ta ngã bệnh có thật không, hai là người Chu gia từ hôn quá đúng. Bây giờ hai việc đều xác nhận hết rồi, xin hỏi có phải công tử nên về rồi hay không? Nếu không công tử cứ quấy rối thế này, thì người nào không biết còn tưởng công tử tới đây trị bệnh thần kinh.”

“Ha ha...” Chẳng biết từ lúc nào trước cửa Văn gia đã bu đầy người xem trò hay. Họ vừa nghe Văn Đan Khê nói đến đây thì bỗng cười phá lên.

Chu Lương Tuấn bị người ta cười âm lên, mặt đỏ kè, quát lạnh: “Nếu không phải vì cô tung tin đồn Chu gia bội bạc, thì cô nghĩ ta có thèm tới đây không

hả?”

Lúc này ý chí chiến đấu của Văn Đan Khê đã ngóc đầu dậy, cô giờ giọng đều đều đáp: “Chẳng lẽ Chu gia bội bạc không phải sự thật ư? Có sao lại đổ lên đầu ta chứ? Từ bao giờ mà Chu công tử lại biến thành mụ già lảm chuyện thế này?”

Cái mặt đỏ kè của Chu Lương Tuấn lại chuyển sang lúc trắng lúc xanh. Văn Đan Khê không chờ hắn lên tiếng đã khom lưng chấp tay với các hương thân, nói: “Các vị hương thân, trong các vị có rất nhiều người từng thấy ta lớn lên. Hiện tại ta mời các vị làm chứng giúp, các vị nói xem Văn Đan Khê có từng tung tin đồn Chu gia vong ân phụ nghĩa hay bội bạc gì không?”

Văn Đan Khê vừa nói dứt câu đã có một người phụ nữ tiếp lời: “Nhà họ Chu này chỉ biết nói càn, cô nương người ta bị từ hôn thì ai hơi đâu không biết xấu hổ tự đồn chuyện của mình hả?”

“Phải đấy, chuyện Chu gia bội bạc rõ ràng là con rắn trên đầu kẻ hói, sờ sờ ra đó thì ai thêm đồn nữa? Chu công tử này thật chẳng biết điều. Chuyện mình làm ra mà còn tới đây nhiech móc người ta. Gia giáo nhà họ Chu ghê gớm thật nhỉ.”

...

Mọi người châu đầu ghé tai bàn luận rôm rả.

Chu Lương Tuấn ấp úng một lát, toan mở miệng thì Văn Đan Khê đã chẳng cho hắn cơ hội nào, cô ngoảnh sang mọi người nói với vẻ cảm kích: “Đan Khê xin nói thật, lúc Chu gia mới từ hôn ta cũng rất khó chịu. Dù sao đây cũng là hôn sự mà phụ thân đã mất và Chu thái gia chính niệm quyết định. Đột nhiên gặp biến cố lớn này, ta luôn tự kiểm điểm mình xem có phải đã làm điều gì sai chẳng. Rồi dần dần ta cũng biết, ta làm sai thật nên không thể trách Chu gia từ hôn được.”

Mọi người vừa nghe đương sự muốn tung ra tin chấn động, tiếng ồn ào thoát cái lắng xuống, ai nấy đều nhìn hau háu Văn Đan Khê với ánh mắt lấp lánh. Chu Lương Tuấn cũng thất sắc trong lòng. Hắn rất muốn biết Văn Đan Khê nói mình sai điều gì.

Văn Đan Khê lần nữa một lát rồi mới cất giọng lạnh lót: “Sở dĩ Chu gia từ hôn, lỗi đều do ta.”

Nói tới đây, cô cố ý dừng lại một lúc, trong nhóm hương dân có người không nhịn nổi bèn lên tiếng giục: “Văn đại phu, cô làm sai chỗ nào? Tất cả là do Chu gia không tuân thủ lời hứa, liên quan gì tới cô đâu.”

“Đứng đứng, cô có lỗi gì chứ.”

“Sai lầm là ở ta.” Văn Đan Khê vẫn khẳng khái: “Nhà ta sai ở ba chỗ, một là cha ta không có được gia tài bạc vạn, gia cảnh nghèo nàn, cho nên không môn đăng hộ đối với Chu gia. Hai là ca ca ta chỉ biết say mê y thuật, không đi thi tuyển công danh. Khiến nhà ta không có được quyền thế như Vương gia, không thể bọ đỡ Chu công tử lên thẳng mây xanh. Ba là ta không nên sống tiếp, nếu ta lẳng lặng chết đi ngay khi Chu gia từ hôn, thì hai nhà Chu Vương đã kết thân suôn sẻ, Chu gia cũng không phải gánh ác danh bội bạc. Ấy cho nên ngàn lỗi vạn sai đều là nhà ta cả, mong rằng Chu công tử đại nhân đại lượng, tha thứ cho nhà ta. Về rồi ta chắc chắn sẽ đốt vàng mã cho phụ thân và huynh trưởng, để họ tặng nó cho Chu lão thái dưới suối vàng thay cho lời xin lỗi.”

Mọi người nghe được những lời này, đờ ra một giây, sau đó thì bật cười lăn lộn. Không ít người còn thầm khen Văn Đan Khê biết ăn nói.

Còn Chu Lương Tuấn, tuy lương tâm không nhiều, nhưng đầu óc thì chẳng thiếu, sao không hiểu cô đang nói xỏ mình. Lúc này, cả bụng tức của hắn không có chỗ để xả, nên tới nỗi da mặt phồng căng tím tái như quả cà tím.

Văn Đan Khê trịnh trọng bước tới trước mặt hắn phúc thân(*), nói với vẻ thành khẩn: “Chu công tử, thật có lỗi, ta nên sớm tới nhà tạ tội mới phải, còn làm phiền công tử ngồi xe ngựa mệt nhọc đích thân tới đây hỏi tội. Ta nói được thì làm được, nhất định sẽ nhờ phụ thân tìm Chu thái gia thỉnh tội, hoặc nhờ phụ thân tìm tới lệnh tôn cũng được.”

(*) *Kiểu chào của nữ tử.*

Chu Lương Tuấn trừng Văn Đan Khê đầy hằn học, rít qua kẽ răng hai chữ: “Không cần!” Nói xong thì co giò bỏ chạy trong tiếng cười nhạo báng của những người chung quanh.

Nụ cười thành khẩn vẫn đọng lại trên môi Văn Đan Khê, cô cất giọng: “Đa tạ các vị hương thân đã giúp đỡ và bao dung cho ta. Đối với một nữ tử yếu đuối bị nhà chồng từ hôn như ta, mà trong thôn không có lấy một lời đồn đãi, trong lòng ta cảm kích vô cùng. Cũng là nhờ hương thân ở thôn ta nhân hậu độ lượng, nếu ở thôn khác, thì quả thật không lường được chuyện sẽ tới nước nào.”

Các thôn dân nghe xong, phần lớn mỉm cười lên tiếng: “Văn đại phu, là do Chu gia thấy lợi quên nghĩa, phụ bạc tín nghĩa, chứ cô không sai gì hết. Huống chi cô làm nhiều việc thiện cho hương thân như thế, người nào nhẫn tâm nói xấu cô.”

Một số ít thì thầm xấu hổ trong lòng, hạ quyết tâm sau này cảm không được cười nhạo cô nương nhà người ta nữa, bằng không sẽ bị người ta nói là không nhân hậu rộng lượng.

Các hương thân bàn tán một lát rồi mới dần tản đi. Văn Đan Khê cười tiễn mọi người xong, đóng cửa lại rồi cùng Lý Băng Nhạn vào nhà.

Nãy giờ Lý Băng Nhạn không chen lời nào, tới tận lúc này mới có thời gian nói với Văn Đan Khê: “Tỷ cứ sợ muội mặt mềm chịu thiệt, nào ngờ muội lại

có tài ăn nói như thế, thật là tỳ có mắt mà không nhận ra ngọc trong đá.”

Văn Đan Khê cười đáp: “Do muội giành được phần lý thời. Tỳ không nghe người ta nói sao, có lý thì đi khắp thiên hạ chẳng sợ gì.”

Trong giọng cười của Lý Băng Nhạn pha chút sững sờ, yếu ớt than thở: “Có đôi khi có lý cũng chưa chắc đi đường thuận lợi.”

Văn Đan Khê hé môi muốn hỏi thêm, nhưng nghĩ Lý Băng Nhạn chỉ đang cảm khái mà thôi, nên vội vàng biết điều đổi chủ đề.

Lý Băng Nhạn cũng vội vàng lấy lại tinh thần nói tiếp: “Đúng rồi, muội nói coi Chu Lương Tuấn từ xa tới đây để làm gì? Không đơn giản là chỉ đây binh vãn tội chứ?”

Văn Đan Khê ngẫm nghĩ một lát rồi đáp: “Để ý hấn làm gì, chắc chắn không phải chuyện tốt.”

Lý Băng Nhạn suy nghĩ chốc lát rồi nói ra suy đoán của mình: “Tỳ nghĩ rất có khả năng là để cứu vớt danh tiếng, không chừng nhà hấn sẽ không từ hôn đâu.”

Văn Đan Khê cười khẩy: “Nếu không từ hôn thì Vương gia để đâu đây?”

Lý Băng Nhạn dè dặt tiếp lời: “Vương gia thì vẫn lấy, nhưng rất có khả năng Chu gia muốn cho muội hạ mình làm thiếp.”

Lòng Văn Đan Khê chùng xuống. Phải rồi, sao cô lại quên bég mất đây là thời cổ đại với chế độ chồng chung chứ, trông điệu bộ của Chu Lương Tuấn nói không chừng có ý định này thật.

Nghĩ tới đây, trên mặt Văn Đan Khê như phủ lên một lớp sương lạnh, cô cười khẩy vài tiếng liên tục rồi nói: “Chu gia hấn nghĩ mình hơn người sao, Chu Lương Tuấn là cái thá gì? Cho ta cái bòn cầu ta còn thích hơn. Lần tới nếu muội không ở nhà, thì tỳ cứ việc lấy cái chà cầu ra chào hỏi hấn.”

Lý Băng Nhạn thấy cái bản tính thật hiếm khi phơi ra của Văn Đan Khê thì bật cười khúc khích: “Ý hay, tỳ nghe lời muội, cầm cái chà cầu để chào hỏi hấn.”

Lúc này Tuyết Trinh nghe thấy cái chà cầu thì tí tòn chạy tới đưa cho Văn Đan Khê một cái bàn chải chà nôi, nói giọng non nớt: “Cô cô, cô cô muốn lấy cái này đánh người xấu sao?”

Hai người quay qua nhìn nhau mà dở khóc dở cười. Lý Băng Nhạn ngồi xổm xuống, ôm chầm lấy Tuyết Trinh hôn chóc chóc hai cái rồi cười nói: “Đại cô nói cho cháu biết nhé, đây là cái chà nôi chứ không phải cái chà cầu.”

Tuyết Trinh hơi ngượng ngịu gật gật đầu đáp: “A, Tuyết Trinh biết rồi.”

Ba người vừa nói vừa cười đi ra sân sau, nửa mẩu đất mới khai khẩn được một chút, mà giờ cách bữa trưa còn một khoảng thời gian, có thể làm tiếp một lúc nữa. Thế nhưng, khi ba người đẩy cửa sau ra thì bỗng nghệt cả người.

Ở sân sau có ba nam nhân đang đứng. Một là Mặt Thợ, một người khác là nam tử trẻ tuổi mặc hắc y, người cuối cùng lại là Trần Tín. Mà đất hoang trong vườn đều được xới tung lên, để lộ ra ngoài chỗ đất đen ẩm ướt. Trong không khí tỏa ra mùi bùn đất lẫn với mùi thơm mát của cỏ cây.

“Sao các người vào đây được?” Trố mắt ra một lúc lâu, cuối cùng Văn Đan Khê mới mở miệng hỏi được.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Edit: Yunchan

Mặt Thợ bước lên cười nói: “Bọn ta chỉ đi ngang qua thôi, khổ nỗi chiến mã bị thương, đại ca cũng bị thương nhẹ nên cứ vậy mà tới thôi, hề hề.”

Nam tử áo đen cũng bổ sung: “Bọn ta định tới đây quang minh chính đại, nhưng trước nhà cô đông người quá nên mới vòng ra cửa sau.”

Mặt Thợ lòi phất nam tử áo đen qua, giới thiệu: “Văn đại phu, tên này gọi là Hạ hắc tử, là tùy tùng của đại ca.”

Văn Đan Khê gật đầu với Hạ hắc tử, hơi cong môi đáp: “Không việc gì cả, mời ba vị vào nhà ngồi nghỉ. Cảm ơn các vị đã xới đất giúp nhà ta.”

Mặt Thợ và Hạ hắc tử vội vàng nói lời khách sáo.

Văn Đan Khê đi trước, Lý Băng Nhạn thấp thòm theo sát phía sau. Văn Đan Khê nhìn ra sự căng thẳng của Lý Băng Nhạn nên ngoái đầu lại cười cười,

cho tý ấy một ánh mắt trấn an. Lúc dời mắt lại, thì đúng lúc chạm phải ánh mắt dò xét nhìn từ trên xuống của Trần Tín, làm Văn Đan Khê vội vàng dời tầm mắt sang bên.

Văn Đan Khê không để họ vào nhà chính, mà dẫn tới một gian nhà tranh ở mặt Bắc sau nhà. Ban đầu đây là nơi để đồ đạc linh tinh, nhưng Văn Đan Khê lại thích nơi này, vì nó đối diện với vườn rau mà lại tương đối yên tĩnh, nên bên dọn dẹp sạch sẽ để làm chỗ hóng mát vào mùa hè.

Văn Đan Khê để cho Lý Băng Nhạn đi nấu nước. Còn cô thì ra sân trước lấy hòm thuốc, sau đó tới trước mặt Trần Tín nhẹ giọng hỏi: “Ngài bị thương ở đâu?”

Trần Tín nhìn cô một lát, không nói gì mà chỉ duỗi tay ra. Văn Đan Khê xem mạch thật cẩn thận rồi nói: “Mạch đập của ngài bình thường.”

Trần Tín không đáp, hần chỉ chậm rãi rút tay về, uống nửa chén trà nguội rồi bỗng đứng lên tiếng: “Cô trị vết thương ở chân được không?”

Văn Đan Khê đáp: “Vậy phải xem là vết thương loại nào.” Nói đoạn vô thức liếc xuống chân hần, tiện đà hỏi: “Chân của ngài bị thương sao?”

Cô vừa nói dứt câu thì bỗng nghe Hạ hắc tử hỏi dồn: “Tướng quân, sao lúc nãy ngài không nói chân bị thương? Bị thương ở đâu?”

Mặt Thạo cũng kinh ngạc ra mặt, hốt hải truy vấn. Trần Tín chẳng chút hoang mang uống một hơi cạn chén nước, rồi mới chậm chậm nói: “Không phải chân ta bị thương, mà là chân ngựa.”

Văn Đan Khê cố nén cơn kích động muốn trợn trắng mắt, sao cô cứ có cảm giác người này bất bình thường thế!

Song lòng nghĩ vậy nhưng mặt vẫn như thường, cô đáp bằng giọng đều đều: “Ta chưa trị chân ngựa bao giờ. Xin mời ngài đi tìm thầy lang chữa thú giúp.”

Trần Tín đáp ngay: “Có người nói cô hay chữa thú như chữa người.”

Văn Đan Khê: ...

Cô chỉ thỉnh thoảng lấy động vật để luyện phẫu thuật thôi mà. Nhưng giờ cô cũng lười giải thích, chẳng thể làm gì hơn thì im lặng cho xong.

Cả hai chẳng ai nói tiếng nào, Mặt Thạo và Hạ hắc tử thì mấp máy môi, muốn nói cũng không biết phải nói gì. Bốn người bế tắc cùng nhau im thin thít, thế là cả phòng rơi vào yên ắng tới kỳ dị.

“Mời các vị uống nước.” Khéo thay lúc này Lý Băng Nhạn xách ấm nước tới, mở lời chào hỏi, đồng thời phá vỡ bầu không khí gượng gạo.

Văn Đan Khê đứng dậy nhắc ấm nước sôi rót ba chén đầy cho ba người, đợi nước hơi nguội thì Trần Tín bung chén lên đầu tiên, uống một hơi cạn sạch. Văn Đan Khê không biết làm gì hơn ngoài việc rót thêm một chén nữa, sau đó Trần Tín lại tiên phong nốc cạn một hơi. Mặt Văn Đan Khê xám xịt, cô định rót tiếp, để xem họ uống được bao nhiêu. Nhưng tiếc một nỗi nước trong bình đã hết veo.

Lý Băng Nhạn nói: “Các vị chờ một lát, trong nồi vẫn còn.”

Lúc này Mặt Thạo và Hạ hắc tử mặt nhăn như trái mướp đắng, hai người cùng liếc mắt qua Trần Tín. Trần Tín vẫn ngồi ngay ngắn bất động. Hai bên nhòm ngó nhau mấy lượt, còn lấy tay thụ đối phương vài cái.

Mặt Thạo áp ứng một lát, cuối cùng giậm chân, bầm bụng bước lên nói với Văn Đan Khê: “Ồ, Văn đại phu cũng đâu thể để bọn ta uống nước suông đúng không? Dù sao cũng phải chờ bụng để ăn cơm trưa chứ?”

Văn Đan Khê dẫn con ngựa nhiên, theo ý của Mặt Thạo thì bọn họ còn muốn ở lại đây ăn cơm á!

Ánh mắt cô lập tức bắn vọt về phía Trần Tín, người ta vẫn đang ngồi nghiêm chỉnh bất động như Bò Tát, chỉ nghiêng nhẹ đầu nhìn thoáng qua Hạ hắc tử. Hạ hắc tử lập tức hiểu ý, vội vàng móc một thỏi bạc ở thắt lưng ra, cười nói: “Dĩ nhiên bọn ta sẽ coi nhà cô là tiệm cơm.”

Mặt Thạo mau mắn tiếp lời: “Đưa đây, ta đi mua thịt cho.”

Văn Đan Khê cười nhận lấy bạc, đưa cho Lý Băng Nhạn nói: “Tỷ tới nhà lão Chu ở cổng thôn mua ít thịt, rồi tới nhà lão Vương mua thêm hai cân rượu nhé.”

Đến đây Mặt Thạo mới sực nhận ra mình đi không hợp lắm.

Lý Băng Nhạn len lén quan sát ba người một lát, thấy cử chỉ của ba người này tuy quái đản nhưng ánh mắt không ngả ngón chút nào. Thế là cô thả lỏng để phòng, cầm bạc quay lưng đi ra ngoài.

Văn Đan Khê lên tiếng: “Các vị cứ nghỉ ngơi trước, để ta đi làm cơm.”

Lúc sắp ra khỏi viện cô còn tiện tay đóng cái cổng tre ở sân sau, để nhờ bị thôn dân nhìn thấy trong nhà cô có ba người đàn ông xa lạ thì không tốt lắm. Sau đó cô mới đi vào bếp, Tuyết Tùng và Tuyết Trinh theo sát sau lưng.

Hai đứa nhỏ vừa ra khỏi sân sâu thì đã rụt rè hỏi: “Cô cô, ba thúc thúc đó là ai vậy ạ? Đáng sợ quá.”

Văn Đan Khê đành ngồi xuống giải thích: “Ba thúc thúc đói bụng nên mới tới nhà chúng ta ăn cơm, đừng sợ. Nào, tôi giúp cô làm việc nhé?”

“Dạ.” Hai đứa nhỏ gật đầu lia lịa. Văn Đan Khê bèn phân công đứa coi lửa đứa nhặt rau.

Cô ngó một vòng thấy trong bếp có rất nhiều rau xanh, một ít là do cô tự hái, mớ còn lại phần nhiều là do các hương thân đưa tới. Trứng gà cũng có mấy quả, nhưng cô vẫn không nở ăn.

Văn Đan Khê ngẫm nghĩ một lát, e là mấy người kia chỉ quen ăn thịt, còn mấy loại rau cỏ này chắc chẳng buồn ngó tới đâu. Cô nên chờ Lý Băng Nhạn về rồi hẳn bàn tiếp thì tốt hơn. Trong nhà gạo trắng không nhiều lắm, ăn cơm thì quá xa xỉ. Hấp bánh màn thầu thì không kịp nữa rồi, thôi thì chọn bánh hành làm món chính vậy.

Nghĩ rồi cô đeo tạp dề bắt tay vào làm. Trước tiên sắc nhỏ hành lá rồi bỏ vào hai cái trứng đánh đều lên, sau đó đổ trứng vào trong bột mì, đặt sang một góc. Cô sai Tuyết Tùng nhóm lửa nhỏ ở một cái bếp khác. Đợi nồi nóng rồi thì rưới ít dầu cải vào, bắt đầu nướng bánh áp chảo.

Sau hai lần trở, màu trắng đục trên mặt bánh đã dần chuyển sang vàng ươm, mùi thơm phức tỏa đầy cả bếp. Hai đứa bé không nhịn thêm nổi liếm liếm mép, Tuyết Trinh vốn không kén chọn, bèn nhón chân ngó vào nồi, Tuyết Tùng cũng muốn nhìn thử nhưng cảm thấy làm vậy không tốt, chẳng biết làm gì hơn là cố nhịn thêm, cái miệng nhỏ cứ rục rịch ngọ nguậy trên băng ghế. Văn Đan Khê thấy buồn cười nhưng chỉ giả bộ như chẳng biết gì, đợi mẻ bánh đầu tiên chín đều. Cô xúc ra chia làm đôi rồi nói:

“Hai đứa nếm thử coi có mặn không nhé?”

Hai đứa nhỏ hớn hờ ra mặt, nhưng chẳng đứa nào dám nhận. Văn Đan Khê hết cách đành phải xê một góc ăn trước, hai đứa nhỏ mới mừng rỡ nhận lấy.

“Ngon ghê ngon ghê.” Tuyết Trinh nhét đầy bánh trong miệng, ngọng ngịu khen.

Sau khi làm được vài cái bánh thì Lý Băng Nhạn cũng xách hai giỏ thức ăn về.

Văn Đan Khê bước lên đỡ phụ, trong giỏ có hai cân cá trắm, một con gà trống béo ú và một miếng thịt heo to đùng. Ngoài ra còn có một đồng lòng heo và gan heo.

Lý Băng Nhạn về rồi bèn xua hai đứa nhỏ ra ngoài để mình nhóm lửa, nhưng hai đứa nhỏ không thể đi, chúng còn muốn phụ cô nếm đồ ăn nữa.

Động tác của Văn Đan Khê rất nhanh, cắt thịt bằng đôi tay đã quen phẫu thuật làm người ta không nhìn kịp.

Văn Đan Khê thấy hai đứa nhỏ chạy tới chạy lui không biết làm gì, bèn phân công: “Hai đứa ra sân sau báo cho các thúc thúc biết, bảo họ kê bàn ra vườn rau phía sau, chuẩn bị ăn cơm.” Nếu đặt bàn ở nhà chính, ngộ nhờ có ai tới thì khó lòng giải thích. Sân sau thì thường chẳng có ai lui tới hết.

Hai đứa nhỏ chần chừ một lát nhưng cuối cùng cũng chịu đi.

Kể tới bên kia, Mặt Thợ đã hóng tới mòn mắt ở đằng sau nhà, đó là chưa kể mùi bánh hành và mùi thịt cứ bay ra phấp phới, làm dạ dày của ba người thèm rỏ lên ừng ực, nhưng chủ nhân chưa dọn đồ ăn lên, họ chẳng thể nào tới giục được. Để đánh lạc hướng chú ý, Mặt Thợ và Hạ hắc tử đành xới đất ở sân sau thêm bận nữa.

Hai đứa bé rụt rè tới chuyển lời, Mặt Thợ vừa nghe sắp được ăn cơm thì phấn khởi hẳn lên, nhìn hai đứa nhỏ mà toét miệng cười đầy thân ái, vẫy tay nói: “Tới đây tới đây, thúc thúc tới liền đây.”

Ai dè, hẳn không cười còn đỡ, vừa toét miệng cười một phát đã dọa cho hai đứa nhỏ sợ thót tim, lập tức co cặp chân ngắn chạy lạch bạch mất dạng.

Mặt Thợ xấu hổ thấy rõ, ảo não lèm bèm mấy câu.

Lúc hẳn còn đang bận sàu muộn thì chợt nghe Văn Đan Khê gọi vọng vào: “Ăn cơm thôi!”

Loáng cái nỗi sàu của Mặt Thợ bị phui bay biệt tăm, hẳn toét miệng cười hăm hở, bước lên nhận lấy cái mâm. Mấy món bung lên đầu tiên lần lượt là thịt nướng, thịt mỡ úp rau khô và cá trắm kho. Tiếp theo Lý Băng Nhạn cũng bung một mâm lên, trên đó có gan heo bung hành, ruột lợn xào giấm và gà kho. Tuyết Tùng và Tuyết Trinh cũng bung vài đĩa rau trộn theo sau. Cuối cùng Lý Băng Nhạn lộn lại bếp lấy nốt rô bánh hành tới.

Sau khi món ăn đã dọn lên đầy đủ, thì mọi người ngồi ngay vào bàn. Ba nam nhân một bàn riêng, Văn Đan Khê và Lý Băng Nhạn dắt theo hai đứa nhỏ ngồi vào chiếc bàn con bên cạnh. Món ăn ở hai bàn như nhau, chỉ có lượng thức ăn là khác nhau.

Hạ hắc tử lần đầu tới Văn gia, ít nhiều còn biết nói vài ba câu khách sáo, ai ngờ hẳn chỉ mới chớp mắt một cái đã thấy Mặt Thợ tọng đầy đồ ăn vào mồm, ngó điệu bộ hết như muốn chôn hết cả đầu vào mâm. Trần Tín ngồi bên so ra vẫn nho nhã hơn Mặt Thợ chút xíu, nhưng tốc độ ăn cũng nhanh tới chóng mặt. Giờ phút này hẳn chẳng còn lòng dạ nào để khách sáo nữa, thế là ba nam nhân hết như sói đói, ai cũng ăn hùng hục tới nỗi miệng dính đầy mỡ, chẳng bao lâu đã càn quét hết cái bàn.

Mặt Thợ quệt miệng, nói với vẻ chưa thỏa mãn: “À, Văn cô nương, bánh này còn không?”

Văn Đan Khê nhệt ra, hỏi: “Chưa no sao?”

Mặt Thạo cười hề hề đáp: “Gói lại mang đi ăn đường ấy mà.”

Lý Băng Nhạn cúi đầu cười trộm.

Văn Đan Khê chịu thua, nói: “Các vị chờ một lát, ta ăn xong sẽ đi nướng thêm cho.”

Lúc này, Trần Tín bỗng lên tiếng, nói thân nhiên: “Không cần, lần tới ăn nữa là được rồi. Cáo từ.”

Mặt Văn Đan Khê hơi trợn lên. Ý gì hả? Lần tới còn muốn ăn nữa sao! Không thể nào, một lần còn được, nhiều lần thì thể nào thôn dân cũng phát hiện. Có câu nhập gia tùy tục, cô phải lo cho thanh danh nữa chứ. Mích lòng thì mích lòng, có ra sao cô cũng phải nói thẳng.

Nghĩ tới đây, Văn Đan Khê đứng lên, bước tới trước mặt Trần Tín, nói với vẻ mặt thành khẩn: “Trần tướng quân, hai tỷ muội chúng ta một thì chưa gả một mới quá chồng, thật tình không tiện tiếp đãi nam nhân bên ngoài, ta thấy tốt hơn là...” Lần sau ngài đừng tới nữa nhé.

Trần Tín nghe vậy thì sắc mặt sa sầm, ánh mắt lạnh xuống đột ngột. Mặt Thạo và Hạ hắc tử nhìn Văn Đan Khê hơi lo lắng. Nhưng nào ngờ cô vẫn không nhượng bộ, còn thẳng thắn đón lấy ánh mắt của Trần Tín, nói với vẻ bất đắc dĩ: “Lời đồn sắc như dao, phải đề phòng, xin đại nhân thứ lỗi cho.”

Trần Tín trầm mặc một lát, rồi nói qua kẻ rằng một câu: “Người đạo thấy đạo, người dâm thấy dâm.”

Đầu Văn Đan Khê bỗng ong lên một tiếng, chẳng phải câu này là cô nói với Chu Lương Tuấn sao? Lúc đó hán ở sân sau sao lại nghe được chứ? Bây giờ còn lòi ra để chặn họng cô, đáng hận, quá đáng hận!

Ngay lúc Văn Đan Khê còn đang đàn mặt ra, Trần Tín đã dẫn theo Mặt Thạo và Hạ hắc tử tới chân tường ở sân sau.

Hắn dùng giọng trầm thấp để thả lại một câu: “Tường viện nhà cô cần sửa lại.”

Nói rồi, phóng người nhảy vút qua, nhẹ nhàng đi mất.

Văn Đan Khê sực tỉnh lại, chạy nhanh tới dưới chân tường, siết nắm đấm quát lên xà giận: “Ngày mai ta sẽ tìm người sửa tường ngay, xây cao hết cỡ!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Edit: Yunchan

Văn Đan Khê nói là làm, ngày hôm sau đã lập tức tìm tới lão Lý chuyên làm ngói trong thôn để bàn chuyện xây tường. Các hương thân vừa nghe tin Văn gia muốn sửa tường viện, nam tử nào có thể bớt chút thời gian rảnh thì đều tới giúp. Văn Đan Khê lấy số tiền lần trước xem bệnh cho Quách Đại Giang ra để mua thịt bột, những người tới giúp nhất định sẽ không chịu nhận tiền công, nên chỉ còn cách để họ ăn nhiều lấy sức thôi.

Thôn Thanh Khê dựa vào núi, trên núi có rất nhiều đá tảng. Văn Đan Khê đề xuất mọi người dùng đá vuông để xây. Tục ngữ có câu, trăm tay vỗ nên kêu. Những thôn dân ở đây, người thì phụ trách chuyển đá, người thì đảm nhiệm trộn bùn, người thì lo chuyện xây tường, nên làm rất nhanh. Chỉ hơn một canh giờ mà bờ tường đã xây chồng lên rất cao rồi. Trong lúc đó Văn Đan Khê hướng dẫn mấy người phụ nữ nấu cơm ở cái bếp to mới xây bên ngoài.

Người nông dân không bàn tới những thứ khéo léo hoa mỹ, mà họ chỉ cần những thứ thiết thực. Thế nên Văn Đan Khê chỉ chuẩn bị mấy món ăn gia đình, ví như thịt heo hầm cải trắng, gà hầm nấm, rau trộn này nọ. Tất cả đều đựng trong chậu to, sau đó hấp thêm vài nồi mìn thêu bực chẳng. Mọi người ăn thật no, sau đó càn cào sức làm việc.

Sau khi Văn Đan Khê dọn dẹp xong thì cùng Lý Băng Nhạn phơi thảo dược trong sân, vừa lắng tai nghe các hán tử tán chuyện.

Lý Băng Nhạn rất nghiêm túc đi theo Văn Đan Khê học cách nhận biết thảo dược. Văn Đan Khê cũng nhận ra Lý Băng Nhạn không am hiểu việc nhà, nhưng trái lại khá hứng thú với y học, thế nên cô cũng vui vẻ dạy.

Lý Băng Nhạn vừa phơi dược liệu, vừa thở dài: “Sau khi ra ngoài tỷ mới biết mình tẻ cỡ nào. Cầm kỳ thi họa có tác dụng gì chứ? Sớm biết vậy đi học ngón nghề nấu nướng còn hơn.”

Văn Đan Khê an ủi: “Ai nói không có tác dụng gì, sau này chắc chắn sẽ có chỗ xài.”

Lý Băng Nhạn cười cười, đáp: “Hiện tại tỷ chỉ có duy nhất một tài đó là thêu thùa, cho nên tỷ muốn bớt thời gian vào thành mua ít kim chỉ, thêu thùa vài thứ mang ra ngoài bán để giúp thêm chút chi phí. Không thể cứ dựa hết vào muội nuôi gia đình được.”

“Tỷ đừng nói vậy, giữa chúng ta đừng nói ai nuôi ai, mà cả hai chỉ sống nương tựa lẫn nhau mà thôi. Tỷ cũng thấy đấy, một nữ tử yếu đuối như muội chống đỡ nhà cửa một mình có rất nhiều bất tiện, nhưng từ khi tỷ tới đây, muội đã nhẹ gánh hơn rất nhiều.”

Lý Băng Nhạn than thở: “Đầu óc muội thật là nhanh nhẹn, giúp người mà còn khiến người nghĩ rằng đang giúp muội. Không biết tương lai nam tử thế nào sẽ cưới được muội đây...” Nói tới đây, Lý Băng Nhạn nhìn vào sắc mặt bình tĩnh không gợn sóng của Văn Đan Khê, suy nghĩ xem có nên nhắc lại chuyện hôm qua, nhắc nhở cô vài câu hay không. Nhưng Lý Băng Nhạn xét lại, lúc này nhiều người lăm lăm, thôi thì chờ lúc nào chỉ có hai người hẳn nói

Ngay lúc Lý Băng Nhạn đang chần chừ thì bỗng nghe sau lưng vọng tới tiếng cười như chuông bạc.

Cả hai ngoái đầu lại thì thấy Vương tẩu, con dâu của Vương bà. Vương tẩu lúc nào cũng nhiệt tình sốt sắng, làm việc cũng nhanh nhẹn. Văn gia vừa có chuyện gì, thì Vương tẩu cũng là người chạy tới đầu tiên.

Văn Đan Khê mỉm cười gọi một tiếng tẩu tẩu. Vương tẩu thì cười hi hi đánh giá Văn Đan Khê, thấy cô mặc bộ áo vải bình thường, tóc búi đại lên, vóc người xinh xắn, gương mặt trắng trẻo. Tuy không quá khỏe mạnh và lại còn mới bị từ hôn, nhưng được cái có tay nghề nấu ăn tuyệt hảo.

Văn Đan Khê bị tẩu ta ngắm nghía tới phát hoảng trong lòng, không hiểu đầu cua tai nheo gì đành lên tiếng hỏi: “Tẩu nhìn muội như vậy làm gì?”

Vương tẩu cười khúc khích rồi sấn lên kéo tay cô: “Đan Khê muội à, muội đã nghĩ một nữ nhân chống đỡ nhà cửa không dễ gì, sao không tìm một mối hôn sự khác đi? Tẩu đã nói với muội rồi, tẩu có một đứa cháu trai bên nhà mẹ đẻ, ở ngoài Vương gia thôn mui dậm, trước đây muội đã gặp rồi đấy.”

Văn Đan Khê vội vàng mỉm cười từ chối: “Vương tẩu, tẩu cũng biết huynh và tẩu của muội vừa mới mất, thời gian chịu tang mới hết, sao có thể đề cập tới chuyện cưới xin nhanh như vậy chứ.”

Vương tẩu ngăn ra, nhưng vẫn không chịu từ bỏ mà tiếp tục khuyên nhủ: “Tuy nói thế, nhưng ở thời loạn lạc này, mọi người không bàn tán mấy thứ đó đâu. Huống chi muội sống vất vả như thế, huynh với tẩu muội dưới tuổi vàng có biết cũng không dễ bụng đâu.”

Văn Đan Khê thu lại nụ cười, lặng thinh một lát rồi chậm rãi nói: “Muội biết tẩu có lòng tốt, cũng biết ở thời kỳ này không ai chấp nhất nhiều lễ tiết đến vậy. Nhưng muội vẫn còn hai cháu trai cháu gái, nhà của muội lại từ xưa khác tới, thân tộc không ở đây nên chẳng có ai để ký thác. Chỉ còn cách dẫn theo mà thôi... Xin tẩu hỏi giùm một tiếng, nếu có ai sẵn lòng thu nhận cháu trai và cháu gái của muội, thì muội sẽ...”

Vương tẩu nghe cô nói vậy thì cũng không ngăn được lúng túng, vội vàng tiếp lời: “Chẳng phải nghe nói nhà muội là đại tộc sao? Lão gia nhất định có đường huynh hay thúc bá gì đó. Không lý nào lại để một cô nương như muội nuôi hai đứa trẻ?”

Văn Đan Khê có phần không vui trong lòng, nhưng cũng không tiện nói ra, mà chỉ đáp: “Mặc dù nhà muội có khá nhiều thân thích, nhưng tất cả đều chuyển đi nơi khác, muốn đi tìm cũng chẳng phải chuyện một sớm một chiều. Và lại muội cũng không thể nào bỏ rơi người thân nhất của mình, làm thế có khác gì cầm thú đâu!”

Lúc nói Văn Đan Khê còn cố tình giữ lại chút trí khôn, cô không thể nói mình không có thân tộc, tuy phần lớn hương thân trong thôn đều chất phác, nhưng lòng người cách tấc da, ai biết được sau này sẽ xảy ra chuyện gì? Tránh cho kẻ xấu nghĩ mình không thân không thích mà tới nhà đập phá.

Vương tẩu thấy sắc mặt Văn Đan Khê có vẻ kiên quyết lạnh lùng, nhận ra mình có hơi lỗ mồm, nên vội vã mỉm cười làm lành: “Tẩu quên khuấy mất chuyện này, được được, để tẩu hỏi giùm muội, xem nhà trai nói thế nào.”

Văn Đan Khê nói vội: “Tẩu đừng nên hỏi thì hơn, chúng ta cứ đặt mình vào hoàn cảnh của người khác mà nghĩ thử, nếu là nhà chúng ta thì cũng không vui vẻ chấp nhận một người như muội đâu. Nếu chuyện không thành, bên nhà tẩu khó nhìn mặt nhau, mà muội cũng sẽ thấy có lỗi với tẩu.”

Ngụ ý thật sự của Văn Đan Khê chính là nếu chuyện không thành thì danh tiếng của mình sẽ bị tổn thất. Tới lúc đó mỗi lần người ta nhắc tới cô thì sẽ nghĩ ngay tới chuyện: Đó là người bị Chu gia từ hôn rồi còn bị Vương gia từ chối kết thân. Ai mà muốn biến thành đề tài để người ta bàn tán lúc trà dư tửu hậu chứ?

Vương tẩu tất nhiên hiểu được ý của Văn Đan Khê, chỉ đành cười ngượng ngùng, tán gẫu vài câu rồi ra về.

Hai tỷ muội tiếp tục phoi thảo được. Lý Băng Nhạn nhìn Văn Đan Khê, ngập ngừng muốn mở lời rồi lại thôi. Sau cùng không đành được nữa bèn lên tiếng: “Nếu muội gặp được người hợp ý thì hãy đồng ý đi, Tùng nhi và Trình nhi cứ giao cho tỷ là được rồi.”

Văn Đan Khê kinh ngạc ra mặt, giờ giọng trêu: “Lẽ nào tỷ không tính lấy chồng sao?”

Lý Băng Nhạn nghe thì ra chiều buồn bã, sắc mặt vô cùng phức tạp, im lặng một lát rồi thờ dãi, cúi đầu nói: “Không lấy chồng. Tỷ sẽ ở vậy cả đời.”

Lòng Văn Đan Khê sôi trào, ở chung với nhau lâu rồi, nhưng cô luôn cảm thấy Lý Băng Nhạn rất kỳ lạ. Nhìn dáng vẻ thao chăm nom Tuyết Tùng và Tuyết Trình của tỷ ấy, cô có thể đoán ra tỷ ấy đã có con rồi, nhưng chưa bao giờ nghe tỷ ấy nhắc tới con mình cả. Mà trong câu chuyện tỷ ấy kể lại cũng chưa từng nhắc tới con cái. Trong khi chồng của tỷ ấy, mấy hôm đầu còn nhắc tới, nhưng sau đó chưa từng nghe nhắc lại. Thậm chí Văn Đan Khê còn có một loại cảm giác, nét mặt khi tỷ ấy nhắc tới cả nhà chồng bị giết dường như là diễn trò. Trong phản ứng của tỷ ấy có nhiều nét chán chường và uất ức hơn là đau đớn.

Tuy nhận thấy sự bất thường của Lý Băng Nhạn, nhưng nào giờ Văn Đan Khê không phải là người thích tò mò soi mói gia cảnh của người khác. Cô quan sát mọi người tỉ mỉ chỉ vì thói quen nghề nghiệp mà thôi.

Lý Băng Nhạn cũng nhận ra ánh mắt dò xét của Văn Đan Khê nên mỉm cười lấp liếm, cúi đầu trở được liệu. Văn Đan Khê cũng cười đáp lại, rồi nói: “Đề muội đi pha trà.”

Văn Đan Khê toan cất bước, thì bỗng nghe thấy một loạt tiếng bước chân lộn xộn vọng tới, dẫn đầu chính là cụ Lý ở trước thôn và bạn của ông.

Hai ông lão chạy hốt hải tới cuồng cả chân, vừa chạy bán mạng vừa thở hồng hộc hét lớn: “Chạy mau! Trốn đi — Mã phi tới!”

Tiếng hét này của cụ Lý hết như sấm dậy đất bằng, bỏ thẳng xuống mọi người làm tất cả chết điếng ngay tại chỗ.

Lý Băng Nhạn phản ứng trước tiên, thét lên chói tai: “Đừng đứng nghệt ra đó, mau chạy ra sau núi trốn đi. Tất cả nữ nhân theo ta!”

Nói rồi Lý Băng Nhạn lôi phát Văn Đan Khê chạy ào đi, lúc này Văn Đan Khê cũng tỉnh táo lại, lập tức kéo theo Tuyết Tùng và Tuyết Trinh, cùng Lý Băng Nhà hò hét kêu gọi những người phụ nữ xung quanh trốn đi thật nhanh.

Đến đây, mọi người cũng giật mình tỉnh lại trong chết lặng, cả khung cảnh nhất thời rối loạn tan tác, có người nhớ ngay tới vợ con mình, có người nghĩ tới gia súc và của cải trong nhà.

Lý Băng Nhạn chạy được một quãng ngoài đầu lại thì thấy có vài người phụ nữ không chạy theo mà đổ xô về nhà, cô bất giác giậm chân quát: “Chạy mau! Băng không rơi vào tay mã phi thì xong đời!”

Nhưng mọi người đang nháo nhác bấn loạn, còn ai nghe thấy lời Lý Băng Nhạn nữa. Văn Đan Khê thở hổn hển nói: “Không kịp rồi, chúng ta chạy trước đã.” Tiền tài gia súc là gì chứ, chỉ có mạng người mới quan trọng nhất.

Chân của Lý Băng Nhạn rất khỏe, chạy một lúc lâu cũng không đuối sức, Văn Đan Khê thì không được như vậy, hơn nữa còn lồi theo hai đứa nhỏ nên càng chạy càng chậm lại. Văn Đan Khê lắng tai nghe, trong thôn thỉnh thoảng vẳng tới tiếng kêu rú thảm thiết của phụ nữ trẻ em và cả tiếng ngựa hí vang trời.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Edit: Yunchan

Văn Đan Khê nghe thấy tiếng động thì kinh hồn bạt vía, trước đây cô được sống trong thời bình, chưa từng trải qua cảnh tượng hãi hùng thế này! Bây giờ cô chỉ còn biết chạy bán sống bán chết, hoàn toàn bất lực.

Hai người mỗi người dắt một đứa nhỏ, mặc kệ bụi gai đâm vào người, chỉ một lòng chạy nhanh vào sâu trong rừng rậm. Nhưng điều mà hai người không ngờ tới chính là rất đông gia súc cũng bị chủ nhân xua chạy tới đây, trong khoảnh khắc cả khu rừng rúng động với tiếng gà bay chó sủa, nháo nhác tán loạn.

Văn Đan Khê nhác thấy cảnh này thì thầm kêu không ổn, nếu cứ tiếp tục thế này thì sớm muộn gì bọn mã phi cũng đuổi theo tận nơi. Bởi giờ đang là đầu hạ, lương thực trong năm đã gần như cạn kiệt từ lâu, trong nhà thôn dân không có bao nhiêu đồ đáng tiền, nhưng những con gia súc này lại là món lớn, mã phi tới để cướp tiền, nói không chừng sẽ lần theo tiếng động này mà đuổi theo.

“Tỷ tỷ, chúng ta đổi hướng khác đi.” Lý Băng Nhạn cũng nghĩ ra vấn đề mấu chốt này rất nhanh, hai người hối hả quay đầu chạy vội về hướng Đông Nam. Bên đó có một con sông, có chỗ cũng không sâu lắm, Văn Đan Khê nghĩ dù sao mình cũng biết bơi, nếu hai người vượt qua sông thì sẽ an toàn hơn nhiều.

Thế nhưng, hai người vẫn chậm một bước. Bốn người vừa chạy tới bờ sông thì bỗng nghe sau lưng rống lên tiếng ngựa hí, Văn Đan Khê vừa ngoái đầu lại thì đã khiếp đảm tới tái mặt.

Sau lưng hai người có tới mười mấy tên vạm vỡ. Lý Băng Nhạn mặt cắt không còn giọt máu, Tuyết Trinh hoảng tới nỗi khóc thét lên, Tuyết Tùng thì siết chặt tay của Lý Băng Nhạn, ráng hết sức để không bật khóc.

Mười mấy tên cường đạo vừa thấy có hai cô nương trẻ tuổi thì hưng phấn tới nỗi la hét reo hò. Tên cưỡi ngựa cấp tốc lặn xuống ngựa chạy ào tới, những tên khác cũng bu lại thành nửa vòng tròn, tên nào tên nấy cũng nhếch mép cười dâm dăng, từ từ ép sát hai người.

Văn Đan Khê trừng toát cường đạo này với ánh mắt đề phòng và căm giận, nếu rơi vào tay chúng thì hai người toi rồi. Cô nghiêng đầu sang bên nhìn dòng nước sau lưng, nếu chỉ có một mình thì cô sẽ nhảy ngay xuống sông trốn thoát. Nhưng mà, hiện tại bên cạnh cô còn ba người nữa!

Óc Văn Đan Khê bỗng nhá lên một tia chớp, cô cố giữ bình tĩnh la lớn với bọn cướp: “Các vị hảo hán, thôn Thanh Khê của chúng tôi thuộc quyền cai quản của quân Phá Lỗ Trần tướng quân, các vị đều là người trong giới lục lâm, xin hãy giơ cao đánh khẽ!”

Một tên đại hán cầm đầu cười khà khà đáp: “Vị tiểu cô nương này thật thú vị quá, việc này ta chưa từng nghe thấy, cô đừng mơ lấy quân Phá Lỗ ra để dọa nạt đại gia ta.”

Bầy lâu la phía sau hần đồng loạt nhao nhao lên: “Chà chà, lão đại à, hai tiểu nương tử này da mịn thịt mềm quá, sờ vào chắc là đã lắm...”

Lý Băng Nhận đứng bên Văn Đan Khê không nén nổi con run rẩy, ánh mắt cô nhìn bọn cướp đang từ từ áp sát đầy vẻ tuyệt vọng và phẫn hận. Đột nhiên, Lý Băng Nhận nghiêng đầu nhỏ giọng hỏi Văn Đan Khê: “Muội biết bơi không?”

Văn Đan Khê vội gật đầu.

Lý Băng Nhận cắn răng nói: “Được, muội chạy nhanh đi tìm quân Phá Lỗ, hai đứa trẻ không sao đâu.” Nói rồi, cô cố tình kéo Văn Đan Khê lui liên tiếp ra sau, lui thẳng tới ven sông.

Bọn lâu la hét lên cọt nhà: “Ôi này, hai tiểu nương tử, các nàng đừng nghĩ quẩn, nước sông lạnh lắm đấy, Đại vương bọn ta sẽ thương yêu các nàng mà!”

Hai người không thể lui tiếp được nữa, Lý Băng Nhận cúi đầu nói với hai đứa nhỏ: “Tùng nhi, cháu là một tiểu nam tử hán, lát nữa dắt muội muội chạy đi thì giá nào cũng không được quay đầu lại, đi tìm viện binh cứu cô cô, được không?”

Tuyết Tùng chần chừ một lát, ngó qua Văn Đan Khê rồi cắn môi gật đầu một cách nặng nề. Lý Băng Nhận nói xong bèn cùng Văn Đan Khê đẩy hai đứa trẻ ra ngoài.

Bọn cướp thấy hai đứa trẻ nhỏ choắt năm sáu tuổi thì chẳng thêm nghĩa tới.

Lý Băng Nhận sợ Văn Đan Khê lưỡng lự, nên trong lúc Văn Đan Khê không đề phòng bất ngờ đánh mạnh về phía cô. Văn Đan Khê chơi vơi, chân trượt mạnh rồi bất thình lình ngã úm xuống nước. Chúng lâu la giật mình, có nhiều tên lập tức ủa ra hướng bờ sông, đoán đo có nên nhảy xuống dưới bắt người hay không.

Lý Băng Nhận hét lớn: “Muội muội, đi nhanh đi. Ta chờ muội! Hương thân phụ lão toàn thôn đều đang chờ muội.”

Trong lòng Văn Đan Khê đắng cay hỗn loạn, nhưng cô vẫn suy nghĩ thật nhanh. Tuy cô không đành lòng bỏ Lý Băng Nhận lại một mình, nhưng dù có cô ở đó thì cũng chẳng xoay chuyển được tình thế. Hiện tại chỉ có một cách là phải bơi hết tốc lực lên bờ, tìm Trần Tín giúp đỡ, như vậy mới còn một con đường sống. Nghĩ tới đây, cô dốc hết sức bơi về phía bờ bên kia.

Mấy tên lâu la kia định xuống nước, nhưng bây giờ là tiết tháng tư, nước sông rất lạnh, hơn nữa bọn chúng còn quá nhiều thứ để vận chuyển, cũng chẳng muốn phí sức vì một nữ nhân, nên chỉ ngần ngừ một lát rồi lời Lý Băng Nhận lên ngựa, những tên khác thì chui vào rừng đuổi theo đám gia súc, chuẩn bị hội hợp với các huynh đệ trong thôn sau đó trở về sơn trại.

Văn Đan Khê bơi được nửa đường thì nhìn thấy Lý Băng Nhận đã bị bắt lên ngựa, tim bỗng nhói lên như bị dao cắt, cô lập tức trồi lên mặt nước, khàn giọng hét: “Tỷ tỷ, giày, giày... ném cho muội giày với hầu bao!”

Bọn trên bờ nghe thấy tới nước này rồi mà Văn Đan Khê còn không quên giày với hầu bao thì cười phá lên, nữ nhân vẫn là nữ nhân, tận bây giờ còn nghĩ tới chuyện lông gà vỏ tỏi.

Ban đầu Lý Băng Nhận cũng không hiểu nổi, nhưng ngẫm sơ lại thì bèn ngộ ra thâm ý của Văn Đan Khê. Cô không rút hết sức lực để gào khóc giã giụa như những nữ nhân khác, trái lại là mẫu người chấp nhận đổi đầu với số phận.

Bọn cướp lói theo Lý Băng Nhận tiếp tục tìm kiếm nữ nhân và gia súc. Còn Văn Đan Khê thì cố hết sức bơi lên bờ, thân thể này quá yếu, nếu ở kiếp trước thì cô có bơi mấy bận cũng chẳng nhằm nhò gì.

Độ này nước sông vẫn còn rất lạnh, cô vừa leo được lên bờ đã run cầm cập, toàn thân nhỏ nước tong tong, hai chân nặng trĩch như đeo chì. Cô bặm bụng chạy băng băng tới trước, giờ phút này không thể nào dừng lại dù chỉ một giây, dù có phải bò thì cô cũng phải đi tiếp.

Chẳng biết chạy được bao xa, cô bỗng nghe có tiếng vó ngựa vắng lại cách đó không xa. Giờ đây Văn Đan Khê đã như chim sợ cành cong, cô sợ lại đụng phải bọn mã phi nên hốt hải trốn vào một bụi cây rậm, cẩn thận thăm dò xem rốt cuộc là ai đi ngang qua.

Cô vừa mới núp kỹ thì hơn mười con ngựa đã phi vút qua như con gió. Văn Đan Khê trừng mắt nhìn thật chăm chú, nhận ra người dẫn đầu chính là Trần Tín. Tim cô như muốn nhảy tót ra ngoài, chưa bao giờ cô kích động như giờ phút này, nên chẳng màng suy nghĩ gì thêm, tức khắc chạy ào ra khỏi bụi cây, hét lớn: “Trần tướng quân, cứu mạng!”

Lúc này đội kỵ mã đã phóng qua hết, chỉ còn duy nhất một con chưa kịp phi qua. Chủ nhân con ngựa kia vừa nhác thấy trên đường có người nhào ra bất thình thình, sợ tới nỗi cuồng cuồng giật dây cương, cau mày trách: “Vị cô nương này, sao cô lại chạy ra đột ngột như vậy, nếu con ngựa này chệch phải cô thì sao đây?”

Văn Đan Khê ngước mắt nhìn, người này buột khăn trên đầu, thân mặc thanh sam, nom đáng đáp như thư sinh.

Cô mặc kệ đối phương, tiếp tục chạy tạt tả theo đội ngũ phía trước, hét với theo: “Hong đại hồ tử, Mặt Thợ, ta là Văn Đan Khê! Mau cứu mạng!”

Thật ra lúc cô hét lên tiếng đầu tiên Trần Tín đã nghe thấy, lúc này hắn đã quay đầu ngựa lại, sau đó nhóm Hồng đại hồ tử và mặt Thạo cũng tới theo. Tất cả nhìn Văn Đan Khê ướt đầm cả người mà ngạc nhiên ra mặt.

Mặt Thạo là người lên tiếng hỏi đầu tiên: “Sao Văn đại phu lại ở đây?”

Văn Đan Khê còn chưa kịp mở miệng thì đã thấy mắt mình tối sầm lại, một chiếc áo khoác ẩm mùi mồ hôi của nam nhân bỗng phủ chụp lên đầu cô. Văn Đan Khê giờ tay muốn lấy chiếc áo khoác ra, thì chợt nghe trên đầu phát ra một giọng trong trẻo nhã nhặn:

“Khụ khụ, cô nương nghe ta nói này, đây là chút tâm ý của tướng quân bọn ta, cô cứ mặc vào đi.”

Văn Đan Khê cúi đầu nhìn xuống, y phục trên người cô vốn mỏng manh, một khi ngấm vào nước thì đường cong trên người sẽ như ẩn như hiện. Nhìn hoàn cảnh hiện tại, cô đành phải nhanh chóng mặc chiếc áo khoác vào, thờ dốc mấy hơi, rồi khẽ nhanh chuyển mã phi quét ngang qua thôn Thanh Khê.

Sau đó cô ngẩng gương mặt sùng bái lên nhìn Trần Tín, nói: “Bách tính trong thôn đều nói Trần tướng quân là một người trọng tình trọng nghĩa, gặp người hoạn nạn rút đao tương trợ, cho nên mới nhờ ta tới thỉnh cầu tướng quân cứu hương dân trong cảnh dầu sôi lửa bỏng, cả thôn chúng ta nguyện kết cỏ ngậm vành, tận hết sức để đáp ơn tướng quân.” Nói rồi cô bèn nhìn Trần Tín với ánh mắt chờ mong, chỉ hy vọng hắn gật đầu đồng ý.

Ánh mắt Trần Tín lóe lên, nét mặt khiến người ta chẳng suy được gì. Văn Đan Khê bỗng thấy hối hận, biết vậy hôm đó cô đã không gán tội hắn, nói không chừng hôm nay còn có cơ hội cứu người.

Ngay lúc này Trần Tín đột nhiên bỏ xuống một câu nhẹ bẫng: “Toàn thôn nhiều nam tử như thế sao không tới nhờ ta, mà lại phái cô tới, e rằng đây là ý định của mình cô.”

Văn Đan Khê cầm nín, cúi đầu cười một tiếng rồi đành nhẫn nại nói tiếp: “Các hương thân biết ta từng chữa bệnh cho huynh đệ kết nghĩa của tướng quân nên mới ủy thác cho ta, xin tướng quân hãy rủ lòng từ bi cứu thôn dân thôn Thanh Khê một lần.”

Lúc này Hồng đại hồ tử đã không nhịn nổi nữa, cao giọng nói: “Đại ca, chúng ta đi nhanh lên, để lâu nữa những phụ nhân trong thôn sợ là sẽ...”

Mặt Thạo cũng thêm vào: “Phải đó đại ca, chúng ta đi mau lên, mấy tên mã phi kia dám không coi chúng ta ra gì, chắc là chán sống rồi!”

Song mặc kệ mọi người la ó ầm ĩ cỡ nào, Trần Tín vẫn tĩnh lặng như nước hồ thu, đôi mắt sâu thẳm màu biển lặng lẽ đánh giá Văn Đan Khê thật kỹ như đang suy tính điều gì. Tuy lòng Văn Đan Khê đã bốc cháy, nhưng nóng giận lúc này chẳng thể giải quyết vấn đề, nên cô chỉ còn biết cố gắng giữ bình tĩnh.

Cô nhìn dáng vẻ không có dấu hiệu gì là muốn nhúc nhích của hắn thì hồi hộp trong lòng, thầm nghĩ nếu nịnh nọt và xin xỏ không xong thì khích tướng vậy.

Nghĩ tới đây, cô cắn răng một cái, lúc ngẩng đầu lên thì vẻ khản khoản trong mắt đã biến mất hoàn toàn, hiện tại chỉ còn độc một màu thất vọng và bi phẫn, cô nói giọng dứt khoát: “Ta biết bọn cướp có thể lực to lớn, người bình thường không dám trêu vào. Đan Khê ý mình có chút giao tình với Trần tướng quân nên mới liều mạng vượt sông tới đây cầu cứu. Nhưng lại không đứng trên lập trường của tướng quân để suy nghĩ, tướng quân tiếc binh tiếc mạng chẳng có gì đáng trách, ta cũng không dám cưỡng cầu. Nếu đã vậy thì ta đành phải tìm tới nơi khác cầu cứu, nghe nói, Trịnh tướng quân cách đây không xa cũng khá có uy danh.”

Vị Trịnh Từ Bằng kia cô chỉ nghe qua lời đồn, cũng chẳng biết y đóng quân ở đâu, nhưng giờ này cô chỉ còn nước lấy da lừa làm cò thôi.

Nói rồi Văn Đan Khê giả vờ muốn chạy. Lúc sắp đi còn không quên ngoái đầu lại bắn cho nhóm Trần Tín một ánh mắt thất vọng tột cùng, ý là, ta không ngờ mấy người lại là loại thấy chết không cứu, thật làm cho người ta thất vọng nào nê.

Văn Đan Khê đang cố đánh cược với mình, cô không tin mấy tên nam nhân suốt ngày lấy lưỡi đao liếm máu này không có lòng hiếu chiến! Cô không tin bọn họ sẽ để cho đối thủ cạnh tranh nâng tay trên cái đức danh cứu người!

Nghe xong lời này, Hồng đại hồ tử rốt cuộc hết nhịn nổi, chấp tay nói với Trần Tín một câu: “Đại ca, các người cứ đi trước. Văn đại phu có ơn cứu mạng tứ đệ, ta không thể nào thấy chết không cứu được. Ta sẽ đi một mình.”

Mặt Thạo ngoảnh Trần Tín một lát rồi cũng tiếp lời: “Đệ đệ đi theo lão tam.”

Sắc mặt Trần Tín trầm như nước, nhìn lướt qua hai người một lát rồi lạnh lùng nói: “Các đệ hăng hái như vậy làm gì, ta có nói mình không cứu sao?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Edit: Yunchan

Vừa nghe thấy câu này tảng đá đè nặng trong lòng Văn Đan Khê rốt cuộc cũng rơi xuống, cô tự động dừng chân lại, dùng giọng cảm kích pha chút xấu hổ nói: “Cảm tạ Trần tướng quân, hóa ra là ta lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử.”

Ai ngờ thư sinh thanh sam lại nhẹ nhàng tiếp lời: “Văn cô nương là lấy tâm nữ nhân để đo lòng nam tử.”

Văn Đan Khê bất giác ngoảnh đầu nhìn qua người này, không biết y có thân phận gì, lần trước cô tới quân doanh không hề thấy.

Người nọ thấy trong mắt Văn Đan Khê có vẻ nghi hoặc bèn chủ động giới thiệu mình: “Tiểu đệ họ Tần, tên một chữ Nguyên. Là quân sư của quân Phá Lô, đứng hàng thứ hai.”

Văn Đan Khê vội vàng chấp tay thi lễ, ánh mắt cô lại lia về phía Trần Tín, giờ này lòng cô nóng như lửa đốt, hận không thể bay nhanh sang bờ bên kia. Nhưng mấy người này lại chẳng nỡ nóng hay sốt ruột gì, đây là thời khắc đặc biệt nên cô chẳng màng quan tâm tới thứ gì nữa, lập tức bước nhanh về phía Hồng đại hồ từ, chia tay ra nói: “Phụ nhân trong thôn đã bị bọn cướp bắt đi rồi, nếu để lâu hơn nữa thì hậu quả không thể tưởng tượng nổi đâu. Ở cánh rừng bên kia bờ sông có rất nhiều ngã rẽ, để ta đi chung với mọi người đuổi theo bọn cướp.”

Hồng đại hồ từ kinh ngạc há hốc mồm, nên biết rằng trong triều Đại Lương này dù là phu thê cũng rất ít khi công khai cười chung ngựa, nếu làm thật thì thanh danh của cô đi tong rồi! Hắn nhìn cái tay đang đưa ra của Văn Đan Khê mà lưỡng lự không dứt khoát.

Văn Đan Khê cũng biết rõ đối phương đang băn khoăn, đúng lúc này, Tần Nguyên lại lên tiếng: “Văn cô nương, Hồng lão đệ quá nặng cân, hai người ngồi chung e là con ngựa sẽ không chịu nổi đâu, chi bằng...”

Giọng y còn chưa lắng thì tay Văn Đan Khê đã bị một người khác nắm lấy, một khắc sau, cả người cô đã bị nhấc bổng lên. Văn Đan Khê nhìn Trần Tín đầy khó tin, hắn không nói không rằng, để cô ngồi gọn phía trước mình, sau đó lạnh giọng nói: “Ngựa của ta chịu nặng giỏi nhất!”

Hồng đại hồ từ trở mắt trong chốc lát, mắt chớp lên mấy bận, miệng mấp máy nhưng cuối cùng vẫn nuốt lời muốn nói vào bụng, sau đó vội vàng giục ngựa chạy đi. Tần Nguyên còn đang ở tít đằng sau, hàng mày y dựng thẳng lên, trong mắt lướt qua ý cười, nét mặt biến hóa khó lường.

Văn Đan Khê ngồi khép nép ở phía trước Trần Tín, tuy hai người luôn cố hết sức để giữ khoảng cách, nhưng dù sao không gian trên lưng ngựa cũng có hạn, trong lúc đi đường gập ghềnh, cơ thể hai người khó tránh khỏi đụng chạm, hơi thở của riêng nam nhân cứ lượn quanh. Văn Đan Khê ráng hết sức để ngồi thật vững, giả vờ như vô tri vô giác, cũng phớt lờ luôn những ánh mắt cứ bắn tới từ bốn hướng. Bây giờ cô chỉ muốn mau chóng tìm được nhóm của Lý Băng Nhạn thôi.

Đội kỵ mã qua sông ở nơi nước cạn, vừa tới được bờ bên kia Trần Tín đã hạ lệnh cho một tùy tùng: “Người dẫn theo ba người về thông báo cho huynh đệ trong doanh, bảo họ chia làm ba đội, hai đội phân ra mai phục ở đường núi Đại Thanh sơn và Tiểu Thanh sơn, vừa thấy bọn cướp thì diệt gọn ngay lập tức, đội còn lại thì tới thôn Thanh Khê chờ lệnh, hôm nay diệt trừ cường đạo!”

Tùy tùng nhận lệnh lao nhanh đi. Tiếp theo Trần Tín phái hai người vào thôn điều tra tình hình, hắn thì dẫn những người còn lại đuổi theo bọn cướp.

Văn Đan Khê bầu chặt dây cương, dọc đường cứ cúi đầu ngó lom lom dưới đất.

Quả nhiên trên mặt đất cách đó không xa có một chiếc giày thêu, Văn Đan Khê kêu lên phấn chấn: “Hương này! Đây là dấu hiệu Lý Băng Nhạn để lại!”

Trần Tín không hỏi nhiều, lập tức chạy theo hướng cô chỉ.

“Rẽ tiếp hướng này!” Cứ thế chừng mười dặm đường thì trên đất không còn dấu hiệu của giày thêu và hầu bao linh tinh nữa. Mà trong rừng lại còn quá nhiều lối rẽ làm Văn Đan Khê nhất thời bối rối. Trần Tín không lên tiếng mà chỉ thả chậm tốc độ, thăm dò thật kỹ tình hình trong rừng, thỉnh thoảng còn dừng lại lắng tai nghe ngóng.

“Dừng!” Trần Tín đột nhiên hạ lệnh, mọi người không biết chuyện gì nhưng đều ngoan ngoãn ngừng lại.

Chợt nghe hắn cất giọng dặn dò: “Tất cả xuống ngựa, để lại hai người giữ ngựa, số còn lại đuổi theo!”

Mọi người đáp vang một tiếng rồi nhanh chóng trở người xuống ngựa, tiện tay buộc ngựa vào thân cây. Văn Đan Khê cũng định nhảy xuống, Trần Tín nhìn cô giây lát, bỗng vươn cánh tay ra đỡ cô xuống, nói: “Cô ở lại đây trông ngựa với quân sư.”

Nói rồi vung tay lên, mọi người rút phăng đại đao bên hông ra, hùng hùng hổ hổ bám sát sau lưng.

Văn Đan Khê toan nhắc gót đuổi theo thì Tần Nguyên thở dài một tiếng chỉ vào trong rừng: “Bọn cướp ở ngay trước mặt, đừng đi thêm phiền, cứ đứng chờ ở đây là tốt nhất.”

Văn Đan Khê chẳng làm được gì hơn là ở lại đây, trong lòng thì như có hàng trăm con chuột đang cào bới, vô cùng lo lắng thấp thòm. Chỉ mong bên nhóm Lý Băng Nhạn không sao hết, đây là thời cổ đại, nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn thật thì họ chỉ còn nước chết mà thôi.

Tần Nguyên nhìn cô với vẻ thần nhiên, cất giọng trấn an: “Cô không cần phải lo lắng, tỷ muội của cô không việc gì đâu. Là do cô không biết gì về quy tắc của bọn mã phi đầy thôi, nữ nhân và của cải chúng cướp được phải chờ về trại để chia theo công trạng. Huống chi ở đây cách núi Nhạn Minh rất gần, chúng không dám nghỉ chân lại đâu. Vì vậy chỉ cần tất cả đều đang lên đường thì sẽ không sao cả.”

Văn Đan Khê quan sát người này một lúc, thấy thái độ của y có vẻ như đã tính sẵn mọi chuyện, trong vô thức lòng cô đã bình tĩnh hơn rất nhiều.

Hai người chờ đợi trong im lặng, những con ngựa chung quanh mãi mê gục đầu gặm cỏ. Cả không gian chỉ có tiếng xào xạc của gió thổi qua cây rừng, Văn Đan Khê cảm thấy thời gian trôi qua thật hết sức.

Một lát sau, cô lên tiếng hỏi: “Sao tướng quân biết được bọn cướp đang ở quanh đây thế?”

Tần Nguyên ngẩng đầu đáp thật chậm rãi: “Chuyện này cũng không đơn giản, đương nhiên là vì...”

Văn Đan Khê đóng tai lên lắng nghe chăm chú.

Ai dè Tần Nguyên đương nói dở thì đột nhiên quay ngoắc một trăm tám mươi độ: “Việc này, hay là cô tự hỏi huynh ấy đi, ta cũng không rõ lắm.”

Văn Đan Khê: “...”

“Huynh mới tới à?”

Tần Nguyên lắc đầu: “Tới lâu rồi.”

Văn Đan Khê nói tiếp: “Lần trước ta tới không thấy huynh.”

“Ta về quê thăm người thân.”

Sau một bận tán gẫu, Văn Đan Khê cũng moi được khá tin tức, thêm ít chuyện là quà tặng kèm miễn phí của Tần Nguyên. Đại loại như gia cảnh cá nhân của Trần Tín.

“Thứ bậc của năm người bọn ta không phải dựa theo tuổi tác, mà xếp theo tài cán. Cho nên đại ca ta trẻ tuổi nhất nhưng bản lĩnh thì đứng đầu, còn ta thì xếp thứ hai.”

Văn Đan Khê ngấm nghĩa thân thể Tần Nguyên một lát rồi tò mò hỏi: “Các người xếp hạng dựa theo võ hay văn?”

Tần Nguyên cười nhẹ: “Bốn người họ là xếp theo võ, tới lượt ta thì dựa vào văn.”

“... Ừm, đại ca của ta năm nay hai mươi sáu tuổi, người Hà Giang, nhìn qua thì nóng giận thất thường, nhưng nhìn cho kỹ thì cũng không tới nổi. Rất trọng nghĩa khí, không gần nữ sắc.”

Văn Đan Khê ngoảnh mặt đi giả bộ nhìn bầy ngựa, đáp: “Ta đâu hỏi huynh mấy chuyện này.”

Tần Nguyên cười rất chi là ranh mãnh: “Ta biết, là tự ta muốn nói cho cô biết thôi.”

Để giết thời gian, Văn Đan Khê quyết định đi nhổ vài ngọn cỏ tươi, bỏ thêm cho bầy ngựa.

Tần Nguyên lại ung dung nói tiếp: “Vừa rồi tiểu đệ ta đã bấm đốt tay tính toán, khéo thay Văn cô nương đây có thể khắc chế được đại ca ta.”

Văn Đan Khê liếc xéo: “Ta cũng vừa bấm đốt tay tính thử, què nói người như huynh bảo đảm rất gian xảo.” Dứt lời, mặc kệ đối phương nói gì cô cũng chẳng thèm nhìn.

Một lát sau, bỗng nghe ở cánh rừng trước mặt phát ra tiếng người kêu la và tiếng ngựa lộc cộc, hình như có khá nhiều người đang đi về hướng này.

Tần Nguyên thờ phào nói: “Đại ca quay lại rồi.”

Trong lúc Văn Đan Khê còn đang nghi ngờ, đã thấy Trần Tín dắt một con ngựa dẫn đầu đoàn người về đây, y phục của hắn đã bị chém rách để lộ ra vòm ngực trắng kiện, trên y phục dính đầy vết máu lổ chỗ, không biết là máu của hắn hay của ai.

Sau lưng hắn là Mặt Thợ và Hồng đại hồ tử, bộ dạng của hai người nhìn y như hắn. Văn Đan Khê ba chân bốn cẳng chạy lại, đang muốn mở miệng hỏi thì chợt nghe một giọng nữ kêu lên mừng rỡ: “Đan Khê muội!”

Văn Đan Khê nghe được giọng của Lý Băng Nhạn thì mừng như điên, cô vừa lên tiếng trả lời vừa chạy nhanh về phía đội kỵ mã.

Lý Băng Nhạn cũng mừng rỡ không kém, hai người nắm tay nhau thật chặt, nhìn mặt nhau thật lâu, muốn nói với nhau vài câu, nhưng chẳng biết nói gì. Ngay sau đó cũng có vài người phụ nữ trong thôn gọi cô. Văn Đan Khê kéo theo Lý Băng Nhạn bước tới hỏi han, những người phụ nữ trong thôn vừa khóc vừa cười, ai cũng còn sợ hãi trong lòng. Sau khi mọi người biết Văn Đan Khê đi gọi cứu binh thì ai cũng cảm kích vô cùng.

Văn Đan Khê thấy Lý Băng Nhạn bình yên vô sự rồi thì nỗi lo cho Tuyết Tùng và Tuyết Trinh lại trở dậy. Cô và Lý Băng Nhạn lập tức bước lên nói với Trần Tín: “Trần tướng quân, cảm ơn đại ân đại đức của các vị... Bây giờ bọn ta muốn đi tìm hai đứa trẻ.”

Trần Tín chau mày nhắc mắt, ngoảnh qua Hồng đại hồ tử ra lệnh: “Các người đi tìm người!”

“Tạ ơn tướng quân.” Văn Đan Khê cảm ơn rồi rút, cô toan cất bước đuổi theo thì Trần Tín bất ngờ chêm thêm một câu: “Trong rừng còn mấy tên lọt lưới, tốt nhất không nên chạy lung tung.”

Văn Đan Khê khựng chân lại, nhưng cô vẫn không yên lòng, dù sao có nhiều người như vậy chắc cũng không có chuyện gì. Nghĩ vậy cô còn muốn tự đi tìm, ai ngờ Trần Tín lại đột nhiên đứng dậy, trầm giọng hạ lệnh: “Chuẩn bị về núi làm cơm.”

Mọi người sùng sốt, bị mệnh lệnh này làm cho thộn mặt ra.

Tần Nguyên ở bên giờ ra cái giọng chỉ tiếc rên sắc không thành thép, nhắc nhở Văn Đan Khê: “Cô vừa nói muốn tận sức báo đáp, vậy mà tới bữa cơm hôm nay cũng không chịu lo sao? Về phần hai đứa trẻ, mà phi còn tìm được lẽ nào hai đứa trẻ đành chịu bó tay sao? Chân của hai cô có nhanh bằng những hán tử này không?”

Văn Đan Khê và Lý Băng Nhạn sực hiểu ra. Nhưng lối suy nghĩ của mấy người này cứ kỳ lạ thế nào ấy.

Văn Đan Khê biết điều vòng trở lại, đi tới trước mặt Trần Tín, nói: “Cảm tạ đại ân đại đức của tướng quân và các vị tướng sĩ, xin các vị hãy nghỉ tạm lại trong thôn, để bọn ta chuẩn bị ít cơm canh đãi các vị.”

Trần Tín chỉ hừ một tiếng mà chẳng đáp câu nào. Nói quá chậm! Phải để nhắc mới chịu nói!

Văn Đan Khê đành kiên nhẫn phân trần: “Là tại ta lo lắng quá nên loạn, mong tướng quân tha lỗi.”

Sắc mặt Trần Tín hơi nguôi giận, phất tay một cái rồi nói: “Đi thôi.”

Văn Đan Khê dẫn những người phụ nữ đi về hướng thôn làng, vừa vào thôn đã thấy đông đảo hương dân đang đứng ở cửa thôn ngóng trông. Đại đa số là người già và trẻ nhỏ, những người đàn ông thì bị thương la liệt. Người thân gặp lại nhau không dằn nỗi con xúc động lập tức ôm chầm lấy nhau rồi khóc than nức nở. Tất cả hương thân thấy những người phụ nữ đều trở về bình an không hề hấn gì thì cũng yên lòng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thờ Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Edit: Yunchan

Sau đó, Trần Tín cũng dẫn theo đội ngũ vào thôn. Các thôn dân dắt díu già trẻ, quỳ sụp xuống đất tạ ơn. Lúc này, những binh lính đi mai phục bọn mã phi cũng chạy tới. Hai đứa trẻ và bảy gia súc chạy tán loạn vào rừng cũng được tìm lại. Các thôn dân mừng rỡ vô cùng, đội ơn không ngớt. Văn Đan Khê và Lý Băng Nhạn cũng kích động ôm ghì lấy Tuyết Tùng và Tuyết Trinh hôn tới tấp.

Giày và áo quần của hai đứa trẻ đã bị bụi gai đâm rách tước, trên mặt và trên người đều đầy rẫy vết thương. Văn Đan Khê vội vã dắt hai đứa về nhà thay quần áo, bốn người vừa vào tới cổng sân thì đã nhìn thấy cảnh ngón ngang xơ xác của căn nhà, đồ đạc bên trong bị xối tung lên bờ bãi, áo quần và được liệu bị ném la liệt đầy đất. May mà trong nhà chẳng có gì đáng giá, bạc và lương thực đều được Văn Đan Khê giấu hết trong hầm, ngoài giỏ bánh bao và nửa túi gạo trong bếp ra thì chẳng mất mát gì nữa.

Những thôn dân khác đều thiệt hại về của cải, nhưng may là không ai thiệt mạng. Văn Đan Khê nhặt nhanh được liệu, để Lý Băng Nhạn bôi thuốc cho những người bị thương, những thứ khác để sau hăn bàn. Bây giờ phải thắt đai ân nhân cứu mạng một bữa đã.

Hồ lý chính nghe tin cũng dẫn theo một tốp người tới tạ ơn cứu mạng của quân Phá Lỗ. Hồ lý chính tươi cười nịnh nọt cúi đầu khom lưng nói chuyện với Trần Tín, trong khi Trần Tín thì vẫn thờ ơ dù nghe cũng chẳng buồn đáp lời.

“Tướng quân, mời ngài dời gót tới nhà tiểu nhân nghỉ ngơi chốc lát.”

“Không cần, tướng quân của bọn ta ngồi nghỉ tại chỗ một lát là được rồi.” Hạ hắc tử đáp hộ Trần Tín.

“Tướng quân, việc này...” Hồ lý chính vò đầu bứt tai, phút chốc không tìm ra được từ nào thích hợp.

Văn Đan Khê bước tới đỡ lời: “Lý thúc, thúc không cần bận lòng. Trần tướng quân luôn ăn chung ngủ chung với các tướng sĩ, ta thấy cứ tận dụng luôn mấy cái bếp lớn trước cửa nhà ta làm vài món đơn giản là được rồi.”

Hồ lý chính cười gượng, nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Văn Đan Khê thì thầm kinh ngạc với lá gan của cô nương này. Cô đã nói thế thì tất nhiên ông mong còn không được, bèn đáp ngay: “Được được, cứ làm vậy đi. Ta sẽ bảo các hương thân mang thức ăn tới.”

Ông ta vừa dứt câu thì Trần Tín bỗng chau mày, Hạ hắc tử vội tiếp lời: “Hồ lý chính, không cần đâu, quân quy của bọn ta là không được chiếm lợi của

dân chúng, các người cũng đang gặp khó khăn. Lương khô bọn ta mang theo sẽ tới ngay thôi.”

Hồ Lý chính nghe được câu này thì trên mặt nở ra ý cười từ tận đáy lòng, thầm thở phào một hơi. Độ này đang vào thời kỳ giáp hạt, các thôn dân không bị đói đã là may lắm rồi, giờ còn phải chịu đựng thêm nạn cướp của mã phi, trong nhà đâu còn dư thóc gạo để lấy ra nữa chứ.

Nghĩ rồi Hồ lý chính hăm hở dẫn theo một toán người tới các nhà dân trong thôn để mượn bàn ghế và chén đĩa. Bỗng qua một lát, chợt nghe toán lính cao giọng reo lên: “A ha, về rồi về rồi!”

Mọi người đồng loạt ngó lên, quả nhiên tốp quân Phá Lỗ khác đã về tới thôn, lần này thật sự là trở về trong thắng lợi. Trên lưng ngựa và trên lưng các binh sĩ thô đầy đồ đạc và của nả.

Hóa ra, trước khi tới đây bọn mã phi đã lên kế hoạch rõ ràng, chúng chia thành mười mấy tốp nhỏ, tỏa ra các thôn để cướp nữ nhân và của cải, đồ cướp được sẽ giấu tạm trong một sơn động ở Đại Thanh sơn, phái binh trông coi. Đợi cho các đội cướp bóc xong thì hợp binh lại, chờ về sào huyệt rồi chia chất theo công trạng. Mà trinh sát của quân Phá Lỗ đã biết được tin này từ sớm, chỉ sửa soạn để lấy đen ăn đen. Suy cho cùng tuy quân Phá Lỗ có phiên hiệu nhưng không có binh lương, dĩ nhiên chỉ có cách này để duy trì sinh kế. Trần Tín ra ngoài cũng để điều tra việc này, đúng lúc đụng phải Văn Đan Khê giữa đường.

Quân Phá Lỗ phục kích bọn cướp ở Đại Thanh sơn và Tiểu Thanh sơn thành công rồi, ngay lập tức phát lộ phí đi đường cho những nữ nhân bị bắt, sau đó thả đi, còn những món mà bọn cướp vơ vét được thì cuồn hết về.

Đồ đạc đã được chở về xong xuôi, Văn Đan Khê và Lý Băng Nhạn bèn nhanh chóng tiếp tay với các phụ nữ trong thôn nấu cơm. Các binh lính thì làm giúp mấy cái bếp to, nấu cơm cũng chia thành hai tốp, Văn Đan Khê và mấy người phụ nữ có tay nghề nấu nướng hơi cao sẽ phụ trách mở bếp nhỏ nấu riêng cho các huynh đệ Trần Tín, những người còn lại thì lo phần thức ăn của binh lính.

Bấy giờ Trần Tín đang ngồi bên dưới gốc cây to trước cổng sân Văn gia, nhắm mắt dưỡng thần. Hạ hắc tử và Tàn Nguyên ngồi bên.

Tàn Nguyên đảo mắt quan sát nhà cửa của Văn gia, lẩm bẩm: “Sao bờ tường này lại lở dơ thế?”

Hạ hắc tử tiếp lời: “Chắc là mới xây được phân nửa thì mã phi tới.”

Trần Tín vung tay lên ra lệnh: “Đi đi, bảo người xây tiếp.”

Hạ hắc tử “Vâng” một tiếng rồi phui mông bước lên phân công các binh sĩ làm việc.

Tàn Nguyên nheo nheo mắt đánh giá Văn Đan Khê và Lý Băng Nhạn đang bận bịu ở cách đó không xa, mở miệng khen: “Văn cô nương này, không những có ý thuật cao minh và tài nấu nướng cũng điêu luyện, gặp chuyện thì bình tĩnh tỉnh táo, thật là hơn hẳn những nữ tử bình thường.”

Hàng mi rậm của Trần Tín hơi giãn giãn, nhưng không tiếp lời.

Tàn Nguyên vẫn chẳng thấy xấu hổ, sờ sờ cái cằm nhẵn thín nói tiếp: “Thế đạo ngày nay càng lúc càng rối loạn, nhưng ngẫm lại bọn thổ phi ở vùng Dịch Châu này vẫn đỡ hơn những vùng khác ở chỗ không đuổi tận giết tuyệt. Lúc đệ trở về đi ngang qua Bình Châu và Thanh Châu, đã gặp những thôn làng chịu nạn cướp thảm thiết đến độ không nở nhìn. Nam tử và hài tử đều giết sạch, nữ nhân thì chà đạp ngay tại chỗ, chỉ cần phản kháng một chút sẽ bị hành hạ đến chết...”

Mí mắt Trần Tín hé ra một khe hẹp, hừ lạnh: “Nếu rơi vào tay quân Phá Lỗ thì từng xẻo tên đầu sỏ.”

Tàn Nguyên vốn muốn tung gạch như ngọc, nói tiếp: “Đại ca, đệ thấy chúng ta cứ tiếp tục thế này không phải là cách, lòng nhị đệ ta rất lo lắng.”

Trần Tín đột nhiên mở mắt ra, nhìn chăm chăm Tàn Nguyên một lát rồi hỏi: “Nhị đệ có ý gì? Chẳng lẽ trong lòng đệ có ý định trung quân báo quốc, muốn bảo các huynh đệ ra quy phục triều đình sao?”

Tàn Nguyên cười khổ một cái rồi tự giễu: “Đâu phải đại ca không biết quá khứ của đệ, nếu sau chuyện ấy mà đệ còn muốn trung với hạng vua như vậy, thì đệ thật đúng là đồ óc heo.”

“Vậy đệ nói xem, chúng ta nên làm sao?”

Tàn Nguyên mấp máy môi, muốn nói gì đó nhưng sau cùng lại lắc đầu: “Đệ còn chưa nghĩ thông, hôm nay chỉ muốn dò ý đại ca mà thôi.”

Trong khi Tàn Nguyên và Trần Tín ngồi nghỉ ngơi dưới tán cây thì Văn Đan Khê làm việc tất bật bên bếp lớn. Vì phải chuẩn bị rất nhiều món ăn nên cô chỉ huy đội phụ nữ cắt, rửa và sơ chế thịt, còn mình thì lo phần nấu. Tuy vậy cũng đủ làm cho cô mệt tới ngất ngư.

Lần này quân Phá Lỗ mang tới rất nhiều thịt, thịt heo dê bò thậm chí cả thịt khô, đủ các loại lương thực. Văn Đan Khê không có thì giờ làm thật tỉ mỉ, mà chỉ nấu mấy món đơn giản với số lượng nhiều, như một nồi cá dưa chua to đùng, canh cay gân bò trộn máu vịt, một chậu ếch cay siêu lớn và đương nhiên không thể thiếu lòng lợn bung hành với thịt kho tàu. Cô để ý thấy, Trần Tín và huynh đệ hán khá thích ăn mấy món này.

Nguyên liệu vừa cho vào nồi mùi thơm đã tỏa ra khắp nơi, cả bầu trời thôn đều sực nức mùi thịt, nếu không phải Trần Tín có tiếng đã man đang ngồi ở đằng kia, thì mấy con quỳ nhỏ tham ăn đã bu lại đây kín mít rồi.

Ban đầu Tần Nguyên và Trần Tín còn nói chuyện tử tế nghiêm trang, nhưng càng nói thì ánh mắt hai người càng dịch dần về hướng Văn Đan Khê.

“Hất xì, xong chết người rồi.” Tần Nguyên hình mũi hít hít, lầu bầu: “Văn cô nương dùng gia vị gì thế không biết, khác xa mùi mấy món đệ ăn trước giờ.”

Trần Tín hừ mũi một tiếng, chân mày hơi chau lại như đang suy nghĩ việc gì nan giải. . .

Văn Đan Khê đang quần quật luôn tay thì Lý Băng Nhạn bỗng huých huých cô, nói: “Muội nhìn kia, mấy người họ đang xây tường giúp chúng ta kia.”

Văn Đan Khê ngoái đầu lại. Đúng thế thật! Vì có nhiều người nên tường viện xây lên rất nhanh, giờ đây đã cao tầm đầu người. Văn Đan Khê nhìn lướt qua Trần Tín thật nhanh, cảm thấy người này tuy lỗ mãng nhưng cũng biết suy nghĩ tỉ mỉ, có tình có nghĩa. Cô cũng không còn trách chuyện hấn gây khó dễ lúc đầu nữa, dù sao giao tình giữa cô với hấn cũng chẳng có gì sâu đậm. Người ta cứu người là vì ý tốt, không cứu thì cô cũng chẳng nói được gì.

Ngẫm nghĩ một lát cô dự định nấu thêm mấy món: Móng heo hầm tương, đầu heo quay, gan heo ướp rượu, sườn lợn rán tỏi, thịt Đông Pha, thịt luộc giã tỏi vân vân, món nào làm được thì làm tất. Vì gia vị thiếu thốn nên Văn Đan Khê không thể làm gì hơn là dùng nguyên liệu thay thế. Mặc dù mùi vị không chính tông bằng hiện đại, nhưng so ra vẫn đặc biệt hơn những món khác.

Mấy món chính vừa ra lò, Mặt Thợ luôn lẩn quẩn ở gần đó đã hết nhin nổi từ đời nào, chai mặt sáp lại gần: “Văn cô nương, cái chậu này nặng lắm, để ta bê cho.”

Những người khác đã lanh trí bày sẵn một chiếc bàn to tương ngay dưới táng cây Trần Tín ngồi.

Mặt Thợ và Hồng đại hồ tử bung món ăn lên phụ mọi người, Văn Đan Khê cũng bê một chậu nhỏ theo sau.

Hồng đại hồ tử nhìn Văn Đan Khê rồi nhoén miệng cười: “Muội vất vả rồi.”

Văn Đan Khê chùi mồ hôi trên trán, cười đáp: “Không vất vả, các huynh ăn nhanh đi.”

Màn này bị Trần Tín bắt gặp, chân mày hấn càng nhíu chặt hơn.

Mặt Thợ và Hồng đại hồ tử chẳng chú ý tới việc này, nhưng Tần Nguyên thì trái lại, y chau mày, trong mắt ánh lên ý cười.

Lúc Văn Đan Khê bung thức ăn lên lần nữa, rốt cuộc Trần Tín cũng nặn được một câu: “Đừng làm nữa, bấy nhiêu là đủ rồi.”

Văn Đan Khê đặt cái nồi nhỏ trước mặt hấn, đáp: “Thật ra cũng không định làm thêm, đây là món cuối cùng.”

Trần Tín: “. . .”

Văn Đan Khê bảo người mang bánh màn thầu và điểm tâm lên, sau đó thoải mái nói: “Các vị cứ dùng thông thả, nếu không đủ thì cứ nói với ta một tiếng.” Nói rồi bỏ đi nhẹ tênh, tới ăn cơm chung với những phụ nữ khác.

Những lính Phá Lỗ còn lại thì chẳng được tốt số như vậy, bọn họ chỉ ăn những món bình thường mà những phụ nữ khác làm. Tuy mùi vị cơm canh ngon hơn trong quân doanh một quãng xa tí mùi, nhưng rõ ràng vẫn thua xa đẳng cấp của bàn Tướng quân. Không ít người trong bọn họ còn thỉnh thoảng hít hít mũi, không cho ăn thì ngửi thôi không được à?

Đại bộ phận họ là những người thô kệch, căn bản chẳng thèm quan tâm tới cái nguyên tắc cứng nhắc lúc ăn không nói, thế nên ai nấy đều vừa ăn uống vừa cười nói sang sảng. Các thôn dân tới phụ cũng chia nhau ăn cơm, bởi thiếu bàn nên mọi người bèn vây quanh thành một vòng tròn rồi ngồi bệt xuống ngay tại chỗ, ăn uống ngon lành. Trong phút chốc, cả cái sân phơi nhà Văn gia nhộn nhạo hết như cái chợ.

Bàn Trần Tín cũng chẳng ngoại lệ. Lúc này Mặt Thợ đang thao thao bất tuyệt về kinh nghiệm chiến trường anh dũng phá địch của bản thân.

“Lại kể tới lão đại của núi Nhị Long, mới đầu thì kiêu căng bỏ bỏ cái mồm, tán phét mình là anh hùng đệ nhất lục lâm gì đó. . . Kết quả, ông đây vừa bước lên, chỉ trong năm hiệp đã tẩn cho hấn kêu cha gọi mẹ, sồn hết ra quần. . .”

Trần Tín vẫn câm như hến, Tần Nguyên thì thỉnh thoảng tán cho Mặt Thợ mấy câu: “Lão Ngũ tài quá! Tiếp đi tiếp đi!”

“Thì thế, Quách Hoàng Hà đệ ngoài chịu phục các vị ca ca ra thì chả còn ai xứng. . .” Mặt Thợ vừa lừa com vừa huyền thoại luôn mồm.

Hồng đại hồ tử nhìn nước bọt của hấn văng ra tung tóe, bèn len lén đẩy cái mâm nhỏ vào trong, để đỡ phải hứng trận mưa nước bọt của hấn.

Mặt Thợ vô tình đảo mắt qua. Cừ thật! Mâm đồ ăn lúc nãy còn đầy ụ mà giờ đã hết veo phân nửa. Hấn liếc mắt nhòm thử, phát hiện trừ mình ra ai trên bàn cũng đang vui đầu ăn hết tốc lực, ngay cả Tần Nguyên nhà nhận nhất ở đây cũng không ngoại lệ, công phu cướp đồ ăn càng lúc càng điệu nghệ. Hấn chẳng thèm khoe mẽ nữa, ăn thần tốc mới là chính sự.

Sau khi com nước no nê rồi, Mặt Thợ hả hê xoa xoa cái bụng tròn vo với vẻ đầy thỏa mãn, miệng thì cảm thán: “Đồ ăn ngon quá xá, chỉ tiếc là không được ăn thường xuyên. Đem hai nhà ra so thì com trên núi chúng ta chẳng khác nào cám heo.”

Hấn vừa nói dứt câu đã bị Trần Tín trừng cho một cái.

Mặt Thạo tự biết mình lỡ mồm, vội vàng nịnh nọt đánh trống lảng: “Đại ca, huynh làm lão đại nên phải suy nghĩ cho huynh đệ phải không?”

Có lẽ do ăn no nên tâm tình Trần Tín hiện giờ cũng không tệ, hỏi chậm rãi: “Đệ nói thử ý kiến xem?”

Ánh mắt Mặt Thạo phóng tới một hướng cách đó không xa, nơi những người phụ nữ đang tụ tập, cười phơn nói: “Đại ca cưới một tẩu tử cho chúng ta không phải là xong rồi sao. Trên núi có một nữ chủ nhân thì thế nào cũng thay đổi tới chóng mặt.”

Hắn vừa nói ra câu này, mọi người lập tức thay đổi sắc mặt.

Trên mặt Tàn Nguyên như cười như không, điệu bộ hết như muốn xem tẩu hải. Sắc mặt Hồng đại hồ tử hơi sầm xuống, cúi đầu im lặng.

Trần Tín nhìn phản ứng của mọi người, đặc biệt là khi thấy sắc mặt của Hồng đại hồ tử, trong lòng bất giác sinh ra cảm giác không vui.

Hắn chậm rãi nói: “Cưới cũng được, nhưng đáng tiếc chưa chọn được người thích hợp.”

Mặt Thạo chen vào ngay: “Sao không có chứ, Văn...”

Ai dè hắn còn chưa kịp nói hết câu đã bị tiếng quát của Hồng đại hồ tử cắt ngang: “Ngũ đệ, đệ lại uống quá chén rồi đúng không?! Không được lấy thanh danh của cô nương nhà người ta ra đùa giỡn!”

Mặt Thạo há miệng, chợt thấy hơi ảo não, hắn lại không nghĩ tới chuyện này! Hắn không giỏi thanh minh, nên chẳng biết làm gì hơn là đành ngậm chặt cái miệng lại.

Ánh mắt Trần Tín lóe lên, giọng trở nên rét căm: “Từ bao giờ mà Tam đệ lại biến thành người tuân thủ quy củ như thế vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Edit: Yunchan

Hồng đại hồ tử gục đầu xuống, giọng hơn nặng nề: “Vi trong nhà tiểu đệ có một muối muối... cho nên biết rất rõ, nữ tử sống rất khó khăn, với chúng ta thì chẳng qua chỉ là vài câu nói đùa, nhưng với các muối ấy thì có thể sẽ là tai ương ngập đầu. Hơi lơ đãng một chút thì hậu quả khôn lường.”

Mọi người nghe tới đây thì thu lại vẻ mặt đùa giỡn, Mặt Thạo cảm thấy mình cần rờ hơi quá trớn rồi. Những người phải vào rừng làm cướp thì có ai chưa từng trải qua quá khứ đau lòng đâu?

Như Hồng đại hồ tử, trước đây vì muối muối suýt bị lão địa chủ lăng nhục, trong cơn nóng giận huynh ấy đã tới nhà lão địa chủ báo thù cho muối mình, không ngờ lại lỡ tay giết chết lão ta khiến quan phủ truy sát, cuối cùng phải trốn lên núi Nhạn Minh. Việc này xôn xao âm ỉ ở địa phương, mặc dù muối của Hồng đại hồ tử vẫn trong sạch, nhưng mọi người lại nghe lời đồn bậy bạ, nói muối ấy bị lão địa chủ hủy đi danh tiết. Nhà chồng đánh hôn tử nhỏ tin lời đồn đãi nên tới nhà từ hôn, Hồng tiểu muối nhất thời quần trí nên thất cô tự sát. Phụ mẫu Hồng gia thấy nhi tử mình bất vô âm tín, nữ nhi thì treo cổ tự vẫn, nên lửa giận công tâm ngã bệnh hết cả, nhà thì không có tiền thuốc thang, chẳng bao lâu sau cũng qua đời. Về phần Hồng đại hồ tử sau khi đứng vững ở núi Nhạn Minh bèn về nhà đưa phụ mẫu và muối muối lên núi, ai ngờ được về nhà thì chỉ thấy ba nấm mồ tro trọi...

Câu chuyện cũ ấy các huynh đệ đã biết từ lâu. Hôm nay nghe Hồng đại hồ tử nhắc lại thì khó nén nổi ưu tư. Trần Tín nghe xong thì nét mặt cũng dần trở nên phức tạp.

Hắn gằn từng chữ: “Được rồi, chuyện này đến đây thôi, sau này không được nhắc lại.” Nói rồi trao cho Mặt Thạo một ánh mắt cảnh cáo.

Mặt Thạo ừ ừ lâu bầu: “Được rồi, đệ sai rồi không được sao? Đệ ở tái ngoại, tập tục ở đó không giống với nơi này.”

Tàn Nguyên nhân cơ hội xen vào: “Biết sai là tốt rồi. Nào nào, mọi người đều là huynh đệ, đừng vì mấy thứ này tổn thương hòa khí.”

Nói đoạn y liếc qua Hồng đại hồ tử và Trần Tín đầy thâm ý, nói bóng gió: “Cũng lâu rồi chúng ta chưa từng tụ họp thế này. Đệ mong chúng ta mãi mãi như trước đây luôn đồng cam cộng khổ, không quên ước nguyện ban đầu.” Mấy người đứng vì một nữ tử chưa tới tay mà tổn thương hòa khí chứ.

Lời Tàn Nguyên sao mọi người lại không rõ. Hồng đại hồ tử hơi sùng sờ, hắn cúi đầu, trông như đang suy tư điều gì. Một lúc lâu sau hắn mới lộ ra vẻ mặt sáng tỏ.

Lúc ngược lên mặt hắn đã trở nên sáng trong, thẳng thắn vô tư nhìn về phía Trần Tín, sau đó đứng dậy nói với giọng đầy xúc động: “Đại ca, đệ xin mời huynh một chén, thật ra đại ca đã hiểu lầm đệ, Văn cô nương nhìn mỏng manh yếu đuối khá giống với muối muối của đệ. Hoàn toàn khác hẳn với một cô nương nhà nông...”

Hồng đại hồ từ nói tới đây thì giọng trở nên nghẹn ngào, trong mắt ánh lên ngấn lệ, nếu chẳng phải muội từ nhà mình sinh ra đã tốt đẹp, thì sao gặp phải cảnh ngộ ấy, thà làm một người thô kệch vụng về còn tốt hơn.

Lúc này Trần Tín cũng thấy mình hơi quá đà, bèn đứng dậy bưng chén rượu uống cạn một hơi, đáp: “Chỉ một lần này, về sau... sẽ không thể nữa. Nào, cạn chén!”

Tần Nguyên thấy đám mây đen giăng bốn bề dần nhạt đi, trong lòng cũng phần chấn hấn lên, trên môi nở nụ cười, thế là tàn tiệc rồi mấy huynh đệ lại tiếp tục uống rượu say sưa.

Mặt Thạ thừa cơ tán dóc chọc cười, ghéech cái mặt làm lộ lên rồi sờ sờ bụng than thở: “Haizz, mâm tro đấy.”

Mọi người cười rộ lên không ngớt.

Ở một bên khác, binh lính Phá Lỗ đang phụ các thôn dân mang bàn ghế chén đĩa trả lại cho từng nhà. Trong khi tường viện của Văn gia đã xây cao lên hẳn, Văn Đan Khê nhìn thoáng qua ước chừng phải cao tầm ba người gộp lại. Cô cười trộm trong lòng, lần này đồ ai đó còn tự tiện bay qua được nữa.

Văn Đan Khê đang im lặng ngắm nghía thì Hồ lý chính dẫn theo mấy lão nhân khá có uy tín trong thôn tới, mỉm cười chào hỏi cô.

“Lý chính.” Văn Đan Khê bị đoàn người làm cho bất ngờ, vội vã kêu lên một tiếng.

Hồ lý chính nhanh nhẩu nói: “Gọi Hồ thúc là được rồi.”

Văn Đan Khê bèn gọi một tiếng Hồ thúc rồi hỏi ông có chuyện gì.

Hồ lý chính thoáng cân nhắc một lát rồi đáp: “Đan Khê, trong thôn này cháu là một trong số ít người đã từng đọc sách, hôm nay chúng ta tới đây để xin ý kiến cháu.”

Văn Đan Khê hơi sững sờ, vội vàng ngừng công việc đang làm, hỏi: “Hồ thúc cứ nói đi, cháu xem thử là chuyện gì, nếu giúp được thì nhất định sẽ làm hết sức.

Hồ lý chính than nhẹ, nói với vẻ nặng nề: “Cháu thấy đó việc hôm nay, ây dà... May mà Trần tướng quân tới kịp thời, không thì xong rồi. Lương thực và gia súc chỉ là thứ yếu, nếu người bị bắt đi thì không biết sẽ hủy hoại bao nhiêu gia đình, cháu nói xem nhà ai mà chẳng có thể tử và nữ nhi chứ, bọn mã phi ghê tởm này...”

Văn Đan Khê nghe thế nét mặt cũng nặng trĩu, còn sắc mặt những người phụ nữ bên cạnh thì trắng bệch ra.

“Vậy các vị muốn đề nghị cách gì?”

Hồ lý chính vuốt mấy sợi râu bóng lưỡng như bôi dầu, đáp trịnh trọng: “Hiện tại trong thôn không dư dật gì bọn chúng còn tới cướp, thế nào đến lúc thu hoạch cũng cướp dữ tợn hơn. Vì thế mấy người chúng ta mới bàn nhau, cháu thấy thôn chúng ta có thể đặt dưới sự cai quản của Trần tướng quân không?”

Văn Đan Khê nghiền ngẫm đề nghị này trong lòng giãy lắt, biết cách này có thể thực hiện được. Nhưng cũng không thể nào bắt người ta giúp đỡ nhiều lần, một hai lần còn ổn, nhiều hơn e không hay. Tục ngữ có câu không lợi lộc đừng mong dậy sớm, nếu muốn quân Phá Lỗ tình nguyện bảo vệ thôn Thanh Khê lâu dài, thì chỉ còn cách cột chặt quyền lợi của đôi bên vào nhau.

Ngẫm lại hồi lâu, trong lòng Văn Đan Khê đã có đôi sách.

Cô mỉm cười khen ngợi: “Hồ thúc thật biết suy nghĩ cho dài lâu.”

Hồ lý chính cười ngượng ngịu, nói: “Cháu thấy ổn là được rồi, nhưng mà cháu thấy đấy, chúng ta đã cao tuổi nên miệng lưỡi cũng vụng về, ta nghe thím của cháu nói, hình như các huynh đệ Trần tướng quân đều thích thức ăn cháu làm...” Ý của ông là nhờ Văn Đan Khê ra mặt thương thuyết giùm.

Văn Đan Khê vội cúi đầu nói khiêm tốn: “Đâu có ạ, chẳng qua là họ nể mặt cháu thôi. Nhưng Hồ thúc đã nói vậy, thì cháu cũng không thể từ chối, tuy cháu là nữ tử nhưng cũng là một phần trong thôn. Hồ thúc cần tới, tất nhiên cháu sẽ nghe theo. Chỉ có điều...” Nói tới đây cô khó xử ra mặt.

Hồ lý chính thấy nét mặt cô thì bỗng thấp thòm trong lòng, không thể làm gì hơn là lên tiếng hỏi: “Có yêu cầu gì cháu cứ việc nói ra, chỉ cần ta làm được thì bảo đảm đáp ứng.”

Văn Đan Khê cười sáng lạng: “Hồ thúc hiểu lầm rồi, yêu cầu này không phải cho cá nhân cháu, mà cháu nghĩ rằng đề nghị của chúng ta chưa thỏa đáng lắm. Các vị hãy nghĩ mà xem, chúng ta có bao nhiêu giao tình với Trần tướng quân, một hai lần còn được, nhưng nhiều lần thì sao?”

Hồ lý chính đáp ngay: “Việc này chúng ta đã nghĩ xong lâu rồi, sau mỗi lần giúp đỡ nhất định không để họ tổn công vô ích.” Tiếp đó ông bổ sung thêm ít lễ vật dùng để tặng cho quân Phá Lỗ.

Văn Đan Khê nghe xong thì lắc đầu: “Vẫn chưa thỏa đáng lắm. Những vật này, nói thật thì chưa chắc đã vừa ý đối phương.”

Hồ lý chính và mấy lão nhân cau mày, họ không còn biện pháp nào khác, thôn Thanh Khê chỉ mới có hơn chục hộ, nhà nào cũng chỉ đủ ăn, thật tình không dư dả gì.

Giờ đây Văn Đan Khê không vòng vo nữa mà nói thẳng: “Cháu thấy chi bằng thế này, chúng ta sẽ nói với Trần tướng quân là muốn ngài ấy phái binh bảo vệ cho chúng ta, trái lại chúng ta sẽ nộp lên hai phần thu hoạch trong thôn.”

“Việc này...” Hồ lý chính chau mày suy tư.

Văn Đan Khê nói tiếp: “Thế nhưng dù sao thì thôn Thanh Khê cũng quá nhỏ, không có bao nhiêu tài nguyên để khai thác, thế nên chúng ta có thể tới thông báo với thôn Hạ Hà, thôn Khê Đầu và vài thôn lớn khác, khuyên họ hãy gia nhập quân Phá Lỗ theo chúng ta. Mặt khác chúng ta còn có thể rút ra một số tráng đinh ở các thôn để lập thành dân đoàn, tập luyện lúc rảnh rỗi, trông tọt lúc bận rộn. Ở đâu các thôn treo một cái chuông lớn, rồi tổ chức một đội tuần tra, thay phiên nhau làm nhiệm vụ không kể ngày đêm, vừa có biến động thì lập tức gõ chuông cảnh báo. Trẻ nhỏ và phụ nhân sẽ nhanh chóng trốn đi, các nam nhân thì ở lại ngăn cản, sau đó sẽ phái người tới thông báo cho quân Phá Lỗ.”

Văn Đan Khê nói rất rành mạch rõ ràng, câu cú đầy lý lẽ. Nhóm Hồ lý chính nghe xong thì thầm ca ngợi trong lòng, quả nhiên người đọc sách có khác.

Sau đó, mọi người thương lượng bổ sung thêm một số chi tiết, cuối cùng quyết định một phương án. Để Văn Đan Khê đi nói rõ với Trần Tín.

Mọi người bàn xong chuyện, Hồ lý chính ngó thấy trời sắp sụp tối thì bỗng ảo não vỗ đầu một cái nói: “Ôi trời, tại ta cả, nghĩ ra sớm thì tốt rồi, chúng ta đi nhanh đi, trời sắp tối nói không chừng Trần tướng quân đã đi mất rồi cũng nên.”

Văn Đan Khê trấn an mọi người, vội vàng gọi một tiểu binh: “Cậu đi báo với Trần tướng quân, nói là lát nữa ta sẽ đưa bữa khuya tới nhé.”

Tiểu binh đàn mặt ra, mới ăn cơm chưa bao lâu, giờ lại muốn ăn khuya tiếp. Không biết tiểu binh như bọn họ có phản không ta.

Dù thắc mắc là vậy nhưng tiểu binh vẫn thoải mái đồng ý, đi vào báo tin.

Trần Tín nghe tin xong hơi sững ra một giây nhưng sau đó thì thông suốt, hần chờ xem cô giờ mánh gì!

Văn Đan Khê đeo tạp dề vào rồi làm cơm tiếp, cơm tối là thịt cá, bữa khuya không thể ăn kiểu đó được, phải ngon miệng, thanh đạm mà còn độc hơn chút. Tốt nhất là cho hần ăn nhiều thật nhiều vào, sau khi no nê thì lượng lớn máu sẽ dồn về dạ dày để dùng cho tiêu hóa, vì thiếu dinh dưỡng và máu cung cấp lên não nên đầu người ta sẽ trở nên trì trệ. Hần dần đi một tý, nói không chừng sẽ đồng ý ngay yêu cầu của cô mà không do dự. Đây là căn cứ theo khoa học hần hỏi, nghe đâu khi đàm phán với người thông minh thì cứ nhiệt tình nhét đầy dạ dày của đối phương là được.

Văn Đan Khê nghĩ rồi bèn nhờ người tới băm thịt làm nhân và cán bột, còn mình thì lo chuyện gói bánh. Gói một nồi bánh sủi cảo, hầm tiếp một nồi canh thịt mộc nhĩ, thêm vài thức nhắm ngon lành là đủ. Văn Đan Khê vừa làm luôn tay vừa sắp xếp lại suy nghĩ của mình.

Vì đông người phụ mà còn làm số lượng ít, nên chẳng mấy chốc đã gói xong bánh sủi cảo. Canh thịt thơm ngào ngạt nóng sốt cũng vừa ra nồi.

Lúc nhóm của Văn Đan Khê bung bánh sủi cảo vào, ánh mắt của mọi người đều bắn vọt tới. Ánh mắt Tàn Nguyên có chút hoang mang, những người còn lại thì có vẻ khắp khơi chờ mong. Tục ngữ có câu, không đâu lại tới lấy lòng thì không đạo tặc cũng phùng gian manh. Họ muốn coi thử, tột cùng thì nữ tử này muốn làm gì đại ca!

Văn Đan Khê lờ tịt mấy ánh mắt này, bước tới đặt bánh sủi cảo lên bàn rồi chào mời nhiệt tình: “Nào, các vị ném thử xem có ngon không.”

Cô vừa dứt câu thì Mặt Thợ đã khần cấp gấp một chiếc sủi cảo ném vào miệng, nào ngờ sủi cảo vừa mới ra lò nên nóng tới nỗi hần phải khóc ré lên, làm mọi người phá lên cười rân trời.

Trên môi Trần Tín cũng nở nụ cười, hần nhanh chóng liếc mắt qua Văn Đan Khê, thấy lần đầu tiên cô bung món ăn lên xong mà không đi, còn đứng yên một bên như đang chờ điều gì.

Hần vờ như chẳng quan tâm, gấp sủi cảo lên rồi cắn từng miếng nhỏ, ăn một miếng mà nhây cực lâu.

Rốt cuộc Văn Đan Khê nhịn hết nỗi tròng mắt với hần, trong lòng như có hàng trăm con thảo nê mã (*) chạy lông lên. Mọi khi tốc độ ăn của hần nhanh tới chóng mặt, sao bây giờ lại bày đặt nhả nhặn thế hả?

(*) *Câu chữ lóng tương đương với F*ck your mother.*

Cứ như cố tình chơi khăm cô, Trần Tín ăn sủi cảo xong, tới lượt uống canh thịt thì tốc độ càng chậm như ốc sên bò, nhắm từng thìa bé tí nhìn y chang một đại cô nương.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Edit: Yunchan

Giờ phút này đây Văn Đan Khê hồi hận muôn phần, cô không nên bỏ riêng sùi cáo vào từng mâm mà phải đựng chung hết một chỗ, để coi hán còn ăn đoan trang thế không! Để coi có bị người ta giành hết phần không! Văn Đan Khê hồi hận tới tan nát ruột gan.

Trần Tín rề rà thật lâu rốt cuộc cũng ăn xong. Văn Đan Khê cố nén lòng mặt kiên nhẫn, bước lên mở lời: “Tướng quân. . .”

Trần Tín bùng chén nước thông thả uống một hớp, nhìn hai bên trái phải rồi cất lời: “Hình như ở đây có muỗi bay tới. Nhị đệ, chúng ta nên về thì hơn.”

Tần Nguyên chớp chớp mắt, đáp nghiêm chỉnh: “Dạ, đại ca nói phải, cản trở về thôi.” Dù miệng y nói thế nhưng cơ thể thì chẳng buồn nhúc nhích.

Văn Đan Khê hết cách đành nói tiếp: “Mới ăn xong mà đi đường ngay thì không tốt cho cơ thể đâu, các vị nên theo ta vào trong thì tốt hơn.”

Trần Tín còn chưa trả lời thì Tần Nguyên đã giả bộ khách sáo: “Thế sao được, nên về thì hơn.”

“Dù sao cũng mời tướng quân dời bước tới gian nhà trống kế bên ngồi nghỉ một lát.”

Trần Tín cũng biết đạo lý một vừa hai phải, lúc này mới đứng dậy theo Văn Đan Khê tới gian nhà kế bên. Bên phía Hồ lý chính nhận được tin, lập tức sai người quét dọn gian nhà thật nhanh, rồi pha trà rót nước.

Trần Tín ngồi vào chỗ, Văn Đan Khê sợ hán lại giờ trò xoay người như chong chóng, bèn nhanh nhẩu nói một hơi đôi sách vừa mới bàn bạc xong. Sau đó cúi đầu đứng yên một bên với thái độ cung kính. Cô đã quyết định, khấn cầu trước, nếu không được thì nói lý, không được nữa thì dùng phép khích tướng, không được luôn thì nghĩ cách khác vậy.

Trần Tín nghe xong thì trầm ngâm im lặng, dùng ngón tay gõ nhẹ mặt bàn, hệt như đang nghĩ xem đề nghị này có tính khả thi không. Ánh mắt Tần Nguyên cứ đảo quanh hai người, chốc chốc lông mày lại rung lên một cái. Mặt Thạ và Hồng đại hồ từ nghe xong thì mắt sáng rực lên, ngó hau háu Trần Tín đầy mong đợi, ai không biết còn tưởng đâu bọn họ mới là người nhờ vả.

Hồi lâu, Trần Tín mới ung dung lên tiếng: “Việc này thứ cho ta không thể đồng ý. Binh Phá Lỗ ít ỏi, sợ rằng không bảo vệ được quý thôn.”

Văn Đan Khê nghe thế cũng không quýnh, ngáp ngừng một lát mới tiếp lời: “Vì binh lính ít ỏi nên tướng quân càng nên đồng ý lời thỉnh cầu của thôn dân thôn Thanh Khê. Nếu việc này thành thì tướng quân sẽ có ba điều lợi: Một là quân Phá Lỗ có nguồn cung cấp lương thảo ổn định — đương nhiên, với tài năng của tướng quân thì chuyện quân lương không phải là điều đáng lo. Thế nhưng làm vậy sẽ càng ổn định hơn trước.” Câu này ngụ ý là, người dựa vào cướp, thế lần nào cũng cướp được à?

“Hai là tướng quân sẽ có thêm nhiều lính tốt hơn, ngày thường dân đoàn có thể dùng để diệt cướp bảo vệ thôn, tới khi chiến tranh nổ ra thì nhân tiện có thể kéo ra chiến trường. Điều lợi thứ ba, là lợi cho danh tiếng của tướng quân. . .”

Văn Đan Khê còn chưa nói dứt câu đã thấy mặt Trần Tín bỗng giật lên, hơi giận hỏi: “Ý Văn cô nương là thanh danh của bốn nhân không tốt ư?”

Văn Đan Khê nhìn chằm chằm mặt Trần Tín giây lát, nhất thời không nhận ra hán đang giận thật hay giận đùa, chỉ biết là cô chẳng thấy sợ chút nào. Tuy nhiên cô không sợ thì không có nghĩa là người khác không sợ, tuy Hồ lý chính không dám tới trước mặt Trần Tín, nhưng cũng đứng nhìn ở cách đó không xa, lúc này ngó thấy Văn Đan Khê chọc giận Trần Tín, trong lòng vừa sợ hãi vừa hồi hận, nhưng ông ta vẫn không dám xen lời vào.

Mặt Thạ và Hồng đại hồ từ liếc nhau, mỗi giật giật, vừa định mở miệng xin tha cho Văn Đan Khê thì bị Tần Nguyên liếc mắt ngăn lại. Hai người buộc lòng phải nuốt hết vào bụng.

Văn Đan Khê nói mà chẳng chút hoang mang: “Ta không nói thanh danh của tướng quân không tốt. Mà muốn nói rằng, tính cách thật và danh tiếng bên ngoài của tướng quân không đồng nhất.”

“Sao?”

“Dân gian nghe đồn tướng quân là hung thần độc ác gửi hồn vào người sống, sinh ra có ba đầu sáu tay, mắt bắn kim quang. Giết người không chớp mắt, ăn thịt không nhả xương.”

“Ừm, còn trên thực tế thì sao?”

“Thực tế thì khác hoàn toàn. . .”

“Khác thế nào?” Trần Tín hỏi tới, trong giọng nói để lộ vẻ cấp thiết không dễ gì phát hiện.

Văn Đan Khê cố tình đùa dai: “Thực tế chính là thế này, chẳng lẽ tướng quân còn không biết hình dạng mình sao?”

Trần Tín: “. . .”

Văn Đan Khê cắn răng, lại tăng thêm một điều kiện đầy hấp dẫn: “Nếu tướng quân đồng ý lời thỉnh cầu này, Đan Khê xin thay mặt thôn dân tặng thêm cho ngài hai điều kiện.”

“Hừm.”

“Một là thôn dân thôn Thanh Khê tình nguyện nhận những lệnh hợp lý của quân Phá Lỗ, hai là Đan Khê sẽ cố hết sức giúp đại bộ phận tướng sĩ Phá Lỗ... à, ờ, làm mai.”

Điều kiện đầu tiên Văn Đan Khê nói ra chưa đạt được hiệu quả đáng kể, nhưng sau cái thứ hai, cả trong lẫn ngoài phòng đều ồ lên ầm ĩ. Nên biết rằng Trần Tín hạ nghiêm lệnh không cho quân Phá Lỗ lãng nhịch phụ nữ, không được cướp nữ nhân lên núi, mặc dù là cường đạo khác cướp cũng phải dựa vào ý nguyện của phụ nhân để quyết định đi hay ở. Kết quả, lâu như vậy mà chỉ có vài phụ nhân tình nguyện ở lại...

Vì vậy phần đông mọi người trong quân đều là cây khô trụi lá — ế chồng ế chơ. Giờ đây lại có người vỗ ngực cam đoan sẽ làm mai cho đại đa số binh sĩ trong quân, điều này không làm cho người ta kích động sao được! Lúc này, mặc kệ Trần Tín quyết định ra sao, bọn Mật Thạ và Hạ Hắc tử đã hạ quyết tâm trong lòng, nhất quyết thừa nhận vị đại tẩu này!

Trong mắt Trần Tín lướt qua ý cười rất nhanh, tuy nhiên, hắn cũng quay lại với vẻ bình thường rất nhanh, bắt ngay lấy lỗ hổng trong lời của Văn Đan Khê: “Tại sao không phải tất cả mà là đại bộ phận?”

Văn Đan Khê đáp bình thản: “Chuyện mai mối này nhất định phải để đôi bên nam nữ tự nguyện, nếu đó là người bất thường không ai chịu gả, thì chẳng thể ép uống được.”

Trần Tín hơi mất tự nhiên: “Tuy tướng sĩ Phá Lỗ ta có hơi thô lỗ cục mịch. Nhưng đều là người bình thường.”

Văn Đan Khê tiếp lời: “Vàng còn thử lửa thử than, nam nhân tốt phải thử qua đường dài, tự khen không tính.”

Các nam nhân ngớ ngàng: “...”

Ai nấy đều im bật, cuối cùng Mật Thạ vẫn là kẻ đầu tiên phá tan không khí trầm lắng: “Nè, Văn đại phu, cô coi thử ta thế nào với? Có cưới vợ được không?”

Văn Đan Khê đáp nghiêm túc: “Hắn là có thể.”

“Ta thì sao?”

“Ta nữa!”

...

Trong lẫn ngoài phòng rồi nùì một cục.

Vai Tần Nguyên run rẩy cố nhịn cười. Trên mặt Trần Tín là vẻ mừng giận khó phân.

Văn Đan Khê thừa dịp nói luôn: “Tướng quân không thể trái lòng binh, chi bằng để mọi người tự quyết định đi.”

Mật Tần Nguyên mang ý cười: “Theo Văn cô nương thì làm sao mới phải?”

Văn Đan Khê nhìn Trần Tín giây lát rồi hỏi nghiêm trang: “Mọi khi các vị gặp tình huống kiểu này thì xử lý thế nào?”

“Giơ tay biểu quyết.”

“Được, theo luật cũ, ai đồng ý thì giơ tay, phản đối thì giơ chân!”

Sau một giây im phăng phắc, đột nhiên mọi người lại cười toáng lên.

Văn Đan Khê nói xong câu cuối thì chấp tay thi lễ, cáo từ rồi quay lưng đi ra.

Tần Nguyên trông có vẻ chưa hết suy nghĩ, Mật Thạ và Hạ Hắc tử vừa nhắc thấy Văn Đan Khê muốn đi thì vội gọi giật lại: “Văn đại phu, cô đừng đi mà, đại ca ta còn chưa tỏ thái độ mà.”

Văn Đan Khê đáp mà chẳng buồn ngoái đầu: “Ngài ấy ngầm chấp nhận rồi, bởi ngài ấy không giơ chân.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Edit: Yunchan

Văn Đan Khê ra khỏi phòng, Lý Băng Nhận và Hồ lý chính đang thấp thòm chờ cô bên ngoài.

“Sao rồi?”

“Xong rồi.”

“Tốt quá!” Mấy người rảng tiết chế tiếng reo hò. Hồ lý chính vào phòng lại tuôn ra một tràng lời khách sáo cảm tạ rồi ngưỡng mộ đủ thể loại, Trần Tín thì chẳng có lòng nghe.

Tần Nguyên nghiêng đầu nhìn trời, hớp thời nhắc nhở: “Tướng quân, lần này chúng ta phải đi thật rồi.”

Trần Tín không thể làm gì hơn là hạ lệnh cho đội ngũ về lại núi, bởi đồ đặc linh kinh mà trời thì đã tối không có phương tiện chuyên chở, cho nên để một đội binh ở lại trông coi. Mọi người thấy tốp binh sĩ này thì càng yên lòng hơn. Ai biết được bọn mã phi có lọt lưới hay không, lỡ đâu bọn chúng mò tới để trả đũa thôn dân thì phải làm sao đây.

Các hương thân tiễn đội ngũ của Trần Tín ra cổng thôn, rồi đổ xô về nhà mang chăn mền tới cho những binh lính này, nào ngờ đối phương lại từ chối, nói là trong số đồ thu được có những món ấy. Các thôn dân càng xúc động với quân kỷ nghiêm ngặt của quân Phá Lô hơn nữa.

Văn Đan Khê và Lý Băng Nhận giờ đây mới lê tấm thân mệt là kéo theo hai đứa bé lục tục về nhà.

Văn Đan Khê thấp một ngọn đèn con rồi ngồi xuống đối diện với Lý Băng Nhận.

“Muội muội, hôm nay thật khó khăn cho muội.” Lý Băng Nhận cảm thán.

“Tỷ tỷ nói vậy đâu phải, rõ ràng là lúc ấy tỷ nhường cho muội cơ hội chạy trốn, trong lòng muội cảm kích vô cùng...”

“Muội đừng nhắc nữa, thật ra ta... ta đã không còn gì đáng kể nữa rồi...” Khi Lý Băng Nhận nói tới câu này, trong ánh mắt đặc sệt vẻ đau buồn và đôi chút vẻ hờ hững cam chịu.

Văn Đan Khê nắm tay cô nói: “Được rồi, chúng ta đừng khách sáo qua lại nữa.”

Lý Băng Nhận yên lặng gật đầu, ngẫm nghĩ một lát rồi hỏi tiếp: “Trần tướng quân đối với muội...”

Văn Đan Khê cười nhạt: “Kệ ngài ấy đi, chỉ cần muội làm bộ không biết là được.”

Lý Băng Nhận còn muốn nhắc nhở cô phải chú ý hơn, nhưng thấy cô có vẻ như đã có tính toán sẵn thì đành phải nuốt vào lại. Hai người nói chuyện một lát rồi tắt đèn đi ngủ.

Sớm hôm sau, ở trước cửa chính Văn gia tụ tập rất nhiều người bị mã phi đã thương hôm qua. Văn Đan Khê và Lý Băng Nhận lừa vội hai miếng com sau đó bắt đầu bận túi bụi. Còn Hồ lý chính dẫn theo mấy bậc trưởng lão tới thôn lân cận để thương thuyết.

“Văn đại phu lợi hại quá đi mất, ở trước mặt Trần tướng quân mà chẳng sợ hãi gì cả.”

Văn Đan Khê chẳng thể làm gì hơn là đáp thật: “Ai nói ta không sợ, nhưng nghĩ tới chuyện có thể giúp thôn chúng ta thoát khỏi nạn mã phi, thì ta đành bất chấp xông lên.”

“Vậy cũng phải có gan mới làm nổi, đôi là ta thì chắc là nhũn hết hai chân liệt luôn cả đầu rồi.”

“Ha ha...”

Tuy vừa gặp cướp và còn bị thương, nhưng họ vẫn chẳng thể hiện ra vẻ chán nản uể oải.

Văn Đan Khê nhìn mọi người chốc lát rồi bổ sung: “Sau này còn phải thường xuyên qua lại với họ, chỉ sợ tới lúc đó sẽ có tin đồn không hay.”

Mọi người nghe vậy thì ngoảnh sang nhìn nhau. Đúng thế, tới qua họ quá hững hờ nên chẳng ai nghĩ tới những chuyện khác. Về sau khó tránh khỏi có người khua môi múa mép.

Lúc này có một người phụ nữ lên tiếng: “Văn cô nương cứ yên bụng đi. Nếu không có cô thì chẳng biết thôn chúng ta đã biến thành cái dạng gì rồi. Sau này có ai dám nói nhảm về cô thì chúng là hạng súc sinh vong ân phụ nghĩa!”

“Phải phải, nếu ai dám mở mồm nói bậy thì ta là người đầu tiên xử tội!” Mọi người nhao nhao lên, dào dạt khí thế.

Văn Đan Khê nói với giọng cảm kích: “Nếu các vị đã nói vậy, thì ta hoàn toàn yên tâm.”

Sau đó mọi người lại thêm một tràng khuyên giải tán dương.

Văn Đan Khê chớp thời cơ mở lời: “Thảo được ta dùng đều do ca ca để lại, hai hôm nay có quá nhiều người bị thương nên thảo được sắp dùng hết rồi. Ta vốn định lên núi hái, nhưng khổ nỗi sức của hai chân có hạn nên không vào được rừng sâu. Thành ra nhân đây ta xin mọi người giúp dùm một chuyện. Sau này các vị có vào núi săn thú hay đốn củi, gặp được thảo được thì tiện đường hái giúp. Ta sẽ lần lượt ghi vào sổ. Sau này tiện xem bệnh của các vị cứ dùng thảo được để trả, về sau nếu ta có dư rồi sẽ dùng tiền mua lại. Các vị thấy vậy có được không?”

Mọi người nghe xong thì xôn xao thảo luận. Có người luôn mồm trầm trồ, có người thì nói muốn hái nhưng không biết hình dạng của thảo được ra sao.

Văn Đan Khê vội vàng cười đáp: “Chuyện này thì không thành vấn đề, ta sẽ vẽ hình các loại thảo được hay dùng, để các vị mang theo khi vào núi.”

Mọi người lập tức đồng ý tít tắp.

Khi trời sắp đứng bóng thì Mặt Thạo và Hạ hắc từ lại tới.

Lúc này trong sân lớn của Văn gia cũng đã vắng bóng bệnh nhân. Văn Đan Khê thấy hai người thì khá bất ngờ, lật đặt chào hỏi rồi mời họ ngồi xuống.

Hạ hắc từ chỉ ra sau lưng, ở đó có hai người phụ nữ trung niên trắng kiện mà hấn dẫn tới, vừa cười vừa nói: “Văn đại phu, mấy tháng trước hai vị này được bọn ta cứu ở Dịch châu, người nhà và trưởng phu của họ đều bị Thát tử giết hại, hiện tại không có nơi để sống nhờ. Ở trên núi có nhiều bất tiện, hay là ở lại làm bạn với các cô có được không?”

Văn Đan Khê nghe vậy thì nhìn hai người phụ nữ này giây lát, sắc mặt hai người trong đen có hồng, tay chân chắc khỏe, thoạt nhìn đích thị là thôn phụ lao động quanh năm. Trên mặt cả hai đều mang ý cười ngưng ngưng, cùng nhau để mắt dò xét Văn Đan Khê.

Mặt Thạo cũng cười khi tiếp lời: “Văn đại phu hãy nhận người đi, họ cừ lắm đấy.”

Nhưng Văn Đan Khê có hơi do dự, nhà cô nghèo khó, để nuôi sống bốn người đã phải giặt gấu vá vai, nhận thêm hai người nữa sợ là không nổi.

Hạ hắc từ sức vỡ lẽ, lật đặt bổ sung: “Coi ta kìa, quên bég đi mất, khẩu phần lương thực của hai người họ tất nhiên là do bọn ta bỏ ra.”

Văn Đan Khê sừng sốt, lật rùng gì thế này, đưa người cho cô mà khẩu phần lương thực lại giành trả là lẽ làm sao?

Nghĩ tới đây, trong lòng cô bỗng dung ngoi lên một tia cảnh giác, nói ngay: “Để lại trong quân doanh không được sao? Chẳng phải núi Nhạn Minh rất lớn ư?”

Lúc này người phụ nữ béo hơn bỗng bước lên khom lưng nói: “Cô nương có chỗ không biết, trên núi toàn là đàn ông, để chúng ta lại đó rất bất tiện. Tuy cô nương là đại phu có ít điều kiêng kỵ hơn những cô nương khác, nhưng có hai mụ đây ở lại giúp đỡ thì cũng tiện hơn rất nhiều phải không? Việc cô nương không tiện làm có thể để hai ta làm, người không tiện đuổi cô nương có thể nhờ hai ta đuổi.”

Văn Đan Khê nhìn người phụ nữ này giây lát, khó lòng phủ nhận lời bà ấy nói khá hợp lý. Về phần hoài nghi mới trỗi lên trong lòng... Cô cười thâm, coi như là thật thì sao nào? Cô sợ gì chứ!

Nghĩ tới đây, Văn Đan Khê vờ trầm ngâm một lát rồi nói: “Thắm đây nói rất có lý, nếu vậy thì các vị hãy ở lại đây đi. Về chuyện khẩu phần lương thực thì không cần đâu, nhà của ta tuy nghèo nhưng vẫn có thể sống tạm qua ngày. Có điều hơi băn khoăn, mong các vị đừng chê.”

Người phụ nữ gầy hơn vội vàng tiếp lời: “Bọn ta đều là người cùng khổ, sao lại chê bai nhà cô nương chứ.”

Mặt Thạo và Hạ hắc từ thấy Văn Đan Khê bằng lòng nhận người, tất nhiên trong lòng mừng rỡ khôn xiết.

Văn Đan Khê nghiêng đầu cười với Mặt Thạo và Hạ hắc từ rồi nói: “Vất vả cho hai vị phải đích thân đi chuyến này.”

Hạ hắc từ vội đáp: “Cũng không hấn, còn chuyện khác nữa.”

“Ồ, Hồ lý chính ra ngoài rồi. Chẳng hay các vị còn chuyện gì?”

Mặt Thạo đáp ngay: “Ông ta đi vắng cũng chẳng sao. Bọn ta vội tới đây là để mang lương thực tới cho các hương thân.”

Văn Đan Khê nghe vậy thì ngạc nhiên ra mặt.

Hạ hắc từ nhanh chóng giải thích: “Đây là do quân sư chúng ta đề nghị với tướng quân, ngài ấy nói thôn Thanh Khê đã thuộc quyền quản lý của bọn ta thì bọn ta phải có trách nhiệm, bây giờ lúa đang vào độ giáp hạt, hương thân chưa thu hoạch được gì, nên quân Phá Lỗ sẽ phát lương thực cho thôn dân sống qua vài ngày, chờ tới mùa thu hoạch thì hoàn lại.”

Mắt Văn Đan Khê sáng vụt lên, đúng là ý hay. Tàn Nguyên này xem ra cũng khá có đầu óc.

“Vậy bọn ta đi phát lương thực đây.”

Văn Đan Khê vui vẻ trong lòng bèn nói mấy câu khách sáo: “Các vị đi đi, buổi trưa cứ ở lại nhà ta ăn cơm.”

Hai mắt Mặt Thạ phóng ra tia sáng, đồng ý cái rụp: “Được được.”

Hai người cáo từ đi khỏi, vừa ra khỏi cổng sân thì đã nghe giọng Mặt Thạ vọng vào oang oang: “Hề hề, thấy chưa, quả nhiên Văn cô nương mời hai chúng ta ở lại ăn cơm. Lần sau làm việc, ta phải chạy tới đúng giờ cơm mới được.”

Giọng hân to hơn người bình thường nên lọt hết vào tai Văn Đan Khê và Lý Băng Nhạn chẳng sót chữ nào.

Hai người không nhịn nổi đành nhìn nhau cười, cái tên Mặt Thạ này đúng là hết nước nói.

Văn Đan Khê tiếp tục sắp xếp được liệu, sau đó vào nhà dọn đồng sách thuốc cất trong phòng của Văn Đan Nghĩa ra ngoài, rồi lấy ra ít giấy bắt đầu vẽ theo sách. Lý Băng Nhạn cũng vẽ phụ bên cạnh. Tầm một canh giờ sau đã thấy Mặt Thạ, Hạ hắc tử và hai người phụ nữ kia nghiêng đồ về tới.

Văn Đan Khê vội vàng bước lên nói: “Số lương thực này các vị cho các hương thân mượn là được rồi. Nhà ta vẫn còn, tạm thời không cần mượn.”

Mặt Thạ nói: “Đây không phải cho cô mượn mà là khẩu phần lương thực của bọn ta, để dành cho cô nấu dần.”

Hạ hắc tử cũng tiếp lời: “Đúng thế, hôm đó cô vừa bàn xong chuyện hợp đại liên minh thôn xóm gì đó, thành thử sau này bọn ta phải tới đây làm việc thường xuyên, cứ tới nhà cô ăn chực suốt thì cũng ăn tới nghèo luôn.”

Văn Đan Khê nghe tới đây thì không từ chối nữa, hướng dẫn họ đặt lương thực vào trong kho.

Sau đó thì rửa tay đi nấu cơm, hai người phụ nữ kia cũng theo phụ một tay. Hai người này, thím béo họ Lý, thím gầy họ Vương, Văn Đan Khê bèn gọi cả hai là thím. Hai người họ quen làm việc nặng nên rất khỏe. Động tác cũng nhanh nhẹn.

Mặt Thạ và Hạ hắc tử rồi rả chẳng có chuyện làm nên tự giác ra sân sau phụ tưới rau.

Hai người vừa làm việc vừa nhỏ giọng thì thầm.

Mặt Thạ chọt Hạ hắc tử hỏi: “Nè nè, người nói coi Văn cô nương làm đại tẩu chúng ta được không?” Được thì sau này chẳng những được ăn ngon mỗi ngày, mà nói không chừng còn lấy được vợ.

Hạ hắc tử đáp mà không chút nghĩ ngợi: “Được.” Vậy thì về sau tướng quân sẽ có khắc tinh, hẳn cũng chẳng cần sợ ngài ấy nổi giận nữa.

Mặt Thạ chép chép miệng, than thở với cái mặt ưu sầu: “Đáng tiếc, đại ca đánh trận thì số một, còn đối với nữ nhân thì hoàn toàn mù tịt.”

Hạ hắc tử nghe hẳn bồi đen tướng quân thì mở miệng trả đũa: “Ngài ấy mù tịt, vậy người giỏi à?”

Mặt Thạ trừng to mắt: “Ai nói ta không giỏi, hồi đó mới mười mấy tuổi đầu ta đã là nữ nam có tiếng ở tái ngoại, há miệng hát một bài, cô nương nào nghe thấy cũng mặt đỏ tim đập.”

“Thật vậy à?” Hạ hắc tử nhìn nửa bên mặt không có sẹo của hắn, dù có đỡ hơn bên kia nhưng chả có vẻ gì là nữ nam.

“Hừ, không tin.”

Mặt Thạ liếc xéo, hẳn cũng lười khoe nên quay lại nói tiếp đề tài lúc nãy: “Chẳng phải người nói ngoài quân sư ra mình là người có học vấn nhất sao? Người coi thử việc này phải làm sao?”

Hạ hắc tử cười hi hi, vênh vênh mặt sờ cằm nói: “Đương nhiên rồi, nhưng việc này đúng là chẳng dễ dàng đâu.”

“Hát tình ca bảo đảm không xong, viết thư thì sao?”

“Viết thư cũng không được, nam nữ ở đây không được lên lút qua lại.”

“Mời bà mỗi thì sao?”

“Không thể, thanh danh của đại ca khá là tệ, tính tình cũng kỳ quặc. Văn cô nương chưa chắc đã nhận lời. Ta nghĩ trước hết phải để cho Văn cô nương thích đại ca đã, sau đó mới mời bà mỗi, như vậy không xuôi chèo mát mái à?”

...

Hai người xì xầm thảo luận một lúc lâu cũng chẳng tìm được ý hay.

Hạ hắc tử cau mày tiếp tục tưới đất, lúc hắn tưới tới mấy ngọn thảo dược thì đột nhiên trong óc lóe lên tia chớp, lấy ngay cái gáo bầu gỗ vào trán một phát, nói: “Ta có cách rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Vê Thời Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 14

Edit: Yunchan

Mặt Thạo lạnh miệng hỏi: “Là gì thế? Nói lên!”

Hạ hắc tử cười hi hi ra vẻ thần bí: “Lát nữa cho người biết sau, giờ mau tưới hết vườn rau này cho xong đi, ta nghĩ thấy mùi thức ăn rồi, ta cần ăn cơm.”

Mới nhắc tới ăn thì hướng chú ý của Mặt Thạo đã dời đi ngay tắp lự. Hắc cảm lòng không dạng hình mũi hít hít, lèm bèm: “Rõ thơm.”

Hai người đang mãi nói chuyện thì bỗng thấy Tuyết Tùng đứng thập thò bên ngoài cổng tre, lí nhí gọi: “Hai vị thúc thúc, ăn cơm đi.”

“Được được, tới ngay đây.” Mặt Thạo toét miệng cười thân thương, Hạ hắc tử sợ hắc hủ trẻ con nên nhanh chân chắn trước mặt hắc, cười chất phát với Tuyết Tùng.

Tuyết Tùng ngây ra một lát rồi cũng trả lại cho Hạ hắc tử cái mặt cười, sau đó co chân ngắn chạy đi bịch bịch.

Hai người vừa vào nhà chính thì Văn Đan Khê đã tươi cười gọi: “Lại làm việc rồi, lần nào tới cũng không nhân rồi hết, cả hai mau rửa tay rồi dùng cơm thôi.”

Hai người cười ngốc, rửa tay rồi ngồi vào bàn. Lần này Văn Đan Khê không chia bàn ăn với họ nữa, vài người gộp thành một bàn bắt đầu dùng bữa trưa. Món chính là đầu thịt heo còn dư hôm qua, Văn Đan Khê dùng muối ướp để tránh hỏng, sau đó bỏ thêm các loại gia vị như cây hồi, thảo quả, thù du, gừng và vỏ quế, nấu ra một nồi thịt kho ngũ vị. Và lại còn có tai heo trộn lá tỏi, bao tử heo chua cay với vài thứ rau xanh, mặc dù món ăn không đa dạng như hôm qua, nhưng cũng khá đặc sắc. Hai người vẫn ăn hùng hục tới đã ghiền như thường lệ.

Văn Đan Khê vừa ăn vừa hỏi chuyện họ: “Bệnh tình của lão Tứ bình phục tới đâu rồi?”

Trong miệng Mặt Thạo thồn đầy đồ ăn, đáp lúng búng: “Sắp khỏi hẳn rồi, mấy hôm nữa huynh ấy sẽ đích thân tới đây tạ ơn Văn đại phu.”

Văn Đan Khê hấp tấp nói: “Không cần tới cảm ơn đâu, bảo huynh ấy dưỡng thương thật tốt là được rồi.”

“Ừ.”

“Vây để đại ca tới tạ ơn thay huynh ấy đi.”

Mặt Văn Đan Khê hơi đen lại, gấp gáp nói: “Không cần không cần.”

Hai người ăn cơm trưa xong còn bận đi làm chuyện khác, nên đành vội vã từ biệt.

Nói tới thôn dân thôn Thanh Khê sau khi nhận lương thực thì nhà nào nhà nấy đều mừng mừng phấn khởi, càng cảm thấy hợp tác với quân Phá Lỗ là chuyện đúng đắn nhường nào. Lúc thôn dân thấy Mặt Thạo và Hạ hắc tử thì trên mặt ai cũng toát lên vẻ tôn kính. Thậm chí mấy bé trai lớn gan một tý còn dám sấp lại trò chuyện. Trước đây hai người chưa bao giờ được nhận loại đãi ngộ này, từ đầu tới chân đều tàn mất ra loại khí thế chưa bao giờ có. Dù trước kia họ là thổ phỉ thì sao, chẳng phải bây giờ cũng có người kính trọng à!

Buổi tối lúc Hồ lý chính trở về, rất đông thôn dân không cần chào hỏi đã tự động nhao nhao lên kể lại chuyện ban sáng.

Hồ lý chính cũng phấn chấn vô cùng, sơi râu dê cứ vênh vênh lên, ông cười vang: “Hôm nay ta cũng báo cho mọi người một tin mừng. Thôn Khê Đầu, thôn Hạ Hà, thôn Thượng Hà, cả thôn Nam Khê và mười hai thôn khác cũng sẵn lòng gia nhập quân Phá Lỗ cùng chúng ta, còn chuyện lập dân đoàn bảo vệ thôn thì mấy ngày nữa sẽ từ từ thương lượng.”

Có người lên tiếng hỏi: “Chu gia thôn, Vương gia thôn và Đông Khê thôn thì sao?”

Hồ lý chính nghe vậy thì ánh mắt thoáng buồn bã, nét mặt ra chiều khó khăn, ngập ngừng một lát mới lên tiếng: “Việc này, họ bảo là trong thôn họ đã có tráng đinh bảo vệ, không muốn lệ thuộc vào cướp và Trần tướng quân, chúng ta cũng không tiện gò ép đúng không?”

Văn Đan Khê sùng sốt, hình như Chu gia thôn chính là nguyên quán của Chu Lương Tuấn. Cơ mà, thế cũng tốt, cô chẳng muốn đụng mặt người nhà đó chút nào, nghe nói mẹ của Chu Lương Tuấn cũng chẳng phải là người hiền lành gì cho cam.

Các thôn dân bàn tán ầm ĩ, có người nói: “Chu gia thôn và Vương gia thôn đều là thôn lớn, hơn nữa trong thôn người ta toàn là người có địa vị, đương nhiên không chịu theo chúng ta là phải rồi.”

Có người chen vào: “Kệ xác nó, mình sống tốt là được rồi.”

“Đứng đứng.”

“A, thế này thì tốt rồi, lúc nhóm Lý chính về đúng lúc gặp phải nhóm của đại ca của ta, Tam gia gia và Tứ thúc công đi cùng đều giận dữ hết sức, nghe đâu họ bị Chu gia thôn và Vương gia thôn chọc tức.”

“Hả — kể nhanh lên, chuyện gì xảy ra!”

“Còn chuyện gì nữa chứ, là bị bọn người kia xia xói.”

“Đáng ghét thật!”

“Không muốn thì nói không muốn, làm gì lại xia xói chúng ta, đầu năm nay ai cũng khó sống.”

...

“Bộp bộp” vài tiếng, Hồ lý chính vỗ tay, mọi người biết là ông muốn nói chuyện nên tiếng ồn dần lắng xuống, Hồ lý chính chờ mọi người im lặng hết mới lên tiếng: “Ai bị thương thì hãy dưỡng thương thật tốt, chờ các vị lành lặn khỏe mạnh rồi chúng ta sẽ tranh thủ thời gian lập dân đoàn, sau đó sẽ thu hoạch lúa ngay. Ta nghe nói năm nay phủ Trung Châu và Sơn Tây đều có thiên tai, mà phi ở những địa phương đó không thể nào không dời địa bàn, còn quân Thất tử nói không chừng cũng sẽ nhúng chân vào đây. Mọi người hãy cảnh giác hơn, bất luận là già trẻ nam nữ, nếu phát hiện ra điều gì bất thường thì phải nhanh chóng tới tìm ta, Lý tam gia hay Tiền thúc công đều được cả. Thợ rèn trong thôn cũng đang tát bột làm một chiếc chuông lớn để cảnh báo...”

Hồ lý chính bàn giao hàng đồng công việc, nhưng các thôn dân đều lắng nghe chăm chú.

Sau khi Mặt Thợ và Hạ hắc tử làm xong việc thì trở về núi, lập tức đi báo tin cho Trần Tín và Tàn Nguyên như thường lệ.

“Chuyện làm sao rồi?” Tàn Nguyên nhắc thấy hai người vào thì cười hỏi.

Vừa nhắc tới việc này, Mặt Thợ nhất thời xúc động, không chờ nổi nữa lập tức thêm mắm dặm muối kể lại tình hình ban sáng: “Chà chà, đại ca với nhị ca không biết tình cảnh lúc đó cảm động thế nào đâu, vừa nghe nói phát lương các hương thân đã xúc động tới rơi nước mắt, mấy người họ vừa nhìn thấy bọn đệ là niềm nở nhiệt tình hết cỡ... Còn mấy cô nương tiểu tức phụ thì cứ liếc mắt với bọn đệ suốt... Coi mò chuyện quân Phá Lỗ chúng ta cưới được vợ không còn bao xa nữa đâu...”

Trần Tín ngồi bên nghe xong, chỉ “Ừm” một tiếng, sau đó lại hồ hững hỏi: “Chỉ có những chuyện này thôi sao?”

Dù sao Hạ hắc tử cũng cẩn thận tỉ mỉ hơn Mặt Thợ chút đỉnh, vội vã háng giọng rồi bước lên bổ sung thêm: “Còn nữa, người chúng ta đưa tới Văn đại phu đã nhận rồi, cô ấy hết sức hài lòng.”

Tuy nét mặt Trần Tín chẳng thay đổi gì, nhưng rõ ràng hứng thú đã tăng lên đôi chút.

Mặt Thợ cũng bồi thêm mấy câu, Trần Tín nghe mà chân mày bắt giác cau lại một chút: Cô ta lại cho họ ăn, còn ăn chung một bàn!

Tàn Nguyên nheo nheo đôi mắt hẹp dài, thỉnh thoảng lông mày lại giật lên một cái, trong mắt hiện lên ý cười lộ liễu, sau đó y háng giọng, làm bộ dạy dỗ: “Hai đệ không coi quân quy ra gì sao? Chẳng phải đã dặn các đệ không được chiếm lợi của dân chúng sao?”

Mặt Thợ đau khổ ra mặt, âm ức lèo nhèo: “Văn đại phu có phải dân chúng đâu, hơn nữa người ta thật tình mời, từ chối thì không tốt.” Và lại chẳng phải lần trước mấy huynh cũng đi à? Sao đến phiên bọn đệ thì không được.

Lúc đầu Hạ hắc tử cũng hơi hoang mang, nhưng vừa động não một tý bèn vỡ lẽ, may mà hắn đã giấu riêng ít đồ. Nghĩ tới đây, hắn nhanh trí giả vờ ngạc nhiên như sực nhớ ra điều gì: “A, tướng quân, thuộc hạ quên bém mất một việc. Thật ra Văn đại phu còn nhờ thuộc hạ mang ít thức ăn về cho tướng quân. Để ở đây.”

“Sao?” Trần Tín lia mắt tới thật nhanh, nhưng ngay lập tức hắn lại thấy mình phản ứng quá đà, bèn máy móc nghiêng đầu qua, làm ra vẻ không màng để tâm, nói: “Ừm, cứ đặt ở chỗ kia đi.”

Hạ hắc tử mang trên mặt ý cười thật thà, lấy vật cất trong áo ra rồi gỡ từng lớp lá, hóa ra trong đó là hai cái bánh bao kẹp thịt. Nước thịt kẹp trong bánh bao trắng tinh chảy ra ngoài bóng loáng. Mặt Thợ vừa nhìn thấy đã không nhịn nổi nuốt ực nước miếng, hắn ngo qua Hạ hắc tử bằng ánh mắt sắc mùi nghi hoặc, rành rành cả hai người cùng đi ra một lúc, sao hắn lại không biết chuyện này?

Sắc mặt Trần Tín đã dịu lại đáng kể, hắn phát tay nói: “Hai người cực khổ rồi, lui xuống nghỉ ngơi đi.”

Hạ hắc tử đáp ngay một tiếng vang dội, gần như là lui xuống với tốc độ thần tốc. Mặt Thợ cũng bám đuôi. Mới ra tới cửa phòng, Mặt Thợ đã kéo Hạ hắc tử lại bắt hắn hỏi: “Nè, hắc tử, chuyện gì đây?”

Hạ hắc tử hết đường chối đành phải ăn ngay nói thật: “À, lúc ăn xong ta đi múc nước giùm Văn đại phu, đúng lúc thấy trong rổ có mấy cái bánh bao kẹp thịt. Bé trai kia nói cho ta biết, đó là đồ cô cô để dành cho tụi nó ăn.”

“Nên ngươi chôn hai cái à?”

Hạ hắc tử liếc xéo hắn: “Ta là loại đó à? Ta dùng một cây đoản kiếm để đổi, ta còn đồng ý lần sau sẽ đem cho nó một chiếc cung nhỏ.”

Mặt Thạo trợn mắt há mồm. Tên này gian manh thật, còn lừa cả nhóc con nhà người ta.

Hạ hắc tử cũng cảm thấy mình làm thế không được đường hoàng lắm, bèn đánh lạc hướng bằng cách ho khan, vội nói lảng: “Được rồi, đừng nói mấy chuyện nhỏ nhặt này nữa, nào nào, chúng ta bàn tiếp chuyện sáng nay đi.”

Mặt Thạo cũng lấy lại tinh thần, tiếp lời: “Ừ, bàn tiếp đi, ngươi có cách gì hay ho?”

Nói tới đây trên mặt Hạ hắc tử hiện ra vẻ đắc ý: “Ngươi biết mà, ta là người có học vấn nhất trong quân doanh nếu trừ quân sư ra...”

Mặt Thạo nghe hắn nhắc lại câu này thì thầm si và trong lòng, lên tiếng giục: “Nói lẹ đi. Bớt dài dòng.”

Hạ hắc tử ghé tai qua nói thầm, xì xà xì xỏ một hồi.

Mặt Thạo nghe xong thì vỗ đùi đánh đét, khen tấm tắc: “Hay hay, cách này hay. Ngươi viết nhanh đi.”

Thế là hai người lục tung cả phòng lên tìm cả buổi trời, rốt cuộc mới tìm ra một cây bút trụ lông với nửa miếng giấy nhăn nheo. Hạ hắc tử sợ phí giấy nên tập trước trên bàn mấy lần, sau đó mới dám hạ bút.

Viết xong xuôi hắn còn bắt chước các Tú tài đầy chữ nghĩa, nhẹ nhàng dùng miếng vải phủ phủ, rồi trải lên bàn cho khô mới cẩn thận thu lại. Định bụng ngày mai sẽ gửi đi.

Trưa hôm sau, khéo thay Tần Nguyên đồng ý lời mời của Hồ lý chính, xuống núi gặp Lý chính của những thôn khác, thương lượng thêm chuyện họ gia nhập quân Phá Lỗ. Hai người họ cũng được phái theo tháp tùng.

Thừa dịp Tần Nguyên bận thương lượng với các lý chính đại diện cho thôn dân, hai người len lén chuẩn bị, tới Văn gia.

Văn Đan Khê vừa thấy họ tới thì khá bất ngờ, vội cười chào hỏi hai người, sau đó để cho Lý thăm châm trà. Hai người liếc nhau, cuối cùng Hạ hắc tử vẫn là người ra mặt: “Khụ khụ, Văn đại phu, tướng quân của bọn ta có hơi khó chịu mấy ngày nay.”

“Hả? Triệu chứng thế nào?” Văn Đan Khê hơi khó hiểu, chẳng phải hôm kia hắn còn tốt chán sao, ăn còn nhiều hơn so với người ta.

“Ăn không ngon, ngủ không yên.”

Lòng Văn Đan Khê càng khó hiểu hơn, lẽ nào bị khó tiêu.

“Đây là đơn thuốc.” Hạ hắc tử dâng tờ giấy lên bằng hai tay.

“Đã khai đơn rồi sao?” Văn Đan Khê nhận lấy, cô tưởng do quân y viết. Ai ngờ vừa ngó vào, chỉ thấy trên nửa mảnh giấy nhăn nhúm là hai chữ to tướng cứng nhắc: Tâm bệnh.

Văn Đan Khê nhìn hồi lâu, ngẩng đầu quan sát hai người gây lát, cả hai đều lù lù cái vẻ giấu đầu lòi đuôi, người nào người nấy đều làm ra vẻ “*Ta chả biết gì hết*”.

Văn Đan Khê trầm nghĩ, các người giả vờ giả vịt à.

Thế rồi cô hỏi giọng bình thản: “Đơn thuốc này ai khai?”

Hạ hắc tử giành nói trước: “Đương nhiên là tướng quân tự khai. Khụ khụ, cô nhìn thử đi, nét chữ này chính là của ngài ấy.”

Văn Đan Khê nhìn lại lần nữa, ừ, chữ này vừa cứng vừa kỳ, quả thật nhìn rất giống hắn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Edit: Yunchan

Văn Đan Khê cuộn tờ giấy lại mà mặt không đổi sắc, gật gật đầu nói: “Ta biết rồi, các vị cứ đi làm việc trước đi, lúc gần đi thì tới chỗ ta lấy thuốc.”

Hai người ngơ ngác nhìn nhau: “Lấy thuốc?” Có thể trị ‘Tâm bệnh’ bằng thuốc à? Lẽ nào cô không hỏi tý gì khác à?

Nhưng hai người họ đã giả vờ không biết từ đầu rồi, lúc này gắng hỏi thì thể nào cũng lộ tẩy. Vì vậy, hai người chẳng thể làm gì hơn là bấm bụng cáo từ.

Vừa ra khỏi cổng viện, Mặt Thạo đã nhanh tay huých Hạ hắc tử: “Nè, hắc tử, ngươi nói coi Văn đại phu có ý gì? Cô ấy có hiểu được không thế?”

Hạ hắc tử cười nhạt: “Ngươi cho là ai cũng có cái đầu gỗ mục như ngươi à? Chắc chắn cô ấy nhìn vào là hiểu, người ta đang giả lơ mơ dò chân tướng thôi, hiểu không?”

Mặt Thạo nhăn mặt nhíu mày: “Đương nhiên hiểu. Nhưng không biết cô ấy bốc thuốc gì cho đại ca nhỉ?”

“Tôi lúc đó thì biết.”

Hai người vừa nói vừa chạy nhanh tới nhà của Hồ lý chính, lúc này Tần Nguyên đã thương lượng với mọi người xong xuôi. Cơ bản đạt tới nhất trí: Vì thời gian gấp rút, các thôn dựa theo nhân khẩu để trích ra số lượng tráng đinh khác nhau, vũ khí do quân Phá Lỗ phụ trách, lương thực mỗi thôn tự lo. Quân Phá Lỗ sẽ cử người có kinh nghiệm tới huấn luyện. Trường luyện binh sẽ thiết lập ở bãi đất trống phía trước thôn Thanh Khê.

Vóc dáng Tần Nguyên thanh tú trắng trẻo, phong thái nho nhã, ai không biết nội tình nhất định sẽ không nghĩ y là quân sư của quân Phá Lỗ. Những người này bàn xong chính sự cũng chưa đi vội, mà vẫn ngồi nán lại cố hỏi thêm việc nhà của Tần Nguyên.

“Tần công tử, công tử là người đọc sách sao?”

Tần Nguyên cười điềm đạm: “Bất tài chỉ đọc qua vài quyển thư văn.”

“Tần công tử là người ở đâu?”

“Nguyên quán ở phủ Thái Nguyên.”

...

Cứ thế dây dưa một lúc lâu, mãi tới khi mọi người dần lạng xuống.

Tần Nguyên bung một cái chén to lên, xoay thật từ tốn rồi thản nhiên nói: “Đôi bên chúng ta hợp tác đều dựa cả vào thành ý, các vị có lời gì cứ nói, không cần câu nệ.”

“Tần quân sư, vậy thì lão đây xin nói...” Người mờ lời là lý chính của thôn Khê Đầu: “Lão đây là một người quê mùa, có nói sai gì xin ngài đừng để bụng.”

Tần Nguyên gật đầu, một lần nữa ra hiệu cho ông lão nói.

Vu lý chính có vẻ khó xử, ấp úng nói: “Mấy hôm trước ta và nhóm Hồ lý chính đã đi thương thuyết với các thôn, khuyên họ gia nhập quân Phá Lỗ với chúng ta, nhưng mà có vài thôn dân trong thôn... nói chuyện không dễ nghe, còn bảo rất nhiều tướng sĩ của Phá Lỗ không có gia đình... Công tử hãy nghĩ xem, nhà ai mà không có thế tử, nữ nhi hay tỷ muội. Nói nào ngay, rất nhiều thôn dân đều hoang mang trong lòng. Lão đây đứng đầu mọi người cũng rất rối, nên lão muốn nhờ quân sư nói mấy câu, để lão về trấn an họ.”

Tần Nguyên nghe xong thì bất giác cong môi, lời đồn này thật ý nghĩa. Y tiếp tục xoay cái chén trầm ngâm giây lát, mãi tới khi Vu lý chính sắp ngồi không yên nữa, y mới nói với giọng chẳng chút hoang mang: “Các vị có biết danh hiệu Phá Lỗ này là từ đâu mà có không?”

Mọi người đồng loạt lắc đầu, mờ mịt không biết.

“Đó là vì phần đông chúng ta đều tới từ quan ngoại.” Tần Nguyên nói tới đây thì bèn đứng dậy, nói tiếp với vẻ mặt nghiêm túc: “Tướng sĩ trong quân ta phần lớn có thù không đội trời chung với Thát tử. Thát tử thừa cơ thiên tai nhân loạn mà nuốt chửng biên giới ta, tàn sát phụ thân và huynh ta, hạ nhục tỷ muội ta. Vì thế, đại ca của ta mới dựng binh khởi nghĩa, chỉ huy các huynh đệ huyết chiến tới cùng với bọn Thát tử. Quân Phá Lỗ chúng ta giết người như rạ không sai, hung ác như Diêm Vương cũng không sai, nhưng đối tượng chỉ là Thát tử. Quân Phá Lỗ chưa từng cướp đoạt một phân một hào của bách tính cùng khổ, càng nghiêm cấm tướng sĩ lăng nhục nữ nhân, một khi phát hiện, nhất định chém không tha!”

Lời phân trời đầy khảng khái hùng hồn của Tần Nguyên vừa dứt, mọi người quay sang nhìn nhau, vừa sợ hãi vừa thán phục.

Tần Nguyên lại nói tiếp: “Tần mỗ không biết rốt cuộc là người phương nào bịa đặt để mê hoặc chúng dân. Thế nhưng, thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc, ta hy vọng các vị hãy làm một người có đôi mắt sáng suốt tỉnh táo.”

...

Đến đây việc thương lượng của nhóm Tần Nguyên đã hoàn thành tốt đẹp.

Sau khi Văn Đan Khê và Lý Băng Nhạn làm xong việc nhà, hai người bàn nhau định vào thành một chuyến. Cô dẫn hai đứa trẻ qua nhà Vương bà nhờ

bà trông chừng, còn cô và Lý Băng Nhạn công theo một cái gửi ngồi lên xe lừa lên đường tới huyện Thanh Dương. Hai người tới thị trấn cũng mất tầm hai canh giờ, sau đó mọi người đều xuống xe để mua đồ dùng lặt vặt.

Mấy hôm trước thị trấn cũng bị bọn mã phi tàn sát, tổn thất không ít, người qua lại trên đường thưa hơn mọi khi rất nhiều.

Văn Đan Khê tới tiệm tạp hóa mua muối ăn và kim chỉ, rồi ghé một hàng vải chọn ít vải bố, định may cho bốn người bộ quần áo mùa hè. Lý Băng Nhạn cũng mua vài túi hàng thêu và mấy miếng vải vụn. Lúc đi ngang qua hàng thịt, Văn Đan Khê lại mua một cục xương to và một bộ lòng bò. Sau cùng, hai người ghé tiệm lương thực để mua hạt giống.

Văn Đan Khê ngó nghiêng mấy loại hạt giống trên quầy, cất giọng hỏi: “Hóa kè, không có loại khác sao?”

Hóa kè lắc đầu: “Cô nương, vùng này chỉ có những loại đó thôi.”

Văn Đan Khê cười nói: “Nhưng loại ta muốn mua không giống những thứ này. Trước đây ta có đọc qua sách, bảo là có khoai lang và hạt ngô chuyển tới từ phía Nam, sao ở đây lại không bán chứ? Thôi vậy, chúng ta đi chỗ khác coi thử.”

Hóa kè nghe xong thì suy nghĩ giây lát, đột nhiên gọi với theo: “Á, hai vị, hai vị chờ một tý.” Nói rồi chạy xầm xầm vào trong.

Văn Đan Khê cũng không gấp, kiên nhẫn chờ ở ngoài.

Một lát sau, hóa kè kéo một bao tải bẩn thỉu ra. Hắn lấy tay phui phui bụi rồi nói: “Cô nương này, cô coi thử có phải loại cô cần không?”

Văn Đan Khê ngồi xổm xuống ngắm nghía, nửa túi này đúng là khoai lang và khoai tây, hơn nữa còn là mầm!

Cô vui thì vui trong lòng, song trên mặt thì vẫn bình thường, hóa kè thấy cô không thích thú lắm thì gãi đầu nói: “Những thứ này đều chuyển tới từ phía nam, để lâu trong tiệm chả có ai mua nên chương quỹ nấu ăn một ít, bây giờ nó mọc mầm rồi nên không dám ăn nữa, đang chuẩn bị mang về nhà nuôi heo.”

“Tốt, những thứ này ta đều cần, cậu xem thử bao nhiêu tiền?”

Nhiều đồ như vậy nhưng hóa kè chỉ lấy của cô mười văn tiền. Văn Đan Khê lại dặn hóa kè nếu có hạt giống nào cùng loại tới từ phiên bang thì cứ giữ lại cho cô. Hóa kè vui vẻ đồng ý.

Hai người tay xách nách mang nên cũng lười đi dạo tiếp, bèn quay về chỗ xe lừa đậu để về thôn.

Huyện Thanh Dương cách thôn Thanh Khê cũng khá xa, ngồi xe lừa tầm hai canh giờ mới về tới nhà. Hai người nói cảm ơn với người đánh xe xong rồi xách bao tải về nhà.

Mới về tới trước sân thì đã thấy Tàn Nguyên và Mật Thạ đang ngồi trước căn phòng trống kè bên nhà cô. Hạ hắc tử đang cầm cái bào bào một mảnh gỗ, Tàn Nguyên nhắc thấy hai người thì vội đứng dậy cười nói: “Hai người về rồi à.”

Mật Thạ thì sấp ngay lên phụ vác đồ vào trong sân.

Văn Đan Khê thuận miệng hỏi: “Đã thương lượng xong chưa?”

Tàn Nguyên gật đầu: “Đã xong, à phải rồi, ta vừa nói với lý chính, mấy gian phòng này về sau làm phòng nghị sự của chúng ta.”

Văn Đan Khê sững sốt một lát, chỉ nói: “Ừ, cũng tốt.”

“Văn đại phu đang bận, giờ chúng ta sẽ đi thăm thú trong rừng, có chuyện gì thì cô cứ gọi một tiếng là được.”

Văn Đan Khê tán gẫu vài câu với ba người xong thì quay lại sân, xắn tay áo lên bắt tay vào việc. Cô lấy ra mấy củ khoai lang có ngoại hình đẹp chôn xuống đất, đắp bùn ẩm lên, đúng ra là nên bón phân, nhưng cô không ngửi được mùi đó, không còn cách nào khác là dùng phân tro để thay thế. Mấy ngày nữa, những củ khoai lang này sẽ trở ra rất nhiều mầm, đợi nó lớn lên thành cây giống thì có thể dời tới đất trồng. Cô phải dành thời gian để dọn dẹp đất ở trước và sau nhà. Cô nhớ vào cuối thời nhà Minh, cả Trung Hoa thiên tai không ngừng, người chết đói la liệt khắp nơi, ai biết ở đây có rơi vào tình cảnh đó hay không chứ. Bất kể ra sao, cô phải bắt đầu chuẩn bị trước.

Văn Đan Khê thầm thấy vui mừng, may là lúc bé cô đã từng làm ruộng. Trước lúc mẹ qua đời, cha nghĩ không khí ở nông thôn có lợi cho cơ thể mẹ, bèn mua hai mẫu đất ở ngoại thành, lúc rảnh rồi cả nhà ba người sẽ cùng nhau trồng trọt.

Nhà cô không quan tâm lắm tới chuyện thu hoạch, nên loại nào cũng muốn trồng một ít. Thành thử hai mẫu đất lại trồng tới hai mươi loại cây, làm mẫu đất trông hệt như cái vườn bách thảo. Những bà con đồng hương đi ngang qua cứ cười nhạo nhà cô mãi, nhưng cả ba chẳng buồn tức giận, còn hết sức khiêm tốn học hỏi cách trồng trọt của những hàng xóm lân cận.

Văn Đan Khê nghĩ tới gia đình mình thì trên mặt bỗng toát lên vẻ hạnh phúc lẫn buồn bã. Tuy cô suy nghĩ viễn vông là thế, nhưng động tác trên tay vẫn chẳng chậm đi chút nào. Lý Băng Nhạn cũng phụ một tay.

Hai người vui đầu làm việc, chợt nghe trong sân vọng tới một loạt tiếng bước chân lộn xộn, trong đó còn kèm theo rất nhiều giọng của nữ nhân. Văn Đan

Khê tưởng có người tới khám bệnh, nên vội vàng rửa tay ra đón.

Tới khi cô ra ngoài nhìn rõ mới biết, hóa ra tới đây không phải người trong thôn, hơn nữa nom dáng vẻ không giống như muốn xem bệnh. Người phụ nữ dẫn đầu trạc bốn mươi tuổi, tạng người cao gầy, xương gò má nhô cao, cặp môi mỏng dính, ánh mắt soi mói lạnh nhạt, trông khá là cay nghiệt. Đứng hai bên bà ta là hai nha hoàn.

Văn Đan Khê chờ ra một thoáng rồi bước lên hỏi: “Vị đại thẩm này có phải tới xem bệnh không?”

Trong mắt người phụ nữ kia lóe lên tia khinh ghét, không đợi bà ta đáp, nha đầu áo đỏ đứng bên trái đã tròn trắng mắt lên, hừ lạnh một tiếng: “Ai tới xem bệnh? Cô mới là đứa bị bệnh. Sao nào? Đừng nói cô bệnh tới phát ngu, ngay cả phu nhân nhà ta mà cũng không nhận ra nhé?”

Văn Đan Khê chau mày lại, lòng đã hơi sáng tỏ, con tức bỗng trở dậy nhưng cô vẫn cố nhịn, nói tiếp: “Nhìn hơi quen mắt, nhưng nhất thời không nhớ nổi.”

Lúc này, người phụ nữ trung niên lên tiếng: “Văn cô nương đúng là người đăng trí, mới mấy ngày trước thôi con ta còn bị cô đuổi đi, nhớ chưa?”

Trong lòng Văn Đan Khê đã xác định được thân phận của bà ta, bà ta chính là Phương thị mẹ của Chu Lương Tuấn. Nghĩ rồi cô nhướn mày lên, khẽ mỉm cười: “Bình thường có rất nhiều người tới đây xem bệnh, đâu thể nào nhớ hết toàn bộ chứ.”

“Ta lặp lại lần nữa, phu nhân nhà ta không tới đây xem bệnh!”

Văn Đan Khê đáp nhẹ nhàng: “Ta có bảo bà ấy bị bệnh sao? Các vị có chuyện gì xin cứ nói.”

Nói tới đây cô đã hết kiên nhẫn nổi, rốt cuộc cái nhà này muốn gì hả? Từ hôn rồi mà từ nhỏ tới lớn kéo nhau tới làm phiền cô. Lẽ nào nhìn cô để ăn hiếp lắm à?

Phương thị nhìn đăm đăm Văn Đan Khê một lát, rồi hờ hững nói: “Tuấn nhi nhà ta và Vương cô nương sẽ thành thân vào cuối tháng này.”

Bà ta nói xong rồi nhìn Văn Đan Khê với vẻ thần nhiên tự đắc, những người khác cũng trung ra cái vẻ như sắp được xem hài kịch.

Văn Đan Khê cười tinh bơ: “Chu phu nhân tới đây là muốn đích thân đưa thiệp mời sao? Thật là vinh hạnh quá.”

Phương thị không thèm nói vớ vẩn với cô, chỉ cười khẩy nói: “Cô đánh giá mình cao quá nhỉ, ta chỉ sợ đến hôm đó cô chường mặt tới gây rối, hai nhà chúng ta không giống với nhà cô, khách nhân toàn là những người có máu mặt... Hôm nay ta tới đây chính là để thông báo một tiếng.” Nói rồi bà ta vung tay lên, bọn nha đầu và bà từ sau lưng ôm theo đồ đạc nổi đuôi nhau vào.

Phương thị thấy đồ đạc được dọn hết vào sân rồi mới dùng giọng đều đều nói: “Chỉ cần cô không tiêu lãng phí, thì những thứ này cũng đủ để cô sống trọn nửa đời còn lại, coi như Chu gia chúng ta đã hết lòng hết nghĩa với cô rồi, cô đừng vì túng quẫn quá mà phải thông đồng với bọn giặc cướp. Cô không nghĩ cho mình, thì cũng phải lo cho danh tiếng của tiền bối chứ.”

Lý Băng Nhạn đứng bên nghe thấy câu này thì tái mặt, cô vừa định mở miệng thì Văn Đan Khê đã lên tiếng: “Chu phu nhân, thỉnh bà khẩu hạ lưu tình.”

Như nghĩ nói chuyện với cô là tự hạ thấp giá trị mình, Phương thị phát tay một cái như đuổi ruồi rồi nói: “Đừng ngại biện, cô biết rất rõ mà!” Nói rồi bước tiếp tới trước không nhanh không chậm.

Giờ đây Văn Đan Khê đã giận điên lên rồi, hai đời làm người đây là lần đầu tiên cô bị người ta nhục mạ thế này, cô nuốt trôi cục tức này mới là lạ!

Thế là cô chẳng thèm nghĩ ngợi gì thêm, hét lớn một tiếng: “Đồ dê tiện họ Phương kia! Bà đứng lại đó cho ta!”

Tiếng quát xé tai của cô làm tất cả mọi người trong sân giật bắn, chẳng ai ngờ nổi người cô mảnh khảnh thế kia, mà lại hét ra lời thô tục với khí thế ghê gớm nhường này. Phương thị hơi loạng choạng, mặt bà ta từ trắng sang xanh rồi biến đỏ, cặp mắt trừng chết Văn Đan Khê. Có một thoáng bà ta cho là mình nghe lầm. Đây là Văn Đan Khê thì thư đây bụng, thanh cao kiêu ngạo mà bà ta quen sao?

Văn Đan Khê đi tới trước mặt bà ta mà mặt lạnh tanh, nhìn thẳng vào mắt của Phương thị, gằn từng chữ: “Bà không tin ta sẽ mắng người phải không? Ta cho bà hay, ta vốn không biết mắng ai đâu, nhưng từ khi gặp Chu gia mấy người thì ta biết rồi. Ta muốn nói cho bà rõ: Bà có miệng, lẽ nào ta không có? Bà có thể ngậm máu phun người, lẽ nào ta không thể? Nếu bà dám bôi nhọ danh dự ta, thì ta sẽ chà đạp thanh danh con gái bà! Để cả đời Chu gia không ngóc đầu lên nổi! Dù sao ta cũng đã bị người ta từ hôn, thì vua cũng thua thằng liều!”

Phương thị vẫn nhìn chòng chọc Văn Đan Khê mà chẳng thốt nổi câu nào, ánh mắt tối tăm lạnh lẽo, nhưng Văn Đan Khê chẳng sợ, cuối cùng cô trầm giọng bổ sung một câu:

“Nhớ kỹ, đây là lần cuối cùng! Mình sống thì phải để cho người khác sống, bằng không tất cả đừng sống nữa!”

Nói xong câu này, cô la lớn: “Lôi hết mấy thứ kia đi!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thờ Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Edit: Yunchan

Lúc này, hàng xóm chung quanh nghe được động tĩnh đều chạy tới. Có người nhận ra Phương thị, đứng bên chỉ chỉ trỏ trỏ. Văn Đan Khê lập tức thu lại nét mặt hung hãn, thay vào đó là vẻ mặt âm ức tủi thân.

Mọi người trông thấy chủ tớ Phương thị nổi tiếng hồng hách cay nghiệt thì trợn mắt nhìn, người đàn bà này dám tới thôn Thanh Khê để giờ thói ngang ngược sao!

Bọn Mặt Thợ và Hạ hắc tử cũng về tới, hai người trừng chủ tớ Phương thị với ánh mắt tàn bạo, nếu không phải đối phương là nữ nhân thì nắm đầm của họ đã giáng xuống từ lâu rồi.

Phương thị vốn là loại chủ nhân miệng hùm gan sứa, bà ta chỉ ý Văn gia không có ai để dựa dẫm mới tìm tới nhà kiếm chuyện. Giờ đây vừa trông thấy đám người này, sợ nhớ lời đồn về quân Phá Lỗ thì sợ tới nỗi chân cứng nhũn hết cả ra. Bà ta chẳng dám nán lại đây thêm khắc nào, cuống cuống sai người chất đồ lên xe rồi nhanh chân leo lên xe ngựa, bỏ đi với cái mặt xám xịt.

Nhưng xe ngựa vừa lăn được vài bước, bỗng nghe ai đó “Huyt” một tiếng, con ngựa kéo xe bất ngờ khựng lại không báo trước, người ngồi trong xe “Rầm” một tiếng đập hết sang một hướng, tiếng kêu rên vang lên chói chói. Ngay cả Phương thị cũng bị đập đầu, bà ta vừa nổi câu định quát xa phu, đã thấy Hạ hắc tử cười bước tới, đưa cho xa phu một miếng vỏ cây trắng, lớn tiếng nói: “Đây là quả đáp lễ của Văn đại phu, các người cứ nhận lấy nhé.”

Sau đó lại huyết sáo một tiếng, con ngựa như phát hoảng chạy lồng lên trên đường. Người ngồi trong xe lại thét lên điếc tai trợn mắt.

Hạ hắc tử và Mặt Thợ cười phá lên mở màn, những người khác cũng cười sặc sụa theo. Lúc này tâm trạng của Văn Đan Khê đã vui vẻ hẳn lên. Cô thầm thở phào nhẹ nhõm, chỉ mong bọn họ đừng tới gây chuyện với cô nữa. Bằng không, đừng trách sao cô không khách sáo. Xem ra cô phải đổi sách lược. Không muốn chó bám đuôi, thì không thể làm bánh bao được, cho dù là ngoài mặt cũng không được!

Sở dĩ cô làm vậy, một mặt là vì cô mới đến đây, cần thời gian để thích nghi với hoàn cảnh lạ lẫm. Mặt khác là liên quan tới môi trường trưởng thành của cô, ở thời hiện đại, vì nghề nghiệp với gia giáo nên bình thường cô luôn giấu móng vuốt nhỏ sắc bén của mình lại. Cũng bởi gia đình trước của cô rất hạnh phúc mỹ mãn, cha thuộc cấp lãnh đạo tâm trung của một cơ quan nhà nước, nên chẳng ai khiến cô nổi cáu. Cha mẹ cô đều là con một, bà con họ hàng ai cũng rất biết điều. Sau đó dù cha mẹ đều lần lượt qua đời, nhưng lúc ấy cô đã tốt nghiệp đại học, hưởng hờ cha mẹ cũng đã trải sẵn đường cho cô từ lâu. Thế nên bản tính thật của cô chưa bao giờ có cơ hội bộc lộ.

Ai không thân đều nghĩ là cô thân thiện hòa nhã, vì ngoài mặt cô đúng thế. Nhưng phần lớn chẳng ai biết thật ra cô thừa hưởng tính tình của ông nội, bề ngoài thì ôn hòa, bên trong lại cứng đầu nguyên tắc. Người nào không biết chừng mực dám giẫm qua giới hạn chịu đựng, thì cô sẽ đáp trả họ một kích chí mạng. Sau khi tới đây Văn Đan Khê mới phát hiện, móng vuốt nhỏ của cô đã dần giương ra chút xíu rồi.

Văn Đan Khê đang mãi nghĩ ngợi thì chợt nghe Mặt Thợ hỏi với giọng khó hiểu: “Văn đại phu đưa cho bà ta miếng vỏ cây chi vậy?”

Những người khác cũng đổ dồn mắt về phía Văn Đan Khê chờ cô giải thích.

Văn Đan Khê nghiêm trang giải nghĩa: “Ý là, cây cần vò, người cần mặt.”

“Há há...”

“Hay hay.”

Đám đông đang cười tới thích chí thì Tần Nguyên về tới. Y trấn an Văn Đan Khê và Lý Băng Nhạn bằng ánh mắt ôn hòa như nước, rồi nhẹ giọng hỏi: “Hai bà tử mang tới lần trước đâu? Lần sau nếu việc này lặp lại thì hãy để hai người ấy ra mặt.”

Văn Đan Khê đáp: “Hai thẩm tới đầu thôn Tây xây bột rồi.”

Nói rồi Văn Đan Khê vào nhà làm tiếp việc còn dang dở. Tần Nguyên và Mặt Thợ cũng theo phụ một tay. Tần Nguyên vừa làm việc vừa tò mò hỏi han lung tung. Văn Đan Khê kiên nhẫn trả lời từng câu một.

Khi y nghe thấy loại khoai lang này sống ở bất cứ đâu cũng được, mắt bỗng sáng vụt lên.

“Chẳng hay Văn cô nương đọc được nó trong sách nào, có thể cho Tần mỗ mượn xem qua một chút không?”

Văn Đan Khê căng thẳng trong lòng, đáp với vẻ mặt khó xử: “Tiếc là đã thất lạc trên đường chạy nạn rồi.”

“Há, đã mất, thật quá đáng tiếc.”

Rồi bất thành linh, Tần Nguyên quay ngoắc thái độ: “Nhưng mà, sách mất rồi cũng tốt.”

“Hử?” Văn Đan Khê nhìn y bằng ánh mắt ngạc nhiên, nên biết thời điểm này sách quý tới cỡ nào.

Mắt Tần Nguyên sâu thẳm, nói với thâm ý sâu xa: “Có loại sách viết đầy những học thuyết méo mó lệch lạc, hôi tanh tởm lợm, nhưng vẫn được người ta giữ khư khư như báu vật, tỷ như ‘*Nữ giới*’, ‘*Nữ tứ thư*’ chẳng hạn, chúng khiến nữ tử phải thận trọng từ lời lẽ đến cử chỉ, công lớn không ra cửa sau không bước, cổ súy nữ tử quóa phải thủ tiết, tuân tiết theo chồng... Ai cũng được phụ mẫu sinh ra rồi nuôi dưỡng như nhau, vì sao nam tử có thể làm gì thì làm, trong khi cứ khăng khăng bắt ép nữ nhân như thế?”

Văn Đan Khê nghe vậy thì hai tay đang làm việc bất giác khựng lại. Cô nhìn Tần Nguyên mà ngỡ ngàng ra mặt, cô không ngờ có thể gặp được một nam tử thông suốt lý lẽ ở thời đại này. Rõ ràng nam tử cô đại không hề giống với đàn ông chế độ chủ nghĩa. Ngay cả ánh mắt Lý Băng Nhạn nhìn về phía Tần Nguyên cũng đã hơi thay đổi.

Tuy da mặt Tần Nguyên rất dày, nhưng dưới ánh nhìn chăm chú lấp lánh của hai nữ nhân thì cũng hơi ngượng, y mất tự nhiên sờ mũi một cái rồi nói: “Cho nên, dù thế nào đi nữa hai người cũng đừng để những giáo điều méo mó kia trói buộc tay chân, miệng đời như thác đổ, giá nào cũng không ngăn được, chỉ bằng sống tự tại thoải mái một chút. Chỉ cần không thẹn với lòng là được.”

Tần Nguyên nói lời này rõ ràng là để khéo léo khuyên giải Văn Đan Khê.

Văn Đan Khê rất biết lắng nghe, đáp ngay: “Nghe ngài nói xong, ta muốn đi xé ngay ‘*Nữ tứ thư*’.”

Tần Nguyên hơi ngớ ra, rồi đột nhiên phì cười, Văn Đan Khê cũng cười theo.

Mặt Thạ và Hạ hắc tử cũng hòa vào: “Đúng đúng, Văn đại phu, ai dám nói xấu cô thì ta sẽ đập như cái miệng của hân!”

Bầu không khí ngày một sôi nổi, mấy người vừa làm vừa cười nói rôm rả, chẳng mấy chốc đã làm xong công việc. Mọi người bận nói chuyện say sưa, nên không để ý thấy có người vào sân. Mặt Thạ vẫn là người phát hiện đầu tiên như trước giờ, hân mở miệng nói lắp: “A, đại ca, lão Tứ, sao các huynh tới đây? Hề hề, mau vào đây đi.”

Văn Đan Khê vừa nhìn lên thì thấy Trần Tín và Quách Đại Giang đã đứng ở cổng sân.

Tần Nguyên nhìn thoáng qua sắc mặt của Trần Tín, thấy cả khuôn mặt Trần Tín đông cứng lại hệt như dán chặt một lớp hồ. Y mỉm cười bước lại như chẳng có chuyện gì: “Đại ca, làm xong việc rồi sao.”

Trần Tín không nhìn thẳng y, chỉ “Ừm” một tiếng rồi chỉ sang Quách Đại Giang nói: “Ta dẫn đệ ấy tới cảm tạ Văn đại phu.”

Quách Đại Giang bước vội lên thì lễ với Văn Đan Khê, Văn Đan Khê khiêm tốn từ chối, cả hai không phải là người chữ nghĩa nên nói vài câu khách sáo qua loa rồi thôi.

Lý Băng Nhạn nhanh chân vào bếp nấu nước đãi khách. Giờ này mặt trời đã bắt đầu chếch về tây, Văn Đan Khê ngó qua tư thế mấy người này rõ là sẵn sàng ở lại ăn cơm, đúng lúc nhóm Lý thâm cũng vừa khiêng bột xay về tới. Thế là bốn nữ nhân bắt đầu xuống bếp làm cơm. Mặt Thạ và Hạ hắc tử không chịu ngồi yên nên rục rịch tìm việc làm, chẻ củi, nấu nước, tưới tắm đủ kiểu.

Văn Đan Khê nghĩ, nhiều người như vậy nếu xào thức ăn thì quá mệt. Vừa hay sớm nay đã xay bột xong rồi, lúc đầu cô định hấp mấy cái bánh màn thầu, nhưng bây giờ quyết định đổi sang bánh bao. Cô gói tổng cộng ba loại nhân: nhân củ cải thịt, nhân mỡ heo rau băm và nhân thịt nạt cải thìa. Cộng thêm nước xương cô ninh hồi sáng, tuy đơn giản nhưng no bụng.

Lý thâm và Vương thâm làm việc rất nhanh nhẹn, băm nhân phải nói là siêu tốc. Văn Đan Khê và Lý Băng Nhạn cũng không chậm chạp. Vì thế chưa đầy nửa canh giờ, vì bánh bao đầu tiên đã ra lò. Văn Đan Khê lấy trước năm cái bánh bao tới nhà Vương bà bỏ đốn hai đứa trẻ. Tới khi cô dặt hai đứa trẻ về thì Mặt Thạ cũng đã tiêu diệt xong ba cái bánh bao.

“Chẹp, ngon hết xẩy. Bánh bao này đúng là không phải người gói.”

Mọi người vừa ăn vừa liếc hân sắc lẹm.

Mặt Thạ tự biết mình lỡ mồm bèn vội vàng chữa cháy: “Ý ta là tiên nữ gói.”

Vì thứ ba hấp xong, bốn nữ tử và hai đứa trẻ cũng lên bàn ăn trưa.

Tới lúc húp canh thì mọi người lại trầm trồ thêm một bận.

Trần Tín vẫn trung ra cái mặt tê liệt y chang lúc tới, tuy nhiên, nó chẳng ảnh hưởng gì tới khẩu vị của hân. Hân nhìn Văn Đan Khê và mọi người trò chuyện vui vẻ mà lòng càng khó chịu hơn, ăn bánh bao mà hệt như đang xả giận. Theo Văn Đan Khê thấy, người này chỉ ít phải ăn tới tám cái.

Cuối cùng Văn Đan Khê không nhìn nổi nữa, hết cách đành mở lời khuyên: “Đừng ăn nữa, kéo lại bị khó tiêu.”

Trần Tín sực tỉnh lại, mới biết cô đang nói chuyện với mình. Hân nhìn cô giây lát, đột nhiên cảm thấy đúng là hân no thật rồi, bèn nghe lời hạ bàn tay đang cầm bánh bao xuống.

Văn Đan Khê đột nhiên nhớ tới đơn thuốc ban sáng.

Cô không nói chuyện này trước mặt mọi người, mà bảo Hạ hắc tử vào bếp rồi chỉ vào cái hộp đựng thức ăn: “Đây là thuốc ta bốc cho tướng quân các người, lúc gần đi huynh đừng quên mang theo nhé.”

“Được.” Hạ hắc tử đáp vang dội, đôi mắt bé bỗng xoay tít. Nhưng hắn lại thất vọng thấy Văn Đan Khê vẫn bình tĩnh như thường, đành phải rút suy nghĩ lại.

“Còn nữa, nói cho tướng quân của huynh là, ngài ấy thiếu cái gì thì ta sẽ bỏ cho cái đó.”

“Hả ——” Nhất thời Hạ hắc tử không phản ứng kịp.

Sau bữa trưa, Trần Tín dẫn theo bọn Tàn Nguyên vào thôn dò xét một vòng, rồi dặn dò Hồ lý chính ít việc, sau đó lên ngựa về núi.

Vừa về tới quân doanh, Hạ hắc tử liền lôi Mặt Thợ qua một góc thì thầm.

Mặt Thợ sốt ruột ra mặt: “Nhanh lên, mở ra coi thử trong đó có gì.”

Hạ hắc tử nhanh chóng mở hộp đựng thức ăn ra, hai người hít một hơi, cùng tấm tắc: “Thơm quá.”

Mặt Thợ nhìn kỹ lại, kinh ngạc nói: “Ồ, té ra tim heo cũng làm thuốc được à. Tâm bệnh cho tim heo, vậy lần sau ta sẽ nói mình đau thịt.”

Hạ hắc tử: “Chả bằng người bảo mình đau đầu, tới lúc đó được tặng nguyên cái đầu heo.”

Mặt Thợ nhất thời không nhận ra ý xỏ trong đó, gật gù nói: “Ừ, đầu heo ăn cực ngon.”

Nói xong hắn mới ý thức được Hạ hắc tử đang chửi xéo mình. Hắn trợn trừng mắt quát: “Người mới bị đau đầu, thậm người cũng đau hết chịu nổi!”

Hạ hắc tử: “...”

“Được rồi, thôi ồn đi, mau mau giấu lại bây giờ phải làm sao?”

“Còn gì nữa, giao cho đại ca chứ sao, đừng nói gì khác hết, chỉ bảo là Văn đại phu đưa riêng cho huynh ấy thôi.”

“Đúng đúng.” Hai người tự cho là mình thì thầm nhỏ tiếng, nhưng không biết là đã bị người ta nghe thấy tất tần tật từ đời nào.

Hai người bàn bạc xong xuôi, bèn kẻ vai sát cánh đi vào phòng Trần Tín, cười xum xoe: “Đại ca, đây là điểm tâm Văn đại phu đưa cho đại ca.”

Trần Tín cau mày khó hiểu, tại sao không tự tay giao cho hắn?

Hạ hắc tử vội vàng giải thích: “Tướng quân, ngài quên thuộc hạ là tùy tùng của ngài rồi ư, việc nhỏ cỡ này tất nhiên phải giao cho thuộc hạ.”

Trần Tín ừ một tiếng, lý lẽ này cũng xuôi lắm. Sau này có chuyện gì hắn cũng không thể đích thân động thủ được, tốt xấu gì hắn cũng là một tướng quân!

Trần Tín nhận lấy hộp đựng thức ăn, mở ra nhìn vào, một mùi thơm đặc biệt chậm rãi tỏa ra, đây là tim heo.

Có điều tại sao trên tim heo lại chấm nhiều lỗ như vậy?

“Cô ta có dặn dò gì nữa không?”

Hai người liếc nhau, đồng lòng đáp: “Không, không có.”

Trần Tín vốn định ăn bằng tay, nhưng nghĩ lại một lát bèn cầm một đôi đũa —— gấp lên.

Hắn vừa muốn bỏ vào miệng thì đã thấy Tàn Nguyên bật cười.

Tàn Nguyên chẳng nói chẳng rằng, chỉ nhìn chăm chăm vào quả tim heo mà cười.

Rốt cuộc Trần Tín không nhịn được, lên tiếng hỏi: “Cái này là cho ta, đệ cười cái gì?”

Nụ cười trên môi Tàn Nguyên càng rõ hơn, y háng giọng nhắc nhở: “Đại ca có biết sự tích về tim heo không?”

Trần Tín lắc đầu mờ mịt, đột nhiên mắt sáng ngời, hỏi dò: “Chẳng lẽ đại diện cho một loại, tâm ý?”

Tàn Nguyên cố nín cười hết sức, lắc đầu, nói với giọng thật thà: “Hình như ta có nghe Văn đại phu nói, đại ca thiếu gì thì cô ấy sẽ bỏ cho cái đó.”

“Sao, thiếu gì bỏ đó?” Chẳng lẽ mình thiếu tim sao?

Tần Nguyên thật lòng hết nhịn nổi, đành phải nói toạc ra: “Đại ca hãy xem thử đi, trên quả tim heo này có rất nhiều lỗ hổng, là bởi...” Y dài giọng.

Đến đây rồi cuộc Trần Tín cũng sáng tỏ, mặt hắn ghen tới đỏ bừng, rầm một tiếng đứng bật dậy, lớn giọng quát: “Cô, cô ta nói ta thiếu đầu óc!”

Tần Nguyên sợ hắn giận chó đánh mèo, vạ lây tới mình, đành phải trung ra cái mặt vô tội, đáp: “Đại ca anh minh, đoán đúng thâm ý trong đó.” Đây là tự huynh nói nhé, đừng đổ tội lên đầu ta.

Con tức của Trần Tín chẳng vui đi chút nào, hắn giận dữ nạt: “Rốt cuộc tại sao cô ta lại nói ta như vậy?”

“Đại ca đi hỏi cô ấy là biết ngay thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Edit: Yunchan

Ngay hôm sau, vừa hay Trần Tín phải tới thôn Thanh Khê làm việc. Hắn hăm hăm tìm tới nhà Văn Đan Khê, lấy ra nửa quả tim còn dư, hỏi: “Tại sao cô nói ta thiếu đầu óc?”

Văn Đan Khê ngờ ngàng ra mặt: “Tự ngài viết đơn thuốc, ta chỉ bốc cho ngài thôi mà.”

“Đơn thuốc? Đơn thuốc gì?” Trần Tín hỏi với vẻ nghi ngờ.

Văn Đan Khê nhìn dáng vẻ đối phương hình như là không biết thật, đành phải lúi nhúi tờ giấy nhăn nheo ra: “Đây, ở đây.”

Trần Tín đưa tay giật lấy, vừa nhìn vào thì hai chữ “*Tâm bệnh*” cứng ngắc tới buồn cười đập ngay vào mắt hắn. Chân mày hắn xoắn tít lại hết như dây thừng, nét chữ trên tờ giấy này thoát nhìn là biết ngay của Hạ hắc tử, chữ hắn mà xấu như vậy hả?

Mặt Trần Tín đen thui hết như đất nồi: “Không phải ta viết. Lẽ nào cô không nhìn ra được sao?”

Văn Đan Khê khoanh tay lên bàn, tỏ vẻ vô tội: “Ta nào biết đâu, với lại nét chữ này giống hết tính ngài mà.”

Đôi đồng tử màu biển của Trần Tín phóng ra tia nghiêm khắc: “Rất giống với tính... ta sao?” Tính hắn mà lại hồng bét như chữ của Hạ hắc tử sao?!!

Văn Đan Khê hoàn toàn chẳng sợ hắn tí nào, cười tủm tỉm hỏi vặn lại: “Vậy ngài nói thử xem?”

Trần Tín nhìn cô chăm chăm một lát, ráng hết sức dùng ánh mắt dọa nạt đối phương, trước đây, có không ít nam nhân phải sợ hãi chùn chân vì bão sát khí trong mắt hắn. Nhưng cô căn bản chẳng coi hắn vào đâu, còn thản nhiên dùng ánh mắt ngập ý cười nhìn trả lại hắn. Trần Tín nhìn chăm chăm một lát, bỗng cảm thấy đôi mắt cô trong trẻo có thần... có hơi giống với ánh mặt trời tháng tư, sáng sủa ấm áp, hơi nóng lòng người.

Hắn không cảm lòng được quay mặt đi, hừ nhẹ một tiếng: “Chẳng phải Văn gia là nhà thư hương sao? Có thể nào lại... nhìn người khác chòng chọc như vậy?”

Văn Đan Khê đáp thản nhiên: “Nhà của ta không có nội quy lúc người nhìn mình thì mình không được nhìn lại người.”

Trần Tín ghen hòng, hắn đột nhiên cảm thấy ở trước mặt cô mình càng ngày càng mất uy nghiêm, ngấm lại có phải hắn đối xử với cô quá hiền lành rồi không. Bây giờ hắn chỉ thấy bức mình hơn lúc đầu.

“Cô...” Cô hãy đợi đây, cô cứ đợi đây cho ta. Mấy câu mà hắn thường dùng này cứ quần quanh trong cổ họng mấy vòng, rồi lại ngoan ngoãn nuốt vào bụng. Sau cùng hắn chỉ nói độc một chữ đầy xúc tích “Cô”, sau đó ngoảnh mặt đi hăm hăm một nước.

Văn Đan Khê nhún nhún vai, chẳng thêm để ý tới hắn nữa, tiếp tục ngồi đọc sách thuốc của mình.

Trần Tín về lại núi rồi vẫn chưa hết bức.

“Bảo Hạ hắc tử, Quách lư dẫn tới đây gặp ta!”

Lính truyền tin ngoài phòng không chạy đi gọi người mà chỉ hướng mặt lên núi, gân cổ hét: “Hạ hắc tử, Quách lư dẫn tới đây ——”

Có người lo hai người này không nghe thấy, còn đón lời truyền tin đi tiếp. Trong chốc lát cả toàn sơn cốc oang oang tiếng la hét “Hạ hắc tử, Quách lư

đàn”.

Hạ hắc tử còn tạm tạm, riêng Mặt Thạo vừa nghe ba chữ “Quách lư đàn” thì mặt xệ xuống già quắc. Chả phải hẳn đã cảm tiết gọi tên này rồi sao?!!

Mặt Thạo và Hạ hắc tử trông hệt như cà héo phơi sương, cúi gằm đầu khúm núm đi vào.

Trần Tín ngồi nghiêm chỉnh, mặt trầm như nước, cất giọng hỏi lời ít ý nhiều: “Nói, chuyện gì xảy ra!”

Mặt Thạo đau khổ ra mặt, lăm bằm trong miệng: “... Là chuyện đó.”

Tốt xấu gì Hạ hắc tử vẫn nhạy hơn Mặt Thạo chút đỉnh, hẳn lập tức giở ra ý cười nịnh nọt, xum xoe bước lên, trả lời: “Tướng quân, tuy chúng thuộc hạ không thành công, nhưng cũng xuất phát từ thành ý. Mấy năm qua, tướng quân phải thức khuya dậy sớm, cực khổ gian lao vì các huynh đệ trên núi, thành thử vẫn cô đơn chiếc bóng tới tận bây giờ, làm chúng thuộc hạ nhìn ở ngoài mắt mà đau trong lòng. Vì thế mới hao tâm tổn trí muốn tác hợp Tướng quân và Văn cô nương, ấy chẳng phải vì muốn bên cạnh Tướng quân có người yêu thương chăm sóc sao?”

“Nhưng các người không nên lén lút làm vậy, vứt hết mặt mũi của ta —“

Mặt Thạo vội vàng phân bua: “Đại ca mất mặt sao, huynh không trả được quả tim heo sao? Nếu huynh không thích ăn thì cứ để lại cho đệ.”

Mặt Trần Tín càng đen tợn, hắt lạnh giọng quát: “Các người dám làm ra chuyện này sau lưng ta, vậy mà còn dám ngụy biện, đừng hòng ta tha cho các người, người đâu —“

Hạ hắc tử hết chịu nổi trừng Mặt Thạo, ai bảo người lăm mồm!

Tuy Mặt Thạo chẳng biết mình sai ở đâu, nhưng theo bản năng vẫn biết mình lỡ mồm, hiếm khi hẳn thông minh gục đầu xuống ngậm miệng lại, chỉ dùng mắt ra hiệu cho Hạ hắc tử, chờ hẳn cứu nguy.

Con người Hạ hắc tử đảo vòng, đột nhiên cái khó ló cái khôn: “Tướng quân, xin ngài tha cho chúng thuộc hạ, sau này hai thuộc hạ không dám tốt bụng làm chuyện xấu nữa, không dám đưa tin cho Văn đại phu sau lưng Tướng quân, không dám nhắc tới tướng quân ở trước mặt Văn đại phu nữa...”

Trần Tín vừa nghe lời này, chân mày còn nhíu chặt hơn lúc nãy, nếu thật sự sau này bọn họ không làm vậy nữa, hình như... hơi gay go. Nói lại thì, lỗi cũng không phải hoàn toàn ở họ, đều tại cô ta, tại sao lại chửi hẳn thiếu đầu óc! Phải rồi, hẳn nên tìm cô ta tính sổ. Hai tên này cứ tạm tha đã.

Sắc mặt Trần Tín biến hóa xoành xoạch, hẳn cau mày suy tư một hồi, rồi phát tay nói: “Quên đi, nể tình các người lần đầu phạm lỗi, tạm tha cho các người.”

Hai người như được đại xá, toan bỏ chạy thì chợt nghe Trần Tín gọi giật lại: “Chậm đã!”

Hai người còn tưởng hẳn muốn đổi ý, hơi tái mặt.

Trần Tín vẫn ngồi ngay ngắn chỉnh tề, giọng điệu chậm rãi: “Hai người kể hết những chuyện xảy ra mấy ngày qua cho ta nghe.”

Mặt Thạo thắc mắc: “Chẳng phải chuyện mấy ngày qua đại ca biết hết rồi sao?”

Ngày nào hẳn về cũng báo cáo lại tiến trình, sao còn hỏi nữa?

Hạ hắc tử lặng lẽ ném cho hẳn một cái liếc xéo khinh bỉ, tiện tay gạt phăng hẳn qua một bên, để mình bước lên nói chuyện: “Tướng quân, để thuộc hạ nói.”

Hạ hắc tử bèn kể lại thật sinh động từng việc to việc nhỏ xảy ra mấy ngày nay cho Trần Tín, tí mi tới độ cả lời của đứa nhỏ như Văn Tuyết Tùng cũng báo cáo lại.

Mặt Thạo thật tình cho rằng Trần Tín sẽ mất kiên nhẫn, đại ca của hẳn vốn tính qua loa cầu thả, mọi khi phiền nhất là mấy chuyện lật vật lông gà vò tỏi, sao hôm nay lại dờ dĩnh, nghe chăm chú tới hứng thú thế này.

Nghe Hạ hắc tử nhắc đến chuyện Chu gia tới gây sự, chân mày hẳn nhíu lại trông cực hung ác, lớn tiếng quở trách: “Mấy người các người đều là hạng bất tài hay sao? Vì sao không bước lên dạy dỗ một trận?”

Hạ hắc tử vội vàng nói: “Tướng quân, nếu họ là nam nhân thì chúng thuộc hạ đã đánh cho nhừ từ lâu rồi, nhưng chúng thuộc hạ là đại nam nhân không thể nào đánh một bầy nữ lưu được.”

Trần Tín hừ một tiếng rồi lạnh giọng nói: “Tìm thời gian giáo huấn Chu gia một lần, để bọn chúng biết đâu là tốt xấu!”

Mặt Thạo lập tức bước lên nhận nhiệm vụ: “Đại ca yên tâm, việc này cứ giao cho đệ.”

Hạ hắc tử âm thầm quan sát sắc mặt của Trần Tín, lên tiếng bổ sung: “Nhưng mà, thuộc hạ nghe người ta nói, Văn cô nương không chịu thua thiệt, cô ấy còn mắng cho bà già kia máu chó xối đầu. Tối lúc đi rồi còn tặng cho bà ta một miếng vỏ cây, ngụ ý là “Cây cần vỏ, người cần mặt”, đây đúng là chửi thâm không cần nói tục.”

Trần Tín gật đầu, việc này rất hợp với phong cách cô. Hắn ngẫm lại một lát, thật ra cô vẫn còn giữ mặt mũi cho hắn, cô chỉ nói hắn “*Thiếu đầu óc*” thôi mà. Nghĩ vậy, sắc mặt hắn cũng dễ nhìn hơn rất nhiều. Nhưng hòn dỗi trong lòng vẫn chưa tan, hắn vẫn muốn tìm cô tính sổ.

Bởi con hòn dỗi này không tan, nên liên tiếp mấy ngày sau Trần Tín không tới thôn Thanh Khê, đồng thời cũng không cho phép ai tới đó. Nhất thời trong quân doanh ám đặc mây đen xám xịt.

Mặt Thạ không chịu nổi bèn oán giận Hạ hắc tử: “Người có học vấn thứ hai á hả? Ta thấy người đơn thuần là ăn cơm thừa lén lên — đưa ra ý kiến thôi!”

Hạ hắc tử không phục, đập lại: “Người không hòa theo à? Sao chỉ chửi mình ta!”

Đến ngày thứ tư, Mặt Thạ đã quá sức chịu đựng, đành vác thân tới cầu cứu Tàn Nguyên: “Quân sư, huynh nghĩ ra cách gì đi, đại ca nhốt chân không cho bọn đệ đi làm. Đây là việc quan trọng của quân Phá Lỗ chúng ta, mấy hôm trước đã bàn xong rồi mà, không thể thất tín với người ta được. Dân đoàn còn đang chờ luyện binh kia kìa.”

Tàn Nguyên nói: “Yên tâm đi, đại ca chỉ nói không cho các đệ đi, chứ không nói không cho người khác đi.”

Mặt Thạ: “...”

Nhưng Tàn Nguyên bỗng thay đổi thái độ: “Tuy nhiên, chúng ta là huynh đệ tốt, nếu ta không giúp đệ thì ai giúp đây. Thôi vậy, để ta đi xem thử.”

Mặt Thạ nhất thời rạng rỡ hẳn lên.

Tàn Nguyên đi tản bộ vào gian phòng của Trần Tín, lúc này Trần Tín đang đọc sách, không sai, đúng là đang đọc sách. Tàn Nguyên có ý thờ đầu ra ngoài, ngửa mặt lên ngó trời.

Trần Tín khó hiểu hỏi: “Lão nhị, đệ đang nhìn gì vậy?”

Tàn Nguyên: “Đệ coi thử có phải mặt trời mọc hướng Tây không?”

Trần Tín: “...”

Trần Tín không quan tâm tới ý nữa, tiếp tục lật sách soạn soạn. Động tác vừa gấp gấp vừa cúi kinh, cứ như có thù với quyển sách.

Tàn Nguyên chủ động bắt chuyện: “Đại ca, hay là chúng ta bàn về quyển sách huynh đang đọc đi.”

Trần Tín xoa xoa mắt, thừa cơ dừng lại.

Hắn hỏi: “Nhị đệ, trong sách nói, phạm là ai cũng phải tuân thủ pháp luật lễ giáo, nam nhân đã làm sai thì phải gánh trách nhiệm, lẽ nào chúng ta cũng phải làm vậy à?”

Tàn Nguyên đáp như lẽ dĩ nhiên: “Đó là tất nhiên.”

Tàn Nguyên không nóng vội mà im lặng chờ đoạn sau.

Trần Tín bỏ sách xuống, thả bước dạo bộ trong phòng. Tàn Nguyên khó dẫn được lòng ngờ vực, bình thường ngay cả chiến tranh người này vẫn chưa từng tốn sức suy nghĩ tìm tòi như vậy, bình thường cứ vỗ ót rồi quyết định ngay lập tức. Sao hôm nay lạ thế?

Tàn Nguyên đang mải nghĩ thì chợt nghe Trần Tín cất giọng: “Được rồi, ta quyết định, ta sẽ chịu trách nhiệm với cô ta, cưới cô ta về nhà!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thờ Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Edit: Yunchan

Tàn Nguyên giả vờ ngạc nhiên hỏi lại: “Đại ca nói tới ai?”

Trần Tín mất kiên nhẫn phát tay một cái: “Đệ quên rồi sao, mấy hôm trước... trong lúc vô ý ta đã hủy mất sự trong sạch của một cô nương...”

“Cái gì?” Lần này Tàn Nguyên kinh ngạc thật, y đứng bật dậy, sắc mặt hơi thay đổi, không nhịn được cất giọng hỏi: “Sao đại ca có thể làm vậy? Pháp

lệnh của quân Phá Lỗ là do chính chúng ta đặt ra —“

Trần Tín thấy mình bị hiểu lầm, vội vã giải thích: “Lúc đó là thời điểm đặc biệt nên không còn cách nào khác, vả lại là do cô ta tự yêu cầu.”

“Vây cũng không thể —“

“Được rồi, ta đã nói là sẽ cưới cô ta, ngày mai tìm bà mối tới Văn gia cầu hôn.”

“Văn gia?” Tới đây Tần Nguyên mới nhận ra là hắn đang nói tới ai. Quả nhiên khớp với suy đoán trước đây của y, có điều phá hủy sự trong sạch là sao?

Trần Tín cũng ý thức được mình nói chuyện hơi mơ hồ, chẳng còn cách nào đánh bỏ sung thêm: “Lúc đó ta cưới chung một con ngựa với cô ta trước mắt bao nhiêu người, chẳng lẽ không phải là hủy mất sự trong sạch của cô ta sao?”

Tần Nguyên thờ dài một hơi, cười bất đắc dĩ: “Đại ca, huynh phải nói rõ chứ, tiểu đệ còn tưởng huynh...”

Nói rồi vẻ tức giận trên mặt y nhất thời tan thành mây khói, đôi mắt trong suốt ẩn hiện nét cười, như có thể nhìn thấu hết mọi thứ, làm người ta không còn chỗ nào để lẫn trốn.

Trần Tín hơi nghiêng đầu, lấp liếm: “Đệ đừng suy nghĩ quá nhiều, ta làm vậy chỉ vì bất đắc dĩ. Xảy ra loại chuyện này, về sau cô ta không tiện gả cho ai. Cho nên dứt khoát cưới về cho xong.”

Tần Nguyên giật giật đôi mày, cười ranh mãnh: “Chuyện đại ca cưới chung một ngựa với cô ấy đã xảy ra lâu rồi, sao trước đây không nghĩ tới chuyện muốn cưới cô ấy?” Chẳng những chưa nói muốn cưới cô ấy mà còn bảo các huynh đệ đóng kín miệng.

Trần Tín mất kiên nhẫn trừng Tần Nguyên, nói: “Sự vụ trong quân bận rộn, bây giờ ta mới nhớ.”

Tần Nguyên sờ cằm ra vẻ trầm ngâm giây lát, rồi lại chậm rãi hỏi một câu: “Nếu nói vậy, thì người đại ca phải cưới còn một người nữa.”

Trần Tín nhìn Tần Nguyên hồ nghi, hắn thật tình không nghĩ ra mình phải cưới ai nữa.

Tần Nguyên cố ý ngập ngừng một lát, rồi thốt ra ba chữ rõ ràng: “Trịnh Mỹ Vân.”

Tần Nguyên không nhắc tới còn đỡ, nhắc tới rồi, sắc mặt hắn nhất thời đông cứng như thép.

Tần Nguyên nháy mắt nhắc nhở hắn: “Đại ca đừng quên, người ta suốt nửa là leo lên giường huynh rồi, việc này có nghiêm trọng bằng việc cưới chung một ngựa không? Chẳng phải huynh muốn tuân thủ lễ tiết sao? Huynh xem...”

Trần Tín lạnh lùng liếc Tần Nguyên một cái sắc lẹm, lúc này hắn hận không thể dùng tương hồ dán kín cái miệng y lại.

Hắn nhìn quanh quất rồi nhặt quyển sách vừa đọc phang về hướng Tần Nguyên, phang xong còn không quên rống một câu: “Chuyện này đệ chôn chặt trong bụng cho ta, nếu dám để lộ ra ta sẽ, ta sẽ bắt đệ cưới Trịnh Mỹ Vân!”

Tần Nguyên cười hi hi né đi, khom lưng nhặt sách lên, tâm trạng tốt hơn hẳn: “Đại ca, thật ra đệ đang muốn đọc quyển sách này, huynh đã hào phóng tặng cho đệ, đệ đây từ chối thì bất kính.” Nói rồi, cấp sách đi chậm ra cửa.

Trần Tín sực nhớ ra, hắn đang chờ Tần Nguyên bày kế giúp hắn, rốt cuộc tên này lại bỏ đi. Hắn muốn gọi Tần Nguyên lại, nhưng sợ y quay lại thì giễu cợt mình tiếp. Nhưng nếu không gọi y lại, thì trong quân doanh này chẳng còn ai thích hợp để bàn bạc nữa.

Lúc hắn còn đang do dự, Tần Nguyên như đoán được tâm tư của hắn, tự động dừng chân lại, hỏi một câu cực hiểu lòng người: “Đại ca, huynh không có chuyện gì thật à? Ta đi thật đây.”

Trần Tín lưỡng lự một lát, cuối cùng lý trí chiến thắng thể diện, hắn rít qua kẽ răng hai chữ: “Ồ lại!”

Tần Nguyên rất nghe lời, ngoan ngoan quay lại, đổi từ về cột nhà sang nghiêm trang, khom lưng nói: “Tiểu đệ cảm phục nghĩa khí của đại ca. Sẽ dốc hết sức mình, cho dù có phải nhảy vào nước sôi lửa bỏng cũng phải đạt được tâm nguyện của đại ca.”

Trần Tín ghê cả người, hắn cứ tưởng đối phương sẽ cười nhạo hắn vài câu, nhưng sao quay ngoắt cái lại biến thành bộ dạng này? Suy nghĩ của người đọc sách y như lòng nữ nhân vừa khó đoán vừa thay đổi xoành xoạch. Quên đi, hắn chẳng nghĩ nhiều nữa.

Tần Nguyên ngồi về chỗ lúc nãy rồi nói tiếp: “Đại ca không nên nghi hoặc, thật ra tiểu đệ cũng thấy Văn cô nương không tệ, chẳng qua ban nãy đệ thay cô ấy thử tâm ý của đại ca mà thôi.”

Nét mặt Trần Tín hơi thiếu tự nhiên, hắn ho hung hắng liên tục, nhưng vẫn không nặn ra câu nào.

Tần Nguyên cố nhịn cười, hỏi vói về mặt trinh trọng: “Đúng rồi, đại ca có gì cần giao phó.”

Trần Tín chần chờ một lát, rồi lắc đầu nói: “Không có, cô ta có yêu cầu gì đệ xem rồi lo liệu là được rồi.”

Theo hẳn thấy, đại khái cô cũng không có yêu cầu gì lớn lao, nhiều lắm là dẫn theo tỷ muội và cháu trai cháu gái tới đây, chuyện này chẳng là gì, có nhiều người hơn nữa hẳn cũng nuôi được. Về phần lễ vật này nọ, thương khó ở phía sau núi cô nhìn rồi chọn là được rồi.

Tần Nguyên lại nói xa nói gần một lúc lâu, Trần Tín vẫn không có ý kiến gì. Tần Nguyên chẳng còn cách nào, đành phải cáo từ trở về chuẩn bị.

Mặc dù hai người cũng không có ý định công bố chuyện cầu thân. Nhưng chẳng biết tại sao, tin tức này vẫn như cái chân dài rải khắp cả núi Nhạn Minh.

Hạ hắc tử và Mặt Thạ nhìn nhau cười láu cá: “Hề hề, chúng ta không có công lao cũng có khổ lao. Không biết tương lai đại tẩu tìm nương tử kiểu nào cho chúng ta đây?”

“Người muốn kiểu nào?”

Mặt Thạ hướng mắt xa xăm: “Ta muốn trắng trẻo mập mạp một tý, khỏe mạnh một tý, nấu nướng phải giỏi. Đầu óc không được quá thông minh, miệng cũng không được quá lợi hại, không thì khó cầm nổi.”

Hạ hắc tử hừ lạnh một tiếng: “Nữ tử như vậy, làm sao tới lượt người!”

“Không tới lượt ta chả lẽ tới lượt người!”

...

Thế là, hai người vì một cô vợ tương tượng mà cãi nhau lật trời. Cuối cùng Hạ hắc tử phải cầu hòa trước: “Ta nói nè lão Ngũ, chúng ta đừng cãi lộn nữa, vào chính sự đi.”

Hai người khẩn cấp đình chiến, bàn tiếp một bận nữa, sau cùng nhất trí, để bù đắp lại hình thượng trong lòng Trần Tín, quyết định chủ động ôm việc vào người.

“À, đại ca, nếu sắp cưới vợ, thì phải chuẩn bị một chút.”

Trần Tín đáp: “Người tới sau núi hỏi Lưu bà bà là nữ nhân thích cái gì, Hạ hắc tử tới kho lấy thứ đó ra là được rồi.”

Hạ hắc tử nói tiếp: “Đây chỉ là một phần, còn nhà cửa và đủ thứ khác cũng phải chuẩn bị, Tướng quân, Văn cô nương là người đọc sách, ngài xem phòng ốc sân vườn nhà cô ấy dọn dẹp rất gọn gàng, còn phòng của đại ca...”

Câu sau Hạ hắc tử không dám nói, phòng ngài chả thua cái chuồng heo bao nhiêu.

Trần Tín nghe cũng thấy có lý, vung tay lên: “Đi đi, chuyện đó giao cho các người.”

Hai người vui vẻ khắp khởi đi làm việc.

Hôm sau, Văn Đan Khê đang làm cỏ ở sân sau, Bà mối Tiền ăn mặc sặc sỡ tới nhà.

Bà mối vừa nói ra mục đích tới đây, Văn Đan Khê khó tránh khỏi sững sờ, tốc độ của con người này cũng nhanh quá mức cần thiết rồi. Chẳng lẽ đạo này hẳn ru rú trong nhà nên đâm quần tử?

Cô ngẫm nghĩ một lát, cổ nhân có vẻ như thích cười nhanh, chẳng phải tài tử giai nhân mới gặp mặt một lần là đã dất tay nhau bỏ trốn sao? Vừa nghĩ như thế, cô cũng có thể hiểu được đôi chút, so ra, hai người họ gặp mặt cũng quá nhiều lần rồi.

Bà mối Tiền cầm tiền của người nên phải dất vàng cho người, thái độ vô cùng chuyên nghiệp, khéo mồm khéo miệng khen Trần Tín lên tận trời. Ai không biết thế nào cũng cho rằng người nọ là nhân vật kiểu hùng anh dũng, tức trí đa mưu, vô địch cái thế hết như câu “*Sức dời núi, khí lật trời*”. Ngoài mặt Văn Đan Khê nghe rất nghiêm túc, nhưng lòng thì như nổi sóng ba đào.

Theo quan sát mấy ngày nay của cô, tính tình của Trần Tín này có hơi thất thường, có chuyện gì cũng thích giấu trong lòng, ăn nói thì ngang ngược, còn hơi kiêu ngạo, cũng khá có phong thái đại nam tử, lại còn hơi... trẻ con, còn nhiều thứ khác mà tạm thời cô không nói được.

Người như thế tới lui làm bạn cũng chẳng tới nổi nào, nhưng thành bạn đời thì không được. Hơn nữa thời gian họ quen biết nhau ngắn ngủi, chẳng biết gì về nhau. Ở đây không thể so với hiện đại, không hợp nhau thì vô một phút là tan. Tới lúc đó hẳn không hề hấn gì, còn cô thì không ổn. Cho nên cô phải cẩn thận.

Hơn nữa đối với thứ duyên phận này, cô luôn cho rằng nó không phải thứ tất yếu. Quan điểm ở hiện đại là yêu đương thì có thể tự do, nhưng kết hôn thì nhất định phải cẩn thận. Thà rằng không lấy chồng chứ không thể lấy đại ai cũng được. Ở nhà cô được cha mẹ yêu thương như công chúa, nên không muốn qua nhà khác bị đầy đọa như nô lệ. Dừng lời của mẹ cô thì: “Nếu cô phải hạ thấp bản thân vì một tên cận bã như con gái của thím Vương hàng xóm, thì đúng là có lỗi với liệt tổ liệt tông hai họ Lưu Văn, có lỗi với người cực khổ mang nặng đẻ đau sinh ra cô.” Cha cô cũng dạy dỗ cô rằng: “Con người có thể trắng tay, nhưng không thể không có danh dự và tự trọng.”

Hơn nữa cô là người coi trọng cha mẹ hơn tất cả. Thời đại học lúc cô nói chuyện với một cậu bạn trai, phát hiện cha cậu ta đối đầu với cha cô. Lúc bạn trai kia nói về cha cô cũng dùng rất nhiều lời phê bình bóng gió, thậm chí còn tự coi mình hơn người mà hỏi cô là giữa cha cô và hẳn cô chọn ai. Mặc dù Văn Đan Khê rất thích hẳn, nhưng đã thẳng chân sút hẳn xa tám trăm dặm.

Ở trong mắt cô không có tên con trai nào có thể sánh với cha. Sau này, cha nói cho hần biết, nếu cô quyết tâm, thì kỳ thi toàn quốc hần cứ yên tâm lui xuống vị trí thứ hai đi. Ông làm vậy chỉ vì không muốn để con gái mình chịu ảm ức, sợ cô trở thành Vương Bảo Xuyên thôi. Lúc ấy Văn Đan Khê nói: “Làm con gái mà giống như Vương Bảo Xuyên thì thật là khờ không thể tả. Cha mẹ cô thể nào cũng bóp chết cô...”

Bà mỗi Tiền nói khô cả miệng, cổ họng bốc hỏa. Nhưng nhìn qua cô nương nhà người ta vẫn thanh thản tự tại y như lão tăng nhập định. Khác hẳn những cô nương khác, e thẹn rụt rè, muốn nói lại thôi.

Bà mỗi Tiền dừng lại rồi hỏi: “Văn cô nương à, cô đã nghĩ xong chưa. Bây giờ huynh tẩu cô đã mất cả rồi, cô nên làm chủ cho mình, qua thôn rồi sẽ không còn chỗ trọ đâu.”

Văn Đan Khê cúi đầu, sụp mắt im lặng, lát sau mới hỏi: “Tiền đại nương, đại nương nói lâu như vậy sao không nhắc tới gia đình nhà trai?”

Bà mỗi Tiền nhất thời câm nín, chuyện này... Nhà trai không nói cho bà biết. Tuy nhiên, xét cho cùng bà mỗi như bà đã nói tợ cho trăm nhà vạn hộ, thế nên mắt vừa xoay vài vòng đã lập tức nảy ra sáng kiến.

Bà nói lấp lửng: “Gia đình của đối phương khá đơn chiếc, cô gả qua đó không phải sợ cha mẹ chồng làm khó, hay lo cô nhỏ khó tính, cũng không sợ họ hàng tranh giành gia sản. Di nương không có, thông phòng càng miễn bàn. Lão thân ta sống hơn nửa đời người, đây là lần đầu gặp được một mối nhân duyên tốt như vậy, chà chà...”

“Văn cô nương, cô cứ suy nghĩ thật kỹ đi, bàn bạc với tỷ cô một chút, hai ngày nữa ta sẽ tới nghe câu trả lời.”

Văn Đan Khê ngẩng đầu cười tươi sáng, đáp luôn: “Làm phiền đại nương, ta không cần suy nghĩ mà sẽ trả lời bà ngay lập tức.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Edit: Yunchan

Bà mỗi nghe thấy câu này thì phanh ngay miệng lại chờ cô cho câu trả lời chắc chắn.

Văn Đan Khê cúi đầu càng thấp hơn, sau đó cô làm như sức nhớ ra điều gì, hỏi: “Phải rồi, Tiền đại nương, ta có một chuyện chưa hiểu...”

Bà mỗi Tiền nghe cô lại có chuyện để bàn thì đầu phình to ra, món tiền này chẳng dễ lấy chút nào...

Văn Đan Khê nhỏ giọng hỏi: “Nếu nhà trai tốt như thế, vì sao đã lớn vậy rồi còn chưa thành thân?” Có phải là có... vấn đề tế nhị gì không? Câu sau đảo quanh trong cổ họng mấy vòng rồi bị cô nuốt nghẹn xuống. Đừng nên hỏi trắng trợn kiểu này thì hơn.

Cặp mắt của bà mỗi Tiền xoay tít vòng vòng, trong lòng quay cuồng thần tốc, việc này... Ồ, bây giờ bà cũng thấy nhà trai hơi có vấn đề. Tuy trước kia Trần Tín là son tặc, nhưng muốn tìm nữ nhân thì chẳng dễ quá ư? Tại sao không có? Hỏi bà làm sao giải thích chuyện này cho cô nương nhà người ta đây?

Bà mỗi Tiền cười trừ mấy tiếng rồi thò tay cầm lấy chén trà, cổ câu giờ: “Ha ha, nãy giờ lão thân nói hơi lâu, giờ cổ họng muốn bốc cháy tới nơi rồi, chờ ta thấm giọng tý rồi từ từ nói tiếp với cô.”

Văn Đan Khê hé môi cười: “Là ta không phải, tại ta nhất thời thẹn thùng nên quên đáp chuyện đại nương. Đại nương uống nhiều nước vào đi.” Nói rồi cô cúi gầm đầu xuống như ban nãy, chờ đợi trong im lặng.

Cô ngượng thật sao? Bà mỗi Tiền đắm nghĩ.

Văn Đan Khê thâm nhủ trong lòng: Nhìn dáng vẻ áp úng của bà mỗi này, đoán chừng là trước khi lâm trận Trần Tín không tiết lộ gì với bà. Quên đi, cô không bắt chẹt người ta.

Trong thời gian uống nước bà mỗi Tiền đã nghĩ ra câu trả lời trong lòng, bà đặt chén trà xuống rồi chậm chậm nói: “Văn đại phu, ta nghe nói thôn các cô đã nằm dưới quyền cai quản của Trần tướng quân rồi, hần là phải biết được đám ba chuyện của ngài ấy chứ?”

Văn Đan Khê nghiêm mặt đáp: “Tiền đại nương nói xem, ta là một cô nương, không đâu lại hỏi thăm một nam tử chẳng quan hệ gì tới mình làm gì chứ?”

Bà mỗi Tiền thâm phản bác trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn tươi cười phụ họa: “Chính thể chính thể. Lúc lão thân ở tuổi cô cũng thế đấy, chẳng dám hỏi han nhiều chuyện chẳng liên quan tới mình.”

Văn Đan Khê chẳng muốn dây dưa với đối phương nữa, cô vờ trầm ngâm chốc lát, sau đó ngồi thẳng người dậy, mặt nở nụ cười, nói khéo rằng mình còn đang cù tang, muốn chờ thêm hai năm nữa mới nghĩ tới chuyện mai mối.

Bà mối Tiền không ngờ cô sẽ cự tuyệt, cái miệng rộng há ra muốn thuyết phục tiếp. Song Văn Đan Khê đã vội lên tiếng ngắt lời bà: “Tiền đại nương, nếu nhà trai có điều kiện tốt đến thế, chỉ bằng bà cứ đi hỏi nhà khác xem sao, chắc chắn sẽ có cô nương bằng lòng gả. Việc chịu tang này ta đã khấn trước bài vị của phụ mẫu, huynh tâu, không thể tự tiện trái lời, mong đại nương thông cảm.”

Bà mối Tiền thấy thái độ cô kiên quyết thế thì buộc lòng không nói nữa, lòng âm thầm khóc than cho hai lượng bạc đã gần tới tay. Sau đó hai người khách sáo vài câu rồi bà mối Tiền bắt măn ra về.

Sau khi tiễn bà mối Tiền về rồi, Lý Băng Nhạn liếc nhìn Văn Đan Khê vẫn đang bình tĩnh như nước, mở miệng hỏi về khó hiểu: “Muội muội, Trần tướng quân không được ư? Sao muội lại cự tuyệt dứt khoát mà không chừa đường lui cho mình?”

Văn Đan Khê mỉm cười giải bày: “Sợ là muội với ngài ấy không hợp tính nhau.”

Nghe vậy Lý Băng Nhạn suy tư giây lát rồi không khuyên nữa.

Bà mối Tiền đích thân tới núi Nhạn Minh để báo rõ tình hình cho Trần Tín và Tần Nguyên. Khi Tần Nguyên nghe kết quả này trái lại không bất ngờ, Trần Tín thì thoáng cái tối sầm mặt mày, hần ngồi yên bất động, cả buổi chẳng hé răng câu nào, Hạ hắc tử và Mặt Thợ thì trông còn ảm đạm hơn cả đương sự.

Bà mối Tiền đứng bên mà sợ nơm nớp, lo đối phương sẽ giận chó đánh mèo.

Tần Nguyên vội vàng lên tiếng vớt vớt mặt hòa nhã: “Tiền đại nương vất vả rồi, hai lượng bạc này bà hãy cầm để uống trà đi.”

Lúc đầu bà mối Tiền cho rằng mình có thể toàn thân ra ngoài đã là may lắm rồi, ai ngờ còn nhận được may mắn bất ngờ. Thế là bèn nhanh nhẩu nhận tiền, miệng còn cảm ơn rối rít, sau đó tra dầu vào chân chạy biến.

Tần Nguyên thấy mà buồn cười, nhưng đang cười dở thì đúng lúc chạm phải ánh mắt âm u ảm đạm của Trần Tín, Tần Nguyên biết điều vội vã khóa miệng lại, còn giờ ra cái mặt đau khổ phụ hân.

Vậy mà tên ngu lâu dốt bèn Mặt Thợ còn ngậy thơ bồi thêm một câu chí mạng: “Đại ca, huynh nói coi có phải Văn cô nương nghĩ huynh thiếu đầu óc nên mới cự tuyệt không, huynh nhanh nhanh nói với cô ấy là huynh không thiếu ——”

Hạ hắc tử quỳnh quáng hận không thể xông lên bịt cái miệng rộng của hắn lại.

“Cút!!”

Ba người máy mặt nhìn nhau, đành phải cụp đuôi rút ra ngoài.

Sau khi đuổi hết mấy tên kia đi xong Trần Tín vẫn chưa hả giận. Cô ta lại dám cự tuyệt hắn! Không ngờ được, không cam lòng, không hiểu nổi, chẳng phải lúc trước cô ta đã nói với người ta, muốn dẫn theo hai đứa nhỏ xuất giá sao? Chẳng phải hắn đã đồng ý rồi sao? Tại sao vẫn không được? Lẽ nào cô ta cảm thấy hình dạng hắn quá quái dị? Nhưng hai người quen biết bao lâu nay, hắn chưa bao giờ cảm thấy cô có vẻ mặt khác thường. Hay là trong lòng cô đã có người khác rồi?

Ý nghĩ này vừa trỗi dậy, Trần Tín càng mất bình tĩnh hơn. Hắn cứ đi vòng vòng trong phòng không ngừng, cuối cùng không thềm quan tâm tới mặt mũi nữa, sai người mời Tần Nguyên quay lại.

Tần Nguyên còn chưa thò chân vào cửa thì Trần Tín đã đặt ngay câu hỏi: “Nhị đệ, đệ nói xem lý do cự tuyệt của cô ta có tin được không?”

Tần Nguyên không trả lời mà hỏi ngược lại: “Huynh nói xem?”

Trần Tín vừa nghe thì bất giác nhớ lại câu Văn Đan Khê dùng để trêu tức hắn lúc trước, lập tức cả giận quát: “Đừng nói với ta bằng cái giọng đó!”

Tần Nguyên chẳng còn cách nào đành đổi giọng: “Được rồi, để ta thay giọng khác, lý do đó không phải thật đâu, đại ca.”

Trần Tín trừng y một cái, sau đó suy sụp tinh thần ngồi phịch xuống, giờ tay cào đầu mình thành cái ổ gà.

“Làm sao bây giờ?”

Tần Nguyên biết rõ còn giả bộ hỏi: “Làm sao bây giờ cái gì?”

Sắc mặt Trần Tín chợt sầm xuống, Tần Nguyên nhanh chóng thức thời trấn an: “À à, đệ biết rồi, để đệ nghĩ một lát.”

Thế là hai nam nhân, mắt lớn trừng mắt nhỏ, mắt nhỏ trừng cửa sổ.

Lâu thật lâu sau đó.

Tần Nguyên lên tiếng trước: “Đại ca nghĩ Văn cô nương có giống những cô nương khác không?”

Trước mắt Trần Tín lướt qua hàng loạt nữ tử mà hắn từng gặp, sau đó hắn lắc đầu, nói chắc nịch: “Làm sao giống được!” Những cô nương khác đầu gian xảo như cô!

Tần Nguyên mở hai tay ra: “Đây chưa phải kết thúc, đối phó với nữ nhân cũng như với chiến tranh vậy, phá kỳ trận thì cần kỳ pháp, cô nương bất bình thường thì đương nhiên phải dùng cách cưới bất bình thường.”

Trần Tín nghe lời này thì bắt đầu thấy lờ mờ một con đường, hỏi dồn: “Cách cưới bất bình thường là gì?”

Hỏi xong lại sực nhận ra mình quá hấp tấp, nhanh miệng bồi thêm một câu: “Cô ta cự tuyệt ta, chính là đang khinh thường tướng sĩ Phá Lỗ chúng ta. Ta, ta phải thắng lại một ván mới cam lòng.”

Tần Nguyên cười lập lờ, chẳng những không vạch trần mà còn nói hùa theo hắn: “Ừm, đại ca nói phải. Đây không chỉ là chuyện của riêng đại ca.” Sau đó y bỗng đổi đề tài: “Chúng ta bàn tiếp chính sự, đại ca cứ làm theo những lời đệ dặn, bảo đảm có tác dụng.”

Trần Tín vênh tai lắng nghe chăm chú, chỉ sợ bỏ sót chữ nào.

Tần nguyên im lặng giây lát rồi nói tiếp: “Sau này ngày ngày tháng tháng, giờ giờ khắc khắc huynh phải lượn lờ trước mặt cô ấy, tục ngữ có câu liệt nữ sợ triền lang(*). Không sợ không quần được, chỉ sợ thiếu thời gian.”

(*) *gái cương trực sợ trai quần lấy không tha.*

“...”

Im lìm, lặng ngắt.

Bất thành linh, “Choang” một tiếng giòn vang, một cái chung đã hy sinh lừng lẫy.

Trần Tín tức giận ra mặt: “Ý kiến thôi! Ta mà là loại người không mặt không da đó sao! Ta đường đường là chín thước nam nhi, vậy mà đệ dám bảo ta làm cái chuyện thấp kém lăng vãng quanh một nữ tử sao ——“

Tần Nguyên bày ra cái mặt chống đối, thật ra y muốn nói, dù đại ca có làm cái chuyện thấp kém đó thì cũng chưa chắc thành công đâu?

Để cứu vớt thể diện, Trần Tín lại lầu bầu: “Cũng chẳng phải ta không cưới cô ta thì không được. Cô ta xảo trá tai quái, nói chuyện thì tức chết người, đầu óc còn ma lanh hơn đệ, dù một chút ta cũng không thích lấy cô ta. Ta quyết định lấy cô ta chẳng qua là muốn làm một nam tử hán có trách nhiệm, cô ta không muốn thì thôi, dù sao cũng chẳng phải ta không chịu trách nhiệm... Nam tử hán đại trượng phu lo gì không cưới được vợ!” Trần Tín càng nói càng giấu đầu lòi đuôi.

“Sau này các đệ phải bịt kín miệng cho ta, không được nhắc lại việc này!”

Tần Nguyên nhanh trí cúi đầu đáp gọn: “Được được.” Ai hơi đâu lại chọt vào việc xúi quẩy này chứ.

Sau cùng Trần Tín còn bồi thêm một câu với khí phách ngất trời: “Sau này kẻ nào dám nhắc tới cô ta trước mặt ta, ta sẽ cho kẻ đó biết thế nào là lửa đốt mộng!”

Tần Nguyên luôn miệng đồng ý, nhưng lòng thì nhủ, hai ta xem thử ai bị lửa đốt mộng trước nhé!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

Edit: Yunchan

Kể tới chuyện sau khi Trần Tín cầu hôn Văn gia bị từ chối, còn rất hẹp hòi áp dụng biện pháp chiến tranh lạnh, ngoài mặt nói rằng muốn quán triệt quân quy của quân Phá Lỗ, quy định tướng sĩ tới thôn Thanh Khê làm việc công, dù muốn ăn cơm cũng phải tới nhà thôn dân mua về. Vậy còn chưa đủ, mặt khác hắn còn bổ sung thêm một luật: Người đứng đầu quân Phá Lỗ không được tới nhà thôn dân. Quy định này rất có tính đâm chọt, bởi vì đứng đầu quân Phá Lỗ hiện nay chỉ có sáu người. Mặt Thợ, Hạ hắc tử và Hồng đại hồ tử tự nhiên bị liệt vào. Quy định này vừa ra làm cả bọn than thở đau đớn, nhưng chỉ biết giận suông chứ chẳng dám phản nản. Ai cũng biết hiện tại lão đại đang cực kỳ khó ở, dù người gốc cũng không dám chạy ra húng xui.

Không ai tới ăn chùa, Văn Đan Khê và Lý Băng Nhận cũng thành thoi hơn rất nhiều. Hai người vẫn làm việc bình thường như mọi khi, cần gì làm nấy. Băng qua mấy ngày, cây khoai lang giống trong sân đã lớn, hai người bắt đầu đào luống để dời giống khoai lang vào trồng. Tuy nhiên xét cho cùng sức hai người cũng có hạn, tới khi trời sụp tối mới đào non phân nửa. Nhưng điều làm cho người ta ngỡ ngàng chính là, hôm sau quay lại thì từng luống đất

ngay hàng thẳng lối đã lù lù trước mắt hai người. Không cần phải bàn cãi, đây nhất định là do bọn Mặt Thợ làm. Văn Đan Khê áy náy, bèn đi tìm hai người cảm ơn. Kết quả chẳng ai dám nhận.

Sau đó lại liên tiếp xảy ra những chuyện tương tự, Văn Đan Khê bèn noi theo cách trước đây mời họ tới nhà ăn cơm. Mặt Thợ và Hạ Hắc tử áp ứng không chịu qua, Văn Đan Khê khó hiểu nên gặng hỏi tới cùng. Rốt cuộc Hạ Hắc tử chịu thua đành nói cho cô hay: “Khụ khụ, Văn đại phu, cấp trên đó đó, không thích bọn ta tới nhà cô ăn cơm. Nếu biết được thế nào bọn ta cũng bị dạy dỗ.”

Văn Đan Khê xám xịt mặt mày, sao tên này ấu trĩ thế! Cầu hôn không được, thì vạch rõ ranh giới với cô!

Ngay sau đó cô nói thêm: “Vậy các huynh cũng đừng làm việc giúp ta nữa, bằng không về lại phải chịu giáo huấn.”

Hạ Hắc tử đáp vội: “Ngài ấy chỉ nói không cho ăn chứ chưa nói không cho làm.”

Văn Đan Khê: “...”

Qua tiếp mấy ngày, Văn Đan Khê đang tới sân đập lúa thì vô tình gặp Trần Tín, cô nghĩ dù gì hai người cũng quen biết, cứ im thin thít mà đi một nước thì cũng không hay. Vì thế cô mỉm cười chào hỏi hân như mọi hôm.

Ai ngờ đối phương cứ như chẳng nhìn thấy cô, lưng thẳng tắp, mặt căng cứng, xoay ngoắc đầu hết như bị trẹo cổ bước phăm phăm đi luôn.

Văn Đan Khê ngượng chín mặt, cô lấy lần này làm bài học, lúc gặp lại hẳn, việc làm trước nhất là hát đầu sang chỗ khác. Mấy lần gặp sau, lúc hai người vô tình gặp nhau thì lại đầu xem ai hát đầu đi trước tiên.

Văn Đan Khê cảm thấy vừa bức mình vừa tức cười, hình như chỉ số thông minh của cô cũng tụt xuống theo người này luôn rồi, chỉ lúc bé cô mới chơi cái trò ghi thù này thôi.

Bầu không khí quái đản này kéo dài mãi tới mùa gặt lúa mạch tháng năm.

Bởi vì thu hoạch lúa mạch nên quân Phá Lỗ cho binh sĩ trong dân đoàn tạm nghỉ, để họ quay về nhà gặt lúa. Nhưng chính họ cũng rõ hơn ai hết thời điểm này khác xa với bình thường, nói không chừng bọn mã phi không có mất sẽ tới cướp lương thực. Vì thế trên núi Nhạn Minh, ngoại trừ lính canh phòng thủ ra, phần lớn đều xuống núi tòi ra các thôn tuần tra gõ mõ cầm canh, đề đề phòng bọn mã phi đánh lén. Đôi khi những người này còn giúp đỡ hương dân làm việc.

Thôn Thanh Khê trở thành tổng bộ của quân Phá Lỗ, do Trần Tín đích thân dẫn người trấn thủ.

Đất của nhà Văn Đan Khê đã cho mượn, cô thấy nhàn rồi cũng hoàn nhàn rồi, bèn đội mũ rom cùng Lý Băng Nhạn tới ruộng mót lúa, hai đứa trẻ cũng đi theo. Bốn người thông thả khoan thai, vừa đùa vừa nhặt, mấy ngày liền cũng nhặt được khá khá.

Văn Đan Khê bóc vỏ lúa mạch, định bụng dùng số lúa mạch mới để làm món Mạch Nhân Tao. Món ăn vặt này là cô học từ bà ngoại ở Trịnh Châu. Trước đây vì sức khỏe mẹ không tốt nên cô chủ động học nấu ăn để báo hiếu cha mẹ. Cơ mà, vì trong nhà cô có vú nuôi, nên chuyện rửa rau xắt thức ăn không cần cô động tay vào, cô chỉ lo mỗi chuyện bắt nồi lên bếp là xong. Khác hẳn ở đây, chuyện gì cũng phải tự tay làm.

Văn Đan Khê lắc lắc đầu, tạm thời đuổi hết chuyện cũ ra khỏi óc, chăm chỉ làm việc tiếp. Trước tiên cô ngâm lúa mạch mới vào nước nửa canh giờ, lọc ra phơi cho ráo nước, rồi dùng cối đá giã vỏ ngoài, sau đó bỏ vào trong nồi đun sôi, đổ vào lượng rượu gạo vừa phải, khuấy đều rồi đậy kín, lên men hai ba ngày sau là có thể ăn được. Vì dạo này trời nóng, không thể để lâu mà phải tranh thủ ăn hết thật nhanh, nên Văn Đan Khê mang tặng một ít cho hàng xóm nếm thử.

Ngồi đầu lù trẻ hàng xóm ăn hết rồi lại tụ tập trước cửa sân Văn gia ngó vào trong với ánh mắt tội nghiệp, cuối cùng Văn Đan Khê dứt khoát bưng cái chậu lớn ra cửa, xối vào từng cái chén mà lũ trẻ con tự cầm tới. Bọn nhỏ bưng cái chén con ăn tới ngon lành. Mạch Nhân Tao còn ngọt hơn đường nữa, thả xuống giếng làm lạnh, lúc ăn vị tinh khiết thơm lừng xông vào mũi, chua ngọt khoái khẩu. Đứng ở tít đằng xa cũng ngửi được mùi nhàn nhạt của rượu nếp và lúa mạch.

Mặt Thợ và Hạ Hắc tử hít hít mũi, đã thèm chảy nước dãi từ đời nào. Nếu như trước đây thì thế nào Văn Đại phu cũng gọi họ vào ăn từ lâu. Bây giờ thành ra thế này... Đại ca thật là, một đại nam nhân sao lại nhỏ mọn vậy chứ!

Mọi người nghĩ rồi đồng loạt ngó về phía Trần Tín bằng ánh mắt ai oán, dù Trần Tín là đại ca nhưng cũng không chịu nổi loại câu giận hội đồng này.

Sau cùng Tàn Nguyên còn rất không phúc hậu nhóm thêm một que diêm đốt nhà: “Chẳng lẽ đại ca vì yêu mà sinh hận? Hiện tại hương thân cũng nhìn ra chút chút rồi đấy.”

Trần Tín vừa nghe thì vẻ mặt càng mất tự nhiên hơn. Rốt cuộc hắn vung tay nói: “Ta mặc kệ, các ngươi thích làm gì thì làm.”

Dứt lời dắt ngựa đi thẳng. Mọi người thoát khỏi lệnh cấm thì giải tán ngay lập tức. Mặt Thợ và Hắc tử càng sốt ruột hơn, nhanh chân đi tới trước cổng sân Văn gia.

Mặt Thợ chen lên đằng trước, đứng trước mặt Văn Đan Khê cười hề hề nói: “A, Văn đại phu, đại ca vừa nói bọn ta thích làm gì thì làm.”

Văn Đan Khê bị chói nắng nên hơi lơ mơ, nhất thời không phải ứng kịp, chỉ xuôi miệng đáp một câu: “A, vậy rất tốt.”

Mặt Thạo: “...”

Hạ hắc từ đổi cách thức, hân ngọt ngào hỏi đứa nhỏ bên cạnh: “Bé Ngru, ăn ngon không?”

Bé Ngru phồng quai hàm gật đầu lia lia: “Tất nhiên rất ngon rồi, huynh coi ta ăn ngon ghê chưa!”

Hạ hắc từ: “...”

Cuối cùng nhóc Tuyết Tùng vẫn là người đầu tiên phát hiện ra, nhóc vui vẻ chạy lại giờ cái chén nhỏ lên, nói giọng giòn tan: “Hắc thúc thúc, thúc muốn ăn không? Cháu cho thúc nè.”

Đến đây Văn Đan Khê mới tỉnh táo lại, hóa ra họ đang muốn nói với mình là có thể ăn cơm ở nhà mình rồi. Thế là cô đứng dậy vào nhà cầm chén đĩa ra cho họ.

Bọn nhỏ thấy có đối thủ mạnh tới cạnh tranh nên đứa nào đứa nấy lập tức tăng nhanh tốc độ, còn đồ trong chén mà mất thì vẫn nghĩa cái chậu to. Ăn xong rồi lại chia cái chén không tới, liếm cái miệng nhỏ nhắn tròn hồng, mở to mắt nhìn Văn Đan Khê đầy chờ mong.

Văn Đan Khê xiu mặt nói: “Bé Ngru, bé Cầu mấy đứa đã ăn hai chén rồi, ăn nữa bụng sẽ phình to ra cho xem, nghe lời đi, lần tới cô cô làm thêm cho mấy đứa ăn.”

Mấy đứa bé xị mặt ra nhưng đành phải nghe lời.

Mặt Thạo chén sạch một phần còn chưa đã ghìen, bồi thêm câu nữa: “Văn đại phu, lát nữa ta khiêng cho cô hai bao lúa mạch, cô làm thêm được không.”

Văn Đan Khê có hơi khó xử: “Mấy bữa trước ta đập lúa cả buổi, giờ tay vẫn còn mỏi.”

Hạ hắc từ quệt miệng nói: “Chút chuyện thôi mà, cứ giao hết cho bọn ta, để bọn ta đập cho.”

Văn Đan Khê thấy hai người hứng chí bùng bùng nên đành phải dặn dò vài vấn đề cần chú ý, để cho họ rửa sạch lúa mạch trước, rồi mang vào sân giã.

Hoàng hôn dần tắt phía sau đồi, ánh tà chiều trải đỏ góc trời Tây. Chẳng bao lâu sau màn đêm đã buông xuống, trăng non mới nhú trong làn gió đêm hiu hiu.

Bên ngoài sân phơi thình thoảng văng lại tiếng bọn trẻ dí nhau tíu tít và tiếng cười nói sang sảng của người lớn.

Văn Đan Khê ngồi trong sân hóng mát, Lý Băng Nhận thì dắt hai đứa trẻ ra ngoài chơi, tỷ ấy còn kiên nhẫn với trẻ con hơn cả vị cô cô này nữa.

Văn Đan Khê đang mãi nghĩ tới mức nhập thời, thì bỗng nghe thấy đằng sau phát ra một giọng cứng nhắc thiếu tự nhiên: “Cô than thở cái gì?”

Văn Đan Khê giật bắn quay vụt đầu lại, chợt thấy Trần Tín đã đứng sau lưng mình từ lúc nào không hay.

Văn Đan Khê kinh ngạc thấy rõ: “Ngài tới đây khi nào thế?” Chẳng phải tên này đang ghi thù với cô sao?

Trần Tín chếch đầu sang bên theo thói quen: “Tới lâu rồi, chỗ này mát.”

Văn Đan Khê: “...”

Hai người cùng im thin thít, chẳng ai biết nên nói gì tiếp.

Cuối cùng Trần Tín vẫn là người lên tiếng trước: “Tại sao mấy hôm nay cô phớt lờ ta?”

Văn Đan Khê buồn cười trong lòng, đây là vừa ăn cướp vừa la làng phải không?

Văn Đan Khê đáp theo sự thật: “Là ngài lờ ta trước. Ngài vừa ngó thấy ta là hất đầu đi y hệt cái cây tre gốc ở đầu thôn.”

Trần Tín ho húng hắng mấy tiếng, vẫn còn cãi chày cãi cối: “Cô không hất đầu đi à? Hơn nữa người sai chính là cô.”

Văn Đan Khê nhường nhường mày: “Có ai ra luật là người ta tới làm mai thì mình phải nhận lời đâu? Buôn bán mà không được phép chọn lựa sao! Không ngờ ngài là người có đầu óc hạn hẹp như vậy!”

Trần Tín vừa nghe thấy hai chữ “Đầu óc” thì nhất thời mất bình tĩnh.

Hắn căm tức hỏi: “Cô nói rõ cho ta, có phải cô cho là ta thiếu đầu óc thật không?”

Văn Đan Khê tức giận hỏi vặn lại: “Lẽ nào ngài không thiếu sao?”

“Ta...” Trần Tín lập tức nổi điên.

Cặp mắt hấn trợn trừng, nổi giận đùng đùng trừng Văn Đan Khê. Bầu không khí trở nên lạnh cóng.

Đột nhiên hấn như sức nhớ ra điều gì, nhảy phắt tới một bước, từ từ ép sát cô.

Văn Đan Khê lùi lại mấy bước theo phản xạ, thế nhưng sải chân của cô đâu nhanh bằng hấn, chỉ trong tích tắc Trần Tín đã tới sát bên cô, khoảng cách hai người quá gần, Văn Đan Khê có thể nghe thấy rõ tiếng hít thở có phần nặng nề của hấn.

Văn Đan Khê dùng quạt hương bồ chắn giữa hai người, giận dữ nạt: “Ngài muốn làm gì? Còn như vậy ta sẽ gọi người tới!”

Quả nhiên Trần Tín dừng lại, đứng bất động, rồi bỗng cười khi một tiếng: “Nếu ta thiếu đầu óc thật, thì ta sẽ làm quá đáng hơn hồi này nhiều.”

Văn Đan Khê chinh hấn với bộ mặt nghiêm túc: “Nếu ngài làm vậy, thì ngài chẳng những thiếu đầu óc, mà còn thiếu nhân tính, thiếu lương tâm.”

“...” Trần Tín tức tới nổi xém nữa lần đùng ra đất.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Edit: Yunchan

“Cô...” Trần Tín cầm nín, trong giây lát không biết phải bẻ lại thế nào.

Văn Đan Khê thừa cơ lùi lại mấy bước rời xa nơi nguy hiểm. Trong khi Trần Tín vẫn nhìn chăm chăm cô bằng đôi mắt sói, Văn Đan Khê lập tức ngoảnh mặt đi ngẩng đầu nhìn trắng. Thế là hai người lại rơi vào im lặng lần hai.

Văn Đan Khê háng giọng nói: “Ngài không còn chuyện gì nữa thì ta đi đây.” Nói rồi cô từ từ cất bước giả vờ muốn bỏ đi.

Trần Tín không dần được con kích động, nhảy nhanh tới trước đuổi theo cô, gấp giọng gọi: “Này, cô đừng đi ——”

Văn Đan Khê làm ra vẻ mắt diếc tai ngơ, tuy nhiên bước chân lại chậm đi đáng kể. Dưới con nóng lòng, Trần Tín buột miệng: “Nói cho ta biết, tại sao cô lại từ chối?”

Văn Đan Khê chẳng thèm ngoái đầu lại, lời ít mà ít nhiều: “Muốn cư tang.”

“Ta không tin!”

“Chuyện khác không muốn nói.”

Trần Tín bước bình thoát cái đã lên tới nơi, hấn nhảy phắt qua trước mặt cô, giang hai tay ra chặn lại: “Cô nhất định phải nói cho ta biết! Bằng không, ta không cho cô đi —— Cái bản tính lưu manh lộ hết cả ra ngoài.

Văn Đan Khê đành chịu: “Được rồi, ta nghĩ tính cách hai chúng ta không hợp nhau.”

Mắt Trần Tín chớp lên, nét mặt không đồng tình: “Ta thấy rất hợp.” Đoạn hấn bổ sung thêm một câu: “Tính ta rất tốt, không tin cô cứ hỏi các huynh đệ ta đi.”

Văn Đan Khê khoanh tay lại, nói thật: “Ngài coi đi, vấn đề xuất hiện rồi kia, chúng ta căn bản không đạt được nhất trí, ta đồng ý còn ngài phản đối. Ta cho là không tốt còn ngài thì nghĩ tốt.”

Trần Tín lại cáu lên, cô nói vậy là ý gì? Hấn hậm hực nói tiếp: “Cô, cô quả nhiên cực gian xảo.”

Văn Đan Khê chẳng thèm nổi nóng, chỉ tiếp tục đề tài vừa rồi: “Ngài nghĩ đúng, ta cho sai, lúc nào chúng ta cũng trái ý nhau. Vậy mà ngài nghĩ hợp thật à?”

Trần Tín bị cô quạt cho một câu hết đỡ nổi, trước đây hấn luôn không ưa cái miệng thích trêu người của Tàn Nguyên, nhưng bây giờ hấn lại cực kỳ ao ước mình có được cái mồm lạnh lẽo đó. Hấn áp úng cả buổi mới nặn ra được một câu: “Nam nữ thụ thụ bất thân, hôm đó cô cười chung một ngựa với ta, ta cười cô là muốn chịu trách nhiệm với cô.”

Văn Đan Khê cười khê, thừa cơ hỏi tới: “Vậy ngài cũng làm thế với nữ nhân khác phải không? Ta nghe nói trước đây cũng có chuyện tương tự ——”

Văn Đan Khê còn chưa dứt lời, Trần Tín đã tức tới độ suýt giậm chân, hần bắt giác to tiếng: “Cô nói đi, là ai nói cho cô biết?!”

Lòng Văn Đan Khê phiền muộn, rõ là bị cô lừa thật rồi.

“Ngài không cần quan tâm ai nói với ta, nếu muốn người ta không biết thì trừ phi không làm. Nam tử hán đại trượng phu dám làm dám chịu, tới chuyện thành thật mà ngài còn không làm được, thì sao dám nói là mình tốt tính chứ?”

Văn Đan Khê nói tới nửa câu sau thì cổ ý kéo dài giọng, trong đó còn chứa ý chất vấn.

Trần Tín nghe vậy thì cánh tay đang gờ ra bắt giác thả xuống, ngực phập phồng không ngớt, hệt như đang đấu tranh tư tưởng. Văn Đan Khê cũng không giục hần mà chỉ nhẫn nại chờ.

Thật lâu sau đó, Trần Tín đã tự khai: “Ta với cô ta thật sự không có gì, lúc đó Trịnh Tử Bằng mời ta đánh núi Hoàn Hồ với hần, sau đó hần nói muốn gả muội tử cho ta làm vợ, nhưng ta không đồng ý. Ai dè sau đó cô ta thừa dịp ta uống say muốn leo lên giường ta, may mà bị ta phát hiện...”

Văn Đan Khê gạt đầu cho thấy mình hiểu rồi, sau đó nói bằng giọng đều đều: “Chỉ mình cô ta thôi sao? Còn nữa không?”

“Còn, còn hai năm trước ta cứu nữ nhi của địa chủ... Thấy cô ta đáng thương nên mới cho cô ta ở lại núi ít ngày, sau đó lại để cô ta đi.”

“Ừm, còn nữa không?” Văn Đan Khê hệt như quan tòa chuyên nghiệp, thăm vắn từng câu một.

Lúc này Trần Tín mới nhận ra sự bất thường. Hần mím mím môi, không vui nói: “Nào có nhiều như vậy? Chỉ mấy người đó thôi.”

Văn Đan Khê cười nhẹ tạm thời xếp đề tài này lại, cô nghĩ ngợi giây lát rồi ra vẻ thờ ơ hỏi: “Phụ mẫu ở quê nhà không hứa hôn cho ngài sao? Nam tử lớn như ngài chẳng phải đã thành thân hết rồi sao? Ai biết được có phải ngài muốn bỏ thê lấy thiếp không chứ?”

Văn Đan Khê biết cổ nhân cưới sớm, ngoài trường hợp cực kỳ cá biệt ra, nam tử cỡ tuổi họ đều kết hôn hết rồi, không chừng còn có con biết làm việc rồi ấy chứ.

Thế nhưng, điều Văn Đan Khê không ngờ tới chính là ngay khi cô thốt ra câu này, bầu không khí xung quanh bỗng lạnh xuống bất ngờ. Bản năng linh cảm được điều bất thường, cô ngẩng phắt đầu lên thì thấy Trần Tín đang nhìn mình đăm đăm, tuy cô không thấy rõ nét mặt hần, nhưng vẫn cảm giác rất rõ lệ khí dọa người và lãnh ý đầy đặc phát ra từ người hần. Căng thẳng như thế một lúc lâu, mới nghe hần dùng giọng khô khốc lạnh lùng nói: “Ta, không có phụ mẫu, tất nhiên cũng không hứa hôn.”

Văn Đan Khê đang suy xét xem rốt cuộc sai ở đâu, thì bỗng nghe Trần Tín nói bằng giọng châm biếm: “Mặc dù ta không thông minh như Nhị đệ, nhưng cũng chẳng phải hạng thiếu đầu óc thật, vừa rồi là cô muốn bẫy ta?”

Lòng Văn Đan Khê chùng xuống, toan lên tiếng giải thích.

Nhưng chợt thấy hần vung tay dứt khoát, cắt ngang lời cô: “Ta rõ ý cô rồi, ta sẽ không bao giờ nhắc lại chuyện này nữa.”

Văn Đan Khê đột nhiên thấy hơi hoảng, vội vàng nói: “Chẳng lẽ ta hỏi vấn đề này là sai sao? Một tiểu nữ tử như ta thận trọng một chút cũng sai sao? Ngài vô duyên vô cớ phát hỏa là ý gì?”

Trần Tín nở nụ cười kỳ dị: “Phải, cô không sai. Các người chẳng ai sai hết, người sai là ta đây! Đáng lẽ ta không nên câu thân cô mới đúng.”

Nói rồi hần sải bước bỏ đi.

Văn Đan Khê đứng sững ra tại chỗ, chẳng biết có phải là ảo giác của cô hay không, mà cô cảm thấy trong tiếng cười của hần có vẻ bi thương.

Lúc ra tới cổng, Trần Tín bỗng nhiên dừng chân lại nói vọng vào mà chẳng buồn ngoái đầu: “Cô đã cứu Tử đệ ta, ta cứu tỷ muội và hương thân của cô, đồng thời cũng hủy hoại thanh danh của cô, giữa chúng ta tới đây coi như chấm dứt.”

Xem ra, giờ phút này hần thật lòng muốn vạch rõ ranh giới với cô.

Văn Đan Khê biết nhất định là mình đã chạm vào điều hần kiêng kỵ, nhưng bây giờ đối phương đã ở trong tình trạng này nên cô không tiện hỏi thêm gì nữa.

Trần Tín nói xong câu đó thì sải bước đi mất hút.

Cả khoảng sân quay lại với sự yên tĩnh.

Một lát sau, bỗng nghe tiếng gầm thét của Trần Tín vang lên ngoài ngõ: “Ai ở đâu, cút hết ra đây cho ta! Hạ hắc tử, theo ta về núi. Những người khác ở lại!!”

Chẳng bao lâu sau đã nghe thấy tiếng bước chân lộn xộn và tiếng ngựa hí vang. Tiếng vó ngựa cồm cộp gõ vào đất từ gần tới xa, mãi tới khi mất hút trong bóng đêm sâu.

Đêm dần khuya, đám đông đang hóng mát ở sân đập lúa cũng từ từ tàn đi.

Lý Băng Nhạn dắt hai đứa trẻ về nhà, cô đưa chúng về phòng ngủ rồi quay lại ngồi bên Văn Đan Khê, ân cần hỏi han: “Hai người cãi nhau sao?”

Văn Đan Khê vẫn chưa hiểu tại sao Trần Tín lại đột nhiên lên con, bèn kể lại chuyện vừa xảy ra một cách chọn lọc, nói xong cô hỏi: “Tỷ nói xem, hấn tới nhà cầu thân muội, muội hỏi thăm xa gần tình hình nhà hấn thì có quá đáng không?”

Lý Băng Nhạn vén tóc mai vương ở trán giúp cô rồi cười dịu dàng đáp: “Muội à, sao lại ngốc thế, muội có thể tìm người khác để hỏi thăm mà.”

Văn Đan Khê lắc đầu: “Muội hỏi rồi, nhưng họ không biết.”

Lần này Lý Băng Nhạn cũng tò mò hấn lên: “Ngay cả huynh đệ kết nghĩa của ngài ấy cũng không biết sao?”

Văn Đan Khê gật đầu khẳng định. Trần Nguyên có biết không thì cô chưa dám chắc, nhưng ba người còn lại thì không biết thật.

Lý Băng Nhạn cúi đầu suy tư giây lát, rồi nói với giọng đầy lo lắng: “Có lẽ Trần tướng quân không muốn kể nỗi khổ tâm trong lòng với người khác.”

Văn Đan Khê cười khổ nói: “Thảo nào người ta nói hấn âm tình bất định, thay đổi thất thường, hơi tý là cấn người. Bỏ đi, vậy cũng hay, chúng ta được yên tĩnh.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Edit: Yunchan

“Có điều...” Mối Lý Băng Nhạn giật giật, ngần ngại một lát mới nói ra: “Nếu chuyện muội và ngài ấy cười chung một ngựa hôm ấy bị đồn ra ngoài thì làm sao đây?”

Văn Đan Khê nghe xong thì đáp với giọng không để tâm: “Lúc đó muội chỉ bắt đắc dĩ thôi mà. Hơn nữa muội đi tìm viện binh, trong thôn có bao nhiêu người được cứu, nếu sau này họ đồn bậy về muội, thì còn là người sao chứ?”

Lý Băng Nhạn nghĩ cũng phải, trên môi bất giác nở nụ cười nói: “Sao tỷ cứ thấy muội suy nghĩ khác người nhỉ? Bình thường thì rất ôn hòa, lúc cần thì đầu óc nhiều như cái rây.”

Văn Đan Khê cười cười: “Nhiều đầu óc không tốt sao? Chúng ta là cô nhi thiếu nữ, vốn dĩ đã sống rất gian nan, nếu hậu đậu nữa thì không bị người ta ăn thịt mất tiêu sao?”

Lý Băng Nhạn gật đầu, trông có vẻ sâu muộn. Hai người trò chuyện thêm một lát rồi về phòng nghỉ ngơi.

Từ sau cái ngày hai người cãi nhau một trận, mấy ngày liên tiếp, Trần Tín chưa từng bước chân tới thôn Thanh Khê. Tuy nhiên, những binh lính Phá Lỗ khác thì vẫn đối xử với Văn Đan Khê như trước.

Văn Đan Khê chẳng buồn để chuyện này trong lòng mà vẫn chăm chỉ làm việc của mình. Lúc rảnh rỗi cô sẽ chăm chỉ nghiên cứu chồng sách thuốc mà Văn Đan Nghĩa để lại. Vì kiếp trước cô chuyên về ngoại khoa, còn Trung y thì chỉ học sơ qua, nên quyết định nhân dịp này học tập y thuật cho giỏi. Mỗi ngày phạm vi hoạt động của cô chỉ giới hạn ở trong thôn, nghe đâu, hàng năm sau mùa gặt lúa tháng năm thì mã phi sẽ hoành hành, vừa tới độ này thì cô nướng và một số nàng dâu trẻ tuổi đều không dám bén mảng ra ngoài, vì sợ đụng phải mã phi. Dĩ nhiên Văn Đan Khê cũng không dám ra ngoài mạo hiểm.

Sau khi gặt lúa xong, thôn Thanh Khê và mười hai thôn khác bèn đưa cho quân Phá Lỗ số lương thực đúng với số lượng đã giao ước. Đợi tới khi việc trong thôn đã thư thả hơn, những người lính nông dân cũng bắt đầu huấn luyện trở lại. Có lúc Văn Đan Khê cũng theo mọi người tới xem họ luyện binh. Những hấn từ nông dân đã tập ra điệu ra bộ. Không thể phủ nhận, Trần Tín luyện binh rất có bài bản.

Văn Đan Khê để ý thấy phụ trách luyện binh là những gương mặt lạ. Những người quen như Mặt Thợ và Hồng đại hồ từ chẳng có lấy một ai, không biết có phải Trần Tín có ý điều họ tới đội khác không? Văn Đan Khê nghĩ lại thì cảm thấy buồn cười.

Thời tiết mỗi lúc một oi bức, ngoại trừ ra sân sau làm việc lúc mát trời, thì những lúc còn lại Văn Đan Khê không ở trong phòng đọc sách thì cũng ngồi dưới gốc cây to trong vườn rau để đọc sách hóng mát. Còn Lý Băng Nhạn ngoài việc theo thừa mả và thì còn dạy hai đứa trẻ học chữ. Những việc khác trong nhà đều đã có Lý thăm và Vương thăm lo liệu cả. Một nhà sáu miệng ăn trôi qua những ngày an nhàn tự tại.

Hôm nay khi hai người đang nói chuyện phiếm thì chợt nghe có người gõ cửa.

Văn Đan Khê ra mở cửa, đứng trước nhà là ba người đàn ông xa lạ.

“Các người là...” Văn Đan Khê nhanh chóng quan sát thư sinh bạch y được hai người kia dìu ở giữa, thấy thần sắc y uể oải, cặp môi mím chặt, như đang ngã bệnh.

Hai người đỡ vị thư sinh trẻ tuổi kia, một người mặc hắc y, một người vận thanh y, trên lưng còn đeo bội đao, nom trang phục như là thị vệ thân cận.

Lúc nghe thấy câu hỏi của Văn Đan Khê, nam tử thanh y bên trái nhanh chân bước lên đáp lời: “Văn đại phu, đây là công tử nhà ta, chủ tớ bọn ta vội về nhà nên đội nắng đi đường, kết quả công tử ta bị trúng nắng, bọn ta nghe quanh đây chỉ có mình cô nương là đại phu nên mới mạo muội tới nhà.”

Văn Đan Khê không hỏi nhiều nữa, vội vã bảo hai người dìu thư sinh bạch y vào nhà chính, đặt y nằm nghỉ trên chiếc giường trúc bên cạnh. Sau đó cô bảo hai người lấy nước ấm lau người bệnh nhân một lần, rồi sai họ dùng sức xoa bóp mấy huyệt Nhân Trung, Thập Tuyên, Ủy Trung, Dương Lăng Tuyền và Thiếu Xung. Nhân lúc họ bấm huyệt, cô lại nhờ Lý thăm vào bếp bưng một bát nước muối ra đây, thị vệ hắc y mấp máy môi muốn nói gì đó, nhưng Văn Đan Khê đã nhanh tay cạy miệng bệnh nhân ra đổ nước muối vào.

Chẳng bao lâu sau bệnh nhân đã mở mắt ra. Y vừa tỉnh lại đã lập tức quan sát những người còn lại trong phòng với nét mặt cảnh giác, cuối cùng dừng lại ở Văn Đan Khê.

Y chưa mở miệng thì thị vệ hắc y bên cạnh đã vội vã giải thích: “Công tử, đây là đại phu của thôn này, là cô ấy cứu công tử.”

Ánh mắt của vị thư sinh trẻ tuổi dần dịu lại, y gật đầu với Văn Đan Khê một cách lễ độ. Văn Đan Khê cũng đáp lại bằng nụ cười tươi: “Ngài nên nằm nghỉ là tốt nhất, để ta khai hai đơn thuốc, uống xong sẽ khỏe lại nhanh thôi.”

Nói rồi nhanh chóng đi lấy thuốc.

Văn Đan Khê lúi húi bận rộn, trong khi ánh mắt của thư sinh bạch y vẫn lơ đãng trên người cô như có như không. Văn Đan Khê cảm thấy ánh mắt của người này khá sắc bén.

Bốc thuốc xong, cô gọi Lý thăm mang số thuốc đó đi sắc.

Thị vệ thanh y nhân cơ hội hỏi thăm cô trong thôn có khách điểm hay không, Văn Đan Khê lắc đầu: “Tiếc là không có khách điểm, nhưng mà trong thôn có vài nhà rất rộng, các vị có thể tìm tới đó ngủ trọ.”

Chẳng mấy chốc Lý Thăm đã bưng chén thuốc sắc xong lên cho thư sinh bạch y, thư sinh nhúm mày, nhận lấy rồi tiện tay đặt xuống chiếc bàn bên cạnh, chưa uống. Thị vệ hắc y sực hiểu ra, nhanh nhẩu móc một cây ngân châm trong ống tay áo ra, châm vào trong nước thuốc. lát sau thấy ngân châm không đổi màu thì mới thở phào nhẹ nhõm, thấp giọng nói: “Công tử có thể uống rồi.”

Văn Đan Khê chau mày, hóa ra người ta muốn thử có độc hay không.

Thư sinh bưng bát thuốc lên rồi uống một hơi cạn đáy.

Thị vệ thanh y có hơi áy náy trong lòng, bèn mở lời giải thích với Văn Đan Khê: “Công tử chúng ta từng bị hạ độc, nên bây giờ mới cẩn thận như vậy, chứ thật sự không hoài nghi ý tốt của đại phu.”

Văn Đan Khê cười nhạt nói: “Chuyện này có thể hiểu được mà.” Hiểu là một chuyện, nhưng muốn không để bụng thì lại là chuyện khác.

Thị vệ thanh y nhìn ra đôi phương không vui trong lòng, nhưng cũng không tiện nói thêm gì nữa, y suy nghĩ chốc lát rồi móc một thỏi bạc đưa lên bằng hai tay: “Làm phiền đại phu, đây là tiền xem bệnh.”

Văn Đan Khê nhìn thoáng qua rồi tiện tay nhận lấy, sau đó tiện đà thả đánh keng vào hộp tiền.

Tiếp theo thuận miệng nói: “Các vị cứ việc nghỉ ngơi, có gì cần thì nhờ người gọi ta.” Nói rồi đi làm chuyện của mình.

Thư sinh bạch y uống thuốc xong thì sắc mặt dần trở lại bình thường. Y tựa hờ vào giường, nhắm mắt dưỡng thần. Thị vệ hắc y ở bên canh chừng, còn thị vệ thanh y thì vào thôn tìm chỗ ở trọ.

Văn Đan Khê ngó trời thấy đã gần trưa bèn chuẩn bị đi nấu cơm. Ai cũng hơi biếng ăn ngày hè, nên Văn Đan Khê quyết định làm lạnh bột, rồi dùng dầu vừng trộn với tỏi băm, bỏ thêm vào rau dền đã được chần mềm bằng nước sôi, đổ thêm ít dưa leo xắt sợi, trông ngon miệng vô cùng.

Lý Băng Nhạn nhìn thoáng qua nhà chính hỏi: “Còn phần cơm của mấy người kia thì sao?”

Văn Đan Khê đáp gọn: “Đừng động vào họ, bằng không họ lại nghi muội bỏ độc.”

Lý Băng Nhạn cười cười, biết cô còn bận chuyện lúc này.

Hai người đang ăn thì bỗng nghe ngoài cổng lại có người gõ cửa. Tuyết Tùng đặt chén xuống, sai cái chân ngắn chạy lon ton ra mở cửa.

“Hắc thúc thúc, thúc tới rồi.”

Văn Đan Khê nghe được giọng của Tuyết Tùng thì hơi bất ngờ, lật đật chạy ra khỏi bếp.

Hạ hắc tử và Mặt Thợo dắt díu theo Quách Đại Giang, cả hai vừa thấy Văn Đan Khê thì thi nhau toét miệng cười ngây thơ để lộ hàm răng trắng hếu: “Văn đại phu, Tứ ca ta nói huynh ấy khó chịu, hai ta đặc biệt dẫn huynh ấy tới đây coi bệnh.”

Hạ hắc tử nói xong còn không quên thọt Quách Đại Giang đứng giữa một cái, Quách Đại Giang luyến quỳnh lấy lại tinh thần, đệm theo: “Phải phải, khó chịu.”

Văn Đan Khê quan sát Quách Đại Giang một lát, thấy sắc mặt hắn hồng hào dồi dào sức khỏe, chẳng có vẻ gì là giống với đang bị bệnh cả, song cô cũng không bóc mẽ tận mặt mà chỉ cười khẽ nói: “Được rồi, mấy người mau vào đi.”

Nói rồi dẫn ba người vào nhà chính. Nhà chính của Văn Gia thật ra không nhỏ chút nào, mọi khi nhét vào mười người cũng không chật, nhưng chẳng biết có phải ảo giác của cô không mà lại cảm thấy căn phòng hôm nay co hẹp lại hết sức. Sáu người đàn ông mắt lớn tròng mắt nhỏ, bầu không khí có hơi kỳ dị.

Vết sẹo trên mặt Mặt Thợo giật giật, hắn hít mũi một cái rồi hỏi bằng giọng ồm ồm: “Mấy vị huynh đệ đây, các vị từ đâu tới?”

Thị vệ thanh y chấp tay đáp: “Công tử nhà ta là học trò đi du học bên ngoài, hiện đang muốn quay về quê nhà ở Tĩnh Châu.”

“Hừ, thật không?” Hiển nhiên Mặt Thợo không tin. Ánh mắt sẫm soi vị thư sinh bạch y kia chẳng có lấy tý nể nang nào. Tên này nhìn y hệt Tàn Nguyên, từ lúc vào đây tới giờ hắn luôn cảm thấy ánh mắt của tên mặt trắng này chưa có một lần thiện cảm. Vì vậy hắn cũng chẳng có cảm tình gì với mấy tên này.

Quách Đại Giang trừng Mặt Thợo một cái rồi chấp tay cười với ba người kia: “Vị huynh đệ này của ta ăn nói thô lỗ, mong ba vị bỏ qua cho.”

Thư sinh bạch y nhoen miệng cười, liếc mắt đánh giá ba người thật nhanh rồi tự giới thiệu mình: “Tại hạ là Tổng Nhất Đường, cho hỏi các vị là?”

Mặt Thợo sờ sờ cằm vênh mặt đáp: “Bọn ta là người của núi Nhạn Minh, có nghe qua chưa?”

“Ngưỡng mộ đại danh đã lâu.” Tổng Nhất Đường vẫn giữ nguyên nụ cười. Nói đoạn y ngoảnh sang hai thị vệ nói: “Chúng ta cũng nên về nghỉ ngơi thôi.”

Sau đó ba người chấp tay thi lễ rồi đồng loạt ra về.

Họ vừa đi khuất dạng, Mặt Thợo đã hét nhện nổi lên tiếng phát biểu ý kiến: “Ta cứ thấy ba tên này quái dị thể nào ấy. Người có thấy cái tên thư sinh mặt trắng kia không, đừng thấy hắn giả bộ nhã nhặn mà lầm, thật ra cũng chẳng phải dạng hiền lành gì đâu.”

Hạ hắc tử nhắc hắn: “Kệ họ đi, chúng ta đang vội xem bệnh cho lão Tứ.”

Mặt Thợo đành phải tạm buông tha cho đề tài này: “Hề hề, đúng đúng. Văn đại phu nhìn thử coi Tứ ca ta bị gì thế.”

Văn Đan Khê tiện miệng đáp: “Vết mổ lành tới đâu rồi, trời nóng nên phải cẩn thận đừng để phát hỏa.”

Quách Đại Giang vừa nghe cô nhắc tới vết mổ trên bụng mình, thì vô thức xoa xoa bụng đáp liên thanh: “Không sao không sao. Chuyện gì cũng tốt hết, chỉ có điều ăn không có vị thôi.”

Mặt Thợo xen ngay vào: “Đúng đúng, không những Tứ ca ăn không có vị, mà bọn ta cũng ăn không ngon luôn, đặc biệt là đại ca... Haizz, lần này huynh ấy thật sự ăn không ngon ngủ không yên.” Nói rồi hắn lên giọng qua phản ứng của Văn Đan Khê.

Văn Đan Khê nhoen miệng cười đáp: “Đây gọi là chứng biếng ăn mùa hè, ai cũng giống ai hết. Tới khi trời chuyển lạnh thì sẽ tốt lên thôi.”

Mặt Thợo liên tục ra hiệu cho Hạ hắc tử, hiện tại Hạ hắc tử cũng bí lù, đành giả bộ không thấy. Trông ba người có vẻ đều chưa ăn gì, Văn Đan Khê chẳng thể làm gì hơn là bảo người đi cán bột, nấu nửa chậu mỳ lạnh bùng lên.

Văn Đan Khê nhìn ba người ăn ngấu nghiến mà cười rất không phúc hậu: “Chẳng phải ta thấy các người ăn rất ngon sao?”

“Ờ ——”

Cả ba nghe vậy thì cuống cuống giảm tốc độ ăn lại, Hạ hắc tử còn làm bộ sờ sờ bụng than thở: “Chà chà, nhiều quá, xem tý nữa là ăn không vô —— nhưng mà, đồ đi thì tiếc quá, thôi cứ ăn tiếp vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23

Edit: Yunchan

Mọi người vừa nghe Hạ hắc tử phát biểu câu này thì không kiềm được che miệng cười trộm.

Mặt Thạ biết bị lộ tẩy nên dứt khoát làm ngơ luôn, lập tức chôn đầu vào bát ăn hết tốc lực.

Quách Đại Giang ăn xong trước, vội vả mở bọc đồ lấy ra một quyển sách đưa tới trước mặt Văn Đan Khê nói: “Văn đại phu, đây là sách ta thu được, ta chẳng đọc được mấy chữ nên có cũng xé xỏ không xài, thôi thì đưa cho cô đọc tốt hơn.”

Văn Đan Khê cầm nhìn thử, hóa ra là một quyển sách thuốc. Cô cũng không khách sáo mà cười nhận lấy.

Ba người com nước xong thì bắt đầu tranh nhau kể chuyện nhà với Văn Đan Khê, rõ ràng họ tới đây có chuẩn bị sẵn, nên tán dóc một hồi thì tán thẳng tới Trần Tín, mỗi lần câu chuyện xoay tới hần thì Văn Đan Khê sẽ có ý bẻ ngoặc sang đề tài khác. Cuối cùng, Quách Đại Giang và Mặt Thạ hết chiêu đề tung, chỉ còn Hạ hắc tử cực khổ cầm cự.

Mặt Thạ càng nói càng gấp, cuối cùng nói huyet toẹt ra: “Văn đại phu, cô thật sự hiểu lầm đại ca ta rồi, huynh ấy với Trịnh Mỹ Vân thật sự không có gì...”

Văn Đan Khê cau mày, mấy người này tới đây làm thuyết khách sao, chưa từng thấy thuyết khách nào kém chất lượng thế này.

Cô bình tĩnh nhắc nhở ba người: “Ba người lại lên hần tới đây sao, coi chừng về lại phải chịu phạt.”

Mặt Thạ bình chân như vại, lèm bèm: “Phạt thì phạt, chả có gì ghê gớm”

Mọi người đang nói chuyện say sưa thì bỗng nghe thấy cổng sân lại bị gõ vang rầm rầm, vì cổng chưa đóng nên chỉ cần ngồi trong nhà liếc mắt ra là đã thấy được ai mới tới.

Mặt Thạ ngo thấy thị vệ hắc y kia thì bất giác nhú mày cảm râm: “Ê, sao người lại tự tiện vào nhà người ta hả?”

Thị vệ hắc y không đếm xỉa tới hần mà bước tới mấy bước, nói thẳng với Văn Đan Khê: “Chúng đau đầu của công tử nhà ta lại tái phát, chẳng hay có thể làm phiên đại phu tới xem không?”

Văn Đan Khê hỏi thị vệ hắc y về triệu chứng của bệnh nhân, cô suy nghĩ một lát rồi nói: “Bệnh của ngài ấy ta biết rồi, không cần đi đâu. Ở đây ta có sẵn mấy thứ, ngài cảm đi.”

Thị vệ hắc y mở ra nhìn thử, bên trong túi là Thương Nhữ tử và đường đỏ, hần nhìn Văn Đan Khê với vẻ không hiểu lắm. Văn Đan Khê đành giải thích: “Đây là bài thuốc dân gian, tỷ tỷ của ta đã thử qua rồi, công dụng rất tốt. Ngài cứ để công tử mình thử một ít xem, không khỏi thì tính tiếp.”

Gia cảnh của các hương dân trong thôn Thanh Khê không quá dư dả, mỗi lần khai thuốc Văn Đan Khê luôn cố hết sức dùng những vị thuốc hay gấp và ít mất tiền, may mà ở hiện đại cô có sở thích sưu tập các bài thuốc dân gian hiệu quả cao, vừa hay có thể sử dụng ở thời này.

Nghe cô nói thế thị vệ hắc y đành gật đầu do dự, hần có ý muốn trả tiền xem bệnh, nhưng Văn Đan Khê vội nói sáng nay đã thu rồi. Thế là người nọ bèn chấp tay cáo từ.

Thị vệ hắc y vừa đi khỏi, Mặt Thạ đã bắt đầu méo miệng nói xấu người ta: “Hề, tên mặt trắng đó bị đau đầu, chắc chắn là vì nặn óc treu người nhiều quá đây mà. Lão Nhị chúng ta cũng y hết, cứ đau đầu riết. Người nhìn ta đi, chưa từng biết đau đầu là gì.”

Quách Đại Giang vẫn cúi đầu suy tư, lát sau mới dè dặt lên tiếng: “Văn đại phu, ta cảm thấy trên người ba tên vừa rồi thoang thoảng có mùi sát khí và máu tươi.”

Văn Đan Khê biết họ đều là những người dùng đao thương thật giết người thật, nên đương nhiên trực giác cũng nhạy hơn người bình thường rất nhiều. Nghĩ rồi cô khẽ mỉm cười nói: “Cũng có thể. Nhưng mà chỉ cần chúng ta vô can, đừng động vào họ là được rồi. Mấy người cũng đừng đi gây sự, biết đâu họ chỉ đi ngang qua thôi thì sao.”

Quách Đại Giang gật đầu im lặng.

Hạ hắc tử cũng ngoảnh sang dặn Mặt Thạ: “Lư dân, người phải nghe lời đại tẩu — ờ, đại ca căn dặn không được tìm người ta gây sự.”

Hạ hắc tử không nhịn được xoa xoa thái dương, lỗi tại Lão Ngũ hết, ở trên núi suốt ngày gọi tẩu tử tẩu tử, làm hại hần sứt tý nữa là lỗ miệng.

Trong lúc đó Văn Đan Khê vẫn cúi đầu dọn dẹp chén đĩa, vờ như không nghe thấy.

Ba người ăn com, bất chấp Văn Đan Khê ngăn cản cỡ nào cả ba cũng quyết tâm tưới vườn rau nhà cô một lần, dọn củi ra bỏ, gánh nước đầy ắp vại. Mãi tới khi mặt trời gần xuống núi ba người mới chịu ngừng tay.

Lúc gần đi, Hạ hắc tử còn không quên bỏ lại một câu đầy hàm xúc: “Văn đại phu, mấy ngày nữa Lão Tứ lại tới xem bệnh nhé.”

Văn Đan Khê chỉ còn biết cười cười đồng ý.

Thật ra Mặt Thạ là một người bên ngoài thì cục mịch nhưng bên trong thì rất tử tế, nghe nói Văn Đan Khê có bài thuốc trị đau đầu, lúc đi còn không quên cầm một túi về, nói: “Để ta mang một túi thuốc về cho Nhị ca, đỡ cho về núi huỳnh ấy nói chúng ta la cà đi chơi.”

Ba người vừa ra khỏi cổng sân thì Mặt Thạ đã hất ngay tay ra bước nhanh tới trước, vừa đi vừa cười khi khi: “Tử ca à, huỳnh giả bệnh thì phải giả cho giống tý, huỳnh coi mới một chút mà Văn đại phu đã nghi ngay.”

Quách Đại Giang nói tiếp với vẻ bất đắc dĩ: “Đệ nói xem mấy thứ này toàn là các đệ nghĩ ra, còn bắt ta phải giả bệnh.”

Hạ hắc tử vội vàng lên tiếng giảng hòa: “Thôi thôi, đừng cãi lộn nữa, chẳng phải chúng ta đều làm vì đại ca hết sao. Người coi mấy hôm rồi mặt ngài ấy đen thui, sắp thành Hạ hắc tử thứ hai rồi.”

Mặt Thạ lầu bầu: “Trách ai chứ, tuy hôm đó ta không nghe được toàn bộ, nhưng cũng biết huỳnh ấy là người đốt nhà trước. Huỳnh ấy đàn thật, người còn chưa vào tay mà đã phát hỏa. Người ta không chạy mới là lạ.”

Hạ hắc tử khoát tay: “Người thì biết giống gì, chắc chắn giữa hai người họ không đơn giản vậy đâu, ta loáng thoáng nghe thấy hình như có liên quan tới thân thể của đại ca hay sao đó.”

Nói tới đây, Mặt Thạ đột nhiên vỗ đùi đánh đét: “Phải rồi, giờ ta mới nhớ, chúng ta kết bái lâu vậy rồi mà chưa bao giờ nghe đại ca nhắc tới chuyện trong nhà hết?”

Tiếp đó hán lại chột chột đầu ngón tay đếm lại từng việc một: “Người coi, Lão Nhị ta biết sơ sơ, hình như là thư hương thế gia ở Giang Nam gì đó, tổ tiên từng làm đại quan nhưng bị gian thần hãm hại. Lão Tam thì càng khỏi bàn, phụ mẫu với muội tử đều bị địa chủ hại chết, còn lại chính là ta và Lão Tứ. Các người nói xem, trên núi có ai biết chuyện của đại ca không thể?”

Hạ hắc tử gãi đầu: “Chuyện này cần gì suy nghĩ, các người cứ nhìn bề ngoài của đại ca thì biết, phụ thân ngài ấy chắc là người Hồ, ở Dịch Châu thì chẳng là gì, nhưng nếu ở quê ta thì đúng là hiếm hoi, ai nấy đều nhòm ngó tới lác mắt.”

Mọi người nói tới đây thì bỗng im lặng.

Thiên hạ hiện nay đã quá rối ren loạn lạc, lễ nghi sụp đổ, thế nhân còn giữ được mạng đã là may rồi, chẳng ai còn lòng dạ nào quan tâm đến những việc nhỏ nhặt này nữa. Giả như trước đây thì bảo đảm đã mắng chửi xia xoi là “Đồ tạp chủng”. Đại ca không muốn nói ra gia thế của mình chắc một phần cũng vì nguyên nhân này.

Quách Đại Giang bỗng lên tiếng hỏi: “Hay là Văn đại phu ngại bề ngoài của đại ca?” Trong nhận thức của hắn, nữ hài tử đều thích loại thanh tú nhã nhặn như Lão Nhị hay tên thư sinh bạch y kia.

Mặt Thạ lắc lắc đầu: “Không giống lắm, ta cảm thấy tẩu tử chẳng quan tâm tới loại nam nhân nào hết, huỳnh nhìn ta mà xem, ra thế này mà chưa thấy cô ấy sợ lán nào. Lần đầu cô ấy gặp đại ca cũng chẳng thấy kinh ngạc gì.”

Ba người nhỏ giọng thảo luận say sưa. Tầm hai khắc đã tới trước sơn môn của núi Nhạn Minh.

Ba người vừa vào sơn môn thì đã thấy một tiểu lâu la chạy lại báo: “Tử đại vương, Ngũ đại vương...”

Tiểu lâu la còn chưa nói xong đã bị Mặt Thạ mắng xa xà vào mặt: “Đã nói với các người lâu rồi mà, không được gọi Đại vương đại vương, nghe y như ô thổ phi. Muốn cưới vợ cũng không cưới nổi.”

Tiểu lâu la mặt mày đau khổ nói: “Vâng, Ngũ tướng quân, đại tướng quân bảo khi nào các ngài về núi thì phải đi gặp ngài ấy ngay.”

Mặt Thạ vừa nghe phải đi gặp tới Trần Tín thì mặt nhăn nhúm lại hết như trái khổ qua. Trong khi Hạ hắc tử đáp với vẻ đã tính toán sẵn: “Các người đừng sợ, có ta đây rồi, lát nữa chúng ta cứ nói thế này thế này là được, nhớ kỹ để đáp cho khớp.”

Mặt Thạ và Quách Đại Giang gật đầu.

Ba người bàn xong bèn sai bước tới Tụ Nghĩa sảnh.

Trần Tín đang ngồi chỉnh tề bên bàn, trước mặt đặt một quyển sách để mở.

Ba người bước vào đại sảnh, ngoan ngoãn cúi đầu đứng ở trước mặt Trần Tín. Hạ hắc tử mở lời: “Tướng quân, chúng thuộc hạ đã về, Văn đại phu nói thân thể lão Tứ vẫn còn chút di chứng, chữa trị thêm vài lần là khỏi.”

Trần Tín đen mặt “Ừm” một tiếng, không nói gì thêm.

Mặt Thạ có hơi thấp thỏm. Hạ hắc tử lại kiên trì nói tiếp: “Thuộc hạ xin bẩm báo lại tiến trình hôm nay cho tướng quân.”

Tiếp đó hắn dùng giọng điệu nghiêm túc báo lại từng việc to việc nhỏ xảy ra hôm nay, tất nhiên trọng điểm đặt ở Văn gia.

Trên mặt Trần Tín là vẻ thờ ơ chẳng màng đếm xia, nhưng kỳ thật hai lỗ tai đã dong lên thẳng đuột, cứ lo đề rơi mất chữ nào.

Nghe tới đoạn Văn Đan Khê chữa bệnh cho một thư sinh mặt trắng, hắn bỗng trở nên mất bình tĩnh.

“Tên kia bị bệnh gì? Tại sao lại chạy tới địa bàn ta cai quản để chữa?!”

Hạ hắc tử đáp: “Hình như bị trúng nắng, còn bị chứng đau đầu.”

Trần Tín hừ một tiếng nặng nề, hỏi tiếp: “Hình dáng bề ngoài thế nào?” Hỏi tới đây hắn vội vàng bồi thêm một câu giấu đầu lòi đuôi: “Ta muốn coi thử hắn có phải là gian tế hay không.”

Hạ hắc tử lập tức xỏ hết chữ nghĩa thơ từ trong đầu ra: “Công tử bạch y, dáng người cao ráo, mặt như quan ngọc, nho nhã ôn hòa... Nói tóm lại chỉ có thể dùng ba chữ để tả: Đẹp ơi là đẹp.”

Mặt Trần Tín lạnh tanh, sửa lưng hắn: “Là bốn chữ.”

Hạ hắc tử vội vàng cười nịnh: “Vâng vâng, tướng quân anh minh.”

Trần Tín nghe mà chân mày càng cau chặt hơn, chấp tay sau hông đi hai bước, hỏi với giọng hơi bức bối: “Hắn ta đi chưa?”

Mặt Thạ nói xen vào: “Chưa đi, đệ nghe ý bọn chúng thì chắc là còn ở thêm mấy ngày. Hơn nữa ba tên đó tới giờ cơm mà còn chưa đi, tám phần là muốn ở lại ăn chùa. Đại ca cứ nghĩ coi, đầu tiên là xem bệnh sau đó là ăn chùa, vậy có phiền không...”

Mặt Thạ đơn giản là lấy tâm ăn chùa để đo bụng người khác, hắn cho là ai cũng cố tình tới đúng giờ cơm để ăn chùa như mình.

Nhưng mà Trần Tín lại tin cái luân điệu vớ vẩn này.

Hắn đập bàn đánh “Rầm” một tiếng, nổi giận quát: “Tại sao các người dám về nhanh vậy hả... Lỡ hắn là gian tế thì sao?!”

Hạ hắc tử oan ức: “Tướng quân, chúng thuộc hạ chỉ sợ ngài trách tội.”

Mặt Thạ quyết định đánh rắn đập đầu, nói hùa theo: “Đại ca, sáng mai bọn đệ sẽ đi canh chừng thật gắt gao.”

Trần Tín hừ một tiếng, không quan tâm tới bọn hắn nữa mà chấp tay sau lưng quay ngoác về phòng.

Đề lại ba người trong đại sảnh ngó nhau ngơ ngác, không biết làm sao.

Đúng lúc này, Tàn Nguyên thành thoi thư thái phe phẩy phát phơ cây quạt đi ra, ba người thoáng thấy người đáng tin tới bên hồ lên đồng thanh: “Lão Nhị, Nhị ca...”

Tàn Nguyên phát cây quạt đầy khí thế, cười nói: “Nào nào, lại đây ngồi uống miếng nước, nghỉ chân chút nào.”

Mặt Thạ đặt phịch mông xuống ghế, sột ruột nói ngay: “Nhị ca, ai cũng nói đầu óc huynh nhạy bén, huynh nhanh nhanh nghĩ cách đi.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Edit: Yunchan

Tàn Nguyên lắc lư cây quạt khá là phong độ, ung dung nói: “Các đệ, hoàng đế chưa lo mà thái giám đã gấp rồi à.”

Mặt Thạ trừng hai mắt lên sừng cò: “Lão Nhị, huynh dám nói mình không đau lưng không, huynh xem mấy hôm nay chúng ta sống thế nào hả? Suốt ngày nề nếp phép tắc y chang đại cô nương, chỉ sợ chọc cho đại ca nổi khùng.”

Tàn Nguyên nghe mà trầm ngâm giây lát, nhỏ giọng đáp: “Ừm, thật ra thì ta có một ý.”

Mặt Thạ và Hạ hắc tử vừa nghe có cách thì nhanh nhẩu chen đầu tới, trung ra tư thế chăm chú lắng nghe.

Tàn Nguyên tiếp lời: “Hôm nay ta vào phòng đại ca, hình như thấy huynh ấy đang viết gì đó, các đệ đây ai rảnh thì tới đó lấy, có dịp nào thích hợp thì

giao cho Văn cô nương, ừm, giống như lần trước vậy.”

Hạ hắc tử nhớ lại chuyện lần trước thì xì mặt, miệng ngoác rộng như cái gáo: “Lão Nhị, người đừng hăm hại ta, lỡ Văn đại phu cho thêm một quả tim heo thận heo hay bộ phận nào đó của heo, đại ca trách tội thì ta không gánh nổi đâu.”

Tần Nguyên cười xảo quyệt, dùng cây quạt vỗ vỗ vào cái đầu to của hắn, rồi nói với hàm ý sâu xa: “Người dốt quá, thật ra ngay lúc đại ca nói ra câu đó thì đã hối hận rồi, nhưng huynh ấy không rút mặt mũi đi được. Các người cứ việc tới đó, bất kể Văn cô nương trả về vật gì, huynh ấy cũng có cơ để đi tìm cô ấy, hiểu chưa?”

Hạ hắc tử há miệng, ngậm lại một hồi mới bùng tỉnh, lập tức bật ngón cái khen tấm tắc: “Lão Nhị, thảo nào hai ta được người khác khen là có học thức nhất núi Nhạn Minh, người đúng là đảm nhiệm cái danh này cực tốt.”

Ánh mắt Tần Nguyên lóe lên, cười ra vẻ khiêm tốn: “Đi đi, quan sát thật kỹ hành động của đại ca.”

Hạ hắc tử cười khà khà rồi chạy như bay vào phòng Trần Tín hầu hạ.

Lúc này Trần Tín đang buồn bực đi tới đi lui trong phòng một cách bất an. Đồ đạc trên bàn bị hắn lật tung tới ngọn ngang. Hạ hắc tử đi vào mở lời: “Tướng quân, trong phòng ngột ngạt, ngài ra ngoài một lát cho mát đi ạ.”

Trần Tín nói mà chẳng buồn suy nghĩ: “Hừ, trời nóng tới mức làm người ta bực dọc.” Nói rồi mặt ừ mày chau bước ra khỏi phòng.

Hạ hắc tử ở đằng sau gọi với theo: “Tướng quân, thuộc hạ dọn phòng một chút rồi sẽ tới ngay.”

Trần Tín chẳng thèm đếm xỉa tới hắn, lê bước rũ rượi ra ngoài.

Hạ hắc tử chớp thời cơ nhanh tay xóc tung đồ đạc trên bàn. Chữ trên tờ giấy này hết như gà bới, không phải, tờ giấy khác viết câu “Nữ tử và tiểu nhân khó đường”, chả phải lời hay ý đẹp gì, không phải luôn. Lục lọi cả buổi trời rốt cuộc hắn cũng tìm được một tờ giấy, trên đó viết mấy chữ “Văn Đan Khê Văn Đan Khê Đan Khê”.

Hạ hắc tử cười trộm, gấp lại rồi nhét vào lòng. Nhưng nghĩ lại, hắn sợ tới lúc đó Văn Đan Khê lại nghi là hắn viết hộ, bèn tìm thêm mấy tờ bớ cáo do Trần Tín tự tay viết trước đây để mang kèm theo.

Rạng sáng hôm sau, ba người lại cùng nhau vào thôn Thanh Khê lần nữa. Lần này Mật Thạ còn đặc biệt vác theo hai bao lúa mạch, một túi đậu xanh và nửa túi đậu tằm, hắn vẫn còn nhớ nhưng cái món ăn vặt lần trước. Trong khi Hạ hắc tử thì nhớ lời Tần Nguyên dặn, mua một cái đầu heo to để xách qua.

Văn Đan Khê không ngờ ba người này lại quay lại nhanh như vậy. Nhưng cô vẫn rất hợp tác không hỏi Quách Đại Giang khó chịu chỗ nào. Và lại còn hết sức tự nhiên giao cho Mật Thạ và Hạ hắc tử nhiệm vụ gĩa lúa mạch và xay sỏ đậu tằm với đậu phụ mà cô ngâm tối qua, để cô làm bánh bột lọc. Phân công công việc cho mỗi người đâu đó xong xuôi, cô mới bắt tay vào làm đầu heo kho.

Nam nhân làm việc nặng rất nhanh, thành thử hơn một canh giờ sau đã nghiền xong đậu và lúa mạch. Văn Đan Khê bỏ chúng vào trong nồi đun nóng, khuấy đều tới khi chín, cuối cùng tắt lửa, xới vào trong chậu để nguội sau đó đúc bánh bột lọc.

Từng chiếc bánh đúc ra có màu trong suốt óng ánh, Văn Đan Khê vắt chúng ra thành từng khối lớn, sau đó cắt ra thành từng miếng nhỏ, rắc muối và xít thêm nước tương, giấm, tỏi băm và dưa leo xắt sợi, dầu vừng, lá bạc hà, rồi bỏ thêm vào hành lá đã thái nhỏ. Ăn vào để giải nhiệt rất tốt. Thêm hai đĩa thịt đầu heo phối với bánh màn thầu, nhìn qua đã phát thèm. Mật Thạ nuốt nước miếng ừng ực, xoa xoa hai tay, chỉ cần chủ nhân phát lệnh là phóng lên bàn ăn ngay lập tức. Ai dè đúng lúc này, công sân lại bị đập rầm rầm

Khách tới nhà chính là ba người nhóm Tổng Nhất Đường, bữa nay Tổng Nhất Đường đã đổi sang bộ y phục ánh trắng, thần sắc đã dễ nhìn hơn hôm qua rất nhiều. Hắn đi đứng đĩnh vào sân, Mật Thạ nhắc thấy đã sinh lòng cảnh giác, trông hết như sư tử xù lông.

Văn Đan Khê đứng lên chào hỏi: “Tổng công tử đã khỏe hơn chưa?”

Tổng Nhất Đường mỉm cười gật đầu: “Hôm qua đa tạ Văn đại phu đã ra tay cứu giúp, giờ ta đã đỡ hơn rồi. Bài thuốc trị đau đầu kia rất hữu dụng.”

Văn Đan Khê cười điềm đạm đáp: “Không cần khách sáo, trị bệnh cứu người là thiên chức của ta, chỉ cần có ích là tốt rồi.”

Tổng Nhất Đường hỏi: “Chẳng hay Văn đại phu có chữa được bệnh đau nhức chân không?”

Văn Đan Khê nghĩ ngợi giây lát, ở hiện đại nó gọi là bệnh phong thấp.

Cô chỉ im lặng một chốc rồi dè dặt đáp: “Vậy phải coi tình hình cụ thể, chẳng hay người bị đau ở đâu, nguyên nhân bệnh là gì? Phải biết rõ thì mới khẳng định được.”

Tổng Nhất Đường nhắc tới nguyên nhân bệnh thì giọng hơi hạ xuống: “Người bệnh là gia mẫu của ta. Nguyên nhân là do nhiễm phong hàn sau khi sinh.”

Văn Đan Khê chú ý thấy lúc y nói tới đoạn phong hàn sau khi sinh, trong mắt lóe lên một tia hàn quang chớp nhoáng.

Văn Đan Khê vờ như không phát hiện ra, đáp với sắc mặt bình tĩnh: “Ta phải gặp tận mặt người bệnh thì mới khẳng định được.”

Tổng Nhất Đường thờ dài tiếc nuốt, chậm rãi nói: “Chờ ta về lo liệu xong chuyện nhà, có lẽ sẽ quay lại làm phiền Văn đại phu lần nữa, tới lúc đó xin Văn đại phu đừng khước từ.”

Văn Đan Khê cười cười, nghĩ đối phương chỉ đang nói lời khách sáo mà thôi. Trông bề ngoài người này nhất định là có thân phận bất phàm, bao nhiêu danh y nổi tiếng không mời, sao lại thỉnh một lang trung nông thôn gà mờ như cô chứ?

Tiếp đó thị vệ thanh y lại móc ra một thỏi bạc, nhờ Văn Đan Khê bốc thêm vài đơn thuốc tránh nóng, tiện thể lấy thêm một ít Thương Nhĩ tử và đường đỏ. Văn Đan Khê cấp tốc bốc thuốc, phân loại rồi gói kỹ lại, giao cho thị vệ thanh y. Mọi việc xong xuôi, Mặt Thạ và Hạ hắc tử lập tức bắn ánh mắt lấp lánh về phía ba người này, lèm bèm trong bụng, tới lúc biến rồi.

Ai ngờ, Tổng Nhất Đường cứ như chẳng phát hiện ra, chỉ quay đầu nhìn thức ăn trên bàn, thị vệ thanh y vừa thấy công tử nhà mình có điều thắc mắc thì vội lên tiếng hỏi thay: “Xin hỏi Văn đại phu đây là món gì? Trước nay chúng ta chưa từng gặp.”

Văn Đan Khê đáp: “Đây là bánh bột lọc do ta tự làm. Các vị có muốn nếm thử không?”

Thật ra Văn Đan Khê biết người này rất thận trọng trong ăn uống, nên chỉ mời xã giao lấy lệ thôi. Nào ngờ Tổng Nhất Đường như thể đổi nết, được đà đáp luôn: “Văn đại phu đã mời thịnh tình như vậy mà ta từ chối thì bất kính, đành nếm thử thôi.” Dứt lời, tiện thể chọn đại một chỗ ngồi.

Mặt Thạ há hốc mồm ngơ ngác, chửi thầm, tên này mặt dày còn hơn mình, người ta xã giao mà hắn lại tưởng thật.

Văn Đan Khê đành phải lấy thêm ba bộ chén đĩa nữa. Thị vệ hắc y muốn thử qua thức ăn như lúc trước, nhưng Tổng Nhất Đường lại xua tay cản. Hắn nhẹ nhàng dùng đũa gắp một chiếc bánh bột lọc đưa vào miệng nhắm nháp, rồi cao giọng khen: “Mát lạnh ngon miệng, tròn mềm dễ chịu, rất ngon.”

Mặt Thạ ngồi bên đầu môi xem thường, sau đó ăn cực lực cho hả giận.

Văn Đan Khê múc thêm hai chén cho hai vị thị vệ, hai người được Tổng Nhất Đường cho phép mới nhận lấy. Thành ra bữa cơm này trôi qua trong bầu không khí hết sức kỳ cục, sau khi ăn xong hai nhóm gần như cáo từ cùng một lúc.

Bọn Hạ hắc tử chờ thời tiết mát hơn rồi đi làm thêm chút chuyện, tới khi trời chạng vạng thì ghé ngang qua Văn gia lần nữa, lúc này Hạ hắc tử mới lời tờ giấy ra rút rờ đưa cho Văn Đan Khê.

Văn Đan Khê cho rằng mấy người này lại giờ trò như lần trước, cô nhận lấy nhìn vào, đập ngay vào mắt là tên cô được viết với nét chữ gương nanh múa vuốt, bút pháp nguệch ngoạc ầu ẩu, nhìn qua đã biết ngay chủ nhân của nó nhất định rất bộ phận chộp cầu thả.

Hạ hắc tử lo Văn Đan Khê không tin mình nên lật đặt giải thích: “Văn đại phu, đây thật sự là chữ của tướng quân bọn ta. Không tin cô cứ so với mấy tờ công văn ngài ấy tự viết đi, chữ của ta với ngài ấy khác nhau hoàn toàn.”

Văn Đan Khê gật đầu, bình luận đúng trọng tâm: “Chữ ngài ấy nhìn còn khó coi hơn huynh.”

Hạ hắc tử nghe xong thì cười hề hề, lập tức ưỡn thẳng ngực lên, chữ Tướng quân còn chẳng đẹp bằng hắn, hắn nhảy nhót ăn mừng chút đỉnh không được à!

Văn Đan Khê nhìn mặt giấy rồi lật tiếp ra mặt sau, thấy trên đó vẽ một con nhím, đứng thẳng bên cạnh là một con chó bự đang tròn cặp mắt tròn xoe lườm con nhím kia, trông cứ như muốn nuốt tọng con nhím vào bụng, nhưng không biết làm sao để xuống miệng.

Bọn Hạ hắc tử và Mặt Thạ thộn mặt ra, họ chỉ thấy tên của Văn Đan Khê ở mặt trước, chứ đâu biết ở mặt sau còn vẽ thứ trời đánh này? Con nhím không phải đại diện cho cô sao? Còn con chó kia tất nhiên là đại ca, giờ biết làm sao đây?

Mắt Hạ hắc tử đảo tít lên, lập tức nảy ra một ý: “A, Văn đại phu, hay là cô cũng vẽ một bức tranh đi.”

Mặt Thạ hóp tóp chen mồm: “Đúng đúng, cô vẽ một bức Đại vương bát(*) đi.”

(*) Con rùa bự, tiếng lóng trong tiếng Trung là “Đồ con rùa”.

Quách Đại Giang mắt kiên nhẫn lườm hắn một cái, Mặt Thạ hết cách đành ngậm miệng lại.

Văn Đan Khê cười hiền lành, đối phương thiếu đầu óc nhưng cô đâu có thiếu. Đối phó với người bướng kiêu này thì cách tốt nhất là lờ tịt hắn đi.

Cô gấp bức vẽ lại rồi khẽ mỉm cười đáp: “Thôi, không cần đâu. Ta chẳng buồn chấp nhặt với người như thế làm gì. Trời không còn sớm nữa, các vị nên về nhanh đi.”

Ba người đành chịu, rục rịch đứng dậy.

Văn Đan Khê bổ sung thêm: “Đúng rồi, trong nồi vẫn còn thịt đầu heo, các vị mang về nhé.”

Quách Đại Giang nghĩ ăn xong rồi còn gói mang về thì hơi kỳ, vội khoát tay từ chối: “Không cần đâu, cô cứ giữ lại đi.”

Hai mắt Hạ hắc tử bỗng sáng vụt lên, thảo nào Lão Nhị bảo hắc tử mua đầu heo, quân sư đúng là thông minh, hắc tử mang đầu heo về cho Tướng quân, sau đó chẳng nói gì để ngài ấy tự đoán là xong rồi.

Văn Đan Khê tìm giỏ bỏ thịt đầu heo vào, rồi lấy thêm một miếng bánh bột lọc to dùng còn dư lúc sáng được treo trong giếng làm lạnh, cho họ mang theo luôn thế.

Mặt Thạ mặt dày nói: “Văn đại phu, cô trộn giùm bọn ta luôn đi.”

Văn Đan Khê cười cười, nhờ Lý thẩm trộn thức ăn cho họ rồi xếp lại vào giỏ đựng. Sau đó nói: “Các vị cứ về thẳng đừng dừng lại đâu nhé, không thì bánh hư đấy.”

Ba người nhanh nhẩu trả lời đồng thanh, xách giỏ đồ ra về.

Trên núi Nhạn Minh, trong mái đình hóng mát tọa lạc giữa sườn núi, Tần Nguyên mặc chiếc áo mùa hè màu xám bằng sợi đay đơn giản, phe phẩy cây quạt, chốc chốc lại lộ đầu ra ngoài ngó nghiêng chung quanh.

Lưu đầu bếp trong quân lễ cái chân béo ú ngắn tũn chạy tới nơi xin chỉ thị: “Đại tướng quân Nhị tướng quân, xin hỏi bao giờ thì dùng cơm tối?”

Trần Tín bực mình xua xua tay: “Đã nói rồi, không ăn.”

Lưu đầu bếp đành phải vái chào lui ra.

Tần Nguyên nhàn nhã thưởng thức trà lạnh, đúng lúc này, bọn Mặt Thạ và Hạ hắc tử tay xách giỏ tay ôm hộp sai bước đi tới.

Mặt Thạ mới tới đã chạy ào lên tăng công trước nhất: “Đại ca Nhị ca, các huynh coi bọn đệ mang đồ ngon về cho các huynh này.”

Nói rồi mở hộp đựng thức ăn ra, sau đó sai một tiểu lâu la vào lấy chén đĩa.

Trần Tín nhìn lướt qua thức ăn trên bàn, hờ hững gấp một chiếc bánh bột lọc, Hạ hắc tử cắt thịt đầu heo làm đôi rồi bung lên, nửa còn lại đặt nguyên xi trên bàn.

Trần Tín vừa ăn vừa hỏi: “Mua ở đâu vậy? Vị cũng tạm chấp nhận được.”

Hạ hắc tử cười hi hi đáp: “Tướng quân, không phải mua mà có người tặng.”

Trong lòng Trần Tín đã biết ai tặng, nhưng vẫn hỏi băng quơ như không biết gì: “Là ai?”

Mặt Thạ giành trả lời: “Tất nhiên là Văn đại phu.”

Trần Tín nghe xong thì lòng bỗng dâng lên con mừng rỡ không nén nổi, nhưng vẫn không thể hiện ra nét mặt, hắc tử vờ thâm trầm, gật gù nói: “Ừm, coi như cô ta biết điều.”

Tần Nguyên cười mập mờ hỏi: “Nhưng mà, tại sao Văn đại phu lại tặng đầu heo cho các đệ? Hay là lại có sự tích gì chăng?”

Trần Tín vừa nghe câu này thì trừng ba người với ánh mắt sắc lẹm, lạnh giọng hỏi: “Nói đi, các người lại lên làm chuyện gì sau lưng ta?”

Sống lưng Hạ hắc tử hơi cứng lại, vô thức giơ tay lau lau trán.

Tần Nguyên nhướn mày, hỏi bằng giọng rất dè: “Hắc tử, người nói xem nào.”

Hạ hắc tử liếc Tần Nguyên đầy ngụ ý: Tối qua người hứa rồi, người phải chịu trách nhiệm cho bọn ta đó.

Tần Nguyên như đi guốc trong bụng Hạ hắc tử, nháy mắt trấn an: Đừng sợ, ta đảm bảo giùm cho.

Hạ hắc tử thấy có người cổ vũ, nhất thời tim không đập nhanh mà lưng cũng không cứng nữa. Hắc tử giọng nói thật đồng dạc: “Tối qua thuộc hạ dọn phòng cho tướng quân, vô tình nhìn thấy một bức tranh đẹp nên bèn cất lại, nào ngờ hôm nay lại bị Văn đại phu vô tình ngó thấy. Lúc gần đi, Văn đại phu mỉm cười đầy thâm ý, rồi bảo thuộc hạ mang đầu heo về đây.”

Mặt Trần Tín sầm xuống, hỏi: “Nói, bức tranh người cho cô ta xem về gì?”

Mặt Thạ chồm vào: “Cái này đệ biết, là vẽ con chó bị cắn con nhím nhỏ.”

... Cả đình lặng ngắt như tờ.

Mặt Trần Tín căng phình tới mức đỏ bừng, hắc tử đứng bật dậy ngay tức khắc, Hạ hắc tử sợ rúm người vội lui ra sau mấy bước.

Ánh mắt sắc bén như dao găm của Trần Tín đảo quanh dò xét bọn Mặt Thạ và Hạ hắc tử, sau cùng rơi xuống nét mặt thoi thoi của Tần Nguyên.

Tần Nguyên chẳng buồn nhìn hắn, chỉ nhìn nửa cái đầu heo còn nguyên xi trên bàn. Rung đùi lăm lăm với giọng đắc ý: “Lần trước tặng tim heo là để chỉ thiếu đầu óc, lần này tặng đầu heo để ám chỉ điều gì?”

“RÀM!”

Trần Tín động mạnh xuống bàn, mâm đĩa trên bàn nhảy hết lên theo con đĩa chân, bỗng nghe hắn hét lên phần nộ: “Cô ta lại dám nói ta là đồ đầu heo!”

Mặt Thạ không sợ chết còn đổ thêm dầu vào lửa: “Chưa chắc đại ca là đầu heo, không chừng cô ấy nói huỳnh là óc heo ——”

Mọi người: “...”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

Edit: Yunchan

Tần Nguyên lập tức nháy mắt với Hạ hắc tử, Hạ hắc tử biết mình phải rút nhanh khỏi hiện trường. Hắn bèn lôi Mặt Thạ và Quách Đại Giang quay đầu chạy biến, ra tới cửa thì đụng phải Hồng đại hồ tử, Hạ hắc tử tiện tay tha hắn theo luôn.

Trong đình chỉ còn lại Tần Nguyên và Trần Tín.

Mặt Trần Tín trầm như nước, vòm ngực phập phồng liên hồi, trong khi Tần Nguyên nghiêng đầu nghiên cứu tỉ mỉ cái đầu heo trên bàn.

Lát sau, Trần Tín nặn ra một câu không đầu không đuôi: “Quá đáng ghê.”

Tần Nguyên gật đầu ăn theo: “Đại ca chí lý, quá đáng ghê.”

Trần Tín lại gằm ghè bồi thêm một câu: “Một đại nam nhân như ta không thêm so đo với cô ta.”

Tần Nguyên vội tiếp lời: “Thế cũng không ổn. Nam nhân thì sao nào? Nam nhân thì phải chịu nhục sao? Đại ca nên cho thấy uy phong của mình mới phải.”

Nói rồi trên mặt hắn lại giờ ra cái vẻ chỉ hận rèn sắt không thành thép, ý tứ rất rõ ràng: Gần đây Lão đại huỳnh làm bọn ta thất vọng quá đi mất.

Trần Tín bị cái mặt này khích tướng tới nổi ngũ tạng bốc cháy, nhưng hắn sức nhớ ngay tới lời hứa không đi tìm cô nữa, đến đây bỗng nản lòng.

Tần Nguyên vội rèn sắt khi còn nóng dậm thêm vào: “Đại ca, giờ là cô ta chọc tức huỳnh trước, huỳnh đâu thể nào cứ để yên vậy chứ? Nếu như chuyện này đồn ra ngoài, để mọi người rí tai nhau huỳnh bị một nữ tử trêu đùa bao nhiêu lần, thì thật là tổn hại tới danh tiếng của quân Phá Lỗ chúng ta.”

Trần Tín cúi đầu đắn đo một lát, rồi chậm rãi nói: “Đệ nói đúng, do cô ta trêu đùa ta trước, lúc trước ta đã định không gặp lại cô ta nữa, nhưng lần này không gặp không được.” Rồi cuộc Trần Tín đã vớ được cái cớ hoàn hảo.

Tần Nguyên tiếp tục thêm mắm dặm muối: “Đại ca nói phải, biết đâu đây là mảnh nhỏ mà Văn cô nương cố tình bày ra hòng ép huỳnh xuất hiện thì sao.”

Trần Tín vừa nghe thấy câu này thì trong lòng trào lên cơn mừng rỡ như điên, tuy nhiên, hắn ngấm lại một lát bèn nhận ra khả năng này rất nhỏ, đành phải thành thật than thở: “Không thể nào, sao cô ta phải làm thế?”

Tần Nguyên thấy hắn vẫn chưa quá khờ, đành phải dừng đề tài này lại, cười bí hiểm mà không nói thêm lời nào.

Một lúc lâu sau Tần Nguyên thấy Trần tín đã bình tĩnh lại thì vội gọi: “Lại đây lại đây, huỳnh xem trăng sáng lên cao rồi, uống rượu là vừa hay. Hai huỳnh đệ ta uống một bữa nào.”

Trần Tín cũng vỗ bàn đầy hào khí, cất giọng ra lệnh: “Người đâu, mang rượu tới!”

Hai người tự sắp xếp bàn ghế để chuẩn bị mở tiệc. Bọn Mặt Thạ núp lùm ở cách đó không xa vừa nhác thấy có rượu ngon, không cần ai mời đã ủa hết cả lên. Trần Tín liếc ngang qua bốn người, không nói không rằng.

Tần Nguyên nháy mắt ra hiệu bảo bọn họ ngồi xuống, Hạ hắc tử chọn chỗ xa Tần Nguyên nhất, Mặt Thạ cũng hết sức tự giác ngậm miệng vui đầu ăn cực lực.

Để làm dịu bầu không khí, Hạ hắc tử làm bộ khôi hài nói: “Chà, kể ra ta cách cái đầu heo xa nhất.”

Ai dè Trần Tín vừa nghe hấn nói tới đầu heo, tà hỏa đã bùng lên. Hạ hắc tử vừa nói ra câu này đã thấy không xong, nhưng chẳng thể thu lại được. Hấn nhìn Trần Tín sợ sệt, cái mặt đen nhẵn lại trông hết như trái khổ qua.

Mặt Thạo thấy tình hình sắp đi tong, tốt bụng giải thích giùm Hạ hắc tử: “Đại ca, hấn nói cái đầu heo trên bàn, chứ không phải nói huynh.”

Trần Tín: “...”

Tần Nguyên sợ bầu không khí lại trở nên căng thẳng, vội vàng nói vào: “Lão Ngũ, hắc tử, hai cái tên đầu câu này, nhanh rót rượu tạ tội với đại ca đi.”

Để thể hiện mình rộng lượng, Trần Tín lặng thinh uống hết hai chén rượu mà hai người dâng lên. Mọi người lờ qua tiếng lại, càng uống càng hăng, chuyện vặt vãnh vừa rồi bị quên bống đi sạch sẽ, sáu người uống tới khuya mới giải tán.

Sáng hôm sau, Trần Tín bò dậy, sửa soạn chải chuốt rồi cười ngửa tới thôn Thanh Khê.

Lúc này Văn Đan Khê đang bắt mạch cho Tổng Nhất Đường.

Cô ấn mạch y chẩn đoán một hồi, hỏi cặn kẽ tình hình của y, chân mày cô vô thức nhíu lại, mạch này hình như không giống bệnh lắm. . .

Tổng Nhất Đường thấy vẻ mặt nghi hoặc của cô thì chủ động nói ra sự thật: “Văn đại phu, Tổng mỗ không chỉ bị trúng độc một lần.”

Văn Đan Khê “A” lên một tiếng ngạc nhiên, khó nén lòng cảm thán, người này đúng là xui xẻo, còn chẳng phải trúng độc một lần!

Bỗng nghe Tổng Nhất Đường bổ sung thêm: “Kẻ hạ độc chính là người thân của ta.”

Văn Đan Khê giương mắt nhìn y, cô không ngờ đối phương còn nói cả chuyện này với mình. Tuy nhiên, đây là bí mật liên quan tới gia tộc của đối phương, trong thoáng chốc cô không biết phải đáp thế nào.

Tổng Nhất Đường nhìn cô một lát rồi nhoen miệng cười, sau đó chuyển đề tài: “Văn đại phu, các cô là người từ vùng khác tới à?”

Văn Đan Khê âm ừ: “Đúng vậy.”

Tổng Nhất Đường có vẻ thương xót, khẽ thờ dài nói: “Thời thế hiện nay quá loạn lạc, biết bao quan lại và thế gia danh môn phải ẩn thân từ thôn làng tới núi rừng heo hút, nghe nói trong kinh còn có rất nhiều quan viên cáo lão hồi hương, quả thật làm người ta tiếc rẻ. Ta thấy cử chỉ và phong thái của cô nương hơn hẳn người thường, nhất định là xuất thân từ quan lại thư hương, giờ đây phải lưu lạc tới nơi này thật sự quá ảm ức cho cô rồi.”

Tướng mạo kết hợp với vẻ thương hương tiếc ngọc kín đáo không lộ liễu của y, nếu là thiếu nữ bình thường thì nói không chừng tim đã đập lồng lên như hươu chạy. Đáng tiếc người y đụng phải lại là Văn Đan Khê, ông nội và cha cô kiếp trước khá có quyền lực, cô được hưởng kế hào quang nên miễn cưỡng cũng được coi là “Con ông cháu cha”. Thế nên có hàng tá tên muốn giám bót hai mươi năm phần đầu mà vẫn đạt được thành công, trút hết tâm tư để tấn công tình cảm cô. Để tạo thiện cảm, đối phương còn dựa theo tính cách của cô mà vẽ ra đủ loại thủ đoạn cao tay mưa dầm thấm đất, khua môi múa mép. So ra thì quả quyết đây Tổng Nhất Đường lần này chỉ gặp phải móng tay nhọn là cô mà thôi.

Văn Đan Khê thành thật sửa sai hộ y: “Cảm tạ Tổng công tử coi trọng, nhà của ta mấy đời hành y, tổ tiên mười đời đều không gia thế.”

Tổng Nhất Đường không cảm thấy ngượng mà chỉ cười nhẹ nhàng, giải thích: “Văn đại phu đừng hiểu lầm, ta không có ý gì khác. Ta chỉ muốn nói, với y thuật của cô nương hoàn toàn có thể tới nơi tốt hơn. Ví như vào thành chữa bệnh cho thế nữ của đại gia hào môn, sẽ đỡ bất tiện hơn khi chẩn trị cho nam tử...”

Văn Đan Khê ngược mắt nhìn thẳng Tổng Nhất Đường, đáp: “Làm phiên công tử đã suy nghĩ thay ta, tuy nhiên, ta thấy ở đây rất tốt.”

Tổng Nhất Đường cười cười, biết điều dừng chủ đề này lại, hai người chỉ bàn đôi chút về y học.

Văn Đan Khê phát hiện y khá hiểu về y học, có thể nói được phần nào triệu chứng của rất nhiều loại bệnh. Trong lúc tán gẫu còn xen vào những chuyện khác, Văn Đan Khê lắng nghe chăm chú, thỉnh thoảng đặt vài câu hỏi. Nhờ đó thông qua y cô có thể tìm hiểu ít nhiều về thế giới bên ngoài.

Hai người mãi nói chuyện say mê, không biết rằng ngoài cửa đã đứng lù lù một bức tượng Đại Thần mặt đen từ đời tám hoánh nào.

Trần Tín đeo cái mặt lầm lì đứng đóng cọc ngoài cửa, trừng mắt nhìn hai người đang trò chuyện vui vẻ bên trong. Văn Đan Khê tình cờ ngó thấy hấn, chẳng thể làm gì hơn là nói với Tổng Nhất Đường: “Lại có thêm bệnh nhân rồi, ta qua chào hỏi một chút.”

Trần Tín hừ lạnh, rít qua kẽ răng một câu: “Ta không bị bệnh, ta tới đây để tìm cô tính sổ!”

Văn Đan Khê đổi giọng: “A, là muốn tới đòi nợ.”

Ánh mắt của Tổng Nhất Đường đảo qua hai người một cách kỳ quái, rồi khẽ mỉm cười nói: “Văn đại phu, ta không quấy rầy cô nữa, hôm nào ta lại tới thăm, cáo từ.”

Nói rồi y thông thả ra về, Trần Tín nhìn chòng chọc theo bóng lưng y cả buổi mà không nói lời nào.

Văn Đan Khê thờ hất ra nhẹ nhõm, hỏi với giọng bất đắc dĩ: “Ngài muốn đòi nợ gì? Tính hết một thẻ để ta trả.”

Trần Tín ngược mắt nhìn trời, nét mặt mĩa mai nóng lạnh khó phân: “Tên kia nhìn rất được đúng không?”

Văn Đan Khê cup mắt đáp: “Cũng không tệ lắm.”

Trần Tín khề cần môi, siết chặt nắm đấm. Hắn hận không thể xông lên đánh cho tên kia một trận.

Hắn cố nhịn hồi lâu, tâm tình mới từ từ bình phục lại, đột nhiên hắn nhượng mảy may ra một ý hay. Chẳng phải cô muốn xem bệnh sao? Ta để cô xem cho đã.

Nghĩ tới đây, hắn ngang nhiên ngồi xuống ghế, vuron cánh tay ra nói: “Ta rất khó chịu, cô xem cho ta.”

Văn Đan Khê nói: “Chẳng phải mới đó ngài bảo mình không bị bệnh sao?”

Trần Tín nói với vẻ bất chấp lý lẽ: “Bệnh đột nhiên tới, ta đột nhiên bị, không được à?”

Văn Đan Khê: “...”

Văn Đan Khê vờ bắt mạch cho hắn một cái, sau đó vào nhà rót một bát dấm bung ra đặt trước mặt hắn: “Ngài uống đi, có thể trị hết bệnh của ngài ngay.”

Lòng dạ của mình bị người ta đâm thủng làm mặt Trần Tín thoát cái đỏ bừng, nhưng hắn vẫn khẳng khái vệt chết còn mạnh miệng: “Cô có ý gì? Ai ghen (*)? Đang yên đang lành sao ta phải ghen?”

(*) Uống dấm = Ghen

Văn Đan Khê: “Ta đâu biết tại sao ngài phải ghen, chỉ thấy bộ dạng của ngài giống y như đang ghen thôi.”

...

Hai người mắt lớn trừng mắt nhỏ.

Văn Đan Khê ngoảnh mặt đi quyết định không so đo với hắn nữa.

Trần Tín ho khan vài tiếng, sau đó mới nói với giọng cực kỳ thiếu tự nhiên: “Vốn dĩ ta chẳng muốn để ý tới cô đâu, ai ngờ cô lại mắng ta là đồ đầu heo, để người ngoài khỏi nói ta hèn nhát nên ta mới tới đây tìm cô hỏi cho ra lẽ thôi...”

Văn Đan Khê thầm hí hửng trong lòng, song vẫn đáp tình bơ: “Đầu heo ta đưa cho Lão Ngũ với Hạ hắc tử, đâu có nói là cho ngài.”

“Nhưng ai cũng nghĩ là cô cho ta.” Nói đoạn ánh mắt hắn chéch sang hướng khác, giấu đầu lòi đuôi giải thích: “Tờ giấy đó là ta dùng để luyện chữ, đúng lúc viết tới tên cô thôi...”

Văn Đan Khê giả bộ tin, gật đầu một cách đầy nghiêm túc: “Ừm, thật là đúng lúc quá chừng.”

Sau đó cô hỏi tiếp: “Tính nợ xong chưa?” Rõ ràng là có ý đuổi người.

Mặt Trần Tín lại xì xuống: Hắn đi xa thật xa để tới gặp cô, vậy mà mới nói mấy câu cô đã muốn đuổi người! Tới cùng là cô muốn gì hả?

Văn Đan Khê chọc ngoáy: “Ta sợ ngài lắm, ta đây nhanh mồm nhanh miệng, có sao nói vậy, sợ mình nói trật câu nào không hợp với tính đại gia, lại khiến cho đại gia cụt hứng bỏ về.”

Hắn húng hắng ho thêm vài tiếng, rầu rĩ giải thích: “Hôm đó, hôm đó là ta sai, ta cam đoan sau này không như vậy nữa... Thật ra phụ mẫu ta đều mất hết, nhà ta nghèo khó, khi còn bé thường xuyên phải chuyển chỗ ở, ta lớn thế này nhưng không ai chịu hứa hôn với ta... Ừm, chỉ có vậy thôi.”

Văn Đan Khê nghe xong thì im lặng thật lâu.

Trần Tín chờ lâu tới sốt ruột: “Này, ta nói nhiều như vậy, cô cũng nên nói câu nào đi chứ.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Edit: Yunchan

Văn Đan Khê xi một tiếng bật cười, nghẹo đầu hỏi vặn lại: “Ngài muốn ta nói gì?”

Trần Tín không dám nhìn thẳng cô nên hơi nghiêng mặt sang bên, lầm bầm: “Ta muốn cô nói gì thì cô sẽ nói đó sao?”

Văn Đan Khê im thin thít ra chiều tập trung suy nghĩ, Trần Tín nhìn lên cô, trong mắt toát ra vẻ mong chờ, phải rồi, nhất định là cô đang nghĩ xem có nên nói lời hấn muốn nghe không.

Một lát sau, Văn Đan Khê bỗng ngược đầu lên nhìn Trần Tín cười tủm tỉm, nhấn từng chữ rõ ràng: “Bệnh của ngài hết chưa?”

Trần Tín nhất thời lơ mơ: “Bệnh gì?”

Văn Đan Khê cười trêu: “Chẳng phải ngài mới nói mình bị bệnh sao? Nhanh vậy đã quên mất rồi à?”

Trần Tín xấu hổ ra mặt: “Ta, đỡ rồi.”

Văn Đan Khê gật gù: “Nếu đỡ rồi thì ngài ra sân trước làm việc đi.”

Trần Tín bỗng ghen hòng chết trân, cô lật mặt cũng quá nhanh đi. Còn nữa, điệu bộ sai bảo của cô cứ như quen lắm rồi ấy. Văn Đan Khê kệ Trần Tín nghĩ gì, cô chẳng hết dụng cụ trước mặt hấn rồi nói: “Làm tốt nhé.”

Nói xong quay lưng đi vào nhà làm chuyện của mình.

Lúc này Trần Tín hết như cục than trong bình, con tức đầy mình mà vẫn chẳng tài nào bùng phát được.

Hấn thù người ra một lát rồi chẳng còn cách nào khác là nhặt cái cuốc lên đi cuốc đất, hấn vừa lơ đãng làm việc, vừa thỉnh thoảng nhìn vào trong nhà.

Một lát sau, Lý thâm khiêng một vại nước lớn đặt ở bên cạnh hấn, còn tặng kèm một câu của Văn Đan Khê: Bào ngài ấy chuyên tâm chút, đừng cuốc trúng hoa màu.

Văn Đan Khê vẫn ngồi lì trong nhà không chịu bước ra. Mặt trời mỗi lúc một gay gắt, chiếu thẳng xuống lưng hết như đổ lửa.

Trần Tín nốc thêm một bụng nước, hấn không cảm lòng nổi bèn ngó nghiêng thăm dò trong phòng lần nữa, trời nóng chói chang thế này mà cô không thèm gọi hấn vào nhà nghỉ một lát.

Đương nghĩ thế thì bỗng Văn Đan Khê chậm rãi đi ra, gọi với giọng cực ân cần: “Nặng lên đỉnh đầu rồi, ngài tạm nghỉ tay đi.”

Trần Tín vừa nghe thấy lập tức ném phăng cây cuốc, định vào nhà.

Ai ngờ Văn Đan Khê lại tạt thêm câu nữa: “Ngài ra hậu viện làm đi, ở đó có bóng cây.”

Trần Tín: “...”

Trần Tín đứng ỳ ra trong sân, lấy tay áo lau mồ hôi nhìn cô cau kinh, trên mặt còn lộ ra vẻ bị tổn thương. Văn Đan Khê nhìn điệu bộ vừa ảm ức vừa tủi thân của hấn mà chợt nhớ tới con cún Đại Hoàng nhà mình nuôi. Mỗi lúc nó không đòi được thứ mình thích thì thế nào cũng giở ra cái dáng y chang thế này, chọc người ta buồn cười. Nghĩ tới đó trên mặt Văn Đan Khê bỗng nở ra nụ cười sáng lạng.

Trần Tín nhìn nụ cười tươi như hoa xuân rạng rỡ của cô thì trong ngực như treo một cái trống nhỏ, đập lên thỉnh thỉnh, ánh mắt cũng ngẩn ngơ thất thần.

Văn Đan Khê vừa ngược mắt lên đã nhìn thấy bộ dạng ngây ngô này của hấn, lật đật ngậm miệng lại, nghiêm mặt nói: “Mau đi đi, làm xong thì ăn cơm.”

Cô vừa dứt lời thì ngoài cửa đã oang oang cái giọng quen thuộc: “Chẹp chẹp, sớm thế này mà đã ăn cơm.”

Mặt Thạo này lại tới nữa rồi.

Trần Tín nghe thấy huynh đệ mình tới thì vội vả lấy lại vẻ mặt vốn có. Mặt Thạo và bọn Quách Đại Giang đầu rỗng không phát hiện ra chuyện gì bất thường, nhưng lại chẳng qua mặt được người kỹ tính như Tàn Nguyên. Tàn Nguyên lia qua Trần Tín thật nhanh, chân mày nhếch lên một cái, mép cong lên một vòng, nở ra nụ cười đầy hàm súc.

Rốt cuộc lúc này Trần Tín đã tìm được đối tượng để phát tiết, hấn vớ ngay lấy Mặt Thạo và Hạ hắc tử ra lệnh: “Mấy người các người nhanh ra hậu viện làm việc đi, đừng suốt ngày chỉ nghĩ tới ăn!”

Mặt Thạo oan ức lên tiếng biểu tình: “Lần nào tới bọn đệ cũng làm việc.”

Hạ hắc từ giặt nhẹ tay áo hần, bốn người lập tức nghe lời ngoan ngoãn đi làm việc.

Tần Nguyên chấp tay nói với Văn Đan Khê: “Đa tạ đại phu tặng thuốc, ta uống vào rất công hiệu.”

Văn Đan Khê cười cười, chỉ vào Lý Băng Nhận nói: “Toa thuốc đó là do chính tỷ tử thử nghiệm trước khi đưa ra ngoài.”

Tần Nguyên quay sang Lý Băng Nhận cười ôn hòa: “Thì ra cô nương cũng có chứng đau đầu sao? Hai chúng ta đúng là đồng bệnh tương liên.”

Lý Băng Nhận cũng nhã nhặn đáp lại một câu.

Văn Đan Khê làm xong việc chính, bèn bảo Vương thẩm mang chỗ Mạch Nhân Tao làm sáng qua tối, xới ra phân nửa để vào thùng gỗ treo lên giếng để làm lạnh một lát, sau đó lấy lên chia cho mọi người ăn lót dạ. Trong ngày hè chói chang nóng bức thế này mà ăn một chén Mạch Nhân Tao chua ngọt mát lạnh thì sáng khoái vô cùng. Tối Trần Tín không thích đồ ngọt cũng ăn hơn một chén lớn.

Một lát sau, nhóm Văn Đan Khê lại bắt tay vào chuẩn bị bữa trưa. Vì trời rất oi bức nên cô không muốn làm cơm, vừa tốn thời gian mà lại phiền phức, thay vào đó cô quyết định làm món mỹ lạnh với thịt xắt lát, vừa đơn giản mà lại ngon miệng.

Trần Tín ngó ánh mặt trời chói lóa bên ngoài nhà, hảo tâm nhắc nhở Văn Đan Khê một câu: “Cô đừng làm nhiều món quá, coi chừng nóng.”

Văn Đan Khê ngoái đầu đáp gọn: “Ngài muốn ăn cũng không làm, chỉ có mì lạnh thôi.”

Tần Nguyên ở bên ho khan hai tiếng. Hạ hắc từ thì cười phá lên ha hả. Mặt Trần Tín hơn đen, liếc xéo hai người, nhưng chẳng mắng mỏ gì mà chỉ cầm cây quạt quạt phành phạch.

Văn Đan Khê dẫn theo chị em phụ nữ vào bếp làm việc, Lý thẩm phụ trách cán bột, Vương thẩm nhóm lửa, Lý Băng Nhận thì chạy việc vặt. Còn cô thì xắt thịt thành từng miếng mỏng, bỏ vào trong nồi nước đang sôi lục đục, rồi vớt giả đã chần sơ trong nước sôi ra để sang bên cho nguội, sau đó cắt non nửa chậu dưa leo. Tiếp đó giã tỏi, thái hành, lấy ớt dầm với các loại gia vị, đổ vào dầu mè và dấm rồi đặt sang bên làm nước chấm. Sau khi cô vớt mỳ ra khỏi nồi để nguội thì lại trộn với thịt và rau, thế là một chậu mỳ lạnh to với thịt xắt lát đã ra lò.

Vì đồ ăn không nhiều lắm nên không chia bàn, mọi người vừa ăn trưa vừa nói cười rôm rả, bầu không khí hài hòa hơn trước đây rất nhiều. Khẩu vị của mấy người này rất nặng, đặc biệt là Mặt Thợ, hần cực kỳ hứng thú với trái ớt vườn hồng hồng đỏ đỏ, nên múc vào trong chén mì cả lọ tương ớt đặc sệt, ăn vào miệng thì cay tới hít hà, vậy mà còn không quên tranh thủ hỏi: “Văn đại phu đây là gia vị gì thế? Ăn đã ghiền ghê.”

Văn Đan Khê đáp: “Đây là quả mà ta gặp được lúc đi hái thuốc, nó gọi là ớt đại.”

Tần Nguyên ném thử rồi bảo: “Trước đây ta đã gặp qua thứ tương tự ở Phía Nam, vị không khác mấy với quả ớt đại này.”

Văn Đan Khê nhất thời hứng chí, hỏi vội: “Hà, thật sao? Lần tới có cơ hội lấy cho ta một giống với.”

Trần Tín thấy cô có hứng thú với thứ này, chen vào: “Việc này có gì khó đâu, hắc từ ngươi bớt ít thời gian đi mua nhiều loại về đây. Trồng trên núi Nhận Minh cho các ngươi ăn đã ghiền thì thôi.”

Văn Đan Khê nhìn hần cười chứ không đáp.

Tần Nguyên lại thử thăm dò: “Văn đại phu, sao ta cứ thấy cô có hứng thú với những thứ phiến bang vậy?”

Văn Đan Khê thuận miệng đáp: “Chẳng phải thức gì càng hiếm thì càng quý sao.”

Tần Nguyên hỏi tới: “Chẳng hay cô cảm thấy người phiến bang thế nào?”

Khi Tần Nguyên hỏi đến đây, Trần Tín bất giác khựng đũa lại, vênh tai chờ Văn Đan Khê trả lời.

Văn Đan Khê mỉm cười, trả lời rất tự nhiên: “Chẳng phải đều là con người sao? Họ chẳng khác gì chúng ta cả, có khi còn dễ nhìn hơn ấy.”

Nghe được câu trả lời này của cô, Trần Tín và Tần Nguyên không hện mà cùng thở phào nhẹ nhõm, để che giấu tâm trạng, Trần Tín càng dốc sức nhét cả đồng mì sợi vào miệng.

Văn Đan Khê nói xong mới sực nhận ra Tần Nguyên đang dò thử suy nghĩ của mình. Cô nhanh mắt quan sát Trần Tín ở chếch phía đối diện, người này trông cao lớn vạm vỡ, mắt xanh màu biển, tóc đen một màu, đường nét gương mặt thì khắc sâu rõ rệt, toàn thân sắc mùi hoang dã. Lôi hần tới hiện đại bảo đảm có thể xếp vào hàng “Trai gông”.

Nhưng ở đây hần lại bị mọi người sấm soi bằng ánh mắt bất thường, trách sao tính hần cũng bất thường theo! Cô vừa ngấm nghĩa vừa suy tư, ánh mắt dừng trên mặt Trần Tín rõ lâu. Mọi người cũng cảm thấy kỳ kỳ, bèn mắt nhìn mũi mũi nhìn tìm, trưng ra cái dáng “Ta chẳng thấy gì hết”. Đương nhiên Trần Tín cũng nhận ra ánh mắt chăm chú của Văn Đan Khê, lòng hần dâng lên một cảm giác kỳ lạ, khiến hần vô thức ngồi thẳng dậy, thành tư thế bốn mắt nhìn nhau.

Văn Đan Khê bỗng nhiên ý thức được mình hơi thất lễ, lật đặt thu tầm mắt về. Để lấp liếm sự thất thổ vừa rồi, cô nhanh nhẩu ngó hết những người khác một lần, rồi giờ giọng đại phu phán: “Ta thấy khí sắc của các vị không ổn lắm, lát nữa ăn cơm xong để ta bắt mạch thử xem sao.”

Tần Nguyên cảm tạ với vẻ mặt cảm kích: “Văn đại phu quả có tấm lòng thầy thuốc, nói thật thì ta có hơi khó chịu trong người.”

Mặt Thạ cũng rất tích cực hợp tác: “Ta bị bốc hỏa.”

“Ta...”

Trần Tín nghe những tên này muốn xem bệnh thì mất hết bình tĩnh, trầm giọng nói: “Các ngươi thiếu đòn hả!”

...

Bữa cơm này đánh dấu khoảnh khắc lịch sử bắt tay giảng hòa của đôi bên đương sự, chính thức tuyên bố chấm dứt cuộc chiến tranh lạnh đã trải qua nhiều ngày căng thẳng. Đám mây đen vần vũ trên đầu mọi người núi Nhạn Minh cũng nhờ đó mà tan về cực lạc. Đám người này cứ cách hai ngày lại tới xem bệnh, tiện thể ăn bữa cơm chùa. Giờ đây Mặt Thạ và Hạ hắc tử đã nghiễm nhiên trở thành chân sai vặt của Văn Đan Khê, Văn Đan Khê bảo hai người làm gì thì làm đó.

Giống khoai lang trồng trên mảnh đất hoang mà Văn Đan Khê khai khẩn lúc đầu giờ đây đã bò lan ra đất. Qua thêm vài ngày nữa, cô lại bảo người cắt tia sợi lá, nhân ngày mưa thì dời lên sườn núi nhỏ mới khai hoang trước nhà. Hạ hắc tử thấy của lạ, quyết định khai hoang vài mẫu đất dưới chân núi Nhạn Minh, rồi xin Văn Đan Khê ít giống khoai lang còn thừa, học cô cắt thành từng đoạn ngắn rồi trồng tất cả vào luống đất. Vì Hạ hắc tử và Tần Nguyên nói bóng gió với cô trên núi Nhạn Minh có rất nhiều thảo dược, thế nên Văn Đan Khê bèn nhân cơ hội này vào núi lần nữa để xem thử.

Đoàn người nối đuôi nhau trùng điệp lên tới núi Nhạn Minh. Văn Đan Khê vừa tới nơi đã thấy những đại tiểu lâu ta đứng ngoài cổng đều ăn mặc chỉnh tề, ngày ngọ xếp thành hai đội y như đang duyệt binh.

Tần Nguyên đứng bên giới thiệu: “Văn đại phu, cô thấy những người này thế nào?”

Văn Đan Khê không biết nên đánh giá làm sao, chỉ gật gật đầu rồi nói: “Tốt lắm.”

Mặt Thạ đắc ý khoe khoang: “Cái này là ta nghĩ ra đó.” Nói đoạn hần bỗng quát ầm lên cực khí thế: “Hôm bữa ta dạy các ngươi sao nào, hô lên đồng thanh cho ta!”

Bảy lâu la ngửa mặt lên trời, đồng lòng rống cổ gào lên: “Tẩu tử tốt tẩu tử tốt! Gả cho đại ca không làm đâu!”

...

Khấp ngọn núi lập tức im phăng phắc.

Mọi người há hốc mồm, Văn Đan Khê đại mặt ra.

Mặt Thạ hóa đá, thộn mặt một lát mới rú lên thất thanh: “Sai bét rồi, không phải câu này ——“

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

Edit: Yunchan

Thấy Mặt Thạ phát hỏa, mấy tên đại lâu la đứng trước cuồng cuồng đôi giọng, tru lên lần nữa: “Núi Nhạn Minh không phải ổ thỏ phi! Gả vào đây là sa ô phúc...”

Giọng hùng hồn như sấm, đục thẳng vào màng nhĩ.

Văn Đan Khê bị trận sấm này đánh cho chói sém trong ngoài, cô ngo qua Tần Nguyên bên trái, lúc này đây mặt y đã xám đen, còn chớp mắt mấy cái ra vẻ vô tội, chứng tỏ mình vô can. Cô lại ngoảnh qua Trần tín bên phải, hần khẽ chau mày, phát tay một cái đầy oai phong: “Đừng hét nữa, tất cả lui xuống hết đi.”

Bọn lâu la cúi thấp đầu dẹp trống thu binh, có kẻ giải tán, nhưng phần đông vẫn đứng lóp ló một bên xem náo nhiệt.

Trần Tín ra lệnh một tiếng, lâu la gác cổng bèn chậm rãi mở cổng sơn môn đồ sộ ra, Mặt Thạ làm gương dẫn đường vào trước.

Tần Nguyên ngẩng ra hiệu bảo Trần Tín lên trước, nhận nhiệm vụ hướng dẫn. Trần Tín ngẩng đầu ưỡn ngực, nét mặt nghiêm túc, tập trung giới thiệu cảnh quang dọc đường: “Đây là đài quan sát, bên kia là lương đình, bên này là đường nhỏ vào núi...”

Văn Đan Khê ngắm nghía mọi nơi, thầm khen mấy tên đầu đất này thật biết chọn chỗ ở. Núi Nhạn Minh không những trải lên mình thảm thực vật xanh um, giống loài phong phú, mà còn dựa lưng vào vách đá sừng sững, son thế hiểm yếu, dễ thủ khó công. Nơi vào núi là một cánh cổng thiên nhiên, vào thời điểm mầu chốt chỉ cần phái người trông giữ, tỏ rõ khí thế “*Một người canh cửa, vạn người khó qua*”. Ở chân núi còn rải rác những vùng ao hồ lớn bé khác nhau và triền đồi trải dài bằng phẳng.

Trần Tín muốn khoe bày cho Văn Đan Khê thấy uy tín của mình với binh lính trên núi. Trong khi Văn Đan Khê chỉ chăm chăm chú ý tới thực vật và thảo dược trên núi.

Trên núi cây cối xum xuê nên khi đi qua con đường nhỏ trong núi không cảm thấy oi bức, mọi người vừa nói chuyện vừa rảo bước vào trong. Tàn Nguyên cố tình chừa cho hai người không gian tiếng ồn, tự giác thả chậm bước lại. Hạ hắc tử cũng nhanh trí lờ Mặt Thợ theo, thành thử trên con đường rợp bóng cây chỉ còn lại Văn Đan Khê và Trần Tín. Văn Đan Khê vừa đi vừa ngó nghiêng thảo dược và rau dại đa chủng loại trên đường, trong lòng vui mừng khôn xiết.

Ngọn núi đằng sau thôn Thanh Khê có nhiều loại thực vật phong phú thế này sao? Ngắm lại cũng đúng, núi Nhạn Minh địa thế hiểm trở còn bị thổ phi chiếm cứ, mọi người tránh xa còn không kịp, ai dám lên núi chứ?

Tầm mắt của Văn Đan Khê bị những loại hoa cỏ thực vật ở đây thu hút hết cả, dĩ nhiên không để ý Trần Tín nói gì.

Trần Tín quyết định rèn sắt khi còn nóng, vào đề: “Thuộc hạ của ta có hơn hai ngàn người.” Ta từng làm thổ phi thế thôi, chứ ta vẫn là người có thuộc hạ, có thể lực.

Văn Đan Khê khom lưng lắc lắc một bụi thảo dược, đáp mà chẳng buồn ngẩng đầu lên: “Ừ, nhiều lắm.”

Trần Tín còn nói thêm: “Trong sơn động cũng không thiếu tiền tài của cải.” Ta cũng là người có gia tài, dĩ nhiên nuôi được vợ.

Văn Đan Khê ngồi xổm xuống nghiên cứu rau dại mọc đầy trên đất, đáp y như trên: “Nhiều lắm.”

...

Trần Tín hết sức bất mãn với thái độ qua quýt cho xong của cô, hấn bức tới nỗi nghiêng răng nhưng chẳng phát tác được, đành nhin một lát, rồi giờ trò đùa dai: “Cô ưng ta không?”

Văn Đan Khê bê nguyên xi trên xuống: “Nhiều lắm.”

Trần Tín: “...”

Văn Đan Khê trả lời xong xuôi mới sực nhận ra có gì đó sai sai, vội vàng ngược mắt nhìn hấn hỏi lại lần nữa: “Ngài vừa nói gì thế?”

Trần Tín hất đầu qua chỗ khác, hừ mũi một tiếng rồi bất chước giọng cô đáp cụt lủn: “Nhiều lắm.”

Văn Đan Khê ngoái nhìn ra sau, chẳng thấy tấm hơi bọn Tàn Nguyên và Mặt Thợ đâu. Mấy tên này đi từ bao giờ thế?

Cô hỏi với vẻ mặt nghi ngờ: “Sao chỉ còn hai chúng ta vậy?”

Trần Tín tiếp tục lầu bầu: “Nhiều.”

Văn Đan Khê: “...” Đồ quỷ hẹp hòi có thù tất báo!

Văn Đan Khê quyết định lờ hấn luôn, tiếp tục vui đầu đi tới. Vừa đi vừa không quên đánh dấu đường, định bụng buổi chiều sẽ mang theo dụng cụ tới hái.

Trần Tín không quen nhìn điệu bộ này của cô, hào phóng nói: “Về sau cả ngọn núi này là của cô, không cần đánh dấu.”

Văn Đan Khê cười cười không đáp. Cô đi bộ cũng mỏi rồi, nên lên tiếng nói: “Chúng ta về đi.”

Cơ thể này của cô hơi gầy yếu, đi xa thế này đã mệt là từ lâu. Lúc trở về thì tốc độ dần chậm lại.

Trần Tín đi được hai bước thì dừng chân chờ cô, hấn do dự một lát rồi bất thành linh yêu cầu: “Cô lên đi, ta cõng cô.”

Văn Đan Khê lắc đầu: “Không cần, ta không mệt.”

Trần Tín cố chấp nói: “Cô mệt rồi.”

Văn Đan Khê nhăn mặt nhủ mảy: “Ta có mệt thì cũng không thể để ngài cõng.”

“Tại sao không thể cõng, chẳng phải lần trước chúng ta còn cười chung một con ngựa sao?” Thêm một lần hay bớt một lần thì có khác gì nhau?

Văn Đan Khê cố nhin cái trợn trắng mắt xốc nổi, bình tĩnh phản bác: “Ngài có phải ngựa đâu, sao lại tự tiện cười lên được chứ?” Cười ngựa thì có thể

không chịu trách nhiệm, nhưng đổi thành ngài thì hết cứu rồi!

Trần Tín bị nghẹn tới cảm nín. Cặp môi của hắn gần gần nhưng chẳng thốt nổi lời nào. Hắn hực bước nhanh hai bước, kéo giãn khoảng cách để thể hiện sự bất mãn của mình. Văn Đan Khê chẳng vội đuổi theo hắn mà chỉ đi chậm đằng sau. Trần Tín đi băng băng một hồi thì con tức tan đi, dần chậm chân lại, cuối cùng tụt xuống đi sóng vai với cô. Hắn nhòm qua khoeo mắt chỉ nhìn được nửa bên mặt của cô. Đôi má cô trắng trắng hồng hồng, gương mặt thanh tú đoan trang, dù im lặng nhưng vẫn tỏa ra phong thái nhã nhặn. Vấn đề là, thân thể này quá gầy, phải bồi bổ thật nhiều vào mới được...

Văn Đan Khê cảm giác được cái nhìn chăm chăm của người nào đó, thế nhưng cô vừa ngoảnh đầu qua thì Trần Tín lại cấp tốc xoay mặt đi, ra vẻ như đang ngắm hoa ngó cảnh, sau đó chờ tới lúc cô không chú ý thì lại len lén ngắm cô. Ba lần bốn lượt như thế, rốt cuộc Văn Đan Khê thẳng thừng không thèm quan tâm tới hắn nữa, chân đạp nhanh tốc độ, muốn thoát thật nhanh khỏi cái nơi ám muội chỉ có độc hai người này.

Trần Tín thấy hai người sắp xuống núi tới nơi thì hơi sốt ruột trong lòng, hắn nhanh chóng đuổi theo cô, ngập ngừng hồi lâu mới mở miệng hỏi: “Lời ta vừa nói cô có nghe thấy không?”

Văn Đan Khê suy nghĩ một lát rồi hỏi ngược lại: “Ngài nói trên núi của ngài có rất nhiều người, tiền tài của cải trong động cũng nhiều luôn?”

Trần Tín háng giọng, ậm ừ đáp: “Phải.”

Văn Đan Khê gật đầu nghiêm trang: “Ta biết hết rồi.”

Trần Tín ra sức gãi đầu, lát sau mới nặn ra được một câu: “Rốt cuộc cô thấy thế nào?”

Văn Đan Khê đáp mà mặt không đổi sắc: “Nhiều, nhiều ỏi là nhiều.”

Nói rồi rẽ hoa lướt có bước đi nhẹ tênh. Trần Tín vừa ù rừ vừa ảm ức đứng chôn chân tại chỗ, thật lâu vẫn không nhúc nhích.

Trong lương đình dưới chân núi, bọn Mật Thạ và Hạ hắc tử đang bàn nhau nên chiêu đãi khách quý thế nào.

Mấy người đầu bếp đều bị kêu lên hết.

Mật Thạ ra lệnh sai bảo đầy khí thế: “Hôm nay là ngày vô cùng đặc biệt, các người phải tung hết tài năng sở trường của mình ra. Đừng đánh mất thể diện núi Nhạn Minh của chúng ta nghe chưa.”

Lưu đầu bếp đáp với cái mặt đau khổ: “Ngũ tướng quân, nếu bọn ta có tài năng sở trường thì đã tung hết ra lâu rồi, đầu cần chờ tới giờ.”

Cao đầu bếp nói tốc hành: “Ngũ tướng quân, đây chẳng phải ngài đang làm khó bọn ta sao? Tài nấu nướng của vị Văn cô nương kia siêu đẳng như vậy, chúng ta làm cách nào cũng chẳng bằng cô ta nổi, nói chi chuyện làm cô ta hài lòng?”

Mật Thạ xoa cằm ra vẻ tư lự, hai tên này nói nghe cũng có lý, xem ra khó thể nào làm hài lòng nổi. Thất sách quá, biết sớm thế này hắn đã vào thành mời mấy vị đầu bếp tài năng về rồi. Giờ biết làm sao đây?

Mất Hạ hắc tử xoay tít mù, bỗng nhiên gõ bốp lên đầu Mật Thạ một cú: “Có rồi.”

Mật Thạ liếc xéo hết sức bất mãn: “Hắc tử, làm phiền người lần tới đập vào đầu mình được không?”

Hạ hắc tử nện tiếp cho hắn phát nữa, nói xa gần: “Cái đầu thông minh thứ hai trên núi, ta nỡ lòng nào gõ bừa bãi?”

Mật Thạ lườm cãi nhau với hắn, hỏi ngay sang chủ đề chính: “Nói lẹ lên, người nghĩ ra cách gì?”

Hạ hắc tử đáp: “Hôm nay chúng ta cứ bảo đầu bếp nấu ăn còn khó nuốt hơn mọi bữa, người nghĩ đi, Văn đại phu nếm thử rồi nhất định sẽ nhũ lòng, hóa ra ngày nào họ cũng phải ăn mấy thứ này sao, chắc chắn, đáng thương quá đi. Cô ấy nghĩ vậy thì sẽ vui lòng, vui lòng rồi thì thể nào cũng nghĩ “*Ồi ta phải nhanh nhanh gả vào chăm sóc ngài ấy mới được*”, người coi đi chẳng phải chuyện xấu quay ngoắc thành chuyện tốt sao?”

Mật Thạ đảo mắt nghĩ ngợi hồi lâu, sau cùng gật đầu tỏ ý khả thi.

Mấy người đang thương lượng thì từ đằng xa đã nhìn thấy Trần Tín và Văn Đan Khê đang xuống núi kẻ trước người sau.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Bên này vừa nhác thấy hai người xuống tới, loáng cái toàn bộ ánh mắt đều đổ dồn hết lên Văn Đan Khê. May mà Văn Đan Khê là người đã từng trải qua chuyện lớn, nên lúc bị mọi người tầm tã như thế cũng không lộ ra vẻ luống cuống, vẫn giữ được vẻ tự nhiên bình tĩnh. Điều này làm cho các huynh đệ trên núi thêm phần ủng hộ, thậm chí có người còn lên lút đôi khẩu hiệu: Tầu tử tốt, đại ca lấy tầu không lỗ vốn.

Mặt Thạo ngó thấy hai người xuống tới nơi thì hăm hở bước lên đón. Trần Tín nghiêm mặt chấp tay sau lưng, lên giọng kẻ cả: “Khai tiệc đi.”

Văn Đan Khê liếc cái bàn trống trơn, liên tưởng tới cảnh mấy tên này ăn uống điên cuồng thì vội nói lời khách sáo: “Không cần đâu, trời nóng ăn gì cũng không nổi, ta nên về nhà thì hơn.”

Trần Tín nghe cô nói vậy thì hơi cụt hứng, hần khăng khăng nói: “Không được! Các người ngớ ra đó làm gì, mau giục nhà bếp làm cơm đi.”

Hạ hắc tử cười hi hi, dẫn mấy tên đầu bếp cao ốm mập lùn có đủ tới nhà bếp để chuẩn bị nấu cơm.

Dọc đường một đầu bếp thấp thòm hỏi: “Hắc tử, người nói chắc một lời đi, phải làm cho khó ăn hết cỡ mới được à?”

Hạ hắc tử liếc hần một cái, đáp tình rui: “Chỉ cần làm như mọi ngày là đủ khó ăn rồi.”

“Hề.” Đầu bếp cười trừ một câu, giờ tay chùi chùi giọt mồ hôi trên trán, sau đó nhanh chân đi làm cơm.

Chừng hai khắc sau, vài đầu bếp lục tục bung lên chậu to chén lớn.

Lên đầu tiên là một chậu thịt heo hầm rau to đùng, trên mặt nổi lênh bênh một lớp váng dầu, làm người nhìn mà ngấy hết kham, bung lên sau đó là một nồi thịt luộc bự chảng trắng chạch, Văn Đan Khê mới ghé mắt qua đã hết muốn nhìn lại lần hai, bánh mìn thầu thì cứng tới nỗi chọi chó chó lỗ đầu, cơm thì nhão tới mức sắp nấu cháo được luôn. . .

Trần Tín thấy món ăn bung lên cũng kha khá bèn cầm đũa phát lệnh: “Nào, ăn thôi.”

Trần Tín vốn định tự tay gấp thức ăn cho cô, khổ nỗi ngó thấy ánh mắt lấp lánh hóng hót của các huynh đệ chung quanh thì buộc lòng phải ghìm tay lại.

Văn Đan Khê mỉm cười, cầm đũa lên gấp một món tương đối dễ nhìn, ăn vào thì hơi nhú mảy, gấp qua đĩa khác lại nhú mảy cái nữa. Trần Tín quan sát rất kỹ nét mặt của cô, vừa thấy thế thì hỏi dòn: “Ăn không ngon sao?”

Văn Đan Khê gạt đầu, cười đáp: “Cũng không tệ lắm, nguyên nước nguyên vị.”

Trần Tín nghe vậy thì cong môi cười, mòi nhiệt tình: “Nếu không tệ thì ăn nhiều chút đi.”

Văn Đan Khê vội lắc đầu đáp: “Trời nóng quá nên không muốn ăn gì hết, cho ta một chén nước trong là được rồi.”

Trần Tín phát tay, lập tức có hỏa kế bung một chén nước trong lên. Văn Đan Khê nhận lấy uống chậm chậm.

Tần Nguyên nhếch đôi mày, trong mắt ánh lên ý cười.

Tới đây Trần Tín mới nếm thử thức ăn, mới nhai một miếng đã đập bàn nổi giận: “Sao thức ăn lại khó ăn thế hả?!”

Mặt Thạo vội vàng tiếp lời: “Đại ca, đâu phải huynh không biết, ở đây lúc nào cũng vậy mà.”

Trần Tín bị ghen, liếc xéo hần một cái rồi nổi cáu tiếp: “Các người không đi mời đầu bếp sao?”

Hạ hắc tử nhanh nhẩu đáp: “Chúng thuộc hạ không biết hôm nay Văn đại phu tới, lần sau nhất định sẽ chú ý.”

Tần Nguyên cũng phụ góp lời: “Được rồi, đại ca bớt giận đi, bằng không Văn đại phu cũng ngại theo đó.”

Văn Đan Khê cũng khuyên vào mấy câu. Trần Tín chẳng thể làm gì hơn là thôi không nói nữa, nhưng hần vẫn thấy rất mất mặt, mặt mày vẫn đen sì.

Trong lòng Mặt Thạo đảo lộn một trận, tại sao đại ca không hiểu được lòng tốt của hần chứ? Hần len lén liếc Hạ hắc tử, ý là cần Hạ hắc tử ra sân.

Hạ hắc tử hắng giọng lớn tiếng nói: “Văn đại phu xin đừng để ý, thật ra thường ngày chúng ta ăn còn kém hơn thế này nhiều. Nhưng cũng chẳng còn cách nào, ai bảo tay nghề của đầu bếp trên núi không ra gì chứ.”

Mặt Thạo cũng mau miệng phối hợp với Hạ hắc tử: “Phải đó phải đó, nếu Văn đại phu lên núi bọn ta ở luôn thì hay quá...”

Mặt Thạo còn chưa nói hết câu thì đã nghe hần cau mày “Ừ” một tiếng: “Tên nào đá ta?!”

Văn Đan Khê cúi đầu uống nước tinh bơ, Trần Tín sợ cô hiểu lầm nên hấp tấp giải thích: “Cô đừng nghe mấy tên này nói lung tung. Ta, chưa từng nghĩ tới phương diện này.”

Văn Đan Khê nhìn đám người này nhao nhao ầm ĩ thì nhẹ nhàng cười nói: “Ừ, được rồi, ta cũng cần phải về.”

Trần Tín vội vàng giữ lại: “Trời nóng lắm, chờ mặt trời xuống núi rồi hãy về, ta sẽ sai người tiễn cô.”

Văn Đan Khê chỉ chỉ bầu trời: “Ngài không thấy trời râm rồi sao?”

Lúc này Trần Tín mới nhận ra thái dương đã chui vào trong mây từ lúc nào không hay, tỏa bóng râm mát rượi.

Mặt hán cũng râm theo, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định: “Trời râm mới khó đi, lỡ đâu dọc đường trời đổ mưa thì sao?”

Trần Tín đang vắt nát óc suy nghĩ làm sao để cầm chân khách, thì chợt thấy một binh lính máu me be bét lao đảo chạy vào, vừa chạy vừa la lớn: “Tướng quân không xong rồi! Mã phi tới!”

Mọi người nghe tin thì bỗng kinh hãi ra mặt.

Mặt Thợ còn nôn nóng hơn những người khác, hần sai nhanh một bước dài xông lên giữ lấy tên lính báo tin, gào lên sốt ruột: “Người nói rõ đi, mã phi tới đâu?”

Tên lính thở hộc ra một hơi, nói giọng đứt quãng: “Tới, tới... thôn Thanh Khê, tới đông lắm, các huynh đệ suýt nữa không địch nổi, nhanh lên...”

Trần Tín vừa nghe mặt đã tối sầm, sắc mặt Văn Đan Khê lại càng tái hơn, Lý Băng Nhạn với hai đứa nhỏ còn đang ở nhà!

Trần Tín ném phăng đuă đi, đứng bật ngay dậy rồi lớn tiếng hạ lệnh: “Dẫn theo tám trăm binh tức khắc xuống núi.”

Trần Tín vừa ra lệnh, tất cả binh lính trên núi đã rối tung lên, người gọi binh người dắt ngựa người lấy vũ khí, cả ngọn núi ngập cảnh rối bời náo loạn. Tàn Nguyên hỏi lại lính báo tin thật tỉ mỉ một lần nữa, sắc mặt y mỗi lúc một nặng nề.

Văn Đan Khê cũng đứng vụt dậy, bám sát bên Trần Tín, Trần Tín vốn muốn cô ở lại đây yên tâm đợi, nhưng vừa nhìn thấy dáng vẻ hoảng loạn của cô thì chẳng thể làm gì hơn là quyết định dẫn cô theo.

Tàn Nguyên sai bước vượt qua Trần Tín, thấp giọng nói: “Đại ca, huynh bảo các huynh đệ nhất định phải cẩn thận, bọn mã phi lần này không giống bình thường.”

Mặt Trần Tín đầy hung tợn, quát: “Ta mặc kệ chúng là ai, dám đụng đến người của ta thì chỉ có chết!”

Sau đó có binh sĩ dắt ngựa của hán tới, Trần Tín chỉ hơi do dự một giây đã nhanh chóng đưa tay ôm Văn Đan Khê phóng lên lưng ngựa, rồi vung tay lên, cao giọng hét: “Xuất phát!”

Kỵ binh phía trước, bộ binh phía sau, vó ngựa rầm rập, tiếng vang như sấm, đại quân lướt qua, khói bụi trùng trùng.

Văn Đan Khê bầu chặt dây cương, lòng căng thẳng vô cùng, không biết ba người giờ ra sao?

Trần Tín cảm giác được sự bất an của cô, vội vàng cúi đầu an ủi: “Đừng sợ, ta đã dặn các huynh đệ trên núi bảo vệ nhà cô thật nghiêm ngặt, trừ khi họ chết hết, bằng không không cho ai vào viện một bước.”

Văn Đan Khê nghe mà vừa mừng vừa sợ, nhưng cô không thể hỏi kỹ hơn, đành bầm bụng cắn răng im lặng, không quấy rầy hán nữa.

Núi Nhạn Minh cách thôn Thanh Khê cũng không xa lắm, hơn nữa ai nấy đều ra roi thúc ngựa, nên chỉ một khắc sau đã tới cổng thôn.

Vừa vào thôn Văn Đan Khê đã bị cảnh tượng hãi hùng trước mắt dọa tới nỗi đầu óc trống rỗng. Trong bầu không khí nóng bức xộc lên mùi máu tanh làm người ta lợm giọng, trên đường loang lổ vết máu, xác chết ngổn ngang, không biết rốt cuộc là xác của phe nào.

Trần Tín nhìn sơ qua rồi trầm giọng nói: “Phần lớn thì thể là mã phi. Sẵn sàng hết cho ta, một tên cũng không để sót!”

“Tuân lệnh!” Toán binh sĩ cùng đồng thanh đáp lệnh.

Đội kỵ binh rầm rập vòng qua Trần Tín lao thẳng lên trước, đội bộ binh theo sát phía sau. Trần Tín ghim cương ngựa rồi thả Văn Đan Khê xuống, cúi đầu nói: “Lát nữa ta phải đi giết người, mang theo cô không an toàn. Ngoan ngoãn ở lại đây chờ ta.”

Tàn Nguyên hiểu ý bèn thúc ngựa tiến lên: “Đại ca mau đi đi, để đệ dẫn cô ấy về, gọi thêm mười người theo đệ là đủ rồi.”

Trần Tín quét mắt qua Mặt Thợ và Hạ hắc tử, phát tay ra lệnh: “Hai người chọn mười người đi theo.”

Mặt Thợ vốn định xông vào quân địch đánh chém một trận cho đã tay, nhưng ngẫm lại bảo vệ tẩu tử cũng là một nhiệm vụ gian khổ, nên sáng khoái đáp ứng, cấp tốc chọn mười mấy người khác cùng chạy tới Văn gia.

Chỉ còn cách mấy nhà là về tới thì đoàn người bỗng nghe thấy tiếng hò hét rung trời động đất, tiếng rống giận dữ của nam nhân, tiếng khóc la của phụ nữ và trẻ con, tất cả trộn vào làm một, rúng động hồn phách.

Tìm Văn Đan Khê bỗng quặn lên. Tần Nguyên vội vàng trấn an cô: “Văn đại phu, không sao đâu.”

Văn Đan Khê lấy lại bình tĩnh, bước nhanh tới.

Lúc này trước cổng chính Văn Gia là cảnh chém giết kinh tâm động phách. Mười mấy quân Phá Lỗ đang liều chết chiến đấu với bọn mã phi đông gấp mấy lần. Mặt Thạo vừa nhìn thấy tình hình này đã hăng máu chửi thề, giờ cây rìu sáng loáng lao ngay lên trước: “Các huynh đệ, Quách Hoàng Hà ta tới đây!”

Hạ hắc tử vung đại đao theo sau sát gót, những người còn lại cũng cuốn ngay vào cuộc chiến mà chẳng chút do dự, tất cả cùng quần thảo với bọn cướp.

Sau cùng chỉ còn lại mỗi Văn Đan Khê và Tần Nguyên. Tần Nguyên dìu cô, hai người đứng tại chỗ quan sát chốc lát, họ đang trong tình thế tiến thoái lưỡng nan, vào sân để cứu mọi người thì vương phải song phương đang hỗn chiến ngoài cổng sân, nếu bất cẩn có khả năng sẽ bị ngộ thương. Ở lại bên ngoài cũng không an toàn, những tên mã phi bất cứ lúc nào cũng có thể kéo tới đông hơn. Văn Đan Khê nhìn quanh bốn phía, rồi chỉ vào một cây đại thụ nói: “Chúng ta leo lên đó đi.”

Tần Nguyên chần chờ giây lát rồi đồng ý, y đỡ Văn Đan Khê leo lên trước, còn mình thì tung người nhảy lên, hết sức nhẹ nhàng. Văn Đan Khê ngồi vững chỗ xong thì hướng mắt nhìn vào trong viện, thấy trong sân lộ nhỏ đầy người với người, trong đó phần đông là phụ nữ, cụ già và trẻ em. Bên ngoài tiếng chém giết rung trời, trong viện là tiếng khóc la động đất. Cô quan sát một hồi nhưng không tìm thấy Lý Băng Nhạn và hai đứa trẻ đâu.

Tần Nguyên nhẹ giọng xoa dịu: “Cô yên tâm đi, đại ca đã sắp xếp cả rồi, họ không sao đâu.”

Văn Đan Khê gạt đầu nhưng lòng vẫn rối bời.

Tần Nguyên lại thở dài nặng nề: “Lần này do chúng ta tính sai, ta liệu được Hồ Tứ sẽ không chịu để yên, nhưng không đoán được chúng sẽ khai đao ở thôn Thanh Khê.”

Văn Đan Khê hỏi: “Là bọn lần trước sao?”

Tần Nguyên gật đầu: “Tên cầm đầu bọn cướp lần trước chính là biểu đệ của tên hãn phi Hồ Tứ này, quân Phá Lỗ chúng ta và Hồ Tứ chất chứa oán hận đã lâu, lần này hãn kéo quân tới đây là có chuẩn bị trước, chắc hẳn chúng nghe tin thôn Thanh Khê là thôn dẫn đầu quy phục quân Phá Lỗ nên muốn giết gà dọa khỉ.”

Hai người đang thảo luận thì chợt nghe bốn bề vang lên tiếng ngựa hí, tiếng người hò hét và tiếng bước chân như sấm.

Văn Đan Khê nhìn kỹ lại, hóa ra hai phe chủ lực đã giáp mặt nhau, đoán chừng đôi bên chệch nơi đây chật chội nên kéo nhau tới sân đập lúa có địa thế trống trải để chém giết cho thoảng.

Đầu số phe địch là một tên đô con lực lưỡng, mặt đen như than trạc ba mươi tuổi. Văn Đan Khê đoán có lẽ tên này chính là Hồ Tứ mà Tần Nguyên nhắc tới. Sau lưng hắn là một đội kỵ binh hơn trăm người sát khí đằng đằng, đằng sau đông nghịt hàng đàn bộ binh. Trần Tín bên này cũng đầy đủ kỵ binh lẫn bộ binh. Ai cũng đằng đằng sát khí, uy phong凛冽.

Hai phe giằng co trong im lặng. Rồi bỗng nghe Hồ Tứ cất lên chất giọng thô ráp tàn bạo: “Tên cầu tạp chủng họ Trần kia, ngươi năm lần bảy lượt phá hỏng tài lộ của ông đây, lần này còn dám giết chết biểu đệ của ta, hôm nay ta không giã người thành thịt bầy thì thế không phải họ Hồ!”

Mặt Trần Tín âm trầm không gì bằng, hãn chẳng buồn đáp lại câu nào mà chỉ vung tay lên, hàng loạt người phía sau lập tức trào lên phía địch hệt như thủy triều dâng. Hồ Tứ cũng hét lớn một tiếng: “Giết!”

Binh sĩ hai phe quần nhau tan tác, khó phân thắng bại.

Trần Tín đơn thương độc mã xông vào trận địa quân địch, vung đại đao sáng lóa như tuyết, chém nhanh diệt gót hệt như đang cắt rau thái hành, gấp tướng chém tướng, gấp binh giết binh, hệt như đang vào chỗ không người. Hồng đại hồ tử và Quách Đại Giang theo sát sau lưng, hai bên chém giết tới độ trời đất mù mịt, máu chảy thành sông.

Đây là lần đầu tiên Văn Đan Khê đích thân lâm vào chiến trận, trước đây cô chỉ thấy cảnh đầm máu này qua ti vi, lúc này tận mắt nhìn thấy khiến đầu óc cô quay cuồng, toàn thân lạnh toát, Tần Nguyên nhìn cô khẩn trương, nhẹ giọng hỏi: “Văn đại phu, cô không sao chứ?”

Văn Đan Khê trắng bệch mặt mày lắc đầu: “Không sao, chỉ tại ta chưa quen thôi.”

Cô cứ tưởng mình từng giải phẫu động vật và thi thể, cũng xem như đã thấy qua cảnh máu tanh, nhưng tới tận giờ phút này cô mới hiểu ra, những thứ mình từng thấy đó căn bản chẳng thể nào sánh nổi với chiến trường thật sự.

Tần Nguyên nở ra nụ cười khổ, lòng bùi ngùi muôn mối: “Về sau sẽ quen thôi, lần đầu ta nhìn thấy cảnh này cũng sợ tới chết lặng.”

Văn Đan Khê lặng thinh, về sau, có phải cảnh này còn xảy ra vô số lần nữa không?

Trên sân đập lúa phía trước, hai bên vẫn đang giết nhau không ngừng. Tuy nhiên thế trận đã giảm đi đáng kể, trên khoảng đất trống đã la liệt người ngựa ngã trận.

Tần Nguyên quan sát thật kỹ một lát, nói chắc nịch: “Được lắm, đại ca sắp thắng rồi!”

Văn Đan Khê vẫn không yên lòng chỉ gật đầu lấy lệ. Bỗng qua một lát, Tần Nguyên lại nói thêm “Hiện tại hai bên đã gần kiệt sức, ta xuống dưới giúp họ một tay, cô nhớ phải cẩn thận không được lên tiếng.”

Không đợi Văn Đan Khê trả lời Tần Nguyên đã nhảy phốc khỏi cây, sau đó phóng lên ngựa xông vào phe địch nhanh như chớp điện, y tiện tay tước lấy một thanh đại đao lao về phía Hồ Tứ chém mạnh xuống. Hồ Tứ hiện đã mệt lả, không đầu giữa chừng lại trôi ra một tên Trình Giáo Kim, phút chốc đã lộ rõ thế bại trận.

Tần Nguyên hét lớn: “Hồ Tứ đã bỏ chạy! Các người còn chưa chịu đầu hàng!”

Bọn cướp phía sau chẳng biết hư thật, chúng ngỡ đâu Hồ Tứ đã chạy mất nên thế trận thoát cái trở nên hỗn loạn, bọn cướp tủa ra bỏ chạy tứ tán hết như sóng biển, ngay cả bọn cướp đang bao vây sân nhà Văn gia cũng bỏ chạy tán loạn theo. Quân Phá Lỗ sĩ khí ngút trời, nhận cơ hội đuổi rất theo bọn cướp, bắt đầu chém giết thêm trận nữa.

Tiếng vó ngựa càng lúc càng xa, toán người đã truy đuổi nhau ra khỏi thôn. Tay chân Văn Đan Khê dần dần ảm lại, người tản đi rồi, cô có thể về nhà xem tình hình của Lý Băng Nhạn và hai đứa trẻ.

Vào đúng lúc này, chợt nghe một giọng nam trong trẻo vang lên bên dưới: “Bọn cướp đã tan rồi, xuống đây đi.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thờì Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Edit: Yunchan

Văn Đan Khê nhìn xuống, người vừa lên tiếng chính là Tổng Nhất Đường. Cô hỏi với giọng kinh ngạc: “Tổng công tử chưa về nhà sao?”

Tổng Nhất Đường mỉm cười: “Vốn định về nhà hôm nay, lúc gần đi thì muốn tới nhà cô để lấy thêm thuốc dùng dọc đường, cũng nhân tiện cáo từ cô luôn thể. Không ngờ lại đụng phải mã phi vào thôn.”

Văn Đan Khê sức nhớ ra hình như lúc này trong toán người đánh nhau với bọn mã phi có một thị vệ của y, lúc đó tâm trạng cô rối bời nên không nghĩ gì.

Văn Đan Khê mỉm cười cảm kích: “Đa tạ Tổng công tử ra tay giúp đỡ.”

Nói rồi toan nhảy khỏi cây, lúc này Văn Đan Khê có hơi chật vật, tất nhiên lúc bé cô đã từng leo cây, nhưng cây này quá lớn, hai tay cô ôm không hết nổi, hơn nữa váy áo cũng hơi rườm rà.

Tổng Nhất Đường nhận ra cô đang bối rối, bèn mỉm cười vươn tay ra: “Đề ta giúp cô.”

Văn Đan Khê vội vàng lắc đầu, cô vẫn cố hết sức tránh tị hiềm. Hai tay cô nắm chặt vào một chạc cây khá to, treo cả người lủng lẳng giữa không trung, hai chân cách mặt đất còn tới một quãng lớn. Cô cắn răng nhảy phịch xuống đất.

Tổng Nhất Đường hơi sững sờ, vội vã muốn bước lên đón lấy, nhưng tay y còn chưa chạm tới thì Văn Đan Khê đã nhảy xuống rồi. Hai người suýt thì va vào nhau. Văn Đan Khê loạng choạng vài cái mới miễn cưỡng lấy lại thăng bằng, cô quay sang Tổng Nhất Đường nói vội: “Ta phải về nhanh xem sao, lát nữa ngài sai người tới lấy thuốc nhé.” Nói rồi cất bước chạy nhanh vào viện.

Đúng lúc này, một trận vó ngựa dồn dập chợt vang lên sau lưng, Văn Đan Khê hốt hải ngoái đầu, thấy Trần Tín đang ngồi trên con ngựa cao to, trên y phục hằn dính đầy vết máu loang lổ, ánh mắt nghiêm khắc âm u, thần thái khá là dữ tợn. Hắn vừa nhác thấy hành động của hai người từ xa thì lòng đã bùng lên cơn cuồng nộ. Hắn lập tức vỗ đầu ngựa, định quay đầu đi.

Văn Đan Khê vừa nhìn thấy sắc mặt Trần Tín đã biết ngay là hắn hiểu lầm, trong lòng sinh ra cảm giác bất đắc dĩ. Cô dứt khoát không giải thích gì mà chỉ “Ừ” một tiếng giong tan:

“Chân ta trật rồi.”

Trần Tín nghe thấy rất rõ, không đành lòng được ghìm đầu ngựa lại.

Tần Nguyên ở bên hợp thời thêm vào: “Không xong, nhìn qua rất nghiêm trọng.”

Trần Tín không đếm xỉa tới cơn tức trong lòng nữa, nhảy phắt xuống ngựa, sai bước thật nhanh tới gần Văn Đan Khê, lúc đi tới cạnh cô còn không quên chen Tổng Nhất Đường qua một bên.

Hắn ngồi xổm xuống nhìn chằm chằm chân cô hỏi dồn: “Sao vậy? Có nặng lắm không?”

Văn Đan Khê lắc đầu: “Không sao, lúc nhảy xuống cây bị sái một chút thôi.”

Câu này ngụ ý là tự ta nhảy xuống chứ có cho người ta đỡ đâu, ngại giận dữ không đâu làm gì chứ.

Trần Tín không cảm lòng được lên giọng trách cô: “Ai cho cô nhảy xuống, không chờ người vè được sao?”

Tổng Nhất Đường đứng bên im lặng nhìn hai người, trên mặt nở nụ cười mỉm thanh nhã.

Ngay lúc hai người đang nói chuyện, cổng lớn Văn gia bỗng kết một tiếng mở ra. Sau đó hai đứa trẻ Văn Tuyết Tùng và Văn Tuyết Trinh bật khóc chạy ủa lên, một trái một phải ôm chân Văn Đan Khê khóc nức nở: “Cô cô, đại cô cô bị thương, chảy nhiều máu lắm, hu hu...”

Văn Đan Khê lập tức nóng ruột, hỏi gấp: “Bị thương ở đâu? Có nặng không? Dẫn cô cô đi gặp ty ấy nhanh lên.”

Sau đó có rất đông phụ nữ và trẻ em chen chúc túa ra, ai nấy đều khóc lóc kêu gào chạy bỏ đi tìm người nhà mình.

Văn Đan Khê dắt hai đứa trẻ chen vào dòng người đang ào ra để chạy vào nhà mình.

Mặt Thạo kinh ngạc nhìn Văn Đan Khê đang chạy nhanh như bay, thầm lẩm bầm trong miệng: “Quả nhiên là đại phu, chân lành siêu nhanh.”

Tần Nguyên ho húng hắng nhắc hắn để ý lời nói. Thế nhưng Trần Tín cũng chẳng màng để tâm, hắn quay đầu lại liếc Tổng Nhất Đường đầy ngụ ý, sau đó nghiêm nhiên tạo dáng kẻ thắng cuộc, ngẩng đầu bước nghênh ngang vào viện.

Tổng Nhất Đường đứng nguyên tại chỗ, bỗng dưng cảm thấy buồn cười. Tần Nguyên cũng nổi gót đi vào. Mặt Thạo và Hạ hắc từ chịu trách nhiệm chỉ huy mọi người quét dọn chiến trường, trước khi đi Mặt Thạo còn không quên hừ mũi với Tổng Nhất Đường một cái.

Đội mọi người tản đi rồi, hai thị vệ thân cận của Tổng Nhất Đường cũng đột ngột xuất hiện ở hai bên trái phải: “Công tử, tiếp theo chúng ta nên làm gì?”

Tổng Nhất Đường hít sâu một hơi, chậm rãi nói: “Nên về thôi, bằng không sau này đường sẽ càng khó đi hơn. Nghe nói nạn nhân ở bên kia Trung Nguyên đã bắt đầu di cư tới đây rồi.”

Thị vệ hắc y chỉ vào Văn gia hỏi: “Thuộc hạ có cần đi lấy thêm ít thuốc không?”

Tổng Nhất Đường suy tư giây lát rồi lắc đầu: “Thôi vậy, để cô ấy nợ ta một món nợ nhân tình. Sau này hãy tính tiếp. Đi thôi.”

Y dợm mấy bước rồi ngoái đầu lại nở ra một nụ cười húng thú mơ hồ, sau đó rảo bước nhanh hơn, hai thị vệ sau lưng cũng vác hành lý nổi gót theo sau.

...

Lúc này Lý Băng Nhạn đang tựa hờ vào giường, sắc mặt trắng bệch như giấy vì mất quá nhiều máu. Trên cổ cô có một vết sẹo dài hơn nửa thước. Trên mặt cũng có một vết máu đậm màu. Văn Đan Khê chạy tất tả vào kêu lên gấp gáp: “Ty ty, ty bị sao vậy? Để muội xem.”

Lý Băng Nhạn ngoảnh mặt sang, cười rất bình tĩnh: “Không sao đâu, ty đã tự đắp thuốc nên máu cũng dừng chảy rồi.”

Văn Đan Khê vừa đau lòng vừa cắn rứt: “Ty ty, muội —”

Lý Băng Nhạn chủ động nắm lấy tay cô, an ủi ngược lại cô: “Muội đừng dẫn vật mình, chẳng ai biết mã phi sẽ tới hôm nay, kể lại còn phải cảm ơn muội nữa. Nếu không vì muội thì sao Trần tướng quân lại phái người bảo vệ viện. Haizz, chỉ tội cho các hương thân không trốn kịp gặp phải tai ương.”

Lòng Văn Đan Khê nặng trĩu.

“Đại cô cô, là Tuyết Trinh sai, Tuyết Trinh không nên chạy ra ngoài chơi, hu hu.” Tuyết Trinh khóc nức lên ôm chặt lấy Lý Băng Nhạn không buông. Lý Băng Nhạn cúi người ôm Tuyết Trinh đặt lên đùi, cười cười dỗ con bé.

Văn Đan Khê nhân cơ hội hỏi Tuyết Tùng đã xảy ra chuyện gì, Tuyết Tùng bèn kể lại tình hình bằng giọng đứt quãng.

Thì ra ngay lúc bọn mã phi vào thôn, quân Phá Lỗ đóng ở trong thôn đã chớp thời cơ chia làm ba đội, một đội đón đầu đánh chặn mã phi, một đội đi sơ tán thôn dân, một tiểu đội khác đơn độc bảo vệ nhóm Lý Băng Nhạn. Vốn dĩ Lý Băng Nhạn hoàn toàn có thể rút lui an toàn, nhưng đúng lúc này cô lại phát hiện ra Tuyết Trinh đã ra ngoài từ lúc nào không hay, cho nên cả đoàn người hốt hải đi tìm Tuyết Trinh. Không ngờ lại đụng phải một toán cướp nhỏ chặn đường, hai bên nổ ra ác chiến, lực lượng của quân Phá Lỗ không nhiều lắm nên khó thể bảo vệ Lý Băng Nhạn. Trong đó có một tên cướp cố gắng xông lên muốn chiếm lợi, Lý Băng Nhạn phản kháng kịch liệt, không muốn khơi dậy hung tính của con ngựa nên tên cướp bèn vung đao muốn giết cô. May mà có binh sĩ lao lên giải cứu kịp thời, nhờ đó mới không phát sinh thảm kịch.

Lòng Văn Đan Khê thổn thức không thôi. Hai lần nguy hiểm Lý Băng Nhạn đều xả mình vì cô không chút nao núng. Phần ân tình này suốt cả cuộc đời cô sẽ không quên. Đại ân này không lời nào cảm tạ cho hết được, thế nên Văn Đan Khê cũng không nói gì hơn, chỉ thầm hứa với lòng có cơ hội nhất định sẽ dốc hết sức báo đáp. Sau khi Văn Đan Khê bình ổn tâm trạng thì kiểm tra cẩn thận vết thương của Lý Băng Nhạn, bôi thuốc lần nữa rồi dùng

băng vải quấn kỹ lại. Về phần vết thương trên mặt thì không cách nào băng bó, chỉ có thể bớt ít thời gian vào thành để mua thuốc mỡ thoa lên thôi.

Đội tất cả dọn dẹp đầu vào đó, Lý Băng Nhạn vỗ vỗ cánh tay Văn Đan Khê cười nói: “Được rồi, chúng ta nên đi cảm tạ ân nhân thôi.”

Văn Đan Khê cười gượng gạo, sau đó hai người dắt tay nhau ra ngoài.

Trong phòng khách, bọn Trần Tín và Tàn Nguyên đang ngồi thảo luận. Thấy hai người đi ra, Trần Tín nhìn thoáng qua vết thương của Lý Băng Nhạn rồi an ủi vài câu. Sau đó nhanh chóng dời mắt lên chân của Văn Đan Khê, thấy cô bước đi không có gì trở ngại mới thở hắt ra một hơi.

Tàn nguyên nhìn thấy vết thương trên mặt Lý Băng Nhạn, vội vàng cho tay vào ngực moi ra một bình sứ xanh biếc đưa cho cô: “Thuốc mỡ này rất công hiệu, cô dùng thử xem.”

Lý Băng Nhạn nhận lấy rồi nói cảm ơn.

Bốn người đang nói chuyện thì Tuyết Tùng bỗng ngó nghiêng ra ngoài, lên tiếng hỏi: “Nhị cô cô, Tổng thúc thúc không vào sao?”

Lúc này Văn Đan Khê mới sực nhớ ra Tổng Nhất Đường còn đứng ngoài, ngẫm lại cô cũng thiếu đối phương một món nợ ân nghĩa. Nhưng nghĩ tới ân nghĩa thì vẫn còn một người nữa, người này cô nợ nhiều hơn ai hết. Nghĩ tới đây, ánh mắt cô vô thức nhìn về phía Trần Tín, Trần Tín vốn đang nhìn cô, vừa thấy cô lia mắt tới thì lập tức mất tự nhiên quay mặt đi, giả vờ như đang nhìn hướng khác.

Văn Đan Khê cười nói với Tuyết Tùng: “Hôm nay Trần thúc thúc của cháu cũng tiêu diệt được rất nhiều người xấu, cứu hết bách tính toàn thôn, trưởng thành rồi cháu phải lợi hại giống như thúc ấy nhé.”

Trần Tín nghe Văn Đan Khê nói vậy, trong lòng bỗng lảng lảng một cảm giác tự hào, sống lưng ưỡn lên thẳng tắp. Tư thế trông hết như học sinh tiểu học được thầy cô khen ngợi.

Tuyết Tùng nhìn Trần Tín ngẩn ngừ, trong đôi mắt to long lanh nước toát ra vẻ nhút nhát do dự, người này thật đáng sợ, còn đáng sợ hơn cả thúc thúc có sẹo trên mặt nữa.

Trần Tín nở ra một nụ cười, ngoắc ngoắc tay với thằng bé: “Cháu qua đây.”

Tuyết Tùng càng thêm lưỡng lự không dám bước lên. Trần Tín thấy thế, trên mặt bắt gặp hiện lên chút xấu hổ. Văn Đan Khê đang muốn lên tiếng phá vỡ tình thế bế tắc, thì đúng lúc này, bé cậu cùng thôn chạy lót tót vào nhà, đưa cho Văn Đan Khê một cái hộp gấm, nói đến nơi đến chốn: “Văn cô cô, Tổng thúc thúc kia bảo cháu đưa cái này cho cô cô, thúc thúc có việc gấp về nhà trước rồi.”

Văn Đan Khê sững sốt giây lát rồi xoa xoa đầu bé cậu, nhận lấy hộp gấm. Mắt Trần Tín nhìn xoáy vào cái hộp gấm, tưởng đâu có thể đục thủng một cái lỗ trên đó.

Văn Đan Khê lại làm như hẩn mong muốn, mở cái hộp ra ngay trước mắt mọi người, bên trong đựng một chiếc thẻ bài bằng bạch ngọc, trên mặt khắc một chữ “Tổng”. Văn Đan Khê ngẫm ngía một lát nhưng không rõ nó dùng để làm gì.

Tàn Nguyên chỉ nhìn sơ qua đã nói ngay: “Đây là thẻ bài của hiệu buôn Tổng thị, cô chỉ cần cầm nó tới bất cứ cửa hàng Tổng thị nào trong biên giới Đại Lương thì có thể nhận được ngân lượng và vật liệu với số lượng nhất định.”

Văn Đan Khê kinh ngạc ra mặt, cô không ngờ Tổng Nhất Đường lại tặng cho cô vật tùy thân của mình. Cô với y cùng lắm chỉ là quan hệ thầy thuốc và bệnh nhân thông thường mà thôi. Nghĩ tới đây cô tiện tay ném lên bàn, dừng dừng nói: “Ta chữa bệnh cho y, còn y đã trả tiền thuốc men, đâu thể nào lấy thêm lợi lộc gì từ y nữa. Sau này có cơ hội nên trả lại cho y thì hơn.”

Tàn Nguyên bỗng nhìn Văn Đan Khê chằm chằm, trong mắt ánh lên vẻ khen ngợi. Sắc mặt Trần Tín cũng tốt hẳn lên.

Văn Đan Khê nhìn thoáng qua cổng sân, cực thắc mắc tại sao hôm nay không ai tới đây xem bệnh.

Tàn Nguyên giải thích với giọng xót xa: “Hồ Tứ khác xa bọn hần phi thông thường, những người lính nông thôn tuy tận sức chống chọi nhưng vẫn không tài nào là đối thủ của chúng, cho nên rất nhiều người bị giết.”

Văn Đan Khê nghe mà nhói lòng. Đây là thời loạn, mạng người rẻ như cỏ rác.

Trong khoảnh khắc bầu không khí trong phòng trở nên nặng trĩu, chẳng ai lên tiếng.

Lát sau Văn Đan Khê mới ngẩng đầu hỏi: “Hồ Tứ đã chết rồi sao?”

Tàn Nguyên lắc đầu với vẻ tiếc nuối: “Chưa.”

Lý Băng Nhạn cũng hỏi với giọng lo lắng: “Liệu bọn chúng có trở lại không?”

Tàn Nguyên còn chưa kịp trả lời thì Trần Tín đã trầm giọng nói: “Yên tâm đi, sẽ không có lần tới nữa. Ngày mai ta sẽ dẫn binh truy sát đám tàn quân của Hồ Tứ, làm thịt toàn bộ!”

Tần Nguyên ngoảnh sang Trần Tín, dịu giọng nói: “Đại ca xin hãy bình tĩnh, núi Thanh Long hiểm trở không thua núi Nhạn Minh, nếu cứ khăng khăng tấn công thì e là không dễ, quân tử bảo thù mười năm chưa muộn, đại ca cần gì phải nóng lòng nhất thời?”

Trần Tín trầm mặc giây lát rồi hỏi ngược lại: “Vậy đệ nói xem giờ nên làm sao?”

Tần Nguyên đứng lên, thông thả rảo bước trong phòng, chậm rãi nói: “Thôn Hạ Hà, thôn Khê Đầu và thôn Thanh Lâm đều dựa núi kề sông. Chúng ta có thể xây tường thành dọc theo thế núi. Dựng đài quan sát ở lối vào, thường ngày sẽ phái vài trinh sát theo dõi tình hình các thôn mọi lúc mọi nơi, dù bọn cướp tới cũng có thể chống đỡ được nửa ngày.”

Trần Tín lắng nghe chăm chú, chốc chốc lại gật đầu.

Rồi hần bỗng cất giọng hỏi: “Còn thôn Thanh Khê và những thôn còn lại thì sao?”

Trước mặt những thôn này là sông nhỏ và đồng bằng. Hơn nữa thôn dân phân tán khắp nơi. Cách này e là khó lòng thực hiện được.

Con người Tần Nguyên chuyển động thật nhanh, rồi y lắc đầu đáp: “Việc này tiểu đệ còn đang suy nghĩ.”

Nghe họ nói vậy Văn Đan Khê và Lý Bằng Nhạn cũng hơi sốt ruột, đồng loạt ngó sang Trần Tín. Trái lại Trần Tín lại rất thích kiểu nhìn này, đặc biệt là của cô. Hần ngồi thật chỉnh tề rồi nghiêm mặt nói: “Các cô cứ yên tâm, ta sẽ phái nhiều binh hơn tới các thôn, chắc chắn sẽ bảo vệ các cô chu toàn.”

Văn Đan Khê nghe xong nhưng nét mặt vẫn chẳng khá lên chút nào, vẫn giữ nguyên dáng vẻ tiêu tụy lo âu.

Trần Tín thấy dáng vẻ này của cô thì nghĩ rằng cô đang lo lắng cho an toàn của mình, tim bỗng thắt lại, không cảm lòng được bật thốt ra lời: “Hay là cô theo ta lên núi đi.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

Edit: Yunchan

Trần Tín nói xong câu này lại thấy hơi ngượng, đành cúi đầu dồn sức uống nước. Nhưng cặp mắt hần lại hết như hòn than đỏ đang bốc cháy, phóng ra ánh sáng đầy mong đợi. Tần Nguyên ngồi cạnh thấy rất rõ nhưng không nói gì, y cười mập mờ, nhướn mày vài cái, nhìn Văn Đan Khê.

Văn Đan Khê ngẩn ra, lập tức lắc đầu đáp ngay: “Không cần đâu, sau này chúng ta cẩn thận một chút là được rồi.”

Trần Tín nghe thấy câu này thoát cái ánh mắt trở nên u ám. Hần trút hết nước trong chén vào miệng, làm sặc tới mức ho khan. Nhất thời bầu không khí có phần lạnh lẽo.

Văn Đan Khê lại đánh giá hai người kỹ hơn, Tần Nguyên còn tạm tạm, nhưng toàn thân Trần Tín thì lại bê bết máu, Văn Đan Khê bèn đứng dậy đi tìm quần áo cũ của ca ca đưa cho Trần Tín: “Ngài đi thay quần áo đi.”

“Được.” Trần Tín nhận lấy rồi đi nhanh ra sân sau, mức nước để tắm rửa thay quần áo.

Ba người còn lại vẫn ngồi trên nhà chính, hai đứa trẻ Tuyết Trinh và Tuyết Tùng rúc sát vào hai người lớn trông hết như con mèo nhỏ đang sợ hãi. Văn Đan Khê cười cười sờ đầu Tuyết Tùng, nhẹ giọng dỗ dành: “Tuyết Tùng ngoan, đừng sợ.”

Tuyết Tùng gật đầu lạnh lợi, nhưng bàn tay nhỏ vẫn níu lấy áo cô cô không thả. Văn Đan Khê thấy xót trong lòng, đứa trẻ nhỏ thế này mà ba lần bốn lượt phải trải qua những chuyện đáng sợ, e là sẽ tạo thành ám ảnh tâm lý, về sau cô nên chú ý hơn nữa mới được.

“Cô cô ơi, cháu đói.” Tuyết Trinh vuốt vuốt bụng bằng đôi tay bé xíu, chớp cặp mắt to tròn nhìn Văn Đan Khê. Lý Văn Nhạn vội giải thích, bọn mã phi đánh vào thôn đúng giờ cơm nên tới giờ họ vẫn chưa ăn cơm trưa.

Nghe thế Văn Đan Khê bèn chào Tần Nguyên rồi vào bếp nấu cơm. Lý thăm và Vương thăm cũng nhanh chóng vào bếp phụ một tay, hai người cũng bị vài vết thương nhẹ. Văn Đan Khê không nén nổi tiếng thở dài trong lòng, nếu sau này lại gặp phải chuyện này nữa thì biết làm sao đây? Chẳng lẽ cứ dựa vào Trần Tín bảo vệ mãi sao? Trong lòng cô dâng lên một loại cảm giác bất lực.

Tâm tư Văn Đan Khê nặng trĩu nên cũng chẳng còn lòng dạ nào nấu đồ ngon. Cô chỉ lấy một miếng thịt khô mà các hương thân tặng trước đây ra thái hạt lựu, thêm ít rau cải rồi đánh mấy cái trứng gà, làm một nồi bánh canh thịt khô lớn. Ngấm một lát, cô lại sơ ăn canh thôi thì dễ đói, nên cố xúc tinh thần nướng thêm mười chiếc bánh hành trứng gà.

Lúc bụng bữa trưa lên thì Trần Tín đã thay đồ xong từ lâu. Vóc người Văn Đan Nghĩa bé hơn hần rất nhiều, nên quần áo trông lên người hần nom khá là

quái dị.

Không bao lâu sau, Mặt Thạo, Hạ hắc tử và Hồng đại hồ tử cũng về tới. Hồng đại hồ tử vừa ngó thấy Văn Đan Khê đã hỏi ngay với giọng lo lắng: “Muội muội, nghe nói muội bị thương, có nghiêm trọng không?”

Văn Đan Khê vội đáp: “Muội không sao, Lý tỷ tỷ mới là người bị thương.”

Hồng đại hồ tử nhìn sang Lý Băng Nhạn trấn an đôi câu. Sau đó giọng hẳn bỗng trở nên nặng trĩu: “Vừa rồi ta bắt được mấy tên tù binh, thẩm vấn mới biết họ đều là nạn dân vừa kết nạp vào quân cướp, nghe họ nói năm nay Hoàng Hà lại lụt, bách tính ở hai bên bờ sông gặp tai họa nhiều không kể xiết, sợ là không đầy mấy ngày nữa nạn dân sẽ tăng lên. E là tới lúc đó Dịch châu sẽ loạn hơn.”

Nghe tới đây, bàn tay đang cầm đũa của Văn Đan Khê bỗng khựng lại.

Tần Nguyên gật đầu tiếp lời: “Ta cũng nghe nói, ngày mai các đệ nhanh chóng vào thành mua thật nhiều lương thực dự trữ, sợ là giá lương thực sau này sẽ tăng lên đáng kể.”

Hạ hắc tử và Hồng đại hồ tử đồng loạt gật đầu nhận lệnh.

Mặt Thạo nhìn Văn Đan Khê với vẻ mặt thành khẩn, nói: “Văn đại phu, cô nên theo bọn ta lên núi đi, hai cô nương yếu đuối còn dẫn theo trẻ nhỏ như hai cô không cách nào làm người ta yên tâm nổi.”

Văn Đan Khê cười cười: “Sau này hãy tính đi. Có các vị ở đây thì cũng chẳng khác gì lên núi.”

Mặt Thạo cười hề hề, vừa toét miệng cười vừa bắt chuyện với Tuyết Tùng: “Tiểu Tuyết Tùng, nào nào, lại đây với thúc thúc nào.”

Tuyết Tùng nhích chân qua thật.

Mặt Thạo rất hả hê với sức hấp dẫn của mình, hẳn giang tay bế Tuyết Tùng đặt lên đùi, cười hề hề chọc thẳng bé: “Tiểu Tuyết Tùng, sau này thúc thúc dạy cháu tập võ được không? Thúc thúc lợi hại lắm.”

Không ngờ Văn Tuyết Tùng lại gật đầu một cách nghiêm túc, đáp: “Dạ, cháu theo thúc thúc tập võ, lớn lên cháu muốn tiêu diệt người xấu, bảo vệ cô cô với muội muội.”

Lý Băng Nhạn nghe mà nở nụ cười mừng rỡ, Văn Đan Khê lại thấy khổ sở trong lòng.

Mặt Thạo sùng sốt một lát, vỗ tay khen: “Giỏi giỏi, có chí khí. Y hệt thúc thúc hồi bé.”

Hiện tại không thể sánh với trước đây, bữa cơm này trôi qua trong vội vàng trầm mặc. Sau khi ăn xong ai nấy đều tản đi làm việc của mình. Trần Tín vẫn chưa về núi ngay mà qua gian phòng liền kề nghỉ ngơi, Tần Nguyên thì đi an ủi người thân của những người lính nông từ nạn trong chiến đấu. Lý thẩm thì giặt quần áo của Trần Tín ở trong sân.

Trong khi Văn Đan Khê bận bồi thuốc mỡ cho Lý Băng Nhạn.

Lý Băng Nhạn cười nói: “Thuốc này tốt ghê, mới thoa lên thôi mà đã thấy lành lạnh dễ chịu.”

Văn Đan Khê vẫn chưa hết lo lắng: “Không biết có liền lại được như trước không nữa.”

Lý Băng Nhạn lại có vẻ phóng khoáng rộng lượng: “Không sao, xấu chút vẫn an toàn hơn.”

Văn Đan Khê cười cay đắng, cô biết Lý Băng Nhạn đang dỗ dành cô, trên đời này đâu có cô gái nào hoàn toàn thờ ơ với dung mạo.

Lý Băng Nhạn bỗng nghiêm mặt nói tiếp: “Tỷ nói thật chứ không phải dỗ muội đâu. Ở thời này xinh đẹp là một loại bất hạnh.”

Văn Đan Khê gật đầu, ngồi sát bên mép giường, im lặng trầm tư.

Lý Băng Nhạn cân nhắc giây lát, đột nhiên mở lời: “Muội muội, muội nghĩ đề nghị lúc này của họ thế nào?”

“Đề nghị gì cơ?” Văn Đan Khê phút chốc không phản ứng kịp.

Mắt Lý Băng Nhạn nhấp nháy, cười tủm tỉm nói: “Trần tướng quân đề nghị muội lên núi với ngài ấy.”

Văn Đan Khê cười nhẹ, mím môi lặng thinh như đang suy nghĩ điều gì. Lý Băng Nhạn không quấy rầy cô mà chỉ kiên nhẫn đợi.

Một lát sau Văn Đan Khê mới từ từ lên tiếng: “Tỷ nghĩ thế nào?”

Lý Băng Nhạn nghĩ ngợi một thoáng rồi nói thật: “Tỷ nghĩ là muội nên cân nhắc lại.”

“Hả?”

Lý Băng Nạ phân tích: “Muội cứ nhìn tình hình hôm nay thì biết, nạn trộm cướp với thảm họa chiến tranh xảy ra liên miên, sắp tới còn có rất nhiều nạn dân lưu lạc, đó là chưa kể bọn Thát tử luôn luôn rình rập cướp bóc. Một mai xảy ra chuyện gì thì chúng ta phải đứng mũi chịu sào. Không thể lần nào cũng dựa dẫm vào Trần tướng quân được... Đương nhiên chúng ta lên núi cũng là dựa vào ngài ấy, nhưng chúng quy không giống nhau. Lần này Trần tướng quân phái một nhóm riêng lẻ tới đây bảo vệ chúng ta, suýt nữa thì tất cả đều bị giết sạch, tỷ thật lòng rất áy náy.”

“Ừm.” Văn Đan Khê gật đầu, ý bảo cô nói tiếp.

Lý Băng Nạ thêm lời: “Lúc này muội đi làm cơm, Trần tướng quân đã nói với tỷ mấy câu, ngài nói muội cứ việc yên tâm, muội lên núi với thân phận đại phu, nếu muội không thích thì bất cứ ai cũng không thể ép uống muội được, dĩ nhiên kể cả Trần tướng quân. Thế nhưng, nếu muội cảm thấy tổn hại thanh danh thì thôi vậy.”

Tất nhiên Văn Đan Khê biết rõ Trần Tín đang ám chỉ điều gì, cô bật cười nói: “Giờ muội còn thanh danh gì để giữ nữa đâu, mà cũng chẳng quan tâm tới nó nữa.”

“Muội không lo cho mình thì cũng hãy lo cho hai đứa nhỏ, muội không biết khi đó chúng hoảng sợ tới mức nào đâu, haizz...”

Nói tới đây lòng Văn Đan Khê nhũn ra. Đúng vậy, lúc tai họa ập tới người lớn còn tạm ổn, nhưng trẻ con thì sao? Có bao nhiêu tên mã phi còn giữ được nhân tính mà không làm hại trẻ con đây. Nghe thôn dân nói lúc Thát tử kéo tới thì ngay cả chó gà chúng còn không tha.

Thế là cô nghiêm túc suy nghĩ lại vấn đề này một lần nữa.

Văn Đan Khê nhìn Lý Băng Nạ, giọng dịu dàng: “Tỷ đang làm thuyết khách cho Trần tướng quân đó à?”

Lý Băng Nạ không có được da mặt dày như Văn Đan Khê, chỉ đùa một câu mà cô đã đỏ ửng mặt, quở trách: “Đừng nói vậy, chẳng qua tỷ thấy làm vậy rất tốt thôi, bằng không tỷ đã chẳng thêm khuyên muội.”

Văn Đan Khê lắc lắc tay cô nói: “Rồi rồi, muội biết nỗi khổ tâm của tỷ. Nghe tỷ phân tích muội cũng thấy nó rất tốt.”

Văn Đan Khê suy tư chốc lát rồi hạ quyết định trong lòng. Tuy thế cô vẫn lo trước tính sau nhắc nhở Lý Băng Nạ: “Tỷ tỷ, lát nữa họ hỏi tỷ thì tỷ chỉ nói là đã truyền đạt lại cho muội thôi nhé, những chuyện khác cứ để muội tự nói với Trần tướng quân.”

Lý Băng Nạ nghĩ sơ qua đã hiểu ngay tính toán của Văn Đan Khê, cô cười véo mặt Văn Đan Khê: “Đồ quỷ ranh lợi này, xem ra tỷ không không cần lo muội thua thiệt nam nhân rồi.”

Văn Đan Khê cười mà không đáp.

Thật ra cô bất đắc dĩ lắm mới quyết định như vậy, vì ai cũng biết tâm tư của Trần Tín với cô hết. Đương nhiên, qua nhiều ngày gặp gỡ, cô cũng không phải không có cảm giác gì với hắn. Nhưng chút cảm giác đó còn chưa đủ để cô quyết định gả mình. Tính cô luôn thận trọng, đối với hôn nhân vẫn luôn giữ nguyên tắc thà thiếu chứ không tràn. Ở hiện đại, trước khi nam nữ cưới nhau có thể qua lại hẹn hò, tìm hiểu nhau thật kỹ mới ra quyết định sau cùng. Nhưng cổ đại thì không có những trình tự đó, chủ yếu là nhắm mắt cưới bừa, chỉ có những trường hợp cực đặc biệt mới có thể gặp nhau vài lần trước khi cưới, nhưng chỉ biết chung chung bề ngoài chứ chưa bàn tới tìm hiểu sâu hơn. Cô không muốn vì nhập gia tùy tục mà làm trái với lập trường mình luôn giữ vững, không có điều kiện, cô chỉ có thể tự đặt ra cho bản thân một điều kiện. Cho nên cô vẫn khăng khăng giả câm giả điếc với tâm lòng của Trần Tín, chỉ âm thầm quan sát xem rốt cuộc hai người có hợp nhau không. Như thế bản thân cô có tiến có lùi mà cũng chẳng lo làm chậm trễ đối phương. Nói lại thì, trước khi gặp cô Trần Tín vẫn còn độc thân, hơn nữa cô sẽ không khảo sát quá lâu đâu.

Nếu như muốn cô lên núi thì có mấy lời cô phải nói rõ với Trần Tín: Cô lên núi không có nghĩa là đã đồng ý lời cầu hôn của hắn. Cô có giá trị của riêng mình, có thể làm được rất nhiều việc, hắn hoàn toàn có thể coi cô như một thành viên của quân Phá Lô.

Thế là Văn Đan Khê lặng lẽ xếp sẵn suy nghĩ trong đầu, tính làm sao để tiến hành đàm phán với Trần Tín lần thứ hai.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Edit: Yunchan

Muốn đàm phán thì cô phải thể hiện được thực lực bản thân, Văn Đan Khê vắt óc nghĩ xem mình còn tài nào để tung ra không đây. Về phần thi từ ca phú, đàn hát xướng ca lĩnh tình gì đó, ách chừng mấy người đầu thô này chẳng thích nổi đâu. Còn đạo trị quốc, đạo buôn bán thì tạm thời họ không xài được. Xét hết một loạt thì ngẫm lại chỉ có y thuật và tài nấu ăn là còn đất dùng thôi. Văn Đan Khê định bụng sẽ vận dụng cách lần trước, làm một bữa cơm thịnh soạn để đãi nhóm Trần Tín ăn thả cửa, sau đó nhân cơ hội đặt vấn đề luôn thể.

Nghĩ thông rồi Văn Đan Khê bèn chào Lý Băng Nhạn, vào bếp kiểm tra xem có thể chuẩn bị món gì. Cô hít sâu một hơi, khởi động tay chân, nhủ thầm: Cô cần phải quen dần với hoàn cảnh này, về sau nó sẽ còn tiếp diễn nữa, nếu lần nào cô cũng sa sút tinh thần thế này thì sao sống tiếp được nữa chứ!

Văn Đan Khê trầm lặng lại tâm lý cho mình. Dần dần cô cũng lấy lại được sinh lực.

Cô nhờ Lý thăm và Vương thăm làm thịt hai con gà trống nuôi trong nhà, một con làm gà hầm nấm, một con làm món gà cay. Hôm nay trong thôn không bán thịt, nên cô bảo Lý thăm tới nhà lão Tiền đánh cá ở đầu thôn để mua tôm và hai con cá lớn. Và lại nấy hôm trước Tuyết Tùng theo đám con nít bắt được nửa thùng lươn và ốc đồng, gom góp lại cũng đủ một bàn thức ăn lớn rồi.

Lý Băng Nhạn cũng muốn vào bếp phụ một tay, song Văn Đan Khê không cho cô ra ngoài mà bắt cô phải nghỉ ngơi cho thật khỏe.

Tần Nguyên nhân cơ hội tranh thủ hỏi thăm Lý Băng Nhạn chuyện tiến triển tới đâu. Trần Tín ngồi bên cũng đồng tai lên lắng nghe. Lý Băng Nhạn nhớ lời Văn Đan Khê dặn nên chỉ nói mình đã truyền lời, còn Văn Đan Khê nghĩ sao thì cô không biết được. Tần Nguyên cười cảm ơn cô, sau đó chuyển qua hỏi chuyện hai đứa trẻ, Trần Tín thì hơi hồi hộp trong lòng.

Lúc này Hạ hắc tử đảo tròn mắt, chồm miệng vào: “Lão Nhị này, người nói với cô ấy thế này đi, chúng ta bảo cô ấy lên núi hoàn toàn không có ý gì khác, chỉ tại trên núi quá thiếu đại phu, đầu bếp cũng thiếu. Cô ấy vừa biết y thuật vừa biết nấu ăn vừa biết chữ, tương lai thế nào cũng đủ chuẩn làm người có học văn thứ ba trên núi.”

Mặt Thạ phản đối ý kiến của Hạ hắc tử: “Thiếu đại phu với thiếu đầu bếp khi gì, toàn nấy thứ tạp nham, chúng ta thiếu nhất chính là tẩu tử!”

Hạ hắc tử nói tiếp với cái mặt khinh bỉ: “Người ngu à, câu này chỉ giấu trong bụng thôi, nói ra mà được sao? Chắc, người thiếu học thức đúng là không kín nổi cái mồm.”

Hai người này vừa lên tiếng thì mọi người chỉ còn biết câm nín. Tần Nguyên cười chịu thua, quyết định không thảo luận đề tài này nữa. Tới đây Hạ hắc tử mới sực nhớ ra Lý Băng Nhạn còn ở đây, lập tức khóa mồm lại. Mặt Thạ thì rất bức mình, lần nào hắn nói cũng là sự thật, sao chẳng ai thích nghe hắn nói thật thế.

Tần Nguyên quay sang thảo luận vài chuyện khác với Trần Tín: “Đại ca, sắp tới lưu dân sẽ tăng lên rất nhiều, chúng ta có thể nhân cơ hội này để chiêu mộ thêm binh sĩ. Người của chúng ta quá ít, giờ đây phân ra mấy đội thì càng ít hơn.”

Trần Tín gật đầu: “Được, để xem rồi lo liệu đi.”

Tần Nguyên bổ sung: “Thêm người thì e là sẽ thiếu lương thực, chúng ta phải ra sức khai khẩn nhiều đất hoang hơn nữa.”

Hai người trao đổi qua lại, phần nhiều là Tần Nguyên cho ý kiến, thỉnh thoảng Trần Tín sẽ góp vào mấy câu.

Đối với chủ đề này, Hồng đại hồ tử và Hạ hắc tử có thể xen vào vài câu, trong khi Mặt Thạ thì chẳng có tí hứng thú nào. Lý Băng Nhạn không tiện ở lại đây góp lời nên bèn dắt hai đứa trẻ ra sân sau.

Cô vừa đi khỏi, Hạ hắc tử đã quay ngay sang Mặt Thạ, nhỏ giọng bàn bạc: “Người nói coi, mấy lần trước chúng ta chưa thành công lần nào, đợt này có nên lấy công chuộc tội không?”

Mặt Thạ gật đầu nghiêm túc: “Đương nhiên.”

Hai người núp trong góc phòng rỉ rả thương lượng, cổ nhỏ giọng hết sức.

Hạ hắc tử: “Hai chiều trước thất bại, phải nghĩ ra chiều mới.”

Mặt Thạ vỗ vỗ đùi, thỉnh thoảng một tia chớp lóe lên trong óc: “Tất cả chúng ta đều liên quan tới cá, hay là nhét vào bụng cá thứ gì đó đi.” Dù thất bại cũng có cá để ăn.

Hạ hắc tử liếc xéo: “Đầu heo.”

Mặt Thạ gân cổ đốp lại: “Người mới là đồ đầu heo, người còn thiếu đầu óc!”

“Khụ khụ.” Tiếng cãi nhau của hai người lọt vào tai Trần Tín, hắn lờ mờ Mặt Thạ một cái sắc lèm, chậm rãi thả ra một câu: “Rảnh quá thì đi làm việc đi.”

Hai người đành hậm hực ngậm miệng lại. Hạ hắc tử xách ghế ngồi cạnh Hồng đại hồ tử, bỏ lại Mặt Thạ ngồi sầu sầu một mình với góc tường.

Chỉ mới một lát mà Mặt Thạ đã ngồi không yên chỗ. Hắn cứ ngo ngoáy trên ghế hồi lâu, cuối cùng quyết định vào bếp ngó thử. Còn chưa thò chân vào bếp hắn thì đã ngửi thấy mùi thơm nức mũi phả ra từ bên trong. Văn Đan Khê vừa liếc thấy hắn thì đã bảo hắn bụng thức ăn lên phụ Lý thăm mà chẳng có lấy tý khách sáo nào. Chuyện này thì Mặt Thạ hết sức cam tâm tình nguyện.

Món dọn lên đầu tiên chính là lươn rán mỡ, trai sông rang và ốc đồng xào, tiếp theo là cá dầm đường, cá luộc và tôm nướng. Mặt Thạ với Hạ hắc tử ngó bàn thức ăn đầy đủ sắc hương vị mà đồng lòng nuốt ực nước miếng, hai người liếc nhau, cùng hạ quyết tâm phải nghĩ mọi cách để đại tẩu lên núi nhanh nhất có thể.

Đội thịt gà và bánh nướng áp cháo bung lên rồi, Văn Đan Khê bảo mọi người chuẩn bị ăn cơm. Trong khi đó mọi người đều rất ăn ý chừa một chỗ trống ngay kế bên Trần Tín.

Tiếng hô khai tiệc của Văn Đan Khê vừa dứt, Mặt Thạo đã thò đũa ra, gấp ngay một miếng cá luộc to dùng mà hân đã ngấp nghé từ lâu, ăn tới quên trời quên đất. Những người còn lại cũng đều động đũa, chỉ mỗi Tần Nguyên là còn nhả nhai chút đỉnh, thỉnh thoảng quan tâm gấp thức ăn cho hai cô gái trên bàn. Đương nhiên, y không dám quá quan tâm tới Văn Đan Khê. Lúc này Trần Tín cũng không đoái hoài tới ánh mắt người khác, hân dùng một đôi đũa sạch gấp đủ loại thức ăn vào trong bát Văn Đan Khê: “Đây, cô ăn nhanh chút đi, không thì lát nữa bị mấy tên kia ăn sạch mất.”

Nói xong hân còn chột dạ nhìn thử phản ứng của những người khác, trên thực tế hân nghĩ hơi thừa, vì giờ phút này trong mắt đám kia chỉ còn mỗi cơm, nào để ý tới cái gì nữa đâu!

Văn Đan Khê cười cười đáp lại hân: “Ngài ăn mau đi, đừng gấp cho ta nữa.”

Trần Tín vừa nhìn thấy nụ cười của cô thì tim đã nhũn ra hết như con lươn rần trên bàn. Hân cúi đầu ăn, nhưng có lẽ là vì nghĩ tới hình tượng, nên kiểu ăn nhả nhai hơn trước đây rất nhiều.

Bầu không khí trên bàn dần rộn rã hân lên, mọi người vừa ăn vừa tán dóc.

Lúc Mặt Thạo ăn tới món lươn rần thì lên giọng than thở với về mặt thán phục: “Ai ngờ lươn lại ngon thế này chứ, trong cái hồ dưới chân núi chúng ta có đây ra, Cao Bàn Tử vớt mấy con làm một nồi mà khó ăn chết được, còn sót cả răng.”

Hạ hắc tử cũng bồi thêm: “Ừ, trai sông này cũng đầy nhóc hồ.”

“Hừ, lần trước ta bắt mấy con cá lớn bảo nhà bếp làm, ai dè tanh khỏi bàn.”

...

Hai người vừa ăn nhiệt tình vừa bình luận ra rả về món ăn, càng nói càng hăng, còn mấy chuyện không vui vừa rồi thì vứt hết vào bụng cá.

Tần Nguyên ngoảnh sang Văn Đan Khê: “Món lươn này Văn đại phu làm thế nào vậy? Rất ngon.”

Văn Đan Khê cười kể lại cách làm cho y: “Sau khi bắt lươn về thì nuôi trong nước hai ngày, nhớ phải thay nước liên tục, sau đó nhò vào trong nước vài giọt dầu đề bùn cát trong bụng nó thải ra hết, cuối cùng mới rót tiếp rượu trắng vào...”

Tần Nguyên hỏi còn Văn Đan Khê đáp, Trần Tín ngồi bên nghe không sót chữ nào, hân đột nhiên cảm thấy nghe cô nói chuyện thế này cũng là một loại hưởng thụ.

Sau khi cả bọn ăn cơm xong thì trời còn chưa tối hẳn, tốp năm tốp ba thôn dân dắt díu nhau tới trị thương, đa số họ bị thương không quá nghiêm trọng.

Mọi người chen chúc trong sân bàn tán ầm ĩ.

“Ấy dà, người đã tới Phương gia chưa? Phương Đại Sơn bị mã phi giết chết rồi, đúng là đứa nhỏ đáng thương mà.”

“Ừ, bọn Đại Sơn chết vì bảo vệ thôn, sau này chúng ta phải giúp đỡ nhà họ nhiều hơn mới được.”

“Tất nhiên rồi, haizz...”

“Còn Vương gia nữa.”

...

Văn Đan Khê xem bệnh cho thôn dân xong thì đa số họ đều về nhà lo tiếp chuyện gia đình, nhưng một số phụ nhân có quan hệ tốt với Văn gia thì ở lại phụ Lý Băng Nhạn ít việc nhà.

Trần Tín đã tự giác linh ra sân sau hóng gió. Ban đầu Mặt Thạo cũng muốn tới đó góp vui, nhưng lại bị Hạ hắc tử từ ít nhiều còn có mắt nhìn tha đi chỗ khác, nhìn điệu bộ của đại ca chắc chắn là muốn đi tìm Văn Đan Khê nói chuyện, bọn mắt chột này đi xem nào nhiệt cái nỗi gì.

Tới khi Văn Đan Khê dọn dẹp đầu vào đó thì trời cũng sụp tối rồi. Lý Băng Nhạn và mấy phụ nhân đang trò chuyện ở phòng bên, trong nhà chính chỉ còn một mình cô. Cô chong đèn rồi ngồi xuống và lại quần áo. Lúc cô mới xuyên thời không tới đây thì vẫn chưa biết thù thù gì, sau đó nhờ học theo các đại thẩm và đại tẩu trong thôn, nên giờ và quần áo trông cũng tạm tạm.

Trần Tín ngồi ở sân sau một lát thì dùng đỉnh đi vào nhà chính, lúc bước vào còn cố tình nói lớn tiếng: “Sân sau nhiều muỗi quá, cắn chết ta.”

Văn Đan Khê cắn phụt đầu sợi chỉ, cầm cúi làm tiếp chuyện của mình. Trần Tín cứ bước sấn lên trước, lúc tới gần hân mới phát hiện thứ cô đang vá chính là y phục của mình. Bỗng dưng, đáy lòng hân dâng lên một dòng nước ấm. Hân nhìn cô đờ đẫn mà chẳng nói lời nào.

Văn Đan Khê đang nghĩ nên mở lời với hân thế nào, ai dè vừa ngẩng đầu lên lại thấy ngay cái dáng ngờ nghệch của hân. Cô nhất thời buồn cười, phụt một cái bật cười thành tiếng, Trần Tín như sực tỉnh lại, vội vã vớ lấy cái ghế ngồi xuống.

Văn Đan Khê suy nghĩ giây lát, cuối cùng quyết định khai sơn dựng núi.

Cô vừa vá áo vừa nói: “Ta vừa biết y thuật vừa biết chữ, nấu ăn cũng biết đôi chút, sau khi lên núi có thể giúp các người không ít chuyện.”

Trần Tín nghe xong thì buồn bực đáp: “Những chuyện đó đều có người làm rồi, không cần tới cô.”

Văn Đan Khê nói tiếp: “Tuy nữ nhân như chúng ta không thể ra trận giết địch, nhưng may vá, gieo trồng, nuôi gà gì đó đều làm được hết, không thể tính là ăn không ngồi rồi.”

Trần Tín nghe mà hớn hức bồi trong lòng, cô nói vậy là ý gì. Ăn không ngồi rồi là sao chứ?

Hắn cất giọng nói: “Trên núi chúng ta chẳng thiếu ai, đầu bếp, may vá, nông phu muốn người nào có người nấy. Còn chỗ đâu cho cô làm?”

Văn Đan Khê phì cười ra mặt: “Vậy ngài nói xem, rốt cuộc các người thiếu ai mới được?”

Lúc đầu cô cứ tưởng là mình có thể đầu cơ kiếm lợi, nào ngờ người ta căn bản không thèm ngó tới.

Trần Tín bóp trán, ấp a ấp úng cả buổi mới nhỏ giọng nói ra một câu đầy chột dạ: “Hiện giờ chỉ còn một vị trí thiếu người nhất, tìm rất lâu rồi vẫn không có ai thích hợp.”

Văn Đan Khê vừa nghe thì nhất thời háng hái hẳn lên: “Là vị trí nào?”

Cô đã nghĩ kỹ rồi, bất kể vị trí này làm gì, cô nhất định phải lừa dối phương tin mình đủ khả năng đảm nhiệm.

Trần Tín ngược ngừng giờ tay sờ sờ cổ, cười khờ nói: “Ta, thiếu một người vợ.”

Văn Đan Khê: “...”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Edit: Yunchan

Văn Đan Khê hết sức buồn bực, sao quanh đi quẩn lại hẳn cứ nói tới vấn đề này chứ! Cô lấy lại bình tĩnh, lúc này hai người chưa quá thân, cô không thể nào nói thật suy nghĩ của mình cho hắn biết một cách tự nhiên được. Suy đi xét lại chỉ còn cách là xài lại có đó thôi.

Văn Đan Khê háng giọng, nói với vẻ mặt nghiêm túc: “Lần trước ta đã nói rồi, ta muốn giữ đạo hiếu với phụ mẫu và huynh trưởng. Nếu ngài nghĩ vậy thì ta không đi nữa.”

Trần Tín vừa nghe cô nói không đi thì lập tức luống cuống, lật đật thỏa hiệp: “Đừng đừng, ta không nghĩ tới chuyện này nữa là được chứ gì.”

Nói đoạn hắn rầu rĩ cúi gằm đầu, lăm lăm thêm một câu: “Thiếu thì thiếu, dù sao cũng thiếu bao nhiêu năm nay. Chờ một lát cũng không sao.”

“...”

Văn Đan Khê ngẫm lại giây lát rồi bổ sung: “Lúc trước ta dự định chịu tang hai năm, nhưng ngẫm lại bây giờ là thời kỳ đặc biệt, cho nên quyết định chỉ chịu tang một năm là đủ, một năm sau ta sẽ cho ngài câu trả lời thuyết phục...”

Ngụ ý của nửa câu sau là: Ngài có cơ hội một năm, bởi ta chưa nói là không đồng ý. Ngược lại cô cũng có thời gian để suy nghĩ kỹ càng hơn, một năm sau, bất kể cô thấy mình có hợp với người ta hay không, thì cũng sẽ đưa ra quyết định. Tuổi trẻ của nam nhân cũng là tuổi trẻ, không thể nào nán nã lâu quá được.

Trần Tín nghe cô đặt ra thời hạn, tuy không quá như ý nhưng tốt xấu gì cũng có một tia hy vọng. Trong lòng vui vẻ hơn hẳn, mặt tỏa ra ánh hào quang phơi phới, giọng điệu cũng kích động thấy rõ: “Cô yên tâm, lên núi rồi cô muốn làm gì tùy thích, không ai dám bắt cô làm chuyện mình không thích đâu.”

Văn Đan Khê tiện đà tiếp lời: “Đúng là ta không nhìn lầm, ngài nói thế thì ta an tâm rồi, chúng ta cứ quyết định vậy đi.”

Trần Tín gật đầu bất đắc dĩ, sao hẳn cứ cảm thấy mình vừa sa vào cái bẫy đã được cài sẵn thế này?

Văn Đan Khê đạt được mục đích rồi nhưng vẫn không quên thấy cho đối phương quả táo ngọt, cô nói với giọng chân thành: “Thời cuộc hiện nay quá

loạn lạc, may nhờ có ngài, bằng không ta thật lòng không biết phải xoay sở làm sao. Các huynh đệ núi Nhạn Minh cũng chính trực nhiệt tình như ngài vậy, bằng không ta đã không dám lên núi rồi.”

Trần Tín nghe cô khen mình thật lòng thật dạ như thế, trong ngực bỗng trĩu nặng cảm giác bi tráng hào hùng, lưng cũng trở nên thẳng đuột, đôi mắt màu biển đổi sang màu rực rỡ như ngọc bích, song miệng hắn vẫn không quên thốt ra mấy câu khiêm tốn: “Nào có, đây là chuyện phải làm thôi.”

Trong lúc trò chuyện Văn Đan Khê cũng đã tranh thủ vá xong chiếc áo trong tay, cô đưa nó qua nói: “Áo vá xong rồi, giờ cũng đã trễ ngài nên về phòng nghỉ ngơi đi.”

Trần Tín nhận lấy áo nhưng vẫn ngồi bất động, hắn ngoảnh đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, trời chỉ mới tối chưa bao lâu thôi, trễ hời nào.

Nhưng chủ nhân đã nói thế rồi, không muốn đi cũng không được, hắn buộc lòng phải đứng dậy, cả kẻ thật lâu mới lên tiếng: “Gian phòng kẻ bên nhiều muỗi, ở đây lại chẳng thấy con nào. Chắc muỗi cũng biết cô là đại phu.”

Văn Đan Khê cảm nín, sao nghe câu này cứ dị thể nào ấy.

Cơ mà người ta đã không muốn đi thì cô cũng không đuổi thẳng được, dù gì về sau người ta cũng là lãnh đạo trực tiếp của cô mà, không thể mịch lòng được.

Nghĩ tới đây, Văn Đan Khê lại cầm cái rô thêu lên làm tiếp, trong khi Trần Tín vẫn đứng yên một bên nhìn cô lom lom. Chẳng bao lâu sau, chợt nghe thấy tiếng nói chuyện và tiếng bước chân của Lý Băng Nhạn với những phụ nhân vang lên bên ngoài nhà. Lúc này Trần Tín không đi cũng không được nữa.

Hắn vừa mới bước chân khỏi phòng, Lý Băng Nhạn tiễn những phụ nhân về xong cũng vừa quay về phòng, cô nhìn Văn Đan Khê cười hỏi: “Đã nói chuyện xong chưa.”

Văn Đan Khê gật đầu: “Xong rồi.”

Nghe thế Lý Băng Nhạn bèn nhắc một cái ghế ngồi xuống, bắt tay vào may chung với Văn Đan Khê.

Sáng hôm sau, Hồng đại hồ tử và Quách Đại Giang dẫn người vào thành mua lương thực, Văn Đan Khê đưa cho họ một tờ giấy nhờ mua hộ được phẩm và vật dụng hằng ngày. Mặt Thạ và Hạ hắc tử đã biết tin Văn Đan Khê đồng ý lên núi Nhạn Minh, nên mới bành mắt ra hai tên này đã kéo tới giục: “Văn đại phu, đề bọn ta dọn nhà phụ cô cho.” Y như sợ cô đổi ý không thêm đi nữa vậy.

Văn Đan Khê cười nói: “Ta còn muốn thu dọn một chút nữa, lúc nào chuẩn bị xong thì sẽ báo cho các người.”

Hai người cười hề hề rồi chạy tới chỗ khác làm việc.

Còn Tần Nguyên thì rải tin khắp thôn, báo rằng các thôn dân có thể lên núi Nhạn Minh sống trên nguyên tắc tự nguyện, thôn dân ở trên núi khai hoang ba năm đầu có thể miễn thu thuế. Sau khi tin này loan ra, khá nhiều người do dự phân vân. Có người biết Văn Đan Khê muốn đi bèn tới đây nghe ngóng tình hình.

Văn Đan Khê cũng rõ ý của những người này, chuyện họ nhận sự che chở của quân Phá Lỗ còn tạm chấp nhận được, vì ai cũng hiểu thời cuộc rối ren muốn sống sót không dễ chút nào. Song nếu lên núi thì cơ bản chẳng khác nào vào rừng làm cướp. Thanh danh dòng họ, hôn sự của nữ nhi đều phải chịu sự ảnh hưởng to lớn. Sau khi các thôn dân xác nhận được tin này, ánh mắt nhìn Văn Đan Khê cũng thay đổi ít nhiều.

Văn Đan Khê cũng lười nói nhiều, nói đối phó đám ba câu rồi đuổi khéo người về. Ai ngờ mấy ngày sau, số thôn dân kéo tới Văn gia nghe ngóng tin tức mỗi lúc một nhiều hơn, phần lớn họ đều nhìn cô bằng ánh mắt thông cảm xót xa. Có vài đại thẩm hiền lành còn sụt sùi nói: “Con gái đáng thương, rốt cuộc cháu vẫn bị hắn nhớ thương.”

Văn Đan Khê kinh ngạc ra mặt: Chuyện gì thế này?

Chuyện diễn ra sau đó có phần thiên về hướng bi kịch. Chẳng biết ai khơi mào loan tin đồn rằng Văn Đan Khê bị Trần Tín coi trọng, cho nên tên đầu sỏ thổ phỉ này mới vì phạm lỗi thế không chiếm đoạt dân nữ, muốn ép cưới Văn Đan Khê bằng được.

Còn có người đồn rằng Trần Tín mang an uy của thôn dân thôn Thanh Khê ra để uy hiếp Văn Đan Khê, Văn Đan Khê vì hương thân phụ lão toàn thôn mà lâm liệt hiên ngang, đứng ra hi sinh thân mình. ... Kha khá người còn tự động bỏ não bằng hình tượng một cô gái nhẫn nhịn chịu nhục, cao thượng xả thân, hy sinh vì nghĩa. ...

Sau rốt, tin đồn càng lan xa thì càng thêm mất thêm tai, tam sao thất bản. Ban đầu, Văn Đan Khê cũng cố giải thích là mình tự nguyện nhưng chả ai thèm tin. Mọi người chỉ muốn tin thứ mà họ nghĩ thôi. Sau vài lần thử, Văn Đan Khê dứt khoát quyết định học tập lão thiền sư, cầm mõ không nói, chỉ cười không đáp.

Khi tin đồn thất thiệt này lọt tới tai Mặt Thạ và Hạ hắc tử thì cả hai tức tới đập bàn. Hạ hắc tử cáu giận bất bình: “Mấy người này nghĩ quái gì vậy hả, nếu quân Phá Lỗ chúng ta cướp nữ nhân thật, thì trên núi có ế nhan nhân như bây giờ không? Chúng ta thù thân như ngọc, giữ mình trong sạch, vậy mà lại bị gieo tiếng xấu, rõ là ức chết đi được mà!”

Mặt Thạ thì tròn tới trắng mắt, ức chế tới độ cào cào vết sẹo trên mặt.

Đột nhiên hắn vỗ đùi la lên: “Có rồi!”

Hạ hắc tử đang nổi điên, không kiềm được lửa nóng liếc xéo hắn một cái, nói giọng lạnh run: “Có cái khi gì? Ngươi có bệnh à?”

Mặt Thạo trừng tới lúc mắt đáp: “Ta đột nhiên có một kế cực hay, ngươi ghé tai lại đây.”

Hạ hắc tử chẳng tin hắn nghĩ ra được kế gì hay ho, dù vậy vẫn bắt đắc đi bước tới, hỏi với giọng hời hợt: “Ồ, nói coi, ta nghe.”

Mặt Thạo sợ mình quên bống mất nên nói ào ào một hơi: “Ngươi nhìn đi, bây giờ những thôn dân này đồn đại ca muốn cướp Văn đại phu làm áp trại phu nhân, đại ca có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch nữa, ngươi nghĩ coi giờ nên làm gì đây?”

Hạ hắc tử lầm bầm: “Làm gì nổi nữa, đồn thì cũng đồn hết rồi, nói tiếp thì cũng chả mất miếng thịt nào.”

Lần này tới lượt Mặt Thạo khinh bỉ Hạ hắc tử: “Hừ, còn dám xưng là người có học thức thứ hai, có nhiều đó mà không nghĩ ra. Ngươi đóng tai lên mà nghe ta nói đây, chúng ta cứ dứt khoát tương kế tựu kế làm vậy làm vậy... hiểu chưa?”

“Hà ——” Hạ hắc tử nghe xong kế của Mặt Thạo thì mặt mũi cũng dần ra.

Lát sau hắn mới lên tiếng với giọng cảm thán: “Lão Ngũ à, đầu óc ngươi cũng có lúc sáng sủa, kế này được, hay hay.”

Mặt Thạo vênh vao: “Hay gì, phải nói là tuyệt cú mèo.”

Hạ hắc tử chẳng buồn cự nhau với hắn, gật đầu lia lịa: “Phải phải, đây quả là con cóc trước trời mưa —— tuyệt cú mèo.”

Cả hai đều là người mau lẹ nên đã tính thì làm liền. Vừa bàn xong chuyện bèn gấp rút bắt tay chuẩn bị ngay.

Qua mấy ngày, Văn Đan Khê sắp xếp mọi chuyện xong xuôi, đồng thời cũng chán chẳng muốn nghe các hương thân hỏi dò ý kiến nữa, cho nên dự định lên núi ngay. Mặt Thạo và Hạ hắc tử nghe thế thì đồng ý rồi rít, chạy tới thật nhanh để dọn nhà phụ cô.

Sớm hôm sau, chợt nghe trong thôn vang lên tiếng kèn trống dồn dập từng hồi.

Văn Đan Khê hỏi Lý Băng Nhạn với giọng thắc mắc: “Hôm nay nhà ai có việc vui sao?”

Lý Băng Nhạn lắc đầu mù mịt.

Hai người cũng tò mò theo những người khác đứng ở cổng sân hóng cuộc vui, từ đằng xa đã nhìn thấy bốn người đàn ông cường tráng khiêng một chiếc kiệu hoa rảo bước như bay tới Văn gia. Mà đi trước mở đường lại chính là Mặt Thạo và Hạ hắc tử.

Tới đây Văn Đan Khê càng thắc mắc hơn. Cô đang mãi suy nghĩ thì chợt nghe Mặt Thạo oang oang cái mồm: “Này này, nhường đường tí nào, nhường tí nào, để đại tẩu ta lên kiệu hoa nào.”

Ai nấy đều mở to mắt ngó nhau: Đại tẩu hắn là ai?

Chỉ giây lát kiệu hoa đã khiêng tới ngay trước mặt Văn Đan Khê, tiếp đó hai bà mỗi ăn mặc sắc sỡ bước qua, Văn Đan Khê nhận ra một người trong số đó là bà mối Tiền từng tới nhà thuyết phục mình.

Hai bà mối sẵn tới lời lời kéo kéo Văn Đan Khê lên kiệu hoa, vừa lời vừa nói như hát: “Văn cô nương à, cô lên kiệu hoa nhanh đi mà, gả qua đó nhất định cô sẽ được ăn ngon mặc đẹp chỉ tay năm ngón, đi đâu mà tìm được mối tốt thế này cơ chứ.”

Mặt Thạo đứng bên cũng hét ầm lên hung ác: “Hừ, rượu mồi không uống lại thích uống rượu phạt à, đại ca của ta đã xuống nước mồi bà mối tới tận đây, vậy mà cô còn không vui hả. Hôm nay ta nói thẳng cho cô biết, nếu cô cứ cự tuyệt tiếp thì đại ca ta sẽ bỏ mặc thôn của cô luôn, mà phi Thát tử quái gì đó khỏi cần nhờ tới bọn ta nữa.”

Văn Đan Khê nhìn mấy người này kẻ tung người hứng mà thộn mặt ra, cả buổi chẳng mò ra được gì sất.

Hạ hắc tử vội vàng sáp tới thì thào một câu: “Tẩu tử à, tẩu phối hợp diễn trò tí đi mà, mau mau lên kiệu đi mà.”

Văn Đan Khê còn hơi ngần ngại, nhưng đã bị hai bà mối phốp pháp lời tuột vào trong kiệu, bốn kiệu phu khiêng lên ngay lập tức, sau đó chạy vội đi.

Tuyết Tùng và Tuyết Trinh sợ tới nỗi khóc văng lên, Lý Băng Nhạn cũng vùng vẫy không ngừng. Mặt Thạo và Hạ hắc tử vội vàng lên tiếng khuyên giải, giải thích cặn kẽ. Sau đó sai người vác theo đồ đạc mà Văn Đan Khê đã chuẩn bị trước, cùng nhau lên núi.

Thôn dân thôn Thanh Khê bàn tán loạn hết cả lên, có mấy người chính nghĩa toan bước lên nói lý, nhưng nhác thấy Mặt Thạo và toán binh sĩ hung ác bặm trợn, thì ai nấy đều nhất gan lùi hết xuống.

Lúc sắp đi Mặt Thạo còn không quên tặng kèm một câu quát tháo: “Đủ rồi, đừng gào nữa, đại ca ta nói chỉ cướp lần này thôi, sau này chả cướp nữa đâu!”

Giọng hấn vừa dứt thì bỗng nghe thấy một tiếng quát vang lên còn khủng khiếp hơn hấn gấp mười lần:

“Lão Ngũ, chuyện gì đây hả?!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Edit: Yunchan

Trần Tín đen mặt trừng mắt nhìn Mặt Thạo nổi giận đùng đùng. Mặt Thạo thót tim chột dạ quay phắt đầu đi, nhưng ngay sau đó hấn bỗng thẳng lưng lên, nói kiêu đã hồng thì cho hồng luôn: “Đại ca, huynh đừng nổi nóng. Dù huynh cướp hay không cướp thì người ta cũng cho là huynh cướp thôi, bây giờ huynh có tức thì người cũng đã lên kiêu rồi.”

Trần Tín chau chặt mày, siết chặt tay, trông điệu bộ đáng sợ như muốn xé nát người tới nơi. Mặt Thạo thấy tình hình này thì hoảng tới nỗi co rúm lại, trước đây lão đại cũng từng động thủ rồi, thôi thì, ba mươi sáu kế tâu là thượng sách.

Hấn nhìn quanh quất một hồi, đúng lúc bắt gặp Tàn Nguyên đang đi tới từ đầu bên kia, lập tức rống cổ la lớn: “Lão Nhị tới rồi!”

Quả nhiên Trần Tín ngoảnh qua hướng Tàn Nguyên ngay lập tức. Mặt Thạo thừa cơ tra đầu vào chân chuồn nhanh ra sau Tàn Nguyên.

Trần Tín không tiện đuổi theo, đành sầm mặt nhìn Tàn Nguyên, tức mà chẳng biết làm sao: “Đệ nghĩ xem bây giờ nên làm sao đây?”

Tàn Nguyên cố nhịn cười, giả vờ nghiêm túc suy tư chốc lát, đánh mặt nói: “Đại ca đừng ở lại đây mà nên về núi đi, đệ sẽ giải thích cho các hương thân hiểu, đệ đoán Văn đại phu cũng chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, có lẽ bây giờ đang sợ hãi không chừng.”

Trần Tín vừa nghe đã quỳnh lên: “Có thể lắm, cô ấy nhất gan nhất định đã bị dọa, ta phải về nhanh giải thích mới được!”

Nói rồi hấn phóng thật nhanh lên ngựa, cấp tốc chạy về núi Nhạn Minh. Tàn Nguyên hướng mắt nhìn theo bóng dáng của Trần Tín, chờ hấn đi xa rồi mới phá lên cười lăn lộn. Mặt Thạo núp bên góc y với ánh mắt kỳ quái, không biết y đang cười cái gì.

Tàn Nguyên cười hả dạ xong, xoay người cầm quạt gõ gõ cái đầu to của Mặt Thạo: “Đệ ở yên đây chờ đi, ta đi giải thích với hương dân vài câu, sau đó cả bọn về núi xem náo nhiệt.”

Mặt Thạo cười hề hề, ngoan ngoãn chờ tại chỗ.

Trên đường núi nối từ thôn Thanh Khê lên núi Nhạn Minh, một cỗ kiệu hoa đỏ chói lác lác đi tới. Văn Đan Khê đang ngồi gọn gàng trong kiệu, lúc này cô đã hơi rõ chuyện gì vừa diễn ra, không nhịn nổi bèn mắng thảm hai tên chết bầm kia trong bụng.

Họ không làm gì thì ít nhất thôn dân chỉ suy đoán suông thôi, giờ thì tin Trần Tín bắt cô đã thành thật luôn rồi. Thế nào sau này núi Nhạn Minh cũng bị ảnh hưởng tiêu cực cho xem, ối...

Thảo nào người ta thường nói “*Vật hợp theo loài, người tụ theo bầy*”, chẳng sai chút nào, mấy tên quây quanh Trần Tín toàn là đồ đàn thôi.

Bốn kiệu phu chạy hết tốc lực hồi lâu, áng chừng cũng mệt mỏi nên chậm rãi dừng lại, đổi qua một nhóm khác.

Mọi người nghỉ chân xong toan đứng dậy đi tiếp, thỉnh thoảng nghe thấy tiếng vó ngựa vọng tới rầm rập. Sau đó là tiếng lấp ba lấp bắp của Hạ hắc tử: “Tướng, tướng quân, chẳng phải ngài đang làm việc với quân sư sao?”

Trần Tín liếc hấn một cái sắc lèm, quát lớn: “Cút qua một bên! Lát nữa ta tìm người tính sổ sau!”

Hấn vừa quát xong thì chân cũng đã tới trước kiệu, vội vàng vén màn kiệu nhìn vào trong, vừa khéo chạm phải cặp mắt đen láy của Văn Đan Khê.

Hấn háng giọng giải thích: “Khụ khụ, có hù cô sợ không? Không phải ta bảo họ tới bắt cô đâu.”

Văn Đan Khê mỉm cười: “Hạ hắc tử đã nói với ta rồi.” Nói đoạn cô khom lưng chậm rãi bước ra khỏi kiệu.

Hạ hắc tử đứng bên mà thấp thỏm bất an, sợ Trần Tín xử phạt nên vội vàng nhân dịp này bước lên phân trần cho mình: “Văn đại phu, Tướng quân, hai người hãy nghe thuộc hạ nói. Chúng thuộc hạ làm vậy là nghĩ cho Văn đại phu thôi.”

Trần Tín trừng hấn nạt: “Các người bắt cô ấy lên núi mà là nghĩ cho cô ấy sao?!”

Hạ hắc tử xoay tít đôi tròng mắt, cười nịnh đáp: “Xin Tướng quân hãy ngắm lại, lúc các hương thân biết Văn đại phu lên núi đã bàn tán gì?”

Trần Tín lặng thinh, đương nhiên hắn biết mọi người bàn tán gì. Một nhóm nói hắn cưỡng ép cô, chuyện này thì chẳng hề hắn gì, đằng nào hắn cũng không quan tâm tới tiếng tăm của mình. Nhưng lời đồn của nhóm khác thì không được lọt tai như thế, gì mà Văn Đan Khê ham mê vinh hoa phú quý nên bỏ thân cho cướp, làm hắn tức tới quá sức chịu đựng. Hắn bảo mọi người phải giấu diếm chuyện này, không dám cho Văn Đan Khê biết, mặt khác cũng rất sợ Văn Đan Khê kiêng kị danh tiếng rồi đổi ý không đi nữa.

Hạ hắc tử thấy lời của mình có tác dụng, xốc lại tinh thần nói tiếp: “Mặc dù chúng ta làm vậy sẽ tổn hại tới danh tiếng của Tướng quân, nhưng thay vào đó thanh danh của Văn đại phu sẽ vẹn toàn. Khẳng định sau này mọi người đều đồn rằng cô ấy buộc phải lên núi vì bất đắc dĩ. Thế thì Tướng quân có gì để buồn bực chứ!”

Nghe thế, sắc mặt Trần Tín dịu lại thấy rõ, ừm, nói vậy thì cướp đúng rồi. Thế cũng hay, đỡ phải đêm dài lắm mộng.

Hắn nhìn qua Văn Đan Khê lần nữa, nét mặt cô lúc này khá bình tĩnh, hình như không có vẻ gì là tức giận, thấy thế lòng hắn càng kiên định hơn, chưa kể còn thấy hơi vui sướng.

Hạ hắc tử thấy mình đã thanh toán xong Trần Tín, vội cười hi hi nói: “Văn đại phu, cô lên kiệu nhanh lên, lát là tới ngay.”

Trần Tín lại phát tay nói: “Ngồi kiệu xóc lăm, cười ngửa với ta tốt hơn.”

Văn Đan Khê không muốn cười chung ngửa với hắn trước mặt mọi người, bèn chui thật lẹ vào trong kiệu cao giọng nói: “Khiêng kiệu đi, ta thích ngồi kiệu.” Lớn tới ngàn này mà cô chưa được ngồi kiệu lần nào đâu.

Trần Tín thấy cô chui vào kiệu với tốc độ bỏ trốn thì hơi mất mát trong lòng. Nói thật ra suy nghĩ trong lòng, thì hắn còn muốn công cô lên núi nữa kia.

Hắn suy nghĩ chốc lát rồi đột nhiên bước lên, gạt kiệu phu ở bên phải phía trước kiệu ra, nói: “Ra ra, nguoi đi chậm quá, để ta khiêng thay cho.”

Kiệu phu trở mặt nhìn gậy lát, nhủ thầm trong bụng, ta còn chưa đi bước nào sao ngài biết chậm? Nhưng hắn không dám nói ra lời mà chỉ đáp: “Vâng vâng, Tướng quân khiêng nhanh hơn nhiều.”

Những người còn lại cũng nhìn nhau trân trân, hơi lúng túng chẳng biết làm sao, Trần Tín không nhìn được quát: “Có đi hay không hả, trời sắp nắng tới nơi rồi kia!”

Lúc này đoàn người mới lấy lại tinh thần, vội vã nhắc kiệu đi tiếp.

Văn Đan Khê ngồi gọn bên trong tới thành thoi thụt thái, để thoáng gió cô còn vén mảnh kiệu lên, vừa thưởng thức phong cảnh trên núi vừa nhìn Trần Tín chạy hi hục đằng trước, lòng nhất thời dễ chịu hơn rất nhiều. Trần Tín có thể cảm giác được Văn Đan Khê đang nhìn mình, bước chân của hắn lúc này rất có lực, cả cơ thể đều phun trào sinh lực, bước đi cũng nhẹ tênh khó tả. Vì để phối hợp nhịp nhàng với hắn, ba kiệu phu còn lại đành phải bấm bụng theo sát, ai cũng kêu gào trong lòng, nhưng chẳng ai dám phá bình lòng hăng hái của hắn.

Một trong số kiệu phu thật tình hết chịu nổi, bèn thu hết can đảm lí nhí kiến nghị: “Tướng quân, chúng ta có nên đi chậm lại tý không, không thì, sẽ lắc lăm.”

Trần Tín nghe vậy thì “Ừm” một tiếng, thả chậm bước lại. Hắn sực nhớ ra, nếu lên núi rồi thì hắn sẽ mất cơ hội khiêng kiệu cho cô, đáng lý hắn nên đi chậm hơn mới phải. Thành thử bước chân của hắn càng lúc càng chậm, cuối cùng chẳng thua đi bộ bao nhiêu.

Lần này, ba kiệu phu tiếp tục không chịu nổi, đi quá nhanh thì sức của bàn chân không đỡ nổi, đau nhức, đi quá chậm thì vai bị ma sát tới khó chịu, càng đau tợn. Cho nên người vừa lên tiếng lúc này lại lấy hết can đảm kiến nghị lần hai: “Tướng quân, trời càng lúc càng nóng, đi chậm, ngồi trong kiệu sẽ say nắng tới choáng đầu.”

Trần Tín lại “Ừm” một tiếng rồi đẩy nhanh tốc độ.

Văn Đan Khê ngồi trong kiệu thấy Trần Tín lúc nhanh lúc chậm, đột nhiên một nghi vấn ngoi lên trong óc: Lẽ nào hắn thiếu đầu óc thật à?

Nếu Trần Tín biết suy nghĩ này của cô thì giá nào cũng tức tới hộc máu.

Sau khi băng qua đoạn đường bằng phẳng sẽ tới một con đường hẹp quanh co. Lúc này kiệu phu đã mệt đừ đừ, Hạ hắc tử nhanh chóng đổi sang một nhóm khác, nhưng Trần Tín không muốn đổi mà chỉ chuyển sang một đầu vai khác, tiếp tục đi băng băng tới trước.

Văn Đan Khê há miệng muốn khuyên hắn đừng khiêng nữa, nhưng nghĩ lại một chút bèn thôi, cái đồ đàn thối này nên một ná thờ một lần cho thông minh ra.

Đi thêm một quãng lâu thật lâu nữa mọi người mới dừng lại nghỉ chân, ngay khi mọi người vừa ngồi xuống thì chợt nghe thấy một tràng tiếng ngựa hí, tiếp sau đó là giọng oang oang của Mặt Thợ: “Đại ca, chờ bọn đệ một chút.”

Văn Đan Khê cũng bước ra khỏi kiệu cho thoáng. Mặt Thợ vừa thấy cô thì lẩn phốc xuống ngựa, nhào lên thi hành ngay đại lễ: “Tâu, Văn đại phu, xin cô tha lỗi cho ta với, ý này là ta bày ra.”

Văn Đan Khê chẳng thể làm gì hơn: “Thôi đi, dù gì ta cũng muốn đi, huynh chỉ tới đón ta mà thôi.”

Lúc này Mặt Thạo mới thở phào một hơi, hần nhìn thoáng qua sắc mặt bất thiện của Trần Tín, ngoảnh lại nhếch miệng cười nịnh bợ Văn Đan Khê: “Ồm, hay là cô khuyên đại ca đừng đánh ta được không, ta biết huynh ấy nghe lời cô nhất.”

Văn Đan Khê còn chưa mở miệng đã nghe Trần Tín lạnh giọng nạt: “Đệ nói sai rồi, ai nói ta cũng không thèm nghe, bữa nay ta phải đánh đệ một trận!”

Mặt Thạo đau khổ ra mặt, dùng ánh mắt cầu cứu nhìn Văn Đan Khê.

Văn Đan Khê cười nói: “Huynh nên bị đánh cho một trận.”

Mặt Thạo tưởng thật, thất thểu cúi đầu nói xui xẻo: “Được rồi, đánh thì đánh.”

Ngay sau đó Văn Đan Khê bỗng quay ngoắc sang Trần Tín: “Chẳng phải ngài nói không thèm nghe ai sao? Ta khuyên ngài đánh, ngài nên làm ngược lại không đánh nữa mới đúng chứ?”

Trần Tín nói liú cả lưỡi: “Phải phải, ta không thèm nghe lời cô, không thèm đánh lão Ngũ một trận nữa.”

Mặt Thạo thoát cái rạng rỡ mặt mày: “Hề hề, cảm ơn đại ca.”

Tới đây, Tàn Nguyên bị người ta bỏ quên này giờ bỗng bước vào tầm ngắm của mọi người, mặt y đầy ý cười thích chí, nhưng lại dùng cái giọng nghiêm trang đề chen ngang vào: “Đại ca, Văn đại phu đi thông thả, bọn đệ đi trước một bước, về chuẩn bị một chút đây.” Nói xong thì đi thẳng một nước.

Hạ hắc từ lúi ổng tay áo của Mặt Thạo rồi cũng nói gót theo sau. Những người khác cũng lục tục bám đuôi, cuối cùng chỉ còn lại mỗi Trần Tín và Văn Đan Khê.

Trần Tín nhìn Văn Đan Khê mà lòng dào dạt vui mừng, hần ngần ngại giây lát, mở lời hỏi: “Cô một không? Để ta cõng cô nhé.”

Văn Đan Khê nhòm hần với ánh mắt quái dị, sao tên này cứ ba lần bốn lượt muốn cõng cô thế, lẽ nào hần có sở thích cõng con gái à?

Nghĩ tới đây Văn Đan Khê lại dùng ánh mắt dò xét sẫm soi hần mấy bận. Trần Tín bị ánh mắt này nhìn tới nổi mất tự nhiên, vô thức giặt nhẹ vạt áo mình, hỏi với vẻ hơi bất an: “Cô sao vậy?”

Văn Đan Khê nghĩ giây lát, quyết định hỏi toạc ra: “Có phải ngài có sở thích đặc biệt, tỷ như thích cõng nữ nhân không?”

Trần Tín vừa nghe cô nghi ngờ mình như thế, lập tức biến thành con mèo xù lông: “Cô không cho cõng thì thôi, sao lại vu oan bừa bãi cho người khác hả? Ta đâu phải trâu ngựa, làm gì có sở thích cõng người!”

Văn Đan Khê thấy hần nổi giận, đành phải cười làm lành: “Được rồi, ngài phản ứng mạnh như vậy, lần sau ta không nói đùa nữa.”

Trần Tín đành phải dập tắt lửa giận, nhưng vẫn nói với giọng âm ức: “Bỏ đi, ta không sao.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34

Edit: Yunchan

Sau đó hai người vừa đi vừa nói chuyện, nhưng chẳng được bao lâu Văn Đan Khê lại giờ bệnh nghề nghiệp, đi được một quãng lại bắt đầu ngấm ngấm thảo dược. Trần Tín thấy sự chú ý của cô dời sang nơi khác, ngực bỗng dưng tung tức, hần hận không thể bứt sạch lảng mấy cây thảo dược kia cho hả giận.

Trần Tín nhìn cô bằng ánh mắt hờn dỗi, đáng tiếc đối phương lại chẳng có lấy tí phản ứng nào. Một lát sau, hần sực nhớ ra lời dặn của Tàn Nguyên, hắng giọng đành mặt nói: “E hèm, ta có một việc muốn thương lượng với cô.”

Văn Đan Khê ậm ừ ngẩng đầu lên nhìn hần, im lặng chờ đoạn sau.

Trần Tín nói tiếp: “Trên núi ta thiếu một...”

Không đợi hần nói xong, Văn Đan Khê cho là hần muốn nhắc lại chuyện cũ nên vội vàng ngắt lời: “Ta đã nói với ngài hết rồi mà, đừng suy nghĩ vẩn vơ nữa. Chuyện của chúng ta sau này hãy bàn tiếp.”

Trần Tín nhìn cô với vẻ sâu xa, cong môi mỉm cười, thông thả nói tiếp: “Ta muốn nói là trên núi chúng ta thiếu một quản gia, Nhị đệ đã bàn với ta là tạm thời cho cô tiếp quản.”

“Ồ.” Văn Đan Khê xấu hổ ra mặt, suy nghĩ vẫn vơ là cô mới đúng.

Tuy nhiên cô lấy lại vẻ bình tĩnh rất nhanh. Nghĩ tới vấn đề này cô lại hơi do dự: “Ta mới tới còn chưa quen việc, vừa lên đã làm quản gia thì có hợp không?”

Trần Tín vốn muốn nói: Sau này cô làm vợ ta rồi, cô không hợp thì ai hợp nữa. Nhưng hắn vẫn nhớ rõ lời Tàn Nguyên dặn, bèn cất giọng với vẻ mặt đầy ngay thẳng: “Chính vì mới tới chưa quen việc nên cô mới cần trở hết tài năng, cho tất cả mọi người thấy được bản lĩnh của cô. Cô đừng nghĩ tới chuyện giấu tài.”

Trong mắt Văn Đan Khê thoáng qua vẻ kinh ngạc, câu này chẳng giống phong cách của hắn chút nào, nhưng cô cũng không thể bóc mẽ hắn ngay mặt được. Cho nên gật đầu đáp nghiêm túc: “Đã vậy thì ta đành đồng ý. Nếu trông coi không tốt ngài có thể cách chức bất cứ lúc nào.”

Chỉ trong tích tắc cô đã suy nghĩ thấu đáo, cô lên núi dẫn theo cả gia đình, không thể để người ta nghĩ là cô đi cửa sau dựa vào quan hệ nam nữ được. Cô có bao nhiêu khả năng sẽ trở hết bấy nhiêu, về phần giấu tài gì đó thì thật lòng cô chưa bao giờ nghĩ tới. Khi còn ở hiện đại lúc rảnh rỗi cô cũng đọc vài quyển tiểu thuyết trên mạng, thấy những nữ chính xuyên không lúc nào cũng muốn giấu tài để hướng tới cuộc sống bình thường, song chuyện này cô không hiểu lắm. Cuộc sống bình thường, hình như chỉ những người vốn chưa từng trải qua cuộc sống bình thường mới thỉnh thoảng nghĩ tới. Mà trong thực tế, chỉ cần có cơ hội mấy ai không muốn phấn đấu đi lên? — đương nhiên cũng bao gồm cả cô nữa. Vậy tại sao vừa bị cuốn tới cổ đại thì họ lại ao ước một cuộc sống bình thường. Lẽ nào trước đây nữ chính chưa từng được sống bình thường ư?

Cơ mà, khi đến lượt mình thì cô lại phát hiện ra một sự thật đáng buồn: Đó chính là cô không thể không sống bình thường. Những thứ cô từng học, ngoài đôi chút y thuật ra thì hoàn toàn vô dụng. Thi từ ca phú? Trong đám cô quen có mấy người biết chữ, ai thêm nghe cô đạo văn đây? Đàn hát xướng ca, đó là chuyên ngành của ca kỹ. Còn binh pháp Tôn Tử, người ta chiến tranh là đánh đấm thật đồ máu thật, vô dụng. Về phần khí chất đặc biệt, cô phát hiện mình đã tiêu diệt được kha khá phong thái tiểu thư khuê các vốn chẳng nhiều lắm của chủ cũ thân xác này rồi. Dưới tình huống kiểu này, cô còn tài nào để giấu nữa đâu?

Trần Tín thấy hồi lâu mà Văn Đan Khê vẫn chưa lên tiếng, nghĩ là cô lo mình không dọa được người ta, bèn lật đật vỗ vỗ ngực xoa dịu cô: “Cô yên tâm đi, nếu ai dám không nghe lời cô thì cứ giao hết cho ta, coi ta có đánh bẹp hắn không!”

Văn Đan Khê vội lấy lại tinh thần, cười đáp: “Có ngài làm chỗ dựa thì ta yên tâm rồi. Nhưng mà, ta sẽ cố hết sức để lấy lý phục người.”

Trần Tín gật đầu, tiếp tục vắt nát óc để tìm đề tài kéo dài câu chuyện.

...

Hai người đi rớt lại đằng sau, còn đằng trước Mặt Thạo và Hạ hắc tử lại bắt đầu thì thầm to nhỏ.

Mặt Thạo ra vẻ thần bí: “Nè, hắc tử, ngươi có nghe chưa, lão Nhị bàn với đại ca muốn tâu tử làm quản gia của quân Phá Lỗ chúng ta.”

Hạ hắc tử gật gật đầu nói: “Đương nhiên biết, ta là người tán thành đầu tiên.”

Mặt Thạo hướng mặt tới trước: “Ta nghĩ chắc là tâu tử xuống tay quản lý ở nhà bếp trước tiên, hề hề.”

Hạ hắc tử nhìn Mặt Thạo đầy khinh bỉ: “Suốt ngày chỉ biết ăn, ngươi có tiền đồ chút được không hà.”

Nhưng ngay sau đó hắn bỗng quay ngoắc một trăm tám mươi độ, cười hèn mọn: “Chẳng là, ngươi nói cũng có lý, có thực mới vực được đạo mà.”

Nói đoạn Hạ hắc tử lại ra vẻ trịnh trọng: “Tục ngữ dạy thật hay, tân tâu tiền nhiệm tam bá hòa (*). Vì để lửa cháy hừng hực, hai ta nhất định phải dốc hết sức giúp đỡ tâu tử.”

(*) *Chế lại từ câu “Tân quan tiền nhiệm tam bá hòa”, ý nói quan mới nhậm chức phải làm được đôi ba việc có ích cho dân trước.*

Mặt Thạo ưỡn ngực, sảng giọng tán thành: “Ngươi cứ yên tâm, tâu chỉ đâu ta đánh đó, tâu làm gì ta ăn đó.”

Hạ hắc tử gật đầu hài lòng, đột nhiên vỗ đùi đánh đét: “Chết, ta quên bég mất một chuyện, tỷ tỷ với cháu trai cháu gái của tâu tử cũng lên núi rồi, chúng ta phải đi trông họ mới đúng.”

Hắn vừa nói thì Mặt Thạo cũng sực nhớ tới. Hai người lập tức chạy ủa về hướng nhóm Lý Băng Nhạn. Ai ngờ vừa tới nơi thì thấy Tàn Nguyên đang bế Tuyết Tùng, Lý Băng Nhạn dắt Tuyết Trinh, hai người đang tán gẫu. Ai không biết nội tình thấy cảnh này, thế nào cũng cho họ là một nhà bốn người.

Hai người ngoảnh mặt nhìn nhau hồi lâu, cực biết điều không bước lên phá rối.

Trên đường về, Hạ hắc tử thở ra một hơi ư ử oải: “Chẳng biết bao giờ thì ông đây mới thoát khỏi kiếp độc thân!”

Mặt Thạo bất bình: “Độc thân có gì tệ, nam nhân cưới vợ xong thì y như ngựa bị khớp cương, mất hết tự do.”

Hạ hắc tử lờm nguyệt: “Nếu thế thì sao ngươi lại nhiệt tình tác hợp cho đại ca với đại tẩu hả?”

Mặt Thạ cười gian đáp: “Thì đó có phải cái cương ngựa của ta đâu, hơn nữa huynh ấy muốn đưa cổ cho người ta trông nên ta đành giúp huynh ấy hoàn thành tâm nguyện thôi.”

Hạ hắc tử gật đầu: “Nói nghe cũng hợp lý, ngươi coi đại ca đi, từ sau khi gặp đại tẩu thì trở nên thiếu mất nhìn, còn mắt luôn uy phong trước kia. Người thông minh như ta không thể như ngài ấy được.”

Hạ hắc tử càng nói càng thấy thật ra hoàn cảnh của mình cũng chẳng tới nỗi nào. Nghĩ vậy tâm lý cũng cân bằng lại.

...

Văn Đan Khê thấy Trần Tín vắt hết óc cũng không tìm được gì để nói thì không đành lòng lắm, bèn chủ động mở lời: “Ngài dẫn ta đi tham quan chỗ các ngài ở đi.” Lần trước đi vội đi vàng nên cô chỉ nhìn được sơ sơ thôi.

Trần Tín lập tức gật đầu dứt khoát, bổ sung thêm: “Chỗ cô ở chỉ là tạm thời thôi, ta đang cho người xây nhà mới.”

Văn Đan Khê vội nói: “Không cần không cần, ta nghỉ tạm ở đâu đó là được rồi.”

Ánh mắt Trần Tín dao động, thuận miệng tiếp lời: “Vậy cô ở sát bên ta được không?”

Văn Đan Khê liếc xéo hắc: “Ngài nên xây nhà mới đi.”

Hai người đi tới sơn môn, rẽ vào con đường nhỏ uốn quanh rợp bóng. Hướng mắt ra xa, bao phủ bốn bề là những ngọn núi trái dài hùng vĩ, xanh rì ngợp mắt. Dọc theo lối đi thấp thoáng những gốc đại thụ già, tỏa bóng râm mát, bên tai âm vang tiếng xào xạt của rừng rậm và tiếng chim riu rít chuyển cảnh. Chốc chốc ngọn gió núi lại thổi tới mát rượi, luồn qua cây cối làm vang lên tiếng xì xào, khiến lòng người thư thái biết bao.

Văn Đan Khê thưởng thức cảnh núi non với cõi lòng nhẹ nhõm, nhớ lại lúc cô đi nghỉ mát với cha mẹ ở Lư Sơn, khi về nhà thì bịn rịn không nỡ bước, tiếc sao không thể ở luôn nơi ấy. Hiện tại cô đã ở trên núi thật rồi, chẳng qua là không gian thời gian đã thay đổi, và đổi cả bạn đồng hành mà thôi. Nghĩ lại, Văn Đan Khê thấy lòng mình đủ loại cảm xúc đan xen.

Dọc đường Trần Tín luôn lặng lẽ quan sát thần sắc của cô, nhận ra cô thích thú từ tận đáy lòng. Lòng thầm thờ dài một hơi nhẹ nhõm, hắc cứ sợ rằng cô sẽ ghét cái nơi hẻo lánh này. Nhìn qua cánh tay và đôi chân nhỏ gầy của cô, lòng hắc lại trời dậy ý muốn công cô. Tới bao giờ thì hắc mới được công cô chạy khắp núi đây? Cái ý nghĩ này cứ như con ngựa hoang bị đứt dây cương, khó lòng kiềm giữ lại, trong óc hắc đột nhiên dựng lên một bức tranh: Hắc công Văn Đan Khê trên lưng chạy như bay tới trước, đằng sau là một đám trẻ con loắt choắt đuổi theo hắc gọi cha ời cha ời...

Văn Đan Khê đi hồi lâu thì nghiêng đầu định nói chuyện với hắc, nào ngờ vừa quay đầu qua lại thấy Trần Tín đang nhìn cô thất thần, mặt đại ra.

“Ờ...” Văn Đan Khê gọi hắc một tiếng, Trần Tín không phản ứng.

“Ngài đang nghĩ gì thế?”

“Ta muốn công cô chạy.”

Văn Đan Khê: “...”

Sao hắc cứ cố chấp với chuyện công người vậy hả? Văn Đan Khê cảm thấy nếu sau này mình có thời gian thì nhất định phải nghiên cứu lại tâm lý của Trần Tín.

Trần Tín trả lời xong mới sực nhận ra lỡ lời, lập tức ho khan liên tục che giấu con lúng túng của mình: “Khụ khụ, ta, ta thấy cô mệt nên mới muốn công cô. Thật tình chỉ muốn công cô thôi, không có suy nghĩ gì khác.”

Văn Đan Khê nghiêm trang gật đầu: “Ta cũng chưa nói ngài có suy nghĩ gì khác. Thôi, chúng ta nói tiếp chuyện lúc nãy đi.”

“Cô nói đi.”

“Ta thấy hay nhất là dời trường luyện binh và chỗ ở cách xa nhau. Ngoài ra, nơi ở phải tập trung hơn thì mới tiện quản lý...”

Văn Đan Khê lần lượt nói ra suy nghĩ của mình thật chi tiết, Trần Tín gật đầu tất: “Được được, nghe theo cô hết.”

Văn Đan Khê nói hồi lâu, tự dung cảm thấy chẳng khác nào đàn gảy tai trâu, nên quyết định im luôn, người này chẳng thích hợp để bàn bạc chuyện nghiêm túc gì cả. Cô đi tìm Tàn Nguyên thương lượng còn tốt hơn.

Trần Tín thấy cô đột nhiên im bặt, không dẫn được truy hỏi: “Này, sao cô không nói nữa?”

Văn Đan Khê chịu thua: “Chúng ta nói chuyện không cùng một hướng, việc này để ta đi tìm Tàn Nguyên bàn sau.”

Trần Tín lập tức mất bình tĩnh, cô lại bảo hai người nói chuyện không cùng hướng, lại còn muốn đi tìm Tàn Nguyên sao! Không được, tuy sau chuyện hiểu lầm với Hồng đại hồ tử, Tàn Nguyên đã nói trắng ra với hắn, loại nữ tử đệ ấy thích không phải là Văn Đan Khê, để hắn nói lòng cảnh giác với đệ ấy. Nhưng giờ nghe Văn Đan Khê nói thế, hắn vẫn thấy không thoải mái chút nào.

Chắc hẳn cô đang chê hắn là một tên thô thiển, không thể nói trắng góp gió với cô đây mà. Nghĩ tới đây, Trần Tín phồng má, rầu rầu giải thích: “Cô đừng nhìn bề ngoài ta thô kệch thế này mà lầm, thật ra ta cũng biết chữ.”

Văn Đan Khê gật đầu: “Ta biết.”

Trần Tín nói thêm vào: “Ta cũng biết ngâm thơ làm văn.”

“Hả?” Văn Đan Khê nhìn hắn ngơ ngàng, chuyện này cô không biết thật.

Trần Tín sợ cô không tin, lật đật bổ sung: “Tính đi tính lại, ta tổng cộng biết hơn ba trăm chữ, gom lại chẳng đủ một bài văn sao?”

Văn Đan Khê không nhin được xen vào: “Viết văn có phải gom chữ lại là xong đâu?”

Trần Tín đỏ mặt tranh luận: “Ta xem qua văn của Nhị đệ tổng cộng có ba trăm chữ! Chữ nào ta cũng biết!” Chỉ có trật tự chữ là khác nhau thôi.

Văn Đan Khê: “...”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35

Edit: Yunchan

Cuối cùng Văn Đan Khê hết cách với hắn, đành bắt đắ dĩ thừa nhận: “Thật ra ta thấy ngài không thô kệch tí nào, thật lòng đấy.”

Trần Tín lập tức nhảy nhót trong lòng, hắn vội vàng cam đoan: “Sau này ta cũng có thể làm thơ, ta đã từng thấy người khác làm thơ, chỉ chừng hai mươi mấy chữ, không nhiều như làm văn.”

Văn Đan Khê cầm nín, cô khôn ngoan chuyển qua chủ đề khác: “Chúng ta đi thêm vòng nữa rồi về đi.”

Trần Tín hăng hái bùng bùng dẫn Văn Đan Khê đi vòng vòng lâu thật lâu mới lên đường về phủ. Tới khi hai người về tới Tụ Nghĩa sảnh, bọn Hạ hắc tử và Mật Thệp đã ngồi đợi ở đó từ lâu. Hai người vừa bước vào thì ánh mắt mọi người đều đổ dồn hết lên cả hai, sau đó hòa nhau toét miệng cười.

Trần Tín hăng giọng ghéech đầu, chỉ vào Văn Đan Khê giới thiệu với vẻ mặt kiêu ngạo: “Đây là Văn đại phu của thôn Thanh Khê, về sau mọi chuyện trên núi đều do cô ấy quản lý, các người phải nghe lời cô ấy, hiểu chưa?”

“Rõ!” Tất cả trăm miệng một lời.

Tiếp đó Văn Đan Khê cũng nói vài câu xã giao khiêm tốn. Tàn Nguyên nhanh chóng bẻ mấy quyển sổ sách đặt ở trước mặt Văn Đan Khê, cười nói: “Văn đại phu xin làm phiền cô, sau này ta có thể nhẹ nhõm hơn rồi.”

Văn Đan Khê cười cười: “Ta mới tới, sau này còn phải tìm huynh thỉnh giáo.”

Tàn Nguyên nghiêm trang chấp tay, nói khiêm tốn: “Không dám nhận không dám nhận.”

Trần Tín không nghe nổi kiểu nói chuyện nho nhã của hai người, tự rót một chén nước to rồi đặt trước mặt Văn Đan Khê: “Uống nước đi.”

Tàn Nguyên cười mập mờ liếc qua Trần Tín, nhướng nhướng mày nói tiếp: “Ta biết gì sẽ nói đó, cô cứ việc tới hỏi nhé.”

“RẦM” một tiếng, Trần Tín nện cái chén không xuống trước mặt Tàn Nguyên, nói giọng ra lệnh: “Uống nước!”

Tàn Nguyên nhìn mọi người với vẻ mặt vô tội, ý là, mấy người nhìn đi rõ ràng là người này cố tình gây sự đấy nhé.

Trong khi những người khác thì ngó hâu háu ba người với ánh mắt lấp lánh, rất không phúc hậu ngồi chờ người ta diễn hài.

Văn Đan Khê lắc đầu hết nói nổi, sao tâm trạng tên này cứ hết như mạng internet thế, lâu lâu lại lên cơn động kinh! Đẹp đi, cô nên để lần khác thảo luận với Tàn Nguyên thì hơn. Nghĩ rồi cô nghiêng đầu nhìn sắc trời, thấy giờ này đã sắp trưa, bèn đứng dậy nói: “Tới giờ chuẩn bị bữa trưa rồi, ta tới tham quan nhà bếp một lát đây.”

Trần Tín định không cho cô đi, ai dè hần chưa kịp mở miệng thì Mặt Thợ đã kêu lên trước: “Đó đó, ta đã nói sớm rồi mà, Văn đại phu tới đây thì bọn ta có lộc ăn, hê hê, các người thấy đúng không hả?”

Những người khác cũng đồng loạt tán thành.

Văn Đan Khê mỉm cười dẫn Lý Băng Nhạn, Lý thăm và Vương Thâm vào bếp. Trần Tín nhìn chăm chăm theo bóng lưng cô mà không dám được tiếng thờ dài. Tàn Nguyên lắc đầu, lần này lão Đại hết cứu thật rồi.

Người của nhà bếp không biết là nhóm Văn Đan Khê sẽ vào đây, nên ai nấy đều để ngực trần cười nói sang sảng: “Ngũ đại vương nói, tâu từ tới đây thì chúng ta không cần vào bếp nữa đâu.”

“Thế thì tốt quá, đại lão gia ta thích đánh nhau, núp trong nhà bếp rõ là vui đập sức mạnh của đại lão gia.”

Cao đầu bếp ở bên lại có vẻ lo lắng: “Các người thì hay rồi, nhưng ta thì làm sao bây giờ? Ra chiến trường chỉ có nước chịu đòn.”

...

Mọi người đang nói chuyện tung bưng, bỗng một hỏa kế phát hiện nhóm Văn Đan Khê đang đứng lù lù ngay trước cửa, lập tức kêu “Á” một tiếng: “Sao các cô tới đây?”

Cả đám đàn ông đang để trần lập tức luống cuống tay chân mặc nhanh áo vào, Lý Băng Nhạn vội vàng quay mặt qua chỗ khác, có hơi lúng túng nói: “Chúng ta tới phụ một tay.”

Tiền đầu bếp tiện tay dọn gọn đồ đạc trên bàn, giải thích với giọng hơi ngượng: “Ha ha, đang chuẩn bị làm cơm nên hơi bừa bộn.”

Văn Đan Khê xem xét nhà bếp một vòng, cố nhịn không nhíu mày. Bếp lò ốp sát tường nhóp nhép dầu mỡ, các loại nguyên liệu nấu ăn vứt loạn xạ ngầu. Bát đĩa thì chồng thành núi trong chậu. Lý thăm và Vương thăm theo Văn Đan Khê lâu như vậy, tất nhiên biết cô ưa sạch sẽ, cho nên chưa đợi cô lên tiếng đã tự giác xắn tay áo dọn dẹp.

Những hỏa kế khác cũng bắt tay vào phụ, sau khi đã dọn sơ qua, Văn Đan Khê bắt đầu chỉ huy mọi người làm cơm. Trước đây cô hay làm chuyện này, nên động tác cũng thuận buồm xuôi gió.

Mấy đầu bếp và hỏa kế được cô bố trí ổn thỏa đều vào đó. Người rửa rau kẻ nhặt rau, thậm chí còn có người nhận nhiệm vụ khiêng nồi, chẳng còn cách nào khác, bởi cô thật tình không khiêng nổi cái nồi sắt to dùng này.

Văn Đan Khê nhìn trên tấm thớt đặt một miếng thịt heo to tướng, và một miếng mỡ lá. Trong cái thùng gỗ dưới bàn dài còn đựng năm sáu cân cá béo. Cô buột miệng hỏi: “Bình thường các người hay ăn thịt cá sao?”

Cao đầu bếp lắc đầu cười khổ: “Sao được chứ, chỉ tại đạo gần đây đánh được mấy hang ổ của mã phi, nên trên núi mới dư dả chút. Chứ bình thường chúng ta chỉ ăn bánh bao kẹp hành tây thôi. À, thịt này là Ngũ đại vương cố tình sai người mua.”

“Bình lính thì ăn ở đâu?”

“Bọn họ có bếp khác. Cách đây không xa lắm.”

Văn Đan Khê ngẫm lại thấy cũng phải, bọn Trần Tín nhất định có bếp riêng.

Tiền đầu bếp nói tiếp với vẻ mặt tự hào: “Văn đại phu, thật ra cơm nước hai bên chẳng chênh nhau là mấy đâu, mỗi tháng nhóm bên kia cũng được ăn thịt vài lần. Tướng quân của bọn ta không giống như Trịnh Từ Bằng chỉ hưởng thụ cho mình đâu.”

Văn Đan Khê cứ nghe mãi tên Trịnh Từ Bằng này, đến đây không dám được con tò mò bèn hỏi một câu: “Các người đã từng gặp Trịnh Từ Bằng chưa?”

Tiền đầu bếp miệng rộng một phép: “Sao chưa từng gặp được chứ, ta từ chỗ hần tới đây mà. Tên đó hả, lúc đầu còn nói đồng cam cộng khổ với các huynh đệ, kết quả thì sao, chỉ lo cho mình ăn ngon uống ngọt, lấy tận mấy phòng tiểu thiếp. Còn muối từ của hần ấy à, suốt ngày ăn mặc lăng lơ đồng bóng...”

Tiền đầu bếp còn chưa nói hết câu thì bị mấy tiếng ho khan cắt ngang. Đương nhiên Tiền đầu bếp cũng biết rõ điều phức tạp bên trong, lập tức biết điều dừng đề tài này lại, cười ngo nói: “Ha ha, Văn đại phu, ta đi làm việc đây.”

Văn Đan Khê cười cười cũng không gắng hỏi nữa.

Cô dạo quanh nhà bếp một vòng, quyết định làm mấy món vừa nhanh vừa đơn giản. Buổi chiều cô còn cả núi việc đang chờ nữa.

Trời oi bức nên thịt heo và mỡ lá không thể để lâu, phải giải quyết nhanh kéo hủ. Thế là cô bảo Cao đầu bếp đi nấu mỡ heo, Tiền đầu bếp làm bột, Lý thăm và Vương thăm cán mỳ.

Sau đó sai một hỏa kế cắt thịt heo và thái hành thành hạt lựu. Cô định dùng chúng làm món mỳ trộn thịt. Đầu tiên Văn Đan Khê rót chỗ tương mà mình

mang tới vào bát thêm chút gia vị, đổ vào ít nước tương thượng hạng, châm nước để qua bên làm nước chấm. Tiếp theo bắt chảo lên bỏ dầu vào làm nóng, bỏ hành vào phi thơm, tiếp đó bỏ thịt đã xắt hạt lựu xào lên tới khi chín. Cuối cùng rót nước tương vào để lửa riu riu một lát rồi nhắc xuống. Cô lại làm thêm một đĩa rau trộn, rửa sạch cần tây, thêm ít dầu vừng, rau thơm và tỏi băm trộn thêm dưa leo xắt lát.

Đội Văn Đan Khê xong việc thì mỳ cũng đã làm được non phân nửa, cô vừa lấy mỳ vừa sai người đặt hai chậu bột nở vào chỗ trữ để dành cho buổi tối.

Không bao lâu thì sợi mỳ đã nấu xong, cô dùng vợt vớt lên, bỏ vào trong chậu sứ trắng rồi bảo người bưng đi. Sau đó bưng thêm rau trộn và thịt lên nữa.

Văn Đan Khê cũng đi theo vào phòng khách, cô vừa vào tới thì ánh mắt Trần Tín đã khóa chặt trên người cô hết như cục sắt gặp nam châm. Văn Đan Khê trừng mắt nhìn một cái về bất đắc dĩ, ra hiệu cho hắn chú ý hình tượng chút đi. Trần Tín cong cong miệng, cười mà không phát ra tiếng.

Trong khi đó Mặt Thợ vừa thấy đồ ăn thì lập tức hét lên hưng phấn: “Hề hề, đồ ngon tới rồi.”

Văn Đan Khê hô: “Mọi người ăn nhanh đi, không thì mỳ cứng lại bây giờ.”

Nói rồi cô thoải mái cầm một cái chén lên hết như đang ở nhà, sau đó gấp mì rồi múc một muỗng thịt trộn đều, thêm vào một đĩa rau trộn, rồi đưa cho Lý Băng Nhận ngồi ở chiếc bàn nhỏ bên cạnh, sau đó trộn tiếp cho mình một chén, mọi người cũng nhanh tay làm theo. Tuy bọn họ đã cố hết sức kiềm chế bản thân để trông mình nho nhã chút, thế nhưng tiếng hút mỳ sùn sục vẫn vang lên đều đều.

Mới đầu Trần Tín còn ăn từ tốn, sau đó ngó thấy Văn Đan Khê hầu như không để ý tới, bèn dứt khoát lừa nhanh vào miệng ăn lấy ăn để hết như mấy tên xung quanh. Hai cái chậu mỳ to cứ thế voi nhanh tới chóng mặt.

Sau khi ăn xong, Vương thâm và Lý thâm dẫn người tới thu dọn chén đĩa, Văn Đan Khê và Lý Băng Nhận về phòng nghỉ ngơi. Hai đứa trẻ Tuyết Tùng và Tuyết Trinh thì được Mặt Thợ và Hạ hắc tử dắt ra ngoài chơi.

Lý Băng Nhận nhân cơ hội kể lại cho cô chuyện đang nổi lên trong thôn. Quả nhiên, lần cướp cô dâu này đã gây ra hiệu ứng tiêu cực rất to lớn. Tuy người trong thôn miễn cưỡng chấp nhận sự che chở của Trần Tín, nhưng không ai chịu lên núi cả. Có người dự định đi nương nhờ người thân, có người chuyển qua thôn khác, cũng có người ở lại thôn trong nơm nớp lo sợ.

Văn Đan Khê che trán thở dài, hai tên Mặt Thợ với Hạ hắc tử này đúng là thành sự không thấy bại sự có thừa.

Tiếp đó Lý Băng Nhận thuật lại ý của Tần Nguyên, bảo cô đừng nên lo lắng. Bởi quân Phá Lỗ không quan tâm có ai tới đầu quân hay không, theo lời y thì trong thời kỳ này thứ không thiếu nhất chính là con người. Đến khi lưu dân tới đây, họ muốn kêu gọi bao nhiêu thì sẽ có bấy nhiêu.

Hai người nói chuyện hồi lâu thì dần thiếp đi, đánh một giấc trưa.

Khi tỉnh lại thì thái dương đã ngã về Tây. Lý thâm vừa nghe động tĩnh bên vội vàng gõ cửa báo: “Văn cô nương, Lý cô nương, Nhị đương gia mời hai người đi xem hí kịch.”

Văn Đan Khê ngần ra, trên núi cũng có hí kịch để coi sao? Cô lên tiếng đáp lời, cả hai rửa mặt sửa sang quần áo bước ra ngoài theo Lý thâm tới trước núi.

Dọc đường Lý thâm cười híp mắt giải thích: “Đây là gánh hát mà Tướng quân mời tới để chào đón hai vị.”

Sân khấu được dựng dưới tàng cây lớn trước cửa Tự Nghĩa sảnh, đây là lần đầu tiên núi Nhận Minh mời gánh hát. Ngoài binh lính tuần núi và canh phòng ra, những người còn lại đều đổ xô tới xem hí kịch. Để xem cho rõ, trên cây, trên tảng đá, thậm chí trên nóc nhà chung quanh sân khấu đều đông nghịt người. Chỗ ngồi của nhóm Trần Tín tất nhiên ở ngay phía trước, đám đông vừa nhắc thấy hai người tới thì lập tức dạt ra một lối đi cho các cô bước qua.

Hai đứa trẻ đang ngồi trên đùi Mặt Thợ và Hạ hắc tử, vừa thấy hai người tới thì lập tức kêu lên phấn khởi: “Cô cô.”

Văn Đan Khê cười xoa xoa đầu hai đứa trẻ, đang định tìm một chỗ ngồi bên cạnh thì Hạ hắc tử vội vã chỉ về phía hai chỗ trống giữa Trần Tín và Tần Nguyên, ý bảo chỗ cô ở kia kìa.

Văn Đan Khê chẳng còn cách nào khác đành dời bước qua đó, mắt nhìn thẳng, đi tới chỗ cạnh Trần Tín ngồi xuống.

Trần Tín ngồi thẳng lưng, ngoảnh sang nói với Văn Đan Khê: “Ta cố ý chọn một vò mà các cô thích nhất.”

“A.” Văn Đan Khê lên tiếng, liếc mắt nhìn lên sân khấu, lúc này vở diễn đã mở màn. Nội dung là chuyện tài tử giai nhân hẹn hò nhau trong trăng thanh gió mát. Tuy cốt truyện cũ mèm nhưng Văn Đan Khê vẫn xem tới thích thú.

Trần Tín xem được một lúc chân mày đã nhăn tít lại, sau cùng hắn hết nhìn nổi bèn sai người gọi Vương ban đầu của gánh hát tới, nói với giọng ức chế: “Vương ban đầu, có vở diễn nào mà nam nhân không phải thư sinh mặt trắng cũng khiến nữ tử vừa gặp là đã muốn thành thân với hắn ngay không?”

Ông chủ gánh hát nghệt ra, lau trán cong lưng đáp: “Bẩm Tướng quân, cái, cái đó thật tình không có.”

Mặt Thợ ở bên ồn ào chen mồm: “Ban đầu người bảo người ta diễn một vở là có ngay chứ gì.”

Ban đầu nhất thời cảm nín, vờ đó đi đâu tìm đây.

Tần Nguyên ngồi bên cười bí hiểm, thả ra một câu nhẹ bẫng: “Vương ban đầu, ông đối tiểu sinh bạch diện trên đài kia thành kếp vờ là được, rồi cứ thế mà diễn tiếp.”

Vương ban đầu đeo cái mặt đau khổ kiên trì đồng ý.

Vờ diễn đang dang dở bỗng tạm dừng, một lát sau, đã thấy một kếp vờ mặt mũi đen sì, tướng tá cao to sai bước ra sân, hấn múa một màn xiếc như thường lệ, hì hục một hồi cuối cùng mới gân cổ hát to: “Vị tiểu cô nương này, tiểu sinh xin có lễ.” Điệu bộ cường điệu dờ dờ ương ương, làm người ta buồn cười.

Bỗng nghe vai đào bốp giọng hát lên eo éo: “Đây là công tử nhà ai, sao lại phong lưu tuấn tú thế kia. Ôi ôi ôi, lòng nô gia đập nhanh như trống ~~~”

Coi tới đây, rốt cuộc Văn Đan Khê hết chịu nổi, phụt một tiếng cười phá lên, Trần Tín còn tưởng là cô rất hài lòng với vở diễn mình vừa đối, thế là chân mày cũng dần ra theo.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

Edit: Yunchan

Vờ hí kịch diễn suốt từ giờ Mùi đến giờ Thân. Vương ban đầu đã thăm dò sở thích của Trần Tín, nên sắp xếp mấy vở sau đều là đả hí(*). Giành được sự hâm mộ nồng nhiệt của binh sĩ toàn núi. Văn Đan Khê cũng ngồi xem tới hứng thú. Trần Tín đảo mắt qua lại từ sâu khấu tới Văn Đan Khê, thấy cô cười thì lòng cũng phơi phới theo.

(*) *Vờ diễn thiên về đánh đấm.*

Lúc tan diễn, Trần Tín thưởng thêm cho ban đầu một nén bạc, còn kèm theo một câu khen tặng: “Gánh hát của người rất tốt, lần tới có hí sự còn nhờ vào các người.”

Vương ban đầu sừng sốt một thoáng, rồi vội nói với giọng khiêm tốn: “Đâu có đâu có, Tướng quân khen nhầm rồi.” Đồng thời hấn cũng khấn thầm trong lòng: Làm ơn đừng mời bọn ta nữa mà.

Tàn kịch chưa bao lâu đã tới giờ cơm tối. Lần này vẫn là Văn Đan Khê xuống bếp chỉ huy, cơm tối cũng nấu rất đơn giản. Bột buổi sáng đã nở ngon rồi, Văn Đan Khê bèn bảo đầu bếp băm đậu đũa, cải và vài loại rau xanh khác làm nhân bánh, sau đó băm chung thịt mỡ vụn vào, rắc gia vị, bỏ thêm nước tương và chút đường. Chờ lớp bột cán đẹp thì bắt đầu làm vỏ bánh bao.

Nghĩ tới sức ăn của mấy người kia nên cô quyết định gói vỏ bánh bao to bằng cái bát. Bánh bao để vào lồng hấp xong, Văn Đan Khê lại bảo Lý thăm làm một nồi canh trứng gà dưa leo. Sau khi giao việc đầu vào đó thì cũng hết chuyện của cô. Thế là cô bèn thả bước tản bộ bên ngoài nhà bếp để khảo sát địa hình, coi thử có thể trông được chút rau cỏ bên cạnh không.

Cô đang mãi nghĩ tới nhập thần, chợt nghe Trần Tín bất thành linh hỏi: “Cô có nóng không?”

Văn Đan Khê ngẩn ra, quay đầu hỏi ngược lại: “Sao ngài lại tới đây?”

Cô biết nam nhân cổ đại luôn có suy nghĩ “*Quân tử xa nhà bếp*”, như Mặt Thợ thích ăn đến thế mà cũng rất ít khi thò chân vào bếp. Trần Tín thì càng chưa bao giờ bén mảng tới.

Trần Tín nhìn cô, đáp chẳng đầu chẳng đuôi: “Sau này ta sẽ cho cô ăn thịt thường xuyên.”

Văn Đan Khê ngớ người, cười nói: “Không sao hết, ta cũng không thích ăn thịt lắm.”

Câu này là thật lòng, ở hiện đại cô ăn nhiều thịt tới phát ngấy, còn theo bạn bè tham gia hiệp hội ăn chay.

Trần Tín đơn phương cho rằng cô đang an ủi hấn, càng thêm hồ thẹn trong lòng: “Thật đó, ta nói được thì làm được, sau này sẽ không để cô ăn mỡ vụn nữa.”

Văn Đan Khê cười phì một tiếng nói: “Lát nữa ăn cơm ngài sẽ biết ngay mỡ vụn có ngon hay không.”

Tối bữa cơm tối, lúc này Trần Tín mới tin chuyện Văn Đan Khê nói mỡ vụn là đồ ngon, bọn Mặt Thợ mỗi người chén sạch bốn cái bánh bao siêu lớn, ăn xong còn chép chép miệng như chưa đã thêm.

Liên tiếp mấy ngày sau đó, bọn Trần Tín phải nói là ăn ngon ngủ khỏe, người nào người nấy đều thấy bay bổng lâng lâng. Trải qua mấy ngày tung bồng ẩy, cuộc sống trên núi lại trở về với nguyên trạng. Cơm canh trong bếp cũng trở lại như ban đầu, lấy lương thực phụ và hoa màu làm chính, bột mỳ làm phụ, cách một thời gian mới gặp lại thịt heo.

Tuy nhiên, dù thức ăn đơn giản, nhưng khi qua bàn tay của Văn Đan Khê thì mùi vị đã có sự biến hóa kỳ diệu. Lúc này cũng đúng vào độ rau dại trên núi sinh trưởng tốt, trong hồ nhỏ dưới chân núi cũng đầy ắp cá tôm và trai nước ngọt, thỉnh thoảng cô lại phải hóa kế xuống dưới hái rau dại, vớt cá tôm để làm bữa ăn thêm đa dạng. Ngoài việc tiếp quản nhà bếp ra, cô còn chọn mười mấy hóa kế có tư chất nấu ăn để tập trung bồi dưỡng, sau khi tài nấu nướng nâng cao thì phân họ tới bếp của binh sĩ. Thành thử, Văn Đan Khê càng giành được sự hoan nghênh của đông đảo binh sĩ trên núi. Mỗi lần cô đi lại trong núi, binh sĩ đứng phải cô đều cung kính chào hỏi.

Ngoài nhà bếp ra, Văn Đan Khê cũng từ từ bắt tay vào những chuyện khác trên núi Nhạn Minh, ngày nào cô cũng ra sau núi vào một thời gian nhất định, thăm dò địa thế rồi lặng lẽ lên kế hoạch. Lý Băng Nhạn cũng giúp cô trừ tính. Trên núi đã có hai cô trông coi, Tàn Nguyên có thể bớt thời gian để lo liệu chuyện khác.

Mấy ngày nay Hồng đại hồ tử và Quách Đại Giang bận xuống núi vận chuyển lương thực, theo như hai người nói thì trong thành Dịch Châu đã bắt đầu xuất hiện không ít lưu dân. Có điều, năm nay Dịch Châu thu hoạch cũng khá, nên giá lương thực chưa dao động quá lớn, nhưng theo đà này thì chuyện tăng giá chỉ là sớm hay muộn mà thôi. Có lúc Tàn Nguyên cũng theo vào thành, y nhớ kỹ chuyện Văn Đan Khê dặn, nên khi về núi chẳng những mang cho cô mấy bao hạt giống không có ở bản địa, mà còn mua thêm vài cuốn sách.

Văn Đan Khê tất nhiên hân hoan hết sức. Vì quá vui nên làm ngay vài món ăn sở trường chiêu đãi Tàn Nguyên, Tàn Nguyên không dám hưởng riêng, rất trân trọng đưa qua chỗ Trần Tín, mời mấy huynh đệ thưởng thức chung.

Dựa vào sự miêu tả trong sách Văn Đan Khê có thể nhìn ra được sơ sơ, đây chính xác là thời kỳ quá độ chuyển giao từ cuối nhà Minh sang đầu nhà Thanh. Như bao thời kỳ suy tàn của một vương triều, giai đoạn này cũng thiên tai liên miên, dị tộc quan ngoại lắm le nhòem ngổ, luôn luôn quấy nhiễu. Cô hỏi bọn Tàn Nguyên thì biết quân Thất Tử và Mãn Thanh khá giống nhau, cũng đã man từ trong nguyên thủy. Văn Đan Khê lo lắng không yên, cô hoàn toàn chẳng có chút cảm tình nào với triều đại kéo cả Trung Quốc vào nước sôi lửa bỏng này, một vương triều chẳng đóng góp gì cho đời sau, ngoại trừ cống hiến cho sự nghiệp truyền hình hậu thế.

Tuy Văn Đan Khê không phải dân chuyên sử, nhưng cũng biết bập bõm về lịch sử nhà Minh. Nội trong thời gian ngắn sắp tới có lẽ sẽ mất đi thái bình, cô nên nhanh tay chuẩn bị thật nhiều thứ trước. Đầu tiên chính là vấn đề lương thực, một khi thiên tai ập tới thì lương thực còn đắt hơn vàng, dự trữ nhiều lương thực là một mặt, mặt quan trọng hơn là phải tự lực cánh sinh.

Theo quan sát của cô, chung quanh núi Nhạn Minh có địa hình rất tốt, dưới chân núi có bãi đất hoang trải dài ngút mắt, sông hồ ngang dọc, tiện lợi cho tưới tiêu. Vừa có sức người vừa có địa lợi, cô tranh thủ khuyên Trần Tín khai khẩn ruộng nương, trông rọt lương thực. Hiện đang vào giữa hè, chỉ có thể trông được đậu cao lương và cây ngô mà thôi.

Nghĩ tới ngô, cô lờ mờ nhớ ra ở thời nhà Thanh cây ngô và khoai lang là hai loại lương thực cứu đói vô cùng quan trọng. Cho nên “*Khang Ung Càng thịnh thế*” (*) phần lớn đều tập trung mở rộng thu hoạch giống cây này.

(*) *Ba nhà vua tự lập tự cường của nhà Thanh, Khang Hy, Ung Chính và Càng Long.*

Sau khi Văn Đan Khê tính kỹ xong thì nói với Tàn Nguyên ý tưởng của mình, tất nhiên cô viện cớ mình từng đọc qua mấy quyển du ký ở quê nhà, trong đó có viết về những vật phiên bang. Còn sách thì đã thất lạc trong lúc chạy nạn rồi.

Nhưng Tàn Nguyên chẳng ngờ vực gì cả, khi y nghe nói một mẫu khoai lang có thể trông được bốn nghìn cân, và một mẫu ngô có thể trông được mấy nghìn cân, lập tức vỗ bàn ra lệnh cho mấy binh sĩ lanh lợi tới những thành lân cận thu gom hạt giống.

Hai người đang thảo luận bồng bồng phần chín, khi Văn Đan Khê vô tình ngẩng đầu lên thì bất gặp Trần Tín đang đen mặt đứng chinh ỳnh ngoài cửa. Tàn Nguyên vội mỉm cười đứng lên chào hỏi, ánh mắt Trần Tín đảo quanh hai người một lượt, sau đó chẳng nói chẳng rằng phẩy tay áo bỏ đi một nước.

Tàn Nguyên cười bói rôi: “Văn đại phu đừng giận, đại ca của ta chỉ có điểm này là không tốt thôi. Để ta đi giải thích một chút.”

Nói rồi Tàn Nguyên gấp gáp cất bước đuổi theo.

Văn Đan Khê hơi bực trong lòng, đầu tiên là Hồng đại hồ tử rồi Tống Nhất Đường, giờ lại tới Tàn Nguyên. Cô phát hiện tài uống giấm của tên Trần Tín này không phải cao thâm bình thường đâu. Rất nhiều chuyện ở trong mắt cô chỉ là việc rầu ria nhỏ nhặt, nhưng hẳn cũng có thể tìm được lý do để ghen bóng ghen gió. Hiện tại chẳng có gì đáng kể, đôi khi cô chỉ coi đó là thú vui của hắn nên bỏ qua. Nhưng nếu sau này sống chung với hắn thật, thì thế này không ổn chút nào. Nhìn ở phương diện khác, Trần Tín có vẻ cũng chẳng phải người bụng dạ hẹp hòi gì, bây giờ thích uống dấm chua như thế chắc do thiếu cảm giác an toàn về tình cảm thôi. Nguyên nhân này có lẽ liên quan trực tiếp tới tuổi thơ dữ dội của hắn.

Về phần gia cảnh của Trần Tín, đến giờ Văn Đan Khê vẫn chưa biết tận tường. Thật ra cô cũng không muốn hỏi thăm chuyện riêng của người khác, nhưng nếu hắn là một trong những ứng cử viên làm chồng tương lai của cô, thì nhất định cô phải biết triệt để. Khi mẹ còn sống hay dạy đi dạy lại cô rằng: Lấy chồng chính là bước vào quỹ đạo cuộc sống của chồng. Đàn ông có trình độ và gia cảnh bình thường cũng chẳng sao, nhưng đạo đức với tính tình thì phải tốt. Nhân cách của người nhà cũng không được có vấn đề quá lớn. Về phần đàn ông sinh ra trong một gia đình không bình thường thì phải chọn lựa thật thận trọng, giá nào cũng đừng ôm hy vọng ngây thơ có thể cải tạo được đàn ông, bởi “*Giang Sơn dễ đổi, còn nét có đánh chết cũng chẳng chữa*”. Còn cha cô thì chỉ có một câu châm ngôn để bình luận về phương diện này: “Trên thế giới có hai chuyện khó nhất, một là mọc tiền của người khác bỏ vào túi mình, hai là nhồi suy nghĩ của mình vào óc người khác.”

Văn Đan Khê nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng hạ quyết tâm từ rày về sau cô phải chú ý kỹ hơn nhất cử nhất động của Trần Tín, tìm hiểu mô xê tính cách của hắn một cách toàn diện, cả nguồn gốc cái tính dở người của hắn nữa.

Vì sợ Trần Tín lên cơn ghen bắt từ, Tàn Nguyên rút ra bài học, về sau nếu muốn nói gì thì đều nhờ Lý Băng Nhạn và nhóm Lý thăm nhắc lại cho cô. Thời gian này khiến cho bọn Mặt Thợ và Hạ hắc tử cũng bất an theo, không dám tới quá sát Văn Đan Khê như trước đây nữa. May mà mọi người đã phát hiện ra một chuyện bất ngờ, rằng Trần Tín chỉ có địch ý với Tàn Nguyên và Hồng đại hồ tử, còn đối với Mặt Thợ và Hạ hắc tử thì chẳng có phản ứng gì.

Đối với sự phát hiện bất ngờ này, Hạ hắc tử và Mặt Thợ có cách nhìn thế này.

Hạ hắc tử cười phớt nhá nói: “Coi bộ lão đại tin tưởng ta không phải dạng thường đâu.”

Mặt Thợ gật đầu: “Huynh ấy cũng tin tưởng ta.”

Hạ hắc tử nguyền Mặt Thợ, mắt mở nói tiếp: “Ngài ấy tin ta vì phẩm chất, còn tin ngươi là vì mặt mũi, ngươi lớn cỡ này mà có cô nương nào chịu thích đâu.”

Dù Mặt Thợ không quan tâm tới ngoại hình, nhưng bị người ta xỏ xiêng thì cũng bị sốc tâm lý, lập tức phản đòn: “Ta thấy ngươi nên treo cái gương lên môn đi, soi người khác mà không soi lại mình, ngươi có đẹp hơn ta chỗ nào đâu.”

“...”

Khéo thay Trần Tín vô tình đi ngang qua nghe được màn tranh chấp của hai người, bèn đưa ra một câu tổng kết công bằng:

“Đừng cãi nữa, hai người xấu như nhau.”

Hai người giật giật mép, lèm bèm với giọng không cam lòng: “Được rồi, cứ cho là vậy đi.”

Trần Tín dọm được mấy bước thì đột nhiên ngoái đầu hỏi: “Đúng rồi, ai trong các ngươi giấu gương thì nộp lên đây ngay, nam tử hán đại trượng phu soi soi cái gì!”

Hạ hắc tử đen mặt đáp: “Tướng quân, gương ở đâu ra, là hắn chửi thuộc hạ treo gương lên môn...”

Trần Tín gãi đầu, không thèm quan tâm tới hai người nữa, quay lưng bỏ đi. Thật ra hắn muốn soi thử mặt mũi mình coi sao, vì dạo này hắn đột nhiên phát hiện thỉnh thoảng Văn Đan Khê lại nhìn hắn chăm chăm. Hắn tình nguyện cho rằng Văn Đan Khê càng lúc càng có tình ý với hắn. Băng không sao cô không nhìn ai khác mà chỉ nhìn mỗi hắn chứ?

Trong lòng Trần Tín khắp khởi mừng thầm, nhưng không để lộ lên nét mặt. Vừa có thời gian hắn sẽ lập tức đi dạo quanh sân nhà cô, tạo cho cô cơ hội được nhìn thấy hắn. Làm Tàn Nguyên vừa thấy hắn ra ngoài tản bộ là cất giọng trêu: “Hi hi, đại ca lại ra ngoài cho tiêu com à.”

Trần Tín lên giọng pha trò hơi thiếu tự nhiên: “Ừ, bữa trưa ngon quá nên ăn hơi nhiều, ra ngoài tản bộ một lát.”

Tàn Nguyên cố tình lấy tay che nắng ngó trời: “Nhưng đại ca à, bây giờ cách bữa trưa hơn một canh giờ rồi. Huynh còn chưa tiêu hết com à.”

Trần Tín nhất thời không đỡ nổi, nhưng không cam lòng bị y chế nhạo, liếc xéo y một cái nói: “Bụng ta khác đệ, nó tiêu thế nào đệ quản được sao?”

Tàn Nguyên vội mỉm cười chấp tay nói: “Vâng vâng, xin mời đại ca tiêu com tiếp, tiểu đệ không dám quản.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Edit: Yunchan

Chưa tới mấy ngày, người Tàn Nguyên phái đi đã mang về linh kinh vài bao tải hạt giống ngô và khoai lang khoai tây. Theo như lời những hỏa kế kể lại, mấy thứ hạt giống này được chuyển về bằng đường biển từ ngoại bang, có đầy ở Đông Nam Môn Châu. Văn Đan Khê đoán chừng có lẽ giao thông bị đứt đoạn vì chiến loạn, cho nên không thể chuyển tiếp tới phương Bắc.

Cây ngô và khoai tây có thể trồng ngay bây giờ, nhưng khoai lang thì chưa được, Văn Đan Khê nghĩ chưa đầy hai tháng nữa thì khoai lang cô trồng có thể thu hoạch rồi, còn túi khoai này cô cứ dùng làm thức ăn luôn vậy. Thành thử trên mâm cơm hôm ấy xuất hiện vài món khoai lang, như bánh khoai lang áp chảo, khoai lang chiên, và cháo khoai. Có lẽ là vì mới lạ, nên ai nấy đều tranh nhau ăn ngấu nghiến.

Văn Đan Khê lại bảo Mặt Thạo dẫn theo một tốp binh sĩ xuống dưới chân núi khai hoang đất để trồng ngô và khoai tây. Hai giống cây này trồng vô cùng đơn giản, mà binh lính Phá Lỗ đều là người xuất thân từ gia đình cùng khổ, đương nhiên việc trồng trọt không thể làm khó họ. Có vấn đề chẳng là xưa nay họ chưa từng nghĩ làm sơn tặc cũng phải trồng trọt.

Văn Đan Khê nhân cơ hội lựa ra mấy trăm binh lính từng trồng hoa màu, chính cô cũng tạm vứt sách thuốc qua bên, cầm sách nông lên bắt đầu nghiên cứu chăm chỉ.

Trần Tín thấy cô thích đọc sách, bèn đích thân vào thành vác cả chồng về tặng cho cô. Lần này Văn Đan Khê không từ chối mà còn nhận rất vui vẻ. Trần Tín càng thấy cô kỳ lạ hơn, đột trước tặng trang sức với sơn phấn thì cô không thích, còn mấy cuốn sách bỏ đi này thì nhận ngay lập tức, sách dễ coi tới vậy sao? Tại sao hần mới ngó vào đã buồn ngủ rồi? Không được, hần phải tranh thủ học thật nhiều chữ, để khỏi bị coi là dốt. Sau này hần cũng có thể như tên họ Tống với Tần Nguyên, tán gẫu đủ thứ chuyện từ nam chí bắc với cô. Bởi hần phát hiện ngoài chuyện trên núi và bọn Mặt Thạo ra, hần chẳng còn chuyện gì để nói với cô nữa. Vừa nghĩ tới đây, lòng hần đã không dần được con sốt ruột.

Trần Tín nghĩ ngợi chốc lát, người biết nhiều chữ nhất trên núi chỉ có Tần Nguyên. Nhưng mà, hần không tiện vác mặt đi tìm y. Vì lúc kết bái trước đây, Tần Nguyên đã nhai đi nhai lại bảo bọn họ nên học nhiều chữ, tốt nhất là có thể đọc thêm nhiều sách. Kết quả ngoại trừ Hồng đại hồ tử và Hạ hắc tử tích cực chút, số còn lại ai cũng mặc kệ. Tần Nguyên hết cách, rốt cuộc chỉ dạy hần hơn hai trăm chữ thường dùng, gộp lại mấy chục chữ hần biết sẵn thì vừa đủ ba trăm tròn, biết sớm thể này thì hần đã học nhiều hơn rồi.

Trần Tín vừa nghĩ ngợi vừa đi lân la tới viện của Tần Nguyên. Lúc này Tần Nguyên đang dạy Tuyết Tùng và Tuyết Trinh đọc sách, hai đứa bé choác đều nghe giảng rất chăm chú. Trần Tín đứng nghe một hồi, lại lắc đầu bỏ đi lặng thinh. Hần bắt tri bất giác bước tới trước sân nhà Văn Đan Khê. Ngôi nhà này là do Hạ hắc tử và Mặt Thạo sai người xây vào lần hần cầu thân Văn Đan Khê trước đây, sau đó cô không đồng ý nên ngôi nhà đang xây dang dở phải gác lại, lần này Văn Đan Khê lên núi, mọi người lại tiếp tục khởi công, nửa tháng trước mới xây xong.

Mấy hôm trước Văn Đan Khê và Lý Băng Nhạn mới dọn vào đây. Chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi mà Văn Đan Khê thích dọn dẹp đã chăm chút sân vườn thành tươm tất gọn gàng. Ngôi viện lập ló trong bóng râm của cây lá, trước cổng trồng vài bụi hoa đại vừa được dời từ trên núi xuống. Quanh sân là mười mấy tiểu binh đang hằng hái đào đất nói cười, chẳng ai trong số họ để ý tới Trần Tín.

Có một tiểu binh gầy gò đen nhẻm nói rằng: “Văn đại phu tốt quá, Tướng quân nói cô ấy cứ tùy ý sai bảo chúng ta, vậy mà làm xong việc cô ấy còn tặng đồ ăn cho chúng ta.”

Một người trắng trẻo béo ú khác chép miệng nói: “Ừ, điểm tâm này ăn rô ngon.”

Thêm một người nữa nhỏ giọng dặn dò: “Các người đừng nói cho ai biết cô ấy cho chúng ta ăn đấy, không Tướng quân biết lại ghen cho xem.”

Mấy người này nhớ tới bình dấm chua Tướng quân thì không nhịn nổi bật cười ha hả.

Có mấy tiểu tử thích múa mép còn háy mắt nói: “Tướng quân chúng ta họ Trần mà lại thích ăn dấm chua, ta thấy nên gọi ngài ấy là Giám lâu năm(*) thì chuẩn nhất.”

(*) Công thức: Giám lâu năm = Trần thố = Trần (Lâu năm) + Thố (Dấm chua)

Mấy người khác nhao nhao lên: “Tiểu tử giỏi, người quá thông minh, biệt danh này cực chuẩn.”

“Hé hé...”

Trần Tín lọt tai màn đối thoại này thì tức tới tái mặt. Hần đang muốn bùng nổ, thì bỗng thấy Văn Đan Khê cười nhẹ nhàng bước ra khỏi viện nói với đám người này: “Các vị vào trong sân uống hộp nước rồi hãy làm tiếp.”

Trần Tín càng giận hơn, lúc hần tới nhà cô trước đây, hần làm xong sân trước cô còn sai làm tiếp sân sau, bây giờ lại đối xử tốt với mấy tên tân binh đàn tử này vậy sao!

Lúc này Văn Đan Khê cũng phát hiện ra Trần Tín, thấy sắc mặt hần bất thường, vội vàng tròn mắt lên nói với mấy tiểu binh: “Được rồi, các người quay lại làm việc đi.”

Dường như mấy người kia ngửi thấy mùi bất thường, lập tức co giò bỏ chạy. Đáng tiếc tốc độ của Trần Tín nhanh hơn bọn họ rất nhiều, hần sai một bước dài xông lên, néo lỗ tai tên tiểu binh vừa đặt biệt danh cho mình, trầm giọng hỏi: “Tiểu tử người tên gì? Từ đâu tới?”

Tiểu binh nhe răng tròn mắt đáp: “Tiểu nhân là Triệu Lục Cân, tới từ Tần Châu.”

Trần Tín nói lỏng tay, tiểu binh thở hắt ra một hơi, nào ngờ hần lại néo qua lỗ tai khác, rống tiếp: “Người thật to gan, dám đặt biệt danh cho ta!”

Tiểu binh nói với vẻ mặt xin xỏ: “Tướng quân tha cho tiểu nhân đi, sau này tiểu nhân không dám nữa.”

Văn Đan Khê cũng vội vàng xin tha cho tiểu binh này, Trần Tín xả giận xong mới thả hần đi. Tiểu binh lập tức chạy bán mạng hét như bị chó rượt. Những người khác cũng giải tán ngay lập tức.

Trần Tín vẫn chưa hết giận, hần chấp hai tay sau lưng sai bước vào sân rồi ngồi bịch xuống ghế, nhìn Văn Đan Khê với ánh mắt bất thiện, nặn ra một câu:

“Ta đói bụng.”

Văn Đan Khê hé môi cười khê, nói: “Đừng ăn, lát nữa là ăn cơm tối rồi.”

Trần Tín bắt mắt lâu bầu: “Đừng ăn, vậy mấy tên đó thì ăn được sao?”

Quay cả buổi, rốt cuộc tên này lại nổi cơn ghen nữa rồi. Văn Đan Khê thở dài một tiếng trong lòng, chẳng thể làm gì hơn là lấy ít bánh đậu phộng với bánh quai chèo ra cho hăn. Trần Tín cầm bánh lên nhai rau rầu hết như đang trút giận.

Văn Đan Khê tiện tay rót cho hăn chén nước, Trần Tín lặng thinh bụng lên uống một hơi.

Uống xong hăn còn thả ra một câu: “Sau này muốn làm gì thì bảo ta làm là được rồi.”

Văn Đan Khê nhìn hăn, cười cười nói: “Mấy nghìn mẫu đất dưới chân núi ngài có thể làm một mình sao? Với lại việc trên núi sau núi cũng nhiều lắm, ngài làm hết một mình được không nào?”

Trần Tín câm nín.

Văn Đan Khê nói lý với hăn: “Ngài thế này hỏi ta phải làm sao đây. Người ta làm việc giúp ta mà còn phải chịu con tức của ngài, sau này ai dám giúp ta nữa đây?”

Trần Tín nhớ lại mấy tên nghịch ngợm kia, cắn răng nói: “Mấy tiểu tử đó cần giáo huấn.”

Văn Đan Khê hỏi tới: “Họ cần giáo huấn, vậy những người khác thì sao? Lễ nào đều cần giáo huấn hết sao?”

Trần Tín nghẹn họng.

Văn Đan Khê nghĩ cần phải cho hăn một bài học, bằng không sau này khó lòng triển khai công việc của mình. Cô đứng lên, mặt trầm xuống, nói giọng nghiêm túc: “Ta thấy ngài thật sự cần sửa đổi lại hành vi của mình.”

Trần Tín cũng xù lông lên, hăn lớn giọng phản bác: “Ta là thế này, không thể sửa đổi.”

Văn Đan Khê bình tĩnh nói: “Được thôi, ngài có thể không sửa đổi, nhưng xin ngài đừng ăn giấm chua vì ta nữa, ta sợ không chịu nổi ý tốt của ngài.”

Trần Tín trợn trừng mắt, lồng ngực bắt đầu phập phồng: “Cô nói vậy là ý gì?”

Văn Đan Khê rũ mắt xuống, nói dừng dừng: “Ta thích nam tử lòng dạ rộng rãi.” Nói rồi cô cũng bắt chước hăn phát tay áo bỏ đi.

Trần Tín giận quá sức chịu đựng, hăn đứng bật dậy bám sát theo cô, thở hồng hộc quát: “Cô nói rõ cho ta, lễ nào lòng dạ ta hẹp hòi sao?”

Văn Đan Khê hỏi vặn một câu mà chẳng buồn ngoái đầu lại: “Ngài nói thử đi?”

“Không phải!”

Hai người đang giằng co quyết liệt, bỗng thấy Hạ hắc tử chạy tới bẩm báo: “Tướng quân, Trịnh tướng quân của núi Hắc Long và — người của hăn tới, đang chờ Tướng quân ở tiền đình.”

Trần Tín buột lòng phải dừng bước, hăn lờm Văn Đan Khê với ánh mắt khổ đại cừu thâm, sau đó không nhận được phát tay với Hạ hắc tử nói: “Ta biết rồi, hăn tới đây làm gì nữa chứ?”

Nói rồi như sức nhớ ra điều gì, hăn không đợi Hạ hắc tử trả lời đã gấp rút chạy về phía sảnh trước.

Đi được mấy bước hăn đột ngột quay đầu nói với Văn Đan Khê: “Chẳng phải cô không để ý tới ta sao? Cô có bản lĩnh thì cả ngày hôm nay đừng để ý tới ta, cũng đừng ra khỏi viện... Chúng ta đi.” Nói xong bước thẳng tới trước.

Lòng Văn Đan Khê thấy lạ, sao tên này nói chuyện không đầu không đuôi thế chứ. Cô lại dùng ánh mắt hỏi thăm Hạ hắc tử.

Ánh mắt Hạ hắc tử hơi lảng đi, chột dạ cúi đầu chấp tay cáo từ: “Văn đại phu ta cũng phải về chào hỏi khách nhân đây.”

“Chờ đã.” Văn Đan Khê gọi với theo: “Có phải Trịnh tướng quân kia dẫn theo muội tử tới không?”

Hạ hắc tử há to miệng kinh ngạc, buột miệng thốt ra: “Hả? Sao cô biết?”

Nói xong hăn mới ý thức được mình nói hớ, không cảm lòng được đánh nhẹ vào miệng mình một cái.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Edit: Yunchan

Hạ hắc tử nhìn Văn Đan Khê với cái mặt đau khổ, sợ cô sẽ gặng hỏi tiếp, tới lúc đó hẳn nên nói hay không đây? Nào ngờ Văn Đan Khê chỉ hỏi mỗi câu này thì dừng câu chuyện lại. Cười cười quay lưng bước qua vườn rau.

Hạ hắc tử ngây ra chốc lát, tranh thủ chuồn đi thật nhanh, hẳn vừa đi vừa nghĩ, tẩu tử này đúng là khác xa những nữ tử khác. Gặp người khác thì nhất định sẽ lòi hẳn lại hỏi cho rõ rồi.

Lý thẩm và Vương thẩm cũng xách rổ cười nói đi tới. Hiện tại Văn Đan Khê đã giao hết chuyện ở bếp cho hai người lo liệu, tay nghề nấu nướng của Tiền đầu bếp và Cao đầu bếp cũng đã nâng cao. Cô quyết định bàn giao lại chuyện bếp núc, bữa ăn thường ngày đều giao hết cho họ làm thay. Vì đang độ huấn luyện nên tài nấu nướng của những người này cũng nâng cao đáng kể. Hoàn toàn đối lập với trước đây, mọi người đều vô cùng hài lòng với kết quả này. Chưa kể bản thân Văn Đan Khê cũng cực kỳ thỏa mãn. Mỗi khi trông thấy ánh mắt cung kính của những binh lính, cô cảm giác việc mình lên núi là lựa chọn thật đúng đắn, ít nhất thì ở chung với những người từng làm thổ phi này cũng chẳng có tí áp lực nào.

Đội hai người tới gần rồi, Văn Đan Khê vội vàng xếp suy nghĩ lại, vẫy vẫy tay với hai người.

Vương thẩm vừa cười vừa nói: “Văn đại phu, bọn ta tới hái rau.”

Lý thẩm vừa hái đậu đũa vừa thẩm dò Văn Đan Khê, cuối cùng không nhịn nổi bèn lên tiếng buồn chuyện: “Văn đại phu, cô đừng nghĩ nhiều. Tướng quân với Trịnh Mỹ Vân thật sự chẳng có gì cả, toàn bộ là do cô ta đơn phương thôi.”

Văn Đan Khê cười mà không đáp, cô mặc kệ. Hai người bất tự không hợp, cô cũng không thèm ăn giấm chua bừa bãi như ai đó.

Lý thẩm thấy cô không nói lời nào thì cho là cô đang xấu hổ, bèn nói lảng qua chuyện bếp núc.

“Trịnh tướng quân tới đây coi như là khách, không biết nhà bếp có cần thêm thức ăn không?”

Văn Đan Khê ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp: “Hắn tới đột xuất thì cũng giống như khách không mời mà tới, tiếp đãi không tốt cũng là chuyện đương nhiên. Nên giữ nguyên thức ăn thường ngày, rồi làm thêm hai con cá, chiên thêm ít tôm, rang ít thịt trai sông là được rồi.”

Hiện nay trên núi không dư dả gì, có thể tiết kiệm tới đâu thì tiết kiệm. Hai người gật đầu ghi nhớ rồi hái rau tiếp.

Ba người đang nói chuyện thì bỗng nghe thấy một giọng nữ xa lạ kêu lên lạnh lót: “Này, người đằng trước, cô dắt ta đi tìm Văn Đan Khê nào đó đi, cô ta ở đây đúng không?”

Trước đây Vương thẩm đã từng gặp Trịnh Mỹ Vân nên vẫn còn chút ấn tượng với giọng nói the thé của cô ta, bà cau mày nói: “Sao Trịnh Mỹ Vân này tìm được tới đây thế?”

Chẳng biết người ta chỉ dẫn thế nào, cuối cùng Trịnh Mỹ Vân cũng đi về bên này. Văn Đan Khê nghiêng đầu nhìn sơ qua, cô gái này có vóc người cao gầy đầy đặn, mặc váy sa đò tươi, trên đầu cắm la liệt nhiều loại trâm cài và hoa lụa, mỗi lần bước đi lại kêu lên leng keng, eo thì hết như cây liễu bị bão xô lật, hết ngã bên này lại nghiêng bên kia.

Trịnh Mỹ Vân cũng phát hiện ra Văn Đan Khê, cô ta liếc mắt đánh giá Văn Đan Khê một cái, lúc cô ta nhìn qua mặt Văn Đan Khê thì hơi nhú mày, nhưng khi tầm mắt quét tới vóc dáng của Văn Đan Khê, đặc biệt là ngực thì trong mắt lại ánh lên vẻ khinh miệt. Hóa ra do Dịch Châu ở gần đất Hồ nên thẩm mỹ của mọi người cũng bị ảnh hưởng theo, ai cũng thích loại nữ nhân tay chân phi lữ, tướng tá thì khỏe mạnh thế này à. Ở vùng này loại như Văn Đan Khê này nhan nhản đầy chợ.

Văn Đan Khê nhướn mí mắt ra vẻ như không nhìn thấy, động tác hái rau chẳng dừng lại lấy một giây.

Trịnh Mỹ Vân dùng chiếc khăn tay nhỏ quạt gió, kênh kiệu hỏi: “Này, cô chính là Văn Đan Khê bị Chu gia từ hôn đấy à?”

Vừa mở miệng đã xoáy vào vết sẹo của người ta, loại người này không cần qua lại làm gì, nhờ đó Văn Đan Khê cũng biết đối phương thuộc đẳng cấp nào.

Văn Đan Khê đang tính cho đối phương một bài học thì Vương thẩm đã lớn giọng nạt: “Trịnh cô nương, Chu gia từ hôn vì trọng phú khinh bần, cô nương của bọn ta không sai. Còn cô, lần trước cô không bỏ được lên giường của Tướng quân bọn ta, sao giờ lại đuổi tới tận nhà người ta hả?”

Nói rồi bà còn cố ý thờ dài một hơi: “Thật là thói đời ngày nay, nhớ lại thế hệ của bọn ta trước đây làm sao có loại người như cô chứ?”

Văn Đan Khê cười thầm trong lòng, không ngờ tài năng người của Vương thẩm cũng kiệt xuất quá thể.

Lý thăm cũng đệm theo: “Còn phải nói à, người ta còn muốn bỏ thêm lần nữa ấy chứ.”

Trịnh Mỹ Vân không ngờ hai tặc bà tử này dám chống đối mình, thoát cái mặt phồng lên hết như gan lợn: “Người, các người là hai mụ đàn bà chanh chua! Coi ta có xé rách mồm các người không!”

“Có giỏi thì cô xé đi, cô cho mình là ai hả, chờ cô bỏ được lên giường của Đại đương gia thì hẳn nổi điên với bọn ta.” Vương thăm chẳng sợ sệt gì, trái lại còn ưỡn bụng bước lên, cấu véo hăm dọa cô ta.

Văn Đan Khê có hơi trở mắt, quả nhiên là được tôi luyện trong ổ thỏ phi, ngay cả cách hăm dọa người cũng y chang. Cô cứ tưởng hai bên đâm chọt nhau vài câu là xong chuyện thôi chứ.

Mất thấy ba người sắp choáng nhau tới nơi, Văn Đan Khê đang muốn gọi hai người Lý Vương quay lại, nào ngờ diễn biến lại đột ngột bẻ ngoặc, một con rắn trắng to dùng chẳng biết từ đâu bắn ra, bóp một tiếng nện lên cánh tay của Trịnh Mỹ Vân, Trịnh Mỹ Vân sợ tới nỗi mặt cắt không còn giọt máu, nhảy chồm lên ré to, bỏ chạy thực mạng. Con rắn kia bị ném tới choáng đầu, nằm im chốc lát mới từ từ bò đi.

Ba người đứng chết đĩnh tại chỗ, đợi con rắn bò đi xa mới tỉnh người lại. Lý thăm nhìn chăm chăm vào cái bóng đang chạy xa của Trịnh Mỹ Vân, do dự thật lâu mới hạ giọng nói: “Văn đại phu, cô đừng trách ta suông sã... Trịnh nương tử này e rằng không còn là cô nương nữa.”

“Hả?” Văn Đan Khê kinh ngạc, nhìn sơ qua thôi mà cũng nhận ra được sao? Nhưng cô ngẫm lại hình như ở cổ đại có vài phụ nữ có kinh nghiệm, có thể dựa theo dáng đi hoặc lông mày để đoán ra cô gái đó có phải là xử nữ hay không. Mặc dù cô hiểu kỳ, nhưng cũng không tiện hỏi vấn đề nhạy cảm này.

Cô vội vàng sụp mặt đáp: “Vị thăm muốn tốt cho ta, sao trách thăm được.”

Lý thăm cười cười, vuốt sơ tay áo theo thói quen, rồi xách rỏ thức ăn lên nói: “Lão thân phải tìm cơ hội tiết lộ tin này cho Tướng quân, để ngài ấy không bị mắc lừa.”

Nói xong thì nói gót theo Vương thăm, cả hai xách giỏ thức ăn đi ra ngoài.

Trong lòng Văn Đan Khê cũng không quá dễ tâm, một vì cô thấy quan hệ của cô với Trần Tín chưa tới nỗi phải ghen tuông. Hai vì cô nghĩ Trần Tín quen biết Trịnh Mỹ Vân không chỉ ngày một ngày hai, nếu thích cô ta thì hai người đã thành đôi sớm rồi, tội gì phải chờ tới hôm nay? Thứ ba, cô gái họ Trịnh này làm người ta thấy không có sức uy hiếp.

Cô vừa nghĩ ngợi vừa hái đậu đũa, hái được dăm ba ngọn thì quay vào nhà, nào ngờ vừa quay người lại đã đâm sầm vào Trần Tín. Văn Đan Khê ngẩn ra, hẳn không ở sảnh tiếp khách mà tới đây làm gì?

Trần Tín nhìn cô chăm chăm, ánh mắt nóng rực làm người ta không nỡ ý muốn lảng tránh.

Văn Đan Khê bóp bóp đậu đũa, hỏi băng quơ: “Con rắn kia là ngài ném sao?”

Trong mắt Trần Tín lóe lên tia hoang mang, sao cô không hỏi vấn đề khác? Hắn khẽ nhú mày đáp ừ ừ: “Không phải, là lão Ngũ ném, hẳn ném xong thì chạy rồi.”

Nếu để hắn ném thì bảo đảm chuẩn hơn nhiều.

Văn Đan Khê gật đầu ừm một tiếng, không tỏ rõ ý kiến.

Trần Tín tiếp tục quan sát thần sắc của cô, nhìn mãi mà vẫn chẳng mò được tí manh mối nào. Trong lòng có hơi nóng nảy với thất vọng.

Được rồi, lúc mới biết Trịnh Mỹ Vân tới đây hẳn rất sợ hai người đụng mặt nhau, nhưng nghe Hạ hắc tử nói gặp mặt cũng không sao, nữ nhân càng thích nhiều thì càng ghen nhiều. Hắn vừa nghe thì lòng cũng dao động. Lúc hắn nghe nói Trịnh Mỹ Vân tìm tới Văn Đan Khê thì lật đật chạy tới ngay, sợ cô chịu thiệt. Ai ngờ lại nghe thấy lời của Lý thăm. Hắn nhất thời tròn tròn mắt, lẽ Văn Đan Khê nghi chuyện đó do hắn làm thì sao bây giờ?

Trần Tín vò đầu bứt tai, giật giật miệng, cuối cùng cắn răng một cái, khẽ giải thích: “Chuyện đó, không phải ta làm.”

Văn Đan Khê tưởng hắn đang nói tới chuyện con rắn, gật đầu nói: “Ta biết rồi, là lão Ngũ làm.”

Trần Tín cào tóc, chẳng biết làm sao đành hít một hơi, nói rõ hơn: “Không phải chuyện này, là...”

Văn Đan Khê thôi không bóp đậu đũa nữa, ngẩng đầu hỏi: “Còn chuyện gì sao?”

Mặt Trần Tín mất tự nhiên, ngập ngừng giây lát mới quyết định bất chấp, nói huych toẹt ra: “Là chuyện Trịnh Mỹ Vân không còn là cô nương, chuyện đó không phải ta làm.”

...

Văn Đan Khê vẫn giữ nguyên bộ dạng tỉnh rụi.

Trần Tín nhìn Văn Đan Khê khản trương, nom nớp lo sợ cô không tin mình. Phải, lúc mới nghe ý tưởng của Hạ hắc tử, hắn thật lòng muốn cô ghen tuông

giống mình, để cô hiểu được tâm trạng của mình. Nhưng lúc này hấn đổi ý rồi, hấn rất sợ cô hiểu lầm mình. Trịnh Mỹ Vân không còn trong sạch, mà cô ta lại từng bò lên giường hấn nữa, ai biết người ta sẽ nghĩ gì chứ?

Thật ra Văn Đan Khê muốn nói là, ta tin việc này không phải ngài làm. Nhưng suy đi xét lại chút chút, cô cũng muốn hấn nếm thử mùi bị người khác nghi ngờ. Nghĩ tới đây, cô bèn nghiêm mặt hùng hổ hỏi: “Ai chứng minh được không phải ngài làm chứ?”

Trần Tín vừa nghe lời này, hai mắt lập tức say sầm, hấn hận không thể moi tim mình ra chứng minh cho cô thấy.

“Hôm đó cô ta vừa vào chưa bao lâu thì đã bị Hạ hắc tử phát hiện, đây là thật, cô không tin thì cứ hỏi hấn.”

Văn Đan Khê trầm mặt không lên tiếng.

Trần Tín gấp tới độ tháo mồ hôi đầu, luống cuống giải thích: “Thật sự không phải ta làm. Không phải...”

Văn Đan Khê thấy lửa cháy cũng đủ rồi, chậm rãi nói: “Ta tin không phải ngài làm.”

Tim Trần Tín bỗng nhẹ bẫng hết như được tháo bớt một tảng đá to, hấn thở ra một hơi dài thật dài, nhìn cô cười ngốc.

Văn Đan Khê nghiêm mặt nói: “Sở dĩ ta tin ngài, một là vì tin tưởng nhân phẩm của ngài, chắc chắn sẽ không nói mập mờ lừa dối ta. Hai là dùng đầu óc để suy đoán, ngài và Trịnh Mỹ Vân quen biết nhau lâu rồi nhưng ngài lại không cười cô ta, chuyện này chứng tỏ ngài thật sự không có ý với cô ta. Ba là ta nhận ra cô ta thuộc loại người gì, ta tin ánh mắt của ngài không tẹ như vậy. Tổng hợp ba điều trên lại ta mới cho rằng ngài không làm chuyện đó.”

Trần Tín nghe cô phân tích xong thì cười tới sung sướng. Từ đầu tới chân như được ngâm trong thùng nước mát, mát lạnh dễ chịu, thoải mái không gì sánh được.

Thế nhưng, Văn Đan Khê không khen hấn một cách đơn giản thế, khen xong còn giáo dục cho một bài thấm thía: “Thế mới nói, dấm chua không thể ăn bậy bạ thường xuyên. Bằng không, người ăn khó chịu, mà người khác cũng khó chịu theo. Quá nhiều lần thì đối phương sẽ nghi ngài không tin ánh mắt và nhân phẩm của cô ấy! Ở trong mắt người nọ ngài lại thành kẻ lòng dạ hẹp hòi, không trưởng thành, làm việc gì cũng không chịu động não. Sau này có chuyện gì thì cũng chẳng còn ai tin tưởng ngài nữa.”

Trần Tín sừng sốt một giây, ngày sau đó ánh mắt hiện lên chút âm đạm, cuối cùng thì biến sang đáng về ra chiều suy tư.

Văn Đan Khê không chăm hấn nữa, xách rổ nhỏ đi vào nhà.

Trần Tín đứng thần thờ trong vườn rau, ngẫm lại lời cô thật kỹ. Hấn làm sai thật sao? Được rồi, lúc Văn Đan Khê vừa lộ ra vẻ mặt không tin tưởng, trong lòng hấn đã rất khẩn trương suy sụp. Nếu đặt mình vào hoàn cảnh của cô, thì lúc hấn ghen có phải cô cũng có cảm giác đó không? Mà hấn là một nam nhân, cô lại là một cô nương yếu đuối, khẳng định cô còn suy sụp hơn hấn rất nhiều...

Hấn sai thật rồi!

Trần Tín suy nghĩ lâu cực lâu, cuối cùng, hấn quyết định sau này phải học tin tưởng cô, còn phải học trưởng thành chừng chặc...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39

Edit: Yunchan

Văn Đan Khê đi thật nhanh vào nhà, thật ra nội tâm của cô không phẳng lặng như bề ngoài, dù không thể nói là sóng lòng dâng trào, nhưng lòng cũng nổi lên gợn sóng không hề nhỏ. Cô vẫn không cảm lòng được ra tay dạy dỗ Trần Tín. Cô tin lời cha mẹ là đúng, nhưng cô lại cảm thấy Trần Tín khác hấn với những người đàn ông cực phẩm kiếp trước. Chỉ ít nền móng của hấn ngay thẳng, cô không sửa đổi được bản tính của hấn, nhưng hấn có thể giúp hấn cải thiện vài nhược điểm trong tính cách. Trên đời này có ai hoàn hảo chứ? Kể cả cha cô cũng thế. Nghĩ vậy, cô lại có chút lòng tin.

Vì hôm nay có khách lạ, và lại Văn Đan Khê cũng không muốn gặp huynh muội Trịnh gia. Cô ghé qua bếp dạo một vòng, rồi mang com về nhà ăn. Lúc cô và Lý Băng Nhạn sắp ăn com, thì chợt thấy Hạ hắc tử lướt mồ hôi chạy ào vào hỏi: “Văn đại phu, đại ca đâu rồi? Com nước dọn xong hết rồi nhưng không tìm thấy đại ca.”

Văn Đan Khê nghe mà sừng sốt, hỏi ngược lại: “Ngài ấy còn chưa về sao?”

Hạ hắc tử lắc đầu, Văn Đan Khê vội nói ngay: “Huynh ra vườn rau đằng sau nhà tìm thử xem.”

Hạ hắc tử gạt phăng mồ hôi, chạy bỏ ra vườn rau như bị lửa đốt mông.

Hạ hắc tử vừa chạy tới nơi thì thấy Trần Tín đang đứng như trời trồng ở vườn rau thật. Lúc này ánh mặt trời đã chiếu thẳng xuống chỗ hắn đứng, cả người hắn đều phơi bông dưới ánh mặt trời gay gắt, mồ hôi trên người chảy xuống ào ào như mưa.

Hạ hắc tử hỏi với vẻ mặt khó hiểu: “Tướng quân, sao ngài lại đứng đây? Mọi người đang chờ ngài ở tiền sảnh đấy.”

Đến đây Trần Tín mới sực tỉnh lại hết như vừa thoát ra khỏi mộng, hắn lau mồ hôi đáp: “Ừ, đi thôi. Ta đang xem rau lớn tới đâu rồi.”

Hạ hắc tử không tin cái cớ này, nhưng hắn cũng chẳng dám hỏi thêm. Hai người kẻ trước người sau đi tới Tụ Nghĩa sảnh.

Trên bàn cơm ở đại sảnh, Tàn Nguyên đang trò chuyện với Trịnh Tử Bằng. Trịnh Tử Bằng trông lên mình một bộ áo lụa màu xám bạc, đầu tròn mặt tròn mình cũng tròn nọt, từ đầu tới chân trông y chang cái cối xay lúa. Lúc toét miệng cười thì cặp mắt hí lún tịt vào trong lớp mỡ núc ních.

Mặc dù đang nói chuyện với Tàn Nguyên, nhưng cặp mắt hí lại dán rịt lên thức ăn trên bàn. Sau khi Trần Tín bước vào, Tàn Nguyên lập tức mỉm cười mời mọi người dùng bữa.

Trịnh Tử Bằng chẳng khách sáo gì, cầm phất đôi đũa lên gấp mỗi món một ít bỏ vào trong bát mình, nhìn điệu bộ cứ như nửa năm rồi chưa được ăn cơm. Tới cả Mạt Thạ có tướng ăn khó coi cũng khinh bỉ hắn ra mặt.

Trịnh Mỹ Vân ít nhiều cũng là một nữ tử nên cử chỉ cũng rụt rè hơn. Có điều mình mẩy cô ta cứ uốn éo vặn vẹo hết như bánh quai chèo, làm người ta không nén nổi cái nhũ mày. Trần Tín chẳng buồn liếc cô ta lấy một cái mà chỉ vui vùi đầu ăn, trừ phi Trịnh Tử Bằng hỏi tới thì hắn mới trả lời đối phó vài câu lấy lệ.

Sau khi nếm hết một loạt các món ăn trên bàn xong, Trịnh Tử Bằng không kiềm được chặc lưỡi bình phẩm: “Lão Tàn à lão Tàn, thức ăn trên núi các ngươi cải thiện không ít đâu. Đúng là khác một trời một vực so với lần trước.”

Mạt Thạ hást hást hàm, nói tiếp một cách tự hào: “Tất nhiên rồi, nguoi nghĩ tẩu tử ta là ai chứ!”

“Gi? Tẩu tử? Ai thành thân thế?” Trịnh Tử Bằng hỏi với vẻ mặt kinh ngạc, núi Hắc Long bọn họ cũng có chút giao tình với núi Nhạn Minh, sao có người thành thân mà hắn không biết?

Cặp mắt hí của hắn xoay tít mấy lần, hỏi với giọng không chắc chắn: “Sao nào? Chẳng lẽ tin đồn mấy ngày trước là thật à? Các nguoi cướp một áp trại phu nhân về thật à?”

Trần Tín liếc hắn một cái, nghiêm giọng cải chính: “Áp trại phu nhân gì, đó là đại phu mới tới núi ta, đừng nghe người ngoài đồn bậy, uống rượu đi.”

Trịnh Tử Bằng cười khà khà, nốc vài hớp rượu rồi gấp thêm một đũa thức ăn, sau đó tò mò hỏi: “Chẳng biết tiệc rượu này là ai làm thế? Có thể cho tiểu đệ ta mở mang tầm mắt không?”

Mạt Thạ vừa muốn mở miệng đã bị Trần Tín trừng mắt chặn lại.

Hắn vẫy tay ra lệnh cho Hạ hắc tử: “Đi, gọi Lý thăm với Vương thăm lên đây, nói là Trịnh tướng quân khen hai thăm nấu cơm rất ngon nên muốn thưởng hậu.”

Hạ hắc tử đáp ngay một tiếng vang dội rồi lui xuống gọi người. Trịnh Tử Bằng có hơi ức chế trong lòng, hắn bảo muốn ban thưởng lúc nào? Hơn nữa nghe câu đó, đoán chắc đầu bếp này là hai bà thím, thật là cụt hết cả hứng.

Chẳng bao lâu sau, Lý thăm và Vương thăm đã được dẫn tới. Trịnh Tử Bằng nhìn sơ qua thì đúng là hai bà thím, lòng thất vọng tràn trề, chỉ khen qua loa một câu rồi sai người thưởng cho hai thăm mỗi thăm một xâu tiền. Mạt Thạ bĩu môi trắng trợn với cái bụng ki bo của hắn.

Lúc này, Trịnh Mỹ Vân bỗng lên tiếng, cô ta chớp chớp đôi mắt chứa chan tình ý kèm theo trách móc, nhìn Trần Tín, nũng nịu hỏi: “Trần đại ca, trên núi các huynh có đại phu ư, ôi, thân thể muội hơi khó chịu, huynh xem...”

Trần Tín không đợi cô ta nói xong đã sáng khoái đồng ý: “Hạ hắc tử đi mời đại phu tới xem bệnh cho Trịnh cô nương đi.”

Hạ hắc tử đáp lời, nhưng vẫn ngập ngừng hỏi lại với giọng không chắc chắn: “Tướng quân, mời đại phu nào?”

Trịnh Mỹ Vân liếc xéo Hạ hắc tử bằng ánh mắt ghét bỏ, đúng là đồ đàn không giới hạn, cô là nữ nhi tất nhiên phải mời nữ đại phu tới rồi, còn phải hỏi lại nữa sao?

Ai ngờ Trần Tín lại đáp với giọng đương nhiên: “Còn đại phu nào nữa, tất nhiên là Mã đại phu.”

Mạt Thạ không khóp được cái miệng, chen ngang vào: “Đại ca, chẳng phải Mã đại phu là thầy lang chữa thú à?”

“... Phụt, ha ha.” Trong đại sảnh có người không kiềm nổi bật cười.

Trịnh Mỹ Vân giận tới nổi mặt xạm đen, sắc mặt Trịnh Tử Bằng cũng không vui vẻ gì hơn.

Trần Tín ra về đột nhiên bưng bình, nói tiếp: “Ta nhớ nhầm, mời Ngưu đại phu tới đây đi.”

Hạ hắc từ đáp lời toan lui xuống, nào ngờ Trịnh Mỹ Vân lại bất ngờ lên tiếng: “Trần đại ca, muội là thân nữ nhi phải để cho nữ đại phu xem mới đúng chứ, chẳng phải trên núi các huynh có một Văn đại phu sao? Gọi cô ta tới đi.”

Trần Tín liếc cô ta, lạnh nhạt hỏi: “Cô nhất định phải bảo nàng ấy tới đây sao?”

Trịnh Mỹ Vân gật đầu.

Trần Tín thông thả nói tiếp: “Có điều nàng ấy chỉ biết chữa bệnh thần kinh.”

“...”

Trịnh Mỹ Vân tròn to hai mắt, con phần nộ bùng lên mãnh liệt. Cô ta không phải đồ ngốc, tất nhiên nhận ra Trần Tín đang bỡn cợt mình.

Cô ta lập tức đứng bật dậy lời kéo Trịnh Từ Bằng, nói với vẻ mặt tức tối: “Ca ca, chúng ta về núi thôi, huynh coi người ta bỡn cợt muội thế nào kia!”

Tần Nguyên sợ rầy rà lan rộng, vội lên tiếng hòa giải: “Trịnh cô nương, cô đừng nóng giận, đại ca ta chỉ đang nói đùa với cô thôi, huynh nói có đúng không đại ca?”

Trần Tín hừ một tiếng miễn cho ý kiến.

Đương nhiên Trịnh Từ Bằng cũng không muốn làm cứng với núi Nhạn Minh, vội vã nháy mắt với Trịnh Mỹ Vân, ý là cứ xuôi theo dòng rồi tính tiếp. Trịnh Mỹ Vân cô dẫn con tức, hậm hực ngồi xuống không ừ hừ gì nữa.

Trần Tín ăn được lưng bụng thì quay sang nói với Tần Nguyên: “Nhị đệ, đệ ở lại chiêu đãi khách, ta đi rửa mặt.” Nói rồi nghênh ngang bỏ đi.

Tần Nguyên không thể nào không ở lại nói chuyện trời chuyện đất, kết giao tình với Trịnh Từ Bằng.

Trịnh Từ Bằng than thở với vẻ tiếc nuối: “Nhị tướng quân, Trịnh mỗ vốn có một chuyện muốn thương lượng, nhưng nhìn tình hình hôm nay, haizz...”

Tần Nguyên cười nói: “Cứ nói đi không sao cả. Đại trượng phu hành sự không câu nệ tiểu tiết, chút hiểu lầm nhỏ kia có đáng gì đâu, nào nào, ta mời huynh chén nữa.”

Trịnh Từ Bằng hít vào một hơi, rồi trầm giọng nói: “Ta nghe nói Bá Châu ở phương Bắc liên tục xuất hiện vài toán mã phi. Bọn chúng chẳng những cướp bóc khắp nơi, gieo họa cho bách tính, mà còn giành giật địa bàn trên núi. Bọn ta ở gần Bá Châu nên tình hình không ổn lắm, sau này hai núi chúng ta nên thân thiết hơn mới phải.”

Tần Nguyên đáp thân nhiên: “Đó là tất nhiên.”

Sau khi Trần Tín ra khỏi phòng khách bèn tiện đường rẽ qua nhà bếp, lúc này nhóm Lý thắm đang ăn cơm với bọn hỏa kế. Mọi người vừa thấy Trần Tín vào thì lật đật đứng dậy. Trần Tín quét mắt một vòng, hỏi: “Những người khác đâu?”

Lý thắm vội cười đáp: “Tướng quân, vừa rồi ta đã đưa cơm cho các cô ấy mang đi rồi.”

Trần Tín gật đầu, bước thẳng một mạch về hướng viện của Văn Đan Khê.

Lúc này Văn Đan Khê và Lý Băng Nhạn đã ăn xong bữa trưa từ lâu, hai người đang ngồi dưới tán cây trong sân hóng mát. Lý Băng Nhạn đang thêu, Văn Đan Khê thì đang dạy hai đứa trẻ học thơ cổ. Tuyết Tùng và Tuyết Trinh đồng thanh ngâm nga với giọng trong vắt:

“Suối lấp lánh trước nhà,

Mái tranh kê cây già,

Bụi trần bay chẳng tới,

Chim nước về hót ca.”(*)

(*) Bài thơ Khê cư của Bồi Độ.

Vừa đi tới đầu nhà Trần Tín đã nghe rõ, hần nghiệm lại thật kỹ, cảm thấy hai mươi chữ này xếp rất được, nghe vào thật êm tai. Sao hần không nghĩ ra nhỉ? Lúc đầu hần muốn học làm văn trước, nhưng bây giờ hần đổi ý rồi, thơ thì ít chữ hơn văn, chắc là dễ hơn chút chút. Chẳng mất bao lâu là hần có thể làm một bài thơ tặng cô rồi.

Hần đang mãi nghĩ tới nhập thần thì chợt nghe Văn Đan Khê lên tiếng: “Được rồi, hai đứa thông minh lắm, giờ vào phòng ngủ trưa tí nhé, lát nữa cô cô sẽ gọi dậy.”

Hai đứa trẻ trả lời với giọng giòn tan.

Lý Băng Nhận dụi dụi đôi mắt đã hơi mờ, hỏi: “Ban này Trịnh cô nương kia tới tìm muội sao?”

Văn Đan Khê ngáp một cái gật đầu: “Tới rồi, không ngờ lại là một cô nương đánh đá.”

Lý Băng Nhận cười cười: “Muội xui thật, lúc nào cũng gặp phải loại đánh đá.”

Văn Đan Khê gật đầu thật sâu, nói tiếp: “Nhưng mà, ta thấy cô ta rất xứng với Trần Tín, hai người một thì đánh đá một thì bộp chộp xốc nổi, hợp lại với nhau thành cây đòn gánh gánh thùng nước bần, gánh tới đâu thối um tới đó.”

“Ha ha ——” Lý Băng Nhận nghe câu nói xấu này thì cười tới cong cả người.

Trần Tín đứng bên ngoài tức tới độ siết chặt nắm đấm, “ẦM” một tiếng động mạnh lên cửa.

Văn Đan Khê nghe thấy tiếng động, hốt hải chạy ra. Khi trông thấy Trần Tín, nét mặt cũng khó tránh khỏi xấu hổ, được rồi, cô ít khi nói xấu sau lưng người ta, lúc nói thì lại xui rủi bị đương sự nghe thấy.

Trần Tín trừng cô đầy giận dữ, Văn Đan Khê tự biết mình đuối lý, cười tươi nói: “Trời nóng thế này ngại tới sao không gõ cửa?”

Trần Tín lạnh giọng đáp: “Nếu gõ cửa thì sao nghe được lời hay ý đẹp của cô!”

Quả nhiên người đọc sách toàn là đồ gian trá, ngoài mặt thế này sau lưng thế khác.

Văn Đan Khê tiếp tục cười hiền hòa, con tức của Trần Tín dần dần hạ xuống. Hắn đi xồng xộc vào sân, gật đầu với Lý Băng Nhận coi như chào hỏi. Lý Băng Nhận cũng cười đáp lại hắn, sau đó ngồi xuống thêu hoa tiếp. Nào ngờ Trần Tín vẫn nhìn chòng chọc về phía Lý Băng Nhận, ánh mắt như muốn nói: “Sao cô chẳng có mắt nhìn gì hết vậy.” Lý Băng Nhận đành phải lúng túng kiểm soát ánh mắt.

Văn Đan Khê rót cho hắn một chén trà, rồi ngồi xuống đối diện hắn.

Trần Tín đổ ra chén to, tức giận hỏi: “Sao cô nghĩ là ta và Trịnh Mỹ Vân rất xứng đôi?”

Văn Đan Khê không muốn trêu hắn nữa, đành cười làm lành nói: “Ta đùa thôi.”

Trần Tín hừ một tiếng bất mãn.

Hắn tiếp tục uống nước, lặng thinh hồi lâu, sau cùng nghẹn ra một câu: “Ta không thích loại người như cô ta.”

“Ai cơ?”

“Loại như Trịnh Mỹ Vân.”

“Vậy ngại thích loại người nào?” Lời vừa trôi khỏi miệng Văn Đan Khê đã hối hận ngay. Tiếc là lời đã nói ra thì khó lòng thu lại. Cô đành cúi đầu giả vờ uống nước để lấp liếm.

Trần Tín uốn đầu lười mấy bận nhưng rốt cuộc vẫn không thốt ra câu kia. Tuy nhiên hắn cảm thấy không nói thì có hơi thiệt thòi, suy nghĩ một hồi bèn nói khéo: “Ta thích người gầy, nhìn đoan trang, nấu ăn giỏi, còn được các huynh đệ của ta hết lòng công nhận...”

Văn Đan Khê gật đầu hùa theo: “Ta biết rồi, ngại nên về đi, khách còn chưa đi mà ngại vắng mặt lâu như vậy thì không tốt đâu.”

Trần Tín bất đắc dĩ đứng dậy.

“Ta quyết định sau này sẽ sửa đổi.”

Văn Đan Khê muốn hỏi hắn sửa đổi gì, nhưng ngay sau đó đã lập tức giác ngộ, hắn muốn bỏ căn bệnh thích ăn dấm chua của mình đây mà. Hắn sửa được thật sao? Văn Đan Khê vẫn giữ thái độ ngờ vực với lần này. Cơ mà nếu hắn đã nói thế, thì cô sẽ lau mắt chờ xem.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Edit: Yunchan

Trần Tín phát biểu xong thì phòng mang trọn mắt đưa ra một yêu cầu: “Ta sửa thì cô cũng phải sửa, sao cô có thể nói sau lưng ta như thế hả!”

Văn Đan Khê nhìn hần cười cười, ngẫm lại lòng thấy mình đúng là hơi độc đoán. Cô nhớ trước đây trừ mấy người cực kỳ khó ưa ra thì cô chẳng nói kiểu đó với ai khác nữa, sao hôm nay lại lạ thế này. Mà xui quý khiến kiểu gì lại nói ra câu đó. Cô suy tư chốc lát rồi chợt vỡ lẽ: Tuy lý trí nhắc nhở cô không nên ghen, cũng không cần ghen, nhưng về mặt tình cảm vẫn cứ thấy không thoải mái chút nào, cho nên lúc cô trút giận lên Trịnh Mỹ Vân thì lời luôn cả Trần Tín vào theo.

Nghĩ thông được điều này, Văn Đan Khê lên tiếng đáp mà không giấu nổi vẻ xấu hổ: “Được rồi, là ta sai rồi, sau này sẽ không nói ngài vậy nữa. Nhưng mà, cũng do Trịnh Mỹ Vân khích ta nên miệng ta mới không lựa lời thôi.”

Trần Tín không ngờ cô sẽ nhận sai một cách dễ dàng như vậy, lòng vừa mừng vừa lo, nói năng cũng lộn xộn theo: “Ta không trách cô, cô đừng khó chịu, ờ, ta là một nam nhân, thật ra bị nói hai ba câu cũng không sao hết...”

Người này đúng là dễ ghét tới... đáng yêu, trong lòng Văn Đan Khê bỗng nổi lên gợn sóng rung động.

Văn Đan Khê nhìn hần cười tủm tỉm, thừa cơ hỏi tới: “Nhân đây ngài nói rõ với ta luôn đi, sau này có xảy ra chuyện kiểu này nữa không?”

Trần Tín đáp liên thanh: “Không có không có, chỉ một chuyện này thôi.”

Sai, thật ra còn một chuyện nữa, nhưng mà... Trần Tín cố hết sức dần xuống hồi ức đang lướt qua trước mắt. Văn Đan Khê thấy sắc mặt của hần thay đổi bất định thì lòng đã sáng tỏ, khẳng định hần có gì đó giấu diếm. Tuy nhiên, cô cũng hiểu được cái gì là một vừa hai phải, có một số việc nên chờ hần sẵn lòng kể ra thì hơn.

Văn Đan Khê xua tay nói: “Được rồi, ngài đi mau đi. Buổi tối ta làm cho ngài bữa ăn ngon để bồi thường. Còn huynh đệ Trịnh gia tuy không làm người ta thích nổi, nhưng ngài cũng đừng làm họ quá méch lòng.”

Trần Tín lập tức gật đầu tới tấp như gà con mổ thóc, lòng dâng lên một cảm giác ngọt ngào kỳ lạ, hần đột nhiên cảm thấy bữa nay mình nói chuyện thật hay.

Văn Đan Khê nói xong thì nhoen môi cười, khép cổng sân lại quay lưng vào nhà.

Trần Tín còn đứng ngẩn ngơ tại chỗ chốc lát, sau đó mới cất bước quay lại phía trước núi. Suốt quãng đường hần như đang giẫm lên vải bông, bước chân bèn bồng. Bởi mới đó thôi hần đã bất ngờ thông suốt, Văn Đan Khê nói xấu hần với Trịnh Mỹ Vân như vậy là vì, cô ghen! Vì hần chưa từng nghe cô chửi sau lưng người khác bao giờ — mà lúc nào cô cũng chửi thẳng vào mặt người ta. Chuyện bất thường, tất phải có nguyên nhân.

Tuy hần nghĩ ghen nhiều quá thì không hay, nhưng mà, lâu lâu ghen chút đỉnh cũng tốt, như thức ăn vậy, phải thêm ít dấm thì mới ngon... Trên mặt hần đeo theo nụ cười bí hiểm quái đản, đầu óc suy nghĩ miên mang suốt đường đi. Khi hần về tới nơi thì tiệc đã tàn, huynh muội Trịnh gia cũng đã về phòng nghỉ ngơi.

Trần Tín mang theo tâm tình phơi phới chạy qua gỗ cửa phòng Tàn Nguyên.

Vừa thấy Tàn Nguyên hần đã vào thẳng vấn đề: “Họ Trịnh tối đây lần này có chuyện gì?”

Trịnh Tử Bằng có chuyện gì luôn thích thông qua Tàn Nguyên chuyển lời cho hần. Theo quan điểm của Trần Tín thì hần thật tình không thích qua lại với cái tên keo kiệt bủn xỉn ấy tí nào, nhưng Tàn Nguyên nói rằng nhiều bằng hữu thì nhiều thông lộ, nhiều kẻ địch thì nhiều tường vây. Núi Hắc Long cách núi Nhạn Minh rất gần, ngoài mặt vẫn phải duy trì hòa bình. Trần Tín chẳng thể làm gì hơn là theo ý Tàn Nguyên.

Tàn Nguyên nhìn thoáng qua sắc mặt hưng phấn lộ liễu của Trần Tín, nháy mắt mấy cái, cười nhạo: “Vẫn là đề nghị lần trước, hần muốn kết thành thông gia với chúng ta.”

Trần Tín nghe thấy câu này thì lập tức bốc hỏa: “Kết thông gia cái quái gì, ta không cần muội tử của hần!”

Tàn Nguyên đáp tình bơ: “Nhưng người ta coi trọng huynh.”

Trần Tín bực bội: “Không thì đệ cưới cô ta đi.”

Tàn Nguyên lắc đầu nguây nguây: “Đại ca tha cho đệ đi, đệ không chịu nổi đâu.”

Trần Tín sờ cằm trầm tư hồi lâu, nói tiếp: “Đệ đi hỏi những người khác thử xem ai muốn cưới cô ta, đỡ cho hần chạy tới đây suốt ngày.” Nói nào ngay thì trên núi cũng thiếu nữ nhân.

Tàn Nguyên thu lại vẻ đùa giỡn, đánh mặt nói: “Đại ca, thứ mình không muốn đừng mang cho người. Nữ nhân này chẳng phải hiền lành gì, ai cưới cô ta cũng không tốt.”

Trần Tín cũng chợt tỉnh ngộ, vội vàng nói: “Là ta không suy nghĩ thấu đáo, vậy thì từ chối cho rõ ràng vào. Ta thật sự không thích hai người đó.”

Tàn Nguyên đồng ý.

Trần Tín nhân dịp nói luôn: “Phải rồi, Nhị đệ, chẳng phải là đệ muốn dạy ta học chữ sao.”

“Cái gì?” Tàn Nguyên cấp tốc ngoáy ngoáy lỗ tai, sợ mình nghe lầm. Nhớ trước đây y phải tốn bao nhiêu sức mới dạy được cho lão đại hơn hai trăm chữ! Bữa nay lão đại lại tự dè nghị học chữ, thế không làm cho người ta hoang mang sao được?

Trần Tín cũng có chút ngưng ngừng, nhưng hắn không muốn đề đối phương nhìn ra sở hờ gì. Thế là giả vờ nghiêm túc nói: “Ta nghe người ta nói trong sách có kho báu, còn có động phòng hoa chúc, nên thấy đọc nhiều sách cũng tốt.”

Tàn Nguyên: “... Ta có thể hỏi thăm chút không, ai nói cho huynh nghe mấy thứ này?”

“Khụ khụ, Hạ hắc tử nói.”

Tàn Nguyên nhin cười, thờ dài nói: “Ừm, cực có lý.”

Tàn Nguyên ngẫm nghĩ giây lát, sợ Trần Tín chỉ đang bốc đồng nhất thời, qua vài ngày thì lại chứng nào tật này, bèn quyết định chăm thêm một ngọn đuốc: “Đại ca, huynh nói xem vì sao nữ tử trong thiên hạ đều thích thư sinh mặt trắng?”

Vấn đề này đánh trúng tim đen của Trần Tín, hắn hỏi lại với vẻ mặt nghi ngờ: “Ta cũng không nghĩ ra, những tên thư sinh này trời gà không chặt, suốt ngày chỉ biết nghiêng đầu lắc não đọc sách. Tại sao nữ nhân lại thích như vậy?”

Tàn Nguyên vuốt cằm ung dung nói: “Lý do bên trong ta biết —”

Nói tới giữa chừng thì y cố tình dừng lại, quả nhiên Trần Tín lên tiếng thúc giục: “Đệ nói nhanh lên.”

Tàn Nguyên chỉ cười thâm sâu mà không ừ hử gì. Trần Tín sợ y lại trêu mình, vội đánh mặt nói tiếp: “Ta chỉ muốn xem thử đệ có nói đúng hay không thôi?”

Tàn Nguyên nhướn nhướn mày: “Những lý do ấy đều nằm cả trong sách. Đại ca cứ thông thả mà tìm.”

Trần Tín trợn trừng mắt: “...”

Tàn Nguyên thấy có điềm bốc hỏa, lật đặt dùi tằm mắt mình đi, lấy từ trên giá sách ra một quyển “Ấu học quỳnh lâm”(*) đặt xuống trước mặt Trần Tín. Trần Tín nhìn sơ qua, sắc mặt hơi biến thành màu đen, hắn cau mày hỏi: “Đây là sách cho trẻ con sao?”

(*) là cuốn sách “giáo khoa” cung cấp kiến thức nền tảng cho giáo dục Hán học thời xưa.

Tàn Nguyên trịnh trọng nói: “Nó chẳng phân biệt là người lớn hay trẻ con, nhờ nó mà bây giờ Tuyết tùng đã đọc được văn chương rồi đấy.”

Trần Tín ngẫm lại bản thân còn không bằng một đứa trẻ mới tí tuổi đầu, lòng càng sàu hơn.

Tàn Nguyên sợ hắn mất lòng tin, bèn lên tiếng khích lệ: “Chẳng sợ học tập trễ, chỉ sợ lòng không bền.”

Trần Tín gật đầu hỏi tiếp: “Vậy bao giờ thì có thể học làm thơ?”

Trong phút chốc Tàn Nguyên không biết nên trả lời thế nào, người này, haizz... huynh tưởng làm thơ như quả đại trên núi cúi đầu là thấy sao?

Mặc kệ ra sao, lần này Trần Tín đã hạ quyết tâm phải học chữ bằng được. Hắn ôm quyển “Ấu học quỳnh lâm” về phòng để từ từ nghiên cứu.

Vào giờ cơm tối, quả nhiên Văn Đan Khê hết mực tuân thủ lời hứa, tặng cho cả bọn một bàn thức ăn nóng sốt. Cá cay, trai xào, đậu hũ trộn trai sông, tôm sốt cần tây với đậu phụ khô, cá nướng cay, lươn rán mỡ. Nguyên liệu đều có đủ trên núi. Từ khi Văn Đan Khê lên núi tới nay, chuyện mà Mặt Thợ và Hạ hắc tử thích làm nhất là lên núi xuống sông, hề thấy thứ gì vào miệng được là hót về tất cho Văn Đan Khê xử lý.

Trần Tín ăn tới thỏa lòng thỏa dạ, hắn ngồi trên bàn com ngắm nghía mọi người với dáng kiêu ngạo — nên biết bữa com hôm nay là dành riêng cho hắn đấy nhé, những tên này chỉ được hưởng ké hắn thôi. Trước khi ăn, Văn Đan Khê còn có ý hỏi hắn là nấu riêng hay hưởng chung với mọi người, hắn vung tay lên chọn ngay cái thứ hai, hắn đâu thể nào ăn mảnh một mình được.

Ăn com tối xong, Trần Tín vốn định đi dạo cho tiêu com, nhưng Tàn Nguyên đã dùng lời khích hắn sớm một bước, tha hắn vào nhà học.

Liên tiếp mấy ngày liền, Tàn Nguyên vừa thư ra ít phút là chăm chăm canh Trần Tín đọc sách học chữ, theo ý của y thì còn định bảo Trần Tín học chung với hai đứa trẻ, đỡ cho y phải dạy lại hai lần. Nhưng Trần Tín cố sông cố chết gạt phăng đi, bảo rằng nếu mình học chung với hai đứa trẻ thì làm sao sau này tạo được uy nghiêm của trưởng bối!

Mấy ngày sau, Vệ gia, thương đội lương thực lớn nhất Tấn Châu đang vận chuyển một số lượng lớn lương thực tới Tàn Châu, tiện đường đi ngang qua Dịch Châu. Năm ngoái Vệ gia đã từng qua lại với quân Phá Lỗ, lần này lại sai quân gia đặc lực tới thỉnh cầu Trần Tín phái một đội tinh binh hộ tống họ tới Tàn Châu, thù lao là ngàn lượng bạc và ba vạn cân lương thực. Sau khi Tàn Nguyên nhận được tin này đã thương lượng với Trần Tín.

“Đại ca, đợt làm ăn này rất có giá trị, hiện nay lương thực đã bắt đầu lên giá. Thế lực Vệ gia lại không nhỏ, Vệ lão gia cũng là một người chính trực, sau này chúng ta nên tiếp xúc nhiều hơn.”

Trần Tín trầm ngâm, nếu như trước đây hắn đã đồng ý đi ngay rồi, nhưng bây giờ hắn có hơi không tình nguyện...

Tần Nguyên vừa thấy hắn như thế thì vội nói thêm: “Nếu là trước đây thì phái huynh đệ khác đi cũng được, thế nhưng... Vệ lão gia rất tin phục bản lĩnh của đại ca, cho nên đệ nghĩ đại ca nên đích thân hộ tống thì tốt hơn. Và lại lần tới Tần Châu này tôi đa chỉ hơn một tháng.”

Tần Nguyên nhìn về do dự của hắn, không cảm lòng được bỏ thêm một câu khá nặng: “Xin đại ca đừng để nữ nhi tình trường làm nhụt chí anh hùng.”

Trần Tín vừa nghe đã đánh mặt lại: “Nhị đệ, chẳng qua ta đang suy nghĩ mà thôi, đệ lôi chuyện không liên quan vào đây làm gì?”

Tần Nguyên thở dài một hơi: “Vây là tốt rồi.”

Trần Tín vỗ bàn quyết định: “Được rồi, ta sẽ đích thân áp tải!”

Tần Nguyên chấp tay thi lễ, quay lưng ra ngoài tìm Vệ quân gia để bàn bạc chi tiết.

Trần Tín ngồi một mình trong phòng, tim như bị mèo cào. Độ chừng hai khắc sau, Tần Nguyên đã trở vào với nụ cười sáng lạng.

Vì sự tình có hơi gấp gáp nên ba ngày sau Trần Tín đã phải lên đường.

Sau khi Văn Đan Khê biết được tin này thì hơi lo lắng trong lòng. Lộ trình từ Dịch Châu tới Tần Châu tới mấy ngàn dặm, dọc đường đi đầy rẫy núi cao hồ sâu, do tới gần đất Hồ nên con người cũng tương đối hung hãn, đồng thời cũng là con đường mà thổ phỉ tới lui thường xuyên nhất.

Trần Tín thấy trên mặt cô lộ ra vẻ lo lắng mất kiểm soát, trong lòng bỗng ngọt lịm hơn cả mật. Hắn sung sướng xong thì vội vàng dỗ dành cô: “Cô yên tâm, ta đi làm việc này không phải một hai lần. Ta đi rồi trên núi cũng sẽ thu xếp tốt, cô rất ngây ngô đừng nên chạy ra ngoài một mình...”

Trần Tín lại nhai dặn dò trông hết như mẹ già. Hắn nói một hồi cũng cảm giác mình quá lê thê, đành ngậm miệng lại. Văn Đan Khê gói cho hắn ít thuốc dùng trên đường. Về phần thức ăn, do thời tiết quá oi bức dễ thiu nên không tiện mang theo, hơn nữa thức ăn dọc đường đã có Vệ gia phụ trách, tất nhiên cũng không tới nỗi nào.

Trần Tín cảm bao thuốc đi được vài bước thì quay đầu lại vẫy tay, còn nói luôn miệng: “Được rồi được rồi, cô đừng tiễn.”

Kỳ thật Văn Đan Khê chỉ đứng ở cửa ngõ theo hắn thôi.

“Thật đó, đừng tiễn nữa, ta sẽ viết thư cho cô.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Edit: Yunchan

Trần Tín lập lời thề son sắt: “Ta sẽ viết thật mà.”

Văn Đan Khê cười gật đầu, được rồi, cô cũng rất tò mò hắn sẽ viết gì trong thư.

Trần Tín bịn rịn cáo từ Văn Đan Khê và mọi người trên núi, rồi dẫn theo ba trăm tinh binh cũng như bọn Hạ hắc tử và Hồng đại hồ tử xuống núi hộ tống thương đội của Vệ gia. Vệ đại gia này cũng là một người rộng rãi. Toán quân của Trần Tín vừa xuất phát, ông ta đã lập tức cho người áp tải hai vạn cân lương thực lên núi, cũng báo cho Tần Nguyên biết lần sau ghé qua sẽ đưa thêm một vạn cân còn lại, về phần bạc thì đội thương đoàn về tới Tần Châu sẽ giao đủ. Lần này binh lính Phá Lỗ rất cảm động tấm lòng trượng nghĩa của Vệ đại gia, tỏ rõ quyết tâm phải hộ tống hết lòng, người còn lương còn.

Bọn Trần Tín vừa đi thì trong năm huynh đệ chỉ còn lại Tần Nguyên, Mật Thạo và Quách Đại Giang. Ba người phân công đầu đó, Tần Nguyên phụ trách điều hành các tuyến binh mã, Mật Thạo và Quách Đại Giang chịu trách nhiệm đảm bảo an toàn trên núi và phòng thủ các thôn.

Văn Đan Khê vẫn như trước đây, mỗi ngày ngoài việc thăm khám mấy bệnh vật cho binh lính trên núi, quản lý công việc sau núi, thời gian còn lại thì đọc sách nông. Có lúc cô cũng sẽ trao đổi với Tần Nguyên về quan điểm của mình. Tuy Trần Tín đã hết lần này tới lần khác tỏ rõ quyết tâm không ăn dầm chua bừa bãi nữa, nhưng Tần Nguyên vẫn tuân thủ nghiêm ngặt nguyên tắc cũ, có chuyện gì thì tìm mọi cách nhờ người khác nhắc lại.

Trong chớp mắt, Trần Tín đã xuống núi được hơn mười ngày. Không có hắn lớn vồn chung quanh, Văn Đan Khê lại thấy thiếu thiếu gì đó, lòng lúc nào cũng thấy trống trải, ai dễ điểm này lại bị Tuyết Tùng lộ trần.

Một hôm sau bữa cơm chiều, Văn Đan Khê dẫn hai đứa trẻ và Lý Băng Nhạn đi tản bộ. Tuyết Tùng bỗng ngược gương mặt bé xíu ngây thơ lên hỏi:

“Nhị cô cô, cô cô muốn tìm cái gì sao?”

Văn Đan Khê vội vàng đáp: “Cô cô không tìm gì hết.”

Tuyết Tùng hỏi tiếp với vẻ mặt nghi ngờ: “Nhưng mà, cháu thấy mắt cô cô cứ đảo quanh khắp nơi.”

Mặt Văn Đan Khê hiện lên vẻ lúng túng, trong khi Lý Băng Nhạn lặng lẽ quay mặt qua hướng khác cười trộm.

Thế nhưng rất nhanh sau đó Văn Đan Khê đã tạm vứt Trần Tín qua bên, bởi cô đã tìm được chuyện mới để làm. Tháng bảy đang tới gần, trên núi Nhạn Minh có rất nhiều quả dại chín mọng, do đó cô thường xuyên dẫn một tốp vào núi hái về. Vì sợ hái phải quả dại có độc, Văn Đan Khê bèn chọn những bình sứ từng sống trên núi từ nhỏ, trong đó bao gồm cả Triệu Lục Căn bị Trần Tín ném lỗi tai và đệ đệ của hắc Triệu Thất Căn. Văn Đan Khê thật sự bị choáng ngợp với tài nguyên phong phú trên ngọn núi này, táo dại, lê dại, nho dại, đào dại, và đủ loại quả dại không gọi nổi tên khác, cần gì đều có đấy.

Sau khi hái được vài lần thì Văn Đan Khê không đi theo nữa, cô ở lại sau núi lúi chổ trái cây chất thành núi ra xử lý. Có loại dùng để ủ rượu ví như nho dại, cây cầu kỷ để lâu một tý là có thể làm thành quả khô, giống như quả đào, hạnh hay táo vậy. Cái vò lớn để ủ rượu là do Văn Đan Khê nhờ một người lính già trên núi bảo đồ đệ mình làm ra. Nói lại thì núi Nhạn Minh quả đúng là một vùng đất trù phú, không những thực vật phong phú, mà nhân tài cũng đông đảo, từ thầy mo, thầy thuốc tới thợ thuyền cần gì đều có cả, đa số những người trên núi đều giỏi về một lĩnh vực nào đó.

Lúc Mặt Thạo nghe Văn Đan Khê sẽ ủ rượu thì phần khích tới nổi chạy ào tới tham quan. Chỉ thấy Văn Đan Khê đang đứng bên chỉ huy mọi người mang quả nho dại đã được làm lạnh trong bóng râm bỏ vào trong thùng gỗ dầy đã rửa sạch, rồi dùng chày giã nát. Sau đó đổ thêm đường trắng vào, đổ non nửa thùng. Lúc này đường trắng còn rất đắt nên Văn Đan Khê chỉ bỏ thêm rất ít.

“Hề hề, Văn đại phu rượu này bao giờ thì uống được vậy?”

Văn Đan Khê cười cười: “Không lâu đâu, tới Trung Thu là uống được mẻ đầu tiên rồi.”

“Hề hề tốt quá.” Mặt Thạo cười gian, không giấu nổi cái mặt thèm thuồng.

Ủ rượu, phơi quả khô, phơi rau khô, làm dưa muối, ngày ngày mọi người đều tất bật bận rộn mà lại phong phú. Thế nhưng, thời gian bình lặng đó chưa qua được mấy ngày đã bị một chuyện phá tan.

Lúc Mặt Thạo tuần núi phát hiện mấy người bộ dạng khả nghi đang săn bắn, lập tức bắt lên núi nghiêm khắc thẩm vấn. Kết quả điều tra được lại làm cho người ta thất kinh. Hóa ra những tên này là mật thám mà tên thủ lĩnh thổ phi núi Tây Hoa cách đây bốn mươi dặm phái tới. Mục đích là muốn thăm dò thực lực của núi Nhạn Minh.

Với cá tính của Mặt Thạo thì đương nhiên giết nhanh diệt gọn, nhưng Tần Nguyên suy nghĩ giây lát, cuối cùng lại sai người thả chúng đi. Theo lời y thì oan gia nên giải không nên kết, có lẽ hiện nay núi Nhạn Minh đã đủ thù địch khắp nơi rồi.

Tuy Mặt Thạo không cam nhưng cũng không tiện can. Dĩ nhiên, Tần Nguyên cũng chẳng thả người dễ dãi như thế, mà còn viết một phong thư để chúng mang về. Lựa từ ngữ thật khéo léo, nhưng ý tứ rất rõ ràng: Núi Nhạn Minh không muốn gây hấn, sẵn lòng chung sống hòa bình với quý trại, chúng ta cũng không sợ rầy rà. Nếu quý trại có tâm tư khó lường gì xin hãy suy tính cân phân.

Tần Nguyên thả những tên mật thám kia đi chưa được mấy ngày thì đại trại chủ của núi Tây Hoa, Lý Vạn đã phái người đưa heo bò vài vốc tới làm lễ vật lấy lòng, Tần Nguyên vui vẻ tiếp nhận, còn tặng lại rất nhiều món.

Những việc này đều do Lý thăm kể lại cho Văn Đan Khê. Văn Đan Khê nghe xong thì âm thầm ghi nhớ trong lòng, cô thầm than Tần Nguyên quả nhiên có tài ngoại giao.

Song, việc này trôi qua chưa bao lâu thì lại xảy ra một chuyện có liên quan ít nhiều tới Văn Đan Khê. Chuyện là Vương Chính, Nhị trại chủ của núi Tây Hoa dặt theo lâu la tới những nhà phú hộ trong Dịch Châu để “*Mượn lương thực*”, những phú hộ này không dám trêu chọc bọn cướp, ít hoặc nhiều đều cho “*Mượn*” cả. Nhưng tới lượt Chu gia thì lại đá phải cánh công sắt. Chu lão gia ý mình có quan hệ với quan phủ, hơn nữa đình trang họ viện cũng đông đảo, nên không coi những tên cướp này ra gì.

Chuyện này đã chọc giận Lý Vạn, hấn lập tức dẫn năm trăm lâu la đánh thẳng vào Chu gia trang, nhưng nào ngờ Chu gia trang cũng là tảng đá cứng, hai phe hỗn chiến suốt nửa ngày, bên nào cũng chịu tổn thất. Lý Vạn căm giận kéo bọn lâu la về núi, cũng tuyên bố rằng nhất định phải trả đũa Chu gia thật nặng tay.

Rồi qua thêm mấy ngày, bọn Lý Vạn nhân lúc Chu Lương Tuấn đi thăm bà con bên chặn bắt hấn giữa đường. Đồng thời dùng công phu tư sử ngoại đòi Chu lão gia năm vạn lượng tiền chuộc.

Trong chớp nhoáng sao Chu gia có thể bỏ ra nhiều tiền như thế? Rơi vào đường cùng buộc lòng phải tới quan phủ báo án, vì quan phủ có giao tình với Chu gia nên huyện lệnh lập tức nhận lời, ngay hôm sau phái năm trăm quan binh đánh vào núi Tây Hoa. Ai biết nghĩ sẽ thấy, tuy núi Tây Hoa không có địa thế hiểm yếu như núi Nhạn Minh, nhưng cũng là một nơi dễ thủ khó công. Quan binh hao binh tổn tướng ròng rã hai ngày nhưng không bắt được, cuối cùng phần nộ rút quân về. Chu lão gia lại mang đình trang tới đánh thêm một chập, nhưng vẫn tay không ra về như cũ. Sau cùng vì quá bất đắc dĩ đành phải mời người trong giới Lục Lâm tiếp tay giải cứu.

Dựa theo bảng xếp hạng hảo hán trong vùng, người mà Chu gia nghĩ tới đầu tiên nên là quân Phá Lỗ. Nhưng từ lâu người Chu gia đã biết Trần Tín có dính dấp tới Văn Đan Khê, thế nên Chu lão gia mới bỏ qua Trần Tín mà hướng lời cầu cứu tới Trịnh Từ Bằng. Trịnh Từ Bằng ham số bạc thưởng của

Chu gia nên vui vẻ nhận ngay nhiệm vụ này.

Hôm sau hấn lập tức phải đường đệ Trịnh Tử Hữu dẫn theo quân Thanh Long tấn công vào núi Tây Hoa, nào ngờ lại đại bại rút lui như bao người tới trước. Trịnh Tử Bằng thấy mặt mũi mình bị giẫm bẹp, cực kỳ không cam lòng, suy đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn quyết định đẩy lùi cầu cứu tới núi Nhạn Minh. Đồng thời nhận lời sau khi chuyện này thành công sẽ chia một nửa tiền thưởng cho núi Nhạn Minh.

Tần Nguyên chẳng biết làm thế nào nên muốn hỏi ý kiến Văn Đan Khê, lần này là y đích thân tới.

Văn Đan Khê cúi đầu suy nghĩ hồi lâu, cô nghĩ Tần Nguyên hỏi cô chuyện này, có lẽ vì y nghĩ Chu gia có ít nhiều quan hệ tới cô.

Văn Đan Khê chẳng có chút xíu cảm tình nào với Chu gia, lúc trước họ giấu đồ bìm leo, nhằm lúc người ta yếu đuối nhất mà quăng ra lời từ hôn, trực tiếp dẫn tới cái chết của Văn Đan Khê thật sự. Sau khi cô tới đây họ còn không biết xấu hổ đập cửa gây sự. Cô đâu phải thánh mẫu mà gặp kiểu người này còn nói lời hay ý đẹp cho họ chứ. Nhưng mà, nếu Tần Nguyên muốn nhúng tay vào thì cô cũng không ngăn cản. Cho nên cô đáp rằng: “Nhị đương gia, ngài thấy gì thì hãy làm đó, muốn cứu thì hãy cứu, không muốn cứu thì đừng cứu, không cần bận tâm tới những thứ khác.”

Tần Nguyên nghe được câu Nhị đương gia thì hơi vui trong lòng, y đứng dậy gật đầu: “Ta biết rồi, ta sẽ tìm lão Tứ và lão Ngũ bàn bạc lại.”

Tần Nguyên chọn tìm tới Văn Đan Khê hỏi kế sách, thật ra còn vì một mặt ý nghĩ tâm tới khác, y muốn dò thử xem rốt cuộc Văn Đan Khê có còn dư tình với Chu Lương Tuấn hay không. Nếu như có cô tuyệt đối sẽ không đứng nhìn. Phản ứng này của Văn Đan Khê làm y rất hài lòng, thế mới phải, cảm lên được thì cũng đặt xuống được.

Kết quả sau cùng là, Tần Nguyên không tham gia cứu người, nhưng y đã viết một phong thư gửi cho Lý Vạn, nhắc nhở hấn nên dừng lại đúng lúc, hạ số tiền chuộc xuống mức mà Chu gia có thể chi trả được. Có lẽ Lý Vạn cũng đang cần một bậc thang để bước xuống, nên ngay lập tức đã hạ tiền chuộc xuống năm nghìn lượng, đây cũng là cái giá mà Chu gia có thể chấp nhận được. Con tin thì được Trịnh Tử Bằng sai quân dẫn về.

Văn Đan Khê tưởng đâu chuyện này tới đây là hết. Ai ngờ ngày hôm sau Lý Thẩm lại thần thần bí bí nói với cô rằng, núi Tây Hoa không chỉ bắt Chu Lương Tuấn mà còn cả Chu Lương Cẩn, muội muội của hấn. Nhưng chuyện này bị trên dưới Chu gia giấu nếm, chỉ có một số ít người biết thôi. Dù sao ở thời này danh tiết nữ nhân vô cùng quan trọng. Nếu như mọi người biết Chu Lương Cẩn bị cướp bắt đi, cho dù cô ta vẫn còn trong sạch thì thanh danh cũng bị hủy mất, cũng có thể bị bên hứa hôn từ hôn.

Lý thẩm vỗ tay trông có vẻ hả hê: “Lần này xong rồi, vị hôn phu Ngô gia của Chu Lương Cẩn cả nhà theo hủ nho, đặc biệt là Ngô lão thái gia cực để ý tới mấy chuyện danh tiết, đợt này chuyện từ hôn khỏi phải bàn cãi nữa. Đúng là trời cao có mắt, để cả nhà bọn họ ném thứ mùi.”

Nói rồi bà sực nhận ra mình đang chạm vào nỗi khổ tâm của Văn Đan Khê, vội tát nhẹ vào miệng mình: “Cô coi cái miệng ta kia, Văn cô nương đừng chấp nhặt lão bà ta nhé.”

Văn Đan Khê rộng lượng nói: “Không sao, ta đã nhận ra sớm rồi. Người nhà Chu gia như thế, dù ta có gả vào đó cũng không yên ổn. Chẳng thà rút lui sớm bớt phiền hà.”

Lý thẩm và Vương thẩm cười cười, nói cô thật độ lượng.

Nhưng Văn Đan Khê lại thở dài: “Dù vậy, Chu Lương Cẩn cũng thật đáng thương.”

Wương thẩm cũng nói: “Đúng vậy, mấy người còn lại trong Chu gia chẳng ra gì, nhưng Chu cô nương vẫn vô tội.”

Lý thẩm cười cười tỏ vẻ không đồng tình. Vương thẩm vốn định hỏi kỹ hơn thì lại nhìn thấy sắc mặt của Văn Đan Khê. Trong lòng cũng thấy đề tài này hơi nhạy cảm, nên biết điều không tiếp tục nữa.

Sau khi con sóng gió Chu gia đưa tới lắng xuống, mọi người trên núi Nhạn Minh lại bắt đầu trải qua những ngày tất bật mà lại phong phú như chú kiến chăm chỉ.

Vào ngày bảy tháng bảy, Trần Tín xa nhà sắp được hai mươi ngày quả thật đã gửi về một phong thư.

Mặt ngoài Văn Đan Khê tỏ vẻ bình tĩnh, nhưng thật ra trong lòng lại khẩn thiết muốn mở phong thư ra thật nhanh. Vừa mở ra, đập vào mắt đầu tiên là hai bài thơ:

Một.

Dọc đường núi cao nước chảy quanh,

Cường đạo thổ phi hàng ổ ổ.

Tên nào cũng yếu mình ta mạnh,

Đập cho kêu cha la thất thanh.

Hai

Ban ngày phải ăn no, tới tối ngủ ngon giấc.

Không được nghỉ lòng ta, mọi người trông nom giùm.

Tài bút: Viết hồi âm xong, nhét vào khe cửa trong phòng ta, chờ ta về đọc.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Edit: Yunchan

Văn Đan Khê đọc xong thì cười tới lộn ruột. Cái trình độ viết thơ này thật đúng là... bất bình thường. Lúc đọc tới câu cuối cùng thì cô thầm mắng người này gian xảo, hẳn đi áp tải hành tung bất định không thể nào hồi âm, cho nên mới bỏ thêm một câu thế này.

Cô đọc xong mặt chính bèn lật lại mặt sau theo thói quen, quả nhiên ở mặt sau còn có một nội dung khác. Trên đó về một mũi tên, Văn Đan Khê đoán hẳn đang ngụ ý bản thân nhớ nhà như tên bắn đây mà. Phía dưới còn có một hàng chữ: *Có thể cuối tháng bảy (Nông lịch) sẽ trở về, nhất định sẽ về kịp Trung Thu, đừng mong nhớ.*

Hàng chữ cuối cùng viết cực ngộáy, chắc là bỏ sung thêm trước khi đi gấp: *Trời quá nóng, cơm khó ăn, đói gầy nhom, về tắm bổ.*

Văn Đan Khê nhìn hàng chữ cầu thả nguyệt ngoác này mà trong đầu vô thức hiện ra hình ảnh hẳn đang cau mày phồng má, quệt miệng ầm ừc. Cô thấy cái tên Trần Tín này chẳng giống với tuổi mình tí nào, không biết hẳn cố tình khai gian tuổi hay là ấu trĩ thật nữa, chắc, cô lại suy nghĩ nhiều rồi.

Văn Đan Khê đọc lại bức thư hai lần nữa mới cất vào, lúc ra tới cửa phòng thì trên môi bất giác nở ra ý cười mơ hồ. Trên mặt Lý Băng Nhạn cũng lộ ra nét cười treu ghẹo. Văn Đan Khê không để ý tới tý ấy mà dứt khoát đi kiểm tra mấy vò rượu trái cây. Còn một tháng nữa thôi, Trần Tín về tới là có rượu uống ngay rồi.

Vào trung tuần tháng bảy, cả núi Nhạn Minh và những vùng lân cận đổ cơn mưa xối xả mấy ngày liền. Nghe đâu mấy năm nay phía Đông Nam lại xảy ra lũ lụt, Văn Đan Khê không nên nổi tiếng thờ dài, quả nhiên là thiên tai liên miên. Cô rất lo Dịch Châu cũng lâm vào cảnh ngộ đó, thế nên đợi mưa tạnh bớt cô bèn nhanh chóng tìm Tàn Nguyên, bảo y dẫn người tới mảnh ruộng dưới chân núi đào nương thoát nước. Đồng thời, các binh lính đồn trú ở những thôn làng dưới chân núi cũng tổ chức cùng thôn dân xây dựng đê đập, đào nương để phòng ngừa bất trắc.

Thế nhưng, bấy nhiêu cũng chỉ tạm đối phó với cơn mưa bình thường, nếu trời đổ mưa mười ngày nửa tháng thì coi như hết cách. May sao ông trời còn thương người nên chỉ cho mưa dưới bốn ngày, sau đó lại trời quang mây tạnh. Tất cả mọi người trên núi đều thở phào một hơi.

Trời quang rồi, binh lính lại bắt tay vào làm việc quần quật, hoa màu dưới chân núi phải làm cỏ bón phân, mấy nhà kho cũng cần tu sửa lại. Chỉ vồn vện hai mươi ngày mà giá lương thực trong thành Dịch Châu đã hét lên gấp ba lần, và còn đang trong đà tăng mạnh. Ở những vùng khác như Tân Châu, Đại Châu, giá lương thực cũng cao ngất ngưởng. Binh lính trên núi đều nhận thức rõ, nếu họ không dè chừng thì có khả năng phải chịu đói. Vì vậy chưa cần thủ lĩnh ra lệnh, họ đã tự giác kéo xuống chân núi chăm bẵm làm việc, có rất ít người giờ chiều trò chuyện lười biếng. Người khỏe mạnh thì xuống đồng cấy cấy, người nhỏ tuổi thì lên núi hái rau quả dại, Văn Đan Khê thì dẫn một tốp phụ nữ và một vài binh lính già cả hoặc bị thương ra sân sau xử lý những đồ hái về.

Trên núi rộng rãi thoáng đãng, chỉ tính hang núi có sẵn đã hơn mười mấy cái, chúng đều do những sơn tặc trước đây đào ra, khéo thay có thể cho nhóm Văn Đan Khê tận dụng. Văn Đan Khê dứt khoát dùng toàn bộ hang núi này để chứa đồ.

Văn Đan Khê và Lý Băng Nhạn bận bịu suốt ngày, Tàn Nguyên không nhìn nổi nên đến khuyên hai cô: “Văn đại phụ, hai người không cần làm việc nhiều như vậy, lương thực dự trữ trên núi vẫn còn, hàng năm quân Phá Lỗ chúng ta còn đi hơn mười chuyến đại tiêu, và lại mười mấy thôn dưới núi còn nộp lương thực lên, không tới nỗi phải lo thiếu lương thực.”

Văn Đan Khê phì phì tóc cười nói: “Những thổ sản vùng này đều trở theo mùa nên qua mùa cũng rụng hết. Hoang phí thì tiếc lắm, nhân lúc có nhân lực thì làm thêm chút đỉnh, đỡ cho mùa đông khắc nghiệt chúng ta không có thức ăn.”

Tàn Nguyên bật cười thành tiếng, gật đầu liên tục bảo đúng là trước nay hễ mùa đông tới họ đều không còn gì ăn, trên núi có nữ nhân rõ là khác hẳn. Xem ra y nên mời gọi nhiều nữ tử lên núi hơn.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, chớp mắt đã nửa tháng trôi qua. Hoa màu dưới chân núi sinh trưởng rất khỏe mạnh, một màu xanh ngắt nối liền thành dải, làm cho ai trông thấy cũng phải sinh ra cảm giác mừng rỡ thỏa mãn.

Văn Đan Khê đứng trong đình giữa lưng chừng núi, thả mắt ra cánh đồng xanh ngắt bát ngát mênh mông mà lòng dâng lên cảm giác mãn nguyện không sao diễn tả. Tới Trung Thu là thu hoạch được rồi, tới Trung Thu người cũng về rồi.

Hiện tại đã sắp tới tiết Trung Thu, ai nấy đều kiêng chân ngóng trông, thế nhưng mãi tới sáng sớm ngày mười lăm tháng tám vẫn chưa thấy ai về. Tâm trạng của Văn Đan Khê khá buồn rầu nôn nao. Đường nghỉ có phải hần đã xảy ra chuyện gì không thì chợt nghe tiểu lâu la chạy tới báo, nói rằng Hạ hắc tử đã trở về.

Văn Đan Khê ba chân bốn cẳng chạy tới nơi, chỉ thấy Hạ hắc tử đang lau mồ hôi hột đứng nói chuyện với Tần Nguyên.

Hần vừa thấy Văn Đan Khê, đôi mắt nhỏ đã sáng ngời, lập tức phấn khởi kêu lên: “Tẩu, Văn đại phu, ta về rồi.”

Văn Đan Khê cười gật đầu nói: “Huynh đi đường cực khổ, ngồi xuống nghỉ ngơi chút đi.”

Hạ hắc tử vớ đại một tảng đá ngồi xuống, không cần cô hỏi hần đã tự động báo cáo: “Nhóm của đại ca còn đang bàn giao ít chuyện với Vệ quân gia dưới chân núi. Lát tới ngay, hi hi.”

Văn Đan Khê cười cười nói: “Được rồi, huynh đi nghỉ trước đi, ta xuống bếp bảo mọi người chuẩn bị nhiều thức ăn chút, để các huynh đón gió tẩy trần.”

Hạ hắc tử vừa nghe tới đây thì cặp mắt nhỏ lại sáng bừng lên. Hắn lập tức bỏ rơi Tần Nguyên, cười hi hi theo đuôi Văn Đan Khê, vừa đi vừa nói: “Vi biểu hiện của quân Phá Lỗ khiến Vệ lão gia hết sức hài lòng, nên ông ta mới đặc biệt dặn quân gia đưa tới cho chúng ta một phần đại lễ, ta đã sai người chuyển hết tới nhà bếp rồi.”

Hai người vừa vào bếp Văn Đan Khê đã nhìn thấy đồ đặc chất thành núi bên trong: Hơn mười con cá siêu bự nặng sáu cân, năm con dê sống, ba cái mồm heo, còn có năm sọt to tôm cua, gà vịt thịt cá thứ gì cũng có. Vệ quân gia này thật biết đoán ý người, tặng toàn là đồ thiết thực.

Văn Đan Khê gật đầu cười nói: “Hôm nay ta nhất định sẽ cho mọi người ăn một bữa đã đời.”

Hạ hắc tử đáp: “Chính xác chính xác.”

Nói đoạn hắn nhìn quanh quất một hồi, cuối cùng hạ giọng nói: “Văn đại phu, sinh thần của Tướng quân đúng dịp mười lăm tháng tám, cô coi...”

Văn Đan Khê ngẩn ra, cô không ngờ lại trùng hợp vậy, cô nghĩ sơ qua chốc lát rồi nói: “Ngài ấy có đặc biệt thích thứ gì không? Để ta nhờ người chuẩn bị.”

Hạ hắc tử gãi đầu nghĩ ngợi hồi lâu, sau cùng lắc đầu đành chịu: “Thật tình Tướng quân không đặc biệt thích gì hết.”

Tiếp đó hắn bổ sung: “Ôi dào, tới lúc đó cô chỉ cần thể hiện chút xú là được rồi, bọn ta cũng chưa ai làm qua hết, chỉ cần cho ngài ấy biết có người nhớ tới mình là được rồi.”

Văn Đan Khê gật đầu, đã có dự định trong lòng.

Hạ hắc tử biết Văn Đan Khê còn cả núi công chuyện phải lo, nên biết điều không quấy rầy cô nữa. Hạ hắc tử vừa đi, Văn Đan Khê đã bắt đầu hạ lệnh, đầu bếp và hỏa kế trong bếp lập tức khấn trương hẳn lên.

Hiện tại cách bữa trưa còn khoảng một canh giờ, thời gian hơi gấp gáp, bọn hỏa kế vừa phải giết gà, vừa phải làm thịt dê giết cá, ai cũng hận không thể mọc thêm ba cái đầu sáu cái tay. Văn Đan Khê thông dong chỉ huy, bữa cơm này rất long trọng, vừa là tiệc đón tết vừa là tiệc tẩy trần cho Trần Tín. Cô nhủ bụng phải làm cho thật thịnh soạn, suy nghĩ giây lát bèn rà lại thực đơn.

Vì mấy người này không thật không vui, cho nên trong thực đơn của cô cũng lấy thịt làm chủ đạo: Gà nấu hạt dẻ, gà quay, gà luộc sốt miến, cá hồi hấp, đầu cá cay, ốc đồng xào tía tô, cá sốt chua, ngỗng kho, tôm rang hành, móng heo nấu đậu tương, thịt nướng, thịt xào vân vân.

Còn món chính là cua hấp, Văn Đan Khê sai người bắt ra mấy con cua lớn bỏ vào nước rửa sạch, rồi lấy sợi cỏ bó chặt hai càng và tám chân của con cua lại, để vào nồi hấp chín, sau đó chấm với giấm, gừng và các loại gia vị khác, bảo đảm ngon tuyệt cú mèo.

Lò lớn lẫn lò nhỏ trong bếp đều đỏ lửa, cả căn phòng chìm ngấm trong bầu không khí nóng hằm hập. Tất cả mọi người đều cảm cú thoải mái làm việc của riêng mình, bận tới nỗi cả thời gian nói với nhau đàm câu cũng chẳng có. Văn Đan Khê mặc trên người bộ đồ cũ đảo quanh cả phòng như con thoi, vì có vài món cần cô ở bên canh chừng hoặc tự tay làm.

Đột nhiên, có một hỏa kế sảng giọng quát: “Ê ê, ai đó hả, đứng ở cửa coi náo nhiệt à, xê qua một bên.”

Xung quanh lập tức có người nhận ra người đó là ai, vội cười tươi rói, đơn dạ nói: “Đại đương gia, sao ngài lại tới đây?”

Văn Đan Khê nghe vậy, bỗng nghiêng đầu ngó ra cửa, ánh mắt hai người vừa vịn chạm phải nhau. Văn Đan Khê bất ngờ dừng tay lại nhìn hần đầm đẫm, nhất thời có hơi ngơ ngác.

Sao người này mới đi một chuyến mà đã biến dạng dữ thế này? Gò má của hắn xạm đen và gầy sọp đi khá nhiều, râu mép lởm chởm như cỏ dại, nhưng cặp mắt màu lam biến lại sáng sủa hơn trước, loang loáng rạng rỡ, tựa như ngọc bích soi dưới ánh mặt trời.

Trong khi đó Trần Tín cứ nhìn chằm chằm Văn Đan Khê, toét miệng cười ngây ngô. Văn Đan Khê thấy việc làm cũng tương đối rồi, ngoảnh đầu bàn giao cho những người khác: “Nửa canh giờ nữa là ăn cơm, mọi người coi chừng nồi cho kỹ nhé.”

Lý thắm và Vương thắm đồng loạt cười nói: “Có hai lão bà tử bọn ta ở đây rồi, cô cứ yên tâm đi.”

Thế là Văn Đan Khê rào bước ra khỏi bếp, Trần Tín bám sát ở phía sau.

Hai người ra tới chỗ vắng người Văn Đan Khê mới bước chậm lại, hơi cụp đầu nói: “Ta còn tưởng ngài không về ăn tết kịp.”

Trần Tín ưỡn ngực đáp: “Ta nói có thể về là có thể về.” Nói đoạn hấn lại bồi thêm một câu: “Cả đêm ta không ngủ, chạy suốt về đây.”

Văn Đan Khê nhìn mắt của hấn, quả nhiên bên trong đầy kệt tơ máu.

Cô không dẫn được lên giọng mắng: “Có chạy suốt đêm cũng được gì đâu, cần gì phải liều mạng thế chứ!”

Trần Tín vẫn cười ngốc không ngớt. Hai người vừa nói chuyện vừa đi tới viện của Văn Đan Khê, Trần Tín cũng bám theo cô vào trong.

Giờ này Lý Băng Nhạn đang làm việc ở phía sau núi, hai đứa trẻ thì không biết chạy đi chơi đằng nào, trong sân chỉ còn lại hai người. Trước khi vào nhà Văn Đan Khê ngoái lại nhìn Trần Tín nói: “Trên bàn có trà, giỏ treo trong giếng có dưa với trái cây, ngài tới đó lấy dùng đi, ta đi... đi một lát rồi quay lại.”

Nói rồi cô vào nhà lấy một bộ quần áo, quay lưng bước ra sân sau.

Trần Tín thấy y phục trên tay cô thì cốc đầu đánh cốp, hấn sực nhớ ra chưa khiêng quà mang về cho cô tới đây. Nghĩ rồi hấn chạy nhanh ra ngoài.

Sau khi Văn Đan Khê thay xong bộ y phục mát mẻ, ra tới sân lại thấy vắng hoe, cô đang khó hiểu thì chợt thấy Trần Tín khệ nệ một bao vải lớn đi vào. Hấn đặt bịch túi vải xuống bàn rồi nói: “Những thứ này là lễ vật Vệ quán gia tặng, toàn bộ đều là đồ nữ nhân thường dùng, đành phải đem qua cho nàng thôi.” Nói rồi còn nhìn Văn Đan Khê với vẻ khá khảnh trương, cứ như sợ cô không chịu nhận vậy.

Văn Đan Khê gạt đầu, nhẹ nhàng mở túi đồ ra, ngay lập tức cô bị đóng xiêm y và phụ kiện trong đó chọc cho mù mắt. Những bộ y phục này rắc một màu sắc sỡ, từ đỏ xanh vàng tới hồng, nói chung chẳng tìm thấy bộ nào trắng thuần đơn thuần. Nhìn tiếp qua trang sức cũng hết sức xinh đẹp phô trương. Được rồi, cô không tin mấy thứ này là Vệ quán gia tặng, chắc là do Trần Tín tự mua đây mà.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Edit: Yunchan

“Sao vậy, nàng không thích sao? Tại ta thấy trên phố xá Tần Châu có rất nhiều nữ tử mặc loại xiêm y này.” Trần Tín nói với vẻ mặt tiu nghỉu.

Văn Đan Khê nhìn hấn cười cười: “Không phải, ta thích lắm. Ta đang nghĩ hình như Dịch Châu chúng ta không bán loại y phục này thôi.”

Trần Tín vừa nghe mặt mày đã rạng rỡ hấn lên: “Ừ, ta cũng thấy đẹp.”

Văn Đan Khê không lời gì để chống đỡ, người ta đi cả quãng đường xa mang quà về, cô đâu thể nào làm phật ý người ta chứ? Quan trọng là tấm lòng thôi. Nghĩ tới đây, Văn Đan Khê vui vẻ nói: “Ta nhận, cảm ơn ngài.”

“Không cần cảm ơn, nàng thích là được rồi.”

“Được rồi, ngài mau về tắm rửa thay y phục rồi ăn cơm đi, mọi người đều đang chờ ngài đấy.”

Trần Tín gạt đầu lia lịa, vừa bước lẻ mề khỏi sân vừa ngoái lại mấy bận. Văn Đan Khê thở ra một hơi rồi gói ghém đồ đạc lại, sau đó tiện đường ghé qua bếp xem thử đồ ăn đã xong chưa.

Ngoài mấy món hấp cần nhiều thời gian ra, những món còn lại đều đã dọn lên mâm. Bọn hỏa kế đã rục rịch bụng mâm thức ăn siêu lớn về phía sảnh trước, Văn Đan Khê sực nhớ ra nên mang một phần thịt cá cho nhà ăn tập thể. Nhưng cô vừa nhắc, Lý thắm đã nói Hạ hắc tử sai người đưa qua rồi.

Văn Đan Khê dặn dò hỏa kế thêm vài câu nữa, rồi cùng Lý Băng Nhạn bung cua hấp và gia vị tới sảnh trước.

Trong đại sảnh, mọi người đã ngồi vào chỗ từ lâu, ai nấy đều đang mở to mắt nhìn hau háu cửa ra vào, chỉ chờ cô lên bàn là khai tiệc ngay lập tức.

Văn Đan Khê đặt cái nồi nhỏ lên bàn, cười nói: “Mọi người đừng đợi, cứ ăn trước đi.”

“A ——” Mặt Thạo hưởng ứng trước nhất. Ngay sau đó mọi người cũng nhanh nhẩu cầm đũa lên nhắm thẳng tới mục tiêu của mình.

Mặt Thợ vừa ăn vừa xuyết xoa: “Mẹ ơi, hôm nay đồ ăn ê hề, đòi ta chưa từng ăn nhiều món ngon thế này.”

Văn Đan Khê ăn vài đĩa để lót dạ, rồi bắt đầu lột tôm và cua cho hai đứa trẻ ăn. Trần Tín thấy cô lột tôm, cũng thò tay cầm một con cua to dùng, tỉ mỉ lấy hết gạch cua ra rồi bỏ vào trong bát Văn Đan Khê, nói: “Nàng lột chậm quá, coi ta này.”

Văn Đan Khê mỉm cười: “Ngài ăn nhanh đi, bồi bổ thật nhiều vào.”

Vừa nói tới từ “Bổ”, Trần Tín đã chợt nhớ ngay đến thư hồi âm của mình. Hắn vừa về phòng thì chuyện làm đầu tiên chính là tìm thư, nhưng tìm cả buổi trời chẳng thấy, hắn rất muốn hỏi cô rốt cuộc có viết không? Nhưng mà, ở trước mắt bao nhiêu người hắn không tiện mở miệng hỏi vấn đề này. Trần Tín mấp máy môi, cuối cùng vẫn nuốt lời muốn nói xuống bụng. Nhưng vì vậy mà hắn cũng tăng thêm một tầng tâm sự, vừa ăn vừa nghĩ ngợi đầu đầu: Không biết thư hồi âm của cô sẽ viết gì đây? Có phải cũng là hai bài thơ không nhỉ?

Vì bọn Trần Tín và Hạ hắc tử rong ruổi cả đêm, sau khi ăn xong còn cần bổ thêm giấc ngủ, cho nên cả bọn vừa lùa cơm thần tốc xong thì cũng thi nhau giải tán về phòng nghỉ trưa. Văn Đan Khê thì chỉ nghỉ ngơi chốc lát, rồi lại xuống bếp sửa soạn.

Tiết Trung Thu chủ yếu là vào buổi tối, nên bữa cơm tối này còn phải mất sức hơn cả bữa trưa nữa. Huống chi cô còn định làm bánh Trung Thu. Chỉ tội điều kiện có hạn, cô không đủ khả năng để làm loại hoa hòe tinh xảo, chủ yếu là để chúc mừng cho vui thôi.

Sau khi các loại nguyên liệu đã chuẩn bị đầy đủ, đầu tiên Văn Đan Khê làm mẫu mấy cái, sau đó giao cho những người khác làm, còn cô thì chuyển qua làm đào chúc thọ. Cô nhào sơ chỗ bột mỳ đã làm sẵn từ sáng một lúc, rồi cắt thành những nắm bột mỳ nhỏ đều nhau, cán chúng thành hình tròn, sau đó nhồi thịt vào rồi lấy tay nắn chặt. Tiếp theo vuốt nhọn trên đỉnh, còn mặt bên thì dùng dụng cụ để ấn ra hình dáng trái đào. Cuối cùng để vào nồi hấp tới khi chín là được. Cô còn làm riêng một trái cực lớn để dành cho Trần Tín.

Bữa trưa họ ăn quá nhiều món dầu mỡ, nên cơm tối Văn Đan Khê cố làm mấy món dễ tiêu. Ngắm lại mấy anh em này nhất định sẽ uống rượu, cô bèn làm thêm ít rau trộn và vài món mặn để nhắm với rượu.

Thịt viên đầu sư tử, sườn heo chua ngọt, gỏi ngó sen, tôm rang, cá hấp, thịt xào đậu, thịt xào lá tỏi, giá xào hẹ, trứng gà rán nấm, mực tươi xào bông cải, vịt nấu măng, đậu hũ dồn thịt, canh đậu cá đậu hũ, thịt trộn đậu đỗ, chân gà ngâm ăn kèm với mấy loại rau xanh, cả một bàn đầy ắp. Mặt khác cô còn cố ý bảo người lấy vài vò rượu trái cây được ủ sớm nhất tới đây, để họ uống cho thả cửa.

Vào giờ cơm tối, lúc Trần Tín ngó thấy một rổ na ná đào mừng thọ thì ngỡ ngàng một giây, ngay sau đó đã kích động tới muốn khóc. Hắn không ngờ Văn Đan Khê lại nhớ ngày sinh thần của mình. Hắn giật giật môi muốn nói gì đó, nhưng trong phút chốc không tài nào biểu đạt thành lời, nên chỉ cười ngốc suốt.

Bọn Hạ hắc tử ngồi bên nhao nhao lên: “Chúc mừng đại ca.”

Trần Tín phát tay một cái, nói: “Tốt tốt.”

Ai nấy đều tặng lễ vật, Mặt Thợ là ba bầu rượu, Tàn Nguyên là một thanh đao. Hạ hắc tử dâng lên một quyển sách và một cây viết, những người khác cũng lần lượt dâng lễ vật lên.

Thế nhưng nữ chính Văn Đan Khê lại ung dung tới chậm. Ai nấy cũng khắp khoi chờ mong, Trần Tín cũng nhìn dáo dác chung quanh liên tục.

Đúng vào lúc mọi người ở đây sắp nóng ruột tới hết chịu nổi, rốt cuộc Văn Đan Khê cũng thông dong bước tới. Trần Tín kinh ngạc tới nồ há hốc mồm, sau đó lập tức toét miệng cười sung sướng.

Hóa ra Văn Đan Khê cố tình về phòng thay y phục mà Trần Tín tặng, cô khoác lên người tấm sa y trần châu và chiếc váy đỏ tươi bằng lụa, trên đầu cài trang sức vàng cũng do Trần Tín tặng.

Phong cách của Văn Đan Khê thiên về nhẹ nhàng, mọi khi cô cũng thích mặc quần áo màu nhạt. Nhưng giờ đây thay loại trang phục này vào, toàn thân cô đều tươi sáng hẳn lên, tới Lý Băng Nhạn nhìn thấy cũng phải ngẩn ra.

Trần Tín nhìn cô đờ đẫn, ánh mắt đứng tròng. Hoàn toàn lơ hết những âm thanh nào động chung quanh.

Văn Đan Khê bước lên nói: “Khai tiệc thôi.”

Lúc này Trần Tín mới sực tỉnh lại, vội vàng nói: “Ngờ ra đó làm gì, uống thôi!”

“Đúng đúng.”

Tàn Nguyên đứng dậy mời rượu Trần Tín đầu tiên. Trần Tín hăng hái ngất trời, ai mời cũng tiếp, uống liên tù tì ba chén, đến phiên Mặt Thợ, tên này lại đột nhiên cười hề hề hỏi với cái giọng thần bí: “Đại ca đoán coi rượu chúng ta uống hôm nay là ở đâu ra?”

“Mua.”

“Sai sai, là Văn cô nương ủ.”

“Hà ——“ Trần Tín cầm chén rượu kinh ngạc nhìn qua Văn Đan Khê lần nữa. Một lát sau hắn tự rót cho mình một chén đầy ắp, uống một hơi cạn sạch, uống xong còn chép miệng nói: “Nàng ừ rượu đúng là không bình thường, uống vào đã thấy máu thông gan nở.”

Văn Đan Khê nhin cười, bước tới rót một chén hướng về phía Trần Tín, nói: “Nào, ta mời ngài một chén.”

Trần Tín trông rõ là thụ sủng nhược kinh, lật đặt bưng chén rượu lên cười ha hả, rồi ngửa cổ uống hết một hơi.

Văn Đan Khê cũng khí phách làm một hơi, mọi người lập tức trầm trồ khen ngợi.

Văn Đan Khê lại rót thêm chén nữa, nâng về phía bọn Tần Nguyên, nói: “Ta mời mọi người một chén.”

Mọi người ngẩn ra một thoáng rồi cũng bưng chén rượu lên uống.

Sau đó Văn Đan Khê cười nói: “Được rồi, các vị ăn nhanh lên, đêm nay phải uống cho thật đã.”

Mọi người cười nói rồi rào rào ngồi xuống.

Trần Tín lại đứng lên nâng chén về hướng Văn Đan Khê, nói: “Ta, ta cũng mời nàng một chén. Đa tạ nàng đã chúc mừng sinh thần ta.”

Văn Đan Khê cười cười, đang muốn rót thêm chén nữa, Trần Tín bỗng đưa tay ngăn cô lại: “Đừng, nàng đừng uống nữa, ta mời nàng nhưng rượu thì ta uống.”

Văn Đan Khê ngệt ra, có loại mời kiểu mới này sao?

Trần Tín nói xong thì ngửa đầu nâng cốc uống cạn. Sau đó lại mời cô chén nữa: “Một chén này là... nói chung là muốn mời nàng.” Nói rồi lại ngửa cổ uống hết.

Mọi người nín cười khen tấm tắc.

Uống xong mọi người bắt đầu vào bữa, sau khi rượu quá ba tuần com qua ngũ vị. Tiền đầu bếp lập tức chớp thời cơ dâng lên cho Trần Tín một bát mì Trường Thọ to đùng. Trần Tín càng cười toe toét mừng rỡ, bầu không khí của bữa tiệc càng lúc càng tung bùng.

Sau khi Văn Đan Khê ăn xong, tự giác cùng Lý Băng Nhạn dắt hai đứa trẻ lánh đi để những nam nhân này uống thả cửa. Mấy người này nhất định còn uống nhiều nữa, cô nên đi làm chuyện của mình thì hơn.

Văn Đan Khê ngẩng đầu nhìn trời, mặt trăng đã mọc trên phía chân trời, tỏa ra ánh sáng hiền hòa.

“Chúng ta đi ngắm trăng đi.” Lý Băng Nhạn cười đề nghị.

Hai người vừa đi vừa tán gẫu vài ba câu. Tuy nhiên rất nhanh sau đó Văn Đan Khê đã phát hiện ra Lý Băng Nhạn dường như không có tinh thần, cả người có vẻ ngẩn ngơ thờ thẩn. Có lẽ tỷ ấy nhớ người nhà của mình. Trung Thu là tiết đoàn viên, nhưng tỷ ấy lại lẻ loi một mình ở đây, làm sao không nhớ gia đình cho được. Văn Đan Khê muốn an ủi Lý Băng Nhạn đôi câu, nhưng không biết nói từ đâu, chỉ còn biết pha trò để Lý Băng Nhạn vui bớt buồn thôi. Đi được một hồi cả hai đều đã hơi mỏi, bèn dừng lại nghỉ chân trong đình.

Đúng lúc này, chợt nghe văng vẳng như ai đó đang gọi tên Văn Đan Khê.

Ngay sau đó bỗng thấy một bóng người lão đảo thất thểu đi về hướng này, vừa đi vừa gọi: “Đan Khê, nàng đừng đi, ta còn muốn mời nàng rượu mà.”

Mặt Văn Đan Khê xám xịt, sao cái tên này lại mò tới đây?

Lý Băng Nhạn lật đặt đứng lên, kéo theo hai đứa trẻ nói: “Muội muội, ta về trước đây.” Nói đoạn cô cảm thấy để một mình Văn Đan Khê ở lại đây không ổn lắm, chân bắt giắc dừng lại.

Văn Đan Khê ngoảnh qua Lý Băng Nhạn: “Tỷ cứ về trước đi, trên núi có nhiều người lắm, nếu ngài ấy say quá thì muội sẽ gọi người tới.”

“Cũng được.” Lý Băng Nhạn dắt hai đứa trẻ bước nhanh đi.

Lúc này Trần Tín đã lắc lư tới trước mặt cô, hắn vừa loạng choạng vừa lăm bắm trong miệng: “Đan Khê, nàng mặc váy đỏ vào rất đẹp, hi hi... váy là ta chọn, ta không nói cho ai biết hết, hi hi...”

Văn Đan Khê ra khỏi đình đỡ lấy hắn, hỏi với giọng bất đắc dĩ: “Sao ngài không ở lại tiền sảnh uống rượu với các huynh đệ, chạy tới đây làm gì?”

Trần Tín dí sát mặt mình qua, phả mùi rượu lên mặt cô, tự hào nói: “Ta đánh gục mấy tên đó hết rồi.”

Văn Đan Khê đáp: “Giỏi, ngài thật lợi hại, giờ ta đưa ngài về nhé.”

Trần Tín vừa nghe phải về, nhất thời không chịu, giãy dụa muốn thoát ra, miệng còn oang oang: “Không, không về.”

Văn Đan Khê đầu chịu nổi sức hấn, hấn chỉ vịn vài cái đã tránh được cánh tay cô, ngã phịch xuống đất.

Văn Đan Khê hít vào một hơi chịu thua, buộc lòng phải ngồi xỏm xuống diu hấn, nào ngờ Trần Tín lại thấp giọng làm bầm một câu, rồi nhào phắt người qua ôm lấy mắt cá chân của Văn Đan Khê, còn lăm bầm trong miệng: “Mẹ, mẹ đừng đi, mẹ đừng làm vậy mà... Lớn lên con sẽ hiếu thảo với mẹ, mẹ, mẹ đừng bỏ con lại một mình...”

Tuy Văn Đan Khê không hiểu rõ lý do bên trong, nhưng nghe giọng nói đó lại làm cho người ta khó tránh khỏi cay cay sống mũi. Cô cúi người dịu dàng dỗ dành: “Mau đứng lên đi, trên đất lạnh lắm.”

Không ngờ Trần Tín lại nhích sát vào người cô, dán chặt mặt mình vào mắt cá chân cô, sau đó khò khò ngủ say mất đất. Cái tên này, ôi trời...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44

Edit: Yunchan

“Trần Tín, ngài tỉnh lại mau lên.” Văn Đan Khê ra sức lắc đầu hấn, Trần Tín bị phá giấc ngủ, xua tay lè nhè: “Đừng ồn, ta ngủ một lát xong sẽ đi đánh lưu manh...”

Văn Đan Khê kêu hồi lâu nhưng Trần Tín vẫn ôm ghì lấy chân cô không thả. Cuối cùng cô mặc kệ luôn. Nhưng cô cũng không thể để hấn ngủ đại trên đất thế này được, hết cách cô đành cất giọng gọi Lý Thẩm và Vương thẩm, hai thím ấy có tuổi rồi nên cũng không cần kiêng kỵ chuyện nam nữ khác biệt.

Hai người nghe gọi chạy tới nơi, cả hai phải dốc hết sức mới gỡ được tay Trần Tín ra, sau đó một trái một phải đưa hấn về phòng. Văn Đan Khê theo sát gót, sau khi sắp xếp đầu vào đó cho Trần Tín mới chậm rãi bước về phòng mình.

Văn Đan Khê vừa đi vừa nghĩ ngợi lan man, cô đã có thể suy đoán được sơ sơ thân thế của Trần Tín, một phụ nữ cổ đại nhân lúc trời tối bỏ rơi con mình... Hơn nữa thái độ giấu kín như bụng của Trần Tín lại làm người ta khó lòng không nghĩ tới hướng tiêu cực.

Văn Đan Khê đẩy cổng sân khép hờ ra, cả ngôi nhà vẫn còn sáng đèn nhưng hoàn toàn im lìm. Cô đẩy cửa phòng Tuyết Tùng và Tuyết Trinh thấy hai đứa trẻ đã ngủ say từ lâu. Nhưng khi gõ qua cửa phòng của Lý Băng Nhạn thì cả buổi vẫn không nghe ai trả lời. Lòng Văn Đan Khê có hơi bấn loạn, bao giờ Lý Băng Nhạn cũng để mắt tới hai đứa trẻ, ít khi nào để chúng ở nhà một mình. Có lẽ tâm trạng của tỷ ấy đêm nay rất rối bời.

Văn Đan Khê ra khỏi nhà lần nữa, tìm kiếm dọc quanh sân, đi chưa được bao xa cô đã nghe thấy dưới gốc cây lớn ở sân sau vắng tới tiếng tấp tức bị dồn nén. Bước chân Văn Đan Khê khẽ khựng lại, lên tiếng hỏi dò: “Băng Nhạn tỷ tỷ.”

Lý Băng Nhạn nghe thấy có người gọi, vội vã im bật. Văn Đan Khê dọm một bước tới trước mặt Lý Băng Nhạn, đặt tay lên vai cô ra chiều an ủi, chưa vội mở lời.

Lý Băng Nhạn lau nước mắt, nói: “Không có gì đâu, tỷ chỉ đang nhớ mẹ với bọn nhỏ thôi.”

Văn Đan Khê gạt đầu, thờ dài nói: “Chỉ còn đang ở trên nhân thế thì thế nào cũng có ngày gặp lại nhau.”

Lý Băng Nhạn lăm bầm với giọng không chắc chắn: “Sẽ gặp lại sao?”

“Sẽ gặp lại.” Văn Đan Khê nói giọng chắc nịch.

Lý Băng Nhạn tần ngần giây lát, cuối cùng mới gạt đầu.

Văn Đan Khê kéo tay cô nói: “Về thôi, đêm khuya rồi, chúng ta nên về nhà thôi.”

Lý Băng Nhạn không chống cự mà ngoan ngoãn theo cô về nhà. Dọc đường Văn Đan Khê hoàn toàn không nhắc nhở gì tới chuyện vừa rồi. Vì ai cũng có đoạn quá khứ không muốn nhớ lại.

...

Hôm sau khi Trần Tín tỉnh dậy thì trời đã sáng bùng. Hấn đập đập cái đầu nặng trĩu, tiện tay vớ lấy cái bình nước trên bàn tu ừng ực, mới thấy thoải mái hơn một chút. Hấn cau mày nặn óc cố nhớ lại chuyện tối qua, nhưng chỉ nhớ được chuyện Văn Đan Khê mặc bộ y phục hấn tặng để chúc mừng sinh thần của hấn. Những chuyện sau đó đều quên sạch, hấn ngờ ngợ chắc chắn đã có chuyện gì đó xảy ra, nhưng giá nào cũng không nhớ ra nổi. Hấn xoa thái dương, cúi đầu đập đập lên sàng giường, nhưng cố thế nào cũng vô dụng.

Trong lúc vô tình tầm mắt hắn chợt lướt qua chiếc tủ kê ở đầu giường, thấy trên đó đã đặt một cái hộp gỗ bất mắt và một bộ y phục bằng lụa nhạt màu. Tim Trần Tín khẽ rung lên, vươn cánh tay lấy chiếc hộp qua, dưới nó còn chặn một tờ giấy: Đồ ăn trong hộp với y phục trên tủ là quà sinh nhật của ngài, nghỉ ngơi cho khỏe, ta ra trước núi thu hoạch.

Quà sinh nhật? Trần Tín dụi dụi mắt, có hơi lạ lẫm với từ này, lẽ nào nghĩa nó là quà sinh thần.

Trần Tín lập tức kích động nhảy tót xuống giường, thay ngay bộ y phục màu bạc này vào. Ừm, rất mềm rất êm, nhưng sao kiểu dáng lại quái quái thế nào ấy? Kệ, dù thế nào hắn cũng thích.

Trần Tín đi băng băng xuống dưới chân núi trong trạng thái vô cùng phấn chấn. Dọc đường đi, gặp phải tốp lớn tốp nhỏ lâu la nào cũng nở ra nụ cười tươi rói hiếm có khó tìm. Khiến cho mấy người này lưng ta lưng túng được sùng mà lo.

Hắn xuống núi rất nhanh, đầu tiên đập vào mắt là cảnh hàng đàn binh lính đang tất bật làm việc với khí thế ngất trời. Người bê ngô người đào khoai, người vận chuyển mớ lương thực thu hoạch được lên núi.

Mọi người vừa nhắc thấy Trần Tín thì đều ngó lom lom vào bộ đồ mới toanh của hắn, Trần Tín còn tưởng người ta thấy đẹp, hắn càng được đà phồng mũi, hất đầu ưỡn ngực đi nghênh ngang tới trước, trông hệt như con công đang khoe lông vũ.

Hắn đi băng qua biển người, rốt cuộc cũng chen được tới chỗ mà Văn Đan Khê và bọn Tần Nguyên tụ tập.

Văn Đan Khê vừa ngó thấy bộ dạng của Trần Tín, bất ngờ thộn mặt ra: Cái đồ đàn thối này, sao hắn lại mặc áo ngủ ra ngoài?

Trần Tín cười bắt chuyện với Tần Nguyên: “Nhị đệ, sao các người dậy sớm thế? Không ngờ thu hoạch năm nay cũng không tệ.”

Tần Nguyên cũng cười đáp: “Đúng vậy, cũng nhờ có Văn đại phu.”

Ánh mắt Trần Tín rơi lên người Văn Đan Khê như lẽ tự nhiên. Không hiểu sao, Văn Đan Khê lại vô duyên vô cớ lơ ánh mắt hắn. Trần Tín có hơi nản lòng, không biết làm gì hơn là lơ đãng nói chuyện với bọn Tần Nguyên và Mật Thợo.

Mọi người đang nói chuyện, chợt thấy một tiểu lâu la tất tả chạy tới trước mặt Tần Nguyên, nhỏ giọng thì thầm vài câu. Tần Nguyên gật đầu, mắt ánh lên vẻ rối rắm.

Sau khi tiểu lâu la lui xuống, Trần Tín vội hỏi: “Lão nhị, chuyện gì vậy?”

Tần Nguyên nhìn thoáng qua những người bên cạnh, nói tóm gọn: “Chuyện này cũng nhỏ thôi, là muội tử của Chu Lương Tuấn, Chu Lương Cẩn gả cho Trịnh Tử Bằng.”

“Cái gì?”

...

Tất cả mọi người đều không thể tin nổi, Văn Đan Khê cũng thắc mắc trong lòng, mới hôm trước cô còn nghe Lý thẩm nói, vị hôn phu của Chu Lương Cẩn quả nhiên đã tới nhà từ hôn, mặc dù Chu phu nhân nhất quyết khẳng định con gái mình vẫn còn trong sạch, nhưng cũng chẳng làm nên chuyện gì. Chu Lương Cẩn thấy mọi chuyện đã chẳng còn đường cứu vớt, mình đã thân bại danh liệt, vì xấu hổ và phần uất mà quyết định treo cổ tự sát, may nhờ có hạ nhân phát hiện kịp nên mới miễn cưỡng cứu được mạng. Sau đó lại nghe đồn cô ta muốn xuất gia này nọ, thế là lại ồn ào thêm trận nữa. Nhưng không ngờ cuối cùng Chu Lương Cẩn lại gả cho Trịnh Tử Bằng.

Đội mọi người bàn luận xong, Tần Nguyên mới bồi thêm: “Trước đây Trịnh Tử Bằng đánh lên núi Tây Hoa là vì tiền thưởng. Giờ đây Chu Lương Cẩn lại gả cho hắn, ắt hẳn Chu Lương Cẩn rất căm thù bọn Lý Vạn, e là sau này mối thù giữa hai bên sẽ càng kết sâu hơn. Ta thấy sau này chúng ta không nên dính vào thì hơn.”

Trần Tín gật đầu trịnh trọng: “Đấu tranh nội bộ thì có gì anh hùng, giết bọn Thát Tử mới là can đảm. Chỉ cần bọn họ không đụng chạm tới chúng ta thì ta cũng mặc kệ họ.”

Sắc mặt Tần Nguyên vẫn nặng nề: “Nói tới bọn Thát tử, hàng năm sau mùa thu hoạch bọn chúng sẽ tới cướp bóc một trận, tính thời gian thì cũng sắp tới rồi. Chúng ta nên cẩn thận hơn nữa.”

Hai người chỉ trao đổi vài câu ngoài lề, dù sao nhiều người thì nhiều miệng, họ cũng không tiện bàn bạc sâu hơn.

Trần Tín nói chuyện với các huynh đệ của mình một hồi, chân lại không tự chủ được dịch qua chỗ Văn Đan Khê. Những người phụ nữ nhóm Lý thẩm và Vương thẩm đều tự giác dạt ra tránh đường.

Trần Tín nhỏ giọng nói: “Cám ơn bộ y phục của nàng, mặc vào rất dễ chịu.”

Văn Đan Khê mở miệng trách: “Nó là đồ mặc lúc luyện công với lúc ngủ.”

“Hà ——”

“Còn nữa, cảm ơn đồ ăn của nàng, rất ngọt rất giòn.”

Văn Đan Khê hết nhịn nổi, liếc xéo hân: “Rốt cuộc ngài có ăn không đấy? Nó là đồ mặn.”

Trần Tín cười bối rối: “Hi hi, đang định ăn.”

Văn Đan Khê thật tình không muốn bị mọi người trêu ghẹo, đặt phịch cái giỏ trúc to trước mặt hân: “Đi làm việc đi.”

Nói rồi cô chui tọt vào biển người hệt như con cá nhỏ. Trần Tín thở dài chán nản, buộc lòng phải bắt tay làm việc cùng mọi người.

Mặt trời càng lúc càng chói chang, Văn Đan Khê dận dò vài điều cần chú ý xong thì quay về núi trước. Cô vừa ngồi xuống đã nốc ngay một chén trà xanh, sau đó bỗng thấy Lý thẩm ngưng nguẩy chạy vào, nhỏ giọng nói: “Cô nương, cô đoán coi ai tới?”

Văn Đan Khê lắc đầu.

Lý thẩm cười kiểu bí hiểm: “Là Trịnh Tử Bằng dẫn theo Chu Lương Cẩn tới.”

“Hà?” Tín này đúng là cực nóng.

“Chưa hết đâu, Chu Lương Cẩn vừa tới đã nói muốn gặp cô...” Văn Đan Khê dờ ra, trước đây cô với cô gái này có giao tình gì sao?

Lý thẩm cũng nhìn Văn Đan Khê với vẻ nghi hoặc: “Cô nương chưa từng gặp Chu Lương Cẩn sao? Nhưng Chu Lương Cẩn nói trước kia là bằng hữu khuê mật với cô nương mà.”

Bằng hữu khuê mật, da mặt Văn Đan Khê bắt ngờ giật lên, cô cố nhớ lại thật kỹ, dường như trong đầu có thấp thoáng hình bóng cô gái này. Lúc Chu gia chưa từ hôn, hai nhà tới lui cũng coi như thân thiết, cô gặp Chu Lương Cẩn cũng là chuyện bình thường thôi. Thế nhưng thân thiết tới độ làm bằng hữu khuê mật thì tuyệt đối chưa từng.

Cô đang nghĩ ngợi thì chợt nghe ngoài cổng sân vọng vào một giọng nữ: “Văn tỷ tỷ có ở nhà không? Muội là Lương Cẩn đây.”

Chuyện tới nước này rồi Văn Đan Khê cũng chỉ còn biết ra ngoài đón khách thôi.

Văn Đan Khê ra khỏi nhà, nhìn thoáng qua đã thấy một mỹ nhân rực rỡ. Chu Lương Cẩn mặc chiếc váy thủy tiên nghịch nước, tóc mây búi cao, đầu cài bộ trâm bạc song hỷ đắt tiền, đeo chiếc hoa tai phi thủy hình giọt nước. Lúc này cô ta đang nhìn Văn Đan Khê mỉm cười dịu dàng.

Chu Lương Cẩn vừa vào nhà đã nhanh chóng quan sát cách bày trí, trong mắt lập tức lóe lên một tia châm biếm không dễ gì phát hiện.

Chu Lương Cẩn mở lời với vẻ tiếc nuối: “Nhớ lúc trước muội và tỷ là bạn thân khuê trung, ai ngờ thế sự vô thường, kết quả tỷ và ca ca muội... Haizz, lúc đó muội lòng đau như dao cắt, nhưng vì vai vế thấp kém nên đành lực bất tòng tâm. Sau lại nghe thấy tỷ tỷ đã có nơi chốn mới, lòng mừng rỡ không thôi. Ai ngờ hôm nay muội và tỷ lại rơi vào hoàn cảnh như nhau, haizz...”

Văn Đan Khê cúi đầu giả vờ uống nước, thật tình cô không biết phải nói gì nữa. Theo quan sát mới đó của cô, Chu Lương Cẩn và Văn Đan Khê trước kia không phải là người cùng chí hướng. Có lẽ cô ta tìm tới đây là muốn lấy lại cân bằng, đồng thời xoa dịu bản thân. Cô nghĩ sơ qua, nương nhờ thổ phỉ đầu chỉ mỗi mình cô, ôi, sao không tìm người khác chứ.

Chu Lương Cẩn tự cho rằng Văn Đan Khê im lặng không lên tiếng là vì quá mức xấu hổ. Bèn “Tốt bụng” an ủi: “Nữ nhân chúng ta tựa như lục bình trong nước vậy, trôi dạt về đâu cũng không do mình quyết định. Tục ngữ có câu lấy chồng theo chồng gả chó theo chó, tỷ tỷ đừng xấu hổ, muội nghĩ bá phụ bá mẫu trên trời có linh thiên nhất định cũng không trách tỷ.”

Văn Đan Khê nhũn mày nói: “Ta không sao cả, nhưng không biết Chu bá phụ có trách muội không?”

Cô vừa hỏi câu này thì sắc mặt Chu Lương Cẩn bỗng hơi thay đổi.

Chu Lương Cẩn im lặng giây lát, cười khan một tiếng rồi hỏi tiếp: “Muội nghe người ta nói tỷ ở trên núi Nhạn Minh cũng khá có tiếng nói, tỷ nói gì thì Trần tướng quân sẽ nghe nấy, có phải thế không?”

Văn Đan Khê chẳng biết tại sao cô ta lại hỏi tới điều này, cười nhạt đáp: “Đó là lời đồn đãi của người ngoài thôi, ta dẫn cả nhà lên núi cùng lắm chỉ cầu một chỗ ở, sao dám mong sai bảo ai chứ?”

Trong mắt Chu Lương Cẩn ánh lên vẻ lo lắng: “Thật sao? Muội nghĩ cũng đúng. Nếu tỷ như vậy thật, thì đâu thể nào khoanh tay đứng nhìn, thấy Chu gia lâm nạn mà không cứu chứ?”

Đương nhiên Văn Đan Khê nghe ra ý bóng gió của cô ta, thì ra cô ta đang trách cô thấy chết mà không cứu, nhưng sao cô ta không nghĩ lại Chu gia đã đối xử với cô thế nào? Nhà mình làm đủ mọi chuyện thất đức, vậy mà cứ khăng khăng bắt người ta phải lấy ơn báo oán à? Quả nhiên không phải người một nhà thì không vào một cửa.

Văn Đan Khê cười lạnh nói: “Đừng nói ta thấp cổ bé miệng không điều khiển được năm vị đương gia của núi Nhạn Minh. Dù có khả năng, Chu cô nương dựa vào đâu mà nghĩ rằng ta nên ra tay cứu các người mà không chút oán hận? Xin hỏi lúc Chu gia thấy nhà ta gặp nạn có giang tay ra giúp đỡ

hay chẳng? Tại sao người nào trong nhà cô cũng dễ dãi với mình lại hà khắc với người như thế? Các người giầu đồ bìn leo, lấy oán trả ơn, dựa vào đâu lại muốn ta ngày tuyết tắng than, lấy ơn đáp oán? Cô không cảm thấy như thế quá mực cười à?”

Sau đó Văn Đan Khê không đợi Chu Lương Cẩn nói tiếp đã lạnh lùng bồi thêm: “Mặc kệ cô tin hay không, ta lên núi là tự nguyện, bởi ta thích những con người trên ngọn núi này. Dù họ lớn lên mà không biết được bao nhiêu mặt chữ, tính tình thì tục tằng lỗ mãng, nhưng ta nghĩ họ còn tốt hơn nhiều những người biết được ít chữ nghĩa đã ra vẻ tri thức lễ nghĩa, miệng đầy đạo đức nhưng thật ra chỉ là kẻ nguy quân tử. Sau này Chu cô nương hãy sống thật tốt với Trịnh tướng quân, dù an vui may rủi ra sao cũng đừng nên tìm những người chung cảnh đề vớ về mình. Bất kể người khác ra sao đi chăng nữa cũng không thể nào giúp được cảnh ngộ của cô đâu. Nếu không còn gì nữa, thì Lý thẩm hãy tiễn Chu cô nương tới tiền thính đi.”

Sắc mặt Chu Lương Cẩn tái đi trông thấy, nhìn Văn Đan Khê đầy tức giận. Không sai, cô ta tới đây chính là muốn tìm nguồn an ủi, cô ta muốn nhìn thử xem nữ tử cao ngạo thanh cao năm đó khi rơi vào ổ thổ phi thì sẽ thành ra thế nào! Cô ta còn muốn xem thử rốt cuộc nữ nhân này có phải cố ý thấy chết mà không cứu hay không?!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Edit: Yunchan

Lý thẩm và Vương thẩm nghe vậy bèn tiến lên điu Chu Lương Cẩn, vừa cười vừa nói: “Chu cô nương xin mời, tướng công nhà cô đang tìm cô khắp nơi đây.”

Lý thẩm còn chưa dứt lời, đã nghe giọng gấp gáp của Trịnh Tử Bằng vọng tới: “Nương tử, nương tử nàng đang ở đâu?”

Ngay sau đó đã thấy Trịnh Tử Bằng lẫn tới hết như quả cầu báo tử. Tiếp đó bọn Trần Tín và Tàn Nguyên cũng lạnh mặt chạy tới nơi.

Trần Tín xông lên chắn ở trước mặt Văn Đan Khê, trợn mắt với Trịnh Tử Bằng: “Ai cho ngươi tự ý xông vào đây?!”

Trịnh Tử Bằng cười mỉa: “Ta đâu có ý, ta tới đây là để tìm nương tử.”

Nói rồi ánh mắt lập tức dính chặt lên Chu Lương Cẩn. Những người chung quanh vừa ngó thấy cái dáng ngu ngơ háo sắc của hắn thì cười trộm không ngớt.

Chu Lương Cẩn nhìn thoáng qua tướng tá tròn vo và điệu cười bỉ ổi của hắn, rồi ngó sang Trần Tín và Tàn Nguyên, vừa so sánh một chút trong lòng cô ta đã ứ đầy buồn phiền và bất mãn.

Trần Tín nhướn mắt nhìn lướt qua Chu Lương Cẩn bên cạnh, đúng lúc chạm phải ánh mắt căm ghét của cô ta. Trong lòng Trần Tín cũng trỗi lên cơn chán ghét, cô ta đã không thích thì cần gì phải gả cho hắn, cũng chẳng ai ép cô ta được, giờ đã tự dâng mình tới cửa còn giờ ra cái về không cam lòng. Đáng hận nhất là cô ta còn tìm Văn Đan Khê gây phiền phức. Đương nhiên sau khi trở về hắn đã nghe kể lại mọi chuyện, lúc đó trong lòng hắn quả thật dễ chịu vô cùng. Dù hắn có ở đây thì nhất quyết cũng không cứu tên Chu Lương Tuấn kia.

Tàn Nguyên bước lên nói với Trịnh Tử Bằng: “Trịnh huynh, chuyện huynh nói chúng ta nên thương lượng lại kỹ hơn. Nào, chúng ta tới tiền thính bàn tiếp đi.”

Trịnh Tử Bằng nhìn Chu Lương Cẩn, cười lấy lòng: “Phu nhân, chúng ta đi thôi.”

Chu Lương Cẩn lại khề chau mày nói: “Tử Bằng, ta thấy hơi khó chịu, chúng ta về nhà đi.”

Trịnh Tử Bằng có hơi do dự, mọi chuyện còn chưa bàn xong mà. Với lại chẳng phải nàng rất khỏe sao?

Mắt Tàn Nguyên chớp lên, cười giả lả nói: “Trịnh huynh, nếu phu nhân đã thấy khó chịu thì huynh nên về nhanh đi.”

Trịnh Tử Bằng ngần ngừ giây lát rồi chấp tay nói: “Cũng được cũng được, hôm khác ta sẽ mời mọi người tới tề xá đàm đạo, cáo từ.”

Trước khi Chu Lương Cẩn đi còn nhìn chòng chọc Tàn Nguyên mấy bận, sau đó mới quay lưng đi theo Trịnh Tử Bằng. Tàn Nguyên thì sai người đưa tiễn như không thấy gì.

Trần Tín thấy Trịnh Tử Bằng đi xa mới dịu mặt lại. Hắn nhìn Tàn Nguyên nói: “Sau này đừng qua lại với tên này nữa, lần nào tới cũng làm ta tức giận.”

Mấu chốt là lúc nào cũng làm Văn Đan Khê tức giận.

Tàn Nguyên cười khổ nói: “Sợ là sau này cũng chỉ có thể như thế.”

Trần Tín bước nhanh vào sân đi tìm Văn Đan Khê.

Lúc này Lý Thắm và Vương Thắm đang nói chuyện với cô: “Cô nương, cô đừng chấp nhặt với cô ta làm gì, từ lâu ta đã nói người của Chu gia đều cùng một giuộc rồi. Nghe nói Chu Lương Cẩn tự quyết định gả cho Trịnh Tử Bằng, nghe xong Chu lão gia tức tới mức nằm liệt giường, Chu Lương Tuấn thì muốn phái người đánh lên núi Hắc Long, cả Chu gia lại rồi tung lên một nui. Ngay cả cô dâu mới cưới cũng bỏ về nhà mẹ đẻ rồi.”

Cô dâu mới cưới tất nhiên là để chỉ nương tử của Chu Lương Tuấn, thật ra đối với chuyện này Văn Đan Khê chẳng có cảm giác gì. Cô còn nghĩ sao Chu gia này cứ mãi âm hồn bất tán thế.

Lý Thắm còn muốn nói thêm điều gì, nhưng liếc qua thấy Trần Tín tới thì vội vàng cười đón tiếp, Vương Thắm rót một chén trà đặt lên bàn, sau đó hai người lặng yên lui ra ngoài.

Trần Tín dạo bộ vài bước trong phòng rồi nói: “Nàng đừng giận, sau này ta sẽ không cho bọn họ tới nữa.”

Văn Đan Khê mỉm cười: “Ta giận gì nào, họ đáng để giận sao?”

Trần Tín phụ họa: “Phải phải.”

Trần Tín nhìn Văn Đan Khê giây lát, dè dặt hỏi: “Nghe nói trong thành Dịch Châu có rất nhiều thương nhân người Hồ tới, ngày mai chúng ta vào thành đi dạo được không?”

Lòng Văn Đan Khê khẽ động, đúng là từ khi tới đây cô chưa từng vào thành.

Trần Tín đứng bên đội trong tháp thòm, được rồi, kẻ này là hán học hỏi từ bọn hòa kẻ trong thương đội của Vệ gia. Bọn hòa kẻ nói là phải thường xuyên dắt nữ nhân lên phố dạo chơi, nàng nhìn thứ gì thì phải nhanh chóng bỏ tiền mua, nếu trên phố đụng phải bọn lưu manh háo sắc hay gì đó, thì cứ xông lên tung một đấm, thế gọi là anh hùng cứu mỹ nhân. Chưa đầy mấy lần, nàng nhất định sẽ không phải hán quyết không lấy chồng. Đám hòa kẻ kia còn bảo đại ca hán chỉ làm chuyện này một lần mà đã rinh được đại tẩu về nhà.

Trần Tín đang nghĩ tới thất thần, bỗng nghe Văn Đan Khê đáp giong tan: “Hay quá, ta chưa được đi dạo trong thành Dịch Châu lần nào.”

“Hi hi, trong thành rất vui.” Bấy giờ Trần Tín hỏi hặn trần trề rồi, sao hán không nghĩ ra chuyện này sớm hơn chứ.

“Ta dẫn Băng Nhạn tỷ tỷ theo nữa được không?”

Trần Tín đáp rất sáng khoái: “Dĩ nhiên là được.”

Đêm đó Văn Đan Khê tới tìm Lý Băng Nhạn bàn chuyện vào thành, Lý Băng Nhạn thấy đáng về bưng bưng phần khởi của cô, tất nhiên không đành lòng khiến cô buồn, nên gật đầu đồng ý ngay.

Văn Đan Khê nhìn vết sẹo mờ trên mặt Lý Băng Nhạn, nói: “Nhận tiện vào thành mua cho tỷ ít thuốc mỡ luôn.”

Lý Băng Nhạn lắc đầu: “Không cần đâu, mấy thứ thuốc Tàn Nguyên đưa cũng là loại hiếm, đoán chừng trong thành cũng thế thôi. Thôi thì để lâu nó cũng tự phai mà.”

Sáng hôm sau, hai người vừa mở cửa thì Trần Tín đã đứng chực sẵn ở đó rồi.

Hai đứa trẻ vừa nghe mọi người sắp vào thành, đều lộ ra vẻ mặt ao ước không gì sánh được, Văn Đan Khê bỗng mềm lòng, kể từ lúc tới đây chúng không còn được chơi đùa với lũ trẻ cùng lứa nữa, rất đáng thương. Thế là cô nói với Trần Tín: “Cho hai đứa theo với nhé?”

Trần Tín gật đầu tới tấp: “Được được.”

Nói rồi hán ngồi xổm xuống, cười cười muốn bế Tuyết Tùng, Tuyết Tùng chần chừ một chút cuối cùng vẫn đưa tay ra cho hán bế, vì nó đã nhận ra người này có thể quyết định nó và mọi người có được vào thành hay không.

Trần Tín cho là Tuyết Tùng chủ động thân thiết với mình, nụ cười trên mặt lại càng rạng rỡ như nở hoa.

Lý Băng Nhạn và Văn Đan Khê cũng bị hán lấy tới nỗi cười theo.

Đợt này Trần Tín chỉ dẫn theo mười mấy tiểu binh và Hạ hắc tử đi cùng. Nói nào ngay Mặt Thợ cũng muốn bám đuôi, nhưng lại bị Hồng đại hồ tử và Quách Đại Giang thộp cổ về. Làm hán lăm bầm bát binh: “Sao Hạ hắc tử đi được còn ta thì không?”

Tàn Nguyên vỗ vỗ vai hán thốt ra lời sâu cay: “Khó lắm đại ca mới nghĩ ra được một cách hay, đệ đừng nhúng chân vào, kéo lại sát hại phong cảnh.”

Mặt Thợ liếc mắt phản đối: “Hừ, đệ lại thấy đệ đệ theo đại ca là tốt nhất, bởi đệ lớn lên khó coi, đứng bên cạnh càng tôn lên vẻ anh tuấn của đại ca.”

Mọi người câm nín, được rồi, coi như tên này cũng tự biết mình biết ta.

Mặt Thạo thừa cơ ba người sững sờ, lập tức co chân chạy té khói.

Quách Đại Giang vội rống cổ gọi hấn lại, kết quả hấn càng cắm đầu đuổi theo nhóm Trần Tín.

Tần Nguyên lắc đầu cười đành chịu, dứt khoát mặc kệ hấn, vì chỉ mỗi đại ca là đau đầu thôi.

Hạ hắc từ ngồi trước đánh xe, Trần Tín cười ngựa đi song song bên cạnh, theo sau là mười mấy kỵ binh. Đoàn người rỗng rần hướng tới thành Dịch Châu.

Đọc đường đi, Văn Đan Khê tíu tít đùa giỡn với hai đứa trẻ, Trần Tín lắng tai nghe, cảm thấy dễ chịu khó tả.

Núi Nhạn Minh cách Dịch Châu ước chừng mười mấy dặm đường, đoàn người đi hơn một canh giờ thì đến nơi.

Năm xưa trong thời thái bình, thành Dịch Châu cũng là một thị trấn phồn hoa sầm uất, thương nhân các nơi đổ về tập nập, cửa hàng nối nhau san sát. Thế nhưng, sau khi trải qua bao đợt bể dâu, thành Dịch Châu hiện tại có vẻ đã vắng đi rất nhiều.

Văn Đan Khê xuống xe ngựa, nghiên cứu thật kỹ chung quanh, trông không giống dạo chơi mà hết như tới để khảo sát vậy. Hai đứa trẻ thì đều có vẻ mặt hiếu kỳ.

Trần Tín cười sang sảng, vỗ ngực đầy khí phách: “Thích gì thì thúc thúc sẽ mua cho hai đứa.”

Hai đứa trẻ đều rất hiếu chuyện lắc đầu.

Nhưng Văn Đan Khê vẫn mua cho mỗi đứa một xâu hồ lô, một bọc mè đường và hai món đồ chơi nhỏ, để hai đứa vừa ăn vặt vừa đi chơi.

“Ồ đó có một hiệu yên chi, cô có muốn vào không?” Trần Tín chỉ vào một cửa hàng hỏi.

“Không cần đâu, chúng ta tới chỗ khác đi dạo đi.”

Trần Tín liên tục chỉ vào mấy cửa hàng nhưng Văn Đan Khê vẫn không vào trong tham quan. Hấn sờ sờ cái hầu bao căng phồng đeo bên hông với vẻ mặt mất mát, tiền chuẩn bị xong hết rồi, sao cô không chịu vào. Chẳng phải đám hỏa kế kia nói nữ nhân vừa thấy mấy thứ này thì chân đã bắt động ngay sao?

Dù sao Lý Băng Nhạn cũng là người từng trải, nên cũng hiểu được phần nào tâm trạng của Trần Tín, thế là cô mỉm cười kéo Văn Đan Khê chỉ vào cửa hàng sơn phấn Vương Ký, nói: “Muội nè, theo ta vào đó coi thử nhé?”

Văn Đan Khê cười ngượng ngùng, cô cứ đi mãi mà quên mất hỏi ý kiến của Lý Băng Nhạn.

Trần Tín vừa thấy Văn Đan Khê chịu vào hàng, hấn đã sai bước vọt vào đầu tiên, chân vừa thò qua cửa đã lớn tiếng nói với chương quỹ: “Chương quỹ, lấy hết mấy loại sơn phấn tốt nhất ra đây!”

Chương quỹ vừa nhìn thấy bộ dạng ngang tàng của Trần Tín thì sợ tới nỗi tái mặt, vội nói: “Vị hảo hán đây, tiệm sơn phấn của tiểu nhân chỉ kiếm được chút tiền còm, còn chưa đủ để nhét kẽ răng, tiểu nhân trên có già dưới có trẻ, ngài đại nhân đại lượng...”

“Câm miệng —” Chương quỹ còn chưa than hết câu, Trần Tín đã rống to một tiếng át giọng, tên này dám coi hấn là kẻ cướp. Đúng là tức chết người mà.

Văn Đan Khê vội vàng bước lên giải thích với chương quỹ: “Chương quỹ, ngài ấy đưa chúng ta đi chọn bột phấn với yên chi, ông hiểu lầm rồi.”

“Ôi ôi, vị hảo hán này, thật không phải...”

Trần Tín phát phát tay, khịt mũi một tiếng tỏ ý không chấp nhận với ông ta nữa.

Chuyện này làm Văn Đan Khê và Lý Băng Nhạn hơi buồn cười, hai người không thể làm gì hơn là vào tiệm chọn đồ.

“Hai vị cô nương, các cô cứ chọn tự nhiên, lão đây sẽ tính rẻ cho.”

Trần Tín lại không vui, hấn lôi hầu bao ra đặt đánh cạch lên quầy, dằn giọng nói: “Không cần rẻ, ta có tiền.”

Chương quỹ há hốc miệng, đáp liên thanh: “Phải phải, ngài có tiền.”

Văn Đan Khê không nỡ nhìn chương quỹ với hỏa kế lo sợ hãi hùng, bèn chọn đại một loại sơn cho yên chuyện. Lý Băng Nhạn cũng chọn một loại. Trần Tín lập tức bước lên trả tiền như sợ người ta cướp mất phần hào phóng của mình. Chương quỹ cười niềm nở nhận tiền. Mọi người đang muốn đi ra thì bên ngoài cửa lại có thêm mấy người phụ nữ bước vào. Văn Đan Khê và Lý Băng Nhạn đành dịch sang bên chừa cửa cho họ.

Đúng lúc này, một giọng nữ mang theo vẻ kinh ngạc vang lên từ bên trong tiệm: “Ôi chao, chẳng phải là Bạch phu nhân đây sao? Sao phu nhân lại ghé chỗ này?”

Ánh mắt mọi người lập tức bắn xẹt ngang qua hướng Văn Đan Khê và Lý Băng Nhạn, Lý Băng Nhạn nhìn thoáng qua người phụ nữ áo đỏ vừa lên tiếng kia, cơ thể bất giác chao đảo, tay bỗng nắm chặt lấy Văn Đan Khê.

Suy nghĩ của Văn Đan Khê chớp lên thật nhanh, trong tích tắc đã hiểu hơn phân nửa. Cô mỉm cười, ngoảnh sang người phụ nữ vừa lên tiếng kia, nói: “Vị tỷ tỷ đây, hình như tỷ nhận nhầm người rồi, đây là tỷ tỷ của ta chứ không phải Bạch phu nhân nào cả.”

Người phụ nữ áo đỏ không đếm xỉa gì tới Văn Đan Khê, ánh mắt vẫn nhìn chòng chọc vào Lý Băng Nhạn đang cúi gằm đầu, cất lên cái giọng the thé như kiểu không nghe thì quyết không tha: “Không thể nào, ta là bạn cũ của Bạch phu nhân kia mà, sao nhận lầm được chứ. Ôi tỷ tỷ, sao tỷ lại lưu lạc tới tận đây, ai cũng nói tỷ...”

Văn Đan Khê lạnh lùng nhìn người phụ nữ không biết suy nghĩ này, mắt cô đảo lên giây lát đã nảy ra một ý, lập tức nói giọng châm chọc: “Vị tỷ tỷ đây, Bách Hoa lâu của các tỷ có thói quen nhận người bừa bãi sao? Cho dù muốn nhận thì cũng nên nhận tướng công mới đúng.”

“Ha ha.”

“Ồ — cô ở Bách Hoa lâu thật sao?”

“Trời ơi...”

Ánh mắt mọi người lập tức đổ dồn sang người phụ nữ áo đỏ và bạn bè của cô ta, người phụ nữ lập tức thở hắt hắt lớn giọng phân minh: “Ai ở Bách Hoa lâu, phu quân ta là Tiên Thành Tùng, các người cảm miệng hết cho ta —”

Văn Đan Khê nhân cơ hội này kéo Lý Băng Nhạn đi, Trần Tín dắt hai đứa nhỏ nối gót theo sau.

Ra khỏi cửa hàng, vàng dương chói lòa lập tức đổ trút xuống hai người, nhưng tay Lý Băng Nhạn vẫn lạnh cóng. Xảy ra chuyện này nên chẳng ai còn lòng dạ để đi dạo nữa, mọi người buộc lòng phải lên đường về nhà.

Trần Tín cúi đầu nói với Văn Đan Khê: “Phụ nhân kia thật khó ưa, có muốn ta cho người giáo huấn họ một trận không?”

Lý Băng Nhạn lắc đầu: “Không cần, chúng ta về đi.”

Văn Đan Khê cũng ra hiệu bảo Trần Tín đừng làm vậy. Hạ hắc tử đang tán dóc ven đường chẳng biết mô tê gì, không thể làm gì hơn là nghe lệnh dong xe quay về.

Đường về không được vui vẻ như lúc đi, tất cả mọi người đều trầm mặc tới đáng sợ. Trần Tín thì như đang có điều suy nghĩ. Hắn không ngốc, vừa thấy sắc mặt đỏ của Lý Băng Nhạn hắn đã biết cô có bí mật không muốn cho mọi người biết. Đồng thời hắn cũng không dám được suy nghĩ miên man, nếu ngày nào đó chuyện tương tự xảy ra với hắn, thì Văn Đan Khê sẽ phản ứng thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Edit: Yunchan

Vừa về tới núi Nhạn Minh Lý Băng Nhạn đã nhốt mình vào phòng. Văn Đan Khê biết tỷ ấy cần thời gian để suy nghĩ nên không làm phiền, nhưng lại sợ tỷ ấy làm chuyện gì dại dột, cho nên chốc chốc lại tới trước phòng nghe ngóng động tĩnh. Hai đứa trẻ cũng nhạy cảm nhận ra người lớn không vui, do đó càng ngoan ngoãn hơn bình thường.

Tới giờ cơm trưa, Văn Đan Khê không thiết ăn uống gì mà chỉ chăm cho hai đứa trẻ ăn cơm. Nhưng điều làm cô bất ngờ là Lý Băng Nhạn lại đi ra khỏi phòng, tuy trên mặt vẫn còn ngán lẹ, mắt cũng sưng mọng, nhưng tinh thần thì đã tốt hơn nhiều lúc mới về núi.

“Tỷ tỷ...” Văn Đan Khê gọi xong một tiếng thì không biết nói gì thêm nữa.

Lý Băng Nhạn cười gượng gạo: “Nào, ăn cơm trước đã.”

Nói rồi Lý Băng Nhạn bế lấy Tuyết Trinh dứt cho con bé ăn như mọi bữa, Tuyết Trinh dù nhỏ nhưng rất hiểu chuyện, cũng tự ăn được từ sớm rồi, nhưng Lý Băng Nhạn lâu lâu vẫn thích cưng chiều con bé, Văn Đan Khê cũng không có ý kiến gì với chuyện này.

Tuyết Trinh vô cùng yêu quý Lý Băng Nhạn, lúc này thấy sắc mặt Lý Băng Nhạn không tốt bèn lạnh lợi gấp một miếng thịt đưa tới trước miệng cô, nói với giọng non nớt: “Cô cô, cô cô cũng ăn đi.”

Lý Băng Nhạn ngẩn ra, sau đó vui vẻ ăn ngay một miếng. Tuyết Tùng cũng không chịu thua, thế là hai đứa trẻ thi nhau đưa này một thìa đưa kia một thìa

đút cho Lý Băng Nhận lia lịa, Lý Băng Nhận ôm mỗi tay một đứa, cười nói: “Được rồi, đại cô cô ăn no rồi, hai đứa ăn đi.”

Bốn người ăn quá quấy quá cho qua bữa, rồi Văn Đan Khê dỗ hai đứa trẻ đi ngủ, cuối cùng trong phòng chỉ còn lại hai người. Trong khoảnh khắc không ai lên tiếng, Lý Băng Nhận cắn cắn môi, nhìn Văn Đan Khê thấp giọng nói: “Muội muội, tới phòng tỷ ngồi một lát nhé.”

Văn Đan Khê hiểu Lý Băng Nhận có chuyện muốn nói với mình, gật đầu vội vàng theo sau. Lý Băng Nhận đóng cửa lại ngồi xuống bên mép giường, Văn Đan Khê ngồi trên chiếc ghế đối diện cô.

Lý Băng Nhận cúi đầu im lặng hồi lâu, mới chầm chậm mở lời: “Ban đầu tỷ định chôn sâu chuyện này trong lòng, cố hết sức để quên đi. Nhưng giờ xem ra không thể nữa, tỷ không nói thì cũng có người khác nói thay, tỷ không hy vọng muội sẽ biết chuyện của tỷ từ miệng kẻ khác. Vì vậy, tỷ nên tự nói ra thì hơn.”

Văn Đan Khê gật đầu, không chen vào mà chỉ im lặng chờ đợi.

Lý Băng Nhận ngập ngừng thật lâu, thở ra một hơi yếu ớt, rồi dùng giọng hồi tưởng để kể lại: “Thật ra tên thật của tỷ không phải Lý Băng Nhận, mà là Tiền Khiết Lan, họ mẹ của tỷ là Lý thị, Băng Nhận là nữ danh của tỷ. Phụ thân là thương nhân có chút của cải trong thành Thanh Châu. Tuy mẫu thân mất sớm, nhưng có phụ thân và tổ mẫu chăm sóc, cuộc sống cũng coi như mỹ mãn. Năm mười bảy tỷ gả vào Bạch gia, cũng coi như là thanh mai trúc mã với phu quân Bạch Hữu Thành, thành thân sáu năm mà vẫn ân ái hòa thuận tương kính như tân, sinh được hai đứa con, cũng cỡ tuổi Tuyết Tùng và Tuyết Trinh bây giờ... Nếu không xảy ra chuyện ấy, thì cả đời tỷ đã bình yên...”

Lý Băng Nhận nói tới phần sau giọng bỗng trở nên run rẩy, cô cắn răng cố nói tiếp: “Mùa thu năm đó, tổ mẫu ở quê bị bệnh nặng, tỷ theo kẻ mồi và muội muội đi vấn an tổ mẫu, nào ngờ trên đường lại gặp phải sơn tặc cướp đường, gia đình hộ viện lúc đó chỉ lo che chở cho kẻ mồi và muội muội, còn tỷ và hai nha đầu lại rơi vào tay bọn sơn tặc...” Nói tới đây, Lý Băng Nhận không nén nổi tiếng sụt sùi.

“Tỷ tỷ...” Văn Đan Khê bước lên ôm lấy cô, nhẹ giọng an ủi: “Đây không phải là lỗi của tỷ, tằm lợm là bọn người tàn bạo, kẻ đáng bị trừng phạt là bọn chúng. Thế nào cũng có một ngày, chúng ta nhất định sẽ bắt bọn chúng ngàn đao vạn chém để báo thù rửa hận.”

Văn Đan Khê biết những lời an ủi này rất sáo rỗng, nhưng trừ chúng ra, cô không biết phải nói gì nữa.

Lý Băng Nhận cố dần lòng kể tiếp, cô sợ dừng lại một chút thì mình không còn can đảm để nói hết.

“Sau khi gặp chuyện không may, người nhà tỷ tìm mọi cách để giấu nhẹm chuyện này, đuổi tỷ về nhà chồng. Phu quân cũng biết chuyện, lúc đó tỷ thật lòng đã có suy nghĩ coi thường mạng sống, nhưng cuối cùng vẫn không cam lòng chết đi như vậy, tỷ không nỡ chết, không nỡ bỏ lại hai đứa con và phu quân... Suy đi nghĩ lại, tỷ nghĩ chỉ còn một con đường duy nhất chính là cả nhà bốn người rời xa quê hương, tới một nơi không ai quen biết. Nhưng mà, nếu làm thế phu quân sẽ phải buông bỏ rất nhiều thứ... Cuối cùng chàng quả nhiên không đồng ý, hơn nữa từ sau khi chuyện đó xảy ra, chàng cũng không còn bước chân vào phòng tỷ nữa...”

Lý Băng Nhận càng nói tinh thần càng kích động, trên môi nở ra nụ cười đau khổ: “Mặc dù tỷ cố gạt mình thế nào đi nữa thì đây vẫn là sự thật — phu quân chê bai tỷ không còn trong sạch, chàng nghĩ rằng tỷ làm chàng không ngóc đầu lên nổi... Mặc dù phụ thân và cha chồng đã cố hết sức để giấu diếm chuyện này, nhưng trên đời có tường nào không lọt gió, cuối cùng việc này vẫn bị người ta biết được... Hai nhà Bạch Tiền vừa ra khỏi cửa đã bị người ta chỉ trỏ xỏ xiêng, hôn sự của hai muội muội cũng bị ảnh hưởng, lúc đó kẻ mồi và muội muội đã oán trách tỷ: “Tại sao trước khi chịu nhục không tự sát để giữ gìn trong sạch?”

Văn Đan Khê không cầm lòng nổi chửi mắng kẻ mồi và muội muội của Lý Băng Nhận trong lòng, loại người gì thế này, kẻ đáng chết là họ mới đúng. Rồi cô lại thở dài trong lòng, đừng nói là cô đại, dù ở hiện đại, xảy ra chuyện này người trong cuộc cũng cực kỳ khổ sở. Nhưng cách làm của người nhà Lý Băng Nhận thật làm cho người ta lạnh lòng.

Lý Băng Nhận vừa nói vừa nức nở: “... Sau đó, tỷ bỏ nhà ra đi một mình, Bạch gia bèn nhân cơ hội này công bố ra ngoài, rằng tỷ không còn mặt mũi nào sống tiếp nên đã treo cổ tự vẫn. Để mọi người mau chóng quên đi chuyện tai tiếng này, một tháng sau đã tục huyền cho phu quân.”

Nói tới câu sau, trên mặt Lý Băng Nhận không giấu nổi vẻ trào phúng. Vậy mà cô vẫn một mực chưa từ bỏ hy vọng, sau khi rời khỏi nhà cô không ra khỏi thành ngay, mà lặng lẽ núp đi để quan sát Bạch gia. Ấy thế mà phu quân, người phu quân đã cùng cô ân ái bảy năm ròng, lại hoàn toàn không phải người đi tìm cô, chàng còn vui vẻ chấp nhận sự sắp xếp của người nhà, sau đó lại cực kỳ nồng ấm với người mới.

Văn Đan Khê lấy tay nhẹ nhàng vỗ lưng Lý Băng Nhận. Lý Băng Nhận trút hết nỗi lòng xong thì như đồ con bệnh nặng, đuối sức dựa nghiêng vào đệm giường. Cô dùng ánh mắt vô thần trống rỗng nhìn Văn Đan Khê: “Muội muội, muội đi đi, đừng lo cho tỷ, trước đây tỷ không nỡ chết, bây giờ càng không muốn tự sát. Tỷ hơi mệt, muốn ngủ một giấc thật ngon.”

Văn Đan Khê suy tư chốc lát rồi gật đầu đáp: “Ừ, tỷ ngủ trước đi, có chuyện gì cứ gọi muội.”

Văn Đan Khê cúi gằm đầu lê bước nặng nề ra khỏi phòng. Cả khoảng sân vắng lặng im lìm, ánh dương giữa trưa lọt qua cây lá chiếu xuống thành những đốm loang lổ, có lúc đặc vài con chim to gan đậu xuống sân nhà mổ thức ăn. Cô đứng thẫn thờ trong sân hồi lâu, thấy lòng mình nặng trĩu, rồi cô khẽ khàng đóng cổng sân lại, lững thững bước đi dọc theo con đường nhỏ ngập bóng cây rừng.

Con đường dài dằng dặc mà lại buồn tẻ, chỉ có tiếng ve râm rân hòa âm. Lòng cô nghĩ tới số kiếp của người phụ nữ thời đại này. Nếu không có Trần Tín, nếu cô không lên núi Nhận Minh, thì chẳng biết vận mệnh của cô sẽ đi về đâu nữa?

Đi mãi đi mãi, bất tri bất giác đã đi tới trước núi. Đi thêm tới nữa chính là chỗ ở của bọn Trần Tín, Văn Đan Khê lập tức dừng bước, định bụng quay trở

lại, đúng lúc này chợt nghe tiếng bước chân binh bịch vắng tới cách đó không xa, nói theo sau là giọng của Mật Thạo: “Nè, hắc tử, người nói coi có phải nào của tên họ Trịnh này bị chó gặm không hà, hết ba lần bốn lượt hắc tử thích lên lút đẩy muội mình cho đại ca, lần trước lão nhị đã cự tuyệt thẳng thùng rồi, vậy mà lần này còn dám phái bà mối tới. Rõ mặt dày, lúc này đại ca làm vậy là quá đúng.”

Văn Đan Khê lật đật lách vào bụi cỏ ven đường, hai tên thờ ơ này hoàn toàn không phát hiện ra cô.

Hai người tiếp tục vừa đi vừa huyền thuyên.

Hạ hắc tử tiếp lời Mật Thạo: “Nhưng mà ta cứ thấy kỳ kỳ, đáng lý ra mấy chuyện này hỏi đại một câu là được rồi, sao nhà gái lại phái bà mối tới, nếu không thành chẳng phải là tự làm mình ê mặt à?”

Mật Thạo lâu bầu: “Có gì mà kỳ, hai huynh muội Trịnh gia này còn mặt đâu mà ê.”

“Xuyt, chuyện này đừng cho tẩu biết.”

Mật Thạo khoát khoát tay phản đối: “Biết thì sao, lão đại có làm chuyện gì có lỗi với tẩu đâu.”

“Phải rồi, hắc tử, ta nghe nói lúc về tẩu buồn lắm hả? Rốt cuộc có chuyện gì thế?”

“Ta cũng không rõ lắm, tục ngữ dạy lòng nữ nhân là trời tháng ba, đông gió thất thường lắm.”

...

Hai người vừa nói vừa đi xa dần. Văn Đan Khê bước ra khỏi bụi cỏ, chậm rãi quay trở lại. Không ngờ Trịnh Tử Bằng lại làm tới nước này.

Bà mối tới đề thân. Theo ý của hai người đó thì Trần Tín không hòa nhã gì với đối phương. Nghĩ tới đây lòng cô bất giác nhẹ đi ít nhiều. Nhưng chuyện của Lý Băng Nhạn thì biết làm sao đây?

Văn Đan Khê chốc thì nghĩ tới Trần Tín, chốc lại suy tới Lý Băng Nhạn, đầu óc rối thành một nùi. Rối tới nổi cả tiếng bước chân vang lên sau lưng cũng không nghe thấy.

Sau khi Trần Tín trở về cũng trần trở suy nghĩ không thôi, hắc tử không có tâm trí đâu để ngủ trưa nên ra ngoài đi dạo. Chân hắc tử vừa ra khỏi cửa thì đã tự động bước lên con đường nhỏ này như một thói quen, ai ngờ hắc tử chưa được bao xa thì đã nhìn thấy Văn Đan Khê. Hắc tử còn tưởng là mình hoa mắt rồi, nhưng sau khi xác định rõ thì lập tức đuổi theo băng băng, gọi với theo: “Đan Khê, nàng đừng đi.”

Văn Đan Khê sực tỉnh lại, ngoái đầu nhìn hắc tử, hỏi: “Ngài không ngủ trưa còn chạy lung tung làm gì? Lát nữa còn phải ra thao trường luyện binh đấy.”

Trần Tín cười tươi rói: “Nàng tới rồi sao không gọi ta. Ta không ngủ, nàng gọi một tiếng là ta tỉnh ngay.”

Văn Đan Khê nhú mày: “Ta có tìm ngài đâu, chẳng qua đi dạo tý thôi.”

Trần Tín thấy cô có vẻ mất hứng, biết chắc có liên quan tới Lý Băng Nhạn, nhất thời hắc tử cũng chẳng nặn ra được từ nào thích hợp để dỗ cô, chỉ còn biết vỗ ngực bảo đảm: “Tỷ muội của nàng chính là tỷ muội của ta, kẻ thù của nàng cũng chính là kẻ thù của ta, có chuyện gì nàng cứ bảo tỷ ấy nói hết cho ta biết.”

Văn Đan Khê nghe vậy, lòng bất giác ấm áp hẳn lên, cô gật đầu: “Tới khi tìm được bọn xấu thì ta sẽ nói cho ngài biết ngay.”

Nói rồi cất bước muốn đi, Trần Tín hỏi há nhắc gót bước song song với cô, đồng thời lại nặn óc cố tìm ra đề tài để nói: “Đồ ăn nàng tặng ngon lắm, là món nặn.”

Văn Đan Khê không tiếp lời mà chỉ đi thẳng về hướng nhà.

Trần Tín đấu tranh tâm lý hồi lâu, rốt cuộc quyết định thành thật: “Ừm, còn nữa, ban nãy Trịnh Tử Bằng phái bà mối tới, bị ta đuổi thẳng cổ rồi.”

Văn Đan Khê mỉm cười: “Ta nghe hết rồi.”

Trần Tín đàn mặt ra, làm sao cô biết được?

Hắc tử lại nhắm mắt theo đuôi cô, tiếp tục tìm đề tài nói nhảm.

Hai người sắp đi tới trước cổng sân nhà Văn Đan Khê, bỗng thấy một tiểu binh hốt hơ hốt hải chạy tới, la lớn: “Tướng quân Tướng quân không xong rồi, Thất Tử tới!”

Sắc mặt Trần Tín hơi biến đổi, thuận miệng đáp: “Đã biết.”

Nói xong thì nhìn thoáng qua Văn Đan Khê, Văn Đan Khê cũng ngừng lại, cô nghiêng đầu nhìn Trần Tín, nét mặt lo lắng.

Trần Tín cho là cô sợ, vội vàng trấn an: “Nàng đừng sợ, bọn chúng không lên núi được đâu, bây giờ ta sẽ dẫn theo các huynh đệ đại chiến một trận với

bọn chúng.”

Về lo lắng trong mắt Văn Đan Khê càng tăng thêm, cô biết quân Phá Lỗ rất dũng mãnh, chí ít là tính tới thời điểm này, đối phó với bọn sơn tặc thì một trận tất thắng, nhưng Thát Tử khác xa sơn tặc, bọn chúng thạo cười ngạo và có khí giới hoàn hảo, lần nào ra tay cướp bóc cũng như chẻ tre, quan binh cũng chẳng đánh lại mà phải bỏ chạy thoát thân. Lần này Trần Tín dẫn theo đội quân chấp và liệu có thể thắng được chúng không?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Edit: Yunchan

Trần Tín chợt hiểu rõ, thì ra Văn Đan Khê đang lo lắng cho mình, trong phút chốc lòng hân hân như được rót mật, ngọt lịm.

Lúc này hẳn không có nhiều thời gian để nói thêm điều gì, chỉ mỉm cười với cô rồi dắt theo Hạ hắc tử xuống núi như một trận gió. Quân Thát Tử cuốn qua như bão, giết người không chớp mắt. Họ đi sớm bao nhiêu thì sẽ giúp các hương thân bớt đi bấy nhiêu tai họa. Tất nhiên Văn Đan Khê cũng hiểu điều này, cô chỉ đi như chạy theo sau lưng họ.

Tương tự như lần trước, Trần Tín dẫn theo Hồng đại hồ tử, Mặt Thợ và Quách Đại Giang, Tàn Nguyên ở lại coi sóc sơn trại, Hạ hắc tử thì mang theo chừng mười tên lính để truyền tin về.

Trần Tín ra lệnh một tiếng, các binh lính vớ ngay lấy đao thương khí giới, cấp tốc mặc giáp trụ chỉnh tề, lũ lượt xuống núi với khí thế như vòi rồng.

Văn Đan Khê đứng ở lưng chừng núi ngó theo đoàn quân của Trần Tín xuống núi. Tàn Nguyên đứng cạnh cô với sắc mặt nặng nề, hai người nhìn làn gió bụi mù mù cuốn lên sau lưng quân Phá Lỗ mà im lìm bất động. Thật lâu sau, Tàn Nguyên mới ngoảnh đầu hạ lệnh với người tùy tùng:

“Chuẩn bị mười phần đại lễ, mang tới mười ngọn núi lân cận như núi Hắc Long, núi Tây Hoa để bái phỏng.”

Nói rồi, y quay sang nói với Văn Đan Khê: “Văn đại phu, ta đi một lát sẽ trở lại.”

Văn Đan Khê gật đầu.

Tàn Nguyên đi rồi, Văn Đan Khê cũng lê sắc mặt rã rời quay về. Mãi tới khi trời sụp tối, Tàn Nguyên mới chạy về sơn trại, nhưng quân Phá Lỗ vẫn chẳng có động tĩnh gì. Trong lúc nhất thời, bầu không khí trên núi vô cùng áp lực, tựa hồ ngay cả bước chân của binh lính tuần núi cũng khễ khằng hơn mọi khi.

Văn Đan Khê và mọi người ăn qua quýt cho xong bữa tối, canh chừng suốt tới tận giờ Tý mới mơ màng thiếp đi. Có lẽ vì ban ngày nghỉ ngơi nhiều, nên màn đêm buông xuống lại mơ bầy bọ. Cô mơ thấy nhóm Trần Tín bị quân Thát Tử chém giết tới máu me đầm đìa, mơ thấy một bầy người với bề ngoài dị hợm tru lên đuổi theo ráo riết, cuối cùng cô không còn đường lui, đành phải nhảy vào dòng sông đang cuộn sóng.

“Á ——” Cô bỗng giật mình tỉnh giấc, sờ sờ sau lưng, phát hiện áo mình đã ướt đẫm.

Văn Đan Khê nhìn sắc trời, đã gần tới bình minh rồi. Lặng lẽ xuống giường rửa mặt chải đầu một cách vội vàng, rồi chạy ào ra đằng trước núi. Không ngờ có người còn thức sớm hơn cả cô.

Tàn Nguyên ngồi lặng người trước Tự Nghĩa Sảnh với cặp mắt đầy tơ máu, khi thấy Văn Đan Khê thì y nhoen miệng cười gượng coi như chào hỏi.

“Chưa có tin gì sao?” Văn Đan Khê thấp giọng hỏi.

Tàn Nguyên lắc đầu: “Có lẽ sắp có.”

Cứ như muốn chứng minh lời Tàn Nguyên nói, ngay lúc Tàn Nguyên vừa dứt lời, chợt nghe thấy một giọng khàn khàn réo to: “Nhị đương gia ——”

“Ta ở đây, nói mau.”

Văn Đan Khê cố nhìn kỹ lại, lờ mờ nhận ra đó là người trong nhóm của Hạ hắc tử, giờ đây toàn thân hẳn la liệt vết máu, y phục cũng rách bươm không còn nhìn ra hình dạng. Hắn thở hồng hộc như đã mệt lã, nói với giọng đứt quãng: “Nhị đương gia, Thát Tử nhiều lắm... đánh một ngày một đêm, ngựa mệt chết hơn mấy chục con, các huynh đệ tử thương vô số... không thể rút lui, làm sao bây giờ?”

“Làm sao đây?” Tàn Nguyên tự lẩm bẩm.

Tàn Nguyên chấp tay sau lưng, thả vài bước rồi hỏi: “Không ai tới cứu viện sao? Núi Hắc Long, núi Tây Hoa, núi Thiếu Hoa... Chưa có ai tới cả sao?”

Lính truyền tin lúc đầu.

Tần Nguyên thở ra một hơi thật dài, siết chặt tay hạ quyết tâm: “Được rồi, người lui xuống nghỉ ngơi đi.”

Tiếp đó y đích thân thổi kèn lệnh, ngoài các binh lính trông chừng sơn môn, các binh lính tuần núi và tạp dịch đều chạy bán mạng tới đây, có người còn đang dụi mắt, có người vẫn đang xách quần.

“Huynh đệ chúng ta đã tử chiến một ngày một đêm với quân Thát Tử, hiện tại cần chúng ta tới cứu viện, mọi người có dám đi hay không?”

“Dám! Không đi là đồ hèn nhát!” Mọi người gào thét rừng động cả quả núi.

“Tốt lắm! Chuẩn bị! Xuất phát!”

Tần Nguyên quay sang Văn Đan Khê, nói với giọng nặng trĩu: “Vùng núi Nhạn Minh địa thế hiểm yếu, dễ thủ khó công, ta để lại ba mươi người, số còn lại đều phải đi cùng ta, các cô phải cẩn thận bằng mọi giá. Ta đi rồi, tất cả chuyện trên núi đều giao hết cho Văn đại phu, cô chỉ cần nhớ kỹ, ngoài người của chúng ta ra, có ai khác muốn lên núi cũng không cho phép, nếu có chuyện gì cũng phải nhớ chống đỡ cho tới khi chúng ta trở về.”

Nói rồi y chấp tay.

Văn Đan Khê cũng chấp tay với y, nói với giọng trầm trầm: “Huynh đi đi, phải bảo trọng, gặp được ngài ấy hãy chuyển lời gùm, *Núi xanh còn đỏ lo gì thiếu củi đốt*” đánh không lại, cứ bỏ chạy.”

Tần Nguyên gật đầu muốn cười nhưng không cười nổi, đoạn y xoay lưng sai bước đi.

Lúc tập binh sĩ cuối cùng đi mất, cả ngọn núi càng toát ra vẻ trống trải im lìm. Chỉ còn dư lại vài binh lính thủ sơn môn, bảo vệ chặt các cứ điểm quan trọng, thỉnh thoảng tuần tra cảnh giới để tránh có người chớp thời cơ đánh lên.

Để giảm bớt căng thẳng, Văn Đan Khê cố làm việc bù đầu, cô và mấy đại phu quân y còn lại sửa sang y quán, chỉ ít các binh sĩ bị thương quay về có thể trị liệu ngay. Sau khi Lý Băng Nhạn rời giường cũng chạy tới phụ cô.

Lý Băng Nhạn dịu giọng an ủi: “Đừng khẩn trương, không sao đâu, họ đều là người từng lăn lộn trên mũi đao mà.”

Văn Đan Khê gật đầu: “Không sao, nhiều lần cũng thành quen thôi.”

Hai người làm việc tui bụi từ giờ Mẹo tới tận giờ Ty, Văn Đan Khê vừa ngồi xuống nghỉ tạm giây lát, thì bỗng thấy Triệu Lục Cân ba chân bốn cẳng chạy vào bẩm báo: “Văn đại phu không xong rồi — có người muốn tấn công núi!”

Văn Đan Khê và Lý Băng Nhạn thẳng thốt, hai người đồng thanh hỏi: “Ai?”

“Là, là núi Hắc Long.”

“Trịnh, Tử, Băng.” Văn Đan Khê nghiêng răng nghiêng lợi rít lên ba chữ, tên này đúng là biết chọn thời gian!

Văn Đan Khê bỗng nhiên vực dậy tinh thần, sai bước chạy tới đằng trước núi, Lý Băng Nhạn cũng bám theo sát gót, sắc mặt nặng nề.

Văn Đan Khê đứng trên tòa tháp nhìn xuống dưới chân núi, thấy dưới đó lổ nhổ rất nhiều binh sĩ, tính sơ cũng tới một ngàn người.

Dẫn binh lại là Trịnh Tử Thanh, đường ca của Trịnh Tử Băng.

Bề ngoài Trịnh Tử Thanh sắc mặt lưu manh, lúc này hắn đang dẫn theo chúng lâu la cao giọng hò hét: “Trần Tín, Tần Nguyên... bọn người đều là hạng rùa rút đầu, có ngon thì mở rộng cửa làm một trận với đại gia.”

Chúng lâu la ầm ầm hưởng ứng: “Rùa rút đầu, đồ hèn nhát, đồ bỏ đi —”

Binh lính trên núi nghe mà nghiêng răng ken két, chỉ nghe Triệu Lục Cân gằn cổ mắng trả: “Bọn mi mới là đồ hèn đồ bỏ, có giỏi thì đội Đại vương bọn ta về rồi đánh, mi mẹ nó mới là đồ con chuột rúc hang, có giỏi thì giết Thát Tử kia kia, thử hèn không trúng! Còn dám xưng là quân rồng rắn gì hả, quân chuột thì có!”

Binh lính núi Hắc Long thoát cái bùng nổ, bọn chúng đã không ưa quân Phá Lỗ từ lâu, dựa vào đâu mà hào quang đều bị chúng chiếm hết. Nhân cơ hội hôm nay, núi Hắc Long bọn chúng phải góp lòng gả đoàn kết.

“Tấn công núi đi, Nhị Đại vương, đánh gục núi Nhạn Minh!”

“Đánh chết bà nó đi!”

Tiếng thét la của Quân Long Vệ càng lúc càng lớn.

Trịnh Tử Thanh thấy thời cơ cũng sắp tới, vung mạnh tay lên, quát: “Các huynh đệ tấn công núi cho ta. Trên núi có nữ nhân, có vàng bạc châu báu đếm không hết.”

“A ——” Quân Long Vệ vừa nghe thấy hai món ấy, trong thoáng chốc đều gào lên hưng phấn.

Đối phương đã chuẩn bị đầy đủ mới tới đây. Tấn công núi với đủ mọi dụng cụ như thang và dây thừng. Binh lính thủ sơn dựa vào địa thế hiểm yếu nên không quá e ngại, công núi có tất cả ba lớp, lớp thứ nhất là công đá, đằng sau được chống đỡ với hơn mười thân cây to. Lớp thứ hai là công sắt đồ sộ, lớp thứ ba mới là công gỗ. Bình thường mọi người chỉ dùng công thứ hai và công thứ ba. Vào thời điểm này thì kéo cả công đá, mặc cho đối phương đánh chém thế nào cũng không sợ sụp.

Địch binh hung hãn, binh lính trên núi cũng không ngồi yên. Toán quân đầu tiên đánh vào sơn môn phải đánh áp sát, thế là Triệu Lục Cân sai mười mấy người kéo nhau tưới nước sôi vào tảng đá, cho bọn địch nóng tới nổi kêu cha gọi mẹ, thậm chí không ít địch binh mới chạm vào đã đo ván, tổn thất trầm trọng.

Đội mười người mệt rồi Triệu Lục Cân lại đổi sang nhóm mới. Sau ba mươi phen dội nước sôi túi bụi, Văn Đan Khê thấy phe địch đã té tới bầm dập, trật chân bong gân, nhuệ khí mục hết, bèn bảo Triệu Lục Cân dừng lại. Chẳng biết nhóm Trần Tín bao giờ mới trở về, hơn ba mươi binh sĩ này đang gánh trọng trách trên vai không thể nào mệt là được. Nói lại thì phe địch cũng tạm thời không thể tấn công, họ có thể thả lỏng một lát để lấy lại sức.

Trịnh Tử Thanh dẫn quân đánh luân phiên tới tận trưa nhưng sơn môn vẫn sừng sững bất động. Trịnh Tử Thanh bèn hạ lệnh cho binh sĩ bắn tên, hàng loạt mưa tên gào rít phóng tới, bắn tới nổi trên bờ tường núi phát ra tiếng thét chói tai. Vệ binh đều trốn hết vào trong lỗ châu mai, Văn Đan Khê nghĩ mấy mũi tên này rút không cũng quá đáng tiếc, nên phân công mọi người cầm hơn mười chiếc chắn bông rách và chiếu lát rũ xuống tường thành, cô muốn học theo Gia Cát Lượng, lấy chiếu để mượn tên.

Chờ cho mưa tên của phe địch ngừng lại, Triệu Lục Cân tranh thủ sai người lôi chiếu và chắn bông lên, nhả mũi tên cắm trên đó ra. Sau đó, hơn ba mươi người cùng nhau giương cung bắn tên, trong số họ chỉ có sáu người là chuyên về cung thủ, những người khác tới kéo cung cũng sai bét nhè. Nhưng nhờ bọn họ chiếm cứ nơi cao, và lại binh lính của đối phương chỉ chết, nên một tua bắn phá này lại đạt được hiệu quả không tưởng.

Cứ thế, hai phe quần nhau từ giờ Tý tới tận giờ Thân. Trịnh Tử Thanh thấy tấn công nhiều lần mà chẳng có kết quả gì, trong lòng cũng nóng nảy hơn. Đúng lúc này, núi Hắc Long lại phái thêm tới mười mấy kỵ binh, một tên cầm đầu nhảy xuống ngựa chạy tới gần Trịnh Tử Thanh, ghé tai hăn rì rầm vài câu. Trịnh Tử Thanh lập tức hạ lệnh cho binh sĩ rút lui.

Địch binh rút lui, Văn Đan Khê chẳng những không vui nổi mà trái lại còn thấy lòng nặng nề hơn, một suy đoán chợt lóe lên trong óc cô:

Những tên này rút đi liệu có phải để phục kích Trần Tín? Lần này núi Hắc Long nhân lúc quân Phá Lỗ dốc ra toàn bộ lực lượng để tấn công sơn trại, nếu quân của Trần Tín trở về an toàn, thì giá nào cũng tìm núi Hắc Long tính sổ. Rất có thể bọn chúng sẽ chớp thời cơ này để tiêu diệt hết quân Phá Lỗ, vì quân Phá Lỗ vừa kịch chiến với Thất Tử một ngày một đêm, quân tàn tướng rã, bọn chúng chỉ cần mai phục giữa đường để lấy mạng đánh yếu, kết quả đã rõ ràng rành. Nghĩ tới đây Văn Đan Khê bất giác rung mình.

Việc này không nên trì hoãn, cô lập tức tập họp mọi người lại nói ra suy nghĩ của mình.

“Các người nói xem có cách nào báo tin trước để người của chúng ta chuẩn bị sẵn không?”

Tục ngữ có câu một cây làm chẳng nên non, cô không đánh giấc mà kiến thức cũng có hạn, biết đâu những người khác có ý kiến hay thì sao.

Mọi người nghe Văn Đan Khê hỏi vậy thì hơi ngần ra, sự hiểu rõ chuyện này chẳng phải đùa nên lập tức cau mày suy tư, chốc lát sau có một binh sĩ kêu lên: “Có, ta có thể đi báo tin cho Tướng quân, tuyệt đối có thể tới trước quân chuột rúc hang kia.”

Quân chuột rúc hang tất nhiên là để chỉ quân Long Vệ.

“Ta cũng làm được, ta sẽ dẫn vài huynh đệ đi thăm dò hành tung của bọn Trịnh Tử Thanh, sau đó dẫn người của chúng ta đi đường vòng trở về, để bọn chúng chờ cho đã, khi nào chúng ta lấy lại sức thì đối phó với bọn chuột đó sau.”

Mọi người thương lượng xong xuôi thì không ai dám dây dưa thêm, chuẩn bị sơ qua rồi lao nhanh xuống núi, chia nhau hành động. Đến đây Văn Đan Khê mới thở hắt ra, việc cô có thể làm bây giờ chính là đợi. Cô thấy thời gian như dừng trôi mất rồi, ị ạch chậm chạp như ốc sên, thế nào là sống một ngày bằng một năm, hai ngày qua rồi cuộc cô đã thấm thía.

Sắc trời gần ngã hoàng hôn, sương chiều nặng nề bao phủ cả đồi núi. Vẫn chưa ai về, chẳng một hồi âm. Văn Đan Khê thấy lòng mình ngày một nôn nóng, Lý Băng Nhạn không thể làm gì hơn là trấn an cô: “Đừng nóng, sẽ trở lại mau thôi, mau thôi.”

Lý Băng Nhạn vừa dứt lời, đột nhiên nghe thấy một loạt tiếng vó ngựa rầm rập xa xa. Văn Đan Khê kích động tới nỗi nhảy cẫng lên lao nhanh ra ngoài, cô chạy tới nơi thì ghé vào lỗ châu mai nhìn xuống, cảnh hoàng hôn nhấp nhোang cản trở tầm mắt cô, nên chỉ nhìn thấy những cái bóng dài đen đúa.

“Trần Tín Trần Tín ——” Cô không cảm lòng được thốt ra lời.

Trả lời cô là giọng oang oang của Mặt Thợ: “Tẩu tử, đại ca —— đang ngủ, tẩu mở cửa nhanh lên.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 48

Edit: Yunchan

Đang ngủ? Tim Văn Đan Khê bỗng thót lên, có phải hần bị trọng thương rồi không? Ngay lúc cô đang suy nghĩ lung tung, thì binh lính trên núi đã mở son môn ra, đốt đuốc nghênh đón đại quân về núi.

Văn Đan Khê bước lên quan sát, chỉ thấy những binh lính trở về trong mũ giáp tả toai, bị thương la liệt, bước chân gian nan, vô cùng thảm hại.

Mặt Thạ nhìn thấy ánh mắt của mọi người, vội khàn giọng giải thích: “Nè nè, ta nói với các người nè, các người đừng thấy ngoại hình bọn ta thê thảm thế này mà tưởng là bại trận. Ta nói cho các người biết bọn Thát Tử còn thảm hơn bọn ta nhiều. Khụ khụ, cổ họng bốc khói luôn rồi, đợi bọn ta ăn no uống đủ xong sẽ kể chi tiết cho mà nghe.”

Bọn Triệu Lục Căn lập tức hô vang: “Tướng quân uy vũ, quân Phá Lỗ uy vũ!”

Mặt Thạ cười tới nỗi vết thương trên mặt cũng muốn nở hoa.

Văn Đan Khê thấy Mặt Thạ còn có lòng dạ để cười thì lòng cũng nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Dù Trần Tín có bị thương thì cũng không quá nghiêm trọng. Cô vội vã quay đầu bảo nhà bếp chuẩn bị thức ăn, sau đó chạy hồi hả băng qua đám đông tới phía cuối hàng, thấy Trần Tín đang nằm trên băng ca.

Hạ hắc từ thấy Văn Đan Khê chen tới, trên cái mặt đen nhẻm uể oải toét ra nụ cười tươi rói: “Văn đại phu, lão Ngũ nói thật, Tướng quân đang ngủ, ngài ấy mệt muốn chết rồi, giết Thát Tử nhiều tới nỗi rã hết cả tay.”

Văn Đan Khê cũng cười đáp lại, chen lên trước nhìn Trần Tín, chỉ thấy hần đang nằm thẳng đơ trên cáng, đầu tóc rối bù như cò đại, sắc mặt vừa đen vừa vàng, hốc mắt trũng sâu, chỗ bó lại ở cánh tay trái và sườn phải phồng lên. Cô lấy tay thăm dò hơi thở của hần, rất bình ổn, chắc là bị thương không nặng lắm.

Tần Nguyên sợ cô lo lắng, vội vàng giải thích: “Quân y nói chỉ bị thương ngoài da, nghỉ ngơi điều dưỡng là ổn.”

Văn Đan Khê gật đầu với y: “Ta biết rồi, các người nhanh đi nghỉ ngơi đi, có chuyện gì thì mai hần tính.”

Tần Nguyên cũng mệt là nên không nói nhiều nữa.

Lý thăm, Vương thăm và Lý Băng Nhạn bận tới nỗi chân không chạm đất, Vương thăm hét khản cả cổ để chỉ huy mọi người dọn cơm bưng trà.

Văn Đan Khê gọi mấy quân y theo mình, đi thẳng vào phòng Trần Tín. Triệu Lục Căn nghe lời cô dặn đã lấy sẵn hòm thuốc và bếp lò cùng siêu sắc thuốc tới, Văn Đan Khê nhìn hần khen ngợi, rồi lại bảo hần bưng một chậu nước nóng tới đây.

Quần áo trên người Trần Tín đã bị đao thương rạch nát thành từng mảnh, hầu như chẳng còn chỗ nào lành lặn. Văn Đan Khê đóng cửa phòng lại, dùng kéo cắt bỏ từng mảnh áo của Trần Tín cho tới khi chỉ còn lại mỗi tiết khố, rồi cô dùng vải sạch thấm nước nóng lau người cho hần một cách cẩn thận, sau đó rửa sạch từng vết thương một, cuối cùng băng lại lần nữa.

Thân thể Trần Tín chỉ run rẩy vài lần, còn người vẫn ngủ say như chết. Văn Đan Khê xử lý những vết thương trên người hần xong thì nhẹ nhàng kéo chăn mỏng đắp kín lại. Nhân tiện lau mặt cho hần sạch sẽ, tay cô dịu dàng xoa ngũ quan của hần, từ đôi mày rậm đen, sống mũi cao, cho tới cặp môi đầy đặn.

...

Văn Đan Khê ở suốt trong phòng để chăm sóc hần, giữa lúc đó Lý Băng Nhạn vào phòng đưa cho cô một chén mỳ gà. Cô ăn vội ăn vàng được nửa chén rồi lại tiếp tục canh chừng. Tối qua cô đã ngủ không ngon, lúc này thần kinh vẫn luôn căng chặt cũng thả lỏng ra, làm toàn thân cô rã rời, bất tri bất giác đã ghé vào mép giường ngủ tiếp đi từ lúc nào không hay.

Chẳng biết đã ngủ bao lâu, Văn Đan Khê bỗng giật mình thức giấc. Lúc này Trần Tín vẫn đang ngủ say mê mang, Văn Đan Khê bèn châm thêm dầu cho ngọn đèn sắp tàn bấc, rồi ngồi xuống trước giường tiếp tục lặng nhìn Trần Tín ngủ say.

Đúng lúc này, Trần Tín đột nhiên ngồi bật dậy, ánh mắt thần thờ nhìn chòng chọc mảnh giường, lẩm bẩm trong miệng: “Đan Khê...”

Văn Đan Khê thấy hần tỉnh thì lập tức kêu lên kích động: “Trần Tín —”

Ai dè hần lại ngả ngửa ra sau, tiếp tục ngủ say như chết.

Văn Đan Khê sùng sờ giấy lát mới vỡ lẽ, té ra cái tên này vừa nói mớ!

Một lát sau, lúc Văn Đan Khê đang lìm đim hai mắt, Trần Tín lại ngồi bật dậy hết như cá chép, la hét lần hai: “Trịnh Từ Bằng, ta phải làm thịt ngươi!”

“A ——“

Hắn hét xong rồi phịch một tiếng, té vật ra giường, tiếp tục ngủ quên trời quên đất.

Văn Đan Khê thở dài một tiếng nản lòng.

Văn Đan Khê ngó mặt hắn hồi lâu, sau đó ngủ gật tiếp. Lần này chẳng biết ngủ được bao lâu, chỉ biết khi tỉnh lại thì tay cô đã bị đè tới nỗi tê rần. Cô quay đầu nhìn ra cửa sổ, trời đã tờ mờ sáng, cũng gần tới bình minh rồi.

Quả nhiên chốc lát sau đã vẳng tới tiếng mõ cầm canh, đã canh năm.

Tới khi cô ngoảnh đầu lại thì đúng lúc chạm phải ánh mắt mơ màng mờ mịt của Trần Tín, bốn mắt nhìn nhau lâu thật lâu, cứ như Trần Tín không thể tin nổi vào mắt mình, còn cố ý dụi dụi mắt.

“Ngài, tỉnh thật rồi chứ?” Văn Đan Khê sợ là hắn còn nói mớ, hỏi dò.

Trần Tín gật đầu một cách máy móc, sau đó nhìn cô ngơ ngác, hết như đã hóa đàn.

Văn Đan Khê không tránh ánh mắt hắn, môi giần giật, lúc này cô mới phát hiện ngoài câu vừa rồi ra, cô không biết phải nói gì nữa.

Rồi bất thành linh cô nhào vào lòng hắn, ôm thật chặt lấy eo hắn.

Trần Tín chợt thấy đầu mình nổ tung, màng tai ong ong, toàn thân choáng váng như uống quá nhiều rượu mạnh. Toàn bộ suy nghĩ đều bị rút sạch, đầu óc hắn trống rỗng, cơ thể cũng cứng tới nỗi không còn nghe theo lệnh nữa.

Rất lâu, rất lâu sau, hắn mới từ từ hoàn hồn lại. Trong đầu hắn chỉ vang vọng một ý nghĩ duy nhất: “Nàng ôm ta! Nàng chủ động ôm ta!”

Thần thức bị rút đi bắt đầu ủa về từng chút một, sau đó, một cơn mừng rỡ cực độ siết chặt lấy tim hắn. Lòng ngực hắn như treo một chiếc trống nhỏ, kêu lên thỉnh thoảng mất kiểm soát, khiến khóe miệng hắn cong lên nở ra một nụ cười tê dại.

Hắn dùng ngón tay cứng ngắt nhéo mạnh vào hông mình một cái, lẩm bầm: “Tại sao không đau? Chẳng lẽ là mơ?”

Cái nhéo này của hắn cũng nhéo luôn lý trí của Văn Đan Khê trở về, cô cau: “Dĩ nhiên ngài không đau, vì ngài nhéo eo ta!”

“Ồ ——“ Trần Tín ngây ra như phỗng.

Văn Đan Khê lập tức rời khỏi ngực hắn, đứng bật dậy thật nhanh, chỉnh lại áo quần, rồi ngoảnh mặt sang hướng khác nhỏ giọng nói: “Chắc ngài đói bụng rồi, để ta xuống bếp làm ít thức ăn.”

Trần Tín vẫn ngồi ngây ra trên giường cười ngốc, đợi tới khi Văn Đan Khê đẩy cửa bước ra ngoài hắn mới lấy lại phản ứng:

Lúc này hắn không ôm lại cô! Hắn, hắn đúng là quá dốt, cơ hội ngàn năm có một mà nỡ bỏ lỡ! Đáng giận hơn là cô bị hắn nhéo tới bỏ chạy!

Trần Tín hối hận tới nỗi muốn thưởng cho mình một cái tát tai.

Văn Đan Khê vào bếp châm đèn bắt đầu làm cơm, vì trời nóng nên cơm nước không thể để lâu được, chỉ có thể làm rồi ăn ngay thôi. Cô sợ Trần Tín chờ tới sốt ruột nên đánh làm nhanh món canh trứng gà rau xanh bỏ vài lát thịt, đựng trong chiếc chậu sứ rồi bung vào phòng.

Văn Đan Khê dùng chân đẩy hé cửa, đặt nhẹ chậu sứ lên bàn, sau đó quay lưng đóng cửa lại. Ánh mắt Trần Tín trong đêm tối lập lòe như sói đói, nhìn xoáy vào cô nóng rực.

Hắn nuốt ực nước bọt, nghĩ một đằng nói một nẻo: “Trời tối thế này nàng nấu cơm làm gì, thật ra ta không đói chút nào đâu, thật đó.”

Tiếc thay bụng hắn lại không biết nói dối, hắn vừa dứt lời thì chợt nghe ừng ực mấy tiếng, bao tử ai kia bắt đầu réo khúc vờn không nhà trống.

Trần Tín cười khan: “Nó vừa ngủ thấy mùi thơm là đói.”

“Nào, ăn cơm thôi.” Văn Đan Khê hé miệng cười, đưa cái thìa qua cho hắn, Trần Tín đang muốn nhận, đột nhiên, một ý tuyệt hay bỗng nảy lên trong óc hắn. Ngay lập tức hắn cấp tốc rút tay lại, nói với vẻ mặt khó xử: “Tay của ta bị thương, cầm thìa không nổi...”

Văn Đan Khê sùng sốt ra mặt: “Bị thương nặng như vậy sao?”

Trần Tín nhăn nhúm mặt lại, gật đầu bổ sung thêm: “Nàng xem, vừa rồi nàng ôm ta, ta không ôm lại nàng nổi, là tại... bị thương quá nặng.”

Nói tới câu sau, Trần Tín thật tình muốn đập bàn khen tặng bản thân, mượn cớ này quá tuyệt, không phải hắn không phản ứng mà vì bị thương nên không tài nào ôm lại được.

Văn Đan Khê nghe hần nhắc lại chuyện vừa rồi, không dần được liếc xéo hần một cái. Trần Tín lại thấy cái liếc xéo này còn câu hồn đoạt phách hơn bất kỳ mị nhân sóng sa sóng sánh nào, mấy tên văn nhân gốc kia luôn tán tụng làn thu thủy này nọ, nhưng theo hần thì phải ca ngợi cái liếc xéo này mới đúng.

Văn Đan Khê hết cách, đành nói: “Không sao, để ta dứt cho ngài.”

Trong lòng Trần Tín mừng tới nở hoa, nhưng lại không dám để lộ ra mặt vì sợ cô phát hiện mảnh khoe.

Văn Đan Khê dịch bàn tới bên giường, Trần Tín cũng phối hợp nhích người ra ngoài, sau đó hần rướn cổ lên hết như con ngỗng đợi chủ nhân dứt đồ ăn. Văn Đan Khê múc một thìa canh thịt, kê bên môi thổi nguội, rồi đưa tới miệng hần, Trần Tín toan há mồm đón lấy, sức nhớ ra gì đó, vội vàng nói: “Chắc nàng cũng đói bụng rồi, ăn chung với ta nhé.”

Văn Đan Khê lập tức từ chối: “Ta không đói, ngài ăn mau đi.”

“Không ăn, nàng không ăn ta cũng không ăn.”

Văn Đan Khê thở dài chịu thua, sao cô cứ thấy cái tên này càng ngày càng lưu manh thế.

“Được rồi, ta ăn.” Cô ăn trước một thìa canh thịt rồi mới dứt cho hần, quả nhiên Trần Tín ăn tới hào hứng.

Hai người ăn luân phiên hết thìa này tới thìa khác. Lòng Trần Tín ngọt ngào như mật, từ đầu tới chân, từ lục phủ tới ngũ tạng đều êm ái ấm áp như được người ta vuốt ve. Hần cảm thấy món canh thịt này như trộn chung với tiền đàn, không những ngon tới khó tả mà còn kéo dài tuổi thọ.

Chẳng bao lâu sau, chậu canh thịt đã thấy đáy. Trần Tín vẫn còn đói, hần chẹp chẹp miệng, nhẹ giọng oán giận: “Ta muốn ăn nữa.”

“Hết rồi, lát nữa ngài còn phải ngủ thêm một giấc, ăn no không tốt đâu.” Được rồi, thật ra cô chỉ làm đủ cho mình hần ăn thôi.

“Nàng dứt nước cho ta uống đi.” Thật lòng Trần Tín cũng không muốn cô quay lại bếp làm đồ ăn, đầu óc hần đảo nhanh, lập tức nghĩ ra ngay cách khác.

Văn Đan Khê che trán, chẳng thể làm gì hơn là dứt từng thìa nước cho hần uống.

Trần Tín vừa uống nước vừa nhìn cô chăm chăm không chớp mắt. Hần càng nhìn thì càng thấy không đủ. Nhìn mãi tới khi ý thức lại bị rút đi hơn phân nửa, biểu hiện trực tiếp chính là hần cắn phập luôn cái thìa, cộp một tiếng, hàm răng ê ẩm.

Văn Đan Khê trừng hần oán trách: “Sao ngài càng ngày càng ngốc thế.”

Trần Tín cười hi hi, người ngốc đâu chỉ một mình hần, tỷ như uống nước cô hoàn toàn có thể bung chén đổ thẳng vào miệng hần, vậy mà cô lại dứt từng thìa một thế này. Ừm, như vậy rất tốt, hần không thêm nói cho cô biết cái phát hiện vĩ đại này đâu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

Edit: Yunchan

Uống xong chén nước này, bụng Trần Tín cũng phồng căng. Văn Đan Khê nhẹ nhàng vỗ về chỗ đau của hần, hỏi: “Còn đau không?”

Trần Tín lắc đầu: “Ta da dày thịt béo, bị thương một chút có xá gì.”

Trần Tín thấy nét mặt cô có vẻ mệt mỏi, đau lòng nói: “Hay là nàng ngủ một lát đi.”

Văn Đan Khê gật đầu, hần tỉnh dậy rồi cô cũng có thể ngủ ngon giấc.

Trần Tín nhìn cô quyến luyến, ma xui quỷ khiến thế nào lại hỏi một câu: “Đan Khê, sau này nàng đối xử với ta như hôm nay nữa được không?”

Văn Đan Khê: “...”

Trần Tín muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn khoát khoát tay: “Thôi, nàng đi đi, ngủ một giấc cho ngon.”

Văn Đan Khê mỉm cười, quay lưng đi ra ngoài. Trần Tín nhìn theo bóng dáng cô khuất nhanh ngoài cửa, trong lòng hụt hẫng. Còn bao lâu nữa hai người mới có thể một khắc không rời đây?

Văn Đan Khê sai bước dọc theo con đường nhỏ, dọc đường chẳng chạm phải một ai. Lúc cô đẩy cổng bước vào sân thì thấy Lý Băng Nhạn đang đứng lặng trong sân.

Văn Đan Khê ngăn ra: “Tỷ tỷ, sao tỷ dậy sớm vậy?”

Lý Băng Nhạn nhìn cô đau lòng: “Muội mệt là rồi, tỷ vừa đun nước ấm trong tây sương phòng, muội tắm rồi ngủ một giấc đi.” Văn Đan Khê cảm động trong lòng, hóa ra tỷ ấy đang chờ mình. Cô mỉm cười cảm kích: “Tỷ tỷ thật tốt, muội đi ngủ trước đây, lát nữa sẽ nói chuyện với tỷ.”

“Mau đi đi.”

Văn Đan Khê đi rửa mặt rồi tắm với một cái, sau đó quay về phòng ngã lưng đánh một giấc.

Tối khi tỉnh lại thì trời cũng đã đứng bóng.

Lý thăm bên ngoài vừa nghe thấy động tĩnh, vội vã xuống bếp bưng một chén canh gà đặt lên bàn trong nhà chính.

Văn Đan Khê vừa ra tới thì Lý thăm đã cười híp mắt nói: “Cô nương nhanh rửa mặt rồi ăn cơm đi. Món canh gà này chính là Tướng quân tự tay làm đây.”

“Ngài ấy tự làm?” Văn Đan Khê kinh ngạc ra mặt, hẳn biết làm cơm sao?

Lý thăm vội vàng bổ sung: “Phải phải, đích thân ngài ấy giết gà nhỏ lông.”

Văn Đan Khê cúi đầu mỉm cười, rửa mặt sạch sẽ rồi bắt đầu ngồi vào bàn húp từng miếng canh gà, vừa húp được hai miếng cô lại hỏi: “Tỷ tỷ với hai đứa nhỏ đâu rồi?”

Lý thăm vội nói: “Họ ra núi xem náo nhiệt rồi, cô nương ăn mau đi, lát nữa chúng ta cũng đi xem.”

“Náo nhiệt gì thế?”

Lý thăm vỗ đầu đánh bốp đáp: “Coi trí nhớ của ta này, quên bég mất là cô chưa biết. Cũng là chuyện Trịnh Từ Bằng thôi, sáng nay năm vị đương gia vừa rời giường đã la ó đòi tróc nã Trịnh Từ Bằng. Nhị đương gia không can được nên đành phải dẫn hơn sáu trăm người theo bọn họ tới đánh núi Hắc Long. Không ngờ chỉ hơn một canh giờ đã đánh hạ được son trại, ta đã nói rồi mà, bọn chúng còn chẳng bằng cả chuột, yếu nhót thế mà còn ngang ngược.”

Văn Đan Khê liú lười: “Có phải nhanh quá rồi không?” Cô nhớ địa thế của núi Hắc Long tuy không hiểm trở như núi Nhạn Minh, nhưng cũng đâu tới nỗi muốn phá là phá.

Lý thăm cười bí hiểm: “Dĩ nhiên không phải tấn công thẳng vào, nếu không thì đã xói tung cả ngọn núi lên chẳng chừa phòng nào. Là do Nhị tướng quân của chúng ta dùng mưu để người bên trong nội ứng ngoại hợp, tấn công mà không mất tý sức nào. Nhị đương gia còn rạo rạo năm trăm lượng cho ai bắt được Trịnh Từ Bằng, kết quả hai huynh đệ bị quân ta chop được từ trong chốn, bây giờ đang chịu thẩm trên thao trường.”

Văn Đan Khê lừa nhanh bát canh gà rồi vớ lấy khăn tay lau miệng, nói nhanh: “Đi thôi, chúng ta cũng đi coi thử.”

Lý thăm đáp vang một tiếng, thế là hai người cùng đi nhanh tới thao trường.

Trên thao trường lúc này đông nghịt đầy người là người, ai nấy đều đang nhón chân nghênh cổ hóng lên đài.

“Đây, bên này.” Lý thăm kéo cô đến một tảng đá dưới bóng cây, Lý Băng Nhạn, hai đứa trẻ và những phụ nữ khác trên núi đều đứng ở đó.

Văn Đan Khê lanh tay lẹ chân leo lên, Lý Băng Nhạn nhovn miệng cười với cô, Văn Đan Khê đưa tay xoa đầu hai đứa trẻ, sau đó mới ngó mắt nhìn lên đài cao ở giữa đám đông. Lúc này Trần Tín đang ngồi ở chiếc ghế trung tâm, Tàn Nguyên và Hồng đại hồ thì ngồi ở hai bên.

Ánh mắt Trần Tín sắc bén trùng Trịnh Từ Bằng béo ú hệt như heo và Trịnh Từ Thanh bị trói gô bên dưới. Cả hai mắt của Mặt Thợ bốc hỏa, phải tay hẳn thì đã làm thịt hàm xương hai tên nhãi này ngay tại chỗ rồi.

Trần Tín cất giọng như chuông đồng: “Trịnh Từ Bằng, ta hỏi ngươi, ta quen biết ngươi hai năm, Trần Tín ta và các huynh đệ trên núi có đối xử tệ với ngươi chỗ nào không?”

Trịnh Từ Bằng trắng bệch mặt mũi, toàn thân run cầm cập, run rẩy đáp: “Bẩm Tướng quân, không, không có chỗ nào không phải.”

Trần Tín nện vào bàn đánh rầm, hét lên giận dữ: “Thế tại sao ngươi lại nhân lúc quân ta ra ngoài chinh chiến để tấn công son trại?!”

Miệng Trịnh Từ Bằng như bị vải rách chèn cứng, lúng bả lúng búng chẳng nói được câu nào ra hồn.

Lúc này, Tàn Nguyên lại dùng chất giọng lạnh tanh to rõ, mỗ lời: “Trịnh Từ Bằng, ngươi hãy ngấm lại lương tâm của mình xem, huynh đệ bọn ta đối đãi với ngươi ra sao. Năm Kiến Nguyên thứ ba, núi Hắc Long của ngươi bị thổ phi cuốn qua quấy nhiễu, ngươi tới cầu cứu, đại ca ta không chút đắn đo lập

tức xuất binh thảo phạt giúp người. Mùa thu năm Kiến Nguyên thứ tư, người cướp của thương nhân người Hồ đụng phải Thát Tử, cũng chính đại ca bọn ta đã cứu người thoát khỏi vòng vây. Nhưng người đã làm gì để báo đáp bọn ta? Người muốn gả muội mình cho đại ca, đại ca không muốn, vốn dĩ đó chỉ là việc còn con, chuyện nam nữ người tình ta nguyện là đạo lý muôn đời, vậy mà người lại sinh lòng oán hận. Ở tiền phương quân Phá Lỗ chiến đấu sống mái với quân Thát Tử, ta viết thư cầu cứu các người, nào ngờ đâu, tới tiếp viện chỉ có mỗi trại chủ núi Tây Hoa. Thời thì cũng mặc, người giúp là vì tình nghĩa, không giúp thì cũng chẳng ai nói được gì, nhưng chẳng tài nào ngờ được người lại giàu đồ bìm leo, bỏ đá xuống giếng. Hạng bắt nhân bắt nghĩa, lấy oán trả ơn như người còn để lại có ích gì!”

Tần Nguyên diễn thuyết một tràng hợp tình hợp lý, binh lính dự thính chung quanh càng cảm phần bưng bưng.

Chung quanh đây thô phi hàng hàng lớp lớp, nhỏ to có đủ, tai mắt rải khắp đó đây. Thế nên quân Phá Lỗ muốn giết Trịnh Tử Bằng thì cũng phải giết cho quang minh chính đại, bằng không, chúng thô phi chẳng hay nội tình sẽ hiểu lầm rằng quân Phá Lỗ đánh giết bằng hữu khắp nơi bất chấp lý do, rồi sinh lòng cảnh giác với bọn họ. Giờ đây Tần Nguyên nói rõ ra tất cả ân oán giữa hai nhà trước mặt đông đảo bản dân thiên hạ, hiển nhiên cũng có ý giết gà dọa khỉ.

Trịnh Tử Bằng run lên bần bật, nước mắt nước mũi làm lòa lảm lên, đập đầu cầu xin tới tấp: “Trần đại ca, Tần nhị ca, tiểu đệ bị mờ heo che hết đầu óc nên không biết phải trái, cầu xin các huynh tha cho đệ một lần, tiểu đệ tình nguyện nhường lại núi Hắc Long, kể từ đây trở đi sẽ làm tùy tùng theo hầu hạ các vị đại ca.”

Mặt Thạ tức tới nổi mắt, xì một tiếng khinh miệt: “Nhìn bộ dạng khóc suốt mướt không có tiền đồ của người chả khác nào mụ đàn bà.”

Vừa nói tới đàn bà, cặp mắt Trịnh Tử Bằng đột nhiên lóe lên, lẽ thoản thoắt đầu gối lên mấy bước, quay đầu về phía Trần Tín và Tần Nguyên đập bình bịch, la lớn: “Bẩm hai vị đại ca, trước đây tiểu đệ chưa từng có ý đồ đối địch với quân Phá Lỗ, mọi nguyên nhân đều do ả độc phụ Chu Lương Cẩn mà ra. Mấy hôm trước ả nhân lúc không có ai đã phái bà mối tới đề hôn với Tướng quân thay tiểu muội, Tướng quân lại cự tuyệt ngay tại chỗ. Bà mối trở về còn thêm mồm dậm muối điều ngoa đủ điều, phụ mẫu của tiểu đệ mất sớm nên hai huynh đệ sống nương tựa vào nhau từ nhỏ, tiểu muội gây rối đệ cũng hoang mang theo, cộng thêm ả Chu Lương Cẩn cứ om sòm bên tai đệ suốt, nói đệ không phải là nam tử hán đại trượng phu, thế tử bị người ta bắt đi không dám báo thù, muội tử bị người ta nhục mạ cũng chỉ biết nhịn nhục này nọ. Sau đó đệ lại nghe đường ca báo Lý Vạn của núi Tây Hoa cũng đi đánh Thát Tử... cho nên đệ mới đồng ý, nhân cơ hội này phục kích Lý Vạn... tiểu đệ sai rồi, tiểu đệ không nên mù quáng nghe lời đàn bà, xin đại ca tha cho tiểu đệ lần này.”

Những người ngồi trên thượng vị đều đồng loạt chau mày, ả Chu Lương Cẩn này quá độc!

Thế nhưng Trần Tín lại hừ lạnh một tiếng tức giận nói: “Trịnh Tử Bằng, nếu người là một hảo hán thì đã nhận tội ngay với ta, mọi tội lỗi đều gánh hết về mình. Nói không chừng ta sẽ tốt bụng tha mạng cho người, nhưng người lại phui hết trách nhiệm, lúc xảy ra chuyện thì liên lụy bao nhiêu người, giờ còn đổ hết lỗi lầm lên đầu một nữ nhân, hạng như người sống chỉ tỏ sĩ nhục nam nhân, người đâu, lỗi hai tên này xuống chém!”

Trịnh Tử Bằng sợ tới nỗi mặt cắt không còn giọt máu, đầu dán sát đất, hốt hải biện minh: “Tướng quân, đệ nói thật, tất cả đều do ả Chu Lương Cẩn xúi giục đệ!”

“Chu thị sai thì không bàn cãi, nhưng người là kẻ đứng đầu một trại, lẽ nào không có chút chính kiến nào sao?”

Trịnh Tử Bằng luôn miệng phân bua: “Trần đại ca, nữ nhân thì thâm bên gối, trên đời mấy nam nhân có thể ngăn được? Đại ca cũng là người có thể từ, hẳn phải hiểu rõ nhất mới đúng chứ.”

Trịnh Tử Bằng vừa thốt ra câu này cả thao trường đều ồ lên bàn tán ầm ĩ. Văn Đan Khê ngồi trên tảng đá cũng nghe thấy, cô thầm nguyền rủa tên Trịnh Tử Bằng này trong lòng, không đâu lại lòi cô vào làm gì hả.

Nhìn qua Trần Tín lúc này đã nổi gân xanh tím mặt, hai mắt bốc hỏa, hẳn chỉ thẳng vào Trịnh Tử Bằng quát lên phẫn nộ: “Tát miệng tên này ngay cho ta! Thế tử của người là thá gì mà dám so với của ta. Đừng nói nhiều với hắn nữa, lỗi xuống chém!”

Trịnh Tử Bằng và Trịnh Tử Thanh vừa nghe đã hoảng tới nỗi tè ra quần, Trịnh Tử Thanh bò lê lên trước, nức nở van xin: “Tướng quân, ta bị hắn sai khiến, xin ngài đừng giết ta!”

Trịnh Tử Bằng nghe thế quát tháo: “Trịnh Tử Thanh, nếu không có người ngồi bên chân ngồi thổi gió thì ta quyết định được sao hả?!”

Trịnh Tử Thanh nạt lại, giọng dè bữ: “Trách ta châm ngòi thổi gió à? Người làm người đứng đầu một trại mà không có chính kiến thì còn trách ai?!”

“...”

Hai huynh đệ gân cổ cãi cọ tới nổi mắt long sông sọc, thật chẳng khác nào chó cắn nhau.

“Còn đứng thộn ra đó làm gì, lỗi xuống chém!”

“Vâng!” Hai đạo phủ nện bước tới tha hai huynh đệ Trịnh Tử Bằng đi, Mặt Thạ đích thân chạy theo giám sát. Sau đó Tần Nguyên lại tra hỏi mười mấy tên đầu mục, trùng trùng theo tội trạng, những binh lính và lâu la khác thì thu nạp vào trong quân. Theo dõi một thời gian sẽ quyết định giữ lại hay đuổi đi.

Tiếc một nỗi quân sư Trịnh Đồng, Chu Lương Cẩn và Trịnh Mỹ Vân đã trốn mất, quân Phá Lỗ lục soát khắp sơn trại cũng không tìm thấy. Việc này cũng tạm bỏ qua, chẳng qua là, lương thực, binh khí và vàng bạc châu báu trên núi Hắc Long tự nhiên đều thuộc về núi Nhạn Minh. Xưa nay Trịnh Tử Bằng keo kiệt có tiếng, chuyên vơ vét của cải, thế nên núi Hắc Long bé tí mà lại tích được số tài sản còn nhiều hơn cả núi Nhạn Minh. Đó là chưa kể

ngựa và binh khí tước được của Thát Tử, thế là rốt cuộc quân Phá Lỗ cũng phát lên trở thành phú ông. Liên tiếp mấy ngày liền, Mặt Thợ và Hồng đại hồ tử dẫn theo binh lính chuyển hàng về suốt chuyển.

Đội cho toàn bộ tài sản đều chuyển về rồi, bọn Trần Tín và Tàn Nguyên bắt đầu phong thưởng theo công trạng, không chỉ ban thưởng cho các binh sĩ bị thương trong chiến đấu, mà những binh sĩ hy sinh cũng không ngoại lệ, nếu có vợ con hoặc người thân thì trợ cấp cho vợ con hoặc người thân, không còn ai thì chia cho bằng hữu đồng hương. Toàn bộ thi thể cũng chôn về an táng trong nghĩa địa phía Tây núi Nhạn Minh. Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến binh lính Phá Lỗ đồng lòng quả cảm hơn những sơn trại thổ phỉ khác: Mỗi lần trở về chiến sĩ nào có công đều được thưởng, có lỗi đều bị trừng. Dù cho bị thương tật tàn phế cũng sẽ được quân đội nuôi dưỡng.

Trao thưởng cho các tướng sĩ xong, Trần Tín lại mang một bao lớn ngọc ngà châu báu thượng đẳng tới tặng cho Văn Đan Khê.

Ban đầu Văn Đan Khê từ chối không nhận, vết xe đổ Chu Lương Cẩn còn đó, bây giờ cô càng phải chú ý hơn tới lời nói và hành vi của mình. Nhưng về sau Tàn Nguyên và Hồng đại hồ tử lại khuyên cô nên nhận, Văn Đan Khê biết những hán tử này thích người phóng khoáng, từ chối thì cũng phải có chừng mực nên đành phải nhận. Chẳng qua, cô chỉ giữ lại một phần nhỏ, phần lớn còn lại đều chia cho hơn ba mươi binh sĩ ở lại thủ sơn, đặc biệt là nhóm Triệu Lục Cẩn đã đưa ra biện pháp cứu nguy. Chỗ còn lại thì để bồi bổ thêm bữa ăn cho tất cả binh lính trên núi. Tới khi việc này loan ra thì lại dẫn tới một trận xôn xao.

Binh lính trên núi ai cũng khoe nhà mình có chủ mẫu tốt. Trần Tín nghe mà mát cả ruột, sung sướng còn hơn cả chính bản thân mình được khen nữa.

~ Hết chương 49 ~

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50

Edit: Yunchan

Mấy ngày sau đó, Trần Tín phải dưỡng thương suốt trên núi, chuyện luyện binh đánh giao cả cho Mặt Thợ. Nội vụ trên núi thì đã có Tàn Nguyên lo liệu, Lý Băng Nhạn thì ở bên giúp vài việc vặt vãnh.

Tới ngày mùa, các mẫu ruộng dưới chân núi lại bắt đầu trồng lúa mạch. Văn Đan Khê bảo Triệu Lục Cẩn dẫn người mua mấy trăm con trâu cày về, còn đặc biệt sai người vào thành tìm thợ rèn giỏi nhất để đặt hơn mười bộ cày sắt, vậy thì lúc cày bừa có thể giảm bớt sức lực.

Thông qua sách vở Văn Đan Khê biết rằng khoa học kỹ thuật ở triều đại này cũng có khá nhiều thành tựu, tương đương với thời Minh trung hậu kỳ trong lịch sử. Nhưng vì sự lơ là của gia cấp thống trị cũng như thảm họa chiến tranh hoành hành mấy năm liên tục, cho nên rất nhiều sách vở đã bị tiêu hủy hư hại, kỹ thuật ở Đại Lương thất truyền, nhân tài không được trọng dụng. Tài nguyên của xã hội bị hủy hoại nghiêm trọng, thật lùi đáng kể so với triều đại thái bình. Văn Đan Khê thở dài tìm cách cứu vớt tình hình bằng tất cả sức lực của mình.

Nghĩ rồi cô dặn các binh lính chịu trách nhiệm mua sắm, nếu gặp phải thư tịch hoặc bản chép tay nào thì hãy mua lại hết. Binh lính trên núi cũng biết phụ nhân của họ không thích vàng bạc mà chỉ ham sách vở, thành ra cách nói chuyện với cô cũng kính trọng hơn hẳn. Ở cô đại số người biết chữ rất thấp, thế nên mọi người càng kính trọng những người có văn học. Trần Tín thấy địa vị của Văn Đan Khê bay vút lên thẳng cánh cò bay, ngoài vui sướng ra cũng có hơi mất mát, hẳn sợ mọi người nói mình không xứng với Văn Đan Khê, do đó nhân lúc dưỡng thương càng cố gắng đọc sách học chữ.

Tháng Chín tới, vài nhóm lưu dân từ phía Đông Nam và địa phận Trung Nguyên lại lũ lượt kéo về đây. Dịch Châu hoang vắng, và lại quanh năm còn bị Thát Tử xách nhiễu, nên khá nhiều bách tính chuyển đi, dẫn tới đất hoang đầy rẫy, quan phủ cũng không quản nghiêm chuyện thuế má. Sinh ra hàng loạt vùng đất không ai quản lý, đồng thời tạo điều kiện cho bọn thổ phỉ tận dụng.

Lần trước quân Phá Lỗ chiến đấu với Thát Tử đã tổn thất binh lực trầm trọng, dĩ nhiên lần này phải chớp thời cơ chiêu binh mãi mã. Chuyện chiêu binh này Văn Đan Khê không nhúng tay vào thì không ổn, cô bèn cho dán một thông báo tuyển dụng dờ dờ ương ương thế này:

Trần tướng quân núi Nhạn Minh Dịch Châu thông báo tuyển người với các yêu cầu dưới đây: Hễ là người có nhân phẩm đoan chính, thạo một nghề trong tay, bất kể nam nữ, bất chấp già trẻ, đều được hoan nghênh, đãi ngộ hậu hĩnh, tiền công thương lượng.

Chú thích: Đặc biệt thiếu các chức vụ: Biết làm nông, thợ rèn, thợ mộc và vân vân, cần gấp.

Viết xong cô cho người dán thông báo tuyển dụng này ở những nơi dễ thấy trong thành Dịch Châu.

Mấy ngày đầu chẳng có hiệu quả gì rõ rệt, bởi ai thấy chuyện mới lạ mà không quan sát nghe ngóng trước. Qua vài ngày mới có người ồm ồm thái độ thử coi sao tới dự tuyển. Phần lớn thời gian là do Triệu Lục Cẩn phụ trách phỏng vấn, Văn Đan Khê bận bịu thỉnh thoảng cũng đích thân vào xem, Văn Đan Khê còn dặn riêng Triệu Lục Cẩn phải tuyển nhiều nữ nhân vào. Vì trên núi đây người độc thân, đến giờ cô mới nhớ ra lời hứa trước đây là làm mai cho mọi người. Lý Băng Nhạn thì trêu cô rằng, đại cô nương làm bà mai — trước nay có một.

Kể từ cái đêm Lý Băng Nhạn trút hết nỗi lòng với Văn Đan Khê thì cả hai không ai nhắc lại chuyện này nữa. Văn Đan Khê nghĩ đối với những chuyện thế này, cách tốt nhất chính là cố quên đi. Những người bên cạnh đương sự tuyệt đối không nên tỏ vẻ thông cảm thương hại. Cho nên mỗi ngày Văn Đan Khê đều tỏ vẻ chẳng có chuyện gì xảy ra, cũng không trưng ra vẻ mặt dè dặt thận trọng sợ Lý Băng Nhạn sẽ tổn thương. Về sau, cô lại tìm cách để Lý Băng Nhạn làm việc tất bật, hòng chuyển hướng chú ý của tỷ ấy đi. Tạm thời cô chưa nghĩ ra được cách nào khác nên bèn lợi dụng lý do phải chăm sóc Trần Tín mà giao hơn phân nửa công việc qua tay Lý Băng Nhạn, tỷ ấy vì giúp cô nên cũng dốc hết sức lực. Dần dà, Văn Đan Khê cũng phát hiện ra tỷ ấy đúng là một quản gia cừ khôi, sắp xếp xử lý mọi chuyện sau núi Nhạn Minh rất chi là ngăn nắp gọn gàng.

Văn Đan Khê cũng bớt ra được khá khá thời gian ở bên cạnh Trần Tín, và tất nhiên Trần Tín rất vui vẻ đón nhận sự thay đổi này. Ngày nào ngày nấy cũng lượn trước mặt cô mà cười ngốc.

“Đan Khê, nàng coi cảnh trên núi thật đẹp, hay là chúng ta đi du ngoạn một chuyến đi.”

Văn Đan Khê suy nghĩ một giây rồi gật đầu cái rụp vô cùng dễ tính, chỉ tiếc một nỗi, cô lại dắt theo hai đứa trẻ với Lý Băng Nhạn.

Trần Tín vừa thấy tình hình có biến đã xụ mặt ra. Hắn sờ trán tư lự một hồi, cuối cùng quyết định tóm theo Tàn nguyên, Mặt Thợ và Hạ hắc tử. Tàn Nguyên và Hạ hắc tử đều là người có mắt, dĩ nhiên biết rõ mình gánh trọng trách thiêng liêng thế nào.

Thế là cả đoàn người nói cười rôm rả đi về hướng núi. Văn Đan Khê đề nghị nhóm lửa bên hồ. Mặt Thợ với hai đứa nhỏ giơ hai chân hoan nghênh nhiệt liệt.

Văn Đan Khê cho người mang theo giá sắt, than củi, đá đánh lửa và muối tương các loại, về phần nguyên liệu thì không mang theo bao nhiêu, vì nói nào ngay trong núi có đầy ra, hồ thì có cá tôm, núi rừng thì có động vật hoang dã.

Sau khi tới bên hồ, mọi người chọn một chỗ rộng rãi thoáng mát rồi bày hết dụng cụ nướng ra. Chưa chờ ai phân công, Mặt Thợ và Hạ hắc tử đã kéo nhau tới bên hồ câu cá, hoặc là vào rừng săn thú. Đáng lý Trần Tín định đi săn nhưng hắn không nỡ xa Văn Đan Khê, nên cuối cùng quyết định ở lại câu cá với Tàn Nguyên.

Tàn Nguyên gấn xong mỗi câu, rồi vung nhẹ cần câu vào lòng hồ, sau đó thành thoi nhàn nhã nhìn mặt hồ, yên lặng chờ cá cắn câu. So với vẻ thản nhiên tự tại của y thì Trần Tín lại hoàn toàn trái ngược, hắn quăng đại dây câu vào lòng nước rồi bắt đầu nhìn đảo đạc chung quanh, mắt dịch chuyển theo bóng dáng của Văn Đan Khê.

Tàn Nguyên ngồi bên nói bóng gió: “Đại ca à, người câu cá nhất định phải yên lặng trầm tĩnh, nhẫn nại chờ đợi, bằng không chẳng phải huynh câu cá, mà là cá câu huynh đấy.”

Lúc đầu Trần Tín không nghe được ngụ ý của y, thờ ơ xua xua tay nói: “Cái gì mà cá câu ta, cuối cùng nó cũng bị ta ăn sạch thôi.”

Nói đoạn hắn mới sực nhận ra Tàn Nguyên ám chỉ gì, lườm Tàn Nguyên một cái mắt kiên nhẫn: “Mấy người đọc sách như đệ nói chuyện chẳng thẳng thắn tý nào, có gì thì đệ cứ nói trắng ra, mất công ta phải đoán tới đoán lui.”

Tàn Nguyên cười nhạt, ánh mắt lướt qua Văn Đan Khê bên kia, lúc này cô đang vừa nói cười vừa lui cui lo cái giá nướng, hoàn toàn không để ý gì tới bên này.

Tàn Nguyên im lặng một thoáng rồi nghiêm mặt nói tiếp: “Đại ca còn nhớ lời Trịnh Tử Bằng nói về nữ nhân ngày đó chứ?”

Trần Tín vừa nghe tới đây, con tức nhất thời bùng lên: “Nhị đệ, đừng nói là đệ cũng đồng tình với lời nhảm nhí của tên Trịnh Tử Bằng kia nhé? Thê tử nhà hắn là loại gì, thê... người của ta là ai chứ, khác nhau một trời một vực, có thể nào so sánh?”

Tàn Nguyên không nóng nảy: “Dĩ nhiên tiểu đệ biết tẩu tử khác xa Chu Lương Cẩn, nhưng cô nhân có câu: Ôn nhu hương là mồ chôn anh hùng. Đệ chỉ muốn khuyên đại ca không nên mãi chìm đắm trong nhi nữ tình trường, để tránh hủy hoại khí khái anh hùng.”

Sắc mặt Trần Tín sầm xuống, nhìn chằm chằm Trần Nguyên hồi lâu, gằn giọng hỏi: “Cả bốn người đệ đều nghĩ vậy?”

Tàn Nguyên gật đầu: “Không chỉ mình đệ.”

Trần Tín đột nhiên đứng bật dậy, rào dọc theo bờ hồ vài bước rồi lại nặng nề ngồi xuống, nhìn đăm đăm mặt hồ nói chậm rãi: “Ta thì không rõ, yêu thương một nữ nhân sao lại mất đi khí khái anh hùng? Nếu làm anh hùng mà đánh mất thất tình lục dục, thì chẳng thà làm điều anh hùng hay cầu hùng(*) còn sướng hơn.”

(*) *Kẻ nhát gan, vô dụng.*

Tàn Nguyên nhìn Trần Tín dờ khóc dờ cười, lắc đầu không biết nên nói gì.

Trần Tín đột ngột đổi trọng tâm: “Nhị đệ, đệ không thể vì bị nữ nhân tổn thương mà luôn đề phòng nữ nhân như vậy. Nữ nhân cũng giống như nam nhân, cũng có xấu có tốt, đệ không thể nào quơ đũa cả nắm tất cả nữ nhân trong thiên hạ được.”

Hắn vừa nói dứt lời, sắc mặt Tàn Nguyên cũng vụt thay đổi, y nhìn mặt hồ tới đờ người, lặng thinh lâu thật lâu. Trần Tín biết mình lỡ lời, vội nói: “Thật tình, cái miệng của ta, Nhị đệ, đệ đừng chấp nhặt ta.”

Tần Nguyên vẫn bất động như chẳng nghe thấy gì. Trong phút chốc Trần Tín cũng hơi luống cuống chẳng biết làm sao.

Vào đúng lúc này, Mặt Thạo và Hạ hắc từ đi sẵn về. Cả hai vừa về tới đã cất giọng oang oang: “Hai đứa mau tới đây coi này, thúc thúc bắt được đồ ngon cho hai đứa đây.”

“Thúc thúc, là đồ ngon gì vậy?” Hai đứa trẻ co cái chân ngắn chạy lằng xằng về phía hai người. Truyết Trinh ngó sơ qua đã nhanh nhẩu báo cáo với Văn Đan Khê: “Cô cô ơi, chúng ta có gà ăn.”

Mặt Thạo cũng phồng mũi sai bảo mấy tiểu binh sau lưng: “Mấy người các người đem mấy con gà rừng với dê núi này đi xử lý đi.”

Văn Đan Khê dặn dò thật tỉ mỉ cho họ biết nên xử lý thế nào, dùng cây trúc để xiên thịt ra sao.

Sau đó Mặt Thạo chạy tới chỗ Trần Tín và Tần Nguyên, vừa ngó qua đã thấy cái thùng rỗng tuếch chẳng có lấy con cá nào, hần không kiềm lòng được lên tiếng đá kích hai người: “Lão đại lão nhị, hai huynh sao vậy, cả buổi trời mà chẳng câu được gì.”

Tần Nguyên nghe thấy thì bỗng tỉnh táo lại, cười gượng gạo: “Đừng nóng, sắp có rồi.”

Nói rồi y nhấc cần câu lên, phịch một tiếng thả vào trong thùng một con cá béo nặng hơn ba cân. Hạ hắc từ nhanh chóng sai tạp dịch xử lý. Sau đó cả bốn người cùng ngồi câu cá trên đàng đá, vừa câu vừa nói chuyện trời chuyện đất, nhờ đó Tần Nguyên cũng lấy lại tinh thần rất nhanh, hòa vào ba người nói chuyện vui vẻ.

Chẳng bao lâu sau bên Văn Đan Khê đã tỏa ra mùi thơm đặc mũi, Mặt Thạo không chịu nổi sức quyến rũ của đồ ăn nên chạy ào tới đầu tiên. Hần ngồi một bên nhìn hau hâu đầy mong chờ, sau đó cầm khư khư trong tay một xiên thịt cháy đen, tí tòn chạy về khoe mẽ: “Hê hê, xiên đầu tiên đây nhé, tâu tử nói công của đệ là to nhất nên cho đệ.”

Trần Tín hừ một tiếng, ánh mắt mắt kiểm soát lia về phía giả nướng. Lúc này Văn Đan Khê đang ngồi dưới đất hi hục dùng quạt để thổi gió. Trần Tín bỗng thấy lòng thất lại, hần lập tức bỏ hết mọi người lại rồi sai bước đi về phía cô.

Văn Đan Khê nghe thấy tiếng bước chân của hần thì ngẩng đầu cười nói: “Đừng sốt ruột, có ngay đây mà, xiên của lão Ngũ bị khét.”

Trần Tín nói thầm một câu: “Ta không sốt ruột, nàng nghĩ ta tham ăn giống đệ ấy à.” Nói đoạn curop phăng lấy cây quạt, quạt phàn phật, nói với cô: “Nàng mệt rồi, để ta làm cho.”

“Ta không mệt đâu, ngại mau về đi.”

Trần Tín cương quyết không đi, hần đã quyết tâm rồi, sau này có ra sao hần cũng mặc kệ mấy lời nhăng cuội của người ngoài.

Trần Tín ngồi bên quạt hi hục, Văn Đan Khê thì nhanh nhẹn lật xiên thịt trên vỉ nướng, sau đó thoăn thoắt quệt dầu và rắc muối lên xiên thịt, uóp thêm tí gia vị. Thế là xiên thịt đầu tiên đã ra vì rất nhanh, cô bèn chia cho hai đứa trẻ và Lý Băng Nhạn mỗi người một xiên, sau đó lại bảo hai đứa trẻ mang vài xiên qua cho bọn Tần Nguyên.

Rõ ràng hai đứa trẻ cực mê nhiệm vụ giao đồ ăn này, cứ chạy lằng quăng ở giữa liên miên, Lý Băng Nhạn thì theo sau hai đứa để canh chừng. Những hỏa kê chung quanh cũng lạnh trí dịch ra xa xa, ai nấy đều độc một kiểu mắt nhìn mũi mũi nhìn tim.

Trần Tín liếc quanh một cái, lòng lại bắt đầu nhộn nhạo, hần lấy một xiên thịt kê tới bên môi Văn Đan Khê, thấp giọng nói: “Tay nàng không rảnh, để ta đút nàng ăn.”

Văn Đan Khê liếc hần một cái, cổ bấu môi ra hiệu ở đây có rất nhiều người đang nhìn. Trần Tín lập tức dùng thân thể để ngăn tầm mắt của hỏa kê bên mé Đông, nói: “Vậy là hết thấy.”

Văn Đan Khê chịu thua đành cắn lẹ một miếng, Trần Tín cười ngốc nhanh chóng cắn nửa miếng thịt cô ăn dư vào miệng. Ăn xong hần còn muốn làm tiếp, lần này Văn Đan Khê lại không nghe theo hần, vì để tránh chuyện cô và hần ở chung gây ra trò cười, cô bèn đứng dậy gọi mọi người tới ăn.

Mặt Thạo và Hạ hắc từ nghe gọi đã ào tới ngay, mọi người lập tức tụ lại ngồi quây quần bên vỉ nướng, vừa ăn vừa đầu láo. Ở trước mặt mọi người Trần Tín không tiện làm quá trớn nữa. Hần ảo não nhìn Văn Đan Khê, lòng thầm trách cô nhẫn tâm.

“Ăn ngon ghê, tâu tử, chừng nào chúng ta tới đây tiếp thế?”

Từ sau bữa đó Mặt Thạo đã gọi thẳng cô là tâu tử, Văn Đan Khê nhắc nhở mấy lần cũng chẳng được, cuối cùng đành phải chấp nhận luôn.

Trần Tín liếc Mặt Thạo cẩu kính, hừ lạnh một tiếng: “Lần này còn chưa ăn xong đã lo tới lần sau.”

Hần đã thâm hạ quyết tâm, lần sau hần nhất định phải đi riêng với cô, không cho tên nào theo hết.

Trong lòng Hạ hắc từ biết rõ nguyên nhân Trần Tín nổi cáu, còn gì ngoài ngại bọn họ chường mất đầu. Thế là vội vàng cười nói: “Tướng quân, lát nữa ăn xong, chúng ta đi săn được không?”

Lý Băng Nhạn cũng thức thời tiếp lời: “Hai đứa nhỏ cũng mệt rồi, để ta dẫn chúng về nghỉ.”

Trần Tín mừng hóm trong lòng nhưng ngoài miệng lại nói cứng: “Các người đã có việc thì cứ đi làm nhanh đi.”

Mọi người ăn nhanh với tốc độ tia chớp, sau đó tự giác giải tán. Trần Tín ghé mắt nhìn Văn Đan Khê dò xét, nói: “Đi, ta dẫn nàng đi săn.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51

Edit: Yunchan

Hai người kẻ trước người sau đi vào núi. Mới đi tới chỗ không người Trần Tín đã bạo gan nắm lấy tay Văn Đan Khê, Văn Đan Khê cũng không giãy ra, Trần Tín sung sướng như nhặt được kho báu, mừng tới nỗi muốn lộn nhào vài vòng.

Văn Đan Khê đột nhiên lên tiếng hỏi: “Hồi này ngài cãi nhau với Tần Nguyên à?”

Trần Tín ngẩn ra, lập tức gạt đầu thừa nhận.

“Tại sao vậy?”

“Không sao hết.” Trần Tín có hơi luống cuống.

“Ta nghe thấy cả rồi, là tại ta sao?”

Trần Tín hoảng hốt toan phủ nhận thì Văn Đan Khê đã cười nói: “Ngài đừng hoảng, ta có giận gì đâu. Ngài nói nguyên nhân chút thôi là được rồi.”

Trần Tín ngẫm nghĩ giây lát, không thể làm gì hơn là nói thật toàn bộ, nhưng hấn lại sợ Văn Đan Khê hiểu lầm Tần Nguyên nên phân trần thay y trước: “Nhiệm vụ cái gì cũng tốt, chỉ có đôi khi hơi hù lù thôi. Nàng đừng chấp nhặt với đệ ấy.”

Nhưng Văn Đan Khê lại nhận ra trong lời của Trần Tín chứa một tầng ý nghĩa khác, cô hỏi với vẻ lơ đãng: “Nói vậy là vì quá khứ của mình nên y mới hiểu lầm ta sao?”

Trần Tín thuận miệng đáp: “Đại khái là, thê tử của đệ ấy, trước kia vì nhà đệ ấy suy tàn mà bỏ trốn theo bằng hữu thân giao của đệ ấy.” Nói rồi hấn lại thấy không phải, lập tức tát vào miệng mình: “Sao ta lại hở miệng thế này, nàng đừng nói với ai khác nhé.”

Văn Đan Khê cười trấn an hấn: “Ngài xem ta là loại người nào chứ?”

Trần Tín vội nói: “Ừ, ta biết nàng không nói.”

Văn Đan Khê trầm ngâm giây lát, hỏi giọng nghiêm túc: “Ngài có thể đồng ý với ta một chuyện không?”

Trần Tín chưa nghe chuyện gì đã nhanh nhẩu vỗ ngực cam đoan: “Nàng nói đi, ta đồng ý.”

Văn Đan Khê liếc xéo: “Ta chưa nói gì hết mà ngài đã đồng ý rồi à.”

“Vậy nàng nói mau đi.”

“Sau này trước mặt người khác ngài đừng đối xử với ta như vậy nữa, đỡ cho người khác nói ra nói vào là ngài chưa từng gặp nữ nhân.”

Những tin đồn gần đây trên núi cô đều nghe thấy cả. Đây cũng là chuyện bất đắc dĩ mà thôi, đàn ông Trung Quốc rất nực cười, họ luôn cho rằng đàn ông quá coi trọng vợ mình là không đúng. Đừng nói ở cổ đại khư khư chủ nghĩa “*Thê tử như y phục, huynh đệ như tay chân*”, mà ngay cả hiện đại cũng có người chê trách. Như cha cô chẳng hạn, vì quá yêu thương mẹ mà đôi khi bị trưởng bối trong nhà xách ra ngoài đào tạo lại với lý do “*Đàn ông quá lo cho gia đình là không tốt*”. Đặc biệt là ông nội từng phục vụ trong quân đội lại càng gai mắt với cha hơn. Cũng may cha là người có chính kiến, cho nên hoàn toàn không bị họ ảnh hưởng.

Trần Tín cúi đầu suy nghĩ một hồi, đầu môi bất mãn: “Không được, ta thích vậy. Ta thấy bọn họ đơn giản là ghen tỵ.”

Nói xong hấn lật đật bổ sung thêm: “Nàng yên tâm đi, sau này ta nhất định sẽ càng lợi hại hơn. Vậy thì sau này họ sẽ nói là nàng thổi hơi bên gối, thổi cho ta lợi hại, sẽ không ai dám nói gì nàng nữa.”

Văn Đan Khê lừ mắt với hấn: “Ai thổi hơi bên gối ngài?”

Trần Tín gãi gãi cổ, cười gượng không đáp. Sớm muộn gì cũng thôi mà. Suy nghĩ một chút, trong óc hắn đột nhiên xuất hiện một cái gỏi siêu lớn, ở trên đặt hai cái đầu, một cái đầu đang thổi gió phù phù...

“Nè, ngài nói ——” Văn Đan Khê vừa quay đầu đã thấy cái mặt cười ngốc của Trần Tín.

“Ngài đang nghĩ gì đó?”

Trần Tín buột miệng: “Gỏi đầu, trúng gió.”

Văn Đan Khê: “...”

Trần Tín nói xong lại thấy kỳ kỳ, đành phải ngậm cái miệng lại. Bàn tay hắn siết chặt lấy tay cô, rất sợ cô sẽ nổi cáu vùng tay mình ra.

Hai người nắm tay nhau rảo bước tới trước, trên con đường núi hiu hiu gió nhẹ, âm vang tiếng riu rít của chim chóc và tiếng xào xạc của cỏ cây. Trần Tín phoi phoi tinh thần giới thiệu cho cô quang cảnh dọc đường: “Đó là đỉnh Tê Phụng, kia là Song Long đàm, tuốt trên đỉnh kia là ngọn núi Nhạn Minh, cảnh sắc trên đó rất đẹp, hệt như tranh.”

Văn Đan Khê bị hắn dụ dỗ tới nỗi bụng dạ ngựa ngáy, cuối cùng theo hắn leo lên núi. Khổ nổi cơ thể này của cô quá yếu, mới leo tới giữa sườn núi đã mệt tới ná thở.

Trần Tín lập tức ngồi thụp xuống trước mặt cô, nói: “Lại đây, ta cõng nàng. Chúng ta đâu thể bỏ dở giữa chừng phải không? Nàng không biết phong cảnh trên đỉnh núi đẹp tới cỡ nào đâu.”

Văn Đan Khê hơi do dự: “Thân thể ngài đã khỏe chưa?”

Trần Tín đáp ngay: “Khỏe từ lâu rồi, đừng nói là nàng, tới bỏ ta còn cõng nổi nữa là.”

Văn Đan Khê cũng chẳng kiêu cách nữa, xét cho cùng hai người cũng đã ôm rồi, cõng thôi thì có là gì chứ. Nghĩ thế cô bèn bước tới, nằm sấp lên tấm lưng rộng của Trần Tín, rồi vòng hai tay qua cổ hắn.

Đại não Trần Tín bất ngờ nổ tung, toàn thân tê dại. Tuy nhiên, lần này hắn đã rút ra bài học kinh nghiệm, lập tức nhắc nhở bản thân không ngừng: Không được ngốc không được ngốc, phải bình tĩnh bình tĩnh.

Hắn đưa tay đỡ hai chân của cô rồi từ từ đứng dậy, sau đó thả bước như bay. Nhưng đi được chừng mấy bước hắn lại thấy đi chậm lại thì tốt hơn, như vậy có thể cõng cô lâu hơn.

Văn Đan Khê áp mặt lên lưng hắn, pha trò hỏi: “Ngài có thể nói cho ta biết tại sao ngài thích cõng người thế không?”

Trần Tín nghĩ ngợi chốc lát, chính hắn cũng không nói được nguyên nhân, áp ứng một hồi mới buồn bực đáp: “Có thể vì ta cảm tình con ngựa nên thích cõng đồ.”

Văn Đan Khê nghe mà cười nắc nẻ, cười xong cô lại nói với giọng nghiêm trang: “Ta thấy ngài cảm tình cầu thì có, thích ăn đồ dư của người ta.”

Trần Tín có hơi mắc nghẹn, bẹp bẹp miệng ầm ứ, hắn chỉ thích ăn đồ dư của cô, còn đồ thừa của kẻ khác có đánh chết hắn cũng chả thèm ăn.

Trong lúc trò chuyện hai người bất tri bất giác đã tới đỉnh Tê Phụng, ở đây lồm chồm những tảng đá với hình thù kỳ lạ, cỏ hoang mọc lổ nhổ thành bụi, cây Tử Đằng buông rủ khắp mọi nơi, ở giữa còn thấp thoáng một tảng đá lớn gồ ghề, trên đó khắc ba chữ cứng cáp: Đỉnh Tê Phụng.

Văn Đan Khê nói: “Chúng ta qua đó xem chút đi.”

Trần Tín sợ cô đòi xuống không cho mình cõng nữa, lật đật nói: “Ta cõng nàng dạo một vòng, nàng bảo dừng ở đâu thì ta dừng ở đó.”

Trần Tín dạo quanh tảng đá này một vòng, Văn Đan Khê không thấy cảnh gì đặc biệt nên bảo hắn đi tiếp.

Đường núi ngày một khó đi hơn, Văn Đan Khê nhỏ giọng hỏi: “Ngài mệt không? Để ta xuống nhé.”

Trần Tín vội vàng lắc đầu: “Thật sự không mệt.”

Để đền bù cho sự vất vả của hắn, thỉnh thoảng cô lại lau chút mồ hôi cho hắn, có lúc còn gãi gãi tai hắn, làm Trần Tín cực kỳ hưởng thụ.

Dần dần hắn bắt đầu nổi lên ý xấu, chưa đi được mấy bước đã ồn ào: “Lại toát mồ hôi rồi, lỗ tai ngứa quá, mặt cũng ngứa, chỗ nào cũng ngứa.”

Văn Đan Khê còn lâu mới không biết hắn đang giờ trò, lập tức nhéo lỗ tai hắn hỏi: “Còn ngứa không?”

Trần Tín vẫn không đổi giọng: “Ngứa.”

Văn Đan Khê tung chân đạp cho hắn một cú.

Ai dè cô càng đạp Trần Tín lại càng hứng chí hơn, reo lên: “Chân cũng ngứa.”

Sau khi băng qua đỉnh Tê Phượng thì thể núi cũng thay đổi, dẫn lên đỉnh núi chỉ có độc một con đường hẹp quanh co, hai bên là những tảng đá dốc đứng đủ mọi hình thù, những tảng cây già che lấp bầu trời, với hàng dãy tùng trúc xanh biếc. Gió núi mát rượi thổi thốc qua lay lay tay áo hai người.

Trần Tín nhìn thấy quang cảnh hữu tình đột nhiên nổi hứng làm thơ, cao giọng ngâm: “Trên núi Nhạn Minh quả thơm hương, công vợ lên núi ngắm ruộng nương, ai ai cũng không mình ta có, ganh tỵ tới nổi đầm đầm giường.”

Văn Đan Khê thộn hết cả mặt ra, cái tên này...

Trần Tín ngâm xong còn trơ mặt ra hỏi: “Vợ ơi, nàng thấy ta làm thơ hay không?”

Văn Đan Khê đập nhẹ vào vai hắn, giận mắng: “Ai là vợ ngài?”

Đầu óc Trần Tín lúc này lại nhanh nhạy đến lạ, hắn lên giọng trả đũa: “Ồ hay, ta nói với vợ ta chứ có hỏi nàng đâu.”

Văn Đan Khê không ngờ hắn còn dốp lại được, lập tức giả vờ tức giận nhéo hai lỗ tai hắn, làm Trần Tín gào rú thảm thiết. Văn Đan Khê hừ nhẹ một tiếng: “Kêu la gì hả, ta nhéo tai lừa chứ có nhéo tai ngài đâu.”

Hai người cười đùa cả quãng đường nên lên tới đỉnh núi rất nhanh. Trần Tín thở hổn hển một hơi rồi nhẹ nhàng đặt Văn Đan Khê xuống. Hắn chỉ vào tảng đá có hình thù kỳ dị trước mặt nói: “Nàng coi đây là đỉnh núi Nhạn Minh.”

Văn Đan Khê nhìn thật kỹ, hòn đá đó quả nhiên rất giống một con chim nhạn đang ngóc đầu thét vang. Chắc hẳn đây là nguồn gốc xuất phát của tên núi Nhạn Minh.

Hai người đứng kề vai trên đỉnh núi, phóng mắt nhìn xuống từ trên cao, trải dài tít tắp là một màu xanh thẫm của núi non, hàng dãy cây cối ngút ngàn và núi rừng chập chùng chìm ngập trong tầng mây bàng lãng. Nhìn từ nơi đây tầm mắt như được mở ra tới bạt ngàn.

Trần Tín cười đắc ý: “Ta không lừa nàng chứ.” Nói xong hắn chợt thấy rất khát, nói: “Chắc là nàng khát rồi, để ta đi tìm quả chín cho nàng.”

Sau đó hắn lần nhanh vào bụi cây bên cạnh như rất thông đường thuộc lối, chẳng bao lâu sau đã dùng vật áo hứng một đồng quả tím về tới nơi.

Văn Đan Khê nhìn thoáng qua loại quả lạ này, hơi do dự. Trần Tín vội nói: “Ăn đi, trước đây ta đã ăn thử rồi, không có độc đâu.”

Hắn dùng vật áo lau sạch quả rồi mới đưa qua. Văn Đan Khê nhận lấy cẩn thử, quả này ăn cũng khá ngon, chua ngọt mọng nước, giải khát là đúng điệu. Hai người tìm một tảng cỏ ngồi xuống, chia sô quả chín ra ăn.

Trong lúc ăn bệnh cũ của Trần Tín lại tái phát, hắn cầm một quả đưa tới bên môi Văn Đan Khê, Văn Đan Khê cắn ngay một miếng mà chẳng buồn khách sáo. Trần Tín lắc đầu hực hắng, quả này quá nhỏ, cắn một phát là hết chẳng dư lại tý nào.

Văn Đan Khê thu hết phản ứng của hắn vào đáy mắt, thầm mắng cái tên ngốc này trong bụng. Cô ngậm một quả móm nhanh vào miệng hắn, sau đó tránh lẹ đi với tốc độ ánh sáng.

Trần Tín dần mặt ra chỉ trong giây lát, một giây sau đã vồ ngay tới, nhào qua cầm chặt lấy mặt cô, cúi đầu ngậm vào bờ môi hồng hào đầy đặn của cô, hắn như đang thưởng thức loại rượu ngon tuyệt hảo nhất trên đời, dù đời hỏi bao nhiêu vẫn thấy thiếu.

Hai tay Văn Đan Khê ôm lấy gáy cổ hắn, đáp lại nồng nhiệt. Hai người ngã lẫn lên cỏ, hai thân thể quán sát lấy nhau. Hô hấp của Trần Tín mỗi lúc một nặng nề, đôi bàn tay như lửa đỏ nóng rực tới bỏng người.

Văn Đan Khê sợ hắn không kiềm chế được bản thân, lật đặt dừng lại đúng lúc, nhẹ giọng thì thầm: “Trần Tín, ta hơi choáng đầu, chàng dừng lại chút đi.”

Trần Tín đang chìm đắm trong men tình nên không cách nào tự kiềm chế, nghe cô nói thế thì bỗng “A” lên một tiếng, giật mình tỉnh lại, hỏi dồn: “Nàng làm sao vậy?”

Văn Đan Khê thở hổn hển, nhẹ giọng nói: “Ta chóng mặt.”

Trần Tín biến sắc, trở mình bò nhanh dậy bế bổng cô lên: “Chúng ta xuống núi.”

Văn Đan Khê nằm gọn trong lòng hắn, nhẹ nhàng đập đập vòm ngực hắn, thủ thi: “Đồ ngốc, tại chàng hôn tới nổi ta không thở nổi.”

Trần Tín ngượng tới độ đỏ bừng mặt, hắn vội vã cam đoan: “Lần sau không vậy nữa.”

Hắn thấy sắc mặt Văn Đan Khê dần dần khôi phục lại bình thường thì thấp giọng thì thầm: “Đan Khê, ta cho người cầu thân nàng lần nữa, nàng đồng ý nhé?”

Văn Đan Khê vừa chọc hắn một cái vừa sáng giọng nói: “Chàng gấp gì chứ, ta có chạy được đâu.”

Trần Tín cười ngu ngơ, đúng là nàng không thể nào chạy được nữa, nhưng hắn rất muốn ngày ngày bỏ nàng vào túi mang theo bên mình.

“Nhưng làm thế này mà không danh không phận thì không ổn.” Hấn biết những chuyện này chỉ khi nào thành thân mới có thể làm. Nếu không nữ nhân sẽ không ngẩng đầu lên nổi.

“Vậy chúng ta hứa hôn trước có được không?” Hấn lùi một bước.

Văn Đan Khê gật đầu: “Được.”

Trần Tín vừa nghe thấy chữ được đã sung sướng tới nỗi bé cô nhảy cẫng lên ngay tại chỗ. Hét lên hưng phấn: “Thầy tướng số tính chuẩn thật, ông ta nói hai mươi hai tuổi ta sẽ lấy vợ, hai mươi lăm tuổi có con nối dõi. Lúc trước ta không tin nên chưa cho tiền. Bây giờ thì ta tin thật rồi, ha ha.”

Văn Đan Khê cảm nín, sao cái tên này lúc nào cũng lên con ngựa bất từ thế này. Khoan đã, chẳng phải năm nay Trần Tín hai mươi sáu à? Sao chẳng ăn nhập gì với lời hấn nói thế này?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52

Edit: Yunchan

Trần Tín tiếp tục huyền thuyên: “Thầy tướng số còn nói...”

Văn Đan Khê chen vào: “Chuẩn thật sao.”

Trần Tín đáp chắc nịch: “Đương nhiên chuẩn rồi.”

“Nhưng sao ông ta lại tính sai tuổi chàng thế?”

Trần Tín chợt há hốc mồm, sau đó cười chữa ngượng: “Ồ... ừ, chắc là ta nói sai... hi hi...”

Văn Đan Khê cười cười không có ý định bóc mẽ, mà chỉ nói hùa theo lời hấn: “Chàng vừa nói thì ta cũng chợt nhớ ra hồi nhỏ ta cũng coi tướng số.” Nói xong còn làm bộ lo lắng khiếp sợ.

Trần Tín nhất thời hứng thú, thúc giục: “Nàng nói mau đi, tính thế nào?”

Văn Đan Khê ra vẻ khó khăn nói: “Thầy tướng số nói phu quân tương lai của ta chỉ có thể lấy một mình ta, bằng không sẽ có... bất trắc.”

Trần Tín nghe xong thì thả lỏng ngay tắp lự, vỗ ngực nói: “Chuyện này có gì đáng sợ chứ, dù ông ta không nói thì ta cũng chỉ lấy một mình nàng thôi.”

Tuy Văn Đan Khê biết lời ngon tiếng ngọt của nam nhân là không đáng tin, nhưng vẫn thấy lòng ngọt lịm. Cô liếc xéo hấn một cái lớn giọng nói: “Ta có nói là muốn gả cho chàng đâu.”

Trần Tín lại được nước cười khờ.

Bỗng qua một lúc, Văn Đan Khê lại giờ ra vẻ mặt “Thẹn thùng” hỏi tới: “Lúc này chàng nói thật chứ?”

Trần Tín khựng lại, đặt cô lên đất rồi nhìn xoáy vào mắt cô, cất giọng hết sức nghiêm túc: “Nếu ta dám vi phạm lời thề, thì cứ để suốt đời ta làm ****(*)

(*) Không dữ liệu, chắc anh nhà nói gì bậy lắm, *BEEEP!* cho qua!! ◡(◡^▽^◡)◡

Đây cũng là thề thốt sao?

Trần Tín cho là cô không tin nên nóng ruột tới độ mặt mày đỏ lựng. Văn Đan Khê lật đật ngăn hấn lại: “Được rồi, ta tin chàng mà.”

Trần Tín mím mím môi, nhìn cô chăm chú, rồi bất thành linh dùng sức ôm ngang eo cô bế thốc lên, chạy băng băng đi: “Đan Khê, nếu ta không giữ lời thì kiếp sau sẽ biến thành con rùa, cống nàng suốt ngày suốt đêm.”

Văn Đan Khê đen sì mặt. Cái người này...

Sau khi hai người trở về núi, lúc bọn Mặt Thợo ngó thấy hai người thì đều toét ra nụ cười thâm ý. Văn Đan Khê lờ tịt hết, Trần Tín thì vừa hả dạ vừa bối rối tới mức không cười nổi.

Trần Tín vốn là người bột núng nóng nảy, ngay sớm hôm sau đã cử người tới đề thân. Trong nhà Văn Đan Khê không có trường bối, bèn giao cho Lý Băng Nhạn đảm đương thay. Đầu tiên nam nữ đôi bên sẽ trao đổi canh thiệp (*), rồi coi bát tự, sau đó đôi bên nam nữ trao đổi tín vật. Trần Tín tặng cho Văn Đan Khê một cây đoản kiếm, Văn Đan Khê trao cho hắn một miếng ngọc bội đeo trên cổ mình. Cuối cùng là đàn trai hạ lễ trà, hai bên trao đổi hôn thư, tới bước này nghi thức hứa hôn mới coi như xong xuôi. Bà mối đi rồi Văn Đan Khê mới thở hắt ra nhẹ nhõm.

(*) Canh thiệp dùng trong lễ đính hôn thời xưa, biên ngày tháng nam sinh của đôi bên.

Lý Băng Nhạn ở bên cười nói: “Đây là đã giản lược lắm rồi đấy, muội còn ngại rườm rà gì nữa.”

Nói tới đây trên mặt cô hiện lên vẻ rối rắm, hẳn đang nhớ lại lễ đính hôn năm xưa của mình. Văn Đan Khê bèn nhanh nhẩu nói lảng sang chuyện khác, hai người lại hào hứng trao đổi tiếp.

Trần Tín là người đầu tiên có chủ trong năm huynh đệ, đêm đó bốn người còn lại nằng nặc đòi hắn phải mời khách, Trần Tín cảm động đồng ý. Vì không có nữ nhân ở đây nên đám hán tử này cũng không kiêng dè gì, người nào người nấy đều để trần tròng trọc, khua chung cạn chén, gặm từng miếng thịt to đùng, đùa cợt rôm rả. Dĩ nhiên Văn Đan Khê cũng nghe chuyện Trần Tín mời khách, nên cố tình đưa tới đây một bàn đồ nhắm.

Mặt Thạo nốc rượu, nói với giọng hâm mộ: “Đại ca đúng là gặp vận may, không biết lúc nào đệ mới tìm được một người vợ như vậy nữa.”

Trần Tín vỗ vỗ vai hắn, nói ra lời thăm thía: “Lão Ngũ à, đệ đừng nhìn cao quá, người bình thường là được rồi. Đâu phải nam nhân nào cũng được như ta. Người như tâu đệ thật tình hiếm có lắm.”

Hạ hắc tử ngồi bên liếc tới trắng cả mắt, đây chẳng phải là tự khen mình gián tiếp à?

Mặt Thạo gạt đầu bắt đầu đi rồi lại tò mò hỏi: “Đại ca, mấy bữa trước đệ với Hạ hắc tử còn lao tâm khổ trí giùm huynh, vậy sao thoáng cái tâu từ đã một lòng một dạ với huynh rồi thế?”

Trần Tín vừa nghe tới vấn đề này, bỗng đứng ngồi thẳng dậy, tạo dáng người từng trải, thân nhiên nói: “Theo lý thì một người sành sỏi như ta nên truyền thụ chút kinh nghiệm cho các đệ, để các đệ cũng trải đời đôi chút, đỡ cho sau này cưới vợ lại lơ mơ.”

Lúc này những người còn lại đều đồng loạt buông đĩa nhìn hắn bằng con mắt lấp lánh, im thin thít chờ đợi đoạn sau. Tàn Nguyên thì cúi sát đầu, sợ mình không nhìn nổi lại cười phá lên.

Trần Tín háng giọng, nhấp nhấp chén trà, tư lự giây lát rồi thông thả nói: “Thật ra rất đơn giản... chính là... ừm...”

Trần Tín mới mở đầu đã hơi bí lù, thật tình thì hắn cũng không biết rốt cuộc vì sao thoát cái Văn Đan Khê lại tốt với hắn như vậy, hắn cứ tưởng phải đợi lâu thật lâu nữa kia. Hắn rặng nặn hết óc suy tư, tới cùng thì mình đã làm chuyện gì khiến cô cảm động chứ? Thật tình không nghĩ ra. Thế nhưng hắn đã lỡ nói rồi không thể ngậm tâm thế này được.

Trần Tín ngó mấy cặp mắt long la long lanh sáng rực như đèn của mấy huynh đệ, tự nhiên có hơi nhúc nhúc, hắn xoắn xuýt một hồi bèn giả bộ thâm trầm nói: “Cách này thật ra rất đơn giản, thế nhưng phải là người có học vấn thì mới làm được.”

“Ồ ——” Mọi người ồ lên kinh ngạc, câu này phát ra từ miệng lão đại thật là làm người ta ngỡ ngàng quá chừng.

Trần Tín tiếp lời: “Đó chính là làm thơ, các đệ nghĩ xem không có học vấn thì làm được à?”

“Ha ha...”

“Hé hé!!” Cả đám cười ầm lên.

Trần Tín cau mày nhìn đám người này, hàm hàm nói: “Không tin cũng được, ta đi.”

Nói rồi định phát tay áo bỏ đi, Mặt Thạo lập tức cầm lấy tay áo hắn, cười hề hề nói: “Đại ca, hay là chúng ta đi hỏi tâu từ thử đi.”

“Nghĩ hay nhỉ.” Trần Tín đập bốp vào cái đầu to của Mặt Thạo. Cả đại sảnh náo động rồi beng, mọi người lại tiếp tục uống rượu đầu lão. Tuy Trần Tín tửu lượng cao nhưng vẫn không chống nổi cả bọn đồng tâm hợp lực chuốc rượu, quá ba tuần rượu Trần Tín đã say mềm. Mặt Thạo và Quách Đại Giang cũng ngã vật xuống đầy vẻ vang. Sau cùng chỉ có Hạ hắc tử và Tàn Nguyên là hơi tỉnh táo.

“Hắc tử, ngươi diu đại ca vào nghỉ ngơi đi.” Tàn Nguyên ngáp một cái sai bảo.

Hạ hắc tử đáp lời, bước lên đỡ lấy Trần Tín đang say bí tỉ, Trần Tín mắt nhắm mắt mở chớp phát tay của Hạ hắc tử, dịu dàng nói: “Đan Khê, ta công năng lên núi, phong cảnh trên núi đẹp lắm.”

Hạ hắc tử thấy da gà nổi rần khắp người, hắn nhìn Tàn Nguyên cầu cứu, Tàn Nguyên thì chỉ nhường nhường mày, cho hắn một cái mặt “Ngươi tự xử đi.”

Trần Tín nhéo nhéo tay của Hạ hắc tử, rồi thỉnh linh hất phăng ra như vớ phải rắn độc, lầu bầu trong miệng: “Tay này không phải tay của vợ ta, đừng nghĩ ta dễ lừa! Nhất định là à Trịnh Mỹ Vân lại muốn leo lên giường của ta!”

Hạ hắc tử gần như ngã oạch xuống đất hết dậy nổi. Hắc tội nghiệp nói: “Tướng quân, ta năn nỉ ngài mà, ngài đi ngủ nhanh giùm ta đi.”

Nói rồi cố lôi Trần Tín vào phòng. Lúc đi ra khỏi đại sảnh, hai người lại xảy ra ẩu đả.

Trần Tín cứng đầu nặng nề chạy ra sau núi. Hạ hắc tử kéo hắc lại, ôn tồn nói: “Đại đương gia, ngài sai đường rồi, hướng này mới đúng.”

Trần Tín liều mạng vùng ra: “Ngươi mới sai, hướng này mới đúng!”

Hạ hắc tử nào có sức mạnh khủng khiếp như hắc, cuối cùng vẫn chấm dứt ẩu đả với thắng lợi chung cuộc thuộc về Trần Tín, hắc loạn chà loạn choạng bước thẳng ra sau núi. Hạ hắc tử bám theo đằng sau, Tần nguyên lo lắng nên cũng đi theo.

Trần Tín còn vừa đi vừa nghe ngao: “Trên núi Nhạn Minh quả thơm hương, công vợ lên núi ngắm ruộng nương, ai ai cũng không mình ta có, ganh tỵ tới nỗi đầm đầm giường.”

Mọi người: “...”

Lúc này Văn Đan Khê và Lý Băng Nhạn đang bàn chuyện trong nhà chính, bỗng nghe ngoài cửa xôn xao hắc lên, Văn Đan Khê bảo Lý thăm ra ngoài xem thử có chuyện gì. Trần Tín quen cửa quen ngõ nên cứ mò mẫm bước vào, Lý thăm cũng không cản hắc, hắc vừa vào sân đã nhắm ngay tới nhà chính.

Văn Đan Khê lật đật đặt sách trong tay xuống bước lên đỡ, không dằn nổi mắng hắc: “Sao chàng lại uống say tới nỗi này hả?”

Trần Tín nghe thấy giọng cô, trên mặt lập tức nở ra nụ cười yên tâm, hắc nhướng đôi mắt nhấp nhem, sờ soạng bắt được tay cô, sau đó bịch một tiếng ngã nhào lên người cô, xém nữa là xô Văn Đan Khê té ngửa ra đất.

Văn Đan Khê hết nước nói, đành phải bảo Lý thăm và Vương thăm dìu hắc tới gian phòng trống ngay cạnh phòng mình. Văn Đan Khê muốn xuống bếp làm ít canh giải rượu cho Trần Tín, ai dè Trần Tín lại siết cứng lấy tay cô không thả, nên cô buộc lòng phải làm phiền Lý Băng Nhạn chuẩn bị giúp.

Chẳng bao lâu sau, canh giải rượu đã bung lên, sau khi rót cho hắc uống xong thì vẫn chẳng thấy có dấu hiệu tỉnh dậy. Văn Đan Khê hết cách bèn bảo bọn Hạ hắc tử về nghỉ, còn cô ở lại chăm sóc cho Trần Tín.

Văn Đan Khê ngồi ở bên giường ngắm nghía thật kỹ gương mặt ngủ say của hắc. Dù đang ngủ nhưng hắc vẫn không chịu yên, trong miệng cứ thì thà thì thào suốt. Chốc chốc thì kêu lên kích động: “Đan Khê, nàng đáp ứng ta, ta vui lắm!” Chốc chốc lại thốt ra một câu: “Nghĩa phụ, người xem người có con dâu rồi này, ha ha.”

Văn Đan Khê thở dài một hơi, vươn một cánh tay khác ra sờ sờ gò má hắc. Như cảm giác được, Trần Tín lại duỗi một tay khác ra nắm lấy tay cô, cau mày gọi tên cô: “Đan Khê Đan Khê, không phải ta cố ý lừa nàng, không phải... Thật ra ta không phải là Trần Tín, ta là...”

Văn Đan Khê giật mình đánh thót, lắng tai cố nghe tiếp câu sau, nhưng nào ngờ tới chỗ mấu chốt hắc lại ngừng bật rồi ngủ vùi. Tiếp đó lại vịn vẹo người, đầu môi lầm bầm: “Ta không nói với ai hết.” Lần này thì hoàn toàn không còn câu sau.

Văn Đan Khê chờ hắc ngủ say mới cố hết sức rút tay ra. Sau đó đắp tấm chăn mỏng lên cho hắc, rồi mới rón rén bước khỏi phòng. Cô rảo bước vào sân ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm theo thói quen, giờ này sông ngân đã trải lên đêm tối, trăng sao tỏa sáng vàng vạc. Con gió lạnh lạnh thổi thốc qua làm lòng người cũng rộng mở. Cô thường thức canh đêm hồi lâu, toan cất bước về phòng thì đột nhiên phát hiện trong bụi hoa lấp ló một bóng người, Văn Đan Khê giật bắn, hỏi dồn: “Ai đó?”

“Là ta đây, tẩu tử.” Tần Nguyên cười nhạt, rẽ hoa bước tới.

“À, là huynh sao, chàng đã ngủ ở phòng khách rồi.” Văn Đan Khê cho là y tới tìm Trần Tín nên vội giải thích.

Tần Nguyên lắc đầu, nói bằng giọng trầm thấp: “Là ta cố ý đến tìm tẩu tử. Nói vài câu sẽ đi ngay.”

“À, huynh cứ nói đi.”

Tần Nguyên cân nhắc từ ngữ một lát, nói thật nhanh: “Đại ca đối với tẩu tình căn thâm sâu, không thể tự thoát ra được, mọi người trên núi đã quá rõ ràng.”

Văn Đan Khê thấp giọng lên tiếng: “Ừm.”

Tần Nguyên dừng lại một thoáng, tiếp lời: “Ta mong tẩu nhìn thấy một phần tình cảm này của đại ca, về sau bất kể xảy ra chuyện gì cũng đừng ghét bỏ đại ca...”

Trong lòng Văn Đan Khê đã hiểu y đang ám chỉ điều gì, cô mỉm cười nói chắc nịch: “Ta sẽ không ghét bỏ chàng.”

Tần Nguyên thở phào một hơi, cười tự giễu: “Ta cũng chẳng biết tại sao, vốn dĩ đêm nay đại ca rất vui, mà ta lại sợ tương lai huynh ấy vui quá hóa buồn, cho nên mới cả gan tìm đến tẩu nói đôi lời.”

Văn Đan Khê chỉ cười không nói gì thêm.

Tần Nguyên chấp tay cáo từ, Văn Đan Khê nói vài câu dặn y đi thông thả. Lúc ra tới cổng sân, Tần Nguyên bỗng dừng bước ngoái đầu nói: “Hôm qua ta nhất thời hồ đồ nên nói năng nặng cuội, mong tâu đừng để trong lòng.”

Nói rồi không chờ Văn Đan Khê tỏ thái độ y đã khép cửa sân lại. Văn Đan Khê bỗng đứng thấy buồn cười, người tên Tần Nguyên này phải nói y thế nào mới đúng đây.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53

Edit: Yunchan

Hôm sau khi Trần Tín thức giấc thì trời đã quá trưa. Hắn nhìn chỗ mình ngủ mà bỗng thấy ngượng ngùng, bảo đảm tối qua hắn lại say khướt rồi tới gây rối cô rồi. Hắn mơ màng một lúc rồi đứng dậy rửa mặt qua loa, sau đó bước thật nhanh ra nhà chính.

Văn Đan Khê đang sắp xếp dược liệu, thấy hắn bước vào thì cất giọng nói mà không buồn ngẩng đầu: “Trong chái nhà phía Đông có nồi mỳ tương, chàng đi ăn nhanh đi.”

Trần Tín nghe lời bước vào chái nhà Đông bụng mỳ đi ra, ngồi xuống trước mặt Văn Đan Khê bắt đầu ăn. Hắn ăn một miếng lại ngóc đầu lên nhìn cô một cái, nào ngờ người ta lại chẳng có phản ứng gì. Hắn thầm lẩm bẩm trong lòng, cổ hời tưởng lại tối qua có đắc tội gì cô không.

“Chàng ăn nhanh đi, buổi chiều còn phải tới thao trường luyện binh, đừng để lỡ chuyện công.” Văn Đan Khê nhìn điệu bộ của hắn thì hết chịu nổi, thò tay ra kéo nhẹ lỗ tai hắn. Cái nhéo tai này làm Trần Tín lập tức tìm thấy cảm giác tồn tại, mặt hắn cười tươi hơn hớn, trong lòng cũng không còn rối bời nữa.

Văn Đan Khê bước qua rót cho hắn một chén nước nói: “Chàng đừng có bản thân, kéo lát nữa có người bảo ta làm hư chàng.”

Trần Tín cầm đầu quét sạch mỳ tương trong bát như gió cuốn mây tan, quét miệng nói: “Nàng yên tâm đi, ta sẽ tuyên bố với họ. Người nào dám nói bậy nữa ta sẽ đánh hắn như từ.”

Nói rồi lướt nhanh như một trận gió tới thao trường.

Lúc Trần Tín chạy tới nơi thì binh lính trên thao trường đang đầm đìa mồ hôi tập luyện dưới cái nắng gay gắt. Vì có bài học đau thương đợt nọ, toàn quân Phá Lỗ đã rút được kinh nghiệm xương máu, họ thấm thía sự cách biệt quá xa giữa bản thân và Thất Từ, thế nên lúc huấn luyện càng tận tâm hơn. Mỗi ngày khi trời còn chưa tỏ thì trên thao trường đã chật ních người.

Lúc thư thả Văn Đan Khê cũng đi qua xem, lúc về Lý Băng Nhạn đã vô tình cảm khái rằng: “Nếu chúng ta cũng được như họ thì tốt biết mấy, lúc Thất Từ tới thì có thể chém giết thả cửa, đựng độ kẻ gian cũng đỡ phải luống cuống tay chân.”

Văn Đan Khê nghe xong lập tức rục rịch trong lòng, phải rồi, sao cô không nghĩ tới vấn đề này nhỉ? Phụ nữ cũng có thể luyện binh được mà, tuy không thể ra trận giết địch, nhưng chí ít cũng có thể bảo vệ bản thân. Suy nghĩ này vừa nảy lên trong óc thì đúng lúc Trần Tín tới tìm, Văn Đan Khê bèn đề xuất chuyện này với hắn.

Trần Tín nghe xong, phì cười thành tiếng, bắt chước cách cô làm với hắn, bóp bóp lỗ tai cô nói: “Nàng thấy chuyện luyện binh đơn giản như vậy sao, ta hỏi nàng nhé, binh sĩ nào có võ nghệ cao cường mà không phải luyện tập suốt bốn mùa Đông Hạ? Có khi phải bắt đầu tập từ nhỏ nữa kia, có người còn bước ra từ núi thủy chém giết, còn người bé tí ti như nàng đừng nói tới luyện binh, không chừng chỉ đứng xếp hàng cũng đã té xỉu.”

Văn Đan Khê hơi nản lòng, Trần Tín vòng qua trước mặt cô, đóng đưa cánh tay của mình nói: “Nàng cứ nhìn thử ta đi, từ năm mười tuổi ta đã bắt đầu theo nghĩa, à, sư phụ luyện công, để rèn sức hằng ngày ta phải điệu nguyên tảng đá to lên núi. Năm năm đầu, lưng của ta bầm dập tới nổi máu me be bết...”

Văn Đan Khê thờ dãi đau lòng nói: “Hóa ra khó tới vậy sao.”

Trần Tín vội dỗ cô: “Có ta bảo vệ nàng rồi, nàng còn sợ gì nữa.”

Văn Đan Khê cúi đầu lặng thinh, lẽ nào cô cứ dựa vào hắn che chở suốt sao?

Trần Tín cuống tới độ vô đầu bút tai, thầm hận mình miệng vụng không biết dỗ người ta. Hắn ghen cả buổi, thầm nảy ra một kế hoãn binh: “Thế này đi, nếu nàng muốn học thì ta sẽ dạy nàng cưỡi ngựa trước, sau đó bảo thợ mộc chế tạo một loại cung tên nhẹ để nàng luyện tập. Còn chuyện ra trận giết địch vẫn là chuyện của nam nhân.”

“Phải rồi, còn nữa, chẳng phải nàng biết y thuật sao? Nàng cứ dự phòng thật nhiều độc dược vào, tặc nhân vừa tới trước mặt thì nàng ném bột ra, độc

chết chúng.”

Trần Tín dịu dàng dỗ dành hồi lâu, lòng Văn Đan Khê mới sáng sủa lên chút chút. Vì chỉ được nghỉ một lát nên hân cũng không thể nán lại lâu, buộc lòng phải lưu luyến tạm biệt cô.

Khi quay lại thao trường hân đã trở lại với bộ dạng phấn chấn, thao luyện càng hăng hái hơn gấp bội, các binh lính cấp dưới ca thán không ngừng, bàn luận âm ỉ.

“Ta thấy ta cũng nên cưới vợ sớm thôi, người coi Đại đường già đi, mới ôm được vợ về mà tinh thần thể lực đã ghé góm hơn trước rồi.”

“Thế thế, nhưng khổ nỗi chúng ta toàn ế chồng ế vợ, về nhà chỉ biết ôm gối ngủ.”

...

Trần Tín nói được làm được, chưa tới hai ngày sau hân đã chọn riêng một con ngựa cái lùn để dắt tới dạy Văn Đan Khê cưỡi ngựa.

“Đừng sợ, nắm chặt dây cương. Đừng chạy vội cứ đi từ từ trước đã.”

Trần Tín ở bên dạy cô từng bước một, hân dạy rất kiên nhẫn, Văn Đan Khê học rất có tâm, hơn nữa con ngựa này rất ngoan hiền, cho nên Văn Đan Khê học cũng rất nhanh thành tài.

Hôm đầu tiên là đi vòng vòng tại chỗ thật chậm rãi, bữa thứ hai đã có thể giục ngựa chạy chậm rồi. Cô học xong lại làm sư phụ dạy Lý Băng Nhạn cưỡi ngựa.

Qua mấy ngày Trần Tín đã muốn dạy cho cô cưỡi khoái mã, Văn Đan Khê quyết định quăng con ngựa cái lùn qua bên, theo Trần Tín xuống đồng cỏ dưới chân núi.

Hai người cưỡi chung con ngựa đen của Trần Tín, thúc ngựa lao như bay giữa đồng bằng bát ngát, Trần Tín có ý đồ khoe tài cưỡi ngựa đỉnh cao của mình, vung roi vun vút giữa không trung, con ngựa đen to lớn lập tức phi hết tốc lực về phía trước.

Văn Đan Khê hét lên một tiếng, hai tay bấu lấy dây cương, Trần Tín thừa cơ ôm chặt lấy eo cô, nhỏ giọng dặn dò: “Nàng đừng siết dây cương, nếu không con ngựa sẽ lúng túng.”

Văn Đan Khê chẳng thể làm gì hơn là ôm ghì lấy cánh tay hân. Trần Tín cười gian xảo, hân cảm giác mình càng ngày càng thông minh. Hai người dựa sát vào nhau nghe tiếng gió thổi lướt qua ào ào, hai trái tim cũng bay bổng theo nhịp chạy.

Văn Đan Khê bỗng dung nhớ lại lần đầu tiên họ cưỡi ngựa cùng nhau. Lúc đó cô mặc chiếc áo khoác của hân, toàn thân ướt đẫm, ngồi trước người hân vừa ngượng ngùng mà lại luống cuống.

Trần Tín ghì nhẹ dây cương thả chậm tốc độ lại, đặt cằm mình lên đầu cô dụi dụi, thấp giọng nói: “Nàng đoán xem ta vừa nhớ gì?”

“Không biết.”

Trần Tín cười nhẹ đáp: “Ta đang nhớ lại lần đầu chúng ta cưỡi chung một con ngựa. Lúc đó, thật lòng ta chỉ muốn ôm nàng.”

“Lưu manh!”

“Ha ha.”

Bất giác Trần Tín càng ôm chặt cô hơn, Văn Đan Khê cảm tưởng như cả người mình đang ngồi trong đồng lửa, bỏng rát. Cô không chịu nổi vịn vào người, lí nhí kháng nghị: “Chàng đừng áp sát như vậy, nóng sắp chết rồi.”

Trần Tín cười trộm rồi hơi nói lỏng vòng tay, Văn Đan Khê vừa thở hắt ra một hơi thì hân lại bất thành linh ôm chặt lấy, còn nói với cái giọng hết sức vô lại: “Ta thả ra một lát rồi, hít thở không khí thì hết nóng.”

Con ngựa thả bước thong dong, thỉnh thoảng còn dừng lại gặm vài ngọn cỏ. Gió lướt qua thấm cỏ mềm gọn lên từng đợt sóng xanh biếc như thủy triều, nhấp nhô chạy mãi về phía xa xa. Bốn bề mênh mông vắng lặng, hai người cũng im lặng. Lúc này trong đầu Văn Đan Khê chợt nảy ra một câu đầy tính nghệ thuật: Khoảnh khắc là vĩnh hằng.

Trần Tín đột nhiên lên tiếng phá vỡ sự im lặng: “Đan Khê, nàng nghĩ Nhị đệ thế nào?”

Văn Đan Khê còn đang chìm đắm trong bầu trời của mình, đáp vội mà chẳng suy nghĩ gì: “A, tốt lắm.”

“Ừ, vậy đề Lý tỷ tỷ của nàng sánh đôi với đệ ấy thì sao?”

Trên mặt Văn Đan Khê giăng đầy mây đen, suy nghĩ của đồ đàn thối này lúc nào cũng dở hơi.

“Chuyện này... phải để cho họ tự nguyện.” Và lại hai người họ đều có quá khứ riêng nên tâm tư cũng phức tạp hơn người bình thường nhiều.

Trần Tín cười hi hi: “Đương nhiên chuyện này phải để họ tự nguyện, nhưng nàng cũng nên thường xuyên nhắc nhở, hai người đó đều là loại chậm lụt, đặc biệt là Nhị đệ không được thẳng thắn như ta đâu.”

Văn Đan Khê liếc xéo hắn, cái tên này càng ngày càng thích khoe khoang.

Văn Đan Khê hỏi tới: “Mà khoan, sao tự nhiên chàng lại nhớ tới chuyện này?”

Trần Tín ấp úng một lúc mới đáp: “Ta cảm thấy ôm nàng thế này, lòng cực kỳ cực kỳ dễ chịu. Sau đó ta sức nhớ Nhị đệ vẫn còn lẻ bóng một mình, nên ta cũng muốn cho đệ ấy nếm thử cảm giác này.”

Văn Đan Khê gật đầu coi như nhất trí.

Hai người rề rà suốt cả quãng đường, mãi tới lúc hoàng hôn mới về lại núi.

Hạ hắc tử vừa nhắc thấy Trần Tín đã báo ngay: “Tướng quân, Nhị tướng quân đang chờ ngài đó.”

“Sao.” Trần Tín giao ngựa cho Hạ hắc tử, nói với Văn Đan Khê một câu rồi định bước đi. Hạ hắc tử đột nhiên vỗ đầu một cái bổ sung: “Thuộc hạ quên mất, Nhị tướng quân cũng bảo Văn cô nương đi cùng.”

Văn Đan Khê hơi ngần ra, cô ngó qua Trần Tín, Trần Tín hào hứng nói: “Không hổ là lão Nhị, suy nghĩ đúng là chu đáo, Đan Khê, chúng ta đi thôi.”

Văn Đan Khê theo Trần Tín vào Tụ Nghĩa sảnh, bọn Mật Thạ và Hồng đại hồ tử đã ngồi chờ bên trong từ sớm. Tản Nguyên gật đầu cười với hai người coi như chào hỏi, rồi đưa một phong thư qua, Trần Tín nhận lấy, Văn Đan Khê cũng tới gần đọc chung với hắn.

Đây là thư cứu viện do tri phủ Dịch Châu gửi tới, nói rằng hai ngày trước đại quân Thát Từ đã kéo vào thành Dịch Châu, thế tiến công quá mạnh e là không cảm cự nổi, nên đặc biệt gửi thư cầu cứu tới Tướng quân các tuyến.

Tản Nguyên hỏi với giọng nghiêm trang: “Đại ca, huynh thấy việc này thế nào?”

Trần Tín cau mày trầm ngâm, lát sau mới cất giọng hỏi: “Hắn chỉ cầu cứu chúng ta thôi hay có những người khác nữa?”

Tản Nguyên cười khổ: “Đệ đoán là họ đã bủa lưới khắp nơi, dù sao Tướng quân trên danh nghĩa ở địa phận Dịch Châu đây rồi, có người nghe mà cũng có người không nghe lệnh chủ. Loại thư tín này phát đi một trăm có thể thu được vài người hưởng ứng thì cũng không tệ.”

“Nhị đệ thấy làm sao mới phải?”

Tản Nguyên đảo mắt lướt qua những người trong phòng, cao giọng nói: “Tạm thời chúng ta chưa bàn tới chuyện có cử viện binh đi hay không, mà đầu tiên ta muốn hỏi chư vị một câu, chư vị có muốn vui mình cả đời trên núi Nhạn Minh hay không?”

Mấy người vừa nghe câu này thì ngoảnh sang nhìn nhau, sau đó bắt đầu thảo luận.

Mật Thạ lên tiếng trước hết: “Ồ lại đây suốt đời cũng tốt chán, có vàng có bạc, có ăn có mặc, kệ trời kệ đất.”

Hồng đại hồ tử thì bảo: “Nhưng cứ kéo dài thế này mãi cũng không phải cách.” Quách Đại Giang cũng đồng tình với Hồng đại hồ tử.

Đến lượt Trần Tín, hắn không phát biểu ý kiến ngay như mọi khi mà lại liếc mắt nhìn qua Văn Đan Khê.

Mọi người che trán thở dài: “Mới bắt đầu thôi mà đã thế, sau này biết làm sao đây.”

Nhưng nói nào ngay họ cũng rất tò mò Văn Đan Khê sẽ nói gì, cho nên cùng nhau trợn to mắt nhìn cô lom lom, lặng thinh chờ cô mở lời.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

Edit: Yunchan

Trước mắt bao người thế này Văn Đan Khê cảm thấy vô cùng áp lực. Cô chẳng hiểu rõ tình hình, không thể nói linh tinh, đã vậy còn không thể không góp ý kiến. Cô cúi đầu suy nghĩ hồi lâu, rồi dùng giọng điệu từ tốn nói: “Ta sẽ nói vài câu theo suy nghĩ của mình. Ta thiên về hướng nên đi cứu trợ. Xét theo phạm vi hẹp, núi Nhạn Minh cách Dịch Châu rất gần, nếu Dịch Châu rơi vào tay Thát Từ, mà quân Phá Lỗ chúng ta đã mấy lần đối nghịch với chúng, sợ rằng tới lúc đó sẽ xảy ra rắc rối lớn. Xét theo phạm vi rộng, “*Thiên hạ hưng vong, thất phu hữu trách*”, cả tổ vớ làm sao có trứng lành. Vì

cái lớn hơn mà những người nhỏ bé như chúng ta không thể khoanh tay đứng nhìn. Về phần Nhị đệ hỏi về sau chúng ta sẽ ra sao, theo ta nghĩ chúng ta không nên nóng lòng nhất thời. Thiên hạ hiện tại quá loạn lạc, e là sẽ tới lúc lên tới đỉnh điểm cực loạn. Chúng ta chỉ cần tích lũy sức mạnh để chờ thời là được.”

Cô vừa nói dứt câu đã nghe Tần Nguyên lên tiếng tán thưởng: “Tẩu tử quả nhiên là hậu nhân của Bạch Thạch Công, nói một lời mở rộng tầm mắt. Thiên hạ hưng vong, thất phu hữu trách, rất hay.”

Văn Đan Khê nghệt ra, câu này ở đây không có sao? Còn Bạch Thạch Công kia là ai? Nghe giọng điệu của Tần Nguyên thì có vẻ người này có quan hệ với mình, nhưng cô lại không thể hỏi được. Thôi thì cứ thăm ghi lại trong đầu, để sau này tra lại.

Nghĩ tới đây cô vội và bổ sung một câu: “Ta suốt ngày ở đằng sau núi nên không hiểu nhiều về tình hình hiện tại, mọi người nên nghe ý kiến của Nhị đệ thì tốt hơn.”

Mặt Thạo reo lên: “Tẩu tử đúng là khiêm tốn. Ta thấy tẩu mới là người có học vấn xếp thứ hai trên núi, Hạ hắc tử phải dạt qua bên.”

Hồng đại hồ tử và Quách Đại Giang cũng đệm thêm vài câu phụ họa.

Trần Tín hưng phấn ra mặt: “Phải phải, nói hay lắm, phải nghe Nhị đệ nói.”

Văn Đan Khê nói câu nào cũng hay, nhưng hán thích nghe nhất là khi cô vô thức gọi Tần Nguyên là Nhị đệ, điều này chứng tỏ cô đã coi mình là nương tử của hán rồi, hề hề.

“Vậy mọi người cứ thương lượng tiếp nhé, ta đi chuẩn bị cơm tối đây.” Cô nên ngoan ngoãn lui ra ngoài thì hơn.

Văn Đan Khê vừa đi khuất, trên môi Tần Nguyên đã nở nụ cười nói: “Tẩu tử quả nhiên không phải người tầm thường, đại ca thật có phúc.”

Trần Tín hất đầu nói: “Giờ đệ mới biết sao, còn ta thì biết lâu rồi.”

Tần Nguyên chỉ cười không đáp.

“Nào, chúng ta bàn tiếp nên làm thế nào.”

Năm huynh đệ ngồi xuống nghị sự một lần nữa. Theo suy nghĩ của Trần Tín, nếu quyết định cứu giúp Dịch Châu thì cứ dẫn binh lao thẳng xuống núi, trực tiếp chém giết Thát Tử là được rồi. Còn tìm cách này nọ làm gì. Tất nhiên Mặt Thạo hết sức tán thành suy nghĩ này.

Tần Nguyên thì ngược lại, y suy tư giây lát, chậm rãi nói: “Đại ca, huynh hãy nghĩ kỹ lại đi, bây giờ huynh mang danh Tướng quân, ai cũng biết đó chỉ là hư danh mà triều đình dùng để bình định chúng ta. Không có binh lương và bổng lộc chưa tính, trong mắt người đời thật ra chúng ta vẫn là thổ phỉ. Chúng ta có giết bao nhiêu Thát Tử đi nữa thì cũng chẳng ai báo lên trên. Nói không chừng còn bị kẻ khác tranh công.”

Trần Tín tiếp lời: “Ta giết Thát tử là vì chúng đáng chết, chứ chẳng ham mê thứ công danh vứt đi đó, ai thích thì lấy!”

Tần Nguyên cười lãnh đạm: “Đại ca xem công danh như cặn bã thì tốt, nhưng chúng ta là nam tử hán đại trượng phu, hành sự đâu thể nào chỉ lo cái trước mắt, chỉ lo cho riêng mình, còn phải nghĩ tới từ tôn hậu thế chứ. Chúng ta đâu muốn cho thế nhi mình chẳng còn thể diện để bước chân ra ngoài, cũng đâu muốn cho miệng đời xi và con cháu chúng ta là tặc tử tặc tôn.”

Y vừa nói xong câu này, mọi người đều chùng xuống. Ai nấy đều có vẻ như đang nghĩ ngợi điều gì. Nhất là Trần Tín, hán vừa nghĩ tới chuyện Văn Đan Khê bị người đời gọi là tặc bà, con cái của họ sau này cũng bị gọi là tiểu tặc thì hán đã không chịu nổi.

Lần này hán là người dẫn đầu đập bàn tuyên bố: “Nhị đệ, đệ nói thế nào thì làm thế ấy!”

Ba người còn lại cũng tỏ rõ thái độ nhất trí.

Tần Nguyên thấy mình đã đạt được mục đích, thờ phào một hơi, sau đó nói một mạch suy nghĩ của mình: “Thành Dịch Châu tường cao bền chắc, dễ thủ khó công, Thát Tử khó lòng tấn công nổi trong chốt lát, hiện tại chúng ta không nên gấp gáp, mà nên vừa luyện binh vừa nghe ngóng tình hình. Âm thầm chuẩn bị lực lượng, đợi tới khi chín muồi sẽ dốc sức giáng cho bọn Thát Tử một đòn phủ đầu. Tới lúc đó, bách tính Dịch Châu nhất định sẽ mang ơn chúng ta, và chắc chắn thế nhân cũng thay đổi cách nhìn với chúng ta. Đó chính là lúc mà quân Phá Lỗ chúng ta xuống núi. Chuyện trước hết mà chúng ta cần làm chính là dẹp tan nạn cướp bóc ở Dịch Châu, ra tay xử lý những kẻ khét tiếng xấu xa, dọn dẹp tai họa cho bách tính. Như thế, vừa có thể luyện binh vừa có thể tích lũy lương thảo, đồng thời tung hỏa mù đánh lạc hướng Thát Tử, để chúng nghĩ rằng ta không xuất binh cứu viện Dịch Châu...”

Tần Nguyên diễn giải rất rành mạch, tư duy tinh tế, thứ tự lớp lang. Đương nhiên còn rất nhiều chi tiết Tần Nguyên chưa nói rõ, bởi y biết mấy người đang ngồi đây đều là đá tảng kém thông minh, e nói ra quá sớm họ lại bất cẩn tiết lộ chuyện cơ mật.

Trần Tín vỗ tay lên, nói khăng khải: “Được, cứ làm theo lời Nhị đệ.”

Rồi hán lại thăm than trong lòng, người đọc sách đúng là người đọc sách, nói năng bài bản đầu ra đó. Về sau hán nhất định phải chăm đọc sách hơn.

Đột nhiên hán sực nhớ tới câu Tần Nguyên đánh giá Văn Đan Khê, bèn hỏi: “Bạch Thạch Công mà Nhị đệ nói là ai thế?”

Tần Nguyên nhủ thầm nói: “Bạch Thạch Công chính là Văn Bạch Thạch nổi danh ở Bình Châu, vừa thạo sách lược vừa thông học vấn, có thể coi là tổ tiên của văn chương bản địa. Luận bối phận thì ông ta chính là đường thúc của tẩu tử, tẩu tử không kể với huynh ư?”

Trần Tín lắc đầu: “Chưa kể.”

Tần Nguyên ngẩn ra, rồi cười xòa: “Cũng do tẩu tử vốn khiêm tốn nên không thích khoe khoang đó thôi.”

Trần Tín cũng gật đầu đồng tình.

Năm người bàn xong chính sự, Tần Nguyên cũng thức thời đổi đề tài. Thành ra cả bọn lại tròng mắt lắng tai nghe một mình y diễn thuyết.

Đúng lúc này, Hạ hắc tử bên ngoài gõ cửa hỏi vọng vào: “Tướng quân, tẩu tử hỏi mọi người khi nào ăn cơm?”

Mặt Thợ vỗ bụng la lên: “Ăn ngay bây giờ, đói rồi ruột ròi!”

Trần Tín cũng tán thành với Mặt Thợ một cách hết sức tự nhiên. Hạ hắc tử phi nhanh xuống bếp chuyển lời. Văn Đan Khê cho người mang thức ăn và rượu lên, còn mình cũng bê một khay thức ăn về nhà.

Trần Tín ăn cơm xong với các huynh đệ, lại bắt đầu ngựa quen đường cũ đi dạo “Tiêu cơm”. Lúc này Văn Đan Khê đang vừa uống trà vừa xem địa đồ Dịch Châu, Trần Tín rón rén bước tới sau lưng cô, cả buổi vẫn không lộ mặt ra.

Văn Đan Khê tình cờ quay đầu lại ngó thấy Trần Tín thì giật thót tim, giận mắng: “Sao chàng không lên tiếng, muốn hù chết ta hả.”

Trần Tín tiện đà ngồi xuống cạnh cô, khó hiểu hỏi: “Sao nàng không ăn cơm chung với bọn ta?” Lúc ăn cơm không trông thấy cô thì hẳn lại thấy cơm không ngon như trước nữa.

Văn Đan Khê đáp nghiêm túc: “Có ta ở đó mọi người không tiện nói chuyện.”

Trần Tín gãi đầu, ừ một tiếng ừ rừ. Sau đó hắn kể lại chuyện mà họ mới bàn xong, Văn Đan Khê nghe mà thán phục Tần Nguyên quả là suy nghĩ thấu đáo. Thế nhưng, khi nghe họ vừa phải đánh thổ phi vừa phải đánh Thất Tử, lòng Văn Đan Khê lại bất giác quặn lên.

“Sao tự dưng nàng lại buồn?” Trần Tín nhảy bèn nhận ra sự biến đổi tâm trạng của Văn Đan Khê.

Văn Đan Khê lắc đầu nói: “Không có gì đâu, ta cũng hiểu thế này mãi không phải là kế lâu dài, nhưng ta sợ chàng gặp nguy hiểm nên lòng có hơi mâu thuẫn thôi...”

Trần Tín nghe cô lo lắng cho mình, lòng bỗng dâng lên dòng nước ấm. Hắn không cảm lòng được cầm lấy tay cô, cao giọng an ủi: “Nàng đừng sợ, sự phụ ta nói vào lúc chiến tranh, người càng không sợ chết thì càng không thể chết. Người càng nhát gan sợ chết thì càng chết nhanh.”

“Thật sao?”

“Tất nhiên. Phải rồi, thầy tướng số còn nói ta có thể sống tới tám mươi tuổi.”

Văn Đan Khê xì một tiếng bật cười, hờ hững là thầy tướng số, sao cái người này mê tín dữ thế.

Trong đầu Trần Tín chợt lóe lên tia chớp, hắn vỗ đùi đánh đét kêu lên: “Đúng rồi, nếu rảnh ta phải đi tìm thầy tướng số kia bảo ông ta xem tướng cho nàng mới được.”

Văn Đan Khê chỉ biết cười trừ.

Hai hôm sau, quân Phá Lỗ bắt đầu làm theo kế hoạch của Tần Nguyên, đánh trống khua chiêng sát phạt khắp nơi, trong nhất thời làm cả vùng Dịch Châu gà bay chó sủa. Chỉ nội trong một tháng ngắn ngủi mà thổ phi trong phạm vi trăm dặm, ai thuận thì đầu hàng, ngoan cố thì bị diệt. Đoàn quân Phá Lỗ hết như quả cầu tuyết ngày một bành trướng với tốc độ chóng mặt. Lương thảo và binh khí trong sơn trại càng chất cao như núi.

Cũng chính lúc ấy, trận chiến giữa quân thù thành Dịch Châu và Thất tử đã tới nước dầu sôi lửa bỏng. Quả nhiên không ngoài dự đoán của Tần Nguyên, tường thành Dịch Châu sừng sững bền chắc, Thất Tử công thành suốt nửa tháng ròng, tổn hao vô số binh mã nhưng vẫn không tài nào đánh hạ. Còn binh lính trong thành cũng đã mệt mỏi, hai phe rơi vào thế giằng co. Trong khi đó quân Phá Lỗ đứng ngoài cuộc thăm lạng đợi thời cơ, bất cứ lúc nào cũng có thể giáng cho bọn Thất Tử một đòn trí mạng.

Đúng lúc này, cơ hội tới. Dịch Châu bị vây hãm ngày thứ hai mươi, tri phủ Dịch Châu, Lưu Kiến nhân lúc đêm tối dắt díu vợ con bỏ thành chạy trốn. Thành Dịch Châu thành quân long thất thủ, binh sĩ mất hết ý chí chiến đấu, bách tính khủng hoảng tới tột độ. Lúc này không xuất binh thì còn đợi khi nào! Tần Nguyên nhận được tin này, quyết định thật nhanh, lập tức kéo quân tiếp cứu Dịch Châu.

Về phần Trần Tín đánh nhau với Thất Tử ra sao Văn Đan Khê không biết được. Cô lại thấp thòm ngóng tin trong núi suốt ngày đêm hệt như lần trước. Chẳng qua khác với sự bất an và lo lắng khủng hoảng lần trước, lần này trong lòng cô lại sinh ra cảm giác trấn định và chắc chắn hơn.

May thay nỗi lo của cô không kéo dài bao lâu thì Trần Tín đã gửi tin về, lần này hắn không làm thơ nữa mà viết chỉ chút đây cả hai mặt giấy:

“Quân Phá Lỗ rời núi Nhạn Minh, Nhị đệ hạ lệnh chia ra ba tốp, một tốp mai phục trên con đường mà Thát Tử muốn về nhất định phải đi ngang, một tốp núp trong rừng cây dưới thành Dịch Châu, tốp cuối giả làm quân chủ lực khiêu chiến Thát Tử. Thát Tử đánh bọn họ bỏ chạy, Thát Tử rút về, bọn họ lại trở lại khiêu chiến. Rốt cuộc Thát Tử dứt khoát không quan tâm tới nữa, dù khiêu chiến tiếp cũng mặc kệ. Lúc này Nhị đệ bảo chúng ta đột ngột xuất kích, Thát Tử trở tay không kịp nên bị chúng ta đánh cho tơi bời hoa lá, ầm ầm ào ào. Ta vẫn xông lên tiền tuyến, giết tới mấy trăm tên Thát Tử. Tay của ta lại bị thương, tới cái thìa cũng cầm không nổi. Chờ ta xử lý xong chuyện bên này sẽ đón nàng vào thành...”

Như mọi khi, ở cuối thư còn đệm thêm một câu: Hôm nay ta đã học thêm hơn năm trăm chữ. Ta tính đi tính lại, biết năm trăm chữ có thể viết được bức thư hơn một ngàn chữ, nàng biết nhiều chữ hơn ta, thư hồi âm phải viết dài hơn ta.

Văn Đan Khê đọc thư xong, cầm bút viết nhanh gọn: “Sau khi chàng đi rồi, mọi chuyện trên núi đều tốt hết... Chàng phải cẩn thận bảo trọng... Bên dưới lược bớt tám trăm chữ...”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55

Edit: Yunchan

Văn Đan Khê viết xong hồi âm thì dán kín phong thư lại. Sau đó cho người gọi Triệu Thất Cân vào để hỏi lại kỹ càng tình hình lúc đó. Tài ăn nói của Triệu Thất Cân khá là cao siêu, thuật lại màn đại chiến sống động y như thật, hết như đang diễn ra trước mắt vậy.

“Kể tới đoạn bọn cầu tặc Thát Tử bị quân ta quấy phá tới nỗi điên tiết, lửa bốc lên tận đầu mà không tài nào phát tác. Cuối cùng chúng quyết định bỏ mặc. Ngay giây phút ấy, các huynh đệ đang ẩn núp trong rừng đồng loạt tủa ra như mảnh hổ xuống núi, lao băng băng về phía bọn Thát Tử chém giết một trận tung bừng. Quang cảnh đó quả là trời chao đất đảo, cát bay đá chạy, núi lở đất mòn. Trần đại tướng quân phe ta làm tiên phong tả xông hữu đột, lao vào trại địch như thể chôn không người, đầu Thát Tử bị chặt phăng rơi ngổn ngang trên đất, lẳng lẳng lơ lơ hết như dưa hấu.

Quay lại với quân thủ vệ trên tường thành vốn đã khiếp đảm tới nỗi kinh hồn bạt vía, sắp tè ra quần tới nơi, chỉ còn nước đầu hàng để giao thủ cấp. Bọn họ vừa nhắc thấy quân ta, thì lập tức chân hết nhũn, lưng hết cong, các binh lính vục dậy tinh thần, đồng lòng gióng trống hò hét trợ uy cho quân Phá Lỗ phe ta. Về sau những binh sĩ to gan còn dứt khoát lao khỏi thành chung tay giết Thát Tử. Bọn Thát Tử bị phe ta thảo phạt tới nỗi như chó nhà chết chủ, bỏ chạy tán loạn. Tướng quân dẫn binh đuổi rất theo sau như hùm sói. Khi đuổi tới gò núi phía Bắc, quân sư dẫn theo binh mai phục ào ào tuôn ra, bọn Thát Tử lập tức rơi vào thế gọng kìm tiến thoái lưỡng nan, sau lưng là truy binh phía trước là phục kích... Cuối cùng, ba đạo quân của chúng ta hợp lại, tấn công thêm trận nữa khiến bọn Thát Tử thua xiểng liểng, sau đó đại thắng trở về. Lính thủ thành và dân chúng đồng thanh hô vang danh hào của quân Phá Lỗ. Than ôi, khung cảnh khi ấy mới ngao ngạt làm sao.”

Văn Đan Khê hỏi: “Ừm, vậy người của chúng ta thương vong có nặng lắm không?”

Triệu Thất Cân đáp tình bơ: “Chiến tranh làm sao không có thương vong! Nhưng tính ra vẫn chẳng đáng vào đâu so với bọn Thát Tử.”

Nói xong câu này hần mới chợt ý thức được Văn Đan Khê thật ra đang muốn hỏi Trần Tín có bị thương không. Hần cười hi hi bồi thêm: “Văn đại phu, cô cứ yên tâm đi. Tướng quân anh dũng thân võ, sao bị thương được chứ!”

Văn Đan Khê thờ phào một hơi, rồi như sức nhớ ra điều gì, cô hỏi tiếp với vẻ ngờ vực: “Nhưng chàng nói tay mình bị thương mà —”

“Hà...” Triệu Thất Cân há hốc mồm, thật tình hần không thấy Tướng quân bị thương mà.

Khó nổi bộ điệu lưỡng lự của hần khi lọt vào mắt Văn Đan Khê lại thành ra một nghĩa khác, trái tim mới thả lỏng lại bất ngờ xách lên, cô khấn cấp hỏi: “Có phải cậu gạt ta chuyện gì không?”

Triệu Thất Cân bỗng nhiên vỡ lẽ, cười xòa đáp: “Có lẽ Tướng quân muốn ổn định lòng quân nên mới không cho chúng ta biết mình bị thụ thương, nhưng mà nhìn qua thì thật sự không quá nghiêm trọng đâu, Văn đại phu cứ yên tâm đi.”

Văn Đan Khê gạt đầu vẫy tay ra hiệu cho hần lui xuống nghỉ ngơi.

Kể tới Trần tín, sau khi hần nhận được thư hồi âm thì cuống quýt xé phong thư ra ngay lập tức, sau đó lướt thật nhanh qua nội dung: “... Bên dưới lược bớt tám trăm chữ.”

Đếm đếm, mới hơn một trăm chữ. Nhìn lại lần nữa vẫn nguyên xi, lật qua mặt sau trống lơ trống lốc, không có chữ thì vẽ hình cũng được mà. Hần giận tới nổi đập mạnh bàn, hần mất cả đêm để viết thư cho cô, còn kỹ lưỡng sửa lại những chữ sai. Vậy mà kết quả lại nhận được một bức thư hồi âm lược bớt tới tám trăm chữ! Đúng là quá đáng ghê!

Lúc Tàn Nguyên đi vào thì bắt gặp cái mặt nhăn nhó cầm phong thư lật tới lật lui của Trần Tín.

Tần Nguyên nói với vẻ mặt tươi cười: “Đại ca...”

Trần Tín giấu phát thư vào trong tay áo, hỏi ỉu xiu: “Ừ, chuyện gì?”

Tần Nguyên lấy một bản danh sách đưa qua: “Tuy Lưu tri phủ bỏ trốn, nhưng những quan viên khác đều ở lại đây, đệ chỉ bỏ đi mấy tên gian xảo, số còn lại thì giữ lại cả. Dù sao đối với chuyện quản lý Châu quận huynh đệ chúng ta đều dứt đặc cán mai. Giữ lại những người này để nội bộ không đến mức rối loạn.”

Trần Tín nhìn sơ qua rồi một mồi nói: “Không cần hỏi ta, đệ xem rồi tự lo liệu là được.”

Tần Nguyên cố ý dừng lại giây lát, mới chậm rãi nói: “Còn một việc xin đại ca chỉ thị.”

Trần Tín khoát khoát tay: “Đệ nói hết một thể đi.”

Tần Nguyên toan mở lời thì Hạ hắc tử đã hối hả chạy vào thông báo: “Nhị đương gia, trên núi lại có tin.” Nói rồi dâng một phong thư lên, Tần Nguyên nghệt ra, ai viết cho y?

Y không rảnh suy nghĩ nhiều, nhanh chóng xé phong thư ra đọc qua thật nhanh, lúc đầu y kinh ngạc ra mặt, sau đó ra chiều suy tư, cuối cùng cười tới nỗi đập bàn.

Trần Tín liếc liếc, trong lòng cũng rất tò mò ai viết thư cho Tần Nguyên, bỗng dưng hần tỉnh sờ ngó thấy nét chữ quen thuộc, mắt tròn to hết cỡ, cất giọng hỏi: “Là ai viết thư cho đệ?! Mau đưa cho ta xem!”

Tần Nguyên đành phải giao bức thư cho hắn, Trần Tín giật phăng lấy đọc nhanh như gió, trong thư viết rằng Tần Nguyên phải hành động cẩn thận, đề phòng Thát Tử trả thù. Cũng kiến nghị họ hãy bảo quản thi thể của Thát Tử, có dịp thì bán lại cho quan viên ở các châu huyện lân cận, để họ lấy thủ cấp của Thát Tử lên triều đình tâng công. Những Thát Tử bất sống thì đừng giết, mà hãy để họ lao động, sau đó viết thư tới bộ lạc của tù binh Thát Tử, bảo họ mang bò dê hoặc kim khí tới trao đổi.

Trần Tín đọc tới tròn mắt há mồm, hóa ra Thát Tử còn có thể dùng theo cách này. Hắn nghiệm lại thật kỹ, chuyện mua thi thể Thát Tử để lĩnh công đúng là từng có thật, nhưng xưa nay họ chưa từng nghĩ tới chuyện bán. Sao cô luôn nghĩ tới chuyện kiếm tiền nhỉ, chẳng lẽ do phí chi dùng của cô quá ít? Nhưng việc này cô có thể tự nói với hắn mà, cần gì phải nói với Tần Nguyên?

Tần Nguyên sợ Trần Tín nổi điên bắt tử nên vội vã giải thích: “Tẩu tử vội vàng viết thư cho đại ca, còn suy nghĩ này mới nghĩ ra nên mới chia làm hai bức, và lại còn cho người khác trong núi chuyển đi. Nhưng kê ra thì hiểu biết của tẩu tử quả là khác thường.”

Trần Tín vẫn đang ghim chuyện lược bớt tám trăm chữ, hừ một tiếng cau kinh: “Phải, ngay cả viết thư cũng khác thường.”

Câu này lập tức khơi dậy trí tò mò của Tần Nguyên, nhưng y không hỏi thẳng mà khéo léo nói: “Vì sao đại ca lại tức giận như thế? Phải chăng trong thư tẩu tử có lòng nghi ngờ huynh?”

Trần Tín hừ mũi: “Phải thể còn may? Nàng ấy là đồ keo kiệt.”

“Sao, keo kiệt?”

Trần Tín dứt khoát phát tiết: “Nàng viết thư cho ta mà còn bớt xén, lược bớt rất nhiều chữ. Đệ coi —” Trần Tín chìa dòng cuối trong thư cho Tần Nguyên xem.

“Ha ha!” Tần Nguyên không kiềm được phá lên cười to.

Trần Tín càng tức hơn, thở phì phò nói: “Ta cho đệ coi để đệ cười à? Đệ mau nghĩ cách trị nàng cho ta.”

Tần Nguyên vội ngừng cười, nghiêm mặt đáp: “Đại ca hiểu lầm tẩu tử rồi.”

“Hừm?” Trần Tín ra bộ lắng tai nghe tường tận.

“Do tẩu tử sợ huynh đọc một nên mới viết ngắn gọn thể thôi.”

“À.” Trần Tín thấy lý do này cũng tạm chấp nhận được. Tâm trạng cũng dễ chịu đi trông thấy.

Tần Nguyên thấy hắn đã nguôi giận, bèn nhân cơ hội nói: “Chúng ta nên cấp tốc xử lý xong mọi chuyện trong thành, rồi sớm đón tẩu tử vào thành.”

Trần Tín gật đầu liên tục. Tần Nguyên nhanh chóng đi phân công nhiệm vụ. Hồng đại hồ tử tiếp quản kho thóc, Quách Đại Giang coi sóc binh khí, Mật Thợ thì dẫn người đi tuần tra các nơi. Còn chuyện bán thi thể Thát Tử thì Tần Nguyên giao cho Triệu Lục Căn lo liệu. Tiểu tử này lanh lợi giao hoạt, cực hợp với buôn bán. Về phần y và Trần Tín thì phụ trách sửa chữa tường thành, bố trí phòng ngự, đề phòng Thát Tử quay lại công thành.

Sau khi những việc này xử lý đầu vào đấy, Trần Tín cấp tốc cho người lên núi Nhạn Minh đón Văn Đan Khê vào thành.

Xe ngựa tới gần một ngôi nhà trong con ngõ của phủ nha thì chậm lại. Tòa nhà này là nơi ở của cậu em vợ Lưu tri phủ, sau khi cả nhà họ Lưu chạy trốn

đã được Trần Tín thu lại.

Xe ngựa chưa dừng hẳn thì Trần Tín đã lao tới vén nhanh màn lên. Những người khác cũng biết điều dạt ra xa.

Hai người nhìn nhau chăm chú, Văn Đan Khê đột nhiên cảm thấy hân hoan hơn trước đây rất nhiều. Trần Tín nhìn cô thì nghĩ cô gầy đi nhiều rồi.

“Tay chàng khá hơn chưa?” Văn Đan Khê vừa vịn tay hân xuống xe, vừa ân cần hỏi han.

“Đã khỏi rồi, rất linh hoạt.”

Hai người cùng bước vào trong viện, tòa viện ba gian, diện tích không lớn nhưng lại đẹp đẽ đầy sức sống. Trong viện trồng đầy hoa và cây cảnh, tháp thoáng bên trong là đình đài thủy tạ.

Trần Tín vừa đi vừa nói: “Nàng cứ ở tạm chỗ này trước, sau này sẽ đổi nơi lớn hơn. Ta đã cho người mua nha hoàn rồi, không bao lâu nữa nàng sẽ có cuộc sống tốt hơn trước.”

Văn Đan Khê nghe vậy thì khẽ chau mày, cô nhớ lúc học lịch sử thầy đã dạy, một trong những nguyên nhân khiến cuộc khởi nghĩa nông dân dễ thất bại là do giới hạn bản thân, họ quên mất chí hướng ban đầu, tới khi đạt thành thì bắt đầu vui chơi hưởng lạc không biết tiến thủ, cuối cùng trở nên tham lam đáng trách hơn cả giai cấp bóc lột mà họ từng phản kháng. Mong rằng các huynh đệ Trần Tín sẽ không rơi vào vết xe đổ của người xưa.

Tâm tư Văn Đan Khê rối rắm, nhưng cô nhìn thấy dáng vẻ hào hứng của Trần Tín thì không thể gọi vào chậu nước lạnh, thậm hạ quyết tâm sau này phải giảng đạo cho hân dần dần.

Trần Tín thấy Văn Đan Khê chau mày có vẻ ưu tư, hỏi với giọng khó hiểu: “Nàng sao vậy?”

Hân cố sức suy nghĩ hồi lâu, cho là mình bất cẩn làm cô hiểu lầm, lật đặt giải thích: “Nàng yên tâm đi, ta đã nói với nha bà rồi, nàng cứ việc chọn nha hoàn xấu nhất, để khỏi phải bất an với ta.”

Văn Đan Khê: “...” Sao suy nghĩ của hân lúc nào cũng dở hơi thế hả?

Văn Đan Khê ngẫm nghĩ giây lát, cuối cùng quyết định nói trắng ra để hân đỡ nghĩ linh tinh.

Cô nhanh chóng cân nhắc từ ngữ, dùng cách nói thật thà nhất để mở lời: “Chàng muốn ta sống tốt, ta vui lắm. Nhưng mà, ta cũng thấy bất an.”

Trần Tín khó hiểu hỏi lại: “Sao nàng lại bất an? Từ lúc ta vào thành tới giờ chưa từng nhìn ngó nữ nhân nào khác, không tin nàng cứ hỏi bọn Nhị đệ thì biết. Trong doanh của ta tới ngựa cũng là đực.”

Văn Đan Khê dở khóc dở cười, cô tranh thủ tiếp luôn: “Ta bất an không phải vì chuyện đó, mà ta sợ mình ham mê hưởng lạc khiến chàng trở nên tham lam vợ vệt của cái, cuối cùng trở thành kẻ bị người đời phỉ nhổ như bọn tham quan chuyên hà hiếp bách tính.”

Trần Tín im lặng trầm tư hồi lâu, rồi ngẩng đầu đáp: “Ta hiểu ý nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56

Edit: Yunchan

Tuy Trần Tín không đọc nhiều sách, nhưng trước đây trong sổ bằng hữu của sư phụ có một thuyết thư, Trần Tín thường nghe ông ta kể vài câu chuyện, thiên về các sự tích anh hùng hảo hán chém chém giết giết, thế nên ý của Văn Đan Khê hân tự nhiên hiểu được.

Văn Đan Khê thấy hân đã rõ ý mình thì không nói nữa. Xét lại thì mọi thứ chỉ mới bắt đầu, từ từ rồi sẽ tới. Nghĩ đến đây, cô bước lên chủ động kéo tay Trần Tín cười nói: “Đi thôi, ta cũng hơi mệt rồi, vào nhà nghỉ ngơi chút đi.”

Trần Tín cười ngốc, hai người dắt tay nhau vào nhà.

Trần Tín vừa vào đã hấp tấp rót ngay cho Văn Đan Khê chén nước, Văn Đan Khê uống trà, nhân tiện giao phó đại khái chuyện trên núi lại cho hân: “Tuy chúng ta chiếm được Dịch Châu, nhưng tục ngữ có câu thỏ khôn có ba hang, chúng ta cũng không nên đánh mất tổ ban đầu được. Lúc gần đi ta đã sắp xếp người xong xuôi, để họ coi chừng cẩn thận. Băng Nhạn tỷ cũng ở lại đó giúp xử lý chuyện trên núi.”

Trần Tín vừa nghe tới Lý Băng Nhạn bèn nhớ ngay tới hôn sự của Tần Nguyên, nói: “Đôi người khác trông nom son trại để Lý Băng Nhạn vào thành thì hơn.”

Văn Đan Khê hơi lưỡng lự, lần trước đụng phải cô nhân ở Dịch Châu, ai biết được có đụng lại lần nữa hay không?

“Việc này sau này hãy bàn tiếp đi.” Nên hỏi ý của tỷ ấy nữa.

Văn Đan Khê bàn giao xong mọi chuyện, cầm bàn tay hấn quan sát kỹ hồi lâu, hỏi: “Chẳng phải chàng nói tới thì cũng cảm không nổi sao? Ta thấy vết thương lành hết rồi mà.”

Trần Tín toan rút tay về nhưng lại sợ cô hoài nghi, giải thích quanh co: “Đại khái là đụng phải gân cốt, tới lúc ăn cơm thì cái thìa lại rớt xuống.”

Văn Đan Khê hé môi cười, cái tên này càng ngày càng gian xảo.

Nụ cười này của cô làm toàn bộ xương cốt của Trần Tín tan chảy, trống ngực lại bắt đầu khua lên thình thịch.

Văn Đan Khê nghỉ ngơi một lát mới nói tiếp: “Chàng dẫn ta ra ngoài đi dạo đi, lúc tới đây xe ngựa chạy nhanh quá, ta chưa kịp thấy gì hết.”

Trần Tín bất giác cau mày: “Là ai đánh xe? Ta phải dạy dỗ hấn một trận.”

Văn Đan Khê cười nói: “Chàng dạy người ta làm gì, là ta bảo người ta chạy nhanh để gặp chàng sớm hơn thôi.”

“Ha ha.” Trần Tín nghe được câu này thì lòng mừng như phát điên.

Hai người nói xong là đi ngay, chậm rãi ra khỏi con hẻm nhỏ đằng sau đường cái. Dịch Châu vốn là thành thị bậc trung, hơn nữa có không ít phú thương đại hộ chuyên đi, cho nên trong thành đã tiêu điều đi rất nhiều so với lần trước cô tới đây.

Đi mấy bước cô chợt chỉ vào mấy căn nhà trống ở góc Đông Nam hỏi: “Chỗ đó đều thuộc về quan phủ cả sao?”

Trần Tín gật đầu: “Dù sao cũng vô chủ, cứ dùng tạm là được.”

Văn Đan Khê gật đầu: “Cũng tốt, nếu sau này chủ nhân trở về thì đưa thêm tiền thuê nhà cho họ là được rồi. Ta muốn mở y quán ở đó.”

“Ừm, nàng muốn làm gì thì làm đó.”

“Nhưng mà, nàng...” Trần Tín sờ ột, muốn nói lại thôi, còn không ngừng ghé mắt thăm dò sắc mặt của Văn Đan Khê, trông điệu bộ muốn nói lại không dám nói đến là tội.

“Chàng sao thế? Có chuyện gì cứ nói đi.”

“Được rồi, ta nói ra nàng đừng giận.”

“Chàng nói đi.”

“Nàng có thể đừng chữa bệnh cho nam nhân không, nhất là nam nhân trẻ tuổi...”

Trần Tín dè dặt nói ra lời, hấn nhớ rất rõ, trước đây Văn Đan Khê xem bệnh cho lão Tam, lão Tam phải cời trần trùng trục. Nghĩ lại mà thấy lòng khó chịu không tả nổi, hấn còn chưa bao giờ cời sạch như vậy trước mặt cô.

Mặt Văn Đan Khê đen sì. Trần Tín thấy sắc mặt cô xấu đi, vội bồi thêm: “Nàng có thể tuyển thêm mấy đại phu, bình thường do họ tới xem bệnh, bệnh nào họ không xem được thì tìm nàng. Ừm, cũng không phải không thể xem cho tất cả nam nhân, mấy người ngoài tám mươi hoặc dưới tám tuổi cũng có thể.”

Văn Đan Khê mặc kệ hấn, bước nhanh tới trước.

Trần Tín thấy dáng vẻ này của cô, bắt đầu hốt hoảng, quyết tâm ban đầu đã dần lung lay, rốt cuộc hấn đầu hàng: “Được rồi, nàng đừng giận, nàng muốn thế nào thì được thế ấy.”

Văn Đan Khê suy nghĩ giây lát, gật gù đầu nói: “Ừ, cách chàng nói cũng tạm ổn, để ta nghiệm lại chút đã.”

Thật ra cô cũng biết khả năng của mình có hạn, bản thân chỉ am hiểu ngoại khoa, còn trung y chỉ là nghề tay trái mà thôi. Chưa kể ở đây không có dụng cụ khoa học hiện đại hỗ trợ, bản thân chẳng tài nào phát huy hết khả năng được, kém xa những người chuyên về Trung y ở đây.

Trần Tín không ngờ Văn Đan Khê lại chịu nghe hấn, vẻ tủi thân trên mặt lập tức tan thành mây khói, kiểm lòng không nổi thốt ra một câu: “Đan Khê, nàng thật tốt.”

Hai người tiếp tục đi dạo, đi hơn nửa bước thì trông thấy một tòa lầu lầu trước mặt, lòng Văn Đan Khê khẽ động, cô ngoảnh sang Trần Tín nói: “Ta nghĩ chúng ta nên mở lại hai tòa lầu trong thành để cho Triệu Lục Cân quản lý, đồng thời tìm hiểu tin tình báo luôn thể.”

Trần Tín suy nghĩ một chút, gật đầu khen: “Đầu óc nàng đúng là lanh lợi, nàng nói sao thì làm vậy.”

Hai người đi dạo hết hai con phố chính, rồi mới đi men theo ngõ nhỏ quay về. Chuyến đi này có kha khá thu hoạch, lòng Văn Đan Khê vui vẻ tung bừng nên cười đùa với Trần Tín không ngớt. Trần Tín thấy cô vui thì lòng cũng lâng lâng theo.

Hai người nói cười say sưa, không để ý tới một bóng người đang lén lút bám theo với khoảng cách không xa.

Dần dần, Trần Tín cũng nhận ra có điều bất thường, hần bước tới vài bước rồi bất ngờ dừng lại, quay phắt đầu, tóm lấy người bán hàng rong gần nhất, lớn tiếng hỏi: “Nói, người theo chúng ta làm gì?!”

Người bán hàng rong hoảng tới nỗi chân run lập cập, nói lắp bắp: “Tiểu nhân không, không theo nhị vị, là tiểu nhân trùng hợp đi ngang qua đây thôi. Con hẻm này tiểu nhân hay đi qua.”

Văn Đan Khê quan sát người bán hàng rong, người này là một hán tử trung niên sắc mặt ngăm đen, nhìn qua không giống với phường gian trá. Cô vội vàng ngăn Trần Tín lại, hỏi với vẻ ôn hòa: “Vị đại ca này, huynh có nhìn thấy ai đi theo chúng ta không?”

Người bán hàng rong nghĩ ngợi giây lát rồi nói: “Có có, lúc nãy vừa vào ngõ ta có thấy một người lén bám theo. Nhưng sau đó thì biến mất lúc nào không hay.”

Văn Đan Khê nói với Trần Tín: “Có lẽ chính là người đó, chúng ta đừng vu oan người tốt.”

Trần Tín đành phải nói lòng tay, Văn Đan Khê thuận miệng trấn an người bán hàng rong vài câu rồi tiếp tục theo Trần Tín về nhà.

Lần này Trần Tín cảnh giác hơn rất nhiều, thỉnh thoảng dọc đường còn ngoái đầu lại kiểm tra.

Vừa cảnh giác vừa dặn dò luôn miệng: “Sau này nằng đừng ra ngoài một mình, nơi này ít nữ nhân, mà nằng lại xinh thế này, phải đề phòng người xấu.”

Văn Đan Khê bật cười, quả nhiên tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, cô thế này mà cũng tính là xinh sao.

Cô đùa: “Chưa chắc người đó bám theo ta, biết đâu bám theo chàng thì sao.”

Trần Tín buồn cười nói: “Hần theo dõi một đại nam nhân làm gì? Cho dù muốn cướp tiền thì cũng không chọn ta. Nói chung sau này nằng phải cẩn thận, ta sẽ chọn vài thị vệ cho nằng.”

Nói rồi hần bắt đầu suy tính tới chuyện chọn lựa thị vệ, nghĩ tới nghĩ lui vẫn thấy không ổn. Không phải võ nghệ không tốt, thì cũng là người chưa đủ xấu.

Trần Tín nhìn sơ qua ngõ hẻm vắng tanh không người qua lại, rồi nhìn Văn Đan Khê đang bước đi bên cạnh, mặt bỗng đỏ lên bất thường. Hần ngấm nghĩa một hồi, lòng can đảm nổi lên, giang rộng hai tay ra bẻ bóng Văn Đan Khê lên, Văn Đan Khê hơi vùng vẫy, mắng: “Giữa ban ngày ban mặt, chàng muốn làm gì hả, mau thả ta xuống.”

Trần Tín cứng đầu nói: “Ta thấy nằng đi đường mệt mỏi nên mới bế nằng. Hơn nữa ở đây đâu có ai.”

Văn Đan Khê không giãy nữa, dùng tư thế thoải mái nhất tựa hần vào ngực hần, còn nắm tay thành hai quả đấm nhỏ đấm bình bịch không ngừng, Trần Tín lại thấy ấm áp không gì bằng, cười tới nỗi sáng lạng.

“Đan Khê, ngày nào ta cũng muốn ôm nằng thế này.” Trần Tín đỏ mặt thốt ra một câu.

Văn Đan Khê đùa giỡn cô áo của hần, nhỏ giọng nói: “Chẳng phải bây giờ chàng đang ôm à?”

Trần Tín đột nhiên lắc đầu thờ dài: “Ta thấy ở trên núi tốt biết bao nhiêu.”

“Sao vậy? Chàng không thích ở đây sao?” Có đôi khi Văn Đan Khê thật tình không theo kịp tư duy của hần.

Trần Tín dẫu môi, bắt mắt nói: “Ở đây không có núi, ở đâu cũng toàn là người, sau này ta làm sao cồng nằng.”

Văn Đan Khê thộn mặt ra, được rồi, cô không nên lấy dạ người thường đo bụng người ngốc.

Hai người đang rì rầm trò chuyện vô cùng thân mật, đột nhiên một cánh cổng lớn dang trước bất ngờ mở toang, sau đó bốn năm nữ nhân lưng hùm vai gấu tủa ra, không sai, chính là nữ nhân.

Nữ tử dẫn đầu khoác lên người bộ y phục đỏ chót, thân cao chín thước, đô con lực lưỡng, mặt mày ngăm đen, mắt tỏa hung quang, tay cô ta cầm một cây thiết côn cỡ bự, hét lớn một tiếng: “Tặc nhân to gan dám đoạt nữ tử Đại Lương, mau thả cô nương đó xuống ngay!”

Hai người bị cái màn bất thành linh này làm giật mình, Văn Đan Khê vội vàng muốn xuống, nhưng Trần Tín vẫn ôm khư khư cô không thả, hần lạnh lùng nhìn nữ nhân trước mắt, nói: “Các cô đứng là ăn no hết việc, ta bế nương tử mình thì liên quan gì đến các cô!”

Văn Đan Khê cũng lật đặt giải thích quan hệ giữa mình với Trần Tín, nào ngờ những cô nương kia hoàn toàn không tin: “Bề ngoài người dị dạng thế kia khẳng định là Thát tử, sao có cô nương nào chịu gả cho người hã, bảo đảm là người dùng thủ đoạn đen tối nào để bức cô nương người ta chứ gì!”

Trần Tín tức tới cực độ, nếu đôi phương không phải nữ nhân thì hẳn đã một cước đá văng từ lâu rồi.

Văn Đan Khê giãy dụa bước xuống, vừa muốn bước lên giải thích với những cô nương thấy chuyện bất bình rút đao tương trợ, ai dè trong ngõ nhỏ lại vọng tới tiếng la của Mặt Thạo: “Sao hả, giữa ban ngày ban mặt mà có một ổ nữ thổ phi hả! Đại ca đại tẩu, hai người cứ đi đi, để đệ xử lý mấy bà nương này cho.”

Nữ tử hồng y xì một tiếng, mắng trả: “Ngươi mới là thổ phi, ta thấy đồ nhãi con ngươi chán sống rồi!”

Trần Tín quay đầu lại nhìn thoáng qua, hừ một tiếng rồi tiếp tục bẻ bông Văn Đan Khê lên, sai bước đi tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57

Edit: Yunchan

“Không sao thật chứ? Mấy cô nương kia trông rất hung dữ.” Văn Đan Khê có vẻ lo lắng.

Trần Tín cười tự tin: “Nàng đừng coi thường lão Ngũ, nếu cả mấy cô nương kia mà đệ ấy còn không đánh bại được thì còn làm ăn gì nữa.”

Trần Tín vừa dứt câu đã nghe giọng oang oang của Mặt Thạo vang lên đằng sau: “Tặc bà kia, ta là đại nam nhân không thèm động thủ với cô, thế này đi, nếu trong vòng mười chiêu, gậy của cô có thể đánh tới ta thì cô thắng.”

Một giọng nữ tục tăng mắng lại xa xa: “Đồ Vương Bát thối, lão nương đây chả cần ngươi nhường. Xem chiêu của ta đây!” Tiếp theo đó là tiếng đập nhau chí chóe.

Văn Đan Khê đang nghe chăm chú thì Trần Tín bỗng cúi đầu xuống, dùng đầu lưỡi vén một lọn tóc rối trên trán của cô qua bên, miệng còn biện minh: “Ta không dùng tay được, hi hi.”

Cái mặt cười này của hắn nhìn hết như con mèo chôm được thịt, vừa phơn chí nếm lại cảm giác, vừa thận trọng quan sát sắc mặt của chủ nhân. Văn Đan Khê chợt hiểu tại sao mình lại thấy hắn giống mèo con, đôi mắt màu lam mờ to như bảo thạch vừa góc vừa tròn. Người này ghê gớm thật, không làm cô liên tưởng tới cún thì cũng là mèo. Lẽ nào thuộc tính động vật trên người hắn quá nặng sao?

Văn Đan Khê phì cười, duỗi tay ra bóp mũi hắn. Trần Tín thấy mình phá rào mà vẫn không bị mắng, lòng hắn bỗng mềm ra, sướng ron. Hắn càng được nước lán tới, lấy mũi dụi vào ngón tay cô như đòi nghịch. Cứ thế hai người đùa giỡn âm ỉ hết như hai đứa trẻ.

Ra khỏi con hẻm, người đi đường dần nhiều hơn. Trần Tín phải miễn cưỡng thả cô xuống.

“Đan Khê, chúng ta quay lại ngõ đi dạo thêm lần nữa đi?” Trần Tín nhìn dòng người tấp nập trên đường, đột nhiên dừng lại không chịu bước tiếp.

“Chàng không thấy mệt sao, ngốc.”

“Không mệt, không mệt chút nào.” Trần Tín nhìn cô mong đợi.

Văn Đan Khê đành mặt nói: “Bọn Nhị đệ đang bận tới mất tới mũi, còn chúng ta thì đi dạo ở đây, để họ biết thì không tốt đâu. Chẳng bao lâu sẽ có người bảo chàng mãi mê trụy lạc không có chí tiến thủ này nọ cho xem. Đi mau đi mau, xử lý công vụ cho tốt vào đi, tới tới ta sẽ làm đồ ngon cho chàng.”

Văn Đan Khê cảm tưởng như mình đang dỗ trẻ con. Trên thực tế, sau khi hai người xác định quan hệ thì biểu hiện của Trần Tín càng ngày càng giống y như trẻ con. Hắn giờ trò gian xảo bằng cách của trẻ con để thử phản ứng của cô, nếu như cô không phản đối thậm chí còn đáp lại, thì thế nào hắn cũng lần thêm một bước, nếu cô có hơi nổi cáu thì hắn sẽ dừng lại ngay. Còn nếu cô bận chuyện của mình không rảnh chơi với hắn thì hắn sẽ hết sức bất mãn, sau đó nhảy qua nhảy lại, vồn tới vồn lui để gọi sự chú ý của cô. Điều này làm Văn Đan Khê thật muốn dờ khóc dờ cười.

Trần Tín thấy mặt Văn Đan Khê lộ ra vẻ bất đắc dĩ, vội nói: “Ừ, nàng nói rất có lý, ta đâu nói là không về, ta chỉ đang nghiệm lại lời nàng thôi.” Chẳng hiểu sao hôm nay hắn chẳng muốn rời cô một giây nào.

Văn Đan Khê mỉm cười đáp: “Vậy mới đúng, chúng ta đi thôi.”

Trần Tín bí xị: “Được rồi được rồi, chúng ta về.”

Hai người định cất bước, chợt nghe Mặt Thạo kêu với theo ở phía sau: “Đại ca chờ chút đã!”

Hai người cùng ngoái đầu lại, thấy Mặt Thạo áo quần tả tơi thờ hồng hộc chạy tới nơi, Trần Tín thấy thế, sắc mặt khê biến, ngạc nhiên hỏi: “Ngũ đệ, chuyện gì vậy? Cô nương kia coi trọng đệ nên xé xiêm y của đệ tại chỗ à?”

Mặt Thạo hết chịu nổi, trợn trắng mắt, nổi điên: “Không phải cô ta xé mà là chó nhà cô ta xé. Kiểu người gì không biết, đánh không lại thì thả chó cắn. Con chó điên cứ nhấm óng quần người ta mà phập, nếu đệ không chạy lẹ thì mất quần luôn rồi.”

Nói rồi hần nhìn qua Văn Đan Khê cười ngượng.

Ba người cùng quay về. Trần Tín đưa Văn Đan Khê về nhà xong thì dẫn Mặt Thạo nhanh chóng về lại phủ nha. Lúc sắp đi, trên mặt còn tỏ vẻ không tình nguyện.

Bọn họ vừa đi Văn Đan Khê đã nhanh nhẩu bắt tay vào việc của mình. Dịch Châu giờ đây hoang tàn đổ nát, có rất nhiều chuyện đang đợi để xử lý, Tân Nguyên càng bị công việc quay cuồng như chong chóng. Văn Đan Khê không tiện làm phiền y, nên khi trở về đã gọi thẳng Triệu Lục Căn tới bàn chuyện thành lập tửu lâu, Triệu Lục Căn biết bản thân được trọng dụng thì mừng rỡ cực kỳ.

Văn Đan Khê đề xuất: “Mở tửu lâu này, một là vì kiếm ít chi dùng hàng ngày, hai là để tiện thăm dò tin tình báo, trong tửu lâu có nhiều khách từ nam chí bắc tới lui, đủ mọi loại người, tin tức vừa đa dạng vừa hỗn tạp, cho nên hòa kẻ nhất định vừa phải có mắt nhìn vừa phải lạnh lợi, tốt nhất là phải biết chữ. Nếu cậu chọn được người nào thích hợp thì cứ báo với ta.”

“Tiểu nhân hiểu rồi, phu nhân. Tiểu nhân nhất định cố gắng hết sức.”

Văn Đan Khê gật đầu hài lòng: “Sau này ta còn phải bận nhiều chuyện khác, nên chuyện tửu lâu này giao hết toàn quyền cho cậu, chưa làm bao giờ cũng không sao, chỉ cần học là được rồi. Cậu bớt ít thời gian đi tìm hiểu xem chọn chỗ nào là tốt nhất nhé.”

Triệu Lục Căn vui vẻ ra mặt, vâng dạ lui ra.

Triệu Lục Căn đi chưa bao lâu thì Lý thẩm đã dắt Tôn nha bà và mấy nha hoàn vào.

Văn Đan Khê thăm cảm thán, những nha đầu này đúng là đặc sắc hết chỗ chê, có béo tròn đen đúa, có lực lưỡng cao to, thậm chí trên mặt một người còn có bớt dài. Thảo nào Trần Tín bảo cô cứ yên tâm, chuyện này đúng là làm khó cho nha bà.

Cơ mà, Văn Đan Khê chỉnh lại nét mặt rất nhanh, mỉm cười chào hỏi: “Tôn đại nương vất vả rồi, mau ngồi xuống uống miếng nước đi.”

Tôn nha bà khách sáo một hồi cũng ngồi xuống, cười híp cả mắt nói: “Ai dè người nào cũng khen phu nhân trông như thiên tiên, hôm nay lão nhân được tận mắt mới biết quả là trăm nghe không bằng mắt thấy.”

Văn Đan Khê cười trừ, nhìn lướt qua những nha hoàn kia, nói: “Đúng lúc ta cần vài người làm việc tay chân, nhờ đại nương chọn giúp.”

Tôn nha bà nói vội: “Mấy người này ấy mà, tuy tướng mạo hơi bình thường, nhưng ai cũng chịu thương chịu khó. Phu nhân cứ xem thử chút đi, nếu không hài lòng ta sẽ đổi lại.”

Văn Đan Khê nhìn những người đó với vẻ mặt ôn hòa, nói: “Các cô hãy giới thiệu bản thân chút đi.”

Thật sự cô không quen việc mua bán người này, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, về sau cô muốn làm việc gì mà bên cạnh không có ai giúp đỡ thì cũng khó, và lại nếu cô không mua họ thì cũng có người khác mua thôi. Chỉ cần sau này cô đối xử tốt với họ là được rồi, cứ coi như mình nhập gia tùy tục vậy.

Văn Đan Khê vừa dứt lời, những cô gái này nhìn nhau một lát, cuối cùng người béo tròn đen đúa bước lên khom lưng thi lễ trước tiên: “Muội là Hắc Nữ, năm nay mười lăm tuổi, người Thanh Châu, mùa xuân năm nay vừa chạy nạn tới đây.”

“Muội là Tráng Nha...”

“Muội là Xuân Thảo...”

Mọi người giới thiệu bản thân xong, Văn Đan Khê hỏi qua loa vài vấn đề rồi giữ lại hết. Trong đó Hắc Nữ, Xuân Thảo và Tráng Nha ở lại trong viện của cô, những người khác thì được Lý thẩm và Vương thẩm dẫn đi chỉ việc. Tất cả đều không đổi tên, vẫn dùng tên cũ.

Tôn nha bà ngồi một lát cũng cáo từ ra về.

Liên tiếp mấy ngày sau, Văn Đan Khê bận tới bù đầu, vừa phải hướng dẫn cho những nha hoàn và sai vặt mới tới, vừa phải thu xếp chuyện y quán và tửu lâu. Chuyện nào chuyện này đều đổ ập tới cùng lúc.

Tửu lâu đã chọn được chỗ, ngay trên trung tâm con phố lớn Bình An, vì đã có sẵn mặt tiền cửa hàng nên chỉ lắp đặt dụng cụ sơ sơ là có thể khai trương, tửu lâu khai trương, người mừng nhất chính là Mặt Thạo.

Hôm đó Văn Đan Khê đang chỉ huy nhóm Xuân Thảo quét tước sân, thì bỗng nghe bên ngoài chí chóc ầm ỉ.

Sau đó tiếng của Triệu Lục Căn vọng vào: “Ngươi thập thà thập thò ở đây làm gì hả?... Ngươi bớt nói nhảm lại cho ta, vào gặp phu nhân nhà ta rồi hăn nói!”

Chẳng bao lâu sau đã thấy Triệu Lục Căn xách một nam tử áo xám vào sân.

Triệu Lục Căn ném phịch người này xuống trước mặt Văn Đan Khê, lạnh giọng nạt: “Quỳ xuống! Nói, tại sao lên la lên lút ngoài cửa, rồi cuộc ai phải người tới đây? Nếu người không nói thật thì đừng trách ta không khách sáo!”

Văn Đan Khê đánh giá người trước mặt thật kỹ, hấn trạc hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, vóc dáng cao gầy, vai sụp, cặp mắt nhỏ thỉnh thoảng lóe lên tia gian xảo, khiến người ta vừa nhìn qua đã không có thiện cảm.

Văn Đan Khê suy nghĩ một hồi, lạnh lùng hỏi: “Người tên gì, từ đâu tới? Tại sao lại lảng vảng ở cửa nhà ta? Nếu không nói rõ thì ta sẽ đưa người lên quan!”

Người nọ lên quan sát Văn Đan Khê, la lớn: “Xin phu nhân tha mạng, giá nào cũng đừng đưa ta lên quan.”

Văn Đan Khê để ý thấy tuy người này la hét tha mạng, nhưng trong mắt lại hoàn toàn không có vẻ sợ sệt, trái lại còn có cảm giác thờ ơ.

Lòng Văn Đan Khê trời dậy dự cảm không lành, cô quay sang nói với Triệu Lục Căn: “Lục Căn, nếu hấn không chịu nói thì cứ đưa lên quan, ta thấy vẻ mặt người này rất gian tà, e là kẻ cắp chuyên nghiệp, cứ đưa lên quan phủ rồi đánh hấn sáu mươi đại bản trượng trước đi.”

Tới tận lúc này nam tử áo xám mới sợ hãi thật sự. Nếu bắt hấn ăn sáu mươi đại bản trượng thật, thì cái mạng con cũng hấn đi tong mất. Thế là hấn hót hải lớn tiếng nói: “Phu nhân, tiểu nhân không phải kẻ trộm, tiểu nhân là thân thích trong nhà phu nhân.”

“Gi cơ? Thân thích?” Văn Đan Khê cứng người, chẳng lẽ là nhà cô thật? Cô nhớ ngờ ngợ dường như ở Bình Châu còn có vài thân tộc.

“Vậy người nói tên mình ra xem? Trong nhà còn những ai?” Văn Đan Khê bình tĩnh hỏi.

“Tiểu nhân là...” Hấn còn chưa nói hết câu, bỗng nghe bên ngoài vang lên tiếng bước chân dồn dập. Là Trần Tín trở về.

“Lại để cho một tên tiểu tặc bạo gan xông vào? Các người làm việc kiểu gì vậy hả!” Trần Tín còn chưa thấy đầu mà tiếng quát tháo đã oang oang.

“Đan Khê nàng không sao chứ?” Hấn bước vội tới cạnh Văn Đan Khê, ân cần hỏi.

Văn Đan Khê nhìn hấn cười cười, chỉ vào người trên đất: “Không có gì, người này cứ dòm ngó trước viện nên ta tưởng là trộm, nhưng hấn lại nói là thân thích nhà ta nên mới hỏi cho rõ thôi.”

“Sao.” Trần Tín cười thờ ơ, nếu là thân thích nhà cô thật thì nuôi là được rồi. Bằng không người ta lại nói hấn là cô gia keo kiệt.

Thế nhưng khi ánh mắt hấn đảo lên người áo xám trên đất, sắc mặt lập tức đại biến.

Người nọ vừa thấy Trần Tín, đã lập tức giở ra nụ cười nịnh nọt. Giả vờ ngạc nhiên kêu lên: “Lập Hồ lão đệ, ta là Vương Trung Quán đây. Đệ còn nhớ chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58

Edit: Yunchan

Mặt Trần Tín xạm lại như màu đất, hai quyền siết chặt lại. Về mặt hấn khẩn trương lên thăm dò phản ứng của Văn Đan Khê. Văn Đan Khê thu hết nét mặt của hai người vào mắt, lòng đã hiểu được phân nửa. Chắc hấn người này là người thân trước đây của Trần Tín, biết rõ lai lịch của hấn, có lẽ giờ đây thấy Trần Tín phát đạt nên mới tới cửa tổng tiền.

Ngực Trần Tín phập phồng mấy bận mới từ từ bình thường trở lại.

Hấn hung hăng nhìn thẳng vào người trước mặt, kiên quyết phủ nhận: “Người nhận làm người rồi, tên ta không phải Lập Hồ. Ta là Trần Tín.” Lúc nói tới câu sau hấn bất giác cất cao giọng, tưởng chừng như đang gầm thét. Khiến những người xung quanh rừng động tới mức màng tai ong ong.

Vương Trung Quán chạm phải ánh mắt hung tợn của Trần Tín thì vẻ huênh hoang cũng thu lại đôi chút, nhưng hấn lấy lại sự bình tĩnh rất nhanh, trên mặt ngập đầy ý cười, nói tiếp: “Lập Hồ lão đệ, có lẽ do chúng ta xa nhau quá lâu nên đệ không còn nhớ, hay là đệ nhầm lại đi. Lúc ấy mẫu thân đệ ra ngoài làm công đã đặt đệ ở trước nhà ta, ta còn hay chơi cùng đệ kia mà. Lúc chúng ta chơi đùa đệ còn bắt cần té đập đầu để lại một vết sẹo trên trán. Hề hề, dù đệ có thay đổi thế nào, thì ta vừa nhìn thoáng qua cặp mắt đệ là nhận ra ngay...”

“Người cút ngay cho ta —“ Trần Tín gào lên giận dữ, trán nổi gân xanh, làm Vương Trung Quán run bắn lên, sau đó cười gượng mấy tiếng, cặp mắt hẹp lấp lòe đảo qua Văn Đan Khê đang đứng cạnh Trần Tín.

Trần Tín quát tháo xong thì quay sang Văn Đan Khê nói một câu qua quýt: “Ta đi uống nước.” Đoạn quay ngoắc đầu bước thẳng vào nhà.

Văn Đan Khê ngoái đầu nhìn đăm đăm Vương Trung Quán hồi lâu, bọn Triệu Lục Căn cũng tăm tia người này thật lâu. Chỉ chờ chủ nhân hô một tiếng sẽ gô cổ ngay lại. Văn Đan Khê ngẫm nghĩ hồi lâu, nhất thời cũng hơi lưỡng lự.

“Lục Căn, các người...” Còn chưa dứt câu đã thấy Trần Tín vọt ra.

Hắn nín chặt môi, sắc mặt tái xanh, dậm từng bước tới trước mặt Vương Trung Quán, nhìn lom lom hắn, rồi lên tiếng với bộ mặt lạnh tanh: “Đứng lên theo ta. Ta có chuyện muốn hỏi ngươi.”

Vương Trung Quán hơi e sợ, giằng giằng nói: “Lập Hồ, đệ có chuyện gì thì cứ hỏi ở đây đi, vừa hay cho đệ muội cùng nghe?”

Sắc mặt Trần Tín sầm xuống, không nói không rằng xách Vương Trung Quán lên như xách con gà, bước xồng xộc ra ngoài.

Văn Đan Khê ngớ ra, những người khác cũng ngỡ ngác há mồm, Văn Đan Khê lại quay sang cười hiền hòa với những người bên cạnh: “Ai phát đạt rồi thì cũng sẽ có người thân đến nhận thôi. Các người lui xuống hết đi.”

Mọi người đáp lời.

Văn Đan Khê phát tay bảo mọi người giải tán, còn mình thì đeo theo về mặt phiên muộn bước vào nhà.

Cô đã đoán được thân thế của Trần Tín từ lâu, còn biết cả chuyện Trần Tín không phải tên thật của hắn, lúc đó cô tự an ủi mình rằng ai cũng có quá khứ không muốn nhắc lại. Chẳng ai chọn được nơi sinh ra, nhưng bây giờ trong lòng cô lại hơi phức tạp. Đủ thứ mùi vị yêu thương oán trách xộc lên đầu một thể. Lúc mọi chuyện bị phơi bày thì cô phải đối mặt với hắn bằng thái độ nào? Còn hắn sẽ dùng thái độ nào để đối mặt với quá khứ của mình đây?

Văn Đan Khê ngồi lặng đi, đầu óc rối bời. Giờ cơm tối đến mà Trần Tín vẫn chưa về. Văn Đan Khê bắt đầu sốt ruột, vội vàng cho người đi tìm, nhưng người đi về bẩm báo lại là tìm khắp nơi vẫn chẳng thấy đâu. Trời đã sập tối nhưng Trần Tín vẫn không thấy bóng dáng, bây giờ Văn Đan Khê dần thấy hồi hận, tại sao buổi chiều hắn xách người ra ngoài cô lại không sai người đi theo. Cô bảo người nghe ngóng xem bọn Tàn Nguyên có trở về hay không, kết quả nhận được tin là Tàn Nguyên đã dẫn Mặt Thợ ra khỏi thành.

Văn Đan Khê chỉ còn biết nhẫn nại chờ đợi, cô liên tưởng đủ loại tình huống: Có lẽ hắn đã đàm phán xong với Vương Trung Quán, có lẽ hắn cần yên tĩnh một lúc. Cô cứ suy nghĩ miên man nên chẳng có lòng dạ nào để ăn cơm, đợi mãi tới canh hai nhưng người vẫn biệt tăm, cô thật sự không chịu nổi nữa bèn lên giường chợp mắt.

Trong giấc ngủ mơ màng trần trọc, cô cảm thấy trong phòng mình hơi khác thường. Cô hốt hoảng ngồi bật dậy, chợt nghe thấy một tiếng kêu trầm thấp khàn khàn: “Đan Khê —“

Ngay sau đó toàn thân cô đã vùi vào một lồng ngực nóng rực.

“Chàng đi đâu? Sao giờ này mới về? Chàng lại uống rượu sao?” Văn Đan Khê hỏi dồn như nã pháo liên thanh.

Trần Tín như chẳng nghe thấy câu hỏi của cô, chỉ dùng giọng trầm thấp khàn đục thỉnh cầu: “Đan Khê, đừng ghét bỏ ta, đừng vứt bỏ ta...”

Văn Đan Khê thấy lòng mình nhũn ra, hai tay cô cũng vô thức vòng qua eo hắn.

Hai người lặng lẽ ôm nhau, hồi lâu sau Văn Đan Khê mới có thể dịu giọng dỗ dành: “Ta không ruộng bỏ chàng mà, chàng đừng thương tâm”

Trần Tín không đáp lời, chỉ ôm lấy cô càng chặt hơn. Chặt tới độ Văn Đan Khê tưởng chừng không thở nổi, phải đưa tay đẩy hắn, Trần Tín ngập ngừng một lát mới hơi nói vòng tay ra, khàn giọng hỏi: “Nàng chê ta đúng không? Xưa nay nàng chưa đẩy ta như vậy bao giờ.”

Văn Đan Khê thở hắt ra, điều khí rồi nói: “Chàng thấp đèn lên trước, rồi ngồi xuống từ từ kể cho ta nghe đi.”

Trần Tín cứng ngắc đứng lên, lê chân nặng nề đi chong đèn. Ánh đèn tờ mờ chiếu sáng cả gian phòng, rọi lên hai gương mặt với hai sắc thái khác nhau.

Trần Tín thấp thỏm đứng bên bàn, suy đi ngẫm lại vẫn không dám, hắn cứ nhìn chòng chọc vào cái đệm mà Văn Đan Khê đang ngồi, lúc này hắn trông hệt như phạm nhân đang chờ bị xét xử, vô cùng lo lắng nhưng lại ngóng trông phán quyết sau cùng.

Văn Đan Khê trầm tư một lát rồi chậm rãi lên tiếng: “Có nhớ lúc chàng cầu hôn ta, ta từng hỏi gia thế của chàng, sau đó chàng nổi giận, chúng ta còn gây nhau một trận.”

Trần Tín nghe cô nhắc lại chuyện trước đây thì thần sắc dịu đi đôi chút, vội gật đầu đáp: “Là ta sai.”

Văn Đan Khê cười cười, nói tiếp: “Sau đó, lúc chúng ta qua lại, ta lại khéo léo dò hỏi chuyện của chàng với bốn người kia, ta phát hiện họ cũng không biết gì. Sau khi ta lên núi, quan sát tỉ mỉ cử chỉ và lời nói của chàng cũng dần dần đoán được thân thế của chàng, dù không đầy đủ nhưng cũng tương đối...”

Trần Tín ấp úng cả buổi cũng không nói ra lời. Hắn nở ra một nụ cười khổ sở, hóa ra hắn tự cho là đã giấu kín tới không kể hờ, thật ra đối phương đã khám phá được từ lâu.

“Lúc đó ta hơi giận chàng không nói thật với ta, nhưng sau khi trải qua chuyện của Băng Nhận tỷ thì ta dần hiểu ra, thế sự oái oăm, trên đời này có biết bao người không muốn nhắc lại quá khứ. Hơn nữa việc này có liên quan gì tới nhân phẩm của chàng đâu, ta cần gì phải khơi lên vết thương cũ của người khác. Cho nên chàng không kể ta cũng giả vờ không hay không biết.”

“Đan Khê, ta...” Trong cổ Trần Tín phát ra một tiếng than khẽ, trong đó vừa có cảm kích vừa có hối hận không nói nên lời.

Văn Đan Khê im lặng một lát, lựa lời nói tiếp: “Bây giờ ta nói cho chàng biết, quá khứ của con người cũng như chữ khắc trên đá, chẳng thể nào xóa nó đi, chỉ cần nó đã xảy ra thì sẽ có người nhớ, có người biết.”

Trần Tín gật đầu chán nản, hắn sẽ khấn sâu câu này vào đầu, bất luận hắn có giấu diếm kỹ càng tới đâu thì vẫn có lúc bị phơi bày. Dù cho hắn có thay tên đổi tuổi.

Văn Đan Khê khẽ thờ dài, nói tiếp: “Ta nói câu này không phải ám chỉ chúng ta phải nhốt mình suốt đời trong bóng ma quá khứ, ý của ta là đối với những chuyện đã trải qua chúng ta không thể nào phủi bỏ, mà hãy nhìn thẳng vào nó,坦然 nhiên đối mặt với nó, chỉ khi nào chàng có thể nhìn lại nó với cảm giác坦然 nhiên, thì chàng mới không còn thấp thỏm bất an, không còn sợ hãi bị người khác nhận ra, không còn lo bị người ta uy hiếp nữa.”

Trần Tín lặng thinh rất lâu như có điều suy nghĩ. Hắn chân chừ bước tới vài bước, nhích tới gần giường chút xíu.

Hắn hơi cúi đầu đứng ở trước giường, thấp thỏm hỏi: “Đan Khê, nàng không chê bai ta đúng không? Nàng sẽ không vứt bỏ ta đúng không?”

Văn Đan Khê cười khổ, vươn tay ôm hắn vào lòng, Trần Tín trở mặt hỏi lâu mới sực vỡ lẽ: Nàng không chê mình, nàng không vứt bỏ mình!

Văn Đan Khê dịu dàng xoa đầu hắn, nhẹ giọng trách: “Ta mới nói là biết từ lâu rồi mà, nếu ta mà ghét chàng thì còn định ước với chàng làm gì? Nhưng mà, lúc đầu lòng ta đúng là có hơi vướng mắc thật.”

Trần Tín nghe xong câu này thì mừng tới rơi lệ, hắn nghẹn ngào nói: “Ta thật đáng chết, là ta sai. Ta sẽ nói cho nàng biết, nói hết cho nàng biết.”

Nói tới đây hắn lại trầm mặc, cắn chặt răng, mày kiếm chau khê tựa như đang ép bản thân nhớ lại điều gì.

Văn Đan Khê vội nói: “Không sao, ta biết hết rồi, chàng không cần cố nhớ lại đâu.”

Trần Tín lại cố chấp lắc đầu: “Không, nàng chưa biết hết, ta nhất định phải nói hết cho nàng biết.” Hắn không tài nào giấu diếm cô được nữa.

Trần Tín dần lòng lại, cố hết sức để giọng mình bình ổn: “Trước đây ta không gọi là Trần Tín, mà gọi là Đỗ Lập Hồ. Nàng biết tại sao mắt ta lại màu xanh nhạt không?”

Hắn dừng lại một chút, sau đó khó khăn mở miệng: “Là vì phụ thân ta là người Hồ, và lại ta cũng không biết phụ thân mình là ai. Lúc hắn uống say đã làm nhục mẹ ta. Lúc đó mẹ ta vừa thành thân chưa bao lâu, bà không dám để lộ chuyện này ra. Chẳng bao lâu sau bà mang thai, lúc đó nhà chồng mẹ ta không biết việc này, cho nên họ vô cùng ân cần với mẫu thân, mẫu thân cũng dần quên chuyện này đi. Nhưng mọi chuyện lại đột ngột thay đổi kể từ lúc ta sinh ra... bởi vì đôi mắt của ta. Nhà chồng của mẫu thân ta cảm thấy không đúng nên gắng hỏi bà. Bà bất đắc dĩ đành nói ra chuyện xấu xa kia. Sau này bà uống say đã nói với ta, bà không ngờ ta lại là mầm mống của tên đốn mạt kia, bà nhất định sẽ nghĩ hết mọi cách để bỏ rơi ra, nếu như không phải ta thì bà đã không khổ như vậy.

Nói lại thì lúc chuyện xảy ra, nhà chồng bà không thể nào chứa chấp bà nữa, nên đã đuổi bà đi, mẹ ta không còn đường nào khác ngoài về nhà mẹ đẻ, ai ngờ bên ngoại tổ cũng đóng chặt cửa. Mẹ ta vô phương xoay sở chỉ còn biết tìm một tỷ muội thân thiết để nương nhờ... người đó chính là mẫu thân của Vương Quán Trung. Văn đi không tiện giữ mẹ ta ở lại, nên lén lút cho bà rất nhiều tiền, để bà theo thương đội tới quan ngoại. Vì mẹ ta không nơi nương tựa nên nhờ người mai mối gả cho một người quá vợ, ông ta chính là kẻ phụ đầu tiên của ta, tên là Đinh Triều Phụng, ông ta còn có một đứa con trai gọi là Đinh Bình.”

Kể tới đây, giọng Trần Tín bắt đầu không kiềm nén được xúc động cùng phần nộ.

Văn Đan Khê sờ sờ tóc hắn trấn an, Trần Tín thở ra một hơi thật dài rồi kể tiếp: “Mẹ ta gả cho hắn rồi mới biết hắn không phải người tốt, hắn hết ăn lại nằm, rượu chè bài bạc không thiếu thứ gì, tính tình còn rất tàn bạo, thế tử trước của hắn tự sát cũng do không chịu nổi sự ngược đãi của hắn. Lúc hắn thua sạch tiền của mẹ ta thì bắt đầu lộ bộ mặt thật, có chuyện gì không vui là về nhà đánh đập mẹ và ta, con hắn cũng chẳng ra gì, thường hay bắt nạt ta.

Thật ra từ nhỏ ta đã rất khỏe, hoàn toàn có thể đánh thắng Đinh Bình lớn hơn ta mấy tuổi, nhưng mẹ lại bảo ta là con chồng trước, ở nhờ dưới mái hiên nhà người không thể không cúi đầu, do đó bà và ta không thể đánh trả. Ta không những không thể đánh trả, mà đôi khi mẹ ta còn đánh mắng ta hồng lây lòng cha con Đinh gia...”

Cứ chịu đựng như vậy mãi cho đến năm tám tuổi, Đinh Triều Phụng uống rượu say mèm, hắn lại bắt đầu hành hung ta, con hắn cũng đứng bên phụ một tay. Rốt cuộc ta hết nhịn nổi, phản kháng. Đầu tiên ta lỡ tay hất ngã Đinh Triều Phụng ra đất, hắn đập đầu vào cạnh bàn đá ngất xỉu, sau đó Đinh Bình định đánh ta, lúc đó đầu óc ta nóng lên, bộc phát toàn bộ cơn tức nhen nhóm mấy năm qua, cuối cùng giết chết hai cha con họ.”

Nói tới đây lòng ngực Trần Tín bắt đầu phập phồng dữ dội, tưởng như hận thù năm đó lại trào lên lần nữa.

Văn Đan Khê thăm lấy làm kinh hãi, cô không thể nào ngờ nổi lại có loại chuyện này. Trần Tín nhạy cảm nhận ra sự biến hóa của mình, căng thẳng ôm chặt lấy cô rồi nhanh chóng kể tiếp:

“Lúc chuyện đó xảy ra, ta và mẹ bỏ trốn, sau đó mẹ ta lại gả đi, kế phụ thứ hai cũng là một tên khốn. Cuối cùng vì cuộc sống ép buộc nên lúc đó... bà rơi vào phong trần. Về sau chúng ta gặp lại hai mẹ con của Vương Trung Quán... nhà hắn cũng gặp phải biến cố. Để nuôi sống hắn, Văn di cũng theo nghề của mẹ ta làm... kỹ nữ. Sau đó, đại khái là vào năm ta mười tuổi, mẹ ta bỏ ta chạy theo một nam nhân, ta lưu lạc lang thang rồi gặp được nghĩa phụ, cũng chính là sư phụ ta, ông nuôi dưỡng ta đồng thời truyền võ nghệ cho ta, còn đặt cho ta cái tên của đứa con mất sớm. Vào năm ta mười bảy tuổi, Thát Tử xâm chiếm biên giới, nghĩa phụ ta bảo vệ các hương thân, cuối cùng bị Thát Tử giết chết. Ta không còn nơi nương tựa lại bắt đầu lưu lạc, rớt cuộc vào rừng làm cướp... chỉ thế thôi.”

Trần Tín kể xong một đoạn dài thì như bị rút hết sức lực, hắn ngã vào lòng Văn Đan Khê bất động. Trong khi Văn Đan Khê thì đau lòng thốn thứt.

“Đan Khê, nàng biết ta là một tên người Hồ hoang dã, còn từng giết người, mẩu thân ta là kỹ nữ. Ta biết mình không xứng với nàng... nên mới không dám nói ra.”

Vai Trần Tín hơi dao động, Văn Đan Khê bỗng thấy ngực mình âm ỉm. Trong thoáng chốc mọi bình tĩnh mà cô cố tạo dựng đều sụp đổ, nơi mềm yếu nhất trong tim cô như bị ai đó đâm cho một nhát, đau tới rã rời.

“Ta không chê chàng mà, ngoan, đừng sợ.” Cô ôm lấy đầu hắn, dịu dàng vô hạn.

Trần Tín dụi dụi đầu vào ngực cô, sau đó ôm siết lấy eo cô. Văn Đan Khê dỗ dành hắn thật nhẹ nhàng. Ngọn đèn trên bàn đã gần cháy hết, chiếc bác bắn lên tia sáng tí tách rồi tắt lịm, bên ngoài vắng vào tiếng hô vang của người cầm canh, đêm đã vào canh ba.

Trần Tín nằm bên cạnh cô không biết thời gian, vòng tay ôm chặt lấy cô như kiểm soát, Văn Đan Khê không nỡ đuổi hắn đi nên lặng lẽ đắp chăn mỏng lên cho hắn, vỗ khẽ vào lưng hắn như đang dỗ dành trẻ nhỏ. Thần kinh căng thẳng của Trần Tín thoáng chốc buông lỏng, con buồn ngủ ập tới, nặng nề thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59

Edit: Yunchan

Văn Đan Khê vỗ nhẹ lưng hắn, trong lòng là trăm mối cảm xúc ngổn ngang, rốt cuộc bây giờ cô đã biết tại sao Trần Tín lại có cảm giác không an toàn như vậy. Khi cô học đại học từng chọn môn tâm lý học, dù không quá am hiểu, nhưng cũng coi là biết sơ sơ. Lúc ấy cô có ấn tượng khá sâu sắc với đề tài ám ảnh tâm lý thời thơ ấu.

Cô nhớ bậc thầy phân tích tâm lý Sigmund Freud từng nói, chấn thương tinh thần mà con người trải qua thời thơ ấu sẽ ám ảnh con người suốt đời. Bóng ma tuổi thơ sẽ ảnh hưởng tới thế giới quan sau khi họ trưởng thành. Ý thức như phân băng nổi trên mặt nước, chỉ chiếm 10 phần trăm tư duy và năng lực, còn tiềm thức chính là phần tảng băng chìm, chiếm 90 phần trăm tư duy còn lại. Tuy tiềm thức không muốn cho ai biết, nhưng lâu dần nó sẽ bắt tri bất giác chi phối hành vi của con người. Mà chấn thương lúc nhỏ phần lớn sẽ được dồn tới khu tiềm thức do cơ chế tự vệ của con người. Tuy chúng ta tưởng nó đã mất, nhưng sự thật nó sẽ bất ngờ xuất hiện khi gặp phải chuyện kích động, khiến con người khổ sở, thậm chí không khống chế được cảm xúc và hành vi. Thịnh thoảng nó còn khoác lớp áo giả trang, đi vòng qua nhiều lối rẽ để ảnh hưởng và thao túng con người một cách thâm lặng.

Mà một người không thỏa mãn được nguyện vọng gì đó khi còn bé, thì trong lòng sẽ cảm thấy khao khát thứ đó suốt đời. Đây cũng là nguyên nhân đôi khi Trần Tín cứ thích dính lấy cô như trẻ con. Lúc bé hắn không có được tình thương, nên sau khi trưởng thành sẽ đòi hết tình thương đó lên người cô. Vì thế hắn thích được tiếp xúc, thông thường loại tiếp xúc này không chứa ý đồ đen tối gì.

Sau khi Văn Đan Khê nghĩ thông mấy thứ rối rắm này thì bất giác thở dài một hơi, tim cô dâng lên một loại tình cảm mềm mại, làm cô không cảm lòng được vươn tay vuốt ve má hắn, mon tron qua vầng trán trơn láng, miết ngang qua đôi mày đen rậm, đến chiếc mũi anh tuấn, cuối cùng dừng lại trên bờ môi của hắn. Nếu ở hiện đại, gương mặt thế này sẽ có biết bao nhiêu thiếu nữ theo đuổi. Nhưng ở thời đại này lại bị người khác kỳ thị.

Có lẽ do động tác của cô hơi mạnh, làm Trần Tín cau mày lại, bùi môi hừ một tiếng, hai tay càng ôm chặt cô hơn. Miệng còn thì thào: “Đan Khê, nàng đừng bỏ ta, ta sẽ không giấu nàng nữa.”

Tim Văn Đan Khê nhất thời tan ra như nước, cô cười cười, hôn khẽ lên môi hắn như chuồn chuồn lướt nước, sau đó khẽ kháng chính lại một tư thế thoải mái trong ngực hắn rồi nhắm mắt thiếp đi.

Hai người ôm nhau ngủ một đêm.

Khi tỉnh giấc thì trời mới tờ mờ, có thể thấy tia sáng đã chiếu vào lấp ló. Lúc này cô đang nằm lọt thỏm trong lòng Trần Tín, đầu còn gối lên cánh tay hắn.

Khi cô mở mắt thì vừa hay Trần Tín cũng tỉnh lại. Văn Đan Khê thấy hơi xấu hổ nên im thin thít giả bộ nhắm mắt ngủ tiếp. Còn Trần Tín thì hơi giật mình, dường như có chút bất an.

“Đan Khê, ừm, ta có thể buông nàng ra không?”

Văn Đan Khê hơi hí mắt, dịch dịch người ra khỏi lòng hắn.

Trần Tín nâng tay lên nháy xuống giường, nói với giọng ngượng ngùng: “Ta cũng không muốn buông ra, nhưng mà tối hôm qua uống nhiều rượu quá, nửa đêm đã muốn đi nhà xí, nhưng lại không muốn đánh thức nàng.”

Nói xong hắn xò giấy, nghiêng người phi thẳng ra ngoài cửa.

Văn Đan Khê có chút dờ khóc dờ cười, thật là, người này chẳng đòi được cái tính đàn thôi đó chút nào.

Cô co mình trong chăn cười khúc khích, rồi bỗng nghe ngoài cửa văng vào âm thanh gì đó như tiếng gáo chạm vào vại nước, tiếp đó là tiếng Trần Tín quay lại. Vào trong phòng, hắn đứng trước giường chăn chừ một lát, hỏi với vẻ không chắc chắn: “Đan Khê, ta có thể lên ngủ nữa được không?”

Hắn biết rõ nhất định do tối qua mình uống say nên cô mới không đuổi mình xuống thôi.

Văn Đan Khê nhin cười, lấy chăn bịt kín đầu, nói vọng ra bằng giọng ồm ồm: “Không cho chàng lên, chàng cứ đứng ở đó nhìn ta ngủ đi.”

Trần Tín “Ồ” một tiếng đầy thất vọng, nhưng vẫn rất nghe lời đứng yên trước giường không nhúc nhích.

Văn Đan Khê đợi một hồi thấy tên ngốc này không có động tĩnh gì, bèn vén chăn ngó ra ngoài, ai dè người này lại đứng như trời trồng ở đó nhìn cô ngủ thật.

Cô phát cáu, mắng: “Đứng là ngốc, còn chưa lên. Cái gối này khó chịu chết được.”

Trần Tín ngẩn ra, tìm nhảy cẫng lên mừng như điên. Hắn cong môi, cười ngốc mò lên giường. Sau đó chủ động nhét cánh tay trắng kiện dưới cổ cô, khấp khỏi nói: “Thảo nào sư phụ nói nam nhân nhất định phải có cơ bắp cường tráng. Lão nhân gia đúng là nhìn xa thấy rộng, nếu không trắng kiện thì làm sao ban ngày ôm vợ, ban đêm kê tay cho vợ gối đầu?”

Thật tình Văn Đan Khê rất muốn nhắc hắn, sư phụ của hắn bảo đảm không có cái suy nghĩ khác người như hắn đâu.

Văn Đan Khê nằm vào lòng hắn xong, nhắm mắt dưỡng thần một lát, cuối cùng vẫn quyết định nhắc lại chuyện hôm qua còn dang dở: “Nhị Tín.”

Văn Đan Khê vừa mở lời, Trần Tín đã cắt ngang lời cô, vẻ mặt khó hiểu: “Sao nàng lại gọi Nhị Tín?”

“Ồ...” Văn Đan Khê không muốn cho hắn biết, cô gọi vậy vì hắn đồ nhị hóa(*). Cô đành trầm ngâm chốc lát rồi bịa: “Ồ quê hương của ta, khi cô gái gọi nam nhân mình thích, phía trước tên thường thêm một chữ Nhị.”

(*) *Ngôn ngữ mạng để gọi đồ ngốc.*

Trần Tín vừa nghe lời giải thích này, bất chấp mình có nghe qua chưa cũng lập tức rạng rỡ mặt mày. Cười khờ xong hắn hỏi tiếp: “Vậy ta gọi nàng thế nào? Là Nhị Đan hay Nhị Khê?”

Văn Đan Khê: “...”

Mặt Văn Đan Khê thộn ra, chịu thua: “Cái này chỉ dùng để ta gọi chàng thôi.”

“À à.” Nam nữ gọi khác nhau cũng bình thường mà.

“Được rồi, chúng ta bàn chuyện kia tiếp đi.”

“Được.”

Giọng Văn Đan Khê bình thản: “Hôm qua chàng xử trí Vương Trung Quán thế nào?”

Trần Tín nghe thấy cái tên này, sắc mặt lập tức phủ đầy mây đen, nhưng tâm trạng lại ổn hơn hôm qua rất nhiều.

Hắn mò vào trong chăn tìm tay Văn Đan Khê, nắm thật chặt, lạnh thình giãy lát mới trầm giọng nói: “Lúc đó ta chỉ muốn giết hắn, nhưng nhớ tới lời của mẹ hắn nên rút cuộc chỉ đánh hắn một trận nhớ đời rồi ném ra ngoài thành.”

Nói tới đây Trần Tín rầu rĩ thở dài một tiếng.

Văn Đan Khê hỏi tiếp: “Ta thấy người này không giống người tốt, mà mẹ hắn có ân với chàng đúng không?”

Trần Tín gật đầu đáp: “Hắn là tên khốn kiếp. Thật ra lúc đầu mẹ ta bỏ đi, Văn di đã đưa ta tới nhà mình. Ta không có chỗ nào để đi nên tạm thời ở lại

nhà Vân đi một thời gian, vậy mà tên Vương Trung Quán này lại chẳng làm được chuyện gì đứng đắn. Hết ăn lại nằm không nói làm gì, đã vậy còn quen thói trộm cắp, hơn nữa mỗi lần làm chuyện xấu xong hắn đều đổ lên đầu ta. Dù sao ta cũng là người ngoài, Vân đi không tiện quở mắng ta, ta muốn bảo chữa nhưng hắn lại quá nồm mép, ta không nói lại hắn. Cuối cùng, ta quyết định âm thầm bỏ đi. Sau đó chuyển tới chỗ sự phụ.

Mấy năm sau ta có về một chuyến, lúc đó Vân đi đã lâm bệnh nặng... chính là bệnh hoa liễu, nửa người dưới đều thối rữa. Mà tên khốn kia chỉ lo cho bản thân, mặc kệ đi, cuối cùng vứt đi vào ngôi miếu đồ. Lúc đó ta giận tới nỗi muốn kết liễu hắn, nhưng Vân đi cứ luôn cầu xin ta nghìn vạn lần đừng làm hại hắn, ta mới nín giận tha cho cái mạng chó của hắn. Ta ở cùng với Vân đi cho tới khi bà mất, vì trên người ta không có bao nhiêu tiền, không thể làm gì hơn là hòa táng xác đi qua loa. Tên khốn Vương Trung Quán tận tới khi Vân đi xuống mồ mới mò tới, nhưng lại vu khống ta tham lam tài sản của Vân đi, ta đánh hắn một trận rồi bỏ đi, cứ tưởng là cả đời này sẽ không bao giờ gặp lại hắn. Không ngờ lại chạm mặt hắn ở đây, haizz...”

Văn Đan Khê nghe xong cũng nổi giận đùng đùng, cô nói tiếp: “Loại súc sinh này giết cũng phải. Có điều, nếu chàng đã đồng ý với Vân đi thì hãy tạm tha cho cái mạng chó của hắn đi. Nhưng mà, sau này địa vị của chàng càng cao sẽ càng dễ khiến người bên ngoài sấm soi. Mặc dù Vương Trung Quán không tới, thì không chừng sau này sẽ có Lý Trung Quán, Triệu Trung Quán, đây chỉ là chuyện sớm muộn.”

Trần Tín im lặng một hồi rồi gật đầu, ngoan ngoãn nói: “Ừ, nàng nói đúng.”

Sau đó, Văn Đan Khê dẫn dắt từng bước: “Chàng nói xem khi hai phe đánh nhau thì ai có thể không bị thương?”

Trần Tín đáp ngay không chút nghĩ ngợi: “Đương nhiên là người dùng kiếm võ nghệ cao cường, như ta đây.” Đối với chuyện này hắn vô cùng tự tin.

Văn Đan Khê gật đầu: “Chính là đạo lý này, giống thế, nếu một người không muốn để người khác tổn thương mình, thì tim của người đó nhất định cũng phải mạnh mẽ hơn.”

Trần Tín nhún mày yên lặng suy tư. Lát sau mới đáp: “Nàng nói là tim của ta chưa đủ mạnh sao?”

Văn Đan Khê cười khê, đưa tay xoa ngực hắn, nói với giọng khẳng định: “Chẳng ai mới sinh ra đã mạnh mẽ hết, lòng người cũng như võ công, tất cả đều phải được tôi luyện từ từ. Tương lai tim của chàng nhất định có thể mạnh khỏe cường tráng hết như cơ thể của chàng vậy.”

Trần Tín ngẫm lại từng câu từng chữ của cô, sau đó ngơ vờ hỏi: “Vậy nếu thiếu đầu óc thì sao bây giờ?”

Văn Đan Khê lấy tay che trán, nhất thời nghẹn lời.

Trần Tín tưởng Văn Đan Khê thất vọng với mình, bèn lật đặt tỏ rõ thái độ: “Nàng yên tâm, ta nhất định sẽ luyện tim tráng kiện hết như cơ thể.”

Nói rồi làm bộ tội nghiệp, bổ sung câu nữa: “Nàng đừng bỏ ta có được không?”

Văn Đan Khê xoa xoa ngực hắn, tuyên bố một cách hùng hồn: “Sao ta ghét chàng được, chàng có quyết định được xuất thân của mình đâu. Người phải ghét thật sự chính là mấy tên cận kề như Vương Trung Quán với cha con Đình gia kia kia.”

Vừa nhắc tới cha con Đình gia sắc mặt Trần Tín lại hơi mất tự nhiên. Chẳng qua, hắn thấy Văn Đan Khê nhắc tới tên hai người đó với giọng hời hợt thì tảng đá lớn trong lòng cũng từ từ rơi xuống.

Trong lòng hắn trào dâng nỗi cảm kích vô bờ bến, lập tức quả quyết tuyên bố: “Đan Khê, sau này ta nhất định sẽ đối xử với nàng thật tốt, ta sẽ nghe lời nàng cả đời. Nếu có ngày ta vi phạm lời thề, nàng cứ dùng con dao ta đưa chặt ta làm nhân bánh bao.”

Văn Đan Khê hú hồn, cô có phải Tôn Nhị nương trong Thủy Hử thích gói người thành bánh bao thịt đâu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60

Edit: Yunchan

Hai người đang mãi nói chuyện thì ngoài cửa sổ đã đổ mưa từ lúc nào không hay, hạc mưa rơi lộp độp tạt vào bệ cửa sổ.

Trần Tín nghiêng tai nghe một lát, rồi hớn hờ nói: “Trời mưa không luyện binh được, còn được ngủ thêm chút nữa.”

Văn Đan Khê cũng sợ tới qua hắn ngủ không ngon: “Được, vậy chàng ngủ thêm lát nữa đi.”

Nói xong cô định đứng dậy, nhưng Trần Tín nào chịu cho cô ngồi dậy, nếu cô không ở đây thì hắn ngủ một mình có ý nghĩa gì đâu?

Văn Đan Khê đành phải nằm xuống lại. Trần Tín có hơi xấu hổ, nhưng rốt cuộc vẫn không kiềm lòng được kéo tay cô đặt lên lồng ngực mình. Sau đó

mở to đôi mắt xanh biếc nhìn Văn Đan Khê đầy mong đợi, hết như mèo con đang tha thiết được chủ nhân nựng nịu.

Văn Đan Khê bỗng dưng có cảm giác mình đang nuôi thú cưng. Cô cong môi, duỗi ngón tay mảnh khảnh vuốt ve trên ngực hấn một cách nhẹ nhàng. Trần Tín khép hờ hai mắt, mặt lộ rõ vẻ say mê. Văn Đan Khê đột nhiên nhớ ra một chuyện, cô lưỡng lự một lát rồi hỏi dò: “Nhị Tín, về sau chàng có gặp lại mẹ mình lần nào chưa? Chàng nói xem bà có thể đi tìm chàng hay không?”

Thân thể Trần Tín run lên bần bật, Văn Đan Khê cũng bị hấn hù cho giật bắn, quỳnh quáng nói: “Quên đi, coi như ta chưa hỏi gì đi.”

Trần Tín thấy mình làm cô sợ, vội lấy lại bình tĩnh, nói với vẻ áy náy: “Đan Khê, thật ra nàng không cần e dè ta như vậy, ta không sao. Một đại nam nhân như ta làm sao lại yếu đuối như vậy chứ.”

Cô quan tâm hấn, trong lòng hấn rất vui sướng, nhưng hấn lại sợ cô vì điều này mà nhân nhượng chiều theo hấn để bản thân mình chịu thiệt thòi.

Văn Đan Khê thấy vô cùng yên lòng, tuy người này nhìn qua thì cầu thả, nhưng đôi lúc tâm tư rất mẫn cảm, nghĩ đến cả những điểm nhỏ nhặt thế này. Nghĩ tới đây lòng cô lại càng thêm yêu thương hấn, cơ thể cũng vô thức nhích lại gần hấn, không hỏi lại chuyện vừa rồi nữa.

Trần Tín sắp xếp lại tâm trạng một lát mới chậm rãi giải thích: “Từ lúc bà ấy bỏ đi năm ta mười tuổi thì ta không còn gặp lại bà nữa. Tới nay cũng đã mười một năm, có lẽ bà ấy sẽ không tìm tới đâu.”

Văn Đan Khê lặng lẽ gật đầu không nói gì thêm, Trần Tín siết chặt lấy người cô như muốn rút cạn hết hơi ấm. Im lặng một lát, hấn thấp giọng nói: “Đan Khê, bao giờ thì chúng ta thành thân?”

Nói xong còn cúi thân bẹp miệng: “Năm nay ta đã hai mươi hai tuổi, giờ này ai bằng tuổi ta cũng làm cha hết rồi.”

Văn Đan Khê cười hỏi: “Rốt cuộc là chàng bao lớn đây, lúc thì hai mươi sáu, lúc thì hai mươi hai.”

Trần Tín vội đáp: “Tuổi mẹ của ta là hai mươi hai, nhưng đứa con đã chết của sư phụ ta hai mươi sáu tuổi, cho nên trên hộ tịch ta bằng đấy tuổi. Sau này ta không muốn ai biết quá khứ của mình nên nói với người ngoài số tuổi và quê quán trên hộ tịch, ta thật tình không lừa nàng mà.”

Văn Đan Khê cười cười, cúi đầu suy nghĩ một hồi mới nhỏ giọng đáp: “Đợi tới mùa Đông đi, lúc đó rảnh rỗi mà Dịch Châu cũng ổn định.”

Bây giờ họ đang chiếm đóng Dịch Châu, không biết bên kinh thành sẽ có phản ứng gì. Hơn nữa nói không chừng Thất tử sẽ xua binh trả đũa, những chuyện này họ phải nhanh chóng tìm cách, làm tốt công tác chuẩn bị.

Trần Tín mừng như điên gật đầu tới tấp, hấn không ngờ Văn Đan Khê sẽ nhận lời thành thân nhanh như vậy, hấn còn nhân tiện nhéo lên cánh tay mình một cái, lần này không nhéo nhầm nữa.

Hấn phấn khởi một lát, trong lòng lại trĩu lên lo lắng và bất an: “Đan Khê, nàng nghĩ thông thật chứ? Nàng nghìn vạn lần đừng lừa ta.”

Văn Đan Khê nói với vẻ bất đắc dĩ: “Suốt ngày chàng nghĩ ngốc cái gì vậy, người ở đây kêu ta là phu nhân tâu từ luôn miệng, danh tiếng đã lan ra ngoài từ đời nào rồi. Bây giờ ta không lấy chàng làm chồng thì còn lấy ai được nữa!”

Trần Tín không cho là đúng: “Ai nói? Nếu nàng muốn gả bảo đảm sẽ có người tình nguyện lấy.”

Nói tới đây hấn sực nhớ lại cái tên Tống Nhất Đường kia. Tốt quá, tên đó không xuất hiện nữa, mà dù bây giờ tên đó có quay lại thì hấn cũng không sợ. Có điều, tên đó không tới vẫn tốt nhất.

Hai người đang ôm nhau trên giường, bỗng nghe bên ngoài có người lớn giọng hỏi: “Ày, đại ca ta không có ở đây, rốt cuộc là đi đâu mất tiêu rồi?”

Trần Tín vừa nghe thấy giọng Mật Thệ thì nhú mày bức bối, tên mất chốt này lúc nào cũng không biết chọn thời điểm.

Tiếp đó là giọng của Xuân Thảo: “Cô nương còn chưa dậy sao? Trong y quán có một bệnh nhân tới chỉ đích danh là muốn gặp cô nương.”

Văn Đan Khê nghe đến đó đành phải rời giường. Tuy Trần Tín không vui, nhưng cũng chẳng thể làm gì hơn là lẻ mề mặc quần áo vào rồi xuống giường theo. Văn Đan Khê tự rửa mặt chải đầu xong bèn đưa lược qua chải đầu cho hấn. Trần Tín không ngờ mình lại được đãi ngộ này nên tất nhiên vô cùng cam tâm tình nguyện. Hấn ngồi nghiêm chỉnh trước bàn trang điểm hết như đứa trẻ ngoan, cười tùm tùm để cho cô chải đầu.

Văn Đan Khê không muốn cho ai thấy hai người ra khỏi phòng cùng nhau, cô nói ra ý này, Trần Tín lập tức vỗ ngực tự tin, cười gian trá, sau đó nhảy vút qua cửa sổ đằng sau rất chi là nhẹ nhàng.

Văn Đan Khê chờ người, sau đó mới đẩy cửa bước ra ngoài. Dùng bữa sơ sài rồi dẫn theo Xuân Thảo và Tráng Nha ra cửa. Mưa vừa mới tạnh nên không khí trở nên mát mẻ ướt át. Các cô đi được không bao xa đã thấy Lý thẩm chạy theo, trong tay còn cầm một chiếc áo khoác ngoài sắc thu, bà cười híp mắt nói: “Phu nhân có phúc thật, mới sáng sớm mà tướng quân đã cố tình chạy tới bảo ta là trời lạnh đừng quên dặn phu nhân mặc thêm áo.”

Văn Đan Khê mỉm cười với bà, nhận lấy chiếc áo khoác lên người, chợt cảm thấy từ đầu tới chân đều ấm áp vô cùng.

Trong khi đó Trần Tín đang núp ở góc tường, thấy Văn Đan Khê đi xa mới quay lưng đi vào một ngõ nhỏ, bước thẳng tới hậu đường phủ nha. Đó vốn là nơi ở và nghỉ ngơi của nhân viên công vụ, Tần Nguyên, Mật Thệ, mấy tên sư gia và vài quan viên đều ở lại đây. Nhưng để tiện gần gũi với Văn Đan

Khê, Trần Tín đã dọn ra một gian phòng trống ở ngay cạnh viện của Văn Đan Khê. Hắn còn bảo mình đã là người có gia đình nên không thể giống mấy tên độc thân như bọn họ được. Kỳ này bọn Mật Thệp cũng rửa thềm hấn không ít.

Trong thư phòng nhỏ ở hậu đường, Tàn Nguyên đang ngồi ngay ngắn trước bàn, trầm tư. Tới qua Văn Đan Khê không tìm được Trần Tín nên phái người tới hỏi y. Sau khi y làm xong việc đã lập tức sai người đi điều tra rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Kết quả có được rất nhanh, và cũng khá khớp với suy đoán của y.

Sau đó người đi tìm Trần Tín quay về báo lại rằng Trần Tín đã từ ngoại thành trở về trong tình trạng say mèm, sau đó cạy cửa sổ nhảy vào phòng Văn Đan Khê... mấy chuyện đằng sau y không tiện nhúng tay vào. Hôm nay chẳng biết đại ca sẽ vác bộ mặt gì tới gặp y, cũng không biết rốt cuộc Văn Đan Khê phản ứng ra sao?

Tàn Nguyên đang nghĩ tới thất thần thì ngoài cửa bỗng vọng vào tiếng bước chân của Trần Tín.

Trần Tín đẩy cửa bước vào, vừa nhác thấy Tàn Nguyên đã toét ra nụ cười tươi rói, cất giọng chào: “Nhị đệ, tối qua ta uống nhiều quá nên ngủ quên mất, hề hề.”

Tàn Nguyên cũng cười, tiếp lời: “Ừ, không việc gì. Hôm nay trời mưa, vừa hay đại ca cũng nghỉ một ngày một đêm.” Tàn Nguyên vừa nói vừa lén lút quan sát sắc mặt Trần Tín, phát hiện hấn chẳng có gì khác thường, đáy lòng không khỏi thở dài một hơi. Thế là hai người ngồi xuống bắt đầu bàn bạc công sự.

Tàn Nguyên nói: “Mấy ngày nay đệ đã trao đổi khá nhiều với nhóm Hồ sư gia và Lục sư gia. Cuối cùng nhất trí rằng hiện tại Dịch Châu có ba điều hại, một là đa số phủ hộ trong thành đã chuyển đi, ngoại thương không vào, đa số cửa hàng đóng cửa, đến nỗi ảnh hưởng tới kế sinh nhai hằng ngày của bách tính. Hai là bất cứ lúc nào Thát tử cũng có thể xâm phạm biên giới, lòng người hoang mang bất an. Ba là bên phía triều đình chưa biết sẽ tỏ thái độ gì, chưa kể các châu phủ lân cận cũng chưa biết sẽ phản kháng bằng cách gì...” Tàn Nguyên phân tích từng việc một cho Trần Tín nghe.

Trần Tín trầm ngâm hồi lâu rồi đáp: “Trong ba điều này then chốt nhất chính là điều thứ hai, theo ta thấy Thát tử chắc chắn sẽ tấn công, vấn đề chỉ là sớm muộn. Nếu chúng ta chặn được mối nguy này thì hai mối nguy còn lại không còn đáng ngại nữa. Dịch Châu yên ổn, thương nhân trục lợi, tất nhiên sẽ đồ xô về. Còn về phía triều đình thì đệ hoàn toàn không cần lo lắng. Vùng Trung Nguyên gặp nạn châu châu, phía Đông Nam lũ lụt, phía Tây Nam hạn hán, phi binh nhiều vô kể, mấy thứ này đã đủ làm họ sút trán mẻ trán, đâu còn nhớ được chúng ta.”

Tàn Nguyên nghe xong, mắt bỗng lóe lên tia kinh ngạc, không dẫn được cất giọng khen: “Quả nhiên là sĩ biệt ba ngày tầm nhìn khác xa. Đại ca quả là tiến bộ hơn trước rất nhiều.”

Trần Tín khiêm tốn: “Đâu có đâu có, so với Nhị đệ còn kém xa.”

Tàn Nguyên cúi đầu cười khê.

Trần Tín lại nghiêm mặt nói: “Nhị đệ, lúc đệ rảnh rỗi hãy tới Phiêu Hương lâu một chút, nghe những sĩ tử ở đó nói chuyện, có lẽ sẽ có chỗ hữu dụng.” Lời này một phần là hấn nghe được, phần khác là tự nghĩ ra.

Tàn Nguyên gật đầu: “Khi rồi đệ sẽ đi, nói thật căn tử lâu này tẩu tử mở thật là thích hợp. Mấy ngày nay đệ thỉnh thoảng có nghe người trong nha môn đàm luận về nó.”

Hóa ra sau khi Phiêu Hương lâu khai trương Văn Đan Khê đã phát cho công sai trong phủ nha thẻ hội viên, để ai tới đó ăn cơm đều được giảm giá.

“Được rồi, đại ca hãy đọc những báo cáo với công văn này đi, lát nữa hai huynh đệ ta tới Phiêu Hương Lâu bàn chuyện.”

Trần Tín đáp ứng hết sức sáng khoái.

Mà bên này Văn Đan Khê cũng dẫn người đi bộ tới y quán, y quán Văn thị vừa khai trương nên chỉ mới tuyển hai đại phu tọa đường, chọn thêm một hóa kê, dụng cụ và dược liệu cũng chưa tới đủ, cho nên mấy ngày rồi vẫn chưa có người nào vào khám bệnh.

Văn Đan Khê cũng rất tò mò người chỉ mặt đặt tên muốn gặp mình là ai, cô biết rõ danh tiếng của mình còn chưa lan xa tới nông nổi này mà.

Cô cứ nghĩ ngợi miên man cho tới khi vào y quán, vừa vào tới đã thấy một người phụ nữ trung niên xinh đẹp đang ngồi trên ghế khách, lẳng lặng đánh giá cách bày biện của y quán, hai bà tử đứng nề nếp trái phải.

Văn Đan Khê bỗng ngẩn ra, trong lòng có một loại cảm giác rất kỳ quái. Người phụ nữ trung niên ăn mặc đúng mực, mặt mũi hiền lành, phong thái đoan trang điềm đạm. Hai bà tử cũng có vẻ mặt ôn hòa, vừa thấy Văn Đan Khê đã bước lên cúi chào vãn an: “Cô nương chính là Văn đại phu phải không? Phu nhân nhà ta mộ danh mà đến, làm phiền cô nương nhiều.”

Văn Đan Khê mỉm cười đáp lễ: “Không dám nhận, các vị cứ ngồi đi.”

Nói rồi nhìn qua người phụ nữ trung niên, hỏi: “Quý thể của phu nhân thế nào?”

Người phụ nữ mỉm cười tao nhã với Văn Đan Khê: “Nhà mẹ của ta họ Tống, hôm nay vừa khéo đi ngang qua Dịch Châu nên tiện đường tới xem một chút thôi.”

Văn Đan Khê gạt mình, nhìn lại tướng mạo của người phụ nữ này thì đã rõ bà là ai. Chẳng qua đối phương đã không nói rõ thì cô cũng vờ như không biết vẫn tốt hơn.

Tổng phu nhân không đề cập gì tới sức khỏe của mình, chỉ hiền hòa hỏi thăm việc nhà của Văn Đan Khê, quan sát cô với ánh mắt bình thản. Văn Đan Khê thông thả tán gẫu với bà mà không chút gấp gáp.

Trong khi đó Mặt Thạo thì chạy thực mạng từ Phiêu Hương lâu tới thẳng hậu đường phủ nha như bị lửa đốt mông. Hạ hắc tử ở đằng sau gào thét: “Lão Ngũ, người đừng mạnh động như vậy được không hả? Người đâu lạ gì tính tình lão đại nữa, người đừng có làm hỏng chuyện...”

Mặt Thạo chẳng có lòng dạ nào nghe Hạ hắc tử tru tréo sau lưng, cũng chẳng thèm đếm xỉa tới vệ ngăn cản, một phát đá văng cửa thư phòng, hôn hà hôn hên rống lên: “Đại ca còn có tâm tư ngồi đây uống trà nữa sao, vợ của huynh sắp bị người ta cướp mất rồi kìa!”

Mặt Thạo đã gấp thì không phải chuyện đùa, Trần Tín lập tức nhảy bật lên, nắm lấy vai Mặt Thạo hỏi dồn: “Đệ nói mau, ai cướp đi? Đi bao xa?”

“Tướng quân, ngài đừng nghe hấn nói bậy, cướp với không cướp cái nỗi gì, chẳng là lúc hai ta uống rượu ở Phiêu Hương lâu thì thấy tên Tổng Nhất Đường kia, kết quả lão Ngũ lại gào thét bảo người ta tới cướp tâu tử. Còn phải người theo dõi chủ tớ họ nữa.”

Trần Tín vừa nghe thấy tên của Tổng Nhất Đường là hết như bị ong vò vẽ chích cho một cú đau điếng, tức khắc bỏ mặc hết mọi người, chạy như điên về hướng y quán.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61

Edit: Yunchan

Trần Tín hối hả chạy một mạch tới y quán Văn thị. Lúc này Tổng phu nhân đã dẫn hai bà tử ra về, Trần Tín vừa vào cửa đã nhìn quanh quất, thấy trong phòng ngoài hai đại phu tọa đường và một hòa kế ra thì không còn ai khác, lòng bỗng dâng lên nghi hoặc.

Văn Đan Khê ngẩng đầu hỏi: “Chàng chạy hót ha hót hải tới đây làm gì thế?”

Trần Tín đáp mập mờ: “Không có gì, đi ngang qua ghé vào xem một cái thôi.” Đi ngang qua, đường hấn đi cỡ nào cũng không tiện tạt ngang đây được.

Văn Đan Khê không ngó ngang tới hấn nữa mà ngồi xuống đọc sách thuốc.

Trần Tín nôn nóng đi tới đi lui trong phòng, Văn Đan Khê hết cách đành đặt sách xuống, nói: “Ta thấy chàng có hơi bốc hỏa đấy, lại đây ta bắt mạch cho.”

Trần Tín chỉ mong sao có cơ hội nán lại lâu thêm, nhanh nhẩu đáp: “Ta đang bốc hỏa đây.”

Hai người vào trong phòng một trước một sau, Trần Tín vừa vào đã duỗi cánh tay ra chờ Văn Đan Khê bắt mạch. Ai dè cô lại ngồi xuống đọc sách tiếp, vút thẳng hấn qua bên. Trần Tín mấy lần muốn nói lại thôi, trong lòng hấn đang đầu tranh hết sức, không hỏi thì ngực nghẹn tới phát hoảng, hỏi thì lại sợ Văn Đan Khê mắng hấn thích ăn dấm chua.

“Chàng nghe ai nói?” Văn Đan Khê gấp sách lại hỏi bất thành lời.

“Lão Ngũ tận mắt thấy.” Trần Tín không nghĩ ngợi gì, buột miệng đáp ngay.

Văn Đan Khê nhủ thầm, lúc Tổng phu nhân tới Mặt Thạo đâu ở đây, cho dù có thì sao hấn đoán được chứ, chẳng lẽ hấn nhìn thấy Tổng Nhất Đường? Chuyện này thì dám lắm.

Nghĩ tới đây Văn Đan Khê bèn hòa nhã giải thích: “Đâu phải chàng không biết tính lão Ngũ, lúc nào cũng bộp chộp hóp tóp. Đệ ấy nói gì thì chàng cũng tin hết à.”

Trần Tín hơi âm ức: “Chẳng phải là ta nóng lòng sao? Cũng tại đệ ấy nói nàng bị người ta cướp đi mất rồi.”

Văn Đan Khê cười cười chịu thua: “Một người đang sống sờ ra đó, ai muốn cướp là cướp được liền à?”

Lúc này Trần Tín cũng dần dần bình tĩnh lại, hấn ngập ngừng hỏi lâu cuối cùng vẫn dè dặt hỏi: “Đan Khê, nàng chưa gặp họ Tổng đó thật chứ?”

Văn Đan Khê lác đầu cười khỏ: “Chưa gặp y thật mà, biết đâu y chỉ đi ngang qua đây thôi thì sao, chàng khẩn trương gì chứ.”

Trần Tín như được uống nửa viên thuốc an thần, tảng đá lớn trong lòng cũng thả xuống một phần lớn, hấn ngẩng mặt lên nhìn chăm chăm Văn Đan Khê không chớp mắt.

Văn Đan Khê thấy hấn vẫn còn bất an, không thể làm gì hơn là giải thích tiếp: “Ta đoán Tổng Nhất Đường là tên giả của y, thân thể của y cũng không bình thường.”

Trần Tín vừa nghe câu này tim lại nhảy thót lên.

Văn Đan Khê chuyển chủ đề: “Người có xuất thân như y nhất định phải tìm một thê tử có gia thế tương xứng. Mà ta có gì đâu nào? Sao y lại coi trọng ta được chứ? Chẳng thật là lo quá nhiều rồi. Nói lui lại ngàn bước, dù cho y có coi trọng ta đi nữa, nhưng mấy tháng nay ta luôn ở trên núi, thanh danh đã bị hủy từ lâu rồi, chẳng nghĩ xem người nhà của y có tiếp nhận ta nổi không? Sau này chẳng có gặp chuyện gì nữa thì phải nghĩ thêm vài bước, đừng cứ như cái ngồi nỏ người ta châm một phát là bùng”

Trần Tín xoa xoa mặt, rầu rĩ nói: “Được rồi, ta sai rồi.”

Văn Đan Khê quạt cho hấn một trận xong lại thưởng cho một quả ngọt, dịu giọng nói tiếp: “Bây giờ còn thời gian chẳng cứ về làm việc tiếp đi, tới trưa ta sẽ làm cho chàng mấy món ăn, sáng nay ta nghe người trong bếp nói hôm nay bắt được mấy sọt cua to, lát nữa ta đi nấu cho chàng ăn, chuẩn bị thêm rượu hoa cúc cho chàng uống nữa.”

Trần Tín nghe vậy sắc mặt vui hấn lên, hấn gật đầu: “Được, ta nghe lời nàng.” Miệng nói vậy nhưng người thì vẫn chưa chịu nhích.

Văn Đan Khê hỏi với vẻ khó hiểu: “Chàng còn việc gì à?”

Trần Tín chìa tay tới trước mặt cô: “Nàng còn chưa bắt mạch cho ta.”

Văn Đan Khê thở ra một hơi, sờ lên cổ tay hấn một chút rồi nói: “Chàng bị tà hỏa công tâm, về xối xuống đầu một chậu nước lạnh là hết chuyện.”

Trần Tín toét miệng cười hề hề lộ ra hàm răng trắng bóng.

“Về mau lên, sắp trưa tới nơi rồi kìa.”

“Ừ.” Trần Tín rề rà lê chân ra ngoài, chênh lệch rõ rệt với tốc độ lúc tới. Khi lê tới cửa còn bất ngờ đụng “Cốp” một phát vào khung cửa.

Mấy người trong y quán phải ráng lắm mới không bật cười.

Văn Đan Khê đi ra dọn dẹp vài thứ, dặn dò hai đại phu tọa đường đôi câu, sau đó dẫn Xuân Thảo và Tráng Nha tới Phiêu Hương lâu.

Trước đây Phiêu Hương lâu cũng là tửu lâu, sau khi họ tiếp quản thì không tu sửa gì nhiều chỉ trùng tu qua loa. Bởi món ăn mới lạ kèm theo giá rẻ, thế nên buôn bán ngày một tốt hơn.

Văn Đan Khê thay bộ quần áo cũ vào rồi đi vào cái bếp nhỏ phía sau được chuẩn bị riêng cho cô. Xuân Thảo và Tráng Nha cũng rửa tay sạch sẽ vào bếp phụ. Hôm nay món chính là cua và hoa cúc. Cua hấp, canh xương heo củ cải với cua, bánh rán cua, bánh hoa cúc, tôm viên cúc hoa, canh thịt nạc hoa cúc hạt vừng và thổ phục linh, vân vân. Vì cua tính hàn, Văn Đan Khê lo mọi người ăn nhiều không tốt cho sức khỏe, nên dùng gừng và dấm có tính nhiệt để làm gia vị, rồi cho người kiêng hải vò rượu hoa điều và hoa cúc ra. Rượu hoa cúc này do cô dùng hoa cúc dại trên núi Nhạn Minh và gạo nếp cất chung với nhau. Uống vào thơm ngát ngọt ngào, vốn định để dành tới tết Trùng Dương mới uống, nhưng hôm nay cứ lấy ra nếm thử trước coi sao.

Văn Đan Khê bận rộn hướng dẫn mọi người trong phòng bếp, tạm thời không đề cập tới, kể tới Tổng phu nhân sau khi ra về, lúc mới tới phố lớn Bình An đã có năm sáu thị vệ và hai nha hoàn bước lên nghênh đón.

Đoàn người nối đuôi rồng rắn đi tới cửa hàng Tổng thị. Tổng phu nhân xuống xe ngựa rồi chậm rãi đi vào hậu viện.

Tổng Nhất Đường vội vàng bước lên dìu bà, cười nói: “Mẫu thân vất vả.”

Tổng phu nhân nhìn nhi tử mình với vẻ triu mến, vịn tay y vào phòng ngồi. Không đợi y đặt câu hỏi thì bà đã mở lời trước: “Cô nương này tính tình trầm tĩnh, thông minh thanh tú, hợp lẽ đúng mực, xem ra cũng có thể vào Viên gia chúng ta.”

Tổng Nhất Đường nghe xong đáy mắt bỗng ánh lên tia vui mừng, có điều y biết theo thói quen nhất định lời của mẫu thân còn có đoạn sau.

Quả nhiên, Tổng phu nhân dùng một lát, hớp một ngụm trà hoa cúc rồi lại thông thả nói tiếp: “Đáng tiếc, tại sao cô nương ấy lại nương nhờ cường đạo chứ? Ta nghe mọi người nói rằng cô nương ấy đã ở trong núi Nhạn Minh được mấy tháng, hơn nữa còn có quan hệ mập mờ với tên họ Trần cầm đầu bọn cướp kia, Hi nhi à, điểm này con nên biết.”

Tổng Nhất Đường thờ dãi trong lòng nhưng ngoài mặt lại nói: “Mẫu thân xin nghe con nói vài lời, cha mẹ và huynh tẩu của Đan Khê đều đã mất hết, còn phải dắt díu cháu trai cháu gái, trong khi gần đây Dịch Châu lại bị trộm cướp hoành hành ngang ngược, nàng nương nhờ vào cường đạo cũng là bất đắc dĩ, về tình có thể tha thứ. Huống chi con đã cho người nghe ngóng, nàng và tên trùm thổ phỉ kia vẫn chưa, viên phòng.”

Tổng phu nhân cười cười tiếp lời: “Coi con nóng ruột kìa, ta đâu nói là không đồng ý. Cứ coi như là thanh danh bị hủy hoại cũng không quan trọng, dù sao cô nương ấy cũng chỉ làm thiếp mà thôi, nào phải chính thê.”

Tổng Nhất Đường khẽ thở phào nhẹ nhõm, nghịch ngợm thì lễ: “Cảm tạ mẩu thân.”

Tổng phu nhân mắng yêu: “Lớn đầu rồi mà cứ như còn bé lắm.” Mắng xong thì bật cười.

“Tuy nhiên mẹ cũng có vài lời muốn dặn trước.” Tổng phu nhân cười xong thì nghiêm túc thêm vào một câu.

Tổng Nhất Đường vội cung kính đáp: “Mẫu thân mời nói.”

Tổng phu nhân thu nụ cười lại, nghiêm mặt nói: “Mẹ biết con không hài lòng lắm với hôn sự mà cậu và mẹ sắp đặt cho con, nhưng con phải tin, quyết định của mẹ chưa bao giờ làm hại con. Vương gia là vọng tộc ở Đông Hà, rất có lợi cho tương lai sau này của con. Cưới vợ không chỉ cưới người hiền mà còn phải môn đăng hộ đối. Vợ chồng là chuyện hai họ hợp thành chứ không phải của riêng con. Về phần nạp thiệp, chỉ cần nhân phẩm đáng đáp của đối phương ổn thì mẹ sẽ không ngăn cản con. Huệ Lan cũng là một cô nương hiền lành rộng lượng, hẳn sẽ không cản con đâu.”

Tổng Nhất Đường gật đầu nhưng lòng lại không có được sự chắc chắn như mẩu thân mình.

...

Từ sớm Mặt Thạo đã hóng tin từ Trần Tín, biết được hôm nay có đồ ngon, vì nhiệm vụ của hắn không chán phèo như Trần Tín và Tàn Nguyên đọc một chồng công văn chất cao như núi, mà là phụ trách an ninh trong thành, nói trắng ra cũng chính là đi dạo từ đầu trên tới cuối phố, nhìn thấy gì thì bước lên giải quyết, có thể nói người rảnh nhất trong năm huynh đệ chính là hắn. Thành thử vừa hóng được tin chẳng bao lâu hắn đã có mặt.

Do bị hắn nói linh ta linh tinh nên lúc này Văn Đan Khê không có thái độ thân thiện gì với hắn. Mặt Thạo cũng rất biết thân biết phận nên hoàn toàn không để bụng, chỉ mặt dầy hết gọi tầu ơi tới tầu ời. Cuối cùng Văn Đan Khê không tiện tỏ thái độ gì với hắn nữa, quẳng cho hắn nửa mâm của nhỏ để hắn biến qua một bên ăn.

Tới khi bọn Trần Tín và Tàn Nguyên đến nơi thì Mặt Thạo đang dùng cả hai tay đánh nhau với con cua. Trần Tín thấy hắn được phần trước thì hơi khó ở, nghiêm giọng khiển trách: “Tối rồi sao không đi giúp một tay, chỉ biết mỗi ăn.”

Mặt Thạo lấy mu bàn tay quẹt sơ mặt, cười cộc lốc: “Đệ hỏi tầu rồi, tầu nói đệ chỉ cần ăn là được, mấy chuyện khác không cần đệ.”

Hạ hắc tử lật tẩy hắn chẳng chút nề tình: “Bời người chỉ biết mỗi ăn.”

Mặt Thạo tròn tròn mắt hung hăng nhìn Hạ hắc tử. Cứ thế hai người mắt lớn lườm mắt nhỏ, chả ai nhường ai.

Trần Tín chẳng buồn đếm xỉa tới hai tên này nữa mà sai bước vào bếp, vừa vào đã thấy Văn Đan Khê đang chỉ huy bọn Xuân Thảo bày đồ ăn ra mâm. Mặt cô bị khí nóng của bếp hơi tới mức đỏ bừng. Trần Tín đi tới dùng tay áo lau mồ hôi giúp cô, đau lòng nói: “Sau này nâng đỡ địch thân xuống bếp nữa kéo mệt.”

Văn Đan Khê cười thờ ơ: “Mệt gì đâu, từ lúc vào thành tới giờ cũng chưa làm được mấy lần.”

Hai người vừa nói chuyện vừa bước ra khỏi bếp đi lên nhà gian lầu hai. Đây là gian phòng lớn nhất trong Phiêu Hương lâu, được Văn Đan Khê để sẵn cho năm huynh đệ sử dụng.

Mọi người thấy hai người vào thì hớn hờ lớn tiếng chào hỏi.

Tất cả vừa vào chỗ, Mặt Thạo là người đầu tiên đứng lên nâng chén: “Tầu, đệ xin tạ tội với tầu, đệ không nên nói năng bừa bãi, đệ tự phạt một chén.” Nói rồi uống cạn một hơi.

Văn Đan Khê mới vừa nâng chén định uống, Trần Tín đã đưa tay gạt lại, nói: “Các đệ cứ kính, ta uống.”

Mọi người cười phá lên.

Văn Đan Khê kéo nhẹ hắn, Trần Tín nghiêng đầu rồi cũng cười ha hả.

Mọi người vừa tán gẫu vừa ăn uống, Mặt Thạo và Hạ hắc tử chuyên tâm tới nỗi đầu chả buồn nâng, không bao lâu trước mặt hai người đã la liệt một đống xác cua. Trần Tín bóc cua với tốc độ ánh sáng, phát cho mỗi người một miếng thịt cua như bị uống lộn thuốc, trong năm người ngoài Tàn Nguyên ra đều ngờ ngàng tới bàng hoàng.

Trần Tín lại vung tay rất chi phóng khoáng: “Ta là đại ca của các đệ, bóc cua cho các đệ thì có gì mà kinh ngạc.”

Mọi người vội gạt đầu đầy xúc động. Có điều, mấy miếng thịt cua sau đó không tới phiên họ, mà trước mặt Văn Đan Khê đã chất một núi đầy ắp. Tới đây họ mới bề bàng nhận ra, hóa ra người ta có dụng ý khác.

Văn Đan Khê nhỏ giọng nhắc: “Chàng đừng lột cho ta nữa, của tính hàn ta không dám ăn nhiều đâu, chàng ăn nhanh đi.”

Trần Tín nghe xong câu này thì lại múc cho cô một chén canh, sau đó mới theo bằng hữu ăn uống tung bừng.

Tần Nguyên có vẻ nhất kiến chung tình với rượu hoa cúc này nên uống liền mấy chung, đoạn y cười hỏi Văn Đan Khê: “Ngày mai đệ phải về núi một chuyến, tẩu có muốn gì không?”

Văn Đan Khê nghĩ ngợi một lát rồi đáp: “Đệ hỏi thử Băng Nhạn tử xem, nếu tử ấy đồng ý thì dẫn theo hai đứa trẻ vào thành, lúc đó chúng ta cùng đón tết Trùng Dương với nhau.”

Tần Nguyên gật đầu đáp ứng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62

Edit: Yunchan

Sớm hôm sau Tần Nguyên dẫn theo một đội ngũ quay về núi Nhạn Minh, Văn Đan Khê cũng viết cho y một phong thư để mang theo.

Tần Nguyên đi rồi Văn Đan Khê không cảm lòng được bắt đầu lo lắng cho Lý Băng Nhạn. Mọi người đều đi hết, bây giờ trên núi cũng quanh quẽ hơn trước rất nhiều. Mà cô còn muốn mang hai đứa trẻ vào thành, giờ Tuyết Tùng đã lên bảy, cũng nên đi học rồi. Nhưng nếu cả hai đứa trẻ cũng đi thì tới một người để trò chuyện Lý Băng Nhạn cũng không còn nữa, ở lại khó tránh khỏi cô đơn. Có điều bảo tử ấy xuống núi, không biết tử ấy có đồng ý hay không nữa.

Văn Đan Khê đang suy nghĩ đến thất thần thì Trần Tín bỗng rón rén đi vào.

“Đang nghĩ gì vậy?” Trần Tín tới sát sau lưng cô nhẹ giọng hỏi, hơi thở nóng rực phả lên mặt cô.

“Chàng làm ta hết hồn.” Văn Đan Khê giật thót, vươn tay đẩy hắn ra, nhưng Trần Tín vẫn bất động chẳng thêm nhúc nhích.

Hắn thấp giọng cười, vòng hai tay ra ôm gọn cô vào ngực. Văn Đan Khê gợn quả đấm nện thùm thụp lên người hắn vài cái, Trần Tín lại vui vẻ cười ha hả không ngớt. Tần Nguyên đã về núi nên công sự đều dồn hết lên một mình hắn, hắn phải về ngay. Vì vậy hai người ôm nhau một lát Trần Tín mới quyến luyến buông cô ra rồi về phủ nha làm việc tiếp.

Văn Đan Khê dẫn người tới y quán, vừa bước vào cửa, tiểu hòa kế đã sán lên báo tin mừng: “Văn đại phu, chuyện dược liệu có manh mối rồi, một được thương của Vị Châu có đầy đủ những dược liệu mà chúng ta cần.”

Nhưng Cao đại phu lại bồi thêm một câu: “Tiếc là hơi khó thương lượng, người đó thấy y quán chúng ta vắng khách nên có vẻ không muốn bán cho chúng ta.”

Văn Đan Khê cười cười: “Người đó quan tâm chúng ta vắng khách hay không làm gì chứ, chỉ cần giao tiền chẳng phải xong rồi ư. Hai người đừng nóng ruột cứ để ta đi coi sao.”

Văn Đan Khê vừa dứt lời, bỗng thấy một sai vật mặc áo xanh đi tới ngoài cửa, cậu ta cất tiếng chào hỏi: “Tiểu nhân là dược hành của Hà thị, chương quỹ của chúng tôi mời Văn đại phu đích thân đến trao đổi chuyện dược liệu.”

Sai vật áo xanh nhìn ra vẻ nghi hoặc trong mắt Văn Đan Khê, vội cười bổ sung: “Xin Văn đại phu đừng hoài nghi, chương quỹ của chúng tôi đang ở một phòng ngay tại Phiêu Hương lâu.”

Văn Đan Khê nghe tới Phiêu Hương lâu thì yên tâm lại, cô nghĩ ngợi chốc lát mới đáp: “Được rồi, cậu dẫn đường đi.” Nói xong dẫn theo hai nha đầu theo chân người sai vật đi về hướng Phiêu Hương lâu.

Bốn người chẳng bao lâu đã tới Phiêu Hương lâu, phòng của Hà chương quỹ ở lầu ba nên Văn Đan Khê cất bước lên lầu, người sai vật nhìn Xuân Tháo và Trắng Nha khó xử, tỏ vẻ không muốn để hai người đi lên. Đến đây Văn Đan Khê đã hiểu người hẹn mình là ai, cô cười thân nhiên phát tay bảo hai người ở lại, để cô lên lầu một mình.

Văn Đan Khê đẩy cửa bước vào, thấy ngay Tổng Nhất Đường trong bộ y sam đen tuyền, đang chấp tay sau lưng hướng mắt nhìn về đằng xa. Nghe thấy có người vào phòng y lập tức quay lưng lại không chút hoang mang, nhoen miệng cười với Văn Đan Khê.

Văn Đan Khê cũng mỉm cười chào: “Tổng công tử biến thành dược thương từ bao giờ vậy?”

Ánh mắt của Tổng Nhất Đường đảo qua Văn Đan Khê một thoáng, rồi mở lời thăm hỏi một cách lễ độ nho nhã: “Văn đại phu vẫn khỏe chứ?”

Văn Đan Khê gật đầu: “Vẫn khỏe.”

Hai người chào hỏi xong thì rơi vào im lặng ngẩn ngui. Tống Nhất Đường khép mắt, chậm rãi xoay xoay chén trà, nói bằng giọng tán thưởng: “Mấy hôm nay ta đã dạo qua thành một chút, giờ đây thành Dịch Châu đã có sức sống hơn trước đây, nghe người ta nói trong đó không thể quên công của Văn cô nương.”

Văn Đan Khê cười khiêm tốn: “Công tử khen sai rồi, chẳng hay hôm nay Tống công tử hẹn ta tới đây là có chuyện gì?”

Môi Tống Nhất Đường cong lên một nụ cười trang nhã, đôi mắt thâm thúy nhìn Văn Đan Khê một cách chăm chú mà không lơ đãng.

Văn Đan Khê hơi cup mắt nhìn xuống lá trà trong chén, hồ hững nói: “Tống công tử cứ nói đừng ngại, ta sợ lát nữa lại có người tới tìm ta.”

Tống Nhất Đường thu ánh mắt lại, nhanh chóng cân nhắc một lúc rồi nói thành khẩn: “Khi đó Tống mỗ lên đường vội vã là thật sự có việc gấp phải làm nên chưa kịp từ biệt, mong cô nương lượng thứ.” Đoạn giọng Tống Nhất Đường chuyển sang tiếc nuối: “Văn cô nương huệ chất lan tâm, thông minh thanh tú, ở lại đây quả là ám ức cho cô nương.”

Văn Đan Khê vẫn giữ giọng thờ ơ: “Thật ra ta không thấy có gì là ám ức cả. Thế đạo này có biết bao người phải vùng vẫy trong cảnh nước sôi lửa bỏng, một cô gái yếu đuối như ta có được cuộc sống hôm nay đã không dễ dàng, đâu thể nào không biết tốt xấu mà oán trách hay ám ức.”

Tống Nhất Đường cười nhẹ: “Cô nương thật là người dễ thích nghi với hoàn cảnh, theo Tống mỗ thấy, cô nương hiện không có phụ mẫu và huynh trưởng làm chủ, nên tính toán cho mình nhiều hơn mới phải.”

Văn Đan Khê ngẫm nghĩ giây lát rồi quyết định nói thẳng ra: “Cảm tạ Tống công tử quan tâm, có điều ta đã tính xong chuyện tương lai rồi.”

“Sao?” Tống Nhất Đường giả vờ kinh ngạc.

Giọng Văn Đan Khê bình tĩnh: “Ta đã hứa hôn với Trần Tín.”

Tống Nhất Đường mỉm cười lúng túng, y cúi đầu nhấp một hớp nước trà để che giấu, sau khi trấn định tâm thần xong thì vẫn quyết định nói ra, y làm việc gì cũng không thích bỏ dở nửa chừng.

Tống Nhất Đường hắng giọng, mặt lộ vẻ thương tiếc: “Ngày đó trước khi đi ta đã đưa cho cô nương một miếng ngọc bội, sao cô nương không tới nhờ giúp đỡ? Hôm nay... haizz, thật là đáng tiếc cho cô nương một người như vàng như ngọc.”

Văn Đan Khê nghe thế thì hơi bức, nhưng vẫn không thể hiện ra mặt mà dần lòng giải thích: “Tống công tử suy nghĩ nhiều rồi, chuyện hôn sự này do ta tự nguyện. Chúng ta bàn chuyện được liệu đi.”

Tống Nhất Đường bắt lấy chủ đề này: “Còn một chuyện nữa, Tống mỗ muốn giải thích một chút, họ Tống là họ của mẫu thân ta, còn ta vốn họ Viên, là người ở huyện Dương Lăng phủ Tấn Châu, để tiện hành tẩu nên mới dùng tên giả, mong cô nương bỏ qua cho.”

Tống Nhất Đường nói xong câu này thì lên quan sát sắc mặt của Văn Đan Khê. Viên gia ở Tấn Châu và Vương gia ở Hà Đông đều là danh gia vọng tộc, y nghĩ hẳn Văn Đan Khê đã từng nghe.

Văn Đan Khê vẫn cười dừng đọng: “Không sao đâu, Tống công tử không cần xin lỗi.”

Nét mặt cô chẳng lấy gì làm ngạc nhiên. Lòng Tống Nhất Đường vô cùng kinh ngạc, đồng thời còn cảm thấy chút mất mát mơ hồ. Y bỗng thấy hối hận vì mình đã quá chắc chắn.

Nói xong câu này Văn Đan Khê cũng biết hai bên không còn gì để nói nữa, bèn đứng dậy: “Tống công tử bận rộn nhiều chuyện, ta không tiện quấy rầy. Khi nào rảnh lại gặp mặt đàm đạo.”

Nét mặt Tống Nhất Đường thoáng cứng lại, song y vẫn rất phong độ mỉm cười đứng dậy, hai người cất bước xuống lầu một trước một sau.

Đúng lúc này, ngoài cửa lầu vọng vào tiếng ồn ào huyền ảo. Văn Đan Khê hơi ngần ra rồi hấp tấp bước nhanh xuống lầu, cô đi tới cửa hướng mắt ra ngoài, thấy một nam tử trẻ tuổi bần thủ đang nằm sóng soài trên đất, khóc lóc la lối om sòm: “Ta nói cho các ngươi biết, ta chính là biểu ca của Trần tướng quân các ngươi, các ngươi lại dám lấy cơm thừa đũa thừa ta hả? Trần Tín, Đỗ Lập Hồ, ngươi là đồ vong ân phụ nghĩa! Ngươi quên trước đây mẹ ta giúp đỡ hai mẹ con ngươi thế nào rồi hả...”

Văn Đan Khê lạnh lùng nhìn người này, gã chính là Vương Trung Quán, chẳng phải lần trước tên này đã bị Trần Tín đánh cho một trận ném ra ngoài thành rồi sao. Nào ngờ gã lại có gan mò vào thành lần nữa.

Hóa kẻ thù lâu nhác thấy Văn Đan Khê đi ra thì lập tức có chỗ dựa, lật đật bước lại nói: “Phu nhân người coi, tên này quá là bất lương. Phu nhân dặn chúng tôi mỗi ngày giữ lại cơm với đồ ăn thừa cho ăn mày trong thành. Vậy là đã tốt lắm rồi, ai dè tên này còn chê cơm nước không ra gì, muốn rượu thịt, ở đâu ra cái loại này chứ!”

Người chung quanh cũng bàn tán ầm ĩ, không ít người bắt đầu chỉ trích Vương Trung Quán, thậm chí cả mấy người ăn mày cũng thấy gã không phải người lương thiện, tự giác đứng cách gã thật xa. Vương Trung Quán như hoàn toàn không đếm xỉa gì đến ánh mắt của người khác, gã tiếp tục la hét khóc, lớn tiếng la hét. Cứ như thể muốn thu hút mọi người đến xem, mục đích của gã cuối cùng cũng đạt được, ngoài cửa càng lúc càng nhiều người bu lại, Vương Trung Quán thấy thời cơ tới rồi bèn ngồi bật dậy lớn giọng quát: “Các ngươi không biết quan hệ của ta với Trần tướng quân các ngươi đúng không, hôm nay ta sẽ nói cho các ngươi biết tại sao mắt của hán màu xanh?!”

Đám đông hóng chuyện ồ lên xôn xao, lập tức vênh tai kiễng chân lắng nghe, sợ mình lỡ mất câu nào.

Vương Trung Quán lộ rõ dáng tiểu nhân đắc chí, gã còn cố ý liếc qua Văn Đan Khê, định nhìn Trần Tín vẫn đang giấu giếm thân thế của mình. Gã ho khan mấy tiếng, chuẩn bị vạch trần tất cả chuyện quá khứ của Trần Tín.

Văn Đan Khê nhìn gã ta mà đáy lòng bốc lên cơn giận khó tả. Tên này cho là Trần Tín không dám giết hắn thật sao hả?! Một lần chưa đủ, còn dám công khai mọi chuyện của Trần Tín trước mặt đám đông. Đúng, cô không quan tâm những chuyện này, cô cũng có thể khuyên Trần Tín đối mặt với quá khứ. Nhưng, điều đó không đồng nghĩa với việc cô cho phép lấy quá khứ đau khổ của người khác ra làm trò cười trước mặt bàn dân thiên hạ. Trần Tín đã hứa với Vân di rằng không giết gã, nhưng Văn Đan Khê đây chưa bao giờ hứa!

Nghĩ tới đây cô bèn ngoác một hóa kế tới rồi thấp giọng dặn dò vài câu. Hóa kế kia lập tức chạy đi mang thêm ít com nước cho những ăn mày gần đó, dặn dò thật nhanh bọn họ vài câu.

Vương Trung Quán thấy đám đông hào hứng hẳn lên thì hả hê nói tiếp: “Là bởi cha ruột của hắn là người Hồ, về phần là ai...”

Ngay thời điểm mấu chốt này, bất thành linh một nhóc ăn mày đen nhẻm gầy gò, ước chừng mười hai, mười ba tuổi nhảy ra khỏi đám đông, nhóc ăn mày vừa nhồi cấp tốc miếng thịt mỡ cực bự đang cầm trong tay vào mồm Vương Trung Quán, vừa bịt miệng hắn nói: “Vương Bát đại ca nè, bệnh cũ tái phát hả. Lần trước ngươi còn nói mình biết thâm cung bí sử của Hoàng hậu nương nương kia mà, ai tin nổi nữa.”

Những tên ăn mày khác cũng nhào lên bao vây Vương Trung Quán lại lôi đi, vừa lôi vừa lớn giọng oán giận: “Cái tên điên này bị gì thế hả? Chúng ta thấy hắn tội nghiệp nên mới dắt hắn ra ngoài xin com, ai dè lại rước thêm rắc rối cho chúng ta, lần tới đừng dắt hắn đi nữa.”

“Phải đó, chọc giận Trần phu nhân rồi sau này chúng ta không còn com ăn.”

Đám đông hóng chuyện hết trò hay để coi nên cũng lục tục tản đi hết. Văn Đan Khê thầm ra hiệu cho hóa kế kia lần nữa, cậu ta lại lặng lẽ xuất môn. Xử lý việc này xong, Văn Đan Khê mới quay đầu nói với Tổng Nhất Đường: “Thật là không khéo chút nào, để Tổng công tử nhìn thấy những chuyện thế này. Ta có việc xin đi trước.”

Về mặt sâu xa của cô khiến Tổng Nhất Đường chợt ý thức được: Chẳng lẽ cô ấy muốn ám chỉ mình!

Trong thoáng chốc y khó tránh khỏi cười khỏ, vội vàng cất tiếng gọi: “Văn cô nương, xin chờ một lát.”

Văn Đan Khê còn chưa kịp trả lời thì một giọng nói khác đã kêu lên gấp gáp: “Đan Khê ——“

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63

Edit: Yunchan

Văn Đan Khê nghe ra Trần Tín vừa gọi mình, vội rào mấy bước lần theo âm thanh. Trần Tín sai bước đi tới, quan sát toàn thân cô từ trên xuống dưới bằng ánh mắt thần thiết khấn trương, hỏi dồn: “Làm sao vậy, nàng không sao chứ?”

Văn Đan Khê lắc đầu.

Trần Tín xác định cô không sao rồi mới nhấc gót bước một bước tới trước mặt Tổng Nhất Đường, lạnh lùng lườm y. Hai người lặng lẽ lườm nhau một hồi, Trần Tín siết chặt nắm đấm, trông như muốn đánh người tới nơi.

Văn Đan Khê vội vã chọc chọc Trần Tín khẽ mỉm cười nói: “Tổng công tử đúng dịp đi ngang qua Dịch Châu, chàng bớt ít thời gian mời y ăn bữa com coi như tận tình chủ nhà đi.”

Người ta bày tỏ thì cô cự tuyệt là xong rồi mà, đâu nhất thiết phải dây dưa gì với người ta, còn đánh nhau thì không hay đâu.

Trần Tín nhìn lướt qua sắc mặt của Văn Đan Khê, nắm đấm dần dần nới ra, hắn rít qua kẽ răng: “Phải, ta nhất định phải mời Tổng công tử uống một bữa no say.” Không những phải mời mấy chén mà còn phải chém mấy dao!

Tổng Nhất Đường mỉm cười, chấp tay đáp: “Không cần đâu, Tổng mỗ còn việc phải làm, lần tới sẽ nói tiếp.”

Nói rồi y liếc qua Văn Đan Khê như kiểu còn chưa nói hết, Văn Đan Khê nghiêng đầu đi giả vờ như không phát hiện ra. Tổng Nhất Đường lắc đầu đành chịu, thông thả ra về.

Trần Tín nhìn xung quanh, đột nhiên cau mày nói: “Lão Ngũ đi đâu rồi?”

Văn Đan Khê cũng ngó ra, đứng rồi, đáng ra giờ này Mặt Thạo phải có mặt rồi chứ, sao tới giờ vẫn chưa thấy bóng đâu.

Hai người đang nói chuyện thì thấy dòng người trên con đường trước mặt đồng loạt dạt ra, tiếp đó vọng tới tiếng vó ngựa lộp cộp. Văn Đan Khê ngược mắt nhìn, người dẫn đầu chính là Mặt Thạo, mà đi song song bên cạnh là một nam tử xa lạ, tầm vóc cường tráng, mình mẩy máu me.

Mặt Thạo vừa tới trước cửa tửu lâu đã lặn ngay xuống ngựa, hất mặt lên nói sang sảng: “Đại ca tẩu tử, bữa nay bọn đệ giết được mấy tên Thát tử tới do thám. Huynh coi cái đồng này là đầu chúng đây!” Nói xong trút hết mấy cái đầu người be bét máu ra khỏi bao tải.

Trần Tín trừng mắt: “Đệ đổ ra ngoài làm gì, không sợ dọa người hay sao hả.”

Mặt Thạo cười trừ một tiếng, lẹ tay hốt lại vào bao. Lúc này chợt nghe người cường tráng sau lưng Mặt Thạo hừ một tiếng nặng trĩu, Văn Đan Khê cười hỏi: “Lão Ngũ, vị này là tráng sĩ theo đệ cùng giết Thát tử sao?”

Tới đây Mặt Thạo mới sực nhớ ra mình quên giới thiệu đồng bọn, bèn giơ ngón tay chỉ vào người đang cười ngựa, cao giọng giới thiệu: “Tẩu, người này bảo đảm tẩu biết, người quen.”

Văn Đan Khê nhìn kỹ lại cũng thấy hơi quen.

“Ta là Đào Quyên Tú. Là người cản cô trong ngõ hẻm lần trước.” Người cười ngựa vội lên tiếng.

Lúc này Văn Đan Khê mới nhớ ra đây là ai, lập tức mỉm cười bảo Đào Quyên Tú xuống ngựa rồi vào rửa mặt thay quần áo. Chưa đợi cô hỏi, Đào Quyên Tú đã nhanh nhồm nhanh miệng kể lại chuyện đã xảy ra cho cô biết.

Chuyện là Đào Quyên Tú dẫn theo hai tỳ nữ ra ngoài thành săn thú, lại trùng hợp đụng phải mấy tên Thát tử, khi đó cô vốn muốn hạ thủ, nhưng ngẫm lại thì sợ mình không đánh lại không khéo còn làm chúng bỏ chạy, cho nên cô bèn sai một tỳ nữ về báo tin, còn cô thì vẫn lén bám theo Thát tử. Sau đó tỳ nữ báo tin ngẫu nhiên tìm được Mặt Thạo, Mặt Thạo lập tức dẫn theo mấy người lính ra khỏi thành không chút do dự. Lúc hấn chạy đến nơi thì Đào Quyên Tú đang quần nhau với bọn Thát tử, ấy cho nên hai người mới hợp lực giết sạch tất tẩn tặc.

“Đại ca xem, ăn may vớ thêm được mấy con ngựa ngon với vài cây đại đao, hề hề.” Mặt Thạo gật gù khoe mẽ.

Văn Đan Khê hỏi tiếp: “Sao hai người không để lại hai tên sống sót, thăm vấn một chút rồi xử sau cũng không muộn.”

Mặt Thạo há miệng, đột nhiên nện vào đầu một cú: “Chậc, dốt thật, lúc đó chỉ lo giết cho sướng tay chứ có nghĩ được gì nữa đâu.”

Lúc này Đào Quyên Tú đã thay quần áo xong đi ra, vì vóc dáng của cô rất cao lớn nên trong chốc lát không tìm được bộ nào vừa người, Xuân Thảo đành phải lấy quần áo cũ của Trần Tín cho cô thay.

Cô vừa ra tới đã nhìn mọi người cười sang sảng, sau đó cao giọng hỏi Mặt Thạo: “Ê, Quách thạo, ta giúp ngươi chuyện lớn vậy rồi, ngươi có lo com không đó?”

Mặt Thạo vỗ ngực đánh bộp, nói hết sức hào phóng: “Tửu lâu này là do tẩu ta mở, cô muốn ăn bao nhiêu cứ việc tính hết cho ta.”

Đào Quyên Tú lại nhìn sang Văn Đan Khê, nhấn mạnh lần nữa: “Hắn nói thật không thể? Sức ăn của ta khủng lắm đó.”

Văn Đan Khê nín cười, gật đầu đáp: “Là thật, cô cứ việc ăn thả cửa.”

Nghe vậy Đào Quyên Tú mới cười ngốc một tiếng, nụ cười này của cô làm cho óc Văn Đan Khê lóe sáng, người này mà kết đôi với Mặt Thạo thì hợp hết chỗ chê. Vừa đơn thuần vừa ngay thẳng. Nghĩ tới đây Văn Đan Khê bèn dặn dò hỏa kếp: “Hỏa kếp, cậu bùng lên cho hai người họ bốn chén mì thịt với mười cái bánh nhân thịt. Ăn lót dạ trước, chốc nữa sẽ ăn com trưa.”

Cô thu xếp cho hai người xong đầu đầy mới dẫn Trần Tín vào thư phòng nhỏ của mình. Đây là căn phòng cô chừa lại cho mình, những lúc cô quá bận thì có thể nghỉ luôn tại đây, đọc sách hay đánh một giấc ngủ trưa.

Trần Tín vẫn buồn bực không vui như đang kiềm chế bản thân. Vào phòng xong hấn mới bất ngờ bùng nổ, kéo Văn Đan Khê lại ôm chặt cứ như sợ cô bỏ chạy.

Văn Đan Khê mặc cho hấn ôm, lát sau khi chắc hấn đã bình tĩnh lại thì mới lên tiếng: “Chàng sao thế?”

Trần Tín thành thật thừa nhận: “Ta sợ nàng chạy mất.”

Văn Đan Khê không biết nên khóc hay cười nữa đây.

Trần Tín chôn mặt vào tóc cô, ồm ồm nói: “Lúc nghe được Tống Nhất Đường hẹn gặp nàng ở tửu lâu ta đã tức giận tới nỗi muốn giết người, một phụ tá của Nhị đệ cố ngăn ta lại rồi khuyên một lúc lâu...”

Văn Đan Khê bừng tỉnh, thảo nào Trần Tín lại bình tĩnh như vậy, hóa ra là đã có người khuyên trước rồi.

Văn Đan Khê có hơi tò mò: “Người đó khuyên gì thế?”

Trần Tín lặng thinh một lát, thấp giọng nói: “Mấy câu đó là của Nhị đệ cố ý để lại, đệ ấy nói, nếu nữ nhân thật sự muốn thay lòng đổi dạ thì bất cứ ai cũng không giữ được. Nếu nàng thật sự là hạng bội bạc ham phú quý thì níu kéo thế nào cũng đều vô dụng, kể cả có thành thân thì nàng cũng sẽ vứt bỏ ta. Giống như... giống như vợ của đệ ấy. Nếu nàng không phải hạng người đó thì dù kẻ khác có dụ dỗ thế nào cũng vô dụng. Đệ ấy còn bảo ta tin nàng, tin đến khi không thể tin được nữa mới thôi.”

Văn Đan Khê im lặng không nói tiếng nào, đối với nửa đoạn trước thì gật bừa, nhưng với câu cuối thì lòng lại thấy chua xót nhàn nhạt. Câu ấy là do Trần Nguyên đúc kết từ chính kinh nghiệm của bản thân, ngay khi chuyện chưa xảy ra y đã liệu trước sẽ có ngày như vậy, người này thật là suy nghĩ sâu xa.

Văn Đan Khê suy tư hồi lâu mới nghiêm mặt nói: “Nhị đệ nói rất đúng, chàng phải tin tưởng ta, còn phải tin tưởng chính chàng nữa, tin mình là một người đáng để mọi người yêu thương, đã theo chàng thì sẽ không muốn rời xa.”

Trần Tín hít hít mũi, tiu nguôi nói: “Ta có thể tin tưởng nàng, nhưng ta không tài nào tin tưởng mình.”

Văn Đan Khê nhún nạy giảng giải: “Ta lại thích người như chàng, chàng cứ sờ đầu suy nghĩ lại những thứ chàng có mà y không có đi, tỷ như, chàng một lòng một dạ với ta, nhưng y có sao? Rồi tỷ như chàng có thể nghe lời ta nói gì nghe nấy, y làm được à? Mà điều quan trọng nhất chính là, ta thích chàng chứ có thích y đâu. Lẽ nào chàng không tin chính mình sao?”

Trần Tín ngạc nhiên thả cô ra, nhìn trực diện cô thật lâu, trên mặt bất ngờ nở ra nụ cười toe toét. Sau đó bế phắt Văn Đan Khê lên quay một vòng, vừa quay vừa hét: “Ta tốt hơn họ Tổng, ta mạnh hơn họ Tổng!”

Văn Đan Khê nhện một lúc mới bắt đầu đi nhắc nhở hần: “Chàng thả ta ra mau, đầu ta choáng.”

Trần Tín nhanh chóng thả cô xuống rồi lại ôm ghì cô vào lòng, vỗ nhẹ lên lưng cô, miệng còn xin lỗi rồi rít: “Xin lỗi, ta quên mất, do ta không tốt, bằng không nàng đánh ta mấy cái xả tức đi.”

Văn Đan Khê đứng dựa vào lồng ngực hần dần ổn định lại.

“Để ta xoa xoa cho nàng.” Trần Tín vừa mới đưa tay ra thì bỗng nghe thấy ngoài phòng vang lên tiếng gõ cửa “Cộc cộc”, hần đành ịu xù rút tay về.

Ngoài cửa vang lên tiếng Xuân Thảo: “Hà chương quỹ tới rồi ạ.”

Văn Đan Khê giật mình, người này tới thật rồi. Có điều Trần Tín không biết Hà chương quỹ có liên quan tới Tổng Nhất Đường nên lần này hần không có phản ứng gì.

Văn Đan Khê suy nghĩ hồi lâu cũng không biết Hà chương quỹ này tới để nói chuyện làm ăn thật hay lại bàn chuyện riêng tư gì. Cô cho là mình đã nói rất rõ rồi. Quên đi, sao đi nữa cũng phải gặp một lần, nếu là về sau thì cô sẽ nói cho triệt để luôn.

Nghĩ tới đây Văn Đan Khê ngoảnh sang Trần Tín cười cười: “Trong y quán có ít việc, ta muốn đi xem một chút.”

Trần Tín không ngờ vực gì cô mà chỉ gật đầu: “Được rồi, để ta đi gặp lão Ngũ rồi lát nữa sẽ tới đón nàng.”

Văn Đan Khê đi về hướng y quán, khi cô tới thì Hà chương quỹ đã ngồi chờ cô trong phòng trống cạnh y quán. Hà chương quỹ trạc năm mươi tuổi, tạng người mập mạp, toát ra một loại cảm giác thân thiết dễ gần.

Hà chương quỹ vừa nhắc thấy cô vào thì vội vàng đứng lên cười nói: “Văn đại phu, hôm qua chúng ta có một số việc chưa bàn xong, hôm nay Hà mỗ lại mặt đây tới thăm.”

Tất nhiên Văn Đan Khê hiểu rõ ý bóng gió của ông ta, cô chỉ cười nhạt, chỉ vào ghế nói: “Hà chương quỹ khách sáo, mời ngồi.” Sau đó sai hỏa kế dâng trà. Hỏa kế mang trà lên xong lập tức lui ra ngoài.

Hai người ngồi vào chỗ, Hà chương quỹ ổn định lại tâm thần xong mới quyết định vào thẳng chủ đề chính: “Văn đại phu, vốn dĩ ta định nán lại thêm mấy ngày, nhưng không ngờ trong nhà lại đột nhiên có việc, trễ nhất là sáng mai sẽ khởi hành. Chuyến này đi chẳng biết bao lâu mới có thể gặp lại, lần trước vì quá gấp gáp nên để lại nhiều điều tiếc nuối, nên lần này công tử nhà ta quyết định nói rõ sự tình. Mong cô nương lượng thứ cho.”

Văn Đan Khê gật đầu thán nhiên: “Hà chương quỹ cứ nói không sao.”

Khi nói lời này ánh mắt cô đồng thời lướt qua chiếc màn dây trên cửa sổ, không gió mà động, hần là có người trốn đằng sau. Chẳng qua cô sẽ không có ý lật tẩy, có mấy lời nói gián tiếp còn đạt hiệu quả cao hơn là trực tiếp.

Hà chương quỹ cười gượng vài tiếng, lấy tay áo lau lau cái trán rịn mồ hôi, hỏi dò: “Ta chỉ nói mấy câu đơn giản, chẳng hay Văn đại phu nghĩ thế nào về câu ngạn ngữ: “Thà làm thiếp anh hùng, còn hơn làm thê kẻ mọn?””

Nếu Văn Đan Khê đồng tình với câu này thì ông ta sẽ nói tiếp về sau.

Văn Đan Khê đáp với vẻ mặt coi thường: “Quan điểm của ta khéo thay lại tương phản, thà làm thê kẻ mọn chứ quyết không làm thiếp anh hùng.”

Giờ cô đã hiểu, thì ra Tống Nhất Đường muốn nạp cô làm thiếp. Điều này làm cho cô cực phần nộ, cực tức giận, còn có cảm giác như bị sỉ nhục.

Hà chương quý thấy sắc mặt cô không tốt thì có hơi do dự chưa vội nói tiếp về sau. Nhưng nếu ông ta đã nhận lời của Tống Nhất Đường, thì có thể nào cũng phải cố nói cho xong: “Viên gia là vọng tộc ở Tấn Châu, Viên Ngũ công tử chính là chủ nhân tiếp theo, thế tử Vương Huệ Lan của ngài ấy cũng là khuê nữ danh môn, hiền lành có tiếng...”

Một ngọn lửa vô danh bỗng bùng lên hừng hực trong lòng Văn Đan Khê, Hà chương quý còn chưa nói hết câu đã bị cô giơ mạnh tay lên cắt ngang. Cô quát mắt đứng lên, nhìn Hà chương quý đầy lạnh lùng, nói với giọng sôi sục: “Hà chương quý, ta kính trọng ngài là trưởng bối, ngài cũng nên tôn trọng ta một chút. Thỉnh ngài đừng nói những lời sỉ nhục ta. Hạng danh môn vọng tộc như Viên gia hân, ta cũng chẳng còn lạ lẫm gì. Xin thứ cho ta nói lời khó nghe, thế đạo ngày nay tới hoàng tử hoàng tôn còn phải ăn bữa nay lo bữa mai, nói chi tới danh môn vọng tộc, ngài nói ra những lời này rõ là chẳng có ý nghĩa gì. Mời ngài nhấn lại với kẻ đã truyền lời rằng: Văn gia ta có gia huấn, thà làm ăn mày cũng quyết không làm thiếp. Đừng nói làm thiếp, kể cả hân lấy ta làm thê thì ta cũng không làm. Trước nay ta cứ tưởng hân là người học sâu hiểu rộng, nhưng hôm nay ta chỉ thấy não của hân đã bị dấm Tấn Châu các người ngấm thối rồi!”

Hà chương quý không nhìn được tháo mồ hôi như mưa, nghẹn họng chết trân tại chỗ, cô nương này thật là bạo gan, có đánh chết thì ông ta cũng không dám truyền lại y chang thế đâu.

Song Văn Đan Khê lại chẳng lảng tránh gì tới vấn đề này, nếu như cô đoán không sai thì người mà cô muốn chửi đang núp ngay sau màn cửa sổ, cứ để hân suy nghĩ cho thông nào đi.

Nói xong câu đó Văn Đan Khê đi thẳng một nước. Đây có lẽ là lần cuối cùng họ gặp nhau, mãi tới khi đi thật xa rồi Văn Đan Khê vẫn chưa hết giận, giá nào cô cũng không ngờ được trong đầu của con người đó lại tồn tại loại ý nghĩ đê tiện này.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64

Edit: Yunchan

Đi được nửa đường Văn Đan Khê đột nhiên muốn chửi thêm cho hả giận, nhưng cô cũng không thể lộn trở lại chửi thêm trận nữa. Văn Đan Khê cười khỏ, mấy năm gần đây cô không hay cãi nhau với người ta nên mồm mép cũng cùn hết rồi. Cô vừa đi vừa nghĩ, khi ngẩng đầu lên đã thấy Trần Tín đang sai bước đi về phía mình. Cô chạy nhanh tới mỉm cười đón hân, trải qua chuyện vừa rồi, bây giờ cô lại càng thấy Trần Tín dễ thương đáng yêu hơn gấp mấy lần.

Trần Tín nhìn cô nói: “Sau này có được thương hay gì đó năng cứ bảo hai đại phu đi là được rồi.”

Văn Đan Khê cười cười: “Người vừa rồi là một ông lão mà, huống chi ở trên địa bàn của chúng ta thì có gì phải sợ.”

Trần Tín không nói gì thêm, thời gian trước đây bản triều từng phản đối nữ tử xuất đầu lộ diện, có điều dần về sau này mọi người đã không còn quá đề tâm đến nó nữa. Và lại dân phong ở Dịch châu cởi mở hơn nơi khác, nên cũng không có những hạn chế này. Hân chưa từng nghĩ tới việc bắt cô ru rú trong nhà mỗi ngày, nhưng lòng lại cứ nom nớp lo lắng tới sự an toàn của cô, mỗi ngày mỗi đêm đều hận không thể nhét cô vào túi mới yên tâm. Quả là mâu thuẫn.

Hai người đi bộ về nhà cùng nhau, Văn Đan Khê về lại viện của mình, vì buổi chiều Lý Băng Nhạn sẽ tới, cô phải về dặn người dọn dẹp một gian phòng cho tỷ ấy. Còn Trần Tín thì quay lại vật lộn tiếp với cả núi công vụ bừa bộn.

Kể tới Hà chương quý, sau khi Văn Đan Khê bỏ đi ông liền lau trán mấy bận, nhìn về phía màn cửa sổ với vẻ bất đắc dĩ, từ đằng sau Tống Nhất Đường trầm mặc bước ra, phẩy tay áo bỏ đi mà chẳng buồn liếc Hà chương quý lấy một lần. Hà chương quý suy nghĩ hồi lâu, xác định mình không có gì bất ổn, nhưng lòng thì vẫn nom nớp lo sợ.

Tống Nhất Đường vừa về tới nhà lập tức gọi hai thị vệ thân cận là Viên Bình và Viên An tới hỏi chuyện.

“Các người nói đi, chuyện ở trước cửa Phiêu Hương lâu hôm nay có liên quan gì tới các người hay không?” Đừng nói Văn Đan Khê mà tới y cũng thấy quá trùng hợp. Sau lại sức nhớ ra mình từng sai hai thị vệ tìm hiểu chuyện của Trần Tín, lúc ấy trong lòng đã hơi nghi ngờ.

Viên Bình thấy mặt Tống Nhất Đường nặng nề thì không dám phân minh gì cho mình mà lập tức quỳ sụp xuống nhận sai: “Thuộc hạ đã sai, xin công tử trách phạt.”

Viên An cũng quỳ theo: “Xin công tử trách phạt, thuộc hạ cũng làm sai.”

Tống Nhất Đường nhìn chằm chằm hai người một lát, đột nhiên khẽ thở dài, khoát khoát tay một cách mệt mỏi: “Quên đi, cũng không thể trách các

ngươi được, dù cho không có chuyện này thì cũng thế thôi. Chỉ trách ta đánh giá tính tình của cô ta quá thấp.”

Viên Bình không cho là vậy, song Tống Nhất Đường cũng chẳng cần phải giải thích việc này với một thị vệ làm gì, y chợt nhớ ra điều gì đó, hỏi tiếp: “Phải rồi, Vương Trung Quán kia thế nào rồi?”

Viên Bình không ngờ công tử lại đột nhiên hỏi tới vấn đề này, hấn ngẩn ra một thoáng rồi đáp thành thật: “Tôi qua hấn bắt cần roi xuống con sông trước miếu, đã chết đuối.”

Tống Nhất Đường chợt lấy làm kinh hãi, vẻ mặt thay đổi bất định, thì thào than thở: “Không ngờ cô ta lại ra tay độc ác như vậy.”

Viên Bình thì chẳng thấy gì kỳ lạ, hấn khom lưng nói: “Tên Vương Trung Quán này cực kỳ tiểu nhân, rượu chè bài bạc chơi gái thứ nào cũng có, làm việc thì không từ bất cứ thủ đoạn nào, nếu giữ lại thì sớm muộn gì cũng gây tai họa. Dùng tiền không phải là cách, giết mới là hay nhất.”

Viên An cũng bổ sung một câu: “Gã này vừa ngu xuẩn vừa tham lam, theo lý hấn là bằng hữu cố tri của Trần Tín, nếu nhờ vả từ tế thì đương nhiên Trần Tín sẽ không bạc đãi gã, đáng lý gã không nên uy hiếp đối phương, hơn nữa chúng ta chỉ hứa qua loa cho gã ít bạc thì gã đã đồng ý ngay lập tức.”

Tống Nhất Đường lặng thinh, chỉ nở ra một nụ cười quái gở.

Viên Bình lại hỏi với vẻ thận trọng: “Công tử, chuyện này...”

Tống Nhất Đường trầm ngâm một chút rồi phát tay nói: “Cứ thế đi, thiên hạ nhiều nữ nhân như thế không thiếu người như cô ta. Cứ để cô ta sống nhờ vào cái tên thổ phi đó đi.”

Viên Bình thở hắt ra một hơi, hùa theo: “Công tử là người làm đại sự, chỉ là một nữ nhân không đáng nhắc tới, tương lai cô ta sẽ phải hối hận.”

Tống Nhất Đường khép hờ hai mắt, ngồi yên giây lát rồi đi vào thay y phục, sau đó đi thẳng vào nội đường gặp Tống phu nhân.

“Mẫu thân.” Tống Nhất Đường cung kính.

Tống phu nhân nhìn thấy sắc mặt con trai mình thì mỉm cười hỏi: “Cô nương kia không muốn sao?”

Tống Nhất Đường gật đầu có chút bối rối.

Tống phu nhân cười ung dung: “Nếu cô ta không thích thì bỏ đi vậy, sau này con thích thì nạp người khác cũng được. Chúng ta nên về mau, chớ nên làm lỡ đại sự.”

Tống Nhất Đường cung kính cúi đầu đáp: “Dạ, mẫu thân.”

Ngay lập tức toàn bộ tôi tớ và thị vệ thu dọn xong xuôi, ngay chiều hôm đó rời khỏi thành Dịch Châu. Tuy nhiên điều mà họ không ngờ được chính là, họ mới ra khỏi Dịch Châu chưa bao lâu đã đụng phải một toán thổ phi, hai bên hỗn chiến một trận. Tuy Viên gia không có quá nhiều thương vong, nhưng lại khiến người ta bức dọc trong lòng. Thế còn chưa đủ, đi tiếp chưa được bao xa lại chạm phải giặc cướp thêm bận nữa, chẳng những hành lý và tài sản bị cướp mất hơn nửa, mà Tống Nhất Đường còn bị trúng một tên. Tống phu nhân cũng bị khủng hoảng tinh thần, nếu không có Viên Bình và Viên An liều mạng bảo vệ, thì hai mẹ con họ có thể sống sót trở về hay không cũng là một vấn đề đáng nói. Cứ thế đoàn người của Tống Nhất Đường rời khỏi Dịch Châu một cách gian nan, tiến thẳng tới Tần Châu, ở đó còn có hiệu buôn của Tống gia.

Trong thư phòng, sau khi Trần Tín được lâu la báo tin thì tâm tình bỗng tốt hơn nhiều. Có điều vui xong hấn lại bắt đầu vướng mắc một chuyện khác. Hấn đã hứa với Văn Đan Khê là sẽ không bao giờ giấu giếm cô nữa, nhưng việc này có nên nói hay không đây?

Hạ hắc tử bên cạnh lạnh trí đoán được tâm sự của hấn, nhanh nhẩu nhỏ giọng thăm thì: “Tướng quân, việc này không nói thì hay hơn.”

Trần Tín đắm bàn bức dọc: “Nhưng ta đã hứa là không giấu nàng nữa rồi.”

Hạ hắc tử gãi gãi mặt, nói với giọng chỉ tiếc rên sắt không thành thép: “Tướng quân à, sao ngài có thể hứa loại chuyện này được chứ? Thành thân xong mà chuyện gì cũng phải khai hết với phu nhân thì ngài toi thật rồi.”

“Ừm?” Trần Tín nghe hấn nói nghiêm trọng như vậy thì lập tức trưng ra cái vẻ “Nguyện nghe rõ hơn”.

Hạ hắc tử thấy hơi đắc ý, thông thả nói: “Đây là do cha thuộc hạ nói, có lúc nam nhân phải kín miệng như bưng, có đánh chết cũng không thể khai. Nhớ hồi đó, Nhị thúc thuộc hạ vào thanh lâu nghe tiểu khúc bị thám thuộc hạ biết, phải nói là âm ỉ chưa từng thấy, gây rối xong chưa đủ, sau đó mỗi lần cãi nhau là họ lại nhắc tới chuyện này. Cha thuộc hạ nói Nhị thúc quá ngốc, phải ông thì lúc nào muốn uống rượu thì cứ uống lên cho xong.”

Trần Tín trừng hấn: “Ta không nghe tiểu khúc.”

Hạ hắc tử nhanh mồm giải thích: “Thuộc hạ không nói tướng quân nghe tiểu khúc, thuộc hạ chỉ ví dụ thôi.”

Thế là cuối cùng Trần Tín vẫn quyết định không nói chuyện này với Văn Đan Khê.

Mà lúc này Văn Đan Khê cũng đã biết tin Vương Trung Quán chết. Lòng cô cũng sầu não vô cùng, đây là lần đầu tiên cô xuống tay giết người, tuy

không phải trực tiếp hạ thủ, nhưng lòng cô vẫn không được yên ổn. Cô không ngừng làm công tác tư tưởng cho bản thân rằng: Tên tôi bại đó đáng chết. Gã dám đối xử vô tình với người mẹ ngậm đắng nuốt cay nuôi mình khôn lớn như thế, thì sau này có chuyện gì không dám làm nữa? Vốn dĩ cô cũng muốn dùng tiền giải nạn, cho gã ít bạc để gã cao chạy xa bay. Nhưng cô còn chưa kịp làm thì gã đã mò tới Phiêu Hương lâu gây chuyện, lúc đó cô rất phần nộ nên mới đưa ra quyết định tàn nhẫn này.

Lúc Trần Tín vào nhà thì thấy Văn Đan Khê đang trong tình trạng hoảng hốt bất an này, làm hấn nhất thời vừa đau lòng vừa khản trương.

“Đan Khê, nàng sao vậy?” Trần Tín dè dặt hỏi.

Văn Đan Khê lấy lại tinh thần, cười gượng gạo: “Không có việc gì.”

Cô cúi đầu suy nghĩ chốc lát mới ngẩng đầu nói: “Nhị Tín, chàng đã hứa chuyện gì thì nhất định phải giữ lời đúng không?”

Trần Tín nghe vậy thì lòng bỗng dưng căng thẳng, thầm nghĩ: Lẽ nào nàng biết.

Trần Tín nói lấy lệ: “Ồ... Hình như luôn giữ lời.”

Văn Đan Khê thở ra một hơi thật dài, hạ quyết tâm: “Được rồi, ta có việc phải nói với chàng.”

Đến đây Trần Tín không đếm xỉa gì tới lời khuyên của Hạ hắc tử nữa, trung ra vẻ mặt thất bại nói: “Đan Khê, nàng không cần hỏi nữa, ta sẽ khai hết... được rồi, là do ta sai người cướp họ Tống, là ta muốn cho hấn một bài học. Trong tình huống này có nam nhân nào không ghen, phải không?” Trần Tín nhìn cô ra vẻ tội nghiệp.

Văn Đan Khê đứng hình một lát, hóa ra Tống Nhất Đường bị người ta cướp, hấn không nói cô cũng chưa biết đâu. Chờ cô tỉnh táo lại thì bỗng thấy dờ khóc dở cười, thì ra hấn lại nghĩ lệch như vậy.

Văn Đan Khê gạt đầu: “Ừ, chàng ghen là phải. Nhưng ta không muốn nói chuyện này mà là chuyện khác.”

Sau đó, Văn Đan Khê nói hết chuyện của Vương Trung Quán ra.

Trần Tín bất giác ngây dại. Giá nào hấn cũng không thể ngờ Văn Đan Khê sẽ làm chuyện này vì hấn. Trong nhất thời, cảm động, xúc động, chấn động, tất cả đều xộc lên đầu cùng một lúc, hết như trút vào cả đồng gia vị, ngũ vị hỗn tạp.

“Đan Khê...” Trong khoảnh khắc Trần Tín không tìm được lời nào thích hợp, mà chỉ bước lên ôm chặt lấy cô.

Văn Đan Khê không suy đoán được tâm tư của hấn, nên chỉ vui trong ngực hấn tiếp tục giải thích: “Ta cũng biết nếu hứa được thì phải làm được, ta cũng muốn chờ hai ngày sau sai Triệu Lục Cán mang cho hấn một trăm lượng bạc, bảo hấn phải đi cho thật xa. Nhưng không ngờ hấn lại bị người ta sai khiến giờ trò nói xấu chàng, ta nghĩ mẹ mình mà hấn còn không lo nói chi là người ngoài, sợ mai này hấn sẽ bán đứng chàng vì món lợi nhỏ, đầu ta nóng lên nên mới hạ lệnh như vậy. Từ tối qua tới giờ trong lòng ta luôn bất an.”

Trần Tín buông tay ra, nhìn vào mắt Văn Đan Khê chăm chú, nghiêm túc nói: “Về sau còn gặp chuyện thế này thì không nên lo lắng, ta sẽ đích thân xử lý, giết người cũng do ta giết, ta không muốn tay nàng dính máu. Vì ta sợ nàng sẽ gặp ác mộng... năm đó ta đã mơ thấy ác mộng một thời gian dài. Lúc ở nhà một mình ta rất sợ, sợ oan hồn của họ tới tìm ta...”

Văn Đan Khê không khỏi đau lòng, cô ôm chặt lấy eo hấn, nói dịu dàng: “Ta không sợ, ta đâu phải trẻ con.”

Trần Tín cười khê, thấp giọng lầm bầm: “Nói sao đi nữa về sau những chuyện này cứ để ta làm.”

“Được, ta hứa với chàng.” Lòng Văn Đan Khê thoáng cái nhẹ nhõm đi rất nhiều. Làm thì làm, vì đồ đàn thôi này, đáng giá!

Trần Tín thấy cô vui thì cũng vui lây. Hai tay hấn bóp vào eo của cô một cái, nhấc bổng cô lên cao quá đầu hết như bế trẻ con. Văn Đan Khê hót hoảng kêu khê một tiếng, còn Trần Tín thì cười khoái chí.

Hai người đang đùa vui về thì chợt nghe Tráng Nha trong viện hô to: “Tần nhị gia, các người đã về.”

Là Lý Băng Nhạn tới.

Trần Tín dẫu môi thả cô xuống đất, ngó điệu bộ còn chơi chưa đã.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65

Edit: Yunchan

Văn Đan Khê đẩy Trần Tín rồi mở rộng cửa bước ra ngoài, mới liếc mắt đã ngó thấy Lý Băng Nhạn dắt theo hai đứa nhỏ, cô lập tức toét miệng cười.

“Muội muội.”

“Cô cô ơi.”

Ba người cùng kêu lên, Văn Đan Khê cười tươi rồi chạy ào tới kéo tay Lý Băng Nhạn nói: “Đi đường có mệt không, nhanh vào nhà nghỉ chút đi.”

Lý Băng Nhạn nắm tay cô cười nhạt, Văn Đan Khê ngó sắc mặt của Lý Băng Nhạn thì lòng không khỏi chùng xuống. Lý Băng Nhạn hiện tại khiến người ta cảm thấy càng thâm trầm già nua hơn, mất đi sức sống và sinh lực như khi Văn Đan Khê còn ở trên núi. Cô thầm trách bản thân mình chỉ lo bận rộn mà lơ là tỷ ấy.

Hai tỷ muội lâu ngày không gặp nên tất nhiên có nhiều chuyện muốn nói, Văn Đan Khê nắm tay kéo Lý Băng Nhạn và hai đứa nhỏ vào buồng trong trò chuyện. Trần Tín cảm giác mình bị lạnh nhạt, hần tân bộ trong sân một thôi một hồi, suy đi xét lại thấy rãnh cũng là rãnh, chỉ bằng nhân dịp này dạy bảo Tàn Nguyên một chút. Nghĩ rồi hần lập tức nhìn Tàn Nguyên với dáng đại ca, thành tâm khuyên nhủ: “Lão Nhị, ta thấy đệ nên dụng tâm chút đi, đừng cà kê như vậy nữa, đệ cứ nhìn ta xem, tung ra một đòn bão táp sấm sét, chả phải thành công rồi sao.”

Tàn Nguyên không ừ hừ gì mà chỉ cười cho qua.

Trần Tín vẫn thấy chưa đã ghìen, tiếp tục rao bán kinh nghiệm: “Ta thấy đệ quá đứng đắn rồi, đệ phải vòn quanh cô ấy nhiều vào. Có chuyện thì tìm, không chuyện càng phải tìm. Nam nhân ấy mà, da mặt phải dày một tý.”

Tàn Nguyên nói lời thắm thía: “Chuyện da mặt này, mỗi người mỗi khác.” Đâu phải ai cũng dày cuì được như huynh.

Trần Tín nhất thời câm nín, hần trừng mắt lườm Tàn Nguyên, nghĩ người này rõ là không biết điều.

Tàn Nguyên nhìn hần như cười như không, vội lạnh trí nói lảng: “Nghe nói huynh vừa dạy cho Tống Nhất Đường một trận?”

Vừa nhắc tới người này Trần Tín đã lập tức dòi hướng chú ý, không có thì giờ so đo với Tàn Nguyên nữa. Hần khoát khoát tay với về mặt không vui: “Chẳng phải đệ không cho ta dạy bảo hần trước mặt à? Vì vậy, ta mới nghĩ ra một kế hay, sai người đánh cướp giữa đường, nói nào ngay ở Dịch Châu nhiều thổ phi như vậy, hần chưa chắc đã nghĩ tới ta.”

Tàn Nguyên nhìn hần hết cách: “Tuy nói thổ phi rất nhiều, nhưng hiệu buôn Tống gia ở đây cũng có chút tiếng tăm, thường rất ít gặp nạn, loáng cái huynh đã dập cho hai trận, người ta không nghĩ huynh mới là lạ.”

Trần Tín càng khó chịu hơn, giọng cũng không kiềm được cao hần lên: “Nhị đệ, đệ đừng bắt ta nhin nữa, sao đệ không nghĩ thử xem họ Tống đã làm gì! Hần biết rõ ta và tẩu đệ sắp thành thân mà còn ba lần bốn lượt tới lừa người. Chuyện này nếu ở chỗ bọn ta thì được tính là mối thù cướp vợ, xử ngay tại chỗ. Ta làm vậy là đã nhẹ tay lắm rồi.”

Tàn Nguyên gật đầu: “Chuyện Tống Nhất Đường làm quả thật không đường hoàng, nhưng huynh cứ yên tâm đi, tẩu tuyệt đối sẽ không đi làm thiếp cho hần đâu.”

Trần Tín bất ngờ gầm lên: “Đệ nói cái gì?!”

Trên trán nổi gò gân xanh, mắt tóe lửa giận.

Tàn Nguyên ra vẻ khó hiểu: “Huynh không biết chuyện này ư?”

Ngực Trần Tín phập phồng kịch liệt, hần chỉ tưởng Tống Nhất Đường muốn lấy Văn Đan Khê làm thê, chưa bao giờ nghĩ tên đó lại dám si nhục cô như vậy, nếu hần biết chuyện này sớm hơn thì không chỉ cướp rồi thôi đâu.

Tàn Nguyên lắc đầu, vỗ vỗ vai hần an ủi: “Tên thật của Tống Nhất Đường là Viên Vinh Hi, là con thứ năm của Viên Sách, cứu cứu Tống Khắc Nguyên là hoàng thương của Đại Lương. Thông qua đủ loại thủ đoạn Tống Nhất Đường mới đoạt được vị trí chủ nhân, sau đó âm thầm gây dựng thế lực kinh doanh ở Vị Châu và Thanh Châu, hùng cứ một phương. Người như hần đâu thể tự ý cưới vợ theo ý mình, nhất định phải tìm một nhà môn đăng hộ đối, có thể giúp sức cho đại nghiệp của hần. Cho dù hần có phải lòng tẩu tử thì cũng chỉ có thể nạp làm thiếp, bởi vậy đệ mới khuyên huynh đừng để tâm, với tính cách của tẩu tuyệt đối sẽ không đồng ý. Đệ còn tưởng là huynh cũng nghĩ ra được chuyện này chứ?”

Cũng chẳng thể trách Trần Tín không nghĩ tới, vì ở trong mắt hần Văn Đan Khê chính là nữ tử tốt nhất trên đời, hần cho rằng ai cũng đều cầu còn không được như hần, sao nghĩ nổi tới bước này chứ?

Trần Tín nghĩ ngợi một lát, lúc trước hần còn thấy mình không bằng người này ở rất nhiều mặt, bây giờ thì lại có loại cảm giác vượt trội hết sức kỳ diệu, hần lạnh giọng cười giễu: “Ta còn tưởng tên đó tài giỏi cỡ nào, hóa ra cũng chỉ là một tên dựa dẫm nữ nhân. Muốn xưng bá chứ gì, vậy thì nên dựa vào bản thân một đao một thương độc đấu, nhờ vả nữ nhân trợ sức thì còn gì là anh hùng!”

Nói tới đây hần đột nhiên tỉnh ngộ, Văn Đan Khê nói quá đúng, đáng ra hần nên tin tưởng chính mình, không nên để những thứ bên ngoài mê hoặc tầm mắt. Chỉ ít thì hần chưa từng nghĩ tới chuyện dựa dẫm vào nữ nhân, cũng không để cho nữ nhân mình yêu thương phải cam chịu làm thiếp. Thiếp là cái

quái gì chứ?

Nghĩ rồi bao nhiêu dồn nén mấy ngày nay thoát cái bị quét sạch, lưng thẳng hơn bình thường, đầu cũng ngẩng cao hơn bình thường.

Tần Nguyên ngó cái dáng Trần Tín mà nhất thời hết nói nổi. Y lắc đầu, tiếp tục đi dạo trong viện ngắm hoa thưởng trúc. Trần Tín vòng vòng trong sân một hồi thì cảm thấy mình nên làm gì đó mới được. Bọn Xuân Thảo và Tráng Nha đang tất bật chuẩn bị cơm tối, cứ chạy qua chạy lại trong viện như con thoi.

Trần Tín nhìn mấy món sơ sài trên tay họ thì óc bồng lóe sáng, vỗ mạnh vào đầu một cái, lẩm bẩm: “Bình thường toàn là nằng làm cơm cho ta ăn, lần này ta phải cho nằng nếm thử tay nghề của ta. Lúc nằng làm cơm cho ta ăn, ta thấy rất hạnh diện trước mặt bằng hữu, bây giờ ta làm cơm, nhất định nằng cũng rất hạnh diện.”

Nghĩ tới đây, hần tóm ngay một tiểu hòa kếp vừa đi ngang qua: “Nè, ngươi mau nghĩ cho ta một món nam nhân có thể làm, mà còn phải ngon.”

Tiểu hòa kếp đứng hình lâu thật lâu, mới giọng gao nói: “Nam nhân làm? Rất nhiều món, đầu bếp trong tửu lâu của chúng ta đều là nam nhân mà.”

Trần Tín lườm hần: “Ý ta là món đơn giản, vừa học đã biết.”

“Ồ, ờ, cái này...” Tiểu hòa kếp gãi đầu khổ sở.

Lúc này Triệu Lục Căn đi ngang qua, bước tới cười nói: “Tướng quân, để thuộc hạ nói cho, chuyện này đơn giản lắm, ngài khỏe như vậy thì làm mì đi, dùng sức nắn rồi cán bột, bảo đảm ngon. Lúc thuộc hạ còn ở nhà rất thích ăn mì cha cán.”

Trần Tín hớn hờ khoát khoát tay: “Được rồi, vậy đi làm mì.”

Triệu Lục Căn cười dẫn hần vào bếp, người trong bếp phút chốc sững sờ, người nhìn ta ta ngó người một hồi, nhất thời chẳng biết làm sao.

Triệu Lục Căn cao giọng nói: “Tất cả cứ làm tiếp đi, hôm nay Tướng Quân muốn dùng bột mì luyện công.”

“Ồ ờ.” Mọi người bán tín bán nghi.

Trần Tín chẳng buồn để ý tới bọn họ, trước tiên thay đồ rửa tay theo lời Triệu Lục Căn, sau đó xắn tay áo lên bắt đầu dồn sức nắn bột. Trải qua trận kinh ngạc ban đầu xong, mọi người cũng dần dần trở lại bình thường, ai nấy đều quần quật làm việc.

Lúc này Tần Nguyên chả còn tí hứng ngắm hoa nào nữa rồi, y tròn mắt nhìn Trần Tín vào bếp, tròn mắt nhìn Trần Tín nặn đồ đầu bếp bắt tay nắn bột. Lòng bây giờ ngoài ngớ ngàng bàng hoàng ra thì chẳng biết dùng từ gì miêu tả nữa.

Ngay lúc y còn đang hóa đá, chợt nghe hai giọng non nớt cất lên cùng lúc: “Tần thúc thúc.”

Thì ra Tuyết Tùng và Tuyết Trinh ngồi trong phòng chán quá nên chạy ra đây.

Tần Nguyên nở nụ cười, cúi xuống sờ sờ đầu Tuyết Tùng: “Đi nào, thúc thúc dắt hai đứa đi chơi.”

“Dạ.” Hai đứa nhỏ hưng phấn ra mặt.

Tần Nguyên dắt mỗi tay một đứa bước ra ngoài cửa.

Trong khi đó Văn Đan Khê đang nắm tay Lý Băng Nhạn kể lại những chuyện đã xảy ra thời gian qua. Tất nhiên kể cả chuyện của Tống Nhất Đường.

Lý Băng Nhạn nghe xong thì không khỏi nhủ thầm: “Trước đây ở nhà tỷ có nghe đôi chút về người này, hần làm việc không từ thủ đoạn, bên ngoài tao nhã, nhưng bên trong thì thâm hiểm không gì sánh bằng, nghe nói đại ca hần bị ngã gãy chân, nhị ca mắc bệnh hoa liễu đều có quan hệ cực lớn với hần, nếu không Viên Sách có nhiều con trai như thế sao lại tới lượt hần kế thừa cái ghế gia chủ chứ. Vì vậy muội nhất định phải cẩn thận.”

Văn Đan Khê gật đầu. Đột nhiên một tia chớp lướt qua óc, Lý Băng Nhạn nói phụ thân của tỷ ấy là thương nhân, mà tỷ ấy gả vào nhà chồng thì cũng coi như có hiểu biết sâu rộng. Sao cô không tìm ít việc để cho tỷ ấy làm, đỡ cho tỷ ấy luôn phải lo lắng suy nghĩ.

Bây giờ tuy Phiêu Hương lâu đã có Triệu Lục Căn quản lý, nhưng cô còn muốn mở thêm tửu lâu ở mấy nơi khác nữa, tới lúc đó Dịch Châu sẽ không ai trông coi. Chi bằng cô cứ khuyên Lý Băng Nhạn tiếp quản đi. Nghĩ tới đây, nụ cười của Văn Đan Khê dần thu lại, thay vào gương mặt buồn rầu. Lý Băng Nhạn lập tức nhận ra nên vội vàng khuyên nhủ: “Muội đừng lo quá, bên Trần tướng quân không dễ trèo vào, Tống Nhất Đường muốn làm gì thì cũng phải cân nhắc chút mà.”

Văn Đan Khê lại nói: “Tỷ tỷ, thật ra muội không phải lo chuyện này, mà là chuyện khác.”

Lý Băng Nhạn nói vội: “Vậy muội cứ việc nói với tỷ tỷ, để coi tỷ có thể giúp muội chút nào không.”

Văn Đan Khê thở dài một hơi, ra vẻ khó khăn: “Cũng là chuyện tửu lâu thôi. Muội muốn phái Triệu Lục Căn tới Tần Châu mở thêm một tửu lâu, nhưng mà ở Dịch Châu này không ai quản lý, muội thì lại bận chuyện ở y quán, mà nhất thời lại không tìm được ai thích hợp.”

Lòng Lý Băng Nhận khẽ động, cô do dự một lát rồi dọ lời: “Nếu không đề tỷ giúp muội một tay.”

Văn Đan Khê thoát cái đờn buồn làm vui: “Tỷ chịu giúp muội thì còn gì tốt hơn.”

Lý Băng Nhận thấy sắc mặt Văn Đan Khê trở lại bình thường thì lòng cũng ngờ ngợ đoán ra, cô cười vỗ bôm bốp vào tay Văn Đan Khê, giận trách: “Đồ ranh ma nhà muội, đầu óc đúng là lanh lợi, muội muốn giữ ta lại trong thành chứ gì.”

Văn Đan Khê cười không đáp.

Lý Băng Nhận ngập ngừng một lát mới nhỏ giọng hỏi: “Ồ trên núi ta nghe nói thân thế gì đó của Trần tướng quân, đây là thật sao?”

Văn Đan Khê ngớ ra, chuyện này đã đồn lên tận núi rồi sao? Tuy cô đã chuẩn bị kỹ từ lâu nhưng vẫn không ngờ nó lan nhanh tới vậy.

Lý Băng Nhận trấn an: “Chỉ là lời đồn thôi, cũng chẳng là gì cả. Hơn nữa binh lính trên núi Nhận Minh có ai là không xuất thân cùng khổ? Có không ít người còn gánh nợ máu trên lưng, dù biết cũng chẳng có gì. Tỷ chỉ sợ trong lòng muội có khúc mắc thôi.”

Văn Đan Khê cười thần nhiên: “Chàng đã nói với muội rồi, nhưng muội hoàn toàn không quan tâm. Chúng ta có ai chọn được nơi mình sinh ra đâu, canh cánh chuyện này mãi cũng chẳng có ý nghĩa gì.”

Văn Đan Khê ngẫm lại một chút rồi thuật lại cho Lý Băng Nhận nghe lời mình khuyên Trần Tín hôm đó. Tuy cảnh ngộ khác nhau nhưng vẫn có điểm tương đồng, hy vọng có thể có tác dụng phần nào.

Sao Lý Băng Nhận không hiểu ý bóng gió của cô, nên chỉ cười về miễn cưỡng: “Muội muội yên tâm đi, tỷ đã nghĩ thông rồi. Tỷ nhất định sẽ cố gắng sống thật tốt, tỷ chỉ mong là... mong là hai đứa con tỷ sau này không ghét bỏ tỷ là đủ rồi.”

Lý Băng nhận nói tới đây, trong giọng nói đã pha thêm vẻ thê thương. Lòng Văn Đan Khê ghen tới khó chịu, nói liên thanh: “Không đâu, muội tin con của tỷ nhất định sẽ có tính cách như tỷ, bảo đảm sẽ hiểu được thị phi đúng sai.”

Lý Băng Nhận thờ ra một hơi thật dài, hai người đều hiểu ý không nói tiếp chuyện này nữa. Văn Đan Khê chuyển qua hỏi tới chuyện của hai đứa trẻ, Lý Băng Nhận vừa nhắc tới con nét mặt cũng vô thức dịu đi trông thấy.

Hai người đang nói chuyện say sưa thì chợt nghe Xuân Thảo gọi lớn: “Phu nhân, Lý tỷ tỷ, ăn cơm thôi.”

Văn Đan Khê nhanh nhẩu dắt Lý Băng Nhận ra khỏi buồng trong. Lúc này Tần Nguyên, Mật Thạ và Hạ hắc tử đều trình diện đủ. Văn Đan Khê thấy hơi kỳ kỳ, hôm nay cô ăn tại gia là muốn đón gió tây trần cho Lý Băng Nhận thôi mà, sao mấy người này cũng chạy tới hết tron thế?

Bọn Mật Thạ và Hạ hắc tử chào hỏi Lý Băng Nhận xong, nhanh chóng hướng cặp mắt lấp la lấp lánh ra cửa nhìn hau háu, như đang đợi cái gì. Văn Đan Khê cũng thấy kỳ quái bên nhìn ra cửa theo mọi người.

Qua một hồi, chỉ thấy Trần Tín khoác bộ áo gai màu trắng, trên đầu còn đội cái nón cao màu lam nhạt, bụng một chậu đồ ăn cực to, thận trọng bước vào phòng khách.

Văn Đan Khê kinh ngạc ra mặt, lơ mơ không rõ người này tính hát tuồng gì.

Trần Tín cũng không ngờ sẽ thấy nhiều người thế này, trong mắt hần lóe lên một tia mắt tự nhiên, nhưng lấy lại bình thường rất nhanh. Hắn bước tới đặt cái chậu xuống trước mặt Văn Đan Khê và Lý Băng Nhận, rồi cất giọng giải thích với vẻ kiêu ngạo: “Hai người nếm thử đi, ta luyện công luyện ra được nì, xem xem có phải làm ngon hơn người khác không.”

Giờ Văn Đan Khê mới vỡ lẽ, té ra hắn tự tay nấu cơm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66

Edit: Yunchan

Văn Đan Khê kinh ngạc thấy rõ, Lý Băng Nhận thoát cái hóa đá, vì lớn tới tuổi này rồi mà ngoài đầu bếp ra cô chưa từng thấy nam nhân nào chủ động xuống bếp. Đồng thời cô cũng mừng thầm cho Văn Đan Khê, có được người chồng như vậy thì còn cầu gì hơn nữa?

Mật Thạ và Hạ hắc tử len lén nháy mắt với nhau, Tần Nguyên cũng trưng ra cái mặt cười nhạo. Trần Tín dưới ánh mắt soi mói của bàn dân thiên hạ cũng hơi thẹn thùng.

Văn Đan Khê phản ứng rất nhanh, cô chớp lấy cái muối múc một chén mì gà cho Lý Băng Nhận, vừa cười vừa nói: “Tỷ tỷ, tỷ ném thử đi.”

Lý Băng Nhận khách sáo một lát rồi nhận lấy. Sau đó bọn Xuân Thảo bắt đầu lục tục mang thức ăn lên. Vì không ngờ bọn Mặt Thợ cũng tới nên Văn Đan Khê phải phải sai vật tới Phiêu Hương lầu lấy thêm ít rượu với thức ăn.

Ánh mắt Trần Tín khóa chặt trên người Văn Đan Khê, Văn Đan Khê chẳng thể làm gì hơn là ném thử một miếng, khen: “Mì này quả là khác hẳn người thường làm, thật rất vừa miệng, thơm dịu tron ngọt.”

Trần Tín nghe xong thì cười ha hả làm lộ ra hàm răng trắng bóng, mặt đầy tự hào đắc ý. Những người khác lại cúi đầu cười trộm, mượn cớ ăn mì để che.

Sau khi món ăn được dọn lên đầy đủ thì tất cả mọi người đều ngồi vào bàn, đêm nay Lý Băng Nhận là nhân vật chính, đương nhiên phải ngồi ghế thượng khách. Văn Đan Khê rất hào hứng, thỉnh thoảng chọc vào vài câu nói đùa để khuấy động bầu không khí. Dần dần nét mặt của Lý Băng Nhận cũng giãn ra rất nhiều. Bầu không khí trên bàn càng lúc càng sôi nổi. Trần Tín cố tình lấy lòng hai đứa trẻ nên liên tục gấp thức ăn cho chúng, hẳn đặc biệt yêu thương cháu mì gà tự tay mình làm, còn múc thêm cho hai đứa hai bát nhỏ. Cuối cùng Tuyết Tùng thật lòng hết nhin nổi mới rụt rè hỏi: “Thức thức, cháu không ăn được làm sao bây giờ?”

Trần Tín cười lúng túng, những người khác cảm lòng không nổi cũng cười phá lên.

Văn Đan Khê bảo Xuân Thảo và Tráng Nha dắt hai đứa nhỏ ra sân tản bộ một lát, Văn Đan Khê vốn muốn nói chuyện với Lý Băng Nhận thêm một lát nữa, nhưng Lý Băng Nhận thấy Trần Tín đã dạo vòng trong sân trọn ba vòng nên cũng không tiện chiếm vợ người ta nữa, lập tức từ chối, bảo mình mệt muốn về nghỉ ngơi. Lúc gần đi, cô còn bám vào treu ghẹo bên tai Văn Đan Khê: “Hai người nhanh nhanh thành thân đi, đừng kéo dài nữa.”

Nói rồi cười tím tím đi luôn. Văn Đan Khê vẫn cười cười, Trần Tín vừa thấy Lý Băng Nhận đi khuất thì lập tức xáp vào.

Văn Đan Khê lườm hẩn, nhắc gót đi về hướng vườn hoa nhỏ, Trần Tín theo sát chân cô.

“Đan Khê, hi hi...”

“Đêm nay mì ăn ngon lắm”

“Ừ ừ.” Trần Tín lên tiếng trả lời. Bây giờ trên ngực hẩn như treo ba cái chìa khóa – vui vẻ, vui vẻ, cực vui vẻ.

Họ ăn cơm tối sớm nên bây giờ trời mới chập tối, người hầu trong viện đã nhóm mấy ngọn đèn lồng treo ở dưới mái hiên. Ánh sáng chập chòn, bóng người mờ ảo. Vầng trăng non đang treo vắt vẻo trên ngọn cây phía chân trời. Khiến Văn Đan Khê sức nhớ tới một câu thơ: “Trăng treo đầu ngọn liễu, người ước hẹn hoàng hôn.” Nói ra thì thật hợp với khung cảnh lúc này.

Trần Tín theo sát cô, hai người nhất thời im lặng không ai lên tiếng. Một cơn gió lạnh thổi lùa qua làm tàng cây bụi hoa vang lên tiếng xào xạc.

Trần Tín hỏi vội: “Nàng có lạnh không?”

Văn Đan Khê lắc đầu, Trần Tín tiện tay cời bộ đồ đầu bếp choàng bên ngoài ra, sau đó thành thạo tháo luôn áo khoác ngoài, giờ trên người hẩn chỉ còn lại độc một chiếc áo chên đen, đây là bộ y phục luyện công mà Văn Đan Khê cất công may cho hẩn. Hẩn choàng y phục lên người Văn Đan Khê rồi nói: “Trời hơi lạnh, ta đã hái vài đoá hoa át mùi trên áo rồi.”

Văn Đan Khê nhẹ giọng hỏi: “Chàng không lạnh sao?”

Trần Tín cười thành thói: “Đây có là gì, vào mùa Đông ta chỉ mặc mỗi bộ áo mỏng còn chẳng thấy lạnh.”

Đoạn hẩn bất giác nổi lên ý xấu, tiện đà kéo tay cô qua đặt lên ngực mình, nói với giọng thăm dò: “Không tin thì nàng cứ sờ thử đi, không lạnh tý nào.”

Văn Đan Khê không cự tuyệt, đưa tay sờ soạng ngực hẩn một cái, đáp: “Đúng là không lạnh tý nào.” Chẳng những không lạnh mà còn càng sờ càng nóng ấy.

Trần Tín cười cộc lốc, bỗng dung ngực hẩn mềm đi, hóa ra cô đã chủ động dựa vào lòng hẩn. Lúc này trên ngực Trần Tín đã treo đầy chìa khóa vui sướng vô bờ bến. Hẩn vòng đôi tay rắn chắc mạnh mẽ ra ôm lấy cô thật chặt. Miệng còn thì thầm gọi tên cô.

Trần Tín đột nhiên nhớ tới cuộc trò chuyện với Tần Nguyên, bèn đau lòng oán giận: “Cái tên họ Tống kia lại dám tính nạ nàng làm thiếp, sao nàng không nói cho ta biết. Nếu biết sớm thì ta đã cho hẩn đi gặp Diêm Vương. Hẩn dám si nhục nàng như vậy.” Nhắc tới cơn tức của hẩn lại bùng lên.

Văn Đan Khê cọ cọ trong ngực hẩn, nói: “Vậy thì sao, nói đi nói lại hẩn cũng có được lợi gì đâu, lúc đó ta cũng đã mắng hẩn một trận rồi. Chúng ta đừng nhắc tới hẩn nữa.”

Trần Tín đáp gấp: “Được được, không nhắc tới hẩn nữa.”

Văn Đan Khê gọi khẽ: “Nhị Tín.”

“Ừ?”

“Chúng ta thành thân đi.”

“Hà ——“ Trần Tín mừng tới nỗi cứng lưỡi.

Một lát sau đầu lưỡi hần mới nhúc nhích lại được, hỏi với giọng không chắc chắn: “Đan Khê, đêm nay nàng không uống rượu chứ?”

“Ừ ——“ Đột nhiên eo hần nhói lên, Văn Đan Khê vừa lấy tay nhéo hần một cái.

Trần Tín vội vàng đau khổ xin tha: “Được rồi được rồi, nàng không uống rượu.”

“Nàng đã nói là sẽ giữ lời đúng không?” Trần Tín còn chưa vững dạ.

Văn Đan Khê ra vẻ muốn kệt xác hần, Trần Tín lật đật nói tiếp: “Nàng không trả lời nghĩa là giữ lời, ngày mai ta sẽ đi tìm thầy tướng số chọn một ngày hoàng đạo cho chúng ta ngày!” Trần Tín cảm thấy cơ thể mình lâng lâng bay bổng, có một loại cảm giác hạnh phúc không chân thật chút nào.

“Ừ.” Văn Đan Khê ậm ừ một tiếng coi như đồng ý.

Hai người ôm nhau một lúc lâu thì gió đêm dần trở lạnh. Văn Đan Khê xoa xoa cánh tay của hần nói: “Được rồi, chàng cần phải về rồi.”

Trần Tín vẫn ôm niết lấy cô không thềm thả: “Không vội, chờ lát nữa đi. Nàng xem ánh trăng đêm nay rất đẹp.”

Lát sau, Văn Đan Khê nhắc lại lần nữa, Trần Tín lại nói: “Chờ thêm lát nữa đã, nàng ngửi thử coi mùi hoa đêm nay thật là thơm”

Một lần cuối cùng, Văn Đan Khê hết cách đành bắt đắc dĩ nói: “Ta mệt.”

Trần Tín nghe đến đây mới lưu luyến buông cô ra, sau đó lò dò đưa cô về phòng, nấn ná ở cửa hồi lâu mới chịu đi.

Ngày hôm sau là tết Trùng Dương. Năm huynh đệ thu xếp nhanh gọn công việc rồi tập hợp lại thật sớm. Trần Tín thì còn ở trên phố tìm một thầy tướng số.

Văn Đan Khê ở Phiêu Hương lâu chuẩn bị tiệc rượu. Vì cả bọn đều là sinh vật thích ăn thịt nên món ăn cô chuẩn bị đều rất đậm vị. Mấy loại như thịt nướng, thịt xào, bún thịt đều là món thiết yếu. Ngoài ra còn làm thêm mấy món mới. Trong đó có cả món hầm hương trà thấp cầm mà trước đây cô thích ăn, đầu tiên nấu chung giò heo, sườn heo, cánh gà, khoai từ và củ cải, rồi bỏ thêm hành tây, gừng, hoa tiêu, cây hời, cam thảo, thảo mai. Sau đó bỏ túi trà vào nồi rồi hầm với lửa nhỏ. Đó là còn chưa kể bỏ câu sữa hầm rượu hoa điều, với cả lấu gà khô cực bổ, món này người cha kiếp trước của cô thường nấu cho mẹ ăn, cực kỳ tốt cho cơ thể, hôm nay cô đột nhiên muốn làm món này.

Trước hết cô bảo Xuân Thảo cắt hai con gà béo thành từng miếng nhỏ rồi ướp với nước tương một lát, sau đó xắt nhỏ nhân sâm tươi bỏ vào nồi hầm như trước. Tiếp đó cô bỏ tỏi vào một nồi đã đun nóng khác để phi thơm, thêm đường vào, để lửa nhỏ nấu cho tới khi sậm màu, sau đó mới bỏ gà vào, lại thêm táo đỏ, cây bạch quả và hơn chục quả nấm hương, chờ một chút, cuối cùng mới rót rượu vào. Đợi cho thịt gà thấm vị thì mới đổ thêm canh nhân sâm, để hầm với lửa nhỏ.

Mùi thơm bay ra từ Phiêu Hương lâu nức mũi tới nỗi nửa con phố lân cận đều ngửi thấy, những tên hành khất đã chực chờ ở cửa tửu lâu từ sớm, ngóng cái cổ dài, ngó nghiêng vào trong với vẻ chờ mong. Ngất nổi vì hôm nay ăn tết nên khách khứa không nhiều lắm, đồ ăn thừa cũng ít, mà hành khất thì tụ lại ngày một nhiều, vì vậy mới xảy ra tình trạng giành giật. Văn Đan Khê ở sau bếp nghe người báo tin bèn dặn đầu bếp làm nhiều bánh bao thịt hơn, để phát cho mỗi người hai cái, coi như là hành thiện ngày lễ. Cô nghĩ bỏ thí nữa cũng không phải là hướng giải quyết lâu dài, đợi khi nào rảnh cô sẽ bảo Triệu Lục Cân nghĩ cách tìm việc gì đó cho những người hành khất này làm.

Hành động này của Phiêu Hương lâu lập tức dẫn tới một trận xôn xao vang dội, không chỉ có hành khất đến lĩnh bánh bao thịt mà ngay cả những người đi đường ham lợi nhỏ cũng lẫn vào đoàn người. Trong đó có một tên đạo sĩ chốc đầu. Đạo sĩ kia ăn no rồi còn chưa chịu đi, cứ ngồi ở ngay trước cửa tửu lâu phơi nắng, miệng còn lải nhải làm bầm.

Trần Tín coi quẻ xong về lại tửu lâu, đạo sĩ chốc đầu vừa trông thấy Trần Tín đã nhướng mí mắt, cất lên chất giọng trong trẻo: “Ta thấy tráng sĩ mặt mày hồng hào, chắc là sắp có đại hi.”

Trần Tín vừa nghe câu này thì bất giác đi chậm lại, ngoảnh sang lão đạo, bật cười ha ha: “Không ngờ ông cũng nhìn ra. Hai mươi sáu tháng này là ta có thể thành thân rồi, ha ha, tới lúc đó sẽ mời mọi người ăn bánh bao thịt.”

Lão đạo lại thông thả ngâm: “Gặp ghèn vì cổ nguyệt, tranh đấu bởi mộc gia. Ngang dọc bốn mươi châu, dương danh làm vương phụ.”

Trần Tín thấy lời ông nói có vẻ thú vị, bèn dừng lại quan sát lão đạo này, thấy tuy ông ta ăn mặc lam lũ nhưng cặp mắt rất trong trẻo có thần. Hần không khỏi thấy kỳ quái trong lòng. Đang mãi nghĩ ngợi thì bỗng thấy Văn Đan Khê đẩy cửa sổ trên lầu ra, lộ nửa cái đầu gọi với về phía hần: “Cơm nước xong hết rồi, chàng còn rề rà gì nữa đó!”

Trần Tín vừa thấy Văn Đan Khê lòng đã vui hẳn lên, khi nhìn lại lão đạo cũng thấy vừa mắt hơn bình thường, hần thò tay vào ngực lấy ra một thỏi bạc rồi ném qua cho lão: “Lão nhân gia, thưởng cho ông, đi mua bánh bao thịt ăn đi.”

Nói xong hần mỉm cười rồi chạy thẳng lên lầu, lão đạo chốc đầu chỉ cười to ba tiếng, sau đó đứng dậy đủng đỉnh bước đi. Dọc đường có mấy đứa trẻ bám theo đuôi xem náo nhiệt. Chỉ thấy lão đạo này bất ngờ vút chiếc khăn bản bên người đi, rồi trút cả bộ đạo bào câu bản bên ngoài, loáng cái đã từ

một ông lão lồi thối biến thành một đạo sĩ trung niên tiên phong đạo cốt. Làm những người đứng xem bất giác trợn mắt há mồm.

Tần Nguyên đang đợi tới giờ com nên nhàn tới buồn chán, bèn mở cửa sổ ngắm cảnh phố đằng xa, trùng hợp thay nhìn thấy một màn vừa rồi. Y đột nhiên kêu lên: “Người đó chính là thầy tướng thuật nổi danh, Lý Thuần Phong, hồi bé ta đã từng gặp một lần!” Nói đoạn chạy học tốc xuống lầu dưới theo, nhưng đâu còn thấy bóng người. Tần Nguyên đứng tần ngần một lúc rồi đành phải hậm hực quay về.

Lên tới lầu bèn hấp ta hấp tấp kéo Trần Tín đang cười phơn qua hỏi: “Đại ca, rốt cuộc vị đạo sĩ lúc nãy đã nói gì với huynh, mau thuật lại cho đệ biết!”

Trần Tín liếc Tần Nguyên với ánh mắt khó hiểu, tức thì gật gù đắc ý nói: “Ông ấy nói ta sắp có đại hi, chẳng phải chuyện này quá rõ rồi sao?”

Tần Nguyên vẫn gặng hỏi: “Còn gì nữa không?”

“Còn.” Trần Tín từ từ nhớ lại: “Ông ấy còn lắm bả: Gặp ghềnh vì cổ nguyệt, tranh đấu bởi mộc gia. Ngang dọc bốn mươi châu, dương danh làm vương phụ.”

Tần Nguyên nghe xong thì vỗ tay một cái thật kêu: “Đại ca tốt số, người mai sau có thể khiến đại ca rạng danh nhất định chính là đứa cháu chưa ra đời của đệ.”

Trần Tín nửa tin nửa ngờ. Tần Nguyên còn muốn mở xẻ vấn đề này thêm, thì lại nghe Mặt Thợ kể bên hết tướng lên: “Đừng nghe lão già đó nói mò, hồi bé còn có thầy tướng số nói đệ là sao Văn Khúc hạ phạm đây, kết quả là tới giờ đệ mới biết ngót nghét năm mươi chữ.”

Hạ hắc tử cũng hùa theo bảo bói toán không thể tin. Mọi Tần Nguyên gằn gặt, rốt cuộc phải im.

Đúng lúc này, Văn Đan Khê mời mọi người khai tiệc. Sự chú ý của cả bọn lập tức đổ dồn vào bàn thức ăn đầy ắp, tiết mục xen ngang kia đã bị quăng qua một xó từ đời nào rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67

Edit: Yunchan

Nhìn một bàn mỹ thực bày ra trước mắt, Mặt Thợ hít hà mấy hơi cực kỳ phô trương, ngó chừng sắp nhỏ dãi tới nơi.

Trần Tín phát lệnh: “Ăn com.”

Cả bọn thoát cái bỏ nhào vào lựa com hết như hồ đói, hoàn toàn chẳng có tí khách sáo nào. Hôm nay Trần Tín càng hào hứng hơn bình thường, lôi kéo mấy huynh đệ uống rượu không ngừng.

Văn Đan Khê biết nam nhân đã uống thì thể nào cũng phải say mềm mới thôi, nên com nước xong thì ngồi nán lại một lúc rồi định rời khỏi cùng Lý Băng Nhạn. Ai ngờ tuy Trần Tín đã say tới độ hai mắt lơ đãng, nhưng vừa nhắc thấy Văn Đan Khê định đứng lên thì lập tức lão đảo đứng dậy theo, ý mình say rượu mà niu vào ống tay áo cô, quyết không cho đi.

Văn Đan Khê cứ dở mãi nhưng không được, cuối cùng đành phải ở lại không đi nữa, đến đây Trần Tín mới chịu buông tay.

Lý Băng Nhạn đi lấy sọt kim chỉ, hai người vừa nói chuyện vừa may vá.

Phòng trong và phòng ngoài chỉ cách nhau một cánh cửa gỗ, người bên ngoài chỉ cần nói to một chút là bên trong có thể nghe thấy rõ mồn một. Một lát sau, tiệc rượu ở phòng ngoài dường như sắp đến hồi cao trào, giọng tán dúc cũng càng lúc càng lớn.

Chợt nghe Trần Tín kêu lên hưng phấn: “Trong các đệ ai biết làm com?”

Mặt Thợ là người đáp tiên phong: “Một đại nam nhân thì học cái thứ này làm gì, đâu phải làm đầu bếp.”

Lại nghe Trần Tín hừ một tiếng ngạo mạn: “Thảo nào chẳng tên nào tìm được vợ. Đệ cứ nhìn ta đi, ta chỉ nấu một bữa com mà tẩu đệ đã đồng ý gả cho ta. Chà, biết sớm ta đã đi học nấu ăn từ lâu rồi...”

Văn Đan Khê lắc đầu bó tay, cô thật tình muốn nhéo lỗ tai nói cho hắn biết, cô đồng ý lấy hắn là do tình cảm tích lũy lâu dài, chứ có phải vì mỗi bữa com hắn làm đâu.

“Lão Nhị, lão Tam lão Ngũ, hai mươi sáu tháng này ta sẽ thành hôn, các đệ có biết chưa?”

Hạ hắc từ phải nhắc nhở hấn: “Tướng quân à, hôm nay ngài nói nhiều lần lắm rồi.”

“Ờ? Ta nói rồi à?”

...

“Nào nào, ta dạy cho các đệ chút đỉnh, làm sao để tìm được vợ, đây là bản lĩnh đàn tui đấy nhé, người khác ta không thèm dạy cho đâu.”

Mọi người câm nín: “...”

Nhân lúc mấy người này đã say khướt, Tần Nguyên bèn lặng lẽ tách ra rồi đi vào buồng trong thuật lại toàn bộ lời của Lý Thuần Phong với Văn Đan Khê. Ban đầu Văn Đan Khê ngờ ra kinh ngạc, sau đó tất nhiên là không tin. Là một người vô thần, cô thật lòng không tin có người liếc mắt đã nhìn ra tương lai của ai đó. Thậm chí còn đoán ra cả tương lai của đứa con chưa chào đời của cô nữa.

Có điều những câu chuyện truyền tụng về thuật tướng số ở thời cổ đại vẫn còn là một ẩn số, tỷ như chuyện xưa về Võ Tắc Thiên mà mọi người hay nghe, khó bề phân biệt thật hư. Rồi cả chuyện vượt thời gian hoàn toàn không có căn cứ khoa học này nữa... Nghĩ tới đây thì lòng cô không khỏi hơi dao động. Cô suy tư giây lát, suy đi xét lại thì thấy người ta tin thì cứ tin thôi, nói nào ngay cũng chẳng phải chuyện xấu gì.

Lý Băng Nhạn nghe xong thì nét mặt chùng xuống, cô nghiêm túc nói với Tần Nguyên và Văn Đan Khê: “Muội muội có thể không tin, nhưng người khác chưa chắc không tin. Người bình thường nghe thấy tất nhiên không nghĩ gì, chỉ cười xòa rồi thôi. Nhưng nếu là người có tâm nghe phải thì sao? Họ sẽ nghĩ về muội muội và tướng quân thế nào? Tuy thiên hạ ngày nay rối loạn, hoàng thân suy yếu, nhưng con rết trăm chân dù chết vẫn không ngã (*), nếu thật sự hạ quyết tâm đối phó chúng ta thì vẫn dư sức.”

(*) Ý chỉ thế gia lớn mạnh dù suy yếu nhưng vẫn còn ảnh hưởng.

Lúc đó Tần Nguyên chỉ biết vui mừng, phút chốc chưa kịp nghĩ sâu xa như vậy, bây giờ được Lý Băng Nhạn thức tỉnh, y cũng hiểu ra đây chưa hẳn là chuyện tốt.

Văn Đan Khê nghĩ ngợi một lát rồi hỏi: “Có thể phái người đi tìm Lý Thuần Phong được không, để ông ấy sửa lời bảo mình chỉ nói bừa thôi.”

Tần Nguyên lắc đầu: “Lý Thuần Phong là đạo nhân vân du bốn phương hành tung bất định. Mấy chục năm trước khi Kim Thượng mới đăng cơ, ông ấy đã từng nói chắc rằng: Tuy Kim Thượng có thể làm minh quân, nhưng không có tư thái của minh quân. Kim Thượng tức giận nên hạ lệnh cho người tróc nã Lý Thuần Phong, mấy năm ròng vẫn chưa bắt được. Phàm là điều mà người này tiên đoán, thì đều trở thành sấm ngữ, hơn nữa chỉ có thể chờ ông ấy chủ động tới cửa, chứ nếu muốn tìm thì cũng không ra.”

Văn Đan Khê cười khổ: “Chắc người này có thù hằn gì với chúng ta rồi, đang yên lành lại nói chuyện không lành.” Đây chẳng phải là thù ra mặt sao?

Có điều chuyện đã tới nước này thì có lo cũng thừa. Chỉ còn biết ném qua một bên thôi.

Tần Nguyên cười trấn an: “Tẩu cũng đừng quá lo lắng. Thành Dịch Châu của chúng ta chỉ là một nơi nhỏ bé vắng vẻ, đại ca lại xuất thân dân dã, có lẽ người ngoài nghe xong cũng chỉ cười rồi bỏ qua thôi.”

Văn Đan Khê gật đầu, thấy y nói cũng có lý.

Ba người đang nói chuyện thì chợt nghe Trần Tín la ầm lên: “Đan Khê, nàng nói mà không giữ lời, lén chuồn mất.”

Văn Đan Khê thờ dài một hơi, bỏ việc trong tay rồi ra ngoài diu hấn, Trần Tín đã uống tới say mềm, khua tay múa chân, miệng mồm thì cứ lái nhà lái nhái.

“Đan Khê, nàng không được đi. Ta muốn ở cùng nàng.” Trần Tín cố chết tóm cô không tha, mặc cho ai lời cũng không đi, Văn Đan Khê hết cách đành phải đỡ hấn vào khách phòng.

“Hai mươi sáu ta đây sẽ thành hôn, hi hi, nếu là mười sáu thì tốt rồi.” Dọc đường Trần Tín cứ lèo nhèo liên miên.

“Thành thân, ta có thể ôm nàng mỗi ngày, ban ngày ôm chạy, buổi tối ôm ngủ. Ha ha...”

Văn Đan Khê cau mày, hận không thể bóp một cái cho hấn tỉnh. Xem ra sau này cô phải hạn chế không cho hấn uống rượu, bằng không cứ hóa thành đồ dân thế này thì hết thuốc chữa. Văn Đan Khê diu hấn lên giường rồi đắp kín chăn, tiếp đó dặn Triệu Lục Căn coi chừng hấn cho kỹ, còn mình thì lê cái chân mỗi như đi.

Trần Tín ngủ thẳng tới tận giờ Mùi mới xoa cái đầu nhức buốt tỉnh dậy, Lý thẩm nghe thấy động tĩnh thì vội vàng bưng bát canh giải rượu đã chuẩn bị sẵn vào. Trần Tín nhận lấy uống ừng ực, lau miệng rồi nhắc chân ra khỏi cửa.

Hấn chạy thật nhanh tới phủ nha, Tần Nguyên thấy hấn thì nhướng nhướng mày, cười mập mờ nói: “Đại ca tới thiệt là sớm, vừa hay chúng ta cần bàn chút chuyện.”

Trần Tín khoát tay lia lịa: “Không, ta còn chuyện khác phải làm, chỉ có nửa tháng thôi, ta còn phải chuẩn bị một chút.”

Tần Nguyên tiếp lời: “Những chuyện đó đệ đã sai lão Tứ đi làm rồi.”

“Hả.” Trần Tín có phần tiếc nuối, hấn vốn muốn tự đi chuẩn bị.

“Đại ca, mau xem công văn đi.”

Trần Tín buộc lòng ngồi vào chỗ lật lật chồng công văn.

Tín Trần Tín muốn hi kết lương duyên với Văn Đan Khê hết như chim sải cánh bay khắp toàn thành. Ai ai cũng vui mừng ra mặt. Kỷ luật của quân Phá Lỗ càng thêm nghiêm ngặt, tuân thủ pháp luật, bán buôn công bằng, không động chạm tới tài sản của bách tính. Đó là chưa kể có Mật Thợ ghét ác như thù, tính tình nóng nảy đi tuần thành, mấy tên lưu manh còn đồ chuyên lừa gạt lũng đoạn thị trường, treu ghẹo dân nữ trên phố đều mai danh ẩn tích toàn bộ, tên nào tên nấy đều an phận thủ thường. Bách tính có thể nào không chào đón một đội quân như vậy.

Bên này, Văn Đan Khê đang bận bịu chuẩn bị gả đi, Trần Tín biết cô không có đồ cưới gì, nên cố tình đưa tới rất nhiều vàng bạc châu báu. Văn Đan Khê chỉ lấy mấy thứ có kiểu dáng đơn giản, sau đó thì may y phục. Chuyện này do Lý Băng Nhạn phụ trách thẩm định, Lý thẩm với Vương thẩm thì phụ một tay.

Thời gian thấm thoắt, nháy mắt đã tới ngày hai mươi lăm tháng chín, theo tục lệ nơi này nam nữ trước khi thành thân không được gặp mặt nhau, Văn Đan Khê định nói không hề gì, nhưng Lý Băng Nhạn thì vẫn nhất quyết phải làm theo tục lệ. Cuối cùng Lý Băng Nhạn còn bỏ vào một câu cực kỳ sâu sắc: “Muội muội gấp như vậy à? Có hai ngày cũng không chờ được sao.”

Văn Đan Khê oán thầm, người hiền lành lúc muốn treu người thì đúng là đòi mạng. Thành thử dù cô không muốn nhưng vẫn phải chịu. Trần Tín thì bị tục lệ này hành hạ tới nổi vô đầu bút tai, đứng ngồi không yên. Hấn vốn định leo tường, nhưng còn chưa kịp thực thi thì lại có thứ khác níu chân.

Đó chính là cho tới tận bây giờ Trần Tín mới phát hiện mình chưa có chút xú kinh nghiệm nào, và lại còn làm hấn nhớ tới vài chuyện cũ không hay ho, lòng bất chợt lo lắng tới “Năng lực” nào đó của bản thân. Việc này quá mức riêng tư, hấn không tài nào nói với ai khác, tới cả Tần Nguyên hấn cũng ngại nói. Thế là suốt hai ngày liền Trần Tín đều mặt ủ mày ê, trầm trọc khó ngủ.

Hạ hắc tử vốn kỹ tính nên phát hiện ra dị trạng này, vội giúp hấn phân ưu.

“Tướng quân, sắp tới ngày vui của ngài rồi, sao ngài lại chau mày ủ rũ vậy?”

Trần Tín đáp âm ờ: “Ừm... nói chung là tâm thần không yên.”

Hạ hắc tử: “Tướng quân cứ nói ra, để xem thuộc hạ có thể phân ưu với ngài hay không.”

Trần Tín do dự hồi lâu, cuối cùng cắn răng giậm chân, nói với giọng xấu hổ: “Hắc tử, ngươi phải hứa với ta giả nào cũng không được nói cho người khác biết.”

Hạ hắc tử gật đầu tới tấp: “Nhất định.”

Tới khi mở miệng thì đầu lưỡi Trần Tín bỗng xoắn hết cả lại: “Chính là chuyện đó, trước khi nam nhân thành thân có ai giúp đỡ luyện tập... như luyện binh trước khi ra chiến trường không...”

Hạ hắc tử há mồm ồ hai tiếng, hấn đã hiểu rõ ý Trần Tín.

Hấn cười khan, chỉ về hướng Khôi Hồng lâu trong thành Dịch Châu, nhỏ giọng nói: “Tướng quân, thuộc hạ nghe người ta nói, nam nhân “Luyện binh” đều vào trong đó.”

Trần Tín lườm hấn: “Ý kiến thôi, ta không đi! Hơn nữa nữ nhân ở đó rất bẩn!”

Hạ hắc tử nhanh nhẩu giải thích: “Tướng quân, ngài hãy nghe thuộc hạ nói hết, ai bảo ngài đích thân đi “Luyện binh” chứ, thuộc hạ có thể mang hai bản binh thư về cho ngài tự rèn luyện.”

Hai mắt Trần Tín bắt gặp sáng ngời: “Binh thư? Có cái này nữa sao?”

Hạ hắc tử nhìn Trần Tín đầy đắc ý, chớp đôi mắt nhỏ, nói: “Nhất định có, hàng xóm trước đây của thuộc hạ là một tú tài, có một lần thuộc hạ vào phòng y chơi thì thấy một quyển, lúc đó vẫn chưa biết nó là gì, chỉ cảm thấy hay hay, thuộc hạ về nhà kể lại cho mẹ thì kết quả bị bà đánh cho một trận.”

“Được rồi, ngươi đi mua một quyển, làm bí mật, đừng cho ai phát hiện.” Trần Tín móc một thỏi bạc từ tay áo ra đưa cho hấn.

“Dạ dạ.”

“Còn nữa, mua thêm loại thuốc, làm cho nam nhân, ừm, đại triển hùng phong, kim thương không ngã.”

Hạ hắc tử nghe xong thì hóa đá ngay tại chỗ. Cảm thấy Trần Tín thật đáng thương, thảo nào ngài ấy không đi thanh lâu, không tìm nữ nhân, té ra là... ôi, tẩu tử đáng thương.

Trần Tín vừa thấy vẻ mặt của Hạ hắc tử đã thẹn quá hóa giận, hấn trừng mắt, quát: “Khỏi, ngươi không cần mua, ta nhất định làm được.”

Hạ hắc tử vội cười nịnh: “Tướng quân đừng hiểu lầm, thuộc hạ không có ý gì khác mà chỉ đang nghĩ xem mình có nên chuẩn bị trước hay không thôi.”

Trần Tín nghe mà mặt xám xịt lại, hào phóng phát tay nói: “Vậy số bạc còn dư đều cho ngươi hết, giữ lại mua thuốc tự mình dùng.”

“Hề.” Hạ hắc tử cười rồi biến nhanh như một làn khói.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68

Edit: Yunchan

Hạ hắc tử thậm thà thậm thụt chạy vào Khôi Hồng lâu, vung ra một khoản lớn để mua “Bình thư và thần dược” loại tốt nhất, sau đó nhìn quanh ngó quất một hồi, thấy không có ai chú ý tới mình thì mới lén lút mở đường về phủ. Nào ngờ giữa đường lại ngẫu nhiên đụng phải Mật Thạ đang tuần phố.

Mật Thạ nhất quyết lôi hấn đi uống rượu, Hạ hắc tử từ chối mãi không xong, lại sợ mang theo thứ đồ này bị người ta phát hiện, chẳng biết xoay sở cách nào nên đành phải tới Phiêu Hương lâu giao hộp đồ cho Triệu Lục Cân, còn nhắc đi nhắc lại là nhất định phải giao tận tay Trần Tín. Triệu Lục Cân hứa lia hứa lịa, rồi quay lưng mang hộp đồ vào Trần phủ (Nơi Văn Đan Khê ở hiện tại đã đổi tên là Trần phủ). Hấn nghĩ xét cho cùng phu nhân cũng là người nhà của Tướng quân, giao cho ai cũng thế thôi. Thành ra hấn mới mang hộp bàn giao cho Văn Đan Khê.

Văn Đan Khê nhận hộp đồ kỳ quái này thì phát hiện nó sực nức mùi son phấn, cô phân vân mãi, cuối cùng vẫn không chống lại nổi cơn tò mò bèn mở ra. Ở trên là hai tập tranh in rất đẹp, một quyển đề “XX Bí hí đồ”, quyển khác là “Uyên ương bí phổ”.

Văn Đan Khê vừa thấy cái tên này trong lòng lập tức có dự cảm không lành. Quả nhiên, khi cô giờ trang đầu tiên ra thì đã chứng thực ngay dự cảm của mình. Đây là một bản in đạt tiêu chuẩn siêu cấp chất lượng cao — Xuân Cung Đồ.

Hình ảnh đầy đủ, tư thế chính xác, rõ nét cực kỳ, cảnh vật chung quanh cũng được vẽ đến là sống động. Tới người thuộc thời đại được coi không ít “Phim chương HD” như cô mà cũng không khỏi đỏ mặt, cổ họng khô nóng. Văn Đan Khê cấp tốc lật qua một lần, sợ người ta bắt gặp nên hốt hải giấu đi.

Cô vừa mới giấu xong thì bỗng nghe thấy tiếng bước chân dồn dập vắng tới, là Trần Tín.

Lúc này Trần Tín rất hốt hoảng rất thất thố, vừa rồi hấn trùng hợp gặp phải Hạ hắc tử, hai người làm ám hiệu với nhau mới hấn biết Hạ hắc tử đã giao “Bình thư” cho Triệu Lục Cân. Ngay lúc đó Trần Tín đã có dự cảm không lành. Vì ai cũng biết Triệu Lục Cân là do một tay Văn Đan Khê cất nhắc, nên hấn cũng chỉ phục tùng mỗi Văn Đan Khê mà thôi. Có chuyện gì nhất định đều nghĩ tới cô trước nhất. Trần Tín nghe mà điên tới nỗi muốn nhéo đứt lỗ tai của Hạ hắc tử cho rồi.

Hấn cũng chẳng có thì giờ để nghĩ nhiều như vậy, ném phứt Hạ hắc tử và Mật Thạ qua bên rồi chạy hộc tốc tới đây, dọc đường còn không ngừng trấn an mình: Biết đâu nàng chưa thấy.

Văn Đan Khê nhìn cái dáng quỳnh quáng như khi con của hấn thì hiểu ngay hấn bị gì rồi.

Cô chỉ thản nhiên hỏi: “Sao thế, chàng có việc gì à? Không phải là không được phép gặp sao?”

Trần Tín xấu hổ gãi gãi cổ: “Mất ta không nhìn nàng, coi như chưa gặp.”

“Ồ.”

“Thật ra ta tới là để lấy món khác, một cái hộp thế này này.” Trần Tín luống cuống khua khoắng tay chân, mắt vẫn không dám nhìn thẳng vào Văn Đan Khê.

Văn Đan Khê nhin cười, hỏi vặn lại như mèo vờn chuột: “Hôm nay trong tủ lâu và trong nhà môn chuyển tới tận mấy cái hộp, chẳng hay chàng muốn nói cái nào?”

“Chính, chính là cái Hạ hắc tử nhờ Triệu Lục Cân chuyển tới.”

Văn Đan Khê rề rề lấy cái hộp vừa giấu ra, hỏi: “Phải cái này không?”

Trần Tín thoát cái như nhặt được chỉ bảo, thiếu chút nữa đã nhào tới đoạt lại.

Ai dè Văn Đan Khê cứ quơ quơ ở trước mặt hắn, sau đó thả tọt lại chỗ cũ, biết mà còn hỏi: “Bên trong đựng gì thế?”

“Ồ... là vài công văn quan trọng.”

“Ta đọc được không?”

“Không, nàng không được xem.” Trần Tín cuống tới độ đỏ mồ hôi đầy mặt, lòng không khỏi mắng thầm: Cái tên Hạ hắc tử này đúng là thành sự không đủ bại sự có thừa!

Văn Đan Khê trêu hắn xong thì trả hộp lại cho hắn. Lúc này tim Trần Tín mới thả xuống.

Ai ngờ câu tiếp theo của Văn Đan Khê lại nện cho hắn một phát trời giáng.

“Nhị Tín, cái đó ta coi rồi.”

“HẢ.....”

Văn Đan Khê mỉm cười, bỏ lại Trần Tín đang trợn mắt chết đứng, quay lưng đi vào nhà.

...

Buổi tối, lúc Hạ hắc tử về phủ thì đập ngay vào mắt là bộ dạng rã rời vô cùng tận của Trần Tín, biết ngay là do mình gây ra. Hắn lần quần ở bên ngoài một hồi, bỗng nhiên như rụng mảy, nảy ra một ý hay.

Hắn mang theo cái mặt tươi cười rạng rỡ, rụt rè kêu một tiếng: “Tướng quân.”

Trần Tín hung hăng trợn mắt trừng hắn, cái kinh nạt: “Người còn biết đường về sao!”

Hạ hắc tử bước lên, hỏi với giọng xu nịnh: “Tướng quân, ngài đọc “Bình pháp” chưa?”

Hai mắt Trần Tín đăm đăm: “Đọc, người ta cũng đọc luôn rồi!” Người ta ở đây đương nhiên để chỉ Văn Đan Khê.

Hạ hắc tử chớp đôi mắt nhỏ cười hết sức thần bí: “Tướng quân, thật ra phu nhân đọc rồi cũng rất tốt.”

“Hả?”

“Là thế này, tại sao nó gọi là “Bình pháp”? Bởi vì nó cũng giống hệt như đánh trận, kỳ phùng địch thủ, tương ngộ người tài mới đánh đã tay. Bằng không một người dùng mảnh một người ngờ nghệch, mới đánh đã gục thì còn gì là thú vị nữa chứ? Thế mới nói, hai người đều biết thì quá tốt.”

Trần Tín đột nhiên vỗ thật lực vào vai Hạ hắc tử một phát, nói: “Phải.” Nói đoạn hắn lại tự lẩm bẩm: “Nàng biết nhiều chữ hơn ta, lại thông minh như vậy, bảo đảm là nghiên cứu sâu hơn ta. Tối lúc đó cũng không cần ta dạy.”

Hạ hắc tử lão đảo một cái, cười khan hai tiếng. Hắn thấy nguy cơ đã giải trừ thành công thì lập tức thức thời xin cáo lui, Trần Tín cũng đang cần thời gian để nghiên cứu “bình pháp” nên phát tay cho hắn lui xuống.

Màn đêm buông xuống, đèn trong phòng Trần Tín sáng mãi cho đến tận canh ba. Sai vật đi tiểu đêm cũng thấy khó hiểu thay, sao Tướng quân của họ lại chăm đột xuất thế nhỉ?

Tuy buổi tối bận nghiên cứu “Bình thư” tới khuya, nhưng sớm hôm sau Trần Tín vẫn dậy rất sớm. Bọn Tàn Nguyên và Mặt Thợ cũng tự giác tập hợp lại đông đủ, ai nấy đều mặc xiêm y chỉnh tề, mặt mày tươi cười tới chúc mừng Trần Tín. Nếu theo lệ thường thì khi thành thân nhất định phải có cả đồng thủ tục lẫn nhàn, nhưng ở đây toàn là mấy tên cục mịch không hiểu nhiều về chuyện này. Còn Văn Đan Khê bẩm sinh sợ nhất là rườm rà, cho nên tất cả đều nhất trí: Giản lược tất.

Sáng sớm, kiệu phu khiêng chiếc kiệu hoa đỏ thắm xuất phát từ chỗ ở của Trần Tín tới chỗ của Văn Đan Khê ngay sát vách. Sau đó tân nương mặc giá y lên kiệu, kiệu hoa đi phía sau, đằng trước là Trần Tín trong bộ trang phục tân lang đỏ, trước ngực đeo một đoá hoa cũng màu đỏ nốt, cười trên lưng con ngựa cao to. Dọc đường sáo kèn diễn tấu vang dội, đội ngũ đón dâu đi một vòng thành Dịch Châu. Dân chúng trong thành dắt theo già trẻ ra xem nô nức.

Kiệu hoa dừng lại trước cửa Trần phủ, Lý thẩm và Vương thẩm ăn mặc đẹp đẽ đỡ Văn Đan Khê xuống kiệu. Trần Tín xuống ngựa cười ngốc một hồi, Văn Đan Khê vừa bước xuống kiệu hắn đã vội vàng nắm tay cô, xung quanh lập tức rộ lên tiếng cười trộm. Văn Đan Khê dám cam đoan là sai tục lệ mất tiêu rồi.

Tiếp đó là cảnh thường thấy trong phim truyền hình: Nhất bái thiên địa, nhị bái cao đường, phu thê giao bái, vì cả hai đều không có cao đường nên họ chỉ bái hai cái, đầu với cuối.

Hi bà hô to: “Đưa vào động phòng!”

Bà ta vừa dứt lời, chợt thấy một tên lính hốt ha hốt hải chạy vào bẩm báo thất thanh: “Khong xong, Thất tử tới!”

Mọi người nhón nháo hẳn lên.

Mặt Thạo trợn mắt, hét lên giận dữ: “Lũ chó Thát tử này quá biết chọn thời điểm!”

Trần Tín siết chặt tay Văn Đan Khê, hơi thở nặng nề.

Văn Đan Khê nhẹ giọng nói: “Nhị Tín, chàng đi mau đi, ta ở nhà chờ chàng.”

Trần Tín gạt đầu vói về mặt nặng nề, nhìn thật sâu vào tân nương đang đội chiếc khăn trùm đầu đỏ thắm. Sau đó cấp tốc cỡi hỉ phục ra, Hạ hắc tử vội vàng cầm khôi giáp và đại đao tới cho hắn, những người khác cũng nhanh chóng đứng dậy, ai nấy đều cầm chắc binh khí, chuẩn bị chiến đấu.

Đám đông đồng loạt dạt ra nhường đường cho họ, Văn Đan Khê vén khăn voan lên, nhìn Trần Tín thâm tình: “Chàng nhất định phải cẩn thận.”

Trần Tín gạt đầu, khẽ cắn môi rồi phi thân lên ngựa, quát lớn một tiếng: “Kỵ binh xuất trận.”

Móng ngựa đội rầm rập trên đường, phóng nhanh đi.

Văn Đan Khê hỏi tiểu binh tới báo tin: “Thái Tử tới bao nhiêu?”

“Hơn tám trăm tên.”

Văn Đan Khê sững lại, hơn tám trăm kỵ binh, như vậy sức chiến đấu tuyệt đối không kém cạnh. Mà trong thành Dịch Châu chỉ có hơn sáu trăm kỵ binh, trong đó còn có phần lớn tân binh. Trái lại bộ binh thì khá nhiều, có điều bộ binh đấu với kỵ binh, như vậy chẳng khác nào tìm đường chết.

Cô nói sau khi đã nghĩ ngợi giây lát: “Đi, tới thành lâu.”

Mọi người chẳng ai nói gì, chỉ im lặng chạy tới thành lâu cùng Văn Đan Khê.

Văn Đan Khê mặc bộ hỉ phục rườm rà leo lên thành lâu, Tàn Nguyên đã ở trên đó, ngay tại lỗ châu mai, có khá nhiều binh sĩ đang giương cung trong tư thế sẵn sàng bắn phá, nhưng bên dưới thành hai phe địch ta đang hỗn chiến với nhau nên khó lòng bắn cung.

Văn Đan Khê đứng trên tường thành, nhìn chiến trường như địa ngục này mà lòng nặng trĩu. Hai bên đang đánh nhau khốc liệt, người ngựa quần thảo, ngựa hí người gào. Dao thương chạm nhau vang lên tiếng choang choang đinh tai nhức óc. Người ngã xuống không ngừng, con ngựa nhảy dựng lên hốt hoảng, người trúng tên bị thương không được cứu kịp thời, ngay lập tức sẽ bị người ngựa nghiền nát. Trên mặt đất nhuộm đầy máu me nhầy nhụa, trong không khí nồng nặc mùi máu tanh gay mũi.

Tàn Nguyên dần giọng khuyên: “Tẩu cứ về đi, đại ca không sao đâu.”

Văn Đan Khê lắc đầu chậm chậm, cảnh tượng này về sau sẽ càng nhiều hơn nữa, cô nhất định phải làm quen. Hẳn liều mạng giết địch trên chiến trường, còn cô thì chẳng giúp được gì cả, chỉ có thể đứng nhìn thế này mà thôi.

Tàn Nguyên thấy cô quyết tâm thì không khuyên nữa.

Văn Đan Khê cố hết sức tìm kiếm bóng dáng Trần Tín, hắn di chuyển cực nhanh, nhoáng cái đã đổi chỗ, làm cho người nhìn hoa cả mắt. Hắn giơ thanh đại đao sáng loáng như tuyết, chém thẳng vào đầu kẻ địch vô cùng mạnh mẽ chính xác, nơi hắn đi qua, đầu người lăn lóc, chiến mã cuồng kinh. Ở giữa bóng đao ánh kiếm, toàn thân hắn bộc lộ rõ nét cao lớn oai hùng, phải nói chiến trường chính là vũ đài của hắn.

Tuy Trần Tín không có thời gian nhìn lên hướng thành lâu, nhưng hắn vẫn cảm thấy một ánh mắt dịu dàng đang đuổi theo mình như bóng với hình. Trong khoảnh khắc ấy, cơ thể hắn như được rót vào một nguồn sức mạnh to lớn, chém giết càng dũng mãnh hơn bao giờ hết. Quân Phá Lỗ dưới sự dẫn dắt của hắn, sĩ khí càng ngút cao, nhuệ khí bùng bùng khó lòng chống đỡ.

Tiếng trống trận trên thành lâu mỗi lúc một giục giã, binh lính thủ thành cũng đồng thanh hò hét trợ uy.

Văn Đan Khê cũng bị con kích động xâm chiếm, đúng lúc có một chiến sĩ đánh trống phải đổi phiên, lòng cô khẽ động, lập tức chạy tới giành lấy chùy trống. Mấy tiếng “Thùng thùng” vang lên như sấm nổ, binh lính thủ thành ngó ra mấy giây rồi tức khắc rộ lên khen ngợi. Chiến sĩ dưới thành cũng có người chú ý thấy Văn Đan Khê đang đánh trống.

Tất cả nhất tề hét lên hưng phấn: “Giết ——”

Trần Tín thì cười ngốc một tiếng, ánh mắt hắn lướt thật nhanh qua thành lâu, hắn không nhìn thấy mặt cô, chỉ thấy làn váy đỏ tươi của cô đang múa lượn phấp phật trong con gió dữ. Hắn chỉ dám phân tâm chốc lát, ngay sau đó lại bắt đầu lao vào vòng chiến, một lần nữa cơ thể hắn lại được tiếp thêm sức lực tràn trề, đại đao sáng choang vung múa điên cuồng. Hết như một vị sát thần, đi tới đâu quân địch đều phải khiếp hồn né tránh.

Mặt Thạo cũng bị cảm động lây, hắn vung cánh tay lên, khàn giọng hô lớn: “Các chiến sĩ, liều mạng giết tất cho ta, giết sạch bọn Thát tử, để cho lão đại vào động phòng!”

Những binh lính còn lại cũng cao giọng: “Giết sạch Thát tử, để lão đại vào động phòng!”

Tần Nguyên còn đang lo lắng bất an đột nhiên phụt một tiếng bật cười, những binh lính khác cũng toét miệng cười hòa theo. Bầu không khí nháy mắt đã dịu đi rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69

Edit: Yunchan

Trận đánh này kéo dài ròng rã từ sáng tới hoàng hôn. Tới thời khắc máu chốt, Tần Nguyên lệnh cho bộ binh cầm dây thừng và móc câu ra khỏi thành trợ chiến. Lúc này phe Thát Tử đã kiệt sức, ngựa mệt lã, lực sát thương của bộ binh đã cực kỳ suy yếu. Mà bộ binh của thành Dịch Châu thì sắp thắng lợi đến nơi, khích lệ sĩ khí bùng bùng. Bộ binh vừa xuất thành đã hệt như mãnh hổ xuống núi, mạnh mẽ sục sôi. Ở bên dưới dùng dây thừng để ghìm ngựa hoặc dùng móc câu để đâm vào chân ngựa. Tạo cơ hội cho kỵ binh chớp thừa cơ chém chết quân địch. Hai bên phối hợp ăn ý không chê vào đâu được. Thát Tử thấy tình hình bất lợi thì lập tức có ý lui binh. Song quân Phá Lỗ đã hạ quyết tâm bắt chúng một đi không trở lại. Trần Tín ra lệnh cho toàn quân kỵ bộ đan xen vào nhau, bao vây xung quanh Thát tử, không chừa lại một khe hở nào.

Văn Đan Khê đứng ở thành lâu nhìn thấy mà kinh hồn bạt vía, cô lập tức nói với Tần Nguyên: “Siết chặt không để lại đường lui như vậy có thể khiến quân địch quyết tâm chiến tử, dù thắng cũng là thắng thảm.”

Tần Nguyên gật đầu: “Đệ cũng đang nghĩ tới chuyện này, xem ra đại ca đã bị chọc giận triệt để rồi.”

Y chau mày suy tư chốc lát rồi lệnh cho hai tên lính xuống dưới truyền lời. Trần Tín quả nhiên nghe theo ý kiến của Tần Nguyên, để binh sĩ hướng Tây Bắc âm thầm dời ra một lỗ hổng. Binh Thát Tử không nghi ngờ gì, liều mạng xông về hướng Tây Bắc. Hai bên đánh nhau được một thời gian, Tần Nguyên thấy thời cơ đã tới bèn sai người phát cờ. Trần Tín trông thấy cờ phát trên thành lâu thì lập tức lệnh cho binh sĩ thả hơn ba trăm quân địch còn sót lại. Sau đó mới lệnh cho Mặt Thợ và Hồng đại hồ tử truy đuổi, còn hấn thì dẫn một tốp thương binh về thành nghỉ ngơi dưỡng sức.

Lúc hấn trở về, Văn Đan Khê đã xuống thành lâu đi nấu thuốc với các quân y để chuẩn bị chữa trị cho thương binh. Chờ lúc hấn về tới y quán thì Văn Đan Khê đã về phủ mất. Trần Tín không thể chờ nổi nữa, lập tức ngựa không dừng vó về phủ.

Hắn đẩy cửa phòng ra, trong tân phòng im lìm không một bóng người.

Lòng Trần Tín căng thẳng, hấn run giọng gọi: “Đan Khê, nàng ở đâu...”

“Chàng về rồi.” Văn Đan Khê bước ra khỏi phòng tắm cười tươi rói. Lúc này cô đã cởi bộ hi phục nặng trĩu ra, thay vào bộ áo lụa màu lam nhạt nhẹ nhàng, mái tóc dài buông thả tới eo, Trần Tín nhìn mà cảm thấy cổ họng khô nóng.

Hắn nhào tới kéo mạnh cô vào ngực, ôm ghì lấy. Hai người ôm nhau lâu thật lâu, Văn Đan Khê mới nhẹ nhàng đẩy hấn ra, dịu giọng nói: “Chàng đi tắm nhanh lên.”

Trần Tín cúi đầu ngửi ngửi người mình, toàn là mùi mồ hôi với máu tanh. Hắn cười ngốc hai tiếng rồi nhanh chóng đi tắm rửa. Lúc đi vào còn không quên liếc qua Văn Đan Khê một cái, thấy cô đã vén màn đi vào. Trần Tín liếm liếm đôi môi khô nứt, tim đập mạnh như sấm. Lật đặt đi vào, nhủ bụng: Tắm nhanh tắm nhanh, năng đang đợi ta.

Trần Tín xách thùng nước lên xối ào vào đầu một cái. Định đi ra thì lại cảm thấy người mình còn chưa sạch lắm, nên lại hi hục kỳ cọ một hồi, xong lại xối thêm một trận tới khi sạch bong mới thôi.

“Đan Khê, ta tắm sạch rồi.” Trần Tín mặc đại quần áo xô giày ngược, gấp rút đẩy cửa ra ngoài. Mành trên giường đã buông xuống, nền đồ trên bàn đã cháy sáng. Cả căn phòng đều ngập trong màu đỏ hoan hỉ, nhưng không nghe thấy bất cứ âm thanh nào.

Trần Tín nhủ thầm trong bụng: Khăng định nàng đang núp trên giường. Ngượng rồi, hi hi.

Hắn cười ngốc rồi bước nhanh tới giường, ai ngờ khi tiếp cận được giường rồi thì “Phịch” một tiếng, hấn té bở chùng, mà tội phạm chính là — đôi giày xô ngược chết tiệt!

Trần Tín đứng phắt dậy, nổi điên đá “Vút” chiếc giày đi, rồi leo một chân lên giường. Nhưng tới khi hấn gỡ màn lên mới phát hiện, bên trong không có người.

Lòng Trần Tín chùng xuống: Nàng lại đi đâu nữa rồi!!!

Đương lúc hấn đang phân vân rối rắm thì bỗng nghe cửa mở “Kẹt” một tiếng. Sau đó thấy Văn Đan Khê bung một cái khay vào. Bên trên là một bát mỹ hành với trứng gà nóng hổi. Cô thấy Trần Tín đã bò lên giường thì đột nhiên cười phụt một tiếng nói: “Chàng gấp gì chứ, mau lại đây ăn một chút đi.”

Cô vừa nói Trần Tín cũng chợt thấy bụng mình trống hoác, đúng là nên ăn gì đó. Hắn cười hề hề, nhảy một chân qua ngồi xuống trước bàn, Văn Đan Khê đẩy bát mì tới trước mặt hắn, nhẹ nhàng nói: “Chàng ăn nhanh đi, ta đã ăn rồi.”

“Ừm.” Trần Tín cúi đầu xoi mì hùng hục.

Văn Đan Khê thấy chân hắn là lạ bèn hỏi: “Giày chàng đâu?”

Trần Tín đáp hơi mất tự nhiên: “Roi rồi.” Đáp xong hắn lén thở hắt ra, may mà lúc này cô không ở đây, không thấy cảnh hắn té sấp mặt, nếu không thì ề mặt thật rồi.

Văn Đan Khê cầm chiếc khăn nhẹ nhàng lau tóc ướt cho hắn, miệng còn cảm râm: “Lát phải đi ngủ rồi mà chàng còn gọi luôn đầu làm gì chứ.”

Trần Tín nhớ tới thân được trong hộp thì lập tức có lòng tin, hắn đáp mập mờ: “Không sao, có lẽ tối nay không cần ngủ.”

Hạ hắc tử đã nói cho hắn biết thuốc này có thể một đêm tám lần. Ừ, xấp xỉ cũng phải tới sáng. Hắn lại chợt nghĩ: Nếu một đêm không ngủ thì Đan Khê có chịu nổi không đây? Nàng nhìn mảnh mai thế kia... điểm này, Trần Tín len lén đánh giá cơ thể Văn Đan Khê mà giăng co trong lòng: Rốt cuộc có nên uống thuốc hay không? Không uống thuốc, không làm được thì biết làm sao bây giờ? Nhưng uống vào quá lợi hại thì phải làm sao bây giờ...

Văn Đan Khê vừa lau tóc cho hắn vừa nói: “Chàng ăn mỗi bữa cơm mà cũng mơ màng nữa à, rốt cuộc đang nghĩ gì đấy?”

Trần Tín đang nghĩ tới thất thần, nghe hỏi thì buột miệng: “Thuốc.”

“Thuốc?” Văn Đan Khê hơi đơ ra, tức thì hiểu ngay hắn đang nói cái gì. Nhất thời dùng sức mạnh hơn, lắc đầu hắn hết như cái trống bỏi, đành mặt nói: “Mấy thứ đó của chàng ta coi hết rồi, sách thì không sao, nhưng thuốc mạnh kiểu đó thì không được uống bậy.”

“Hà, uống một lần cũng không sao mà.” Trần Tín áp ứng.

Văn Đan Khê lườm hắn hờn dỗi, cầm y phục đi thẳng vào phòng tắm. Trần Tín ngồi ở trước bàn lau khô tay, mặt mày xoắn xuýt. Chợt nghe bên trong vang lên tiếng xối nước ào ào, Trần Tín lập tức ngoảnh mặt về hướng phòng tắm, sau đó khom lưng nhặt đôi giày bị vứt, rón rén áp sát đầu giường mở hộp ra. Hắn nhìn hai bản “Binh pháp” chiếu sáng dưới ánh nến, đây gọi là nước tới chân mới nhảy thì phải, ờ, sai rồi, là lâm trận mới mài guom không sắc thì cũng sáng.

Hắn đang mãi nhìn thì nghe tiếng đẩy cửa, bèn khấn cấp nhét sách dưới gối, chui vào giường, ôm cây đợi thỏ. Đợi một hồi, Văn Đan Khê vẫn chưa lên, chờ thêm lát nữa, vẫn không có động tĩnh. Trần Tín sốt ruột tới độ bốc hỏa, đang chuẩn bị vén rèm bước xuống bệ cô lên giường, thì màn bỗng nhiên bị vén lên, sau đó một cơ thể mềm mại áp lên người hắn. Trần Tín được giao nhân trong lòng ôm đến tan chảy toàn thân.

Trần Tín gọi khẽ với về mặt say mê: “Đan Khê...”

“Nhị Tín...”

Văn Đan Khê vòng đôi tay mềm mại qua cổ hắn, mười ngón tay mảnh khảnh lại dịu dàng vuốt ve lưng hắn. Đôi bàn tay dùng sức rất vừa phải, ngọt ngào ấm áp vô cùng. Trần Tín chỉ cảm thấy toàn bộ lỗ chân lông trên người đều mở rộng, trong lòng dâng lên một cảm giác vui sướng mềm mại chưa từng có, sung sướng tới khó tả. Hắn cực thích loại cảm giác này, đôi bàn tay không tự chủ được xoa bờ vai trắng trẻo của cô, dùng hành động ngây ngô mà lại nhiệt tình để vỗ về cô.

Văn Đan Khê vươn đầu lưỡi hôn lên môi Trần Tín, hắn cũng vội vàng bức thiết đưa lưỡi hòa theo cô, lưỡi hắn đảo bừa bên trong chẳng có tí bài bản nào, say mê mót vào chất ngọt trong miệng cô. Môi lưỡi hai người quấn quýt thật lâu, Trần Tín hít thở ngày một nặng nề, ngực cũng phập phồng không ngớt. Văn Đan Khê từ từ tách khỏi hắn, đầu lưỡi khéo léo dần trượt từ cằm hắn xuống dưới, cuối cùng dừng lại trên vòm ngực đầy rộng trắng kiêu của hắn.

Cùng lúc đó, đôi tay nhỏ của cô cũng không buông tha cho một tấc da thịt hay một sợi tóc tơ nào của Trần Tín, động tác này khiến toàn thân hắn run khê, cơ thể cũng bắt đầu thả lỏng theo thời khắc nhạy cảm.

Đang hành sự hùng hục khí thế thì hắn bất thành linh chồ vào một câu: “Những thứ này, đều là nàng đọc được trong sách sao?”

Ngón tay Văn Đan Khê khựng lại một chút, cô cười thâm trong lòng, khép hờ hai mắt gật nhẹ đầu.

Trần Tín thở hỏn hển than thở: “Người biết nhiều chữ quả là lợi hại, hai ta đọc chung một cuốn sách, mà ta lại không hiểu nhiều bằng nàng.”

Văn Đan Khê: “...”

“Còn nữa ta, ta không uống thuốc.”

“Ừ, ta biết.”

“Ta...” Trần Tín chợt thấy chán nản, lỡ đâu hắn không làm được thì sao? Cô có ghét bỏ hắn hay không đây.

Văn Đan Khê mở mắt ra, quan sát thật kỹ sắc mặt Trần Tín, trong đầu bỗng hiện lên một suy đoán: Lẽ nào là do trải nghiệm hồi bé của hắn có chút trở ngại?

Tuy lòng thì nghĩ thế nhưng cô vẫn không thể hiện ra mặt, vẫn lấy tay nhẹ nhàng xoa lưng hắn, thở gấp hơn rồi dùng giọng mê hoặc khích lệ hắn: “Nhị Tín, chàng không cần uống thuốc cũng rất lợi hại.”

Trần Tín nửa tin nửa ngờ: “Thật sao?”

“Thật.”

Trần Tín vẫn còn lo: “Nhưng mà lúc bé ‘Chỗ đó’ của ta từng bị Đình Bình dùng pháo đốt, sau đó đùi lại bị nước sôi dội lên... Không biết có hỏng hay không, ta chưa từng thử.”

Văn Đan Khê nghe xong thì nhói lòng, tay cô dịu dàng sờ lên đầu gối hắn, rồi dịch lên đôi chút sờ vào bắp đùi săn chắc nhẵn nhụi. Lúc tới gần nơi đó thì quả nhiên sờ thấy hai vết sẹo, cô đưa tay vỗ về nơi đó hết sức dịu dàng, Trần Tín bỗng giật lên mắt tự chủ, tiếng hít thở càng nặng nề hơn.

“Không hỏng đâu, không tin chàng cứ thử xem.”

Trần Tín đáp đầy hân hoan: “Được.”

Tay Văn Đan Khê dạo quanh nó một vòng rồi từ từ dừng lại.

Trần Tín cảm thấy chưa đủ, bẹp miệng khẩn cầu: “Đan Khê, nàng làm như lúc này được không?”

Văn Đan Khê thờ dõc nói: “Ta biết nhiều chữ hơn chàng, sách cũng đọc nhiều hơn, chàng cứ làm theo lời ta bảo được không?”

Cô vốn dĩ muốn bị động một chút, ngược ngung một chút, cơ mà xem ra, hôm nay cô không yên tâm giao quyền chủ động cho cái tên đàn thối này rồi, kéo hắn lại “*Mô không thấy đường, đâm đá lung tung*”, tới cùng người chịu khổ chỉ có mình cô thôi. Vì theo sự đo đạc của tay, có lẽ kích thước của “Tiểu Nhị Tín” cực đáng sợ, mà sức hắn thì rõ là đã cạn.

Trần Tín suy nghĩ một chút rồi gật đầu nói: “Được, ta nghe theo nàng hết.”

Trong lòng hắn vẫn đang suy nghĩ, mình đã biết được sáu trăm chữ, tại sao không thể hiểu thấu hết quyền sách đó chứ.

“Nào, chàng làm theo ta, bắt chước động tác của ta đây.” Văn Đan Khê cầm lấy tay hắn đặt tới ngực mình, giọng cô có một thứ ma lực ghê gớm khiến cho người ta mất kiểm soát, chìm đắm vào.

Trần Tín thần hồn điên đảo, đáp: “Ừm.”

Ngón tay của cô vuốt dọc từ vùng nhạy cảm của nam nhân xuống dưới, từ mang tai rồi đến cổ, sau đó lướt xuôi xuống vòm ngực, bụng, tới bắp đùi rồi đầu gối. Sau đó dùng chiếc lưỡi nóng ướt át nhẹ nhàng hôn lên mặt và môi hắn.

Thân thể Trần Tín nhẹ rung động theo từng động tác của cô, giật lên sảng khoái. Cơ thể của hắn ngày một mỏi mệt, tựa như huyền cầm dưới sự khiêu khích linh hoạt của ngón tay cô mà tấu vang một bản nhạc tuyệt đẹp. Tay hắn cũng bắt đầu học theo động tác của cô một cách vụng về, đôi bàn tay thô ráp du ngoạn trên làn da mềm mại trắng trẻo của cô. Mỗi lần vuốt ve sẽ khiến hắn sung sướng hơn một lần, hóa ra thân thể của nữ nhân lại mềm mại ấm áp, xinh đẹp đến mức này!

Dần dần, động tác của hắn càng lúc càng mạnh hơn, càng lúc càng thành thạo hơn. Hai người vỗ về nhau, mỗi tác da thịt đều gào thét chờ mong.

Ngay thời khắc quan trọng này thì Trần Tín lại kêu lên: “Nó, nó đứng lên rồi...”

Bấy giờ hắn đã tự thông suốt, dựa vào bản năng của nam nhân và tỷ kiến thức sơ sài học được trong sách cũng biết được nên làm gì tiếp.

“Đan Khê, nàng đau thì cứ nhéo ta, ta, ta sẽ từ từ... Nhưng sao nó lại càng lúc càng lớn thế.”

... Quá trình này có thể lấy chuyện Võ Lăng Nhân lạc chốn đào nguyên để hình dung: “Ban đầu cực hẹp, đi thêm mấy bước thì lại rộng mở thông suốt.”

... Trần Tín gắng hết sức khống chế sức lực của mình, rất sợ cô đau quá mức. Văn Đan Khê khẽ cắn môi, rồi con đau lúc đầu qua đi, tiếp sau đó là một cơn khoái cảm kỳ diệu. Miệng cô phát ra tiếng rên rỉ rồi rạc. Trong lúc đó còn không quên khích lệ: “Nhị Tín, chàng thật lợi hại.”

Trần Tín được khích lệ nên động tác càng thuần thục chính xác hơn.

Hắn vừa nỗ lực cày bừa, vừa chăm chỉ dò xét thần sắc của cô, nếu cô có vẻ sung sướng thì hắn sẽ giữ nhịp điệu ban đầu, nếu chân mày cô khẽ chau thì hắn sẽ thả lỏng động tác.

Cả căn phòng tĩnh lặng dưới ánh nến chập chờn. Trên chiếc màn lụa in bóng hai người đang quấn chặt lấy nhau. Thế rồi trong phòng bỗng vang lên tiếng nước chảy tí tách, tựa như tiếng cành trúc gõ nhẹ lên mặt suối.

Hơi thở của Trần Tín ngày một trầm đục, trong cổ họng phát ra tiếng gầm thấp như dã thú. Miệng hắn vẫn gọi tên Văn Đan Khê không ngớt. Một lát sau, hắn chợt cảm thấy toàn bộ cơ thể kéo căng lên, rồi một dòng suối tuôn trào về phía thảo nguyên huyền bí. Hai người như đang bay bổng trên mây, có cảm giác như đã thoát xác thành tiên.

Cả người hắn mềm nhũn ra nằm sấp lên người cô, hắn chưa bao giờ cảm thấy yếu ớt như lúc này, cũng chưa bao giờ trải qua loại sung sướng cực hạn không thể diễn tả như lúc này. Mãi tới bây giờ, hắn mới cảm giác được mình đã thật sự có được cô, đó là một loại chiếm hữu vô cùng chân thật.

Trần Tín đột nhiên cảm thấy đời mình quá viên mãn. Như thể một lỗ hồng nào đó dưới đáy lòng mà bình thường hắn hoàn toàn không để ý tới, hoặc có nhưng có phớt lờ, giờ đây nơi đó đã được lấp đầy. Thể xác và tinh thần đều sôi trào tới đỉnh điểm. Con thú nhỏ ngủ quên trong thân thể hắn bị đánh thức, toàn thân bùng nổ một thứ sức mạnh mới, một loại cảm giác mới.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70

Edit: Yunchan

“Đan Khê.” Trần Tín thờ dốc, gọi tên cô.

Văn Đan Khê thấp giọng đáp: “Ừ.”

Trần Tín lật người lại, hòa hai người làm một, trong khi miệng mồm thì lúng ta lúng túng: “Ta không đề hồng nàng chứ?”

“Đồ ngốc.” Văn Đan Khê thấp giọng cười, co người vào lòng hắn, mặt vui vào ngực hắn nhắm mắt nghỉ ngơi. Cánh tay của Trần Tín mất kiểm soát khóa chặt lấy cô, hai thân thể dán sát vào nhau không kẽ hở. Mái tóc suông dài như thác đổ của cô tản ra trên ngực và trên cổ hắn, chích vào vừa ngứa vừa tê.

Trần Tín đưa tay vuốt mái tóc cô nói: “Đan Khê, ta không nghĩ chuyện này lại thú vị như vậy. Trước đây ta cho rằng nó... rất dơ bẩn.”

Hắn khép hờ mắt, chếp miệng một cái, tựa hồ như đang nhắm nháp lại bữa tiệc ngon lành khó quên vừa rồi.

Văn Đan Khê đoán có lẽ vì mẹ hắn làm kỹ nữ, cho nên hắn mới nghĩ chuyện này là dơ bẩn. Cô cười nhẹ, luồn ngón tay vào mái tóc dày của hắn chải nhẹ, dịu giọng khuyên nhủ: “Tình phụ phụ là đạo lý to lớn của con người. Từ xưa cổ nhân đã nói, hành lễ Chu Công, hòa hợp là luân lý vợ chồng. Có thể thấy ngay cả thánh nhân cũng tán đồng, sao lại cho là bẩn thỉu được? Chỉ cần hai bên yêu thương nhau, có lẽ nghi đảng hoàng thì đều là chuyện tốt đẹp. Những thứ như cường bạo, gian dâm, đạo kỹ viện hay yêu đương vụng trộm mới là bẩn thỉu.”

Trần Tín như đang suy nghĩ điều gì, cuối cùng gật đầu nói trịnh trọng: “Chu Công đó đúng là người tốt, nếu ta có thời gian thì phải đi cảm tạ y.”

Văn Đan Khê chịu thua: “Xi.”

Trần Tín không rõ cô cười gì, ngẫm nghĩ một lát lại vội vã đảm bảo: “Ta nhất quyết không làm những chuyện kia.” Rồi thấp giọng bổ sung một câu: “Sau này, ta chỉ... làm với một mình nàng.”

“Ừ, ngoan.” Văn Đan Khê vui vẻ hết sức, hôn chụt hắn một cái khen: “Nhị Tín, chàng thật tốt.”

Lúc này cơ thể Trần Tín lại tràn đầy sinh lực, bắt đầu rục rịch trở lại, mặt dày nghiêng đầu nhìn cô, rồi vòng tay ôm eo cô ép sát vào eo mình, hơi thở nóng bỏng lướt trên má cô. Tay hắn cũng bắt đầu không chịu yên, học theo động tác lúc nãy của cô với thái độ rất nghiêm túc, từ lưng trượt xuống eo rồi tới mông. Trong lúc tay hành động thì miệng cũng không nhàn rỗi, hắn vươn lưỡi liếm khê lên má cô, quỳn luyến trên môi một lát rồi tiến sâu vào trong miệng, quấn lấy lưỡi cô.

Văn Đan Khê nhắm hai mắt lại, miệng kêu khê một tiếng. Thật lâu sau chiếc lưỡi nóng của Trần Tín mới lưu luyến rồi khỏi đôi môi cô, rải xuống chiếc cổ trắng nõn của cô từng nụ hôn nối liền như mưa rơi, không ngừng công thành đoạt đất, cuối cùng thờ hồn hên dừng lại trên vùng đồi núi khiến hắn điên đảo tâm thần.

Hắn chần chờ một lát, bàn tay thô ráp từ từ phủ tới, ban đầu là khê vuốt ve, sau đó là dày vò dòn nén. Mặt Văn Khê ửng hồng, thân thể cũng run rẩy theo động tác của hắn, miệng thì thảo mắng: “Nhị Tín, chàng là đồ hư hỏng.”

Trần Tín cười hi hi, tim như được rót mật. Hắn càng lúc càng nghiệm, cứ như đầu óc bất thành linh được mở ra một khe hở, hắn có cảm giác ngờ ngợ rằng hình như có một thanh đao vừa bổ vào cái đầu hỗn độn của hắn, tách ra một khe hở để tia sáng mới mẻ rọi vào. Hắn sực nhận ra, lúc này mình lại nhớ được hơn phân nửa bộ “Bình pháp” phải thức nguyên đêm qua để chong đèn nghiên cứu.

Hắn cong mắt nói với Văn Đan Khê: “Đan Khê, ta bắt đầu dùng chiêu thứ năm, ‘Tuyệt Phong hái mai’, có thể không?”

Văn Đan Khê mơ mơ màng màng ừ đại một tiếng, căn bản chẳng nghe thấy hắn nói gì.

Trần Tín cúi đầu cười, không do dự nữa mà cúi ngay đầu xuống cắn vào nụ hoa xinh đẹp đang mọc thẳng trên đỉnh núi, mút vào vôi vè tham lam vô hạn. Một con khoái cảm tê dại chạy dọc qua cơ thể hắn. Văn Đan Khê cũng vô thức ưỡn lưng lên, kêu lên một tiếng gấp gáp. Lúc này cô mới hiểu ra hàm ý thật của câu “Tuyệt phong hái mai” mà Nhị Tín vừa nói, lòng bất giác cảm thán cổ nhân đúng là thâm.

Môi của hắn ngậm vào nụ hoa còn lại rất nhanh, mút vào thật sâu, còn thỉnh thoảng chép miệng như nó là món ngon hiếm có khó tìm trên thế gian. Văn Đan Khê đã nhũn hết cả người ra rồi, nên dứt khoát không để ý tới hắn nữa, cứ mặc hắn muốn làm gì thì làm.

Trần Tín thấy Văn Đan Khê không phản đối thì lá gan càng to lên. Hắn như một nhà thám hiểm vừa phát hiện ra vùng đất mới, cần cù nghiên cứu thăm dò lãnh địa mới mẻ, tràn ngập tò mò với từng tác trên cơ thể cô. Nhất là miền bí ẩn làm cho hắn sung sướng cực hạn, hắn lại càng nâng niu như một thánh giá thành kính ngoạn đạo.

Mỗi lần tiến công nơi nào hắn đều báo danh: “Đan Khê, đây là chiêu thứ mười “Phượng thảo tham u” trong “Uyên ương bí phổ”.”

Giọng của hắn vừa lắng, Văn Đan Khê đã cảm thấy một ngón tay ấm áp xoa dưới nơi bí ẩn của mình, hắn lần mò một cách ngây ngô mà lại gấp gáp. Thân thể Văn Đan Khê mất tự chủ, rên khẽ một tiếng. Chẳng bao lâu sau, nơi bí ẩn đó đã tuôn ra dòng chảy, một đợt sóng ngắn ngây bỏng ập tới.

Trần Tín thờ dốc không ngừng, báo cáo với giọng khàn khàn đã đè nén quá sức: “Rắn vượt bụi hoa, khẽ mở hoa tâm, mẫu đơn nhỏ giọt”, Đan Khê, ta muốn bắt đầu, được không?”

Văn Đan Khê mở đôi mắt mông lung ra nhìn hắn, cơ thể bất ngờ co rút lại một chút, cảm giác đau như bị xiên qua lúc này vẫn chưa tan hết. Cô hụt hơi: “Nhị Tín, hôm khác đi, ta mệt quá. Nào, nằm xuống ngủ đi.”

Trần Tín thất vọng ra mặt, hắn bĩu môi uất ức, rồi trở trở “Con rắn to” đang đứng thẳng ngang nhiên dưới thân, tò vò vô tội: “Nó tính sao bây giờ?”

Văn Đan Khê che trán, thảo nào mấy đứa bạn thân kiếp trước của cô từng nói, xử nam rất đáng sợ, nhất là xử nam vừa nãy mềm thú tính. Đây là tính lực tích góp hơn hai mươi năm của Trần Tín đấy nhé, một khi phun trào thì hết như hoàng hà vỡ đê, khí thế khó ai bì.

Trần Tín thấy vẻ mặt khó xử của cô thì sực nhớ ra trên bí phổ có nói, lần đầu tiên của nữ tử sẽ đau đớn. Giống như đục núi vậy, phát đầu tiên lúc nào cũng khó khăn, chờ đục thông rồi thì về sau mới trót lọt, có thể “Ra vào” dễ dàng hơn.

Hắn lập tức nhanh trí nói: “Được rồi, ta không quan tâm tới nó, nó lại mềm ra ngay thôi. Ta sẽ ngủ cùng nàng.”

Trần Tín nói xong thì ngoan ngoãn nằm xuống bên cạnh Văn Đan Khê. Theo thói quen ôm cô vào lòng. Văn Đan Khê còn hơi băn khoăn, dịu giọng nói: “Nhị Tín, qua mấy ngày là khỏe thôi, sau này làm sao cũng được.”

Trần Tín lại cười ha hả: “Không sao, chờ nàng khỏe rồi thì tiếp tục.” Nói rồi lại ân cần hỏi han: “Nàng còn đau không?”

Văn Đan Khê lắc đầu. Trần Tín ôm chặt, lòng cảm thấy bình yên vô cùng.

Sớm hôm sau, Văn Đan Khê tỉnh giấc trước. Cô cúi đầu nhìn, thấy một tay Trần Tín đang phủ lên ngực mình, thảo nào cô cứ thấy khó thở. Sau đó nhích nhích chân mới phát hiện một chân mình đã bị hắn kẹp chặt. Sao cái người này ngủ cũng khác người thế này, y chang con cua to.

Cô giật giật chân cố rút ra, nhưng chẳng có tí tác dụng nào. Trần Tín ngủ rất ngon, cô cử động mạnh như vậy mà cũng không thể gây cho hắn tỉnh nổi. Văn Đan Khê không nỡ đánh thức hắn dậy, nên chẳng thể làm gì hơn là tiếp tục nằm ý ra trên giường. Nghĩ lại thì cô cũng đâu cần phải dậy sớm để dâng trà cho cha mẹ chồng, thôi thì cứ ngủ với hắn chút nữa vậy.

Cô mới vừa nhắm mắt lại chuẩn bị đánh thêm giấc nữa, thì bỗng thấy Trần Tín giật giật, miệng lẩm bẩm: “Đan Khê.”

Văn Đan Khê lên tiếng đáp lại: “Chàng tỉnh rồi à Nhị Tín.”

Ai dè đôi phương không trả lời, hồi lâu sau lại nghe hắn lẩm bẩm tiếp: “Đan Khê, nàng, nàng ăn rất ngon.”

Sau đó trở mình tiếp tục ngủ ngon lành.

Hóa ra người này đang nói mơ. Cô bật cười khúc khích, chỉ chốc lát sau đã lại mơ màng thiếp đi.

Sau đó cô choàng tỉnh giấc vì bị ai đó đánh lên. Cô mới mở mắt ra đã thấy ngay Trần Tín đang vừa lật sách vừa nghiên cứu cơ thể cô. Văn Đan Khê thấy cảnh này mà thào mồ hôi lạnh rùng rùng.

Cô cố ý khép mắt giả bộ ngủ, coi thử rốt cuộc hắn muốn đùa kiểu gì. Chỉ nghe Trần Tín nhẹ giọng than thở: “Tại sao trong sách không nói bên dưới của nam nhân sáng sớm sẽ đứng lên chứ? Cũng không nói làm sao có thể làm cho nữ nhân thoải mái, không được.”

Thì ra đồ ngốc này đang lên án phê phán quan điểm trong “Sách”.

Văn Đan Khê phụt một tiếng bật cười, Trần Tín đang làm chuyện mờ ám bỗng giật thót, hắn há hốc mồm, cười nói: “Nàng tỉnh rồi mà không thèm nói với

ta.”

Văn Đan Khê chẳng buồn đếm xia tới hấn, quán chần lẫn vào sát vách tường ngủ tiếp.

Trần Tín cười hi hi, nhào vào ôm chầm lấy eo cô. Cầm hấn cọ lên đầu cô liên tục, cô có thể cảm giác được nhiệt độ nóng rực trên người hấn cách qua lớp chăn mỏng.

“Đan Khê, nàg còn đau không?”

Văn Đan Khê từ từ nhắm mắt lại, đáp: “Không đau.”

Trần Tín bặm môi làm nũng: “Nhưng ta đau thì làm sao bây giờ?”

“Sao chàng lại đau được?”

“Cứng ngắc tới phát đau.”

Văn Đan Khê ho khan một tiếng thiếu tự nhiên. Cô không đành lòng nhìn hấn bị dày vò như vậy, bèn thò tay ra khỏi chăn, nắm lấy cái đồ của hấn vuốt ve với độ mạnh vừa phải. Trần Tín kinh ngạc một giây, ngay sau đó thở dài một tiếng cực kỳ thoải mái.

Sau khi giúp đỡ hấn sơ qua, hai người bèn mặc quần áo rồi rời giường cùng nhau. Mặc dù không có trường bối, nhưng dậy quá trễ cũng không hay lắm. Hai người sửa soạn cho nhau xong xuôi thì ra khỏi cửa.

Hôm nay Trần Tín mặc một bộ y sam đồ tươi, mang đôi giày đen bằng gấm mới tinh, tóc cũng được chải chuốt gọn gàng đầu ra đó. Cả người hấn tỏa ra sức sống tươi tỉnh, mặt mày phơi phới.

Mọi người cũng nhận ra sự biến hóa lớn này của Trần Tín, nên đều ném cho hấn một ánh mắt trêu ghẹo. Tất nhiên chúng được Trần Tín giải nghĩa thành đồ mắt ganh tỵ.

“Nhị đệ... Ngũ đệ, chào buổi sáng. Ha ha.” Trần Tín chào hỏi lần lượt, cười vang dội.

Mặt Thạo thẳng ruột ngựa nhất, ngựa đầu ngó mặt trời sắp lên tới đỉnh đầu, nói toạc ra: “Còn sáng à, huynh nhìn mặt trời thử đi.”

“Ha ha.” Trần Tín cười gượng.

Tần Nguyên nhìn mọi người cười, y ho húng hắng rồi cất giọng nói: “Được rồi, đại ca, hôm nay nhân lúc các huynh đệ đều đủ cả, huynh hãy kể lại chút chuyện tối qua đi.”

Trần Tín vừa nghe mặt đã đỏ bừng, hấn trừng mắt lườm Tần Nguyên, quả mắng bằng giọng đại ca: “Nhị đệ, đệ là người đọc sách mà loại chuyện này cũng hỏi thẳng thừng được sao?”

Tần Nguyên hơi ngắc ra, nhìn mọi người cười mập mờ, đáp tình bơ: “Đại ca nghĩ đi đâu thế? Đệ nói huynh kể lại chuyện chiến sự tối qua kia mà.”

Cả bọn gục đầu cười lăn lộn.

Sắc mặt Trần Tín thoát đỏ thoát trắng, hấn quên bég mất tối qua còn có một... trận chiến khác...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71

Edit: Yunchan

“Khụ khụ, chẳng phải tối qua các đệ bảo ta về thành trước sao? Lão Ngũ dẫn quân đuổi theo Thát tử, chuyện sau đó ta không rõ lắm. Có gì để nói.”

Tần Nguyên thả chậm giọng: “Tối qua bọn đệ phục kích trong rừng cây bên ngoài thành hai mươi dặm, bắt sống được mấy tên Thát Tử bỏ chạy, đệ đã sai người dùng hình tra khảo, hỏi được một tin. Có lẽ sắp tới Thát Tử sẽ xâm phạm biên quan.”

Mặt Trần Tín đanh lại.

Mặt Thạo thì tức giận mắg to: “Cái lũ Thát tử chó chết, Đại Lương chúng ta động chạm gì tới bọn chúng mà năm nào cũng tới chọc vài lần.”

Trần Tín khoát tay nói: “Chúng tôi thì chúng ta chiến, có gì để bàn.”

Tần Nguyên trầm ngâm: “Đệ đoán Thất tử bị thất bại hai lần, lần tôi chưa chắc sẽ tấn công Dịch Châu nữa.”

Quách Đại Giang tiếp lời: “Thế không tốt sao.”

“Có điều.” Tần Nguyên hơi dừng một chút rồi mới nói tiếp: “Ta đoán có lẽ chúng sẽ nhắm đánh Tần Châu và Bá Châu, hai thành này cũng là cửa ải quan trọng, bao lâu nay luôn tạo thế góc cạnh với Dịch Châu, nếu mất thì cực kỳ bất lợi với Dịch Châu...”

Tần Nguyên phân tích tỉ mỉ từng bước một, mọi người nghiêm túc lắng nghe.

“Cho nên, chúng ta phải nhân thời gian này để cấp tốc chiêu binh chuẩn bị chiến tranh là hơn hết. Đại ca phải vất vả hơn rồi.”

Mặt Thợ vội xoa dịu Trần Tín: “Đại ca, huynh đừng khó chịu. Nói thế nào thì tẩu cũng đã là người của huynh, ngày lành sau này còn nhiều mà.”

Trần Tín lườm hần, gằn giọng: “Ai bảo ta khó chịu.”

Năm huynh đệ đàm luận công sự với nhau một lát, rồi tản ra làm việc riêng của mình, mãi bận rộn nên buổi trưa cũng tới rất nhanh. Trần Tín vội vã chạy về nhà. Hần mới bước ra khỏi phủ nha thì bỗng thấy Hạ hắc tử bám sát theo chân, rụt đầu co chân.

“Sao? Có việc?” Trần Tín dừng bước hỏi cộc lốc.

Hạ hắc tử lắp bắp hỏi: “Tướng quân đã uống thuốc đó chưa?”

Trần Tín nghe hần nhắc tới thuốc thì nét mặt hơi mất tự nhiên, hắng giọng hừ nhẹ: “Ngươi không nghĩ lại xem vợ ta là ai à? Ta mà phải dùng loại thuốc bậy bạ đó sao?”

Lúc này Hạ hắc tử mới thở phào một hơi, vỗ ngực một cái: “Vậy là tốt rồi tốt rồi, tôi qua thuộc hạ bị Nhị tướng quân mắng cho một trận, ngài ấy nói thứ thuốc đó không tốt cho cơ thể, không thể uống bậy...”

Mắt Trần Tín tròn rỗng, hần xách phẳng cổ áo Hạ hắc tử lên, quát: “Ngươi nói gì hả? Ai cho ngươi nói với người khác?”

Cái mặt đen của Hạ hắc tử nhăn lại hết trái khoả qua: “Tướng quân, không thể trách thuộc hạ được, tôi qua họ chuốc say thuộc hạ, nói mãi mới nói tới chuyện này —”

Đúng lúc này Tần Nguyên đứng đỉnh ra khỏi phủ nha. Hạ hắc tử thấy đại cứu tinh xuất hiện thì vội gào khóc: “Nhị tướng quân!”

Trần Tín thấy Tần Nguyên tới, buột lòng phải thả Hạ hắc tử xuống.

Tần Nguyên dùng quạt vỗ nhẹ Hạ hắc tử một cái, mắng khê: “Đỡ ra đó làm gì, còn không mau sai người chuẩn bị cơm đi.”

Hạ hắc tử như được đặc xá, chuồn đi khẩn cấp.

Tần Nguyên quay đầu qua, trên mặt vẫn còn ý cười, nói với về sâu xa: “Nếu đại ca có vấn đề gì thì không cần phải quanh co như vậy, chẳng phải đại tẩu là đại phu sao?”

Trần Tín liếc xéo Tần Nguyên: “Ai có vấn đề! Ta rất khỏe mạnh, chỉ có các đệ là đồ mất gan tỵ vì ta có vợ, hừ.” Nói rồi hần dứt khoát bỏ mặc Tần Nguyên, chấp hai tay sau lưng sải bước về nhà. Tần Nguyên lắc đầu, cười cười bất đắc dĩ rồi cũng ra về.

Trần Tín vòng qua bên đường, rẽ vào một ngõ nhỏ, sau đó bắt đầu chạy như điên. Lúc này hần sâu sắc cảm thấy đường từ phủ về nhà đặc biệt xa, hần không thể nhảy tới một bước là về tới.

Dáng chạy hùng hục gấp rút này của hần dọa ngã một cô nương đang băng qua đường về nhà, cô nương kia hét lên một tiếng thất kinh rồi bỏ chạy. Trần Tín chỉ liếc mắt qua chứ không buồn giải thích, sau đó tiếp tục chạy băng băng về nhà.

Vừa vào tới cửa, Xuân Thảo đã báo cho hần biết phu nhân đang chờ ở sương phòng. Trần Tín hăm hở chạy vào như điên. Quả nhiên Văn Đan Khê đang ngồi bên cạnh bàn nở nụ cười dịu dàng, trong lòng Trần Tín nhất thời dâng lên một loại cảm giác ấm áp thỏa mãn, có người ở nhà chờ hần, loại cảm giác này thật kỳ diệu. Hần cười hi hi xấp lên, vươn tay ra ôm cô từ phía sau, đầu chôn vào cổ cô, liếm láp làn da trần lộ ra ngoài của cô hết như một con mèo to xác.

Cọ xong, hần còn không quên cáo trạng với Văn Đan Khê: “Đan Khê, hôm nay bốn người kia lừa lại chọc ta.”

Văn Đan Khê hé miệng cười, chuyện này cũng bình thường, trong năm huynh đệ có mình hần là thành thân, những người còn lại đương nhiên phải trêu mắng câu rồi.

Trần Tín lại thờ dài nói: “Haizz, mấy tên độc thân lâu năm đó thật là đáng ghét.”

Mặt Văn Đan Khê xám xịt, chính hần cũng mới thoát kiếp trai ế hôm qua thôi, vậy mà hôm nay đã bắt đầu nói người ta đáng ghét rồi.

“Vợ, chúng ta nhanh kiếm vợ cho họ đi, để sau này họ đỡ đổ mắt ghen tỵ với ta.”

“Đừng vội, từ từ cũng tới.”

Văn Đan Khê bảo người dọn cơm lên, hiện tại trên bàn cơm cũng chỉ có hai người họ. Sau khi cả hai thành thân thì Lý Băng Nhạn đã dắt hai đứa nhỏ đòi tới viện phía Đông. Văn Đan Khê nhủ bụng đợi qua hết mấy ngày này rồi đón họ về lại.

“Đan Khê, tay của ta không cảm nổi cái thìa.” Chờ hạ nhân ra hết Trần Tín lại bắt đầu mạnh nha làm nũng.

Văn Đan Khê liếc xéo, lười không thèm lật tẩy lời nói dối trắng trợn của hắn, cô cầm lấy thìa dứt một miếng canh cho hắn.

“Ta cũng dứt cho nàng nhé?”

“Chả phải chàng không cảm nổi cái thìa sao?”

“Ta tự ăn không được, chỉ dứt cho nàng được.”

“Ăn cơm nhiều vào, buổi chiều chàng còn phải đi luyện binh đấy.”

“Vợ ơi, nàng bớt thời gian đến xem ta luyện binh được không?” Hắn thấy có cô đứng bên cạnh xem, thì có làm gì hắn cũng dư sức.

“Biết rồi, ta đi là được chứ gì.”

Trần Tín cong miệng cười hà hã.

Hai người ăn cơm xong thì nói vài chuyện riêng tư. Sau đó Trần Tín đành phải lưu luyến rời khỏi nhà tới thao trường luyện binh. Vốn dĩ họ mới tân hôn, Trần Tín có thể nghỉ ngơi vài ngày. Nhưng nghĩ tới thời cuộc rối ren hiện tại nên Trần Tín và Tàn Nguyên không dám trì hoãn. Sau khi tiễn Trần Tín xong, Văn Đan Khê bèn đi qua viện phía Đông. Tuyết Tùng và Tuyết Trinh đều đã ngủ trưa, Lý Băng Nhạn đang ngồi dưới tàng cây mai vãi, cô vừa thấy Văn Đan Khê tới thì tiến lên ngay, vừa cười vừa nói: “Ta đang nghĩ tới muội thì muội đã tới rồi.”

Văn Đan Khê ngồi xuống đối diện, quan sát sắc mặt Lý Băng Nhạn một lúc, khi thấy sắc mặt cô rất tốt thì vui mừng trong lòng, đồng thời thở dài một hơi thật khẽ. Văn Đan Khê cười nói: “Tỷ tỷ cho muội mượn kim chỉ dùng một lát nhé.”

Nói xong lục lọi mấy thứ cần dùng trong rổ, cô bảo Xuân Thảo về lấy ít vải bố và bông vải, rồi bắt đầu cặm cụi may một con búp bê vải cho Tuyết Trinh. Đối với hai đứa trẻ này, Văn Đan Khê cảm thấy mình không quan tâm chăm sóc được nhiều như Lý Băng Nhạn, nên lòng cũng thấy hơi hồ thẹn.

Hai người vừa thêu vừa tán chuyện, bất tri bất giác đã tới giờ Mùi. Miếng vải bố trên tay Văn Đan Khê đã hóa thành một bé gái bằng vải to, ôm vào vừa mềm vừa êm. Lúc này hai đứa trẻ cũng vừa thức giấc. Tuyết Trinh nhìn thấy búp bê quả nhiên vui cực kỳ, ôm lấy cô bé vải chạy lăng quăng trong sân.

Văn Đan Khê xoa xoa cặp mắt đã hơi mỏi, dãn gân cốt một cái rồi cười nói với Lý Băng Nhạn: “Tỷ tỷ, chúng ta ra ngoài chút đi.”

Lý Băng Nhạn cũng buông đồ trong tay xuống đáp: “Cũng được.”

Thế là mỗi người dắt một đứa nhỏ ra khỏi viện, đi men theo đường lớn. Bây giờ đúng độ cuối thu, bầu trời xanh ngắt không một gợn mây, chim nhạn lữ lượt bay về phương nam. Con gió thu thổi tấp tới, xoáy tung những chiếc lá vàng bên vệ đường như sóng triều. Hai người đi dạo một hồi rồi đi về hướng thao trường lớn ở góc Đông Nam. Từ đằng xa đã nghe thấy tiếng hô quát rung trời của binh lính, khi tới gần hơn thì còn nghe được cả tiếng ngựa hí vang rền, tiếng đao thương chất chứa nương theo gió vọng vào tai. Lúc hai người tới nơi thì xung quanh đã vây kín rất nhiều bách tính xem náo nhiệt.

Hiện tại thành Dịch Châu đã đổi thay khác trước, chuyện Trần Tín lao xuống thành lâu đại chiến với kỵ binh Thất tử ngay trong ngày tân hôn đã rung động dân chúng trong thành. Những người dân ở đây chỉ thường thấy những quan viên yếu hèn sợ chết, lâm trận tháo chạy, chứ chưa từng thấy đội quân nào kiên cường dũng mãnh như vậy. Ấy cho nên sự kiện lần này đã đẩy danh tiếng của quân Phá Lỗ lên một tầm cao trước nay chưa từng có. Chỉ riêng hôm nay thôi đã có khá nhiều thanh niên báo danh tòng quân. Bởi thế Tàn Nguyên và Trần Tín mới bàn nhau rèn sắt khi còn nóng, nhân cơ hội này kéo tất cả binh sĩ tới thao trường tập luyện, nói là tập luyện chứ kỳ thật chính là phô bày trá hình thực lực của quân Phá Lỗ.

Lúc này Trần Tín đang giữ vẻ mặt nghiêm nghị, chỉnh lại tư thế cho binh lính một cách nghiêm túc. Vóc dáng hắn anh tuấn rắn rỏi, động tác linh hoạt gọn gàng. Văn Đan Khê cứ lặng lẽ nhìn hắn với nụ cười trên mặt.

Như cảm ứng được gì đó, Trần Tín bỗng nhiên ngừng phát đầu, đôi đồng tử màu biển lướt thật nhanh qua đám đông đang đứng xem xung quanh, và gần như ngay lập tức hắn đã nhìn thấy bóng hình cứ mãi quẩn quanh trong đầu. Thấy kiểu thế ở bên, Trần Tín tràn trề sinh lực, phi ngựa, đâm kích, chém giết, hắn làm mẫu những động tác này từng bước một. Nhận được hàng loạt tiếng reo hò.

“Được rồi, hôm nay luyện tới đây thôi, sáng mai tiếp tục.” Trần Tín nghiêm mặt hạ lệnh.

Binh lính trên thao trường hưởng ứng nhiệt liệt. Đám đông dần dần tản đi. Ánh mắt Trần Tín cấp thiết tìm bóng dáng Văn Đan Khê. Lý Băng Nhạn cúi đầu cười, rồi mỗi tay dắt một đứa nhỏ lặng lẽ lĩnh đi.

Văn Đan Khê đi tới với tốc độ không nhanh không chậm, còn Trần Tín thì chỉ binh bịch mấy bước đã chạy tới gần. Thở hổn hển gọi: “Đan Khê.”

Văn Đan Khê nhìn hắn cười khanh khách, thấp giọng khen: “Vừa rồi chàng thật là uy vũ.”

Trần Tín chưa được ai khen thế bao giờ nên không khỏi thụ sủng nhược kinh, đáy lòng dâng trào ảm áp, hỏi ngược lại: “Thật vậy sao?”

Văn Đan Khê lườm hắn: “Ta nói xạo lúc nào?”

Lúc nói sóng mắt còn lưu chuyển sóng sánh, ánh lên vẻ quyến rũ dụ người. Tim Trần Tín bất giác đập rộn lên, hắn cười ngốc một tiếng, đột nhiên óc lóc sáng, vội vàng kề sát tai cô nói thầm: “Nàng đi theo ta, ta dẫn nàng tới một nơi.”

Văn Đan Khê nhìn hắn hồ nghi, Trần Tín chỉ cười thần bí rồi nắm lấy tay cô, kéo nhanh đi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72

Edit: Yunchan

Trần Tín kéo Văn Đan Khê chạy băng băng trên đường, làm người đi đường ngoảnh đầu nhòm ngó hai người họ với ánh mắt kỳ quái. Cũng có người nhận ra họ, xầm xì bàn tán với vẻ mặt kinh dị. Còn có vài đứa trẻ cười tíu tít chạy theo sau.

Văn Đan Khê không nén nổi xấu hổ, chạy được một đoạn cô dứt khoát dừng lại không chạy nữa. Trần Tín thấy mặt cô đỏ bừng, hơi thở gấp gáp thì cũng cảm thấy mình quá lỗ mãng. Hắn dẫn con cấp thiết của mình xuống, nắm tay cô đi chậm lại, rồi rẽ vào một ngõ nhỏ.

Trần Tín nhìn quanh quất, chắc chắn không có ai thì lập tức hứng khởi ra mặt, cười hi hi rồi xoay người bế bổng cô lên, bước nhanh tới, Văn Đan Khê thờ nhẹ một tiếng mặc kệ hắn.

“Nhị Tín, rốt cuộc chàng muốn dẫn ta đi đâu?”

Trần Tín cười bí hiểm, chỉ lắc đầu im thin thít. Con tò mò của Văn Đan Khê trỗi dậy, thầm suy đoán các loại khả năng.

Trần Tín bế cô đi một mạch, rất nhanh đã tới trước cổng một toà dinh trạch hoang vắng. Trần Tín dùng chân đá văng cánh cửa to có nước sơn loang lổ, đi một nước ra hậu viện.

Hậu viện này là một hoa viên rộng lớn, đáng tiếc do lâu ngày không ai chăm nom nên cỏ khô đã mọc đầy, trên mặt đất lá rụng thành đồng, hoa viên muôn hồng nghìn tía trước kia giờ đây chỉ còn là một khu vườn hoang tàn.

Trần Tín tìm một khoảng đất trống để đặt Văn Đan Khê xuống, rồi hôn chụt cô một cái. Sau đó đi tới giữa sân, hai chân giang ra, vào thế.

Văn Đan Khê ngẩn ra một giây, sau đó mới vỡ lẽ thì ra hắn muốn biểu diễn công phu cho cô xem.

Trần Tín rút thanh kiếm bên hông ra, cời ngoại bào, cời cả áo trong, để thân trần. Thế còn chưa xong, sau đó, hắn lại bắt đầu tháo dây lưng. Văn Đan Khê đỏ chín mặt, vội vã giậm chân chặn lại: “Nhị Tín, đồ chết bầm, chàng dẫn ta tới đây là muốn làm chuyện này đó hả?!”

Trần Tín nghe vậy thì bất giác dừng tay lại, ngệt ra, rồi bất ngờ cười phá lên. Tiếng cười của hắn sang sảng cao vút, làm mấy con chim đang đậu trên cây giật mình bay đi.

Văn Đan Khê trợn trắng mắt, quay ngoắc người đi: “Không được, ta không ở đây, quá lạnh. Ta muốn về.”

Trần Tín vội vọt lên kéo cô lại, khấn cầu với vẻ mặt tội nghiệp: “Vợ ngoan, nàng còn chưa coi xong sao lại đi rồi, ta không muốn làm chuyện đó mà là chuyện khác. Nàng chờ một lát đi.”

Văn Đan Khê chẳng thể làm gì hơn là phải ở lại, chờ xem hắn làm cái gì.

Trần Tín không dám lè mè nữa, thành thạo cời hết y phục thừa thải trên người, cuối cùng chỉ chừa lại mỗi cái tiết khó.

Văn Đan Khê kêu lên thất kinh: “Đồ ngốc này, chàng không lạnh sao?”

Trần Tín cười tự tin, nện thùm thụp lên ngực mình, tỏ ý cơ thể mình rất cường tráng, không sợ lạnh. Sau đó hắn rút đoản kiếm mang theo người ra bắt đầu múa, ban đầu rất chậm, về sau càng lúc càng nhanh. Thân thể của hắn thoăn thoắt hết như một con khỉ, động tác nhanh như gió. Thoắt trái thoắt phải, di chuyển chớp nháy, làm hoa cả mắt. Rồi về sau trong động tác của hắn lại bắt đầu thêm vào nhiều chủng loại, lúc thì lật người bay vút lên, lúc thì cào đất hết như cầu, có lúc lại lăn tròn trên đất. Lá rụng trong sân đã bị hắn hất tung lên hơn nửa, lá bay lên cao rồi lại rơi xuống là đà, trong cơn mưa lá

ấy hần lật sấp người rồi làm liên tục mấy chục lần động tác na ná như chống đẩy. Cuối cùng hần đứng bật dậy, bước nhanh tới trước mặt Văn Đan Khê, sắc mặt đỏ ửng, nhìn cô với thần thái sáng láng. Đôi đồng tử màu biển lóe lên hào quang kích động chờ mong.

Chưa đợi cô mở miệng thắc mắc, Trần Tín đã nhanh chóng giải thích: “Đan Khê, đây là kiếm vũ của tộc Khê Thủy ta trước đây.”

“A?” Mặt Văn Đan Khê dần tỏa hào quang: “Mỗi động tác đó đều có ý nghĩa đặc biệt sao?”

Trần Tín gật đầu giải thích từng cái một: “Đây là điệu nhảy lúc nam tử tộc ta cầu thân nữ nhân. Mỗi động tác đầu là để biểu thị cho bên nữ thấy cơ thể của mình rất cường tráng khỏe mạnh, có thể bảo vệ bên nữ không bị người khác khi dễ. Đoạn giữa là nói mình bản lĩnh cao cường, có thể xuống sông bắt cá, vào rừng săn thú, bảo đảm bên nữ sẽ không bị đói, động tác lặn lội trên đất là để chỉ bên nam có được gần được, tình tình rất tốt, lần đề xin bên nữ đồng ý gả cho mình.”

Văn Đan Khê nghe xong mà thẩm cảm thán trong lòng, đây thật là màn cầu hôn độc đáo.

“Vậy còn động tác sau cùng thì sao?” Văn Đan Khê chợt nhớ tới động tác hít đất kia.

Thần sắc Trần Tín có hơi mất tự nhiên, hần thấp giọng đáp: “Đó là ám chỉ công phu của bên nam ở phương diện kia rất lợi hại...”

“À ——” Giọng Văn Đan Khê bất giác kéo dài ra, mặt mày bối rối. Ồm... sức tưởng tượng của người xưa thật là phong phú đa dạng.

Trần Tín xấu hổ một lúc rồi bồi thêm: “Lúc cầu thân ta đã muốn nhảy, nhưng người dạy ta nói chỉ có thể nhảy nguyên bộ, không thể bịa đặt khuyếch đại bản lĩnh của mình, khi đó ta cứ tưởng là điệu nhảy cuối cùng mình không có khả năng, nên không dám nhảy...”

Văn Đan Khê phì cười. Trong lòng dạt dào hạnh phúc. Cô rút khăn ra lau mồ hôi giúp hần rồi dịu dàng nói: “Chàng mặc áo vào mau đi, coi chừng lạnh.”

Trần Tín lắc đầu, nhìn cô với ánh mắt ngập đầy chờ mong, nói: “Theo tục lệ của tộc Khê Thủy, bên nam nhảy xong, thì bên nữ cũng phải biểu hiện một chút. Giờ tới lượt nàng...”

Văn Đan Khê kinh ngạc hỏi: “Ta cũng phải nhảy sao?” Nào giờ cô chỉ biết tập thể dục thôi.

Trần Tín cười hi hi, lắc đầu: “Không cần, nàng chỉ cần động động miệng, ưỡn ưỡn ngực, vênh vênh mông...”

Hần còn chưa nói dứt câu, Văn Đan Khê đã bước lên vòng tay qua cổ hần, kiễng chân hôn khẽ một cái. Trần Tín há mồm ngạc nhiên, hần suy nghĩ một lát rồi cũng cúi mặt xuống, tiện đà đưa hai tay ra ôm lấy cô, bế tới một độ cao mà mình có thể nhìn thẳng được. Hai chân cô vô thức quăn lên hông hần, tựa như dây mây mềm mại quăn lấy thân cây.

Văn Đan Khê thể hiện xong thì mềm rũ ra tựa vào ngực hần. Bỗng dưng, cô sực nhớ ra gì đó, lên tiếng hỏi: “Nhị Tín, sư phụ chàng chôn ở đâu, có cơ hội chúng ta đi tế bái.”

Trần Tín nghe vậy thì mặt bất giác tối xuống, lắc đầu nói: “Ông ấy không có mộ, vì không tìm được thi thể.”

Đầu Văn Đan Khê chợt lóe lên tia sáng, nắm vạt áo hần nói: “Có khi nào ông chưa chết không?”

Mặt Trần Tín hiện lên nụ cười thê lương, lắc đầu lần nữa: “Không thể nào, sau chiến tranh ta đã phiêu bạt hơn một năm ở phủ Hà Giang, nếu ông ấy chưa chết thì nhất định đã tới tìm ta. Sư phụ đã mất hết vợ con, trên đời cũng chỉ có mỗi mình ta là người thân, ông ấy không thể nào không tới tìm ta được.”

Hy vọng trong mắt Văn Đan Khê dần nhạt đi. Hai người nhất thời không nói gì.

“Vậy có khi nào ông bị Thát tử bắt làm tù binh hay không?” Văn Đan Khê chợt nghĩ tới khả năng này.

Trần Tín vừa nghe thì chân bất giác khựng lại. Sắc mặt hần nặng trĩu suy tư hồi lâu, gật đầu nói: “Việc này thì có thể. Vì lúc đó ta tìm trong đồng thi thể của hương thân mấy lần nhưng vẫn không tìm được sư phụ.”

Trần Tín càng nói càng thấy khả năng này rất lớn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73

Edit: Yunchan

“Nhưng mà...” Trần Tín lại ngập ngừng: “Ta chưa thấy Thát Tử bắt tù binh nam bao giờ, bọn chúng ngoài cướp giết tiền tài ra thì chỉ bắt tù binh nữ, nam

nhân đều giết sạch ngay tại chỗ.”

Văn Đan Khê nghiệm lại một chút rồi nói: “Có thể là do sự phụ của chàng võ nghệ cao cường, Thát Tử thấy ông có tài nên mới phá lệ.”

Lý do này nghe rất có lý, võ nghệ của sự phụ hẳn tuyệt đối cao cường, một mình ông có thể đối phó với cả đám Thát tử. Trần Tín gật đầu không ngừng, trái tim tỉnh mạch bấy lâu bắt đầu linh hoạt trở lại. Sự phụ có thể còn sống, chỉ mỗi ý nghĩ này thôi đã đủ làm hắn kích động vô cùng.

Văn Đan Khê xoa lồng ngực hắn, dịu dàng an ủi: “Chàng cũng đừng gấp, nếu như sự phụ chàng bị Thát tử bắt làm tù binh thật, thì hẳn là tạm thời ông không gặp nguy hiểm, chúng ta cứ cho người âm thầm dò la tin tức trước, nếu ông thật sự ở đó thì chúng ta lại nghĩ cách để cứu ông.”

Trần Tín gật đầu lần nữa, cúi đầu hôn cô, nói: “Vợ à, nàng là phúc tinh của ta, từ khi ta gặp nàng thì liên tục gặp chuyện tốt, ngày nào cũng cực vui vẻ.”

Văn Đan Khê nhỏ giọng nói tiếp: “Thật sao? Vậy chàng cũng là phúc tinh của ta. Từ lúc gặp chàng chân ta không còn đau, lòng cũng không sợ gì nữa.”

Trần Tín tin thật, mặt cười rộ lên thỏa mãn, đẩy nhanh bước chân hướng về nhà.

Sau khi Trần Tín về đến nhà, chuyện làm đầu tiên chính là tìm nước uống, hắn rót một bát nước lớn đưa tới môi Văn Đan Khê, thấp giọng pha trò: “Uống nhanh đi, bảo đảm nàng khát lắm rồi, hi hi.” Vì hắn cũng sắp chết khát rồi.

Văn Đan Khê liếc hắn tới trắng mắt, nhưng cũng nốc ngay một bụng no, chờ cô uống xong Trần Tín lại rót cho mình một bát. Sau đó Xuân Thảo đi vào hỏi họ đã dùng cơm hay chưa. Hai người mới com nước xong lại nghe Tráng Nha vào báo rằng Tàn Nguyên tới. Trần Tín vội vàng phát tay gọi y vào.

Văn Đan Khê châm trà đặt lên bàn, vừa khéo Tàn Nguyên cũng vừa cất bước vào phòng. Trên mặt y mang theo nụ cười nhàn nhạt, nghiêm trang bước lên thi lễ: “Tiểu đệ ra mắt tẩu tử.”

Văn Đan Khê mỉm cười: “Nhị đệ đừng khách sáo, mau ngồi đi.” Nói rồi cô lặng lẽ rời khỏi, để hai nam nhân lại trò chuyện với nhau.

Ánh mắt của Trần Tín vẫn dính chặt trên người Văn Đan Khê, mãi tới khi cô đóng cửa lại hắn mới thu tâm mắt về, ngoảnh mặt nhìn về phía Tàn Nguyên, hỏi với giọng hơi mất tự nhiên: “Nhị đệ, thế này tôi tìm ta có chuyện gì không?”

Tàn Nguyên cong khóe miệng, nhếch mày nói: “Vốn muốn đến sớm, nhưng mà, nghe người của quý phủ nói đại ca với đại tẩu ra ngoài chưa về.”

Trần Tín háng giọng, phát tay nói: “Rồi, đệ nói vào chính sự đi.”

Tàn Nguyên thu lại nụ cười, lấy một xấp công báo và mật báo từ trong tay áo ra.

Trần Tín nhận quyền trục rồi mở ra đọc qua một lần, trên công báo nói hoàng đế Cảnh Tông đã hạ chiếu cần vương trên toàn quốc, bởi thù lĩnh phi quân ở Trung Châu là Quan Thắng đã dẫn theo hai mươi vạn đại quân của hắn bắt đầu tiến sát kinh thành.

Trần Tín đọc xong thì ngẩng đầu nhìn thoáng qua Tàn Nguyên theo thói quen, nhưng Tàn Nguyên lại không nói ra ý kiến của mình như mọi lần, mà chỉ thản nhiên thưởng trà, yên lặng chờ Trần Tín lên tiếng.

Trần Tín trầm ngâm một lát, hỏi dò: “Nhị đệ, có phải không giữ được kinh thành hay không?”

Nét mặt Tàn Nguyên phức tạp, trào phúng, sâu nào rồi lại như có chút hả hê: “Đúng là không giữ được, vị trên cao kia hao hết tâm huyết, giết người vô số, nhưng tới cuối cùng vẫn thành công đã tròng!”

Trần Tín biết phần nào quá khứ của y, cũng rõ tình cảm phức tạp của y đối với triều đình. Thế là hai người bắt giác rơi vào trầm mặc.

Tàn Nguyên ổn định lại tâm thần, rồi lại trầm giọng nói: “Đại ca, còn một việc nữa, là về huynh và tẩu.”

Trần Tín vừa nghe chuyện liên quan tới Văn Đan Khê cơ thể lập tức cứng lại, khẩn trương hỏi: “Chuyện gì? Đệ nói mau!”

Tàn Nguyên đáp chậm rãi: “Lời hôm ấy Lý Thuần Phong nói quả nhiên đã thu hút sự chú ý của người có tâm, Triệu Lục Căn vừa nói cho đệ biết, gần đây có người hỏi thăm chuyện này.”

Trần Tín gấp đến độ vỗ mạnh vào bàn: “Tất cả là do lão đầu kia, nói toàn thứ bậy bạ!”

Tàn Nguyên tiếp lời: “Bốn câu đó về trước không có gì, nhưng mấu chốt chính là câu cuối cùng, ‘Danh dương làm vương phụ’, trên phố có người nói đứa con trai sau này của đại ca và tẩu tử là người cực quý, cũng có người nói tẩu tử là mệnh đại quý...”

Trần Tín phiền não trong lòng, vốn dĩ lúc đầu hắn chỉ thấy đó là một câu nói đùa, đầu ngõ nó sẽ phiền phức tới mức này.

Tàn Nguyên thấy Trần Tín mặt ủ mày chau thì chợt nhận ra có lẽ mình nói quá nghiêm trọng, nên vội bổ sung: “Đại ca cũng đừng lo lắng quá, biết đâu họ chỉ hỏi thăm một chút mà thôi, chứ còn làm được gì nữa? Ngày nay thiên hạ sắp đại loạn, người có lòng đều đi giành giật giang sơn cả, ai còn hơi sức quan việc này chứ?”

Trần Tín gật đầu, ngẫm lại bọn chúng muốn quản hay không quản thì còn phải coi xem đao trong tay hắn có đồng ý hay không đã!

Trần Tín hỏi tiếp: “Nhị đệ, vậy chúng ta phải làm sao?”

Mắt Tàn Nguyên lóe lên, không đáp mà chỉ hỏi ngược lại: “Đại ca nói xem bây giờ chúng ta nên làm sao mới phải?”

Trần Tín đáp không suy nghĩ: “Còn làm sao nữa? Ta chẳng có tham vọng nào khác, chúng ta cứ cai quản Dịch Châu thật tốt, để bách tính và các huynh đệ bên trong thành đều sống tốt là được rồi. Còn nữa...” “Nói tới đây Trần Tín dừng lại một lát, trên mặt lộ ra dáng cười si mê: “Tàu của đệ có thể sống thật tốt là đủ rồi.”

Tàn Nguyên nhìn nụ cười trên mặt hắn mà lòng bất giác chùng xuống, hồ hững hỏi: “Đại ca không muốn tiến thêm một bước ư?”

Trần Tín lắc đầu dứt khoát: “Trước đây ta nghĩ thế nào cũng được, nhưng bây giờ thì không còn như vậy nữa, ta không muốn xa tàu của đệ, thế đạo này loạn lạc như vậy, ta không yên lòng để nàng ở nhà một mình.”

Tàn Nguyên nghe xong mắt bỗng tối xuống, y thở ra một hơi thật dài rồi chậm rãi đứng lên, nói với giọng mắt hừng: “Được rồi, hôm khác chúng ta bàn lại, trời tối rồi, đại ca cũng nên nghỉ ngơi.”

Theo bản năng Trần Tín cảm thấy được Tàn Nguyên không vui, nhưng lại không hiểu rõ nguyên nhân do đâu, hắn quan sát sắc mặt Tàn Nguyên một hồi rồi cũng không tìm hiểu thêm nữa. Hai người hàn huyên vài câu rồi cáo từ.

Trần Tín vội vã về phòng, lúc này Văn Đan Khê đang đọc sách dưới ánh nến. Trần Tín vừa trông thấy cô thì bao phiền muộn trong lòng nhất thời đều được quét sạch, hắn mang theo nụ cười trên mặt, rón rén bước tới sau lưng cô ôm chầm lấy, gác cằm lên đầu cô, đọc sách chung với cô.

“Đan Khê, ta biết được một nghìn chữ rồi.”

“À, chàng thật chăm.” Chẳng phải mấy hôm trước hắn bảo biết được tám trăm chữ à? Sao tiến bộ thần tốc thế này?

Trần Tín ngượng ngùng giải thích: “Lúc trước ta vừa đọc sách là buồn ngủ, nhưng gần đây Hạ hắc tử tìm cho ta một đống sách, ta đều đọc hết.”

Chuông cảnh báo trong lòng réo vang, Văn Đan Khê hỏi tới: “Sách gì?”

“Ta chỉ nhớ tên mấy bộ, hình như là ‘Phi hoa diễm tường’, ‘Tú lâu hận’, ‘Mộng uyên ương’.”

“Nhị Tín, không được đọc mấy loại sách này, nó dạy người ta làm chuyện xấu.” Văn Đan Khê bắt lực khuyên bảo.

“Không sao, ta chỉ làm chuyện xấu với một mình nàng thôi.”

Văn Đan Khê nhủ bụng, ta đích thị là sợ chàng làm chuyện xấu với ta á.

Trần Tín vội giải thích: “Thật sự rất hay, không tin chúng ta cùng đọc.”

Văn Đan Khê lắc đầu hết cách, cô thấy Trần Tín bây giờ giống hệt như nam sinh trung học ngây thơ mới bước vào tuổi mộng mơ, thật là làm cho người ta dở khóc dở cười. Cô đành phải chuyển đề tài: “Nhị đệ lại bàn luận với chàng về tình hình thiên hạ sao?”

Trần Tín nhớ tới lời Tàn Nguyên nói thì bất giác rầu rĩ, kể lại toàn bộ màn đối thoại của hai người cho Văn Đan Khê.

Văn Đan Khê suy tư giây lát, về chuyện trước, cô lại thấy không có gì quá to tát. Nếu đây là thời kỳ thái bình thì cô nhất định sẽ lo lắng triều đình hiểu lầm rồi hãm hại. Dù sao vì để giữ gìn quyền lực của mình, để vương thời phong kiến có thể làm bất cứ chuyện gì, tuyệt đối sẽ tuân thủ nguyên tắc “Thà giết lầm còn hơn bỏ sót”. Thế nhưng hiện tại, kinh thành đã lâm vào nguy khốn, hoàng thượng còn lòng dạ đâu để bận tâm tới những chuyện này. Mà điều khiến Tàn Nguyên không vui, có lẽ là hơi thất vọng với suy nghĩ không có chí tiến thủ của Trần Tín. Có lẽ, dã tâm và tham vọng của y không dừng lại ở đây.

Nghĩ tới điều này, Văn Đan Khê bèn thử dò lời Trần Tín: “Nhị Tín, chàng có tính toán gì cho tương lai không?”

Trần Tín gãi đầu: “Còn tính gì khác nữa, chỉ cần mỗi ngày ở cạnh nàng, không để nàng bị bắt nạt, không để nàng bị đối lạnh là đủ rồi.”

Văn Đan Khê cười cười, nguyện vọng của người này đúng là quá giản dị.

“Lẽ nào chàng không có ý định khác sao?”

Trần Tín ngẫm nghĩ chốc lát rồi vội vàng đáp: “Có có, đó là có thể tìm được sư phụ, sau đó nàng sinh vài đứa bé, cả nhà chúng ta sống bên nhau vui vẻ hạnh phúc.”

Nói quanh nói co với đồ ngốc này cũng bằng thừa, cô nói toạc ra: “Lẽ nào chàng không muốn xưng vương xưng bá sao?”

Trần Tín cau mày suy tư giây lát, cuối cùng lắc đầu kiên định: “Ta không ngu ngốc như những người khác, đánh hạ nhiều nơi như vậy có ích lợi gì đâu? Chẳng phải mình chỉ có thể ở trên một mảnh đất thôi à? Lẽ nào ban đêm còn có thể đổi chỗ ngủ sao? Đoạt nhiều vàng bạc mà cả đời cũng không xài hết được, kết quả đều để lại cho người khác. Bọn họ còn ngu dốt cưới quá nhiều nữ nhân, một vợ còn chưa đủ sao?”

Văn Đan Khê gạt đầu, đoạn hỏi dò: “Sao chàng có thể nói họ ngu dốt chứ? Bên cạnh có hàng tá mỹ nhân vòn quanh không tốt à? Bọn họ muốn thương ai thì cứ thương người đó.”

Trần Tín bĩu môi, nói nghiêm trang: “Còn không ngu dốt, tục ngữ nói, một cây củ cải chỉ trồng một hố, đạo lý này ngay cả lão nông làm ruộng còn biết, vậy mà họ lại không biết. Suốt ngày mang theo một cây củ cải tìm nơi đào hầm. Cuối cùng củ cải cũng bị phá hư, hố thì cũng không sâu, còn chẳng bằng chọn một cái hố hợp lòng hợp ý để ra sức đào, vừa thoải mái vừa bớt mệt.”

Văn Đan Khê không khỏi ghen hòng cảm nín.

Trần Tín thấy bộ dạng ngờ ngạc như đầu gỗ của Văn Đan Khê thì cho là cô không rõ ý mình, áp a áp úng một hồi, đành phải thấp giọng giải thích rõ: “Nàng xem nàng kia, bảo nàng đọc sách với ta còn không chịu. Đến nỗi lời ta nói nàng cũng không hiểu, Ta nói củ cải chính là cái loại củ cải trên người nam nhân.”

“Ha ha...” Văn Đan Khê thỉnh linh hết kiểm chế nổi nằm ụp ra bàn cười lăn lộn.

Trần Tín bị hù cho giật mình, hần gãi đầu mờ mịt: Rốt cuộc cô cười gì vậy? Hần có nói cái gì đáng cười đâu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74

Edit: Yunchan

Trần Tín hỏi với vẻ mặt u uất: “Đan Khê, sao nàng lại cười? Lẽ nào ta nói không đúng?”

Văn Đan Khê từ từ hăm lại, gạt đầu nghiêm mặt nói: “Chàng nói rất có lý.”

Mây xám trên mặt Trần Tín lập tức bay sạch, hần cười hề hề rồi vùi đầu lên vai cô, nói bằng giọng nóng bỏng: “Vợ à, chúng ta lên giường ngủ đi.”

Văn Đan Khê quay ngoắc người cự tuyệt hần: “Không ngủ, ta còn phải đọc sách tiếp.”

Trần Tín nhanh trí: “Chúng ta lên giường đọc chung.”

Nói rồi không đợi cô từ chối tiếp hần đã bế thốc cô lên đi thẳng tới giường. Hần cười hi hi vén màn lên, thả Văn Đan Khê xuống mép giường, khom lưng cời giày giúp cô, rồi dịch đế nền lại gần đầu giường. Sau đó lôi từ trong tủ ra quyển “Phi hoa diễm tường” hần thích nhất, đập rơi giày rồi nhảy phắt lên giường kéo Văn Đan Khê lại đọc chung. Chưa đọc được mấy trang, Trần Tín đã bắt đầu nghĩ ngợi lan man, rục rã rục rịch. Văn Đan Khê tất nhiên nhận ra sự khác thường của hần, mè neho nói: “Nhị Tín, hôm nay chúng ta đã làm rồi, đêm nay không thể.”

Cánh tay đang ôm cô của Trần Tín bất giác siết chặt lại, hần đành phải gạt đầu nói: “Ừ, được rồi.”

Mấy hôm nay cứ để cô nghỉ ngơi thật khỏe trước đã, hần cũng nhân cơ hội nghiên cứu thêm “Bình pháp”, bữa khác lại tái chiến, hần chắc chắn sẽ làm cho cô lau mắt mà nhìn. Thế là hai người đọc sách một lát rồi thôi nên nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau, hai người vừa rời giường thì Tàn Nguyên đã chờ sẵn trong sân.

Trần Tín nhanh chân dẫn y tới thư phòng, lòng Văn Đan Khê cũng khá là thấp thỏm, không biết Tàn Nguyên lại mang tới tin gì đây. Thời gian trôi qua ước chừng một bữa cơm, hai người mới lục tục ra khỏi thư phòng. Tàn Nguyên nhìn Văn Đan Khê cười nhạt rồi gạt đầu cáo từ, để lại Trần Tín với nét mặt ưu sầu.

“Nhị Tín, chàng sao thế?”

Trần Tín lắc đầu đi qua đi lại trong phòng mấy vòng, dường như rất nôn nóng. Văn Đan Khê cũng không gắng hỏi thêm, mà chỉ vẫy tay bảo Xuân Thảo bụng điểm tâm lên.

Trần Tín lơ đãng xiên một cái bánh bao nhỏ, ăn mà không biết mùi vị. Lần nữa hần nhận ra ánh mắt dò hỏi của Văn Đan Khê, chẳng thể làm gì hơn là buồn bực nói: “Nhị đệ nói ta và lão Tam tới Tàn Châu và Bá Châu, do Thất tử sắp tràn tới nên đệ ấy bảo chúng ta nên kéo binh mã tới trước, chờ thời cơ thích hợp thì chiếm cả hai nơi.”

Văn Đan Khê im lặng, tiện tay cầm đĩa đồ trên giá sách lên, cô phát hiện Tàn Châu và Bá Châu cách Dịch Châu không xa, hai thành này đều là cửa ải quan trọng trong thời bình, vị trí thông nhau không phải hiểm yếu. Nếu có thể chiếm được hai nơi này thì ba vùng sẽ nối liền một dải, xem ra rất có tầm chiến lược.

Văn Đan Khê nói sau khi đã xem qua một lát: “Lo lắng của Nhị đệ không phải vô lý, nếu hai nơi này bị Thát tử hoặc là ai khác chiếm cứ, thì sự Dị Châu của chúng ta cũng sẽ bị liên lụy theo.”

“Ta biết, nhưng ta không muốn xa nàng. Đệ ấy còn bảo ta... Quên đi, không nói nữa.” Trần Tín khổ sở ra mặt.

Văn Đan Khê nghĩ ngợi giây lát rồi lên tiếng: “Nhị Tín, chàng đi đi, ta ở nhà chờ chàng.” Hiện tại cô cũng đang canh cánh lo nghĩ cho hướng đi sau này của họ. Vương triều Đại Lương sắp diệt vong, nội loạn trong nước nổi lên bốn phía, quân hùng tranh giành đầu đất. Giặc ở phía Đông thì ngày càng ép sát, có khuynh hướng tranh chủ vùng Trung Nguyên. Giả như cuối cùng Đại Lương thật sự bị dị tộc soán vị như lịch sử Minh triều, vậy thì cả họ và hậu thế sau này đều phải nằm dưới sự thống trị và nô dịch của Thát tử — chuyện này vô cùng có khả năng, trong lịch sử sau khi dị tộc đoạt được quyền thống trị đã tiến hành nô dịch và áp bức người Hán một cách tàn khốc, tỷ như Mãn Thanh và Mông Nguyên. Đây là diễn biến mà cô hoàn toàn không muốn thấy. Nhưng về phương diện này, cô cũng hiểu Trần Tín không có dã tâm quá lớn, hơn nữa tính cách hẩn chất phác ngay thẳng, nhiều nhất cũng chỉ có thể trở thành một chiến tướng thiết huyết trấn thủ một phương. Còn về Tần Nguyên, hiện tại cô không hiểu thấu người này, nhưng xem qua hành vi của y, thì dường như theo khuynh hướng trở thành phụ tá cho người khác.

Trần Tín thấy Văn Đan Khê lặng thinh thì chân mày nhíu lại, cho là vì phải xa mình nên cô không vui, nên vội vã xoa tay cô an ủi: “Vợ à, nàng đừng lo lắng, ta sẽ về thật nhanh.”

Văn Đan Khê bất ngờ lên tiếng: “Nhị Tín, giả như tương lai chúng ta có địa bàn lớn hơn, có nhiều binh sĩ hơn, vậy chàng sẽ làm sao?”

Trần Tín mờ mịt: “Không biết.”

Văn Đan Khê bỗng bỏ ra một câu: “Thật ra ta thấy Tần Nguyên hợp làm lão đại hơn chàng.”

Trần Tín trầm ngâm một lát, rồi gật đầu chán chừ.

Sau đó chẳng biết nghĩ tới điều gì, mắt hần đột nhiên sáng vụt lên, đặt cách đưa xuống, đứng dậy: “Vợ à, ta đi một lát rồi về ngay.”

Văn Đan Khê lắc đầu, tính tình người này đúng là bộp chộp, hết gió rồi mưa.

Trần Tín đi rồi cô cũng buông đưa xuống, ngồi một mình trước bàn cúi đầu suy tư.

Trần Tín hốt ha hốt hải tìm tới Tần Nguyên, mào đầu ngay một câu trời giáng: “Nhị đệ, sau này ta không làm lão đại nữa, đệ làm đi.”

Tần Nguyên nhận được tin này thì như bị sét đánh, sắc mặt trắng bệch ra, y run giọng hỏi lại: “Đại ca nói gì vậy?”

Trần Tín: “Đệ thông minh tài giỏi hơn ta, sau này đệ cứ đảm đương đi, nếu đệ muốn chiếm địa bàn thì bọn ta sẽ đánh cho đệ.”

Trên môi Tần Nguyên nở ra nụ cười khổ, trầm giọng hỏi: “Đại ca, sao lại đột nhiên nghĩ vậy?”

Trần Tín đáp nhanh: “Nói tóm lại là ta sức nghĩ ra, chúng ta ai làm lão đại cũng như nhau, sau này vẫn là huynh đệ.”

Hần thấy Tần Nguyên có vẻ hồ nghi thì vội vàng biện bạch: “Tẩu đệ nhắc nhở ta là xuất phát từ ý tốt, đệ đừng hiểu lầm nàng.”

Bây giờ thì Tần Nguyên đã hiểu rõ tất cả, y không nói gì mà chỉ bước nhanh ra cửa, đẩy rầm cửa phòng ra, trong đại sảnh, Hàn sư gia và rất nhiều phụ tá đang bàn chuyện.

Tần Nguyên đánh giọng phân công: “Các người hãy nói rõ tình hình cho Tướng quân biết, ta đi rồi về ngay.” Nói xong nháy mắt ra hiệu với Hàn sư gia, ông ta hiểu ý bèn sấn lên tìm cách níu chân Trần Tín.

Tần Nguyên loạng choạng ra khỏi cửa, đi tìm Văn Đan Khê.

Văn Đan Khê trông thấy dáng vẻ này của y thì kinh ngạc ra mặt, vội vàng hỏi han ân cần: “Nhị đệ, đệ bị sao vậy, khó chịu ư?”

Tần Nguyên lắc đầu, nhìn thẳng vào Văn Đan Khê. Văn Đan Khê càng nghi ngờ hơn, bởi bình thường khi gặp cô Tần Nguyên chưa bao giờ nhìn chăm chăm thế này. Hôm nay...

Văn Đan Khê không ngừng suy đoán trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn bình tĩnh như không: “Nhị đệ, đệ có chuyện gì thì cứ việc nói với ta.”

Tần Nguyên lập tức ý thức được làm vậy không thích hợp, vội dờn tầm mắt, rồi trầm giọng hỏi: “Có phải tẩu hiểu lầm tiểu đệ điều gì hay không?”

Văn Đan Khê lập tức lắc đầu: “Tuyệt đối không có.” Đoạn hỏi ngược lại: “Sao nhị đệ lại nói vậy?”

Tần Nguyên thở ra một hơi thật dài, chậm rãi nói: “Nếu không hiểu lầm, thì tại sao tẩu lại nói với đại ca như thế?”

Đến đây Văn Đan Khê đã rõ y đang ám chỉ điều gì, cô sắp xếp lại lời lẽ thật nhanh rồi đáp: “Nhị đệ, đệ nghe ta từ từ giải thích được không?”

Tần Nguyên lặng lẽ gật đầu.

Văn Đan Khê cao giọng: “Chuyện mà đệ và đại ca đệ nói với nhau ta cũng biết hơn phân nửa. Ta cũng biết rõ dù Nhị đệ chưa nói ra nhưng trong lòng lại đang khổ não vì đại ca đệ quá an phận với hiện tại.”

Tần Nguyên mấp máy môi toan phủ nhận, nhưng y nhìn đáng vẻ chắc chắn của Văn Đan Khê thì biết cô đã hiểu rõ tâm tư của mình từ lâu, dù phủ nhận cũng vô dụng. Y đành phải im lặng nghe tiếp.

Văn Đan Khê nói tiếp: “Nhưng đệ có bao giờ nghĩ, biết đâu đại ca đệ không muốn trở thành loại người mà đệ muốn không?”

Tần Nguyên hơi ngần ra, đáp với vẻ lưỡng lự: “Biết đâu đại ca chỉ tạm thời như thế, sau này sẽ khác hơn.”

Văn Đan Khê mỉm cười, nhẹ nhàng lắc đầu: “Không, ta hiểu rõ chàng, chàng là một người chất phác ngay thẳng. Về phương diện đánh giặc thì chàng quả thật mạnh hơn người, thế nhưng, chàng cũng chỉ dừng lại ở đó mà thôi. Bởi trải nghiệm quá khứ đã tạo thành tính cách chàng, tính cách đó sẽ quyết định con người chàng. Và cũng chính tính cách sẽ quyết định số phận.”

Qua mấy ngày sống chung, cô tự tin mình đã hiểu được phần nào tính cách của Trần Tín. Hắn đơn thuần chất phác, phóng khoáng ngay thẳng, trọng tình trọng nghĩa. Tuy nhiên, có lẽ là vì tuổi thơ bất hạnh nên hắn có sự khát vọng và coi trọng tuyệt đối với gia đình, thậm chí có lúc y hệt một đứa trẻ chưa trưởng thành. Hắn không có dã tâm quá lớn, cũng không có bản tính trời sinh để làm vương làm tướng. Nhưng Văn Đan Khê lại chẳng thất vọng chút nào. Trái lại, kiếp trước cô đã chịu quá đủ những tên đàn ông đầy tham vọng, kiếp này cô chỉ hy vọng mình có thể tìm được một người đàn ông không có dã tâm cũng không có hoa tâm, toàn tâm toàn ý với mình. Cô cũng chẳng mơ tới cảnh chồng sang vợ quý, không mơ dựa vào chồng mình để có cuộc sống sung sướng xa hoa.

Tần Nguyên nghe Văn Đan Khê nói xong thì đứng lặng đi, trong lòng y mãi lặp đi lặp lại hai câu: “Trải nghiệm xây dựng tính cách, tính cách quyết định số phận.”

Đại ca trở nên như vậy là do bản thân nếm trải sao? Y cúi đầu suy nghĩ hồi lâu, sau đó ngẩng lên, gạt đầu một cách nặng nề: “Ta hiểu ý của tẩu, nhưng về chuyện nhường vị trí đại ca cho ta, thì mong tẩu đừng nên nhắc lại.”

Văn Đan Khê toan chen vào giải thích, nhưng Tần Nguyên hoàn toàn không cho cô cơ hội, chỉ nói tiếp với sắc mặt nặng trĩu: “Ta biết tẩu có lòng tốt, cũng biết đại ca không có ý muốn đánh chiếm nơi khác. Nhưng xin tẩu hãy ngừng lại giùm ta, năm xưa năm huynh đệ chúng ta kết bái ngay trước hoàng thiên hậu thổ, đã lập lời thề nặng nề mai sau ai phản bội huynh đệ, thì phải chết dưới loạn đao, vĩnh viễn không được siêu sinh. Nếu ta thật sự đồng ý nhận chức đại ca, thì xin hỏi người trong thiên hạ sẽ nhìn ta thế nào? Những huynh đệ còn lại sẽ nghĩ ta ra sao? Lễ nào tẩu nhẫn tâm để tiểu đệ này bị thiên hạ phi nhổ? Nhẫn tâm nhìn ta sau này không được chết yên lành hay sao?” Giọng Tần Nguyên mãnh liệt, trên đôi má tái nhợt hiện lên sắc hồng, rõ ràng đã vô cùng kích động.

Trong lòng Văn Đan Khê rung động, đúng rồi, cô quên khuấy mất thời xưa có rất nhiều cổ nhân coi trọng nghĩa khí và lời hứa tới mức cực đoan, đặc biệt là tình nghĩa huynh đệ còn nặng hơn tình thân. Dù ai cũng không dám gánh cái tiếng vong ân phụ nghĩa, bội tín bội ước này. Nếu Tần Nguyên làm thế thật, thì thanh danh và tiền đồ của y cũng sẽ sụp đổ theo. Không những ba huynh đệ còn lại bỏ y đi, mà phần lớn tướng sĩ Phá Lỗ cũng sẽ không phục y. Xem ra cô không chỉ sai một chút xíu thôi đâu, chỉ nghĩ tới chuyện “Xứng tài xứng chức” mà hoàn toàn không lo tới bối cảnh cổ đại. Cô cười khò, dù đã cố nhập gia tùy tục, nhưng có vài tư tưởng đã ăn sâu vào đầu cô, có muốn cũng chẳng sửa nổi.

Nghĩ tới đây, Văn Đan Khê xấu hổ ra mặt: “Nhị đệ, xin đệ thứ lỗi, ta nhất thời không nghĩ xa như vậy, thiếu chút nữa đã gây ra sai lầm lớn. Sau này tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện tương tự nữa.”

Tần Nguyên khép hờ hai mắt, tâm trạng dần hồi phục lại, y thở phào một hơi nhẹ nhõm rồi trầm giọng tiếp lời: “Tẩu không cần hổ thẹn, tẩu nhất thời không nghĩ tới cũng là chuyện bình thường. Việc này chỉ có tẩu biết ta biết và đại ca biết, sau này không nhắc lại là được.”

Văn Đan Khê gạt đầu đáp ứng.

Tần Nguyên lại trầm ngâm giây lát, rồi bất ngờ hành lễ với cô: “Tẩu tại thượng, xin nghe một lời của tiểu đệ.”

Văn Đan Khê ngờ vực, gạt đầu ý bảo y cứ nói.

Tần Nguyên lựa lời một chút rồi cất giọng mạnh mẽ: “Qua nhiều ngày ở chung, tiểu đệ thấy tấm lòng và kiến thức của tẩu vượt xa người tầm thường. Hơn nữa đại ca rất nghe lời tẩu. Mong rằng sau này tẩu hãy khuyên đại ca cố gắng hướng về phía trước — ta cũng hiểu lời tẩu nói, bản tính của đại ca không thích hợp gây dựng cơ nghiệp quá lớn, nhưng xin tẩu hãy ngừng lại thật kỹ, giờ đây thiên hạ đại loạn, dân chúng lầm than, quan lại ngu muội, mình quân chưa thấy. Nếu chúng ta không nỗ lực phấn đấu, để mặc nước chảy bèo trôi, thì sớm muộn gì cũng có ngày trở thành thịt dưới đao người. Tới lúc đó, ba quân tướng sĩ của ta, bách tính Dịch Châu của ta sẽ đi về đâu? Tẩu nói đại ca chất phác ngay thẳng, không hợp đi con đường này, lẽ nào người khác sẽ hợp hơn ư? Bọn họ cũng chỉ như ruồi người thấy mùi thịt, lũ lượt ủa lên mà thôi! Và lại, dù là người có năng lực, nhưng trong số đó có mấy người nghĩ cho bách tính? Chỉ ít đại ca vẫn trọng tình trọng nghĩa hơn họ, chỉ ít không bỏ mặc dân sinh vì tranh giành quyền lợi. Huống chi trên đời nhân vô thập toàn, không ai hoàn hảo. Có người giỏi võ, có người thạo văn, mỗi người có một sở trường riêng. Đại ca có thể yên tâm chinh chiến ở tiền phương, thì tiểu đệ, dù bất tài nhưng cũng có thể lên kế hoạch ở hậu phương. Nếu một ngày kia chúng ta đạt thành nghiệp lớn, tiểu đệ không có khả năng đảm nhiệm, chúng ta sẽ lại tìm kiếm hiền tài phụ tá, như thế tẩu có gì không yên lòng chứ?”

Văn Đan Khê nghe xong mà lòng nổi sóng ba đào. Tần Nguyên thấy lời của mình đã đạt hiệu quả bèn khom lưng cáo từ, để cô ở lại từ từ suy nghĩ.

Văn Đan Khê ngồi nán lại một lát rồi cũng đứng dậy ra khỏi phòng, bước tới vườn hoa nhỏ ở hậu viện, cô thả chậm bước lại để tiêu hóa mảy lời vừa rồi của Tần Nguyên. Không phải cô phủ nhận lời y nói, vì nó rất có lý.

Dù với tính cách và năng lực đó Trần Tín không thể làm Hoàng đế được, thế nhưng với võ lực và triệu lực(*), thêm vào sự giúp đỡ của bọn Tàn Nguyên, thì vẫn có khả năng làm bá chủ một phương.

(*) *Khả năng kêu gọi.*

Sau khi đã nghĩ thấu đáo chuyện này thì lòng cô cũng không còn mờ mịt nữa, lòng tin cũng kiên định hơn hẳn. Xem ra, cô phải bỏ thời gian bàn bạc thật kỹ với Trần Tín mới được. Văn Đan Khê toan quay lưng về thì đã thấy Trần Tín hấp ta hấp tấp chạy tới.

“Vợ ơi, nàng làm sao vậy?” Cách xa mười bước mà Trần Tín đã bắt đầu réo tên cô.

Văn Đan Khê tiến lên vài bước, vừa cười vừa nói: “Không sao hết, ta chỉ đi dạo chút thôi.”

“Nhưng... ta vừa hỏi Xuân Thảo, cô ấy nói hình như nàng và Nhị đệ cãi nhau.” Đôi mắt xanh lam của Trần Tín đặt trên người cô, cẩn thận lần ra dấu vết.

Rồi đột nhiên hắn khua nắm đấm nói đồng dục: “Nếu nàng bị bắt nạt nhất định phải nói cho ta biết, ta sẽ xả giận giúp nàng.”

Văn Đan Khê cười yếu ớt hỏi: “Nếu là huynh đệ của chàng thì chàng cũng đánh luôn sao?”

Trần Tín vỗ vào ngực thùm thụp, đáp chằng chút do dự: “Ta mặc kệ hắn là ai! Thiên hoàng lão tử cũng đánh!”

Văn Đan Khê hỏi tới: “Chàng không sợ người ta nói chàng vì nữ nhân mà quên tình huynh đệ à.”

Trần Tín đáp hết sức hùng hồn: “Có gì phải sợ, do bọn họ đắc tội trước chứ đâu phải nàng cố tình gây sự. Một đại nam nhân so đo với nữ nhân thì hắn mới là người đuối lý. Ta dạy dỗ hắn là thay trời hành đạo.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75

Edit: Yunchan

Văn Đan Khê nghe xong thì rất hờn thù. Cô nghe đồn nam nhân ở cổ đại luôn giữ khư khư lập trường xiên xẹo “Huynh đệ như tay chân, nữ nhân như y phục”, nên cũng khá bận tâm Trần Tín sẽ chịu ảnh hưởng.

Cô kéo cánh tay hắn cười nói: “Chàng yên tâm đi, ta tuyệt đối sẽ không để cho chàng khó xử. Các huynh đệ của chàng cũng đều là người tốt. Với lại ta và Nhị đệ chỉ tranh luận vài câu chứ không cãi vã.”

Trần Tín nghe vậy mới yên lòng.

Hắn tiện đà ôm lấy eo cô, thông thả tản bộ trong vườn hoa. Văn Đan Khê suy nghĩ một hồi bèn kể lại sơ lược lời của Tàn Nguyên cho Trần Tín nghe.

Trần Tín nghe xong trầm tư một lúc lâu, cuối cùng mới lên tiếng: “Nhị đệ nói đích thật rất có lý. Ta cũng đã nghĩ thông suốt rồi, ta nhất định phải làm thật tốt, chiêu nhiều binh, đánh hạ nhiều thành trì, để tránh sau này...” Nói được giữa chừng thì hắn hơi khựng lại. Văn Đan Khê không gắng hỏi thêm nữa.

Kỳ thật Trần Tín muốn nói rằng, để tránh sau này thế lực của họ Tổng mạnh hơn hẳn, nổi lên lòng dạ xấu xa với Văn Đan Khê. Điều này là do Hàn sư gia khéo léo nói cho hắn biết, lúc đó nghe xong hắn đã nhảy dựng lên, tức khắc hạ quyết tâm phải đi đánh Tàn Châu và Bá Châu.

Tàn Nguyên thấy tình hình xoay chuyển thì không thể không bội phục Hàn sư gia đa mưu túc trí, một phát tất trúng. Có một câu rất hay rằng, đánh rắn phải đánh đập đầu, đâm thương phải đâm vào điểm yếu. Văn Đan Khê chính là điểm yếu của Trần Tín, Hàn sư gia thuyết phục như vậy quả là thông minh!

Mấy ngày sau đó Trần Tín cũng không còn rối rắm nữa, ngày nào cũng đều càn cù tận tụy tới thao trường huấn luyện binh sĩ. Tàn Nguyên thì chuẩn bị lương thảo binh khí. Ngay lúc họ đã sẵn sàng ra trận, tích cực chuẩn bị chiến tranh, thì kinh thành lại xảy ra chuyện lớn chấn động thiên hạ — mừng mười tháng mười, cường đạo Trung Châu Lưu Phúc Thông thống lĩnh mười vạn đại quân đánh vào kinh thành, vương binh các nơi chưa tới kịp, hoàng đế Cảnh Tông quá mức tuyệt vọng cuối cùng tự sát trong cung. Lưu Phúc Thông thành lập chính quyền Đại Ngụy, thay đổi niên hiệu, phong tước lên ngôi, tự xưng là Hán vương, lập đô là Ứng Thiên. Đây là đội nghĩa quân lớn nhất, các loại chính quyền lớn nhỏ khác như Triệu vương và Hán vương thì nhiều không đếm xuể. Cả Đại Lương rồi ren hỗn loạn, giặc Đông lỗ vẫn đang lăm le rình rập Trung Nguyên bấy lâu, tất nhiên sẽ không bỏ qua dịp này, vào trung tuần tháng mười năm Kiến Nguyên thứ mười, giặc Đông lỗ chia thành bốn ngả, lần lượt tấn công Thanh Châu, Vị Châu, Tàn Châu và Kế Châu. Những toán quân rải rác xuôi nam tấn công thì nhiều không đếm xuể.

Tần Nguyên nhận được tin này thì lập tức thương lượng với nhóm Trần Tín, bọn họ sẽ xuất phát vào canh tư ngày mai, chia làm hai ngả tiến binh tới Tần Châu và Bá Châu. Trần Tín dẫn theo Hạ hắc tử và Hàn sư gia, thống lĩnh hai vạn đại quân âm thầm xuất phát tới Tần Châu, Mật Thợ và Hồng đại hồ tử thì chỉ huy ba vạn binh sĩ lên đường tới Bá Châu. Tần Nguyên sẽ ở lại trấn thủ Dịch Châu như thường lệ.

Mọi người phân công xong nhiệm vụ thì về nhà nghỉ ngơi. Vừa về tới nhà, Trần Tín đã nhìn chằm chằm Văn Đan Khê không chớp mắt, lòng bịn rịn vô cùng. Chuyến đi này chẳng biết phải mất bao lâu mới có thể trở về, nghĩ đến đây lòng Trần Tín đã như bị vuốt mề cầu tới phát đau.

Văn Đan Khê đi qua đi lại trong phòng, tự tay chuẩn bị ít hành trang cho hắn. Trần Tín thì cứ lờ đờ theo đuôi cô.

Hắn ám chỉ sâu xa: “Đan Khê, sáng mai ta đi rồi.”

“Ừ, chàng nhất định phải cẩn thận chú ý sức khỏe, không nên uống rượu, kéo bệnh.”

Trần Tín gãi cằm, chớp mắt một cái, nhất thời nảy ra một ý hay: “Đan Khê, nàng xem giúp ta có sinh bệnh hay không đi.”

Văn Đan Khê dừng tay lại, cầm cổ tay hắn rồi bắt thử mạch, chẳng có bệnh hoạn gì cả. Trần Tín chớp thời cơ cõ lên người cô, đến đây Văn Đan Khê đã nhận ra âm mưu của người này, cô đẩy khê hắn một cái, Trần Tín thừa cơ chộp lấy tay cô rồi dùng sức kéo vào lòng. Văn Đan Khê vùng vẫy: “Trời còn sớm mà, để ta gói ghém hành lý xong rồi nói tiếp.”

Trần Tín thở gấp: “Không còn sớm nữa, sắp khuya rồi. Nói không chừng hơn một tháng ta mới có thể trở về. Đan Khê, nàng cho ta đi...”

Nói đến đoạn sau, hắn lại bắt đầu làm bậy hết như đứa trẻ hư hỏng. Trên người Văn Đan Khê nổi da gà rần rần. Trần Tín càng được nước làm tới, một tay đã mò vào trong áo cô sờ soạng cấp thiết. Văn Đan Khê không giãy dụa nữa mà khép hờ mắt để mặc cho hắn muốn làm gì thì làm. Trên mặt Trần Tín toát ra nụ cười như kẻ trộm đạt thành gian kế, khom lưng bé bồng cô lên, gấp rút chui vào màn...

Không bao lâu sau, bên trong màn đã vẳng ra tiếng rên rỉ, tiếng nam tử thở dốc, và tiếng gầm khê.

... Trong lúc sung sướng cực hạn, Trần Tín thở hổn hển, cau mày nói: “Đan Khê, hơn một tháng này ta phải sống sao đây? Ban đêm không ôm nàng ta ngủ không yên.”

Văn Đan Khê chọc ngón tay vào ngực hắn: “Hai mươi mấy năm chàng không gặp ta vẫn sống sờ sờ không phải sao? Đúng là miệng càng ngày càng tron.”

“Nhưng... đó là do ta chưa nếm được mùi ngọt.” Trần Tín dẫu môi, bụng còn đang suy tư vấn đề hời này.

Đúng lúc này, bên ngoài vọng vào tiếng đập cửa ngập ngừng.

“Ai đó? Chuyện gì?”

Ngoài cửa vang lên giọng rụt rè của Tráng Nha: “Tướng quân, phu nhân, Ngũ tướng quân ở bên ngoài gọi Tướng quân tới Phiêu Hương lâu dự tiệc.”

“Ừm, biết rồi.” Trần Tín vỗ đầu một cái kêu lên: “Ta quên bém mất chuyện này.”

Nói rồi hắn nhảy xuống giường, vừa mặc quần áo vừa hỏi Văn Đan Khê trên giường: “Vợ ơi, nàng có đi không?”

Văn Đan Khê mềm giọng đáp: “Không đi, các người cứ uống cho đã đi. Đây là lần cuối đấy nhé, lúc tới quân doanh rồi tuyệt đối không được uống rượu đâu.”

Trần Tín đáp sáng khoái: “Rõ.”

Hắn vừa trả lời vừa nhặt áo dưới đất lên. Kết quả làm rơi ra một cái yếm màu xanh thêu hoa phù dung. Hắn ngần ra, chép chép miệng, cười hề hề. Đột nhiên trong đầu lóe sáng, hắn lén liếc Văn Đan Khê đang nằm gọn trong chăn với cặp mắt gian tà, rồi lén lút nhét cái yếm vào trong lòng.

Giấu kỹ xong, hắn có hơi chột dạ, hắng giọng hỏi: “Đan Khê, nàng không dậy ăn cơm sao?”

Văn Đan Khê ngáp một cái, hừ khê: “Chàng đi đi, ta dậy ngay đây.”

Trần Tín cười hi hi, nhắc chân chuồn lẹ.

Tráng Nha đứng ngoài cửa nhìn thấy thần sắc của Trần Tín thì cứ thấy quái dị, nhưng quái thế nào thì cô lại không nói được.

Trần Tín chưa đi được mấy bước thì tình cờ chạm mặt Lý Băng Nhạn và hai đứa trẻ. Hắn cười ha hả bước lên chào hỏi, cúi người bế mỗi tay một đứa, ra bộ hiền lành dụ dỗ: “Bé ngoan, mau gọi dượng nào.”

“Dượng.” Hai đứa nhỏ gọi đồng thanh.

Trần Tín cười đến nổi híp tịt mắt lại, đáp thật vang dội: “Ha ha, ngoan lắm.”

Sau đó hắn hỏi tiếp: “Bé ngoan, nói xem hai đứa thích đồ chơi gì, đừng sẽ mang về cho.”

Dù sao Tuyết Tùng là anh lớn nên khá hiểu chuyện, cậu bé lắc đầu tỏ ý không muốn gì hết.

Tuyết Trinh thì do dự một chút mới rụt rè nói: “Cháu thích búp bê.”

“Được được, đừng nhớ rồi.”

“Đại ca, huynh còn lẻ mẻ gì đó, cả bọn đang chờ huynh kìa!” Mặt Thạo đứng ngoài viện la ông ông.

La xong hắn lại lầu bầu một câu: “Nam nhân thành thân đúng là phiền phức. Vừa thấy vợ thì chân y như dán hồ, dính tới mức chả nhúc nhích nổi.”

Hạ hắc tử kể bên “Xuyết” một tiếng, nhỏ giọng nhắc: “Coi chừng đại ca nghe thấy lại đánh nguoi một trận.”

Hạ hắc tử vừa dứt lời đã thấy Trần Tín sai bước ra tới. Hắn ngẩng đầu ưỡn ngực, mặt mày sáng láng.

Hạ hắc tử nghiêng đầu thì thầm với Mặt Thạo: “Đó, nguoi coi, Tướng quân ngó bộ tràn trề sức sống, hết như được Quan Thế Âm nương nương tưới nước tiên lộ.”

Mặt Thạo ừ một tiếng, tỏ vẻ tán thành.

Cả hai đang nói hừng chí, chợt nghe Trần Tín quát lên sang sảng: “Nói cái gì đó? Hai đại nam nhân châu đầu ghé tai thầm thì, còn ra cái dạng gì!”

Hai người vừa nghe tiếng quát của Trần Tín thì tách ngay nhau ra. Hạ hắc tử cười tươi rói: “Tướng quân, ngài rời giường rồi à?”

Trần Tín trừng mắt lườm hắn, hừ một tiếng nặng nề. Hạ hắc tử lập tức ý thức được mình lỡ miệng, đành phải cười hi hi lấp liếm.

Trần Tín hất hàm, chấp tay sau lưng, nghiêm trang dạy dỗ: “Hai người các nguoi cũng phải chú ý chút. Một tên thô lỗ, một tên ngốc nghếch, thảo nào đều không tìm được vợ.”

Hạ hắc tử: “...”

Hắn chép miệng không ừ hử gì, nhưng Mặt Thạo thì tròn to hai mắt, la hét ầm cả lên: “Đại ca, không phải huynh chỉ mới tìm được vợ thôi sao? Giờ thì gai mắt bọn đệ, huynh đừng quên công đầu là của hai bọn đệ đấy nhé.”

Trần Tín hơi mất tự nhiên, phát tay nói: “Được rồi được rồi, sao ta quên các đệ được. Chẳng phải ta đang quan tâm các đệ đó sao.”

Ba người vừa nói chuyện vừa bước nhanh vào Phiêu Hương lâu, năm huynh đệ uống thả cửa tới tận khuya mới về. Mãn đêm buông xuống, Trần Tín vừa lặn qua lộn lại vừa giả bộ đáng thương, quần rịt lấy Văn Đan Khê triển miên hơn nửa đêm, mãi tới khi cô mệt là ngủ thiếp đi thì Trần Tín mới đành buông tay.

Hôm sau vừa qua canh tư, Trần Tín không cần ai gọi đã tự động thức giấc, hắn ngồi dậy thật khẽ vì sợ đánh thức Văn Đan Khê. Bởi tối qua cô quá mệt mỏi, hơn nữa động tác của Trần Tín vô cùng nhẹ nhàng, nên mãi tới lúc hắn đẩy cửa ra ngoài mà cô vẫn còn đang ngủ say.

Tối khi mặt trời lên cao Văn Đan Khê mới từ từ thức giấc. Cô đưa tay sờ soạng theo thói quen, bên cạnh trống không, Trần Tín đã đi từ sớm rồi. Chờ cô sửa soạn xong xuôi, chạy ra ngoài thì mới biết đại quân đã xuất phát từ lâu. Lý Băng Nhạn bèn dắt hai đứa nhỏ tới nói chuyện cho cô đỡ buồn.

Tận hai ngày sau Văn Đan Khê mới dần dần thích nghi được những ngày không có Trần Tín bên cạnh. Tiết trời mỗi lúc một trở lạnh, không còn cái lò sưởi tự nhiên Trần Tín ở đây nên buổi tối Văn Đan Khê phải đắp thêm một lớp chăn.

Sau vài ngày ngưng, Văn Đan Khê cũng bắt đầu xốc lại tinh thần để làm việc. Hàng ngày Tàn Nguyên dẫn binh tuần tra trong thành. Cần thận nhắc nhở binh sĩ gia cố tường thành, đào sâu thành hào và vân vân, tích cực xây dựng công tác phòng ngự. Văn Đan Khê thì dẫn theo Triệu Lục Căn quản lý sự vụ trong thành phụ Tàn Nguyên, gom góp lương thảo, triệu tập phụ nữ trong thành may quần áo mùa đông cho tướng sĩ xuất chinh, chế biến các loại lương khô đơn giản nhiều chất dinh dưỡng mà lại dễ mang theo. Cả ngày đều bận túi bụi tới nỗi chân không chạm đất.

Hiện tại việc cô coi trọng nhất chính là doanh trại chế tạo binh khí. Khi mới vào Dịch Châu, Văn Đan Khê đã bàn với Tàn Nguyên phái người tới các nơi, trả giá cao để chiêu mộ nhân tài. Qua hai tháng phát triển, hiện tại doanh trại này đã khởi sắc. Mỗi ngày đều có thể chế tạo ra số lượng lớn đao thương cung tiễn. Trong doanh còn có mấy vị sư phụ tay nghề cao, phụ trách nghiên cứu hỏa khí và đại pháo.

Ngành công nghiệp quân sự ở triều Đại Lương đã rất phát triển, từ mấy thập niên trước đã manh nha xuất hiện các loại vũ khí tân tiến. Có điều, quá trình nghiên cứu cần rất nhiều thời gian và tiền bạc, còn phải thực nghiệm nhiều lần nên không được các quan viên coi trọng. Văn Đan Khê biết mình chỉ là một người bình thường, vì vậy không can thiệp vào chuyện nghiên cứu của họ, nếu đối phương muốn gì, thì cô sẽ lập tức cho người tìm ra bằng mọi cách. Mặc dù những người này thất bại nhiều lần, nhưng cô vẫn mỉm cười cổ vũ, không trách móc câu nào. Những người thợ trong quân đều cảm kích trong lòng, càng cố hết sức khổ tâm nghiên cứu, thậm chí quyết tâm phải báo đáp ân tri ngộ của phu nhân.

Thấm thoát đã qua hơn nửa tháng, phía Tàn Châu và Bá Châu vẫn chưa truyền tin về. Văn Đan Khê bắt đầu đứng ngồi không yên. Tàn Nguyên vội vã phái người tới cửa khuyên giải trấn an, chỉ nói rằng sẽ có tin tức nhanh thôi. Vì không để Tàn Nguyên phải nhọc lòng, Văn Đan Khê đành phải vờ trấn định. Tối đầu tháng mười một, rốt cuộc Trần Tín cũng gửi thư về.

Văn Đan Khê kích động nhận lấy thư, hấp tấp mở ra đọc.

Trong thư chỉ có một bài thơ:

Gió bắc vì vì chạnh lạnh ngắt, củ cải hàng đêm cứng tới đau.

Hôm nào chiến thắng quay trở lại, nhất định quật sâu một nghìn lần.

Lời đính kèm: Nàng cũng phải làm lại một bài cho ta. Trong thơ phải có “Hố”.

Ánh mắt Văn Đan Khê phức tạp, mặt nóng lên, cô thấp giọng rủa xả một tiếng: “Tên hư hỏng này!” Truyền tin ngàn dặm mà hấn chỉ viết mấy câu tâm bậy.

Cô ôm bức thư trước ngực, cúi đầu cười một mình hồi lâu, sau đó bắt đầu nhấc bút hồi âm. Càng nghĩ càng chẳng biết viết thế nào.

Đột nhiên, óc lóe lên, cô vung bút viết:

Thu đi đông tới đã nửa tháng, một ngày không gặp ngõ ba thu.

Trong hố trống vắng cô đơn lạnh, hàng đêm chờ đợi củ cải về.

Lần tới viết thư không ngàn chữ, thì hố chỉ cho quật một lần.

Viết xong, cô càng đọc càng thấy mùi ngốc bay phấp phới. Cô phát hiện dây thần kinh của mình càng ngày càng lệch pha, có lẽ là gần mực gần đen, gần đèn thì sáng đây mà.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76

Edit: Yunchan

Sau khi Văn Đan Khê nhận được tin của Trần Tín thì tâm trạng mấy ngày liền đều tốt lên trông thấy. Lý Băng Nhận thấy thế cũng vui hẳn lên, đồng thời lại bắt đầu giờ trò trên chóc cô. Văn Đan Khê thấy được sự hâm mộ mơ hồ trong mắt Lý Băng Nhận, nên lòng khẽ động. Trần Tín đã nhắc chuyện Lý Băng Nhận với cô từ lâu, có ý định tác hợp tỷ ấy với Tàn Nguyên. Nhưng do cô chưa biết rõ ý của Lý Băng Nhận, cho nên vẫn để mãi trong lòng chưa hỏi. Hôm nay cô không nhịn được muốn thăm dò quân tình chút đỉnh.

Nghĩ tới đây, Văn Đan Khê vừa cười vừa nói: “Tỷ tỷ, tỷ đừng cười muội, chờ sau này tỷ thành thân muội nhất định sẽ trả lễ cho xem.”

Nhắc tới hai chữ thành thân thì nụ cười trên môi Lý Băng Nhận vụt tắt, cô thở dài một hơi, lắc đầu nói: “Như thế này đã tốt rồi.”

Văn Đan Khê nói giọng đùa cợt: “Tỷ tỷ thấy Tàn Nguyên thế nào?”

Sắc mặt Lý Băng Nhận hơi thay đổi, cúi đầu trầm ngâm giây lát, khi ngẩng đầu lên thì lắc đầu một cách kiên định: “Tàn tướng quân tài giỏi tuấn tú, tương lai nhất định sẽ bay lên rất cao, còn người như tỷ... người như tỷ đâu dám vọng tưởng.”

Văn Đan Khê thấy Lý Băng Nhận nói vậy thì đành phải dừng đề tài này lại. Bởi vì cô không xác định được lòng dạ của Tàn Nguyên, mà cũng chẳng thể đi hỏi thẳng được. Chỉ còn biết chờ Trần Tín về, bảo hấn thăm dò ý của Tàn Nguyên trước rồi hãy nói.

Văn Đan Khê vừa tận tâm tận lực xử lý chuyện trong thành, vừa kiên nhẫn chờ Trần Tín trở về.

Sau khi Tàn Nguyên làm xong công vụ, có ghé ngang qua Trần phủ cầu kiến Văn Đan Khê.

“Nhị đệ ngồi đi.” Văn Đan Khê cười chào đón. Lý Băng Nhận vốn đang ngồi nói chuyện phiếm với Văn Đan Khê, lúc thấy y tới bèn vội vàng đứng lên tránh đi.

Tàn Nguyên vội khoát khoát tay cười nói: “Lý cô nương không cần lánh đi, ta chỉ bàn với tẩu vài câu chuyện nhà thôi.”

Lý Băng Nhận đành phải ngồi xuống lại, tiếp tục làm chuyện thù thù của mình.

Tàn Nguyên hơi dừng lại một lát, lựa vài ý chính trong thư của Hàn sư gia để thuật lại cho Văn Đan Khê: “Giặc Đông lỗ lã này rất đông đảo dũng mãnh,

bốn cánh đại quân chỉ có Thanh Châu và chúng ta là vấp phải phản kháng, hai cánh còn lại đều đánh đầu thắng đó, không gì cản nổi. Đến mức, quan quân đông giữ chưa tan đã chạy, bọn lục lâm thảo khấu cũng co đầu rút cổ. Giặc Đông lỗ dọc đường đốt giết cướp bóc, giờ đây không chỉ bắt phụ nhân làm tù binh, mà còn bắt đầu bắt bớ cả thanh niên trai tráng. Nơi Thát tử đi qua chó gà đều không tha...”

Văn Đan Khê lắng nghe rất nghiêm túc, chỗ nào không hiểu sẽ thành thật hỏi lại y. Lý Băng Nhạn ngồi bên cũng nghe tới chăm chú, có chỗ nào không hiểu thì cô sẽ thăm ghi nhớ, định bụng sẽ lên hỏi lại Văn Đan Khê.

“Phải rồi, tẩu, còn một việc nữa. Hôm trước Thát tử đã nhờ Hồ thương đàm phán với ta, bảo rằng muốn dùng tài vật để chuộc lại tù binh Thát tử bị chúng ta bắt.”

Văn Đan Khê ngờ vực hỏi: “Chẳng phải việc này đã phải Triệu Lục Cân nói với bọn họ rồi sao? Lúc đó còn kiếm được một khoản lớn.”

Tần Nguyên cười giảo hoạt: “Thả đi đợt đó toàn là Thát tử binh thường, còn mấy thủ lĩnh đã bị ta âm thầm giữ lại. Lần này bọn chúng muốn chuộc chính là mấy người này. Theo tẩu thấy, chúng ta nên đặt điều kiện gì thì tốt đây?”

Văn Đan Khê không khỏi than thầm Tần Nguyên suy nghĩ chu đáo, cô cúi đầu ngẫm nghĩ giây lát, rồi nói ra suy đoán sự phụ của Trần Tín có lẽ đã bị Thát tử bắt làm tù binh. Tần Nguyên lập tức gật đầu đồng ý:

“Từ lâu ta đã nghe nói giặc Đông lỗ vào Trung Nguyên không chỉ cướp đoạt vàng bạc tài bảo và phụ nhân, mà cả nam tử tráng niên cũng bắt. Nhưng vì lúc đầu dọc đường có quan binh ngăn chặn, mang theo dân thường lại hành động bất tiện, cho nên chúng chỉ chọn những người có bản lĩnh để mang đi, số còn lại thì giết ngay tại chỗ. Ngày nay thiên hạ chia năm xẻ bảy, không còn ai cản trở, e là lá gan của chúng sẽ càng to hơn, kiếp nạn của bách tính Trung Nguyên có lẽ sắp tới rồi.”

Lòng Văn Đan Khê bỗng rét run. Cô nhớ trước đây có xem qua một bộ phim lấy loạn Tĩnh Khang làm bối cảnh, chứng kiến cảnh người Hán bị quân Kim bắt làm tù binh vì không theo phong tục của họ, lúc đó máu nóng của cô sục sôi, phần nộ cùng cực. Mà ở thời đại này, thảm cảnh đó đang diễn ra sờ sờ trước mắt cô.

Tần Nguyên thấy sắc mặt cô trắng bệch, thần sắc hoảng hốt, thì cho rằng cô bị lời của mình dọa, nên vội an ủi: “Tẩu không cần lo lắng, có mấy huynh đệ chúng ta ở đây, giá nào cũng có thể bảo vệ tẩu.”

Văn Đan Khê cười gượng gạo, buột miệng hỏi: “Nếu trả những Thát tử này về, lỡ sau này chúng đối địch với chúng ta thì sao? Đây chẳng phải là thả cộp về rừng sao?”

Tần Nguyên cười lạnh: “Việc này thì không cần lo lắng, những tên đó đang phải lao động khổ sai, chỉ còn thoi thóp mà thôi. Dù cho chúng có may mắn sống sót, thì ta còn có chiêu khác, ta đã sai người khắc lên má chúng câu “Tù binh Dịch Châu, muôn đời không được nhập quan”, những chữ đó bất luận dùng loại nước nào cũng không tẩy nổi.”

Văn Đan Khê thăm bệch đầu óc của Tần Nguyên, cả cách như vậy mà cũng nghĩ ra được.

Văn Đan Khê suy nghĩ một chút rồi đề nghị: “Hay là lần này chúng ta không lấy tiền của, mà lấy người đổi người, một thủ lĩnh Thát tử đổi một trăm người Hán. Với tên thủ lĩnh Thát tử lớn nhất thì báo đích danh Trần sư phụ, bảo rằng ngoại trừ người này ra thì những người khác đều không đổi. Như vậy bọn chúng dĩ nhiên sẽ cố hết sức tìm kiếm.”

Tần Nguyên gật đầu hài lòng, nghiêm mặt nói: “Tẩu quả là cân nhắc không kém tu mi, xin tẩu sau này hãy góp ý cho đại ca thật nhiều, một câu của tẩu bằng mấy trăm câu của chúng ta.”

Văn Đan Khê hơi mất tự nhiên, vội chen vào: “Nhị đệ nói sai rồi, đại ca đệ không hề đồ, sao lại không nghe các đệ góp ý chứ?”

Tần Nguyên cười chứ không đáp. Nói chuyện công xong, Tần Nguyên không ở lại lâu mà lập tức đứng dậy cáo từ, đi giải quyết chuyện tù binh Thát tử.

Thời gian thấm thoát, thoáng cái đã lại nửa tháng trôi qua. Bên phía Tần Châu vẫn chưa có tin tức gì.

Song, bên phía Đông lỗ lại truyền về một tin tốt. Trong bộ lạc Thát tử quả nhiên có một tù binh tên là Trần Quý Hùng (Tên của sư phụ Trần Tín), Thát tử đã áp giải ông và mấy trăm người người Hán lên đường.

Văn Đan Khê nghe xong mà mừng rỡ hết sức, cô nóng lòng muốn chia sẻ tin tốt này với Trần Tín. Lúc cô chuẩn bị cầm bút viết thư thì sực nghĩ tới, biết đầu Trần Tín sắp về tới nơi, phong thư này chưa chắc hẳn đã nhận được, thế là bèn bỏ luôn ý định này.

Văn Đan Khê ngày mong đêm nhớ, rốt cuộc vào trung tuần tháng mười đã nhận được tin chính xác, Trần Tín và mấy trăm thân binh hai ngày sau sẽ về tới. Tới ngày hôm đó, nhóm Văn Đan Khê và Tần Nguyên đã đứng chờ ở cửa thành từ sớm. Thế nhưng người về trước không phải Trần Tín, mà là Hạ hắc tử và Hàn sư gia. Trong lòng Văn Đan Khê thất vọng, nhưng lo lắng lại nhiều hơn. Sau khi Hàn sư gia xuống ngựa, chuyện đầu tiên chính là bước lên mỉm cười giải thích, Trần Tín không sao cả, chỉ vì chút việc nhỏ nên chậm trễ, sẽ về nhanh thôi. Hạ hắc tử thì lập lòe hai mắt, không nói chi tiết. Con hoài nghi của Văn Đan Khê dâng lên, nhưng cô lại không tiện hỏi kỹ trước mặt mọi người, đành phải cười bảo mọi người nghỉ ngơi như chẳng có việc gì.

Đêm đó, Tần Nguyên mở tiệc rượu chiêu đãi Hàn sư gia, Hạ hắc tử cùng với các vị tướng sĩ. Văn Đan Khê là nữ quyến nên không tiện tham gia, cô chỉ sai người đưa vài vò rượu ngon tới giúp vui. Bọn Hạ hắc tử say sưa chè chén tới khuya mới vãn.

Buổi sáng hôm sau, Triệu Lục Cân lại báo cáo công tác với Lý Băng Nhạn như thường ngày. Có điều, hôm nay hẳn rõ ràng có hơi lơ đãng, lúc nói

chuyện còn nhìn quanh quất. Lý Băng Nhạn cũng nhận ra vẻ bất thường, bèn hỏi vợ: “Lục Cân, cậu có việc gì sao?”

Triệu Lục Cân nhếch miệng nhăn mày, hỏi một câu chẳng ăn nhập gì: “Lý tỷ tỷ, phu nhân có ở nhà không?”

Lý Băng Nhạn cười nói: “Ồ hậu viện đấy.”

Hai người đang nói chuyện thì bỗng nghe Văn Đan Khê cất giọng hỏi: “Lục Cân tìm ta có việc à?”

“Ồ, à... cũng có tý việc.” Ánh mắt Triệu Lục Cân có vẻ né tránh. Nói rồi hắn lại nhìn sang Lý Băng Nhạn, Lý Băng Nhạn hiểu ý, biết hắn có chuyện riêng muốn nói bèn mượn cớ ra gian ngoài.

“Lục Cân, cậu ngồi xuống đi, có chuyện gì cứ từ từ nói.” Văn Đan Khê nói với vẻ mặt ôn hòa.

Triệu Lục Cân lắc đầu: “Phu nhân, ta không ngồi đâu.”

Hắn ngần ngại một lát, sau đó ấp úng nói: “Phu nhân, có vài lời, ta không nói thấy ngại, nhưng nói ra lại sợ chia rẽ tình cảm của phu nhân và tướng quân, dù sao chuyện này cũng không có bằng chứng...”

Văn Đan Khê ngớ ra, chợt liên tưởng tới điệu bộ khả nghi của Hạ hắc tử lúc về thành. Trong đầu đã lờ mờ đoán ra. Nhất thời lòng cô sôi trào như lửa đốt, tuy nhiên, nếu chưa điều tra rõ ràng thì cô vẫn sẽ tin tưởng Trần Tín. Bởi vậy cô không thể hiện tâm trạng ra nét mặt, vẫn giữ vẻ bình tĩnh hỏi: “Cậu cứ nói đi, để ta tự suy xét.”

Bấy giờ Triệu Lục Cân mới hạ quyết tâm, kể lại sơ lược chuyện đã xảy ra. Hóa ra tối qua lúc Tàn Nguyên mở tiệc chiêu đãi Hàn sư gia và Hạ hắc tử, trong bữa tiệc cũng có mấy tướng lĩnh bậc trung của quân Phá Lô ở đó, mọi người cao hứng nên uống quá chén, vì vậy có người say rượu nói ra lời thật, ý của bọn họ rằng, Trần Tín gặp lại tình nhân cũ ở Tàn Châu. Nữ nhân kia gặp lại ngài ấy thì bám dính lấy, muốn theo Trần Tín về, Trần Tín sợ Văn Đan Khê ghen nên không dám cho cô ta đi theo, và vân vân. Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến Trần Tín về trễ.

Tình nhân cũ? Văn Đan Khê ngẫm lại một lát, hình như từ trước tới nay Trần Tín chưa nói với cô chuyện này. Trước khi thành thân cô đã từng thử bằng mọi cách, Trần Tín vẫn luôn nói chưa từng có nữ nhân nào khác. Vậy mà bây giờ đột nhiên rơi xuống một nữ nhân là sao?

Triệu Lục Cân vội trấn an: “Phu nhân, chuyện còn chưa rõ ràng. Tướng quân đối xử với phu nhân rất tốt, đó là chuyện rõ như ban ngày, nói thật ta cũng không tin có chuyện này. Cho nên chờ Tướng quân về hỏi rõ vẫn tốt hơn.”

Văn Đan Khê cười nhạt gật đầu: “Cậu yên tâm đi, ta sẽ giải quyết việc này ổn thỏa. Cậu không làm sai, nếu sau này có chuyện tương tự thì cứ tới báo với ta.”

Triệu Lục Cân gật đầu, khom lưng thi lễ lui ra ngoài.

Văn Đan Khê thông thả dạo quanh phòng, suy nghĩ xem Trần Tín về sẽ hỏi thế nào.

Có lẽ Hạ hắc tử chợt dạ nên cả ngày hắn không dám xuất hiện trước mặt Văn Đan Khê, ngay cả Tàn Nguyên cũng mất dạng. Ở mặt này, cô không thể không bội phục nam nhân về phương diện dấu diếm nữ nhân, đúng là đoàn kết chưa từng thấy. Nhớ lại trước kia, một nhà họ hàng xa của cô cũng y như vậy, anh họ ngoại tình bên ngoài, còn anh em của anh họ thì hết lòng hết dạ che giấu giấu, khiến chị dâu mãi chẳng hay biết gì. Trái lại, nếu phụ nữ ngoại tình, thì bạn bè của cô ta sẽ rêu rao hết cho cả thế giới biết.

Văn Đan Khê nghĩ ngợi hồi lâu, bèn giờ tay sai người mời Hạ hắc tử đến, cũng bảo Triệu Lục Cân tới chuẩn bị tiệc. Hạ hắc tử tới trước, hắn nhìn Văn Đan Khê có vẻ áy náy bất an: “Phu nhân, người tìm thuộc hạ có việc ạ?”

Văn Đan Khê cười thân thiện: “Lần này cậu tới Tàn Châu một nhọc, nên ta muốn mời cậu ăn một bữa cơm rau thôi.”

Nếu như bình thường thì Hạ hắc tử khẳng định sẽ mừng tới nhảy cẫng, nhưng hôm nay hắn lại hơi thấp thòm, vợ nói: “Phu nhân quá khách khí, tối qua Tàn tướng quân đã mời rồi. Hơn nữa Tướng quân không ở nhà cũng rất bất tiện.”

Văn Đan Khê cười đáp: “Y là y, còn ta là ta, sao giống nhau được? Nói gì mà tiện hay không tiện, cậu đâu phải người ngoài.”

Hạ hắc tử thấy tình hình này thì cũng không tiện từ chối nữa, đúng lúc này Triệu Lục Cân cũng vừa chạy tới. Văn Đan Khê liếc mắt nhìn Triệu Lục Cân, hắn hết như cái cửa sổ giấy, chỉ liếc một cái đã sáng tỏ, lập tức chào hỏi khách sáo với Hạ hắc tử.

Ban đầu Hạ hắc tử khá là câu nệ, song, chờ rượu với thức ăn lên tới, hắn uống mấy chén liền đã hết dè dặt. Lúc rượu quá ba tuần, ăn quá ngũ vị, Triệu Lục Cân thấy thời cơ đã đến, bèn bắt đầu như hắn.

“Hắc tử này, người ở Tàn Châu luôn đi theo Tướng quân phải không?”

Lưỡi của Hạ hắc tử đã hơi lú lú: “Tất nhiên, ta một tác cũng không rời.”

Triệu Lục Cân lại hỏi tới: “Nói vậy, chuyện của Tướng quân người đều biết hết hả?”

Hạ hắc tử vỗ ngực bình bịch: “Ta biết hết.”

Triệu Lục Căn ra về thần thần bí bí, hạ thấp giọng hỏi: “Hôm qua ta mới nghe lời đồn về Tướng quân, muốn ngoroi chứng thực một chút.”

“Ngoroi cứ nói đi, hai huynh đệ ta phân đây đó làm gì.”

Có điều, Hạ hắc tử vẫn giữ lại phần nào lý trí, hấn bỏ sung một câu: “Cơ mà, ta nói trước, việc quân ta không biết gì đâu, ngoroi đừng hỏi ta.”

Triệu Lục Căn cười gian trá: “Hề hề, ta hỏi chuyện đó làm gì. Mà là chuyện đó đó, có người nói Tướng quân nuôi một nữ nhân bên ngoài, có việc này không?”

Hạ hắc tử vỗ bàn đánh “Rầm”, làm bát đĩa chén đĩa bay hết cả lên, hấn nổi giận đùng đùng quát: “Là tên khốn kiếp nào nói hả, bịa chuyện trắng trợn!”

“Vậy ngoroi nói coi rốt cuộc là xảy ra chuyện gì thế.”

Hạ hắc tử xúc động xong, buột miệng thốt ngay: “... Chuyện là thế này.”

Văn Đan Khê ở sau tấm bình phong nghe rất rõ ràng. Thì ra sau khi Trần Tín thống lĩnh đại quân đánh hạ Tần Châu, bách tính Tần Châu ai nấy đều dất dúi già trẻ ra hoan nghênh đại quân vào thành, hai bên đường vây kín người đông như trẩy hội. Đúng lúc này, có một phụ nhân trẻ tuổi kêu to tên Trần Tín với vẻ vô cùng kinh ngạc. Trần Tín sừng sốt, lập tức bảo mọi người nhường đường để xem là ai.

Chẳng bao lâu sau, phụ nhân kia đã băng qua biển người, chen tới trước mặt Trần Tín. Phụ nhân này ước chừng hai mươi bốn hai mươi lăm tuổi, khá có nhan sắc. Cô ta nhìn thấy Trần Tín thì bật khóc, cứ gọi hấn “Tín đệ, Tín đệ” suốt. Trần Tín ngồi trên lưng ngựa cau mày, hình như phải suy nghĩ rất lâu mới nhớ ra người đó là ai. Hấn lập tức phải thân binh dẫn nữ nhân này qua một bên chờ, sau đó trực tiếp đi xử lý công sự.

Nữ nhân kia nhân cơ hội này bắm rịt lấy hỏi thăm tình hình gần đây của Trần Tín. Thân binh chẳng biết làm sao, đành phải nói với cô ta những chuyện mà họ biết. Trần Tín làm xong công sự thì đêm cũng đã khuya, hôm đó nữ nhân kia không thể đợi được hấn, nên sớm hôm sau đã đứng chực sẵn ngoài cửa. Trần Tín chỉ bình thân hỏi cô ta trong nhà có khó khăn gì, cũng bỏ ra vài nén bạc, bảo cô ta hãy sống tốt.

Ai dè nữ nhân kia không lấy bạc, cô ta nói rằng chồng của mình đã chết, hiện nay cô ta lẻ loi một mình, nên muốn tới Dịch Châu nương nhờ Trần Tín. Trần Tín đã cự tuyệt ngay lập tức, nữ nhân kia vừa khóc lóc vừa gầy rỗi, hình như còn nghe cô ta nhắc tới nghĩa phụ hay sư phụ gì đó. Nghe tới đây lòng Văn Đan Khê giật nảy, lẽ nào nữ nhân này là thân thích gì đó của Trần sư phụ?

Triệu Lục Căn gạ chuyện xong, thấy Hạ hắc tử đã say mèm, bèn dìu hấn về phòng. Văn Đan Khê bảo nhóm Lý thăm dọn dẹp, còn mình thì ôm tâm sự về phòng.

Cô ngồi đọc sách bên bàn, chỉ đọc được mấy dòng đã bắt đầu buồn ngủ. Lúc cô đang mơ màng định đánh một giấc thì bỗng cảm thấy sau lưng ảm ảm, lòng cô giật bắn, mở choàng mắt ra thì bắt gặp Trần Tín đang đứng ngay trước mặt mình với vẻ mặt mừng như điên.

Trần Tín cười hi hi: “Đan Khê, ta về rồi.”

Văn Đan Khê nhìn hấn đăm đăm chốc lát, cười đáp: “Về là tốt rồi, chàng có mệt không, mau ngồi xuống uống chén trà nóng đi.”

Trần Tín thấy dáng vẻ của cô lòng bỗng thất lại. Bình tĩnh mà xét thì cô chẳng có gì khác trước, vẫn cười dịu dàng quan tâm săn sóc như vậy. Nhưng hấn cứ cảm thấy thiếu thiếu gì đó.

Hấn hỏi với giọng thấp thỏm: “Vợ ơi, nàng làm sao vậy?”

Lẽ nào vì hơn một tháng xa cách nên nàng làm lạ với mình? Lòng Trần Tín lưỡng lự bất an.

Văn Đan Khê đưa tay véo mũi hấn, bảo hấn đi tắm. Trần Tín nhanh nhẩu nghe lời, ai ngờ hấn vừa mới chạy ra tới cửa đã vòng ngay lại, nhét thật nhanh cái túi mang theo người vào trong ngăn kéo, sau đó lại nghiêng đầu cười nịnh với Văn Đan Khê, rồi mới chạy nhanh vào phòng tắm.

Lòng Văn Đan Khê thoát cái chùng xuống, trong đó là vật gì mà khiến cho hấn phải lộn trở lại giấu chứ? Mắt cô nhìn chăm chăm vào cửa tủ đang đóng chặt, trong lòng bắt đầu đấu tranh không ngừng: Coi hay không coi? Theo lý thì cô không nên động vào đồ cá nhân của hấn. Nhưng mà...

Lòng Văn Đan Khê vẫn đang vật lộn, nhưng chân thì đã dịch ra sẵn rồi, cuối cùng cô cắn răng một cái: Cái gì của hấn cũng là của mình, cái túi rách đó mình đương nhiên có quyền coi!

Thế là cô giật cửa tủ, gấp rút tháo bọc vải ra, mở to hai mắt nhìn chăm chăm vào đồ bên trong.

Bên trong là một con búp bê vải béo mập theo phong cách cổ đại. Trên người con búp bê còn mặc cái yếm màu xanh mà cô thấy rất quen. Cô xách con búp bê lên lườm cái yếm một cách hung hăng, rồi sực nhớ ra, chẳng phải đây là cái yếm cô bị mất một tháng trước sao?

Văn Đan Khê đang nhìn tới thất thần, Trần Tín đã chạy ào ra ngoài với tấm thân ướt nhẹp, hấn vừa thấy cô mở cái túi bí mật của mình, nói năng cũng lộn xộn theo: “A... sao nàng lại lục đồ của ta?”

Văn Đan Khê liếc xéo hấn, nói đồng dục: “Chàng đã nói, của chàng cũng là của ta. Đồ của chàng cũng là đồ của ta, sao ta không thể nhìn hả!”

Trần Tín bắt đầu nói tiếp: “Được rồi, nàng cứ xem đi. Nhưng nàng đừng tức giận.”

Văn Đan Khê ném phất con búp bê lên giường, còn mình thì ngồi xuống dựa vào lưng ghế, nhìn hần cười mập mờ. Chẳng cần nói gì nhưng khí thế vẫn bùng bùng. Chiều này cô học từ bà ngoại mình, bà ngoại cô từng làm thẩm phán, nghe nói thẩm vấn kiểu này rất hiệu quả, vô thanh thắng hữu thanh.

Trần Tín bị ép tới không thở nổi, cuối cùng hần đầu hàng: “Được rồi, ta khai, ta khai hết.”

“Ừ.” Văn Đan Khê đáp cụt ngủn.

“Con búp bê vài kia nàng thấy rồi chứ?”

“Ừ.”

“Hơn một tháng qua, ta coi nó là nàng, ôm ngủ mỗi ngày.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77

Edit: Yunchan

Trần Tín lí nhí nói xong thì ngượng ngùng nhìn lên Văn Đan Khê, thấy chân mày cô chưa giãn ra hoàn toàn nên lòng càng thấp thòm hơn, cô giận thật rồi, hần lại bắt đầu cảm thấy tội thân.

Mặt hần nhăn nhúm lại trông hết như trái mướp đắng, làm bộ đáng thương kéo kéo tay áo Văn Đan Khê: “Vợ ơi, nương tử ơi, nàng chầm chước cho ta tý đi, không phải ta trộm yếm của nàng sao? Không phải ta chỉ ôm búp bê ngủ một tháng sao? Nàng đừng ghen được không?”

Văn Đan Khê cười nhạt: “Chàng nghĩ ta giận chuyện này à?”

Trần Tín sững sốt: “Vậy nàng giận chuyện gì?”

Hần sực nhớ ra trước khi cô nhìn thấy con búp bê đã giận rồi, hần vội vàng kiểm điểm bản thân xem có làm gì sai trái hay không. Đột nhiên hần vỗ đùi đánh bốp nói: “Nương tử, ta biết tại sao rồi! Có phải Hắc tử không chịu chuyển lời cho nàng không?”

Văn Đan Khê nhìn hần mỉm cười, hỏi vặn lại với giọng xỏ xiên: “Chuyển lời gì cơ? Chẳng phải chàng dặn không cho hần nói à? Huynh đệ của chàng đối tốt với chàng ghê nhỉ.”

Trần Tín giật giật miệng, thấp giọng mắng: “Cái tên Hạ hắc tử ngu dốt này, lúc sắp đi ta còn nói với hần: “Việc này cứ xử lý như mọi khi.”, ý là ta không giấu nàng chuyện gì hết.”

Văn Đan Khê nhìn hần một lát, lặng thinh không nói gì, dựa theo tính cách của hần thì đảm bảo không nói dối, có lẽ là Hạ hắc tử nghĩ lệch mất rồi.

“Quên đi, để ta nói với nàng.” Trần Tín ngả người tới trước, vừa muốn mở miệng thì mắt bỗng lóe sáng, hần vỗ vỗ đùi mình nói: “Nương tử, nàng qua đây ngồi đi, hai ta ngồi gần chút thì nàng nghe mới rõ được.”

Văn Đan Khê lắc đầu, ngồi im ru bất động: “Không, lỗ tai của ta không bị gì, có thể nghe được rõ ràng.”

Trần Tín thở dài ỉu xiu, đành phải nói tiếp: “Ta từng kể với nàng, từ năm mười tuổi ta đã bắt đầu theo sự phụ, nàng nhớ chứ?”

Văn Đan Khê nghe hần nhắc tới sự phụ, ban đầu định chia sẻ tin tốt này với hần, nhưng bây giờ thì phải tạm dằn xuống, chờ hần nói xong chuyện này trước đã.

“Hình như vào năm ta mười hai tuổi gì đó, một người bằng hữu họ Điền của sự phụ, hai vợ chồng họ qua đời chỉ để lại một đứa con gái mười lăm tuổi. Sự phụ thấy cô bé ấy tội nghiệp nên đón về sống chung với chúng ta. Cô bé đó tên là Điền Tuệ Anh, chính là người ta đã gặp ở Tần Châu mấy hôm trước. Sự phụ đối xử với cô ta như con gái ruột, tuy không quá giàu có nhưng nghĩ cô ta là nữ hài tử nên hai chúng ta đều cố hết sức nhường nhịn cô ta. Nào ngờ, haizz...” Nói tới đây, Trần Tín không khỏi thở dài.

Văn Đan Khê đã đoán ra phần nào, song cô không chen ngang mà im lặng nghe hần nói tiếp.

“Nào ngờ Điền Tuệ Anh lại coi thường không biết đội ơn, bao nhiêu vẫn không thỏa mãn được yêu cầu của cô ta. Cô ta thích ăn ngon mặc đẹp, suốt ngày tô son điểm phấn. Sự phụ thấy không ổn nên khéo léo khuyên bảo cô ta vài câu. Ai dè Điền Tuệ Ân lại sinh ra oán giận sự phụ. Thật ra ban đầu sự phụ cố tình tác hợp cho bọn ta, ông ấy nói ta quá thẳng tính bộp chộp, nên muốn tìm một người vợ lớn tuổi chừng chặc hơn cho ta. Điền Tuệ Anh một là

chê bai xuất thân của ta, hai là thấy ta ngoài công phu quyền cước ra thì cái gì cũng tệ, tương lai nhất định không có tiền đồ. Thế là có chết cũng không chịu, sư phụ chẳng biết nói gì hơn, đành phải gác chuyện này lại.”

Nói đến đây hần nhìn thấy trong mắt Văn Đan Khê lóe lên tia nghi hoặc, lật đặt bổ sung: “Nè, nàng nghĩ lại chút đi, lúc đó ta mới mười hai tuổi đầu, đâu hiểu nam nhân nữ nhân là gì chứ, vợ ơi, nàng nghìn vạn lần đừng đoán mò.”

Văn Đan Khê ngó cái tướng quỳnh quang phân trần của hần, môi bắt giắc mỉm cười.

Trần Tín thấy cô cười, chân mày cũng có vẻ giãn ra thì lập tức nói thật nhanh đoạn sau: “Sau đó ước chừng một năm, vừa hay có một tài chủ họ Triệu tìm tới sư phụ nhờ hộ giá cho nữ nhi của mình. Lúc đó sư phụ đã nhận lời, lúc gần đi đã dặn hai chúng ta phải ngoan ngoãn ở nhà. Kết quả chẳng biết bắt đầu từ lúc nào, cô ta và Triệu tài chủ gian díu với nhau — lúc đó ta cũng ngốc, thấy Triệu tài chủ qua lại vài lần nhưng hoàn toàn không nghĩ tới hướng đó. Sau khi sư phụ về nhà phát hiện ra chuyện này, ông tức tới nỗi muốn đi đánh chết tên Triệu tài chủ kia, nhưng Điền Tuệ Anh lại nhào tới bảo vệ họ Triệu đó, luôn miệng nói là mình tự nguyện, còn bảo mình không muốn sống nghèo khổ nữa, cũng không muốn tương lai lấy một người chồng thô lỗ vũ phu.”

“Sư phụ cứ khuyên cô ta suốt, rằng Triệu tài chủ đã lớn tuổi, già cả không đứng đắn, không phải người xứng đáng, còn nói chỉ cần cô ta chịu sửa đổi thì việc này coi như cho qua, còn đảm bảo sau này sẽ chọn cho cô ta một mối hôn nhân tốt. Kết quả Điền Tuệ Anh vẫn nằng nặc đòi làm tiểu thiếp thứ tám của Triệu tài chủ. Sư phụ tức tới nỗi đổ bệnh nặng một thời gian, sau đó ông quyết định mắt không thấy lòng không phiền, cùng ta chuyển tới nơi khác. Từ đó về sau chúng ta không nghe thấy tin gì của cô ta nữa. Sau đó ta cũng chưa từng gặp lại cô ta lần nào, hôm đó cô ta gọi, ta phải nhìn rất lâu mới nhận ra, chỉ vậy thôi.”

Trần Tín gãi gãi cằm, đầu môi nói: “Nương tử, ta khai hết rồi, nàng cũng nên khai ân đi. Ta phải ôm búp bê một tháng rồi, có một lần ta mơ thấy loại mộng đẹp đó đó, coi búp bê thành nàng, ôm rồi hôn, kết quả cắn đầy một miệng bóng...”

“Phụt.” Rót cuộc Văn Đan Khê hết nhin cười nổi.

Trần Tín thấy cô cười thì vội vàng rên sất khi còn nóng, nhích tới ôm chầm lấy cô, kêu vợ ơi vợ không ngừng. Tâm trạng Văn Đan Khê cũng tốt hơn trước, nên nhanh chóng báo cho hần biết chuyện sư phụ sắp về tới, Trần Tín vừa nghe tin thì mừng rỡ gấp bội, bế cô lên xoay vòng vòng trong phòng, còn hò hét một trận long trời lở đất.

“Nương tử tốt của ta, nàng đúng là phúc tinh của ta.”

Trong lòng Văn Đan Khê không còn khúc mắc nữa, bèn đưa tay ôm lấy cổ hần hôn khẽ một cái. Cuối cùng vẫn chưa yên tâm lắm: “Vậy chàng định giải quyết Điền Tuệ Anh đó thế nào?”

Trần Tín vừa nghe tới Điền Tuệ Anh thì chân mày hơi chau lại, thờ dãi nói: “Trước hết cứ để cho cô ta sống ở Tân Châu, chỉ cần cô ta đừng sinh sự thì ta sẽ cho người tiếp đãi cô ta tử tế.”

Văn Đan Khê hé miệng cười nhạt, chỉ sợ đây không phải là người an phận. Qua lời kể cô đã đại khái biết được tính cách của cô gái này. Nhưng mà chuyện này nói sau đi. Bình đến tướng chặn, nước đến đất ngăn là được rồi.

Văn Đan Khê khẽ sát vào ngực hần, nhẹ giọng nói: “Nhị Tín, ta hiểu lắm chàng, chàng đừng giận nhé.”

Trần Tín lại ung dung đáp: “Không sao hết, cũng tại ta không nói rõ với nàng, vốn muốn viết thư kể với nàng, nhưng nghĩ sẽ về ngay nên mới thôi không viết nữa.”

Nói tới viết thư thì mắt Trần Tín bỗng lóe sáng, hạ giọng thì thảo: “Nương tử, bài thơ nàng hồi âm cho ta thật hay. Chẳng phải chúng ta nên làm theo giao ước trong thư sao?”

Mặt Văn Đan Khê hơi đỏ lên, nắng khẽ hần một câu. Bực bội trong lòng bị quét sạch, lòng cô bây giờ chỉ tràn ngập vui sướng tương phùng. Trần Tín ôm cô thật chặt, hai người thì thầm, trút hết nhớ nhung hơn một tháng qua.

Người ta nói tiểu biệt thắng tân hôn quả chẳng sai chút nào. Văn Đan Khê vuốt má hần than thở: “Ta còn tưởng gã cho chàng sẽ bớt phiền, ai dè còn vấp phải hết nữ nhân này tới nữ nhân khác.”

Trần Tín cũng buồn bực ra mặt: “Ta cũng không hiểu nổi, ta độc thân hơn hai mươi năm nay, chưa từng gặp ai thích mình, sao bây giờ chúng ta vừa thành thân thì họ đều xông tới.”

Văn Đan Khê nhân cơ hội này phòng hờ trước: “Nhị Tín, ta tin nhân phẩm của chàng, chàng giá nào cũng đừng làm ta thất vọng.”

Trần Tín gật đầu thật mạnh, đoạn hần nghiêng đầu nghĩ ngợi gì đó, rồi bất ngờ vỗ đầu đánh bốp, la lớn: “Vợ nè, ta có cách rồi.”

Văn Đan Khê ngẩn ra: “Cách gì?”

Trần Tín cười khi khi, nhỏ giọng đề nghị: “Vợ nè, chẳng phải nàng là đại phu sao? Nàng có thể phối cho ta một thang thuốc — chính là loại làm củ cải không cứng nổi ấy, lúc ta xuất chinh thì để ta uống vào, vậy không phải nàng yên tâm rồi sao?”

Văn Đan Khê thộn mặt ra, nhòm hần với ánh mắt phức tạp.

Trần Tín cào tóc, cúi đầu giải thích: “Ta nói nghiêm túc đó, nàng có thể thử xem sao.”

Trần Tín vừa dứt lời thì đã thấy môi ẩm lên, hần thoáng kinh ngạc một giây, nhưng ngay sau đó đã mừng như điên. Hần lấy lại tinh thần, lập tức lật ngược thể công, một đường sát phạt, công thành đoạt đất. Chẳng bao lâu sau trên mặt đất đã đầy y phục bị ném tứ tung, chiếc màn màu đỏ mận côi cũng được thả xuống. Trần Tín bế Văn Đan Khê bò lên giường, nói với giọng khàn khàn kiềm nén: “Đan Khê, mấy hôm nay ta đã diễn tập mấy chiêu binh pháp kia trong đầu rất nhiều lần, có lỗi hán đây xe, có nghị binh sơn môn, còn có chín nông một sâu, nàng thấy nên dùng chiêu nào?”

“Khụ khụ.” Văn Đan Khê không nhịn nổi ho nhẹ vài tiếng, nhắm mắt lờ tịt hần.

Trần Tín thấy cô không ngó ngang tới mình thì lấy hết can đảm, lên tiếng tuyên bố: “Nàng không chịu nói đúng không, vậy ta đây thử tất.”

Gương mặt Trần Tín rạo rực, gấp rút tiêu diệt trở ngại cuối cùng trên người, nhảy phốc lên giường, chuẩn bị thi thố tài năng. . . Khụ, bên dưới lược bớt một nghìn chữ. . .

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78

Edit: Yunchan

Hôm sau lúc Văn Đan Khê tỉnh lại thì cảm thấy cả người mình ê ẩm. Cô ngoảnh mặt nhìn qua Trần Tín đang ngủ say hệt như đứa trẻ bên cạnh, môi bỗng vô thức cong lên.

Mấy ngày qua hần phải chinh chiến mệt nhọc, chưa kể tối qua còn dụng công quá độ, nên đánh một giấc tới tận trưa. Văn Đan Khê không muốn đánh thức hần nên định rón rén ra ngoài, ai ngờ Trần Tín lại ôm cô quá chặt, vất vả lắm cô mới thoát khỏi tay hần, thế là người nào đó lại nhắm mắt sờ soạng trong chăn. Văn Đan Khê nhìn thấy con búp bê vải mình ném tối qua, bèn tiện tay nhét nó vào trong ngực hần, Trần Tín đang ngủ sao phân biệt nổi thật giả, vì vậy ôm chặt lấy con búp bê tiếp tục ngủ ngon lành. Văn Đan Khê cười trộm rồi ra khỏi phòng, đi vào bếp để chuẩn bị bữa trưa.

Bọn Trần Tín đều thích ăn thịt, vì đề khao hần, Văn Đan Khê dặn nữ đầu bếp nấu nhiều món thịt hơn. Bát nào bát này đều to đùng, tất nhiên không thể thiếu món miến heo dưa chua với thịt nướng rồi.

Thịt hấp tương, cải trắng cuốn thịt luộc, thịt nướng đậu, vân vân, khi làm được phân nửa thì Văn Đan Khê vào phòng gọi Trần Tín dậy.

Cô vừa đẩy cửa ra thì thấy Trần Tín đang ngồi mê mang trên giường, ôm con búp bê kia đờ người ra. Vừa nhác thấy Văn Đan Khê bước vào hần đã hừ khê một tiếng, nằm bịch xuống giường, cuộn người lại, úp mặt vào tường.

Đây là đang dối cô ấy hả?

Cô giả bộ như không thấy, mở miệng gọi to: “Nhị Tín, còn chưa chịu rời giường nữa sao?”

Trần Tín vờ không nghe thấy, Văn Đan Khê thở dài hết cách, đành bước lại giường đẩy đẩy hần. Trần Tín chớp thời cơ nắm phắt lấy tay cô, kéo nhẹ xuống bên cạnh mình, cả người cô lập tức tựa hết lên người hần. Trần Tín cúi đầu cười một tiếng, rồi lại lầu bầu: “Nàng lừa ta, sáng sớm bỏ vào cho ta một con búp bê.”

Văn Đan Khê kiên nhẫn giải thích: “Không phải do ta muốn làm ít đồ ngon cho chàng bồi bổ sao? Với lại hai ngày nữa sư phụ đã tới rồi, còn phải cho người dọn dẹp phòng ốc rồi đủ thứ chuyện nữa. Đầu thế ngày nào cũng ngủ nướng tới trưa chứ, tới lúc đó mọi người lại chẳng nói ta là đồ lười à.”

Trần Tín khoát khoát tay, bình chân như vại: “Nàng là vợ ta mà, yêu thế nào yêu ra sao thì mắc mớ gì tới người khác!”

Văn Đan Khê cười cười, không có cha mẹ chồng đúng là tốt, nếu không sao cô có thể tự tại thế này chứ? Nhưng mà, nghĩ tới chuyện cha mẹ chồng thì cô lại không nên nói lo âu, sư phụ và thanh mai(*) của hần đều ra mặt cả rồi, có khi nào mẹ của hần cũng đột nhiên xuất hiện luôn không? Song vấn đề này cô chỉ nghĩ thầm trong lòng chứ không nói ra.

(*)Thanh mai trong thanh mai trúc mã.

Nhuyễn ngọc ôn hương đang ở ngay trong lòng, Trần Tín lại bắt đầu mơ mộng viễn vông.

Hần trơ mặt nói: “Đan Khê, ta đói.”

Văn Đan Khê liếc xéo hần: “Sắp trưa tới nơi rồi không đói sao được? Dậy mau lên.”

Ai ngờ Trần Tín lại trở trở nửa người dưới của mình, nói một câu mà hai nghĩa: “Nó đối!”

Văn Đan Khê nguyệt tới trắng mắt, toan trở người đứng lên lại bị Trần Tín ôm chặt không tha. Tay cũng bắt đầu rục rịch, tiếc là ngay thời khác máu chốt lại có người tới phá bình.

“Tướng quân, Thất tử tới!”

Trần Tín vừa nghe thấy câu này thì bật ngay dậy, lớn giọng hỏi: “Hạ hắc tử, ngươi lập lại lần nữa!”

Hạ hắc tử hót hải bồi thêm: “Thuộc hạ muốn nói là Thất tử tới chuộc người.”

Trần Tín thấp giọng mắng cho một câu: “Đồ ngốc, ngay cả nói cũng không xong.”

Hạ hắc tử cười hề hề, xám xịt chạy đi. Thảo nào mấy nha đầu kia xúi hấn đi gọi, té ra là sợ bị mắng.

“Nhanh lên, sư phụ sắp về rồi.”

Trần Tín vừa nghe tới hai chữ sư phụ thì đã nhảy phốc xuống giường ngay tắp lự, mặc quần áo vào thật nhanh. Văn Đan Khê cũng bước qua chải đầu chọn xiêm y cho hần. Hôm nay hần mặc một chiếc áo hai lớp màu đen tuyền mới tinh, phối với đai lưng cùng màu, chân mang giày da hươu. Toàn thân tỏa sáng, anh khí bùng bùng, Văn Đan Khê cũng thay áo mới, không quá trang trọng nhưng cũng không quá sơ sài. Hai người nhìn nhau cười rồi sóng vai ra khỏi phòng, chạy gấp ra ngoài viện.

Hai người mới ra tới khoảng sân thứ hai thì từ xa đã thấy Tàn Nguyên và Hạ hắc đang diu một ông lão cao gầy đi vào, Văn Đan Khê đoán người này có khả năng chính là Trần Quý Hùng. Theo sau lưng họ là một tốp người quần áo tả tơi, gầy trơ xương, nam nữ đều đủ cả, có điều đại đa số đều là nam tử.

Trần Tín vừa nhìn thấy ông lão kia thì chân bỗng khựng lại, sau đó tức khắc lao nhanh tới, vừa chạy vừa kêu lớn: “Sư phụ ——”

Ông lão cũng trông thấy Trần Tín, ông bật cười, mắt ánh lên vẻ vui mừng cùng kích động. Trần Tín chạy tới trước mặt sư phụ, lập tức quỳ sụp xuống, nghẹn ngào nói: “Nghĩa phụ, hài nhi bất hiếu, để người phải chịu khổ.”

Trần Quý Hùng khom lưng đỡ Trần Tín dậy bằng đôi tay run run, lên tiếng khiển trách: “Đứng lên đứng lên, con khóc gì chứ. Đã cưới vợ rồi mà không sợ người ta cười sao.”

Tuy nói thế nhưng vành mắt ông vẫn đỏ lên không kiềm chế được, hai giọt lệ già nua đục ngầu rung rung quanh hốc mắt, cổ không roi xuống.

Văn Đan Khê đứng bên chứng kiến cảnh sư đồ xa cách trùng phùng mà lòng cũng thổn thức theo. Cô nhận dịp này quan sát Trần Quý Hùng, ông độ chừng bốn mươi tuổi, vóc dáng khôi ngô, ánh mắt kiên nghị, tạo cảm giác như một thanh thép được mài sắc bén. Phỏng chừng ông đã chịu khá nhiều khổ cực ở Đông lỗ, hốc mắt ông hõm sâu, xương gò má vọt cao, tóc mai đã hoa râm, nhưng tinh thần thì vẫn phần chấn sáng láng, không thể tìm ra nét uể oải nào trên người ông.

Trần Quý Hùng cũng nhận ra ánh mắt quan sát của Văn Đan Khê, dọc đường đã có người nói với ông Trần Tín đã cưới vợ, ông đoán đó là cô. Ông nở nụ cười hiền lành hỏi: “Nhóc Tín à, nghe nói con cưới vợ rồi.”

Đến đây Trần Tín mới lấy lại phản ứng, vội vàng ngoắc Văn Đan Khê, Văn Đan Khê bước tới thật tự nhiên, khom lưng thi lễ: “Con dâu bái kiến nghĩa phụ.”

Trần Quý Hùng nhìn thoáng qua thật nhanh, thấy gương mặt cô thanh tú, phong thái dịu dàng điềm đạm lại hiểu lẽ nghĩa, lòng hết sức thỏa mãn, bèn khen không ngớt lời: “Giỏi, giỏi. Nhóc Tín cuối cùng cũng thông minh được một lần, tìm được người vợ tốt như vậy.”

Trần Tín nghe sư phụ khen Văn Đan Khê thì không khỏi hả hê trong lòng.

Văn Đan Khê nhìn lướt qua những người đằng sau, bây giờ đã sắp lập đông mà mười mấy người này vẫn mặc áo mỏng, ngoại trừ Trần Quý Hùng ra thì ai cũng co đầu rụt cổ, run rẩy không thôi. Cô cười nói với Hạ hắc tử: “Cậu mau dẫn họ vào thay y phục dày đi, sau đó chuẩn bị ít cơm nóng.”

Hạ hắc tử vội vàng gật đầu nhận lệnh.

Mười mấy người cảm kích ra mặt, nhất tề hô vang: “Tạ phu nhân.”

Hạ hắc tử dẫn đoàn người nói đuổi nhau đi khỏi. Văn Đan Khê lại giật giạt áo Trần Tín, Trần Tín cũng sức tỉnh ra, hần chỉ lo kích động mà hoàn toàn không để ý thấy sư phụ còn đang mặc quần áo phong phanh. Thế là hấp tấp đỡ Trần Quý Hùng vào nhà rửa mặt chải đầu thay y phục.

Trần Tín đi rồi, Tàn Nguyên mới thông thả bước lên, cười nói với Văn Đan Khê: “Những người này có tư chất không tệ, tẩu có thể chọn vài người dùng được.”

Văn Đan Khê nhìn y cười cười, cả hai kẻ trước người sau đi tới phòng khách, dọc đường Văn Đan Khê bảo Xuân Thảo xuống bếp nhắc mọi người làm thêm thức ăn.

Không bao lâu sau, Trần Tín dẫn theo Trần Quý Hùng đã thay y phục xong tới. Mọi người mời Trần Quý Hùng ngồi ở ghế trên, những người còn lại cũng

lần lượt ngồi xuống theo, mọi người bắt đầu trò chuyện nhiệt tình. Có điều phần lớn thời gian đều là Trần Tín nói, đầu tiên là chuyện xảy ra sau khi hai người xa nhau, rồi kể lý do mình lên núi nhập hội, và làm thế nào kết nghĩa huynh đệ với bốn người còn lại, làm sao quyết đánh Thất tử.

Trần Quý Hùng nghe rất chăm chú, thỉnh thoảng chen vào hỏi vài câu, ông vỗ vỗ vai Trần Tín mừng rỡ ra mặt, nói với giọng hết sức cảm khái: “Nhóc Tín à, lúc ở Đông lỗ người ta lo lắng nhất chính là con, võ nghệ con tuy cao nhưng quá thẳng tính, lại trẻ tuổi bồng bột, ta chỉ sợ không có ai dẫn dắt con sẽ đi sai đường. Hôm nay thấy con có thành tựu như vậy, thật khiến ta vui mừng.”

Trần Tín cười cộc lốc, lưng ưỡn thẳng tắp, trên mặt dần hiện lên vẻ tự đắc. Hệt như một đứa trẻ được người lớn khen, hãnh diện lắm nhưng vẫn giả bộ khiêm tốn.

“Tuy nhiên, con có thể đạt được thành tựu như bây giờ, cũng là nhờ sự giúp đỡ không nhỏ của các nghĩa đệ, con không thể quên họ.”

Trần Tín vội vã tán thành.

Văn Đan Khê xen vào đúng lúc: “Nghĩa phụ, cơm nước đã chuẩn bị xong, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện tiếp.”

Trần Quý Hùng gật đầu. Văn Đan Khê nhanh chóng ra lệnh cho nha đầu và sai vật bưng chậu to chén lớn nối đuôi vào.

Chỉ chốc lát sau, thức ăn đã bày đầy cả bàn, ngoài vài món ban đầu ra, Văn Đan Khê lại dặn người nấu thêm những món khác, như cá trắm muối, canh cá chua cay, thịt dê nướng, thịt dê hầm củ cải, ngoài ra còn có gà hầm hạt dẻ, vịt nấu măng, vân vân. Văn Đan Khê biết nam nhân không rượu không vui, thế là cô lại dặn người mang lên vài vò rượu trắng.

Trần Tín ân cần rót rượu gấp thức ăn, hưng phấn tới nỗi mặt đỏ phừng phừng: “Nào, nghĩa phụ, người ăn nhiều một chút, đây là sở trường của Đan Khê, bảo đảm người sẽ thích ăn cho xem”

Trần Quý Hùng vừa nhận đồ ăn vừa cười bắt chuyện với những người khác. Đôi khi Văn Đan Khê cũng sẽ nói vào vài câu. Qua vài chén thì bầu không khí tiệc tùng cũng sôi nổi hơn rất nhiều.

Trần Quý Hùng chủ động kể lại quãng thời gian mình ở Đông lỗ, song, ông rất khéo léo lướt qua những cực khổ mà bản thân phải chịu, chỉ kể lại những chuyện mất thấy tai nghe những năm qua.

“Toàn dân Đông lỗ đều là binh lính, võ công rất cao, nhất là những năm lại đây chúng bắt đầu coi trọng việc giáo dục. Từ đó chúng bắt khá nhiều người đọc sách vở, dành cho họ đãi ngộ đặc biệt, để họ công hiến cho chúng, mai sau chắc chắn sẽ trở thành mối họa của Đại Lương. Trung Nguyên chúng ta thì rối loạn cát cứ, chính lệnh không thông, nếu cứ mãi như vậy thì sớm muộn gì cũng bị Đông lỗ nuốt chửng như tằm ăn rối.”

Trần Tín nghe xong thì kinh ngạc ra mặt hỏi: “Nghĩa phụ, mới mấy năm không gặp mà sao người nói năng nhô nhả hẳn ra thế?” Trước đây sư phụ khác mà.

Trần Quý Hùng vuốt chòm râu cười ha ha nói: “Nhiều năm qua nghĩa phụ của con cũng không uống phí, như ta đã nói, chẳng phải Đông lỗ bắt rất nhiều người đọc sách sao, quả thật, trong số họ có không ít loại nhu nhược quên tổ phản tông, nhưng vẫn có rất nhiều quân tử chính trực kiên cường, dầu chết không theo. Ta cũng bị giam chung với họ, mỗi ngày nghe họ chuyện trò nên ta cũng học được ít nhiều.”

Lòng Văn Đan Khê khẽ động, nói chen vào: “Nghĩa phụ, người đối về lần này có họ không?”

Trần Quý Hùng nhìn cô, lắc đầu tiếc nuối: “Sao có thể chứ, người được Đông lỗ thả về đều là người Hán không quan trọng.”

Văn Đan Khê và Tần Nguyên liếc nhau, Tần Nguyên nhướn mày, cười nói: “Yên tâm, trong tù vẫn còn mấy tên, đối tiếp là được rồi.”

Văn Đan Khê không khỏi hé miệng cười. Tên Tần nguyên này đúng là càng ngày càng gian trá.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79

Edit: Yunchan

Sau khi ăn cơm xong, mọi người tiếp tục tán gẫu với Trần Quý Hùng. Vì được trở về cố thổ nên Trần Quý Hùng hết sức xúc động, trò chuyện cũng hào hứng vô cùng. Tuy mọi người đều sẵn lòng nghe ông kể chuyện, nhưng ai cũng thấy lão gia tử đã mệt mỏi rồi. Thế nên Tần Nguyên và Trần Tín cố khuyên ông về nghỉ ngơi. Trần Quý Hùng không lay chuyển được mọi người, đành phải gật đầu đồng ý đi nghỉ. Trước khi đi, Trần Quý Hùng liếc qua những người đang ngồi, miệng khép mở vài lần như có lời muốn nói. Tần Nguyên thấy thế bèn vội vàng lên tiếng: “Trần bá phụ, chúng ta đều không phải người ngoài, người có chuyện gì cứ nói thẳng ra là được rồi.”

Trần Quý Hùng ngáp ngừng giãy lát, mới nói: “Ta là người thô kệch nên có gì nói nấy, các con nghe được thì nghe, không nghe được thì cho qua.”

Trần Tín vội vàng tiếp lời: “Nghĩa phụ, người cứ nói đi.”

Trần Quý Hùng than nhẹ một tiếng, bùi ngùi nói: “Hiện nay thiên hạ nổi lên binh đao bốn phía, thiên tai liên miên, bách tính trôi dạt khắp nơi, không ăn no bụng. Ở mặt nào đó, Dịch Châu của chúng ta cũng được tính là thiên đường. Có điều... các con cũng đừng quá xa hoa. Tiệc rượu như hôm nay có hơi quá, quá thịnh soạn rồi.”

Trần Tín ngẩn ra, hần nhìn lướt qua Văn Đan Khê thật nhanh, Văn Đan Khê vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh như đang suy nghĩ điều gì. Nét mặt của Tần Nguyên đại khái gần giống Văn Đan Khê.

Trần Quý Hùng cũng biết bữa tiệc này là Văn Đan Khê chuẩn bị riêng cho mình, cho nên lập tức đổi giọng: “Ta cũng rõ các con thương lão nhân ta chịu khổ ở Đông Lô, nên muốn thể hiện chút tâm ý của mình. Tình thì ta nhận, có điều sau này nên chú ý nhiều hơn. Nhà sống qua ngày phải tính toán tỉ mỉ.”

Văn Đan Khê hơi cúi đầu có phần ngượng ngùng. Từ khi tới đây cô chẳng có hứng thú nhiều tới trang phục mũ áo, nhưng do chịu ảnh hưởng của gia đình kiếp trước nên có yêu cầu rất cao với ẩm thực. Sức khỏe của mẹ cô không tốt lắm, chưa kể hồi bé cô cũng hơi yếu ớt, vì hai mẹ con nên cha cô cũng rất nhọc lòng về chuyện ăn uống. Còn mời cả bảo mẫu có tay nghề làm bếp thiện nghệ về nhà.

Do thói quen ăn sâu bén rễ này, nên dù dưới điều kiện sơ sài ở thôn Thanh Khê cô cũng cố hết sức chăm chút sao cho cơm nước thật ngon lành. Sau khi lên núi Nhạn Minh, có rất nhiều nội vụ trên núi đều do cô xử lý, lúc ấy cô thấy bọn Trần Tín thường phải luyện binh đánh trận thật cực khổ, vì vậy bữa nào cũng muốn họ được ăn ngon. Dần dà những người này cũng tập thành thói quen. Không ai thấy bất ổn cả. Nhưng hôm nay vừa nghe thấy lời thức tỉnh của Trần Quý Hùng, cô mới ý thức được bản thân đã hơi quá. Dù sao, cô đang ở cổ đại thiên tai chiến loạn không ngừng, chứ không phải thế kỷ hai mươi mốt dôi dào tài nguyên.

Trần Tín sợ Văn Đan Khê buồn bèn vội nói chen vào: “Con biết rồi nghĩa phụ, thật ra đều tại con, con hơi tham ăn. Suốt ngày quán lấy Đan Khê bắt nạt làm đồ ăn ngon. Sau này con chú ý là được rồi.”

Trần Quý Hùng cũng rất biết chừng mực, nhanh chóng chấm dứt đề tài này, cười ha hả với Văn Đan Khê: “Được rồi, chúng ta không nói chuyện này nữa. Ày, người tới tuổi này đúng là thích lái nhái, các con cũng đừng chê ta phiền.”

Văn Đan Khê ngẩng đầu lên, mỉm cười, đáp lại Trần Quý Hùng bằng giọng thành khẩn: “Nghĩa phụ dạy rất phải, chúng con là người trẻ dù sao cũng ít kinh nghiệm, suy nghĩ nông cạn. Sau này mong người nhắc nhở nhiều hơn. Tục ngữ nói nhà có người già như có báu vật. Chúng con phải thấy may mắn vì có được một báu vật như người mới đúng, làm sao lại ngại phiền hà được ạ.”

Mọi người nghe vậy thì đều mỉm cười, bầu không khí cũng trở nên dễ chịu hơn hẳn. Trong mắt Trần Quý Hùng ánh lên tia khen ngợi, ông gật đầu liên tục: “Tốt tốt. Lão đây có năm mơ cũng không nghĩ tới sẽ có một nữ nhân tốt đẹp bậc này.”

Trần Tín thấy tình hình chuyển biến, nhanh nhẩu ném ánh mắt cảm kích qua Văn Đan Khê.

Trần Quý Hùng khoát khoát tay nói: “Được rồi, ta đúng là hơi mệt thật rồi, các con đừng tiến cứ về nghỉ ngơi đi, ngày mai còn cả núi việc phải làm nữa.”

Mọi người khách sáo thêm mấy câu rồi dần dừng chân lại, riêng Trần Tín vẫn tiễn Trần Quý Hùng về tận phòng, nán lại một lát mới về nhà nghỉ ngơi.

Hắn đẩy cửa vào phòng, thấy Văn Đan Khê đang ngồi ngay ngắn trước bàn cầm bút viết gì đó. Trần Tín áp sát lên nhìn thử, chữ trên đó y như nòng nọc, phần lớn hắn đều không biết.

Trần Tín gãi đầu, hỏi với vẻ mặt nghi hoặc: “Vợ à, nàng viết cái gì vậy?”

Văn Đan Khê đáp mà không buồn ngẩng đầu lên: “Đây là cách ghi chép gia truyền của nhà ta, ta phải học để tính toán.”

Trần Tín hơi ngượng ngùng nhìn sắc mặt của cô, dè dặt nói: “Đan Khê, nàng không giận thật chứ?”

Văn Đan Khê lờm: “Ta lớn tới ngần này rồi chẳng lẽ không biết phải trái sao? Nghĩa phụ cũng vì tốt cho chúng ta thôi.”

Trần Tín cười hi hi, càng thấy vợ mình quá tốt.

Hắn cọ một hồi rồi lại nghiêm trang nói: “Nương tử, trước mắt nghĩa phụ đang thiếu nhất một món, có phải chúng ta nên nắm chắc thời cơ đáp ứng không?”

Văn Đan Khê gật đầu: “Chỉ cần nghĩa phụ nói ra thì chúng ta sẽ làm hết sức có thể.”

Đồng tử Trần Tín xoay vòng, cười xảo quyệt: “Hi hi, trước mắt nghĩa phụ thiếu nhất chính là tôn tử, vợ ơi, chúng ta đáp ứng nhanh đi.”

Văn Đan Khê dùng mắt đục hần, hoàn toàn câm nín. Một lát sau cô mới hỏi ngược lại: “Nghĩa phụ chàng nói vậy thật à?”

Trần Tín nói lấy lệ: “Dù ông không nói ra miệng, nhưng ta đoán bảo đảm ông có nghĩ.”

Văn Đan Khê không quan tâm hần nữa, lòng thầm tính toán, thân thể này của cô đã mười tám tuổi, dựa theo cách phân định tuổi tác ở nơi này thì cô đã

thuộc về nhóm phụ nữ đủ tuổi sinh nở. Hơn nữa bây giờ đại loạn chưa tới, nhân lúc thời cuộc tương đối hòa bình tranh thủ sinh một đứa bé, nói nào ngay cũng không sai.

Trần Tín vẫn lải nhải suốt bên tai, Văn Đan Khê đoán chắc là hấn gặp lại người thân xa cách lâu năm nên có hơi bị... tăng động thái quá. Cô không ngắt lời hấn, mà chỉ lắng lắng nghe, chốc chốc lại hỏi vài câu.

“Đan Khê, nằng đừng thấy nghĩa phụ là một người thô kệch mà lầm nhé, thật ra ông rất dễ ý. Ông ân oán phân minh, trọng tình trọng nghĩa. Tương lai chúng ta có con sẽ cho nó theo ông, để ông dạy nó võ nghệ, còn Nhị đệ dạy nó đọc sách.”

Văn Đan Khê không nhịn được hỏi: “Vậy chúng ta làm gì?”

Trần Tín đáp tinh bơ: “Chúng ta sinh tiếp.”

Văn Đan Khê rét run. Xem ra cô phải dành thời gian phở cập kiến thức kế hoạch hóa gia đình cho hấn mới được.

Có điều, cổ đại lại không có khái niệm sinh ít chăm nhiều này, quan niệm của con người cũng không thể một sớm một chiều là thay đổi được. Đột nhiên cô thấy sức khỏe của cơ thể này không được tốt. Mặc dù sau khi cô tiếp nhận nó đã cố gắng bồi dưỡng, nhưng hiệu quả vẫn không quá cao. Hơn nữa vóc người cô mảnh dẻ, xương chậu rất hẹp, đây là chuyện cực kỳ bất lợi đối với sinh nở.

Trần Tín đang hăng hái đặt tên cho đứa con tương lai của mình, chớp mắt cái đã thấy sắc mặt Văn Đan Khê không tốt, vội vàng hỏi: “Nương tử, nằng sao vậy?”

Văn Đan Khê thở ra một hơi dài, thử thăm dò: “Nhị Tín, cơ thể của ta không tốt lắm, nếu sau này không đạt được yêu cầu của chàng thì làm sao đây?”

Trần Tín bỗng nhiên vỗ đùi, kêu lên: “Đúng, thân thể của nằng không tốt lắm, hơn nữa còn quá gầy. Xem ra chúng ta không thể tham lam được, chỉ sinh hai đứa là đủ rồi, một trai một gái là vừa hay.”

Văn Đan Khê thiếu chút nữa đã thốt ra: “Nếu ta chỉ có thể sinh con gái thì làm sao đây?” Nhưng câu này chỉ đảo vòng trong miệng cô rồi lại nuốt về bụng, bây giờ cô chưa có thai, lo lắng cũng quá xa rồi. Giả như có ngày chuyện này thật sự xảy ra, thì cô lại nghĩ cách hóa giải là được rồi.

Trần Tín kể bên lại lầm bầm: “Ông trời thật không biết phân công nhiệm vụ, nam nhân eo to bụng bự, có sức khỏe, đáng lẽ sinh con phải để cho bọn ta làm mới đúng. Lúc sắp sinh, ăn vài bát thịt, rống một tiếng, dựng sức cái, con cũng phải lăn lông lốc ra ngoài.”

Văn Đan Khê vốn đang rối rắm trong lòng, kết quả vừa nghe thấy câu này thì phụt một tiếng bật cười.

Trần Tín liếc nương tử mình với ánh mắt mờ mờ, hấn cứ thắc mắc mãi, có lúc hấn cố ý chọc cho cô cười, nhưng giá nào cô cũng không chịu cười. Nhưng lúc hấn nói chuyện đứng đắn thì lại cười bất thành linh. Hầy, tâm tư nữ nhân đúng là khó đoán.

Trần Tín phồng má, không nhịn được lên tiếng hỏi: “Nương tử, tại sao lúc ta kể chuyện cười thì nằng không cười, còn lúc ta bàn chính sự thì nằng lại cười?”

Văn Đan Khê vron hai tay ra ụp lên má hấn, dùng sức bóp cho hai cái má phồng xẹp lại, đọi hấn chu cái mỏ heo lên thì hôn chụt một cái, cười khanh khách nói: “Nhị Tín, chàng thú vị ghê.”

Trần Tín vẫn khó hiểu ra mặt, hấn hỏi tới: “Nương tử, nằng nói là miệng của ta hôn thú vị sao?”

“Ừ, thú vị.” Văn Đan Khê cười, phun ra một câu.

Trần Tín cười quái dị, tiếp đó nhanh nhẩu ra sức đề cử mấy bộ phận khác: “Nương tử, trên người ta còn nhiều chỗ thú vị lắm. Đặc biệt là củ cải bên dưới càng thú vị hơn. Muốn biến sao thì biến, có thể lớn có thể nhỏ, có thể nóng có thể lạnh, có thể mềm có thể cứng.”

“Chàng...” Văn Đan Khê cười tới nỗi xém nữa cắn luôn lưỡi.

Trần Tín có hơi bất mãn: “Nằng không tin sao? Không phải nằng đã thử qua rồi à? Nằng sờ cái nữa xem.”

Văn Đan Khê cười nắc nẻ, ngã lắn vào ngực hấn, Trần Tín cầm lấy tay cô đưa xuống eo mình, để chứng minh lời mình nói tuyệt đối không sai.

Tay Văn Đan Khê xoa cây củ cải cách một lớp y phục của hấn, vỗ về chơi đùa vị trí nhạy cảm đó một cách hết sức dịu dàng thành thạo. Thân thể Trần Tín chợt run lên, tiếng hít thở dần khàn đục. Văn Đan Khê dán chặt vào cơ thể đang mỗi lúc một nóng của hấn, một tay khác vòng qua hông vuốt nhẹ lên lưng hấn. Ánh mắt Trần Tín ngày càng mê loạn, hấn nuốt nước bọt, hỏi bằng giọng trầm khàn ám muội: “Nương tử, ta không lừa nằng chứ, có phải đùa rất thích không?”

“Ừ—” Văn Đan Khê hết lời chống đỡ. Cô đáp khẽ trong miệng, động tác tay cũng càng lúc càng khiêu khích, thân thể Trần Tín lại run bắn lên vài cái, hấn chỉ cảm thấy cổ họng khô nóng, hô hấp dồn dập, trong cơ thể như dồn nén một ngọn lửa, muốn gấp rút trút hết sự vui sướng ra ngoài.

“Nương tử, còn có thứ càng thú vị hơn, nằng chờ xem” Trần Tín nói xong thì lập tức bế bổng cô lên, bước nhanh tới giường đặt cô xuống chân, sau đó luống cuống tay chân xé nhanh xiêm y trên người.

Hắn còn vừa xé vừa oán giận: “Vẫn là mùa hè tốt, xé nhanh hơn.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80

Edit: Yunchan

Văn Đan Khê nằm trên giường nhìn điệu bộ gấp gáp của hắn mà dịu giọng nhắc nhở: “Nhị Tín —“

Cô còn chưa nói tròn câu, Trần Tín đã vội vàng đáp: “Nương tử, nàng đừng nóng, sắp cời xong rồi.”

Văn Đan Khê nói dối: “Ai nóng hả, ta nói chàng đừng có xé hư quần áo.”

“Ồ ồ, không xé nát.” Trần Tín nói xong câu này thì trần như nhộng nhảy phốc lên giường, trượt vào ổ chăn hết như con cá to. Văn Đan Khê chạm vào thân thể lạnh lẽo của hắn thì bất giác kêu lên một tiếng.

Trần Tín cười hi hi: “Nương tử, ta nóng ngay đây.”

Văn Đan Khê xích lại gần, dùng nhiệt độ của mình sưởi ấm cho hắn. Trần Tín cũng không kiềm nổi nữa, lột từng lớp y phục của cô như lột vỏ ngô, sau đó lật người đè lên cơ thể mềm mại của cô. Văn Đan Khê bị hắn đè cho một phát, thoáng cái ngộp thở, Trần Tín nhận ra cô đang khó chịu thì vội vã trượt xuống, đổi chỗ hai người cho nhau. Hắn còn thì thầm trong miệng: “Nương tử, nàng nằm dưới mất nhiều sức lắm, ta có sức khỏe để ta ở dưới cho.”

Văn Đan Khê xấu hổ ghé vào ngực hắn cắn một phát, làm Trần Tín la lên thất thanh. Văn Đan Khê thừa cơ trượt khỏi người hắn, Trần Tín tưởng là cô cự tuyệt mình nên tự dưng thấy hơi mất mát.

“Đồ khờ, chàng không muốn đổi tư thế khác sao? Thế này thế này... nghiêng người.”

“A ha, ta biết rồi.” Trần Tín lập tức nhào tới.

...

Một đêm ngon giấc. Sáng hôm sau, Trần Tín vẫn bám dính lấy Văn Đan Khê không cho cô xuống giường như mọi khi.

“Nương tử, nằm với ta chút nữa thôi.”

Văn Đan Khê ngo ngoáy trong ngực hắn, cười đáp: “Ta không định ngồi dậy, chỉ nhìn sắc trời thôi.”

Trần Tín thở thè mấy tiếng, rồi lại cọ vài cái lên người cô, nói với vẻ mặt thỏa mãn: “Mùa đông nằm trong chăn ôm vợ, đây rõ ràng là chuyện thú vị nhất trên đời.”

Văn Đan Khê để ý thấy từ sau khi về nhà, thỉnh thoảng hắn sẽ gọi cô là nương tử, bèn chọc chọc lồng ngực hắn hỏi: “Sao tự nhiên chàng lại gọi nương tử thế?”

Trần Tín ngáp một cái: “Ta thấy mấy người đọc sách toàn gọi vậy, ta là người có học vấn nên cũng gọi thôi.”

Văn Đan Khê cố nén cười, gật đầu nói: “Chính xác, chàng coi như là một người có học vấn.”

Vừa nhắc tới chuyện này thì Trần Tín đã tỉnh như sáo, hắn kiêu ngạo ra mặt nói: “Có một lần, mấy người đọc sách đó khoe mấy quyển sách mình đã đọc, lúc đó ta cũng khoe mấy quyển, ai cũng nói chưa đọc qua, còn có người thấy không bằng ta, xấu hổ tới độ mặt đỏ rần.”

Văn Đan Khê bắt đầu thấy điềm không lành.

Cô cắn răng hỏi: “Chàng khoe quyển nào?”

Trần Tín đáp làu làu: “Chỉ thuận miệng kể mấy quyển thôi, như “Động tiên đất lành”, “Dưới hoa mẫu đơn” các thứ.”

Văn Đan Khê bật qua kẽ răng một câu: “Lần sau, chàng đừng kể mấy loại sách này trước mặt người khác được không?”

Trần Tín gật đầu, nói giọng tiếc rẻ: “Được rồi.”

Hai người dính nhau một lúc lâu rồi mới tách xuống giường.

Tới khi Trần Tín đến nơi ở của Trần Quý Hùng, thì ông đã bắt đầu luyện công ở bãi đất trống trước phòng. Trần Tín có hơi ngượng, ngập ngừng nói: “Nghĩa phụ, mấy ngày nay người đi đường mệt nhọc, sao không ngủ nhiều chút đi?”

Trần Quý Hùng mỉm cười: “Người tới tuổi này rồi, ngủ cũng ít đi.”

Nói đoạn ông lại hỏi như vô tình: “Nhóc Tín, múa một bộ quyền con giỏi nhất đi, để ta xem mấy năm nay con tiến bộ bao nhiêu.”

“Dạ.” Trần Tín đáp một tiếng thật kêu rồi lập tức bày thế, hất gơ cánh tay vượn, xoay thắt lưng, hai nắm đấm đầy uy mãnh như hổ. Trần Tín cố ý thể hiện chút bản lĩnh của mình trước mặt sư phụ, rồi dừng lại sau khi đã múa một bộ quyền tay, vừa khéo ở đây có một tảng đá, Trần Tín bèn cất giọng nói: “Sư phụ mời xem!”

Nói rồi siết chặt quyền, ngưng vận chương lực, chợt nghe một tiếng “Rắc” cực lớn, ngay sau đó tảng đá đã nứt thành năm phần. Trần Quý Hùng đi quanh tảng đá hai vòng, cất giọng khen: “Giỏi, nhóc Tín quả nhiên không thụt lùi. Sau này hãy nỗ lực nhiều hơn.”

Trần Tín đứng thẳng dậy đáp: “Dạ, sư phụ.”

Trong khi đó Văn Đan Khê vừa rời giường thì tới viện phía Đông gặp Lý Băng Nhạn và hai đứa trẻ như mọi ngày, hai người vừa nhâm nhi trà nóng vừa tán dóc. Cả hai đang nói chuyện say sưa thì chợt thấy Xuân Thảo chạy vội vào báo: “Phu nhân, Hạ hắc tử mới tới, hần nói Điện Tuệ Anh kia đã lên chạy tới đây.”

Lòng Văn Đan Khê bất giác chùng xuống, cô đoán y như rằng, thế nào người này cũng tới đây mà.

Lý Băng Nhạn không biết nội tình, cô nhìn sắc mặt không tốt của Văn Đan Khê thì lo lắng trong lòng, nhưng vẫn không hỏi gì.

Văn Đan Khê nghĩ ngợi giây lát rồi vẫn ngồi yên tại chỗ, mỉm cười dặn dò Xuân Thảo: “Nếu cô ấy đã tới thì các muội cứ nói là ta đang bận, lát nữa sẽ qua gặp. Cô ấy không quen cuộc sống ở đây nên các muội phải theo sát, đừng để xảy ra chuyện không may.”

Xuân Thảo gật đầu nhận lệnh.

Hai người lại nói chuyện tiếp, Văn Đan Khê uống liền mấy chén trà, ăn vài miếng điểm tâm, chơi với Tuyết Trinh một hồi, sau đó mới chậm rãi dẫn theo Tráng Nha về.

Cô vừa vào phòng khách đã thấy Trần Quý Hùng ngồi trên ghế trầm mặt, quỳ trước mặt ông là một cô nương xinh đẹp, tuổi ước chừng hai bốn hai lăm, cô ta mặc một chiếc áo tơ lụa xanh nhạt cùng chiếc váy xanh đã hơi sẫm, tóc mai hơi rối, lúc này cô ta đang cúi mặt khóc lóc khàn cầu Trần Quý Hùng: “Bá phụ, Tuệ Anh cứ tưởng cả đời này không còn được gặp người nữa. Mỗi lần chất nữ nghĩ tới người là lòng lại đau như xé, vừa lo lắng lại hổ thẹn, con hận mình năm xưa quá ngu ngốc, bị lão Triệu Vạn Lý kia lừa tới nỗi mù mịt đầu óc...”

Trần Quý Hùng nhìn chằm chằm Điện Tuệ Anh đang khóc sụt sùi trên mặt đất với biểu cảm lãnh đạm, khiến người ta không suy được gì. Trần Tín thì hệt như dưới móng mọc đinh, cả người thiếu tự nhiên, cặp mắt xanh biếc ánh lên chút bất an, thấp thòm dò xét mọi nơi.

Điện Tuệ Anh nói xong thì bỏ nhào ra nhất dập đầu: “Bá phụ, hôm nay con mặt dày tới nương nhờ người và Tín đệ, người không vì con cũng được, nhưng chỉ xin người vì cha mẹ đã chết mà thu nhận con, sau này con nhất định sẽ cố hết sức sửa đổi lỗi lầm, một lòng một dạ hầu hạ bá phụ.”

Trần Quý Hùng trầm ngâm một lát, mới chậm rãi nói: “Nhớ năm xưa, cha mẹ con là người rất tốt. Ta cứ nghĩ có cha tài ất có con giỏi, ai ngờ, haizz... Mà thôi, không nhắc lại chuyện quá khứ nữa. Con người không phải thánh hiền, ai mà chưa từng sai lầm. Chỉ cần sau này con thật lòng sửa đổi, ta nhất định sẽ vì cha mẹ đã chết của con mà chăm sóc con chu đáo.”

Điện Tuệ Anh mừng rỡ trong lòng, trên mặt cũng lộ rõ vẻ cảm kích. Trần Quý Hùng giơ tay ra hiệu cho cô ta đứng dậy, ngồi vào bên. Điện Tuệ Anh chuyển hướng sang Trần Tín, cười nói: “Tín đệ, ta nghe người ta nói đệ thành thân rồi, còn nghe nói đệ muội xuất thân dòng dõi thư hương, dịu dàng rộng lượng. Ta thật sự mừng thay cho đệ.”

Trần Tín ừ một tiếng, thái độ hơi mất tự nhiên.

Trần Quý Hùng thu hết sắc mặt của cả hai vào đáy mắt, nhìn Trần Tín nói: “Nhóc Tín, con gọi vợ của con tới đi, để con bé gặp mặt Tuệ Anh.”

Trần Tín vừa định đứng dậy thì chợt nghe tiếng bước chân nhẹ nhàng vọng tới. Văn Đan Khê xuất hiện ở cửa đúng lúc, khẽ mỉm cười nói: “Tuệ Anh tỷ tỷ tới, muội vừa ra ngoài nên ngính tiếp chậm trễ, mong tỷ tỷ đừng trách tội.”

Điện Tuệ Anh vội vàng đứng lên đáp lễ, Văn Đan Khê ngồi xuống bên cạnh Trần Tín, đối đáp đàm câu với cô ta. Điện Tuệ Anh thấy Văn Đan Khê lễ nghi chu đáo, nói năng trôi chảy, tính cách khó dò, khác xa bản tính thẳng đuột của Trần Tín, thì không khỏi sinh lòng cảnh giác. Giá nào cô ta cũng không ngờ Trần Tín sẽ lấy được một thế tử như vậy, song nghĩ lại, hiện nay Trần Tín đã nắm giữ ba châu, nên thầm nhận định rằng Văn Đan Khê chịu gả cho Trần Tín là vì vinh hoa phú quý.

Bốn người theo đuổi tâm tư của mình, ngồi một lúc, Trần Quý Hùng mượn cớ thân thể mệt mỏi, nên đứng lên về Tây viện.

Văn Đan Khê dặn dò bọn Xuân Thảo dọn dẹp một tiểu viện cho Điện Tuệ Anh, còn gọi hai nha hoàn Xuân Liễu Xuân Oanh tới chăm sóc sinh hoạt hàng

ngày cho cô ta.

Trần Tín không ngờ được Điền Tuệ Anh lại tự chạy tới Dịch Châu, nên đầy cả bụng khó chịu. Hắn gọi thân binh Trần Lục từ phái đi chăm sóc Điền Tuệ Anh lên mắng cho một trận té tát.

Trần Lục từ cũng cực kỳ bất đắc dĩ: “Tướng quân, tiểu nhân cũng hết cách rồi, nữ nhân kia, cô ta vừa đòi sống đòi chết vừa đòi thất cổ, nếu có chuyện gì xảy ra thì tiểu nhân biết ăn nói thế nào với tướng quân.”

Trần Tín hừ một tiếng nặng nề.

Trần Lục từ nhìn quanh quất, rồi thấp giọng nói: “Tướng quân, chuyện nữ nhân cứ giao cho nữ nhân xử lý, thuộc hạ cảm thấy để phu nhân ra mặt giải quyết là hay nhất.”

Trần Tín hung hăng trừng hắn một cái: “Nói bậy gì hả, chuyện ta gây ra lại giao cho vợ xử lý! Vậy mà là làm chồng sao?!”

Trần Lục từ cúi gằm đầu, lúng túng không dám ho he gì.

Mấy ngày sau đó tâm trạng Trần Tín cũng chẳng tốt hơn là mấy. Có điều mấy ngày đầu Điền Tuệ Anh cũng khá an phận, hằng ngày tới chỗ của Trần Quý Hùng thăm hỏi vãn an, trò chuyện, chăm sóc Trần lão gia cực kỳ chu đáo. Còn đối với Trần Tín cô ta lại trung ra dáng vẻ tỳ tỳ, hỏi han ân cần, giọng điệu quan tâm. Loại thái độ này, nếu đặt vào mười năm trước thì Trần sẽ rất cảm kích, nhưng bây giờ hắn đã có vợ thương, người khác có quan tâm thì hắn cũng chẳng đếm xia.

Hôm nay, Trần Tín lại đến thăm Trần Quý Hùng như thường lệ. Để tránh tị hiềm, lần nào hắn cũng kéo theo Văn Đan Khê. Nhưng hôm nay Văn Đan Khê bảo mình có việc, nên bảo hắn đi một mình.

Ai ngờ, hôm nay lại đúng lúc Trần Quý Hùng ra ngoài đi dạo, Trần Tín vừa thấy sư phụ không ở đây nên quay đầu muốn đi.

“Tín đệ ——”

Điền Tuệ Anh vội vàng đuổi theo, chắn ngang trước mặt hắn, trong ánh mắt hàm ẩn trách móc ai oán, cặp mày xinh đẹp nhíu lại. Hoàn toàn phơi bày hết bốn chữ đáng yêu diễm đạm.

Song trong lòng Trần Tín lại chẳng có lấy chút rung động nào, nếu vợ của hắn mà trung ra dáng vẻ này, thì lòng hắn đã mềm nhũn ra từ đời nào rồi, còn nữ nhân trước mắt này vừa nhìn qua đã biết là giả vờ.

Hắn chẳng thể làm gì hơn là dừng chân lại, nhẩn nại gọi một tiếng: “Tuệ Anh tỷ tỷ.”

Điền Tuệ Anh nhìn hắn bằng ánh mắt đầy thâm ý, hỏi với giọng hơi tủi thân: “Tín đệ, đệ ghét tỷ tỷ như vậy sao? Nhiều ngày như vậy mà chưa thấy đệ chủ động nói với ta câu nào.”

Trần Tín lắc đầu đáp: “Nay đệ đã là người có gia thất, không thể tùy tiện nói chuyện với nữ nhân khác.”

Điền Tuệ Anh cười khẩy trong lòng, hóa ra nữ nhân họ Văn kia ngoài mặt thì giả vờ rộng lượng, mà bên trong thì cả bụng dấm chua.

Điền Tuệ Anh nhìn Trần Tín bằng ánh mắt thương hại, ân cần nói: “Thì ra là vậy, xem ra là ta hiểu lầm Tín đệ rồi, ta còn tưởng rằng đệ ghét ta nữa chứ.”

Trần Tín vừa thấy cô ta hiểu lầm ý mình thì vội giải thích: “Nương tử của đệ chưa từng nói vậy, chỉ vì đệ thấy bất tiện thôi. Tỷ tỷ cứ ở lại đây, nghĩa phụ không có con cái, tương lai nếu đệ xuất chinh bên ngoài, lão nhân gia cũng không có ai làm bạn, tỷ chỉ cần trông nom người thật tốt, thì đệ và nương tử nhất định sẽ không bạc đãi tỷ.”

Điền Tuệ Anh thâm cười lạnh, đúng là bọn họ đã coi mình như nha hoàn thật rồi. Trong lòng cô ta sóng dâng cuộn cuộn, nhưng nét mặt vẫn chẳng thay đổi gì.

Cô ta thấy Trần Tín xoay người có vẻ muốn đi, lại sợ Trần Quý Hùng trở về thì hai người không có cơ hội gặp mặt riêng, vì vậy suy nghĩ chớp nhoáng, rồi dùng giọng điệu tỷ tỷ ân cần hỏi han: “Tín đệ, không phải tỷ tỷ thích xen vào chuyện người khác. Nhưng tỷ chỉ muốn tốt cho đệ thôi. Nam nhân thương vợ không sai, nhưng đệ không thể để cô ta cười lên đầu đệ được. Bằng không, một tướng quân oai phong như đệ, nếu mang tiếng là sợ vợ, đồn ra ngoài rồi, thì còn ai phục đệ nữa!”

Trần Tín liếc cô ta, thản nhiên nói: “Từ trước đến giờ vợ đệ chưa từng cười lên đầu đệ, nhiều lắm là cười lên bụng thôi.”

Điền Tuệ Anh nghe câu này xong thì không khỏi đỏ mặt, nhất thời chẳng biết nói gì.

Chẳng qua cô ta là một người có ý chí kiên cường, chỉ ngại ngừng một lát đã bình tâm lại, nói tiếp: “Tín đệ, ta để ý nha đầu trong nhà đệ toàn bộ đều rất xấu xí, nghe người ta nói cũng là do đệ muội cổ tình chọn, mục đích là không muốn cho đệ thu phòng. Điểm này cô ta thật quá đáng. Nam nhân nào mà không tam thê tứ thiếp chứ. Quân thúc đệ như thế quá là vô nhân đạo.”

Trong mắt Trần Tín lóe lên tia chán ghét, hắn phát tay nói: “Một vợ đệ đã ngủ đủ rồi, đầu óc bị rán mờ mới đi tìm nữ nhân khác. Hơn nữa trong quân đệ còn nhiều người độc thân, đệ đâu thể chiếm nhiều cái hồ trống không cần tới. Tỷ đừng nói đông về tây nữa. Đệ đoán bước tiếp theo nhất định tỷ muốn

đề cử mình, chuyện này cũng đơn giản thôi, bây giờ đệ sẽ gọi hết mấy tên độc thân trong quân tới, xếp hàng cho tỷ lựa chọn, bảo đảm người nào người này đều long tình hồ mệnh, dư sức cho tỷ thỏa mãn.”

Điền Tuệ Anh vừa nghe thấy lời này thì như bị si nhục thậm tệ, lập tức rung rung nước mắt, cô ta mở to cặp mắt đã ngập hơi nước của mình, nhìn Trần Tín ghen ngào: “Tín đệ, sao đệ có thể nói như vậy? Ở trong lòng đệ tỷ là người như vậy sao? Đệ còn bảo ta chọn binh lính của đệ, lẽ nào trong mắt đệ ta là hạng người ai cũng lấy được sao?”

Trần Tín nhủ thầm, lính của ta có tệ cũng còn tốt hơn Triệu tài chủ mắt nết kia, vậy mà lúc trước người cũng chịu gả đấy. Nhưng hẳn nghĩ đánh người không đánh mặt, nói chuyện không thể vạch điểm yếu, huống hồ đối phương còn là nữ nhân, hẳn cũng không thể quá hà khắc được, cho nên những lời này chỉ đánh vòng trong miệng rồi lại nuốt về bụng.

Sắc mặt Trần Tín càng lúc càng mất kiên nhẫn, nhưng nghĩ tới nghĩa phụ nên hẳn buộc lòng phải dằn con giận xuống: “Đệ cũng có thể hiểu được tỷ, ở một mình quá vô vị, đặc biệt là tới đêm chán đơn gối lạnh, nhất định rất khó chịu.”

Điền Tuệ Anh giá nào cũng không ngờ được Trần Tín lại nói toạc ra như vậy, lòng cô ta lập tức vui vẻ hẳn lên, nghĩ thầm: Xí, còn không mắc câu à! Ta không tin có nam nhân không thích trộm thịt!

Thế là cô ta cúi đầu giả bộ thẹn thùng, nói giọng hờn mát: “Tín đệ à, sao đệ lại hư hỏng như vậy chứ! Đổi cách thăm dò người ta!”

Trần Tín nghe cái giọng ồng ẹo này thì chân mày càng nhíu chặt hơn, sống lưng sồn gai ốc.

Hắn hắng giọng nói: “Nghĩ tới nghĩa phụ, đệ sẽ dạy cho tỷ một cách hay.”

“A?” Điền Tuệ Anh mở to ánh mắt quẩn rù nhìn Trần Tín đưa tình, chăm chú chờ hắn nói tiếp.

Về mặt Trần Tín như thể nhện đau vì mất thứ yêu thích: “Cách này cực kỳ hay, đệ phải dựa vào nó mới vượt qua được mấy ngày khó khăn nhất, nói nào ngay nó cũng rất đơn giản, chỉ cần tỷ mua một con búp bê vải thật to, mặc đồ của tài chủ nhà tỷ vào, rồi ôm ngủ mỗi ngày là được.”

Điền Tuệ Anh như bị sét đánh, trợn mắt há mồm đứng ngây ra như phỗng.

Trần Tín cho là cô ta không hiểu, bèn phát tay nói một cách đầy hào phóng: “Thôi, nể mặt nghĩa phụ, đệ sẽ nói Đan Khê làm cho tỷ một con. Tỷ cầm nó với ngân phiếu đi đi. Đề tỷ đỡ phải nhòm ngó tướng công người khác, nhà ai cũng chỉ có một, làm sao có thời gian bớt ra cho tỷ.”

...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81

Edit: Yunchan

Trần Tín nói xong thì chấp tay sau lưng, sai bước đi mất. Điền Tuệ Anh trố mắt nhìn một lúc lâu mới từ tỉnh táo lại, cô ta tức tới nổi mặt mày đỏ bừng, người run khê, thậm chí Trần Tín là đồ đàn độn, óc heo. Cô ta chạy về phòng như chạy trốn, ngồi ở mép giường, lấy tay nhẹ nhàng vỗ ngực như muốn xuôi khí cho mình.

Chuyện xảy ra ở Tây viện đã có người cấp báo cho Văn Đan Khê từ sớm. Văn Đan Khê nghe mà vừa bực mình vừa buồn cười, cô bực là bực Điền Tuệ Anh, còn cười là cười Trần Tín.

Mấy ngày qua, cô ngoài mặt vô cùng khách sáo, không can thiệp vào hành động của Điền Tuệ Anh, song trên thực tế lại nắm hết nhất cử nhất động của đối phương trong lòng bàn tay. Xuân Liễu Xuân Oanh gọi là hầu hạ nhưng thật ra là phụ trách theo dõi cô ta. Đối với loại nữ nhân này, về thái độ thì có thể phớt lờ, nhưng về hành động thì nhất định phải chú trọng, vì chuyện gì họ cũng làm được, nếu không đề cao cảnh giác, ngộ nhỡ xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì cũng đừng trách sao lòng người hiểm ác.

Văn Đan Khê dựa vào quá khứ và hành vi mấy ngày nay của Điền Tuệ Anh để phân tích nữ nhân này một lần nữa. Tổng kết là: Vong ân phụ nghĩa, không có liêm sỉ, vì giàu sang phú quý mà thứ gì cũng có thể bán đứng. Hơn nữa còn đánh giá bản thân rất cao, cho là xinh đẹp đôi chút thì có thể bách chiến bách thắng, tự cho mình khôn khéo, thật ra cực ngu xuẩn. Khoan đề cập tới chuyện mười năm trước mà chỉ xét ở hiện tại, Trần Tín và Trần Quý Hùng đều là người trọng tình trọng nghĩa, nếu cô ta thật sự chỉ muốn có cuộc sống yên ổn, vì nể mặt cha mẹ cô ta, hai người họ nhất định sẽ đối xử với cô ta không tệ. Hơn nữa tuổi tác của cô ta chưa lớn lắm, đáng đáp cũng rất được, chọn một người đàn ông rồi lấy, sống bình yên qua ngày thì cũng coi như viên mãn.

Vậy mà cô ta cứ khăng khăng vọng tưởng leo lên người Trần Tín. Trần Tín nói giới thiệu binh sĩ Phá Lỗ cho cô ta, thì cô ta lại nghĩ là si nhục mình. Một quả phụ từng làm tiểu thiếp lấy đầu ra khâu khi lớn như vậy chứ?

Ban đầu Văn Đan Khê cũng khá khó hiểu, sau đó từ từ nghiền ngẫm cũng dần hiểu ra. Kiểu người như Điền Tuệ Anh ở hiện đại rất nhiều. Có nhiều người phụ nữ tình nguyện làm bà hai bà ba của kẻ lấm tiền, chứ nhất quyết không làm vợ người nghèo, họ nghĩ rằng lấy người nghèo là mất thể diện, là bôi nhọ danh dự. Nếu bây giờ Trần Tín là một tên nghèo kiết không xu dính túi, thì chắc là tới liếc người ta cũng chẳng buồn liếc đâu.

Về phần xử lý cô ta thế nào? Văn Đan Khê vẫn chưa nghĩ kỹ, một vì lo cô ta là con gái của bằng hữu Trần Quý Hùng, hai vì hiện nay cô ta chỉ dừng lại ở khiêu khích, chưa có hành động nào to tát. Nếu cô xử nhẹ, không đầu không khổ thì cũng không có tác dụng gì. Còn nếu xử nặng thì cũng không hay lắm. Cho nên Văn Đan Khê nhẫn nại chờ đợi, chờ sự ngu xuẩn và tham vọng của cô ta phơi bày ra hết trước mặt mọi người, chờ Trần Quý Hùng thất vọng hoàn toàn với cô ta.

Văn Đan Khê đang mãi nghĩ việc này thì chợt nghe Xuân Oanh báo lại, Trần sư phụ đã về, còn dẫn theo một lão đầu. Văn Đan Khê chỉnh lại quần áo, rồi dẫn người tới Tây viện. Trên đường Xuân Oanh còn nhỏ giọng nói: “Vị ở Tây viện kia già bệnh nằm trong phòng, chắc là không có mặt mũi nào ra khỏi cửa.”

Văn Đan Khê gật đầu, không biết sau khi trải qua chuyện này cô ta có biết thẹn mà lui hay không?

Nhóm Văn Đan Khê vừa đi tới cửa, chợt nghe bên trong vọng ra tràng cười sang sảng.

Sau đó là một giọng nam xa lạ: “Lão ca ca à, chúng ta xa cách cũng gần hai mươi năm rồi nhỉ?”

Trần Quý Hùng cảm khái: “Đúng vậy, khi đó hai ta đều mới có hài tử, bây giờ hài tử đều lớn hết rồi, năm tháng giục người già mà.”

Hai lão đầu lời qua tiếng lại, bùi ngùi nhắc lại chuyện cũ năm xưa, rồi nói tới cảnh ngộ những năm qua.

Trần Quý Hùng vừa nhìn thấy bóng của Văn Đan Khê ngoài cửa thì lớn tiếng cười gọi: “Là Đan Khê sao? Mau vào gặp Đào đại thúc của con chút nào.”

Văn Đan Khê cất bước tiến lên thì lễ. Đào Đại Sơn vừa trông thấy cô thì kinh hãi ra mặt: “Đây không phải là Trần phu nhân sao? Các người là...”

Chuyện là Đào Đại Sơn cũng từng gặp Trần Tín và Văn Đan Khê vài lần, nhưng ông chưa bao giờ nghĩ tới Trần Tín lại có quan hệ với Trần Quý Hùng. Cũng do sát bên tòa viện phía Tây là đường lớn, để cho tiện, bên mé Tây xây một cửa gạch, Trần Quý Hùng cũng ra vào bằng cửa này, chưa kể vừa rồi hai người quá kích động, nên Đào Đại Sơn không chú ý nơi mình vào chính là Trần phủ.

Ông thấy Văn Đan Khê thì lễ với mình, vội vàng đứng lên nói: “Không dám nhận không dám nhận, lão phu không nhận nổi đâu.”

Văn Đan Khê cười thân nhiên: “Ngài là bằng hữu của nghĩa phụ, cũng coi như trưởng bối, nhận lễ của con có gì không phải?”

Đào Đại Sơn cũng là người dễ chịu nên không từ chối nữa, hai người hành lễ xong thì đều ngồi xuống.

Đào Đại Sơn lắc đầu, có chút thương cảm: “Không ngờ lão ca ca lại nhận một nghĩa tử, trước đây khi nhìn thấy Trần tướng quân, ta chỉ cho là trùng họ trùng tên, đâu nghĩ ngài ấy lại có quan hệ với lão ca ca.”

Tiếp đó không đợi Trần Quý Hùng đặt câu hỏi, ông đã kể một hồi chuyện mình và nữ nhi quen biết Trần Tín thế nào, và Đào Quyên Tú gặp phải Thất tử ngoài thành ra sao.

Trần Quý Hùng nghe ông nhắc tới nữ nhi, thì cũng bùi ngùi xúc động: “Nếu trước đây đệ muội không phản đối, thì chúng ta đã thành thông gia rồi.”

Đào Đại Sơn gật gù: “Đúng vậy, đáng tiếc, bây giờ nữ nhi của ta đã qua hai mươi tuổi mà vẫn chưa gả đi được. Cao không thành thấp không xong, sâu chết ta.”

Trong lòng Văn Đan Khê khẽ động, vội vã chen ngang: “Đào thúc, hôm nay nhị lão gặp lại, sao không gọi cả Đào Quyên Tú tới?”

Đào Đại Sơn vui vẻ đồng ý. Văn Đan Khê bèn ngoắc tay bảo Xuân Thảo đi mời Đào Quyên Tú.

Văn Đan Khê đang nghĩ tới chuyện Mật Thạo, mấy ngày trước Tần Nguyên nhận được thư báo rằng, bọn Mật Thạo đã chiếm được Bá Châu. Song Bá Châu dễ công nhưng khó trị, vì bên trong thành thổ phỉ rất nhiều. Cho nên lúc họ đánh chiếm thành, việc phải làm ngay lập tức chính là diệt phỉ. Thành ra phải trì hoãn khá nhiều thời gian, nên đến nay Mật Thạo vẫn chưa về.

Đào gia cách Trần phủ rất gần, chẳng bao lâu Đào Quyên Tú đã tới.

“Cha, sao cha tới đây thế?” Đào Quyên Tú xăm xăm đi vào, lớn giọng hỏi.

Đào Đại Sơn liếc qua Văn Đan Khê điềm đàm đoạn trang bên cạnh, nét mặt có vẻ lúng túng, cười nói: “Quyên Tú, mau tới ra mắt Trần bá phụ của con đi.”

“Hà, dạ.” Đào Quyên Tú đi tới trước mặt Trần Quý Hùng, ôm quyền nói đồng dục: “Trần bá phụ!”

Trần Quý Hùng thoáng sững sờ một chút, rồi cười hiền hòa nói: “Tốt, cô nương lớn lên thật là tráng kiện.”

Đào Đại Sơn cười bối rối, nếu khen con trai trắng kiện thì ai mà không vui, nhưng mà khen con gái thì...

Trần Quý Hùng vội bổ sung một câu: “Đào Đại Sơn lão đệ, thời buổi này cô nương càng khỏe mạnh thì càng tốt mà.”

Đào Đại Sơn cười cười gật đầu chấp nhận. Hai lão nhân trò chuyện tiếp, còn Đào Quyên Tú thì ngồi xuống cạnh Văn Đan Khê, nhắc nhở một hồi mới thấp giọng hỏi: “Tẩu nè, người đó đó, người của bọn tẩu sao không về đủ vậy?”

Văn Đan Khê cười trộm trong lòng, nhưng nét mặt thì vẫn nghiêm chỉnh, đáp: “Bọn lão Ngũ với lão Tứ phải ở lại Bá Châu diệt thổ phi, sẽ về nhanh thôi.”

“À.” Đào Quyên Tú thất vọng thấy rõ.

Giọng hai người vừa lắng, chợt nghe ngoài cửa vang lên tiếng bước chân rầm rập, tiếp đó là cái giọng oang oang của Mật Thạ: “Đại ca, huynh nói với tẩu được không, kêu tẩu hạ lệnh bồi bổ nhiều nhiều cho bọn đệ đi, hơn cả tháng gặm lương khô, miệng cũng sắp khô ra ruồi rồi.”

Văn Đan Khê nghe thấy thì lập tức hớn hờ trong lòng, tên này đúng là linh thật.

Sau đó Trần Tín dẫn theo Mật Thạ sai bước vào, hai người tiến lên bái kiến Trần Quý Hùng và Đào Đại Sơn. Trần Quý Hùng đã nghe kể về mấy người huynh đệ của nghĩa tử, hôm nay trông thấy Mật Thạ, tuy cử chỉ thô lỗ nhưng lòng dạ đơn thuần, mới xuất hiện đã làm người ta thích. Mật Thạ ngồi xuống cạnh Trần Quý Hùng, trả lời câu hỏi của ông với vẻ mặt cung kính. Đào Đại Sơn ở bên im lặng nghe hai người nói chuyện, đôi mắt nhỏ đảo mấy vòng trên người Mật Thạ.

Trần Quý Hùng bên cạnh thấy rõ, bèn cười thâm ý, nói với Trần Tín: “Được rồi, hai lão già chúng ta còn phải làm nhảm chút nữa, các con muốn làm gì thì đi làm đi.”

Mọi người đồng loạt đứng dậy cáo từ, vừa ra cửa Trần Tín đã cấp tốc chen tới trước mặt Văn Đan Khê, nhìn trái ngó phải thấy không có ai, bèn nhỏ giọng hỏi: “Nương tử, lâu như vậy chúng ta không gặp nhau, nàng có nhớ ta không?”

Văn Đan Khê hé miệng cười: “Giờ mới bao lâu đâu.”

Trần Tín cười hi hi, nói: “Nương tử, nàng đi theo ta, ta có chuyện muốn nói với nàng.”

Văn Đan Khê đoán có lẽ hẳn muốn nói chuyện Điền Tuệ Anh, nên gật đầu nói: “Chúng ta vừa đi vừa nói.”

Sau đó Trần Tín nói sơ qua nội dung chính. Nói xong hẳn gãi đầu: “Đề ta sai người tìm một căn nhà ở thành Tây cho cô ta, mấy ngày nữa đề cô ta chuyển đi, đỡ phải về sau cúi đầu ngẩng đầu lại đụng nhau, rất bất tiện.”

Văn Đan Khê gật đầu: “Cứ làm theo ý chàng đi.”

Nếu như lúc đó Điền Tuệ Anh chịu dừng tay, thì cô sẽ nể mặt Trần Quý Hùng mà không tính toán nữa. Nhưng chỉ sợ cô ta không cam lòng thôi.

Hai người vừa về tới phòng, Trần Tín đã nhanh nhẩu ôm cô ngồi lên đùi mình, kêu nương tử nương tử liên tục.

Văn Đan Khê vui trong ngực hắn, nghe hắn gọi thì tự dưng thấy buồn ngủ.

Trần Tín hỏi vợ: “Nương tử, ta bế nàng lên giường ngủ nhé.”

Văn Đan Khê lắc đầu: “Sao mới vừa thức đã ngủ tiếp được, sắp phải ăn cơm rồi.”

Trần Tín sợ cô cảm lạnh, đang định đưa tay kéo chăn thì chợt nghe thấy tiếng mở cửa.

“Ai?” Trần Tín lười biếng hỏi.

“Hi hi, đại ca là đệ.”

Con buồn ngủ của Văn Đan Khê thoát cái bị dọa bay hơn nửa. Sao cô có cảm giác trong giọng Mật Thạ có vẻ thẹn thùng nhỉ.

Trần Tín mở rộng cửa đón hắn vào, Mật Thạ nhìn Văn Đan Khê rồi kêu tẩu một tiếng. Sau đó im thin thít, chỉ nhìn hai người cười ngây ngô.

Văn Đan Khê chớp mắt hỏi: “Lão Ngũ, có phải chúng ta sắp được ăn cưới không?”

Mật Thạ ho húng hắng, đáp với giọng hơi ngượng: “Đúng là có chuyện đó, lão nhân gia đề nghị, đệ cũng không tiện từ chối, chẳng qua, đệ còn muốn xin ý kiến của đại ca đại tẩu.”

Trần Tín suy nghĩ một lát, giả bộ thâm trầm, rồi gật đầu: “Với ánh mắt của một người từng trải ta đây, ta thấy cô nương này tạm được.”

Mật Thạ cười ha ha: “Đệ cũng thấy được.”

Tiếp đó hai người cùng nhìn về phía Văn Đan Khê, Văn Đan Khê cười tủm tỉm nói: “Hai người rất xứng đôi.”

Ba người đang nói chuyện sôi nổi trong phòng thì Mặt Thạo như cảm thấy gì đó, lập tức kéo bật cửa ra. Hạ hắc tử đang dán tai vào cửa nghe lén chợt kêu ối một tiếng, loạng choạng vài cái mới đứng vững lại được.

Mặt Thạo tròn tròn hai mắt: “Hạ hạ, ngươi có ý gì hả?”

Hạ hắc tử cười tươi rói: “Lão Ngũ à, không phải quen rồi sao, sau này ngươi nghe lén lại ta trù.”

Mặt Thạo hừ mũi một cái, liếc xà nhà.

Hạ hắc tử mặt đầy xấp tới, huých huých Mặt Thạo: “Nè, lão Ngũ, ngươi không chê bề ngoài của Đào Quyên Tú thật à?”

Mặt Thạo sờ sờ vết sẹo của mình, lăm bằm trong miệng: “Nàng ấy không đẹp, nhưng tướng mạo của ta cũng không tuấn tú, cái này gọi là nòi nào úp vung nấy, không ai chê ai. Lấy vợ nhất định phải tìm người tốt tính, đầu óc ngay thẳng, còn mấy loại xiên xẹo hiểm độc, dù có đẹp ta cũng không thêm. Các người cứ ngấm lại đi, bao nhiêu huynh đệ ruột thịt vì chị em dâu bắt hòa mà trở mặt thành thù, huống chi chúng ta là anh em kết nghĩa? Cho nên, không chỉ đệ, sau này còn có lão Ngũ lão Tứ, muốn tìm vợ thì cũng phải để mọi người tán thành mới được.”

Văn Đan Khê không khỏi có cái nhìn khác về Mặt Thạo, người đàn ông này nhìn qua thì thô lỗ, suy nghĩ đơn giản, nhưng không ngờ nhìn nhận vấn đề lại thấu đáo như vậy.

Trần Tín nghe xong thì cười tán đồng, vỗ vỗ vai Mặt Thạo nói: “Đầu óc của lão Ngũ mở mang rồi.” Đoạn hần lại bồi thêm một câu: “Xem ra, ta dần dần quá tốt. Đệ xem ta tìm được tâu của đệ, vợ của các đệ nổi đuôi mà tới. Ta còn cho các đệ thấy cảnh đời, biết dạng nữ nhân nào là tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82

Edit: Yunchan

Mặt Thạo và Hạ hắc tử len lén liếc nhau, rồi nhếch miệng cười. Văn Đan Khê cũng thấy hơi ngượng, cô kéo kéo áo Trần Tín nói: “Chàng thôi đi, may mà huynh đệ nhà mình nghe, nếu là người ngoài thì đã cười tới rụng răng.”

Hạ hắc tử vội vuốt mông ngựa: “Không không, thuộc hạ thấy Tướng quân nói rất đúng.”

Mặt Thạo cũng phải bặm bụng gật đầu hòa theo.

Trần Tín cười tới nổi mắt mày cong cong, vỗ vỗ vai cả hai lần nữa, nói: “Hai người đúng là thành thật. Đi, hôm nay chúng ta phải uống một bữa no say.”

“Phải phải.”

Ba người cười cười nói nói, đi về phía Tây viện.

Văn Đan Khê dặn đầu bếp chuẩn bị cho họ tiệc rượu. Do lần trước Trần Quý Hùng nhắc nhở, nên trên dưới Trần phủ đã tiết kiệm đi rất nhiều. Bữa tiệc lần này, tiền dầu mỡ và nguyên vật liệu mà Văn Đan Khê đặt mua cũng giảm đi đáng kể, rượu cũng cung cấp có hạn.

Văn Đan Khê dẫn Xuân Thảo và Tráng Nha dạo một vòng trong bếp, kết quả vừa ngửi thấy mùi thịt thì dạ dày bỗng quặn lên, còn nôn mửa mất một lúc lâu. Văn Đan Khê cả kinh, thử kiểm tra mạch đập, hơi không chắc chắn. Cô trấn tĩnh lại, rồi sai người mời Quách đại phu của y quán tới.

Quách đại phu là đại phu mới tuyển vào y quán Văn thị, ông vừa có y thuật cao thâm vừa có ý đức cao quý, do đắc tội với cường hào bản xứ nên bị ép phải rời khỏi quê hương, vừa hay tới Dịch Châu thì được y quán Văn thị thuê. Sau khi Quách đại phu ổn định tại vùng này thì dần gia quyến tới, còn tiện đường mang đến mười mấy đồ đệ. Dưới sự quản lý của ông nên hiện giờ y quán Văn thị đã dần có danh tiếng.

Quách đại phu đeo hòm thuốc đi theo Xuân Thảo vào phòng khách, Văn Đan Khê cười chào hỏi ông, hai người hàn huyên vài câu, rồi Quách đại phu bắt đầu xem mạch cho cô, còn hỏi triệu chứng của cô mấy ngày nay. Lát sau, Quách đại phu bèn vuốt chòm râu hoa râm, cười vang: “Phu nhân có hi rồi.”

Văn Đan Khê đã chuẩn bị sẵn tâm lý, hỏi: “Bao lâu rồi?”

Quách đại phu đáp: “Mới hơn một tháng, mạch tượng rất yếu, chẳng qua lão phu vẫn có thể nhìn ra được.”

Văn Đan Khê gật đầu, tuy cô cũng là thầy thuốc, nhưng Quách đại phu vẫn đầy trách nhiệm, dặn dò vài hạng mục cần chú ý. Quách đại phu đang chuẩn bị cáo từ thì đúng lúc Trần Tín đi vào. Hắn thấy đại phu tới thì cho rằng Văn Đan Khê ngã bệnh, nhất thời khăn trương ra mặt.

Xuân Thảo vội vàng nhỏ giọng báo cho hần biết phu nhân có tin vui. Trần Tín lập tức chuyển buồn thành vui, chạy nhanh tới trước mặt Văn Đan Khê hỏi lia hỏi lịa, nếu không có người ngoài ở đây, thì chắc là đã phấn khích tới mức nhảy cẫng lên mười mét rồi.

Quách đại phu ngồi nán lại một lát, mới đứng dậy cáo từ lần nữa. Trần Tín ngồi sát bên Văn Đan Khê, toét miệng cười ngốc. Mãi tới khi Quách đại phu đi thật xa rồi, hần mới sực nhớ ra mình có việc muốn hỏi ông, lập tức bật dậy vọt lên, đuổi theo như thỏ. Làm bọn Xuân Thảo nhìn không được phải che miệng cười.

Một lát sau, chỉ thấy Trần Tín cầm một tờ giấy, vừa đi vừa nhìn, còn lẩm nhẩm trong miệng. Tới khi vào phòng, hần nhét ngay tờ giấy vào lòng rồi cười hi hi sán tới: “Nương tử ——“

Bọn Xuân Thảo tự giác lui xuống. Trần Tín thấy trong đại sảnh chỉ còn hai người, bèn ôm lấy cổ Văn Đan Khê, làm cô la lên thất kinh: “Chàng đừng xoay!”

Trần Tín bắt mặn lâu bầu: “Nàng cho là ta ngốc thật à, ta sắp làm cha sao không biết mấy chuyện này chứ?”

“Khụ khụ.” Văn Đan Khê lặng thinh, đập hần một cái.

Hần ôm cô như đang ôm món đồ sứ dễ vỡ, chậm rãi đi tới đi lui trong phòng. Nhưng có vẻ làm vậy còn chưa đủ để bày tỏ hết vui sướng trong lòng, thành ra hần lại gào thêm mấy tiếng: “Ta làm cha rồi, Á Á —— Á ——“

Hần đang gào khoái chí, đúng lúc Hạ hắc tử với Mật Thạ tới gọi hần tới Tây viện ăn tiệc, vừa chạm chân tới cửa đã nghe thấy tiếng sói tru, Mật Thạ bèn lớn tiếng hỏi Xuân Thảo: “Xuân Thảo nè, tàu nuôi chó sẵn lúc nào thế?”

Xuân Thảo muốn cười lại không dám cười, mặt ghen tới nổi đỏ bừng.

Hạ hắc tử lại bồi thêm: “Đi, vào coi thử, không biết là đực hay cái, ta cũng muốn nuôi một con.”

Giọng cả hai không nhỏ chút nào, làm Văn Đan Khê và Trần Tín bên trong nghe rõ mồn một, Văn Đan Khê cười tới nổi ụp mặt xuống bàn, Trần Tín thì tức tới nổi tái xanh mặt.

Hai người đi vào phòng khách, nhìn dáo dác xung quanh nhưng không thấy cái lông chó nào, ngó thấy cái mặt xanh đen của Trần Tín, cả hai thoát cái sợ sùng sùng.

Hạ hắc tử toét miệng cười: “Thuộc hạ vừa thấy đại phu tới phủ, Tướng quân khó chịu sao?”

Trần Tín hừ mũi, nặn ra một câu: “Tàu người có tin vui.”

“A ha.” Hai người nghe vậy thì vui mừng hết sức. Lúc này Hạ hắc tử đã biết tiếng sói tru đó phát ra từ đâu, hần nhớ mang máng từng nghe thấy tiếng tru này ở núi Nhạn Minh. Thường thì khi người nào đó vui về tột độ mới tru được như vậy, hình như lần trước là do phu nhân chịu lên núi.

Hần lật đật nhận lỗi: “Tướng quân ngài đừng chấp nhặt với thuộc hạ mà, cũng tại đầu óc thuộc hạ không xài tốt.”

Mật Thạ cũng tiếp lời: “Chính thế, đại ca, hôm nay là song hỷ lâm môn, huynh đừng căng mà.”

Trần Tín vung tay lên, hào phóng nói: “Ta đã làm cha rồi, sao có thể chấp nhặt với mấy tiểu tử hôi sữa các người.”

“Phụt.”

Lúc này Văn Đan Khê cũng cười đủ rồi, bèn đi tới nói: “Com nước đã chuẩn bị xong, các người nhanh tới Tây viện đi, đừng để nghĩa phụ đợi sốt ruột.”

Trần Tín kéo ống tay áo của cô: “Nương tử, chúng ta đi thôi.”

Văn Đan Khê lắc đầu, cô vừa ngửi thấy mùi thịt đã muốn nôn rồi, nếu cứ “ạ ạ” trong tiệc rượu thì người khác còn ăn thế nào được.

Thế là cô cười ôn hòa nói: “Giờ ta chưa đói bụng, lại không thể ngửi mùi rượu, các người cứ đi đi, thay ta nói một tiếng với nghĩa phụ là được rồi.”

Trần Tín gãi đầu khổ sở, hần không nỡ để cô ở nhà một mình, mà không đi thì chẳng biết nói sao. Thật là khó xử.

Hạ hắc tử giải vây: “Tướng quân ngài nên đi đi, com nước xong rồi về lại, Đào sư phụ cũng không phải người ngoài, lúc đó để chúng thuộc hạ tiếp rượu là được rồi.”

Trần Tín nghĩ ngợi một chút thì cùng đành phải thế.

Lúc gần đi hần còn dặn dò nha hoàn một lượt. Cuối cùng còn móc tờ giấy trong lòng ra đưa cho Xuân Thảo: “Người chép ra mười bản, mỗi người một tờ, tranh thủ học thuộc, tới lúc đó ta sẽ tới kiểm tra các người.”

Xuân Thảo dẫn con kinh ngạc xuống, không thể làm gì hơn là nhận lệnh.

Trần Tín lại dùng đũa với Văn Đan Khê một hồi, cuối cùng mới rề rề tới Tây viện. Mặt Thạo là người nóng tính, hấn ở bên nhìn mà bốc hỏa, nhưng lại không dám nói gì.

Bọn Trần Tín vừa đi, Xuân Thảo đã bước nhanh lên hỏi: “Phu nhân muốn ăn gì, để muội sai người chuẩn bị.”

Văn Đan Khê ngáp một cái, lười biếng nói: “Ta ăn gì cũng không vô, để ta ngủ tý nữa đi, khi nào tỉnh lại muội bảo đầu bếp làm một bát mỳ cho ta là được rồi.”

Xuân Thảo đáp lời, dịu cô nằm lên giường.

Trần Tín vừa tới Tây viện bèn kể lại đại khái tình hình của Văn Đan Khê, tất nhiên mọi người vừa nghe đã chúc mừng liên thanh. Đặc biệt là Trần Quý Hùng càng kích động hơn. Đào Đại Sơn thấy Trần Quý Hùng như vậy thì cũng không cam lòng yếu thế: “Ta quyết định, ngày thành hôn của hai đứa phải làm sớm, ta đợi bằng cháu ngoại lâu lắm rồi. Tới lúc đó huynh bế một đứa, ta bế một đứa, coi nhà ai mạnh hơn.”

Trần Quý Hùng chẳng khiếm tốn tí nào: “Bảo đảm là nhà ta mạnh hơn, nhóc Tín của chúng ta từ nhỏ đã cực khỏe. Mười tuổi đã đánh thắng được đứa mười lăm mười sáu.”

Đào Đại Sơn cứng cổ giành nói: “Khuê nữ của ta còn khỏe hơn nhé, tám tuổi đã đập cho một toán tiểu tử khốc tu tu.”

Hai ông lão ngơ ngác một câu ta một câu hệt như trẻ con, chẳng ai chịu nhường ai, làm mọi người không khỏi đỡ trán.

Tần Nguyên cười híp mắt rót đầy rượu cho cả hai, nhân đó khuyên: “Hai vị lão bá, không cần sốt ruột nhất thời, đợi sau khi hài tử ra đời, để chúng so tài một trận không phải được rồi ư.”

“Ha ha, được được.”

Mọi người hào hứng tung búng, vừa uống rượu vừa ba hoa đủ chuyện, chỉ có Trần Tín là như dưới mộng có cò, nhấp nhồm không yên, xoay tới xoay lui. Trần Quý Hùng híp nửa mắt, thông thả nói: “Nhóc Tín à, đi xem vợ con đi.”

Trần Tín y như được đại xá, lập tức cung kính khom lưng với hai người, rồi đứng lên chạy vụt đi.

Hạ hắc tử chột Mặt Thạo, giọng nghị luận: “Người nhìn cái dáng quỳnh quáng của ngài ấy kia, sau này nếu ta có làm cha, thì cũng tuyệt đối không giống như ngài ấy.”

Mặt Thạo liếc trắng mắt, vạch mặt không chút nề tình: “Vợ của người chưa biết ở phương trời nào, còn muốn làm cha. Nghĩ quá xa.”

Hạ hắc tử bị nghẹn tới cảm nín, chỉ còn biết hừ hừ.

Trần Tín băng thật nhanh qua sân, sau khi vào phòng khách thì bước chân vô thức nhẹ lại.

Xuân Thảo và Xuân Oanh trông chừng ngoài phòng, vừa thấy Trần Tín về thì vội vàng đứng dậy.

Trần Tín nhẹ giọng hỏi: “Phu nhân sao rồi? Ăn chưa?”

Hai người báo lại tình hình. Trần Tín nhăn mặt cau mày, chần chừ ở ngoài cửa một hồi, cuối cùng quyết định vào bếp làm cơm. Vì hấn đã tới một lần, nên người bên trong cũng không sửng sờ như lúc đầu nữa.

“Ta muốn cán mỳ.” Trần Tín vừa vào bếp bèn xắn ngay tay áo nói.

Tiểu hỏa kế cũng là người lanh lợi, vội phụ họa: “Tướng quân, mỳ ngài cán ra nhất định phu nhân có thể ăn thêm hai chén.”

Trần Tín ngẩng đầu phồng mũi: “Tất nhiên.”

Trần Tín hí hục cán bột mỳ, Lý thẩm ở bên giám sát: “Mỏng thêm tý nữa, phu nhân muốn ăn mỏng.”

Rốt cuộc khi đạt tới mức Lý thẩm yêu cầu, Trần Tín cũng mệt tới nổi đầu đầm mồ hôi.

Lúc này trong căn phòng phía Bắc ở Tây viện.

Xuân Liễu và Tráng Nha đang vừa làm việc vừa trò chuyện.

Tráng Nha hỏi Xuân Liễu: “Nè, phu nhân mang thai rồi cô biết chưa?”

Xuân Liễu cười khúc khích: “Sao lại không? Tướng quân còn hận không thể báo cho cả thiên hạ biết nữa là.”

Hai người cười rộ lên.

Xuân Liễu lại thần bí hỏi: “Cô đoán coi bây giờ Tướng quân đang làm gì?”

Tráng Nha lắc đầu.

Xuân Liễu làm điệu bộ cán bột. Tráng Nha sững sốt, nói với giọng hâm mộ: “Tướng quân thật tốt với phu nhân. Ta lớn tới ngần này mà chưa gặp được nam nhân nào tốt như vậy.”

Xuân Liễu cũng than thở: “Đúng đúng, nếu sau này có nam nhân nào có thể đối xử với ta bằng một phần trăm của Tướng quân đối với phu nhân, thì dù chàng có nghèo ta cũng tình nguyện lấy.”

Hai người rì rầm không ngừng, còn Điền Tuệ Anh đang ngồi buồn bực trong phòng thì tức tới độ nghiêng răng nghiêng lợi. Không ngờ á kia lại mang thai nhanh như vậy. Á Văn Đan Khê đó có gì tốt đẹp mà ra về chứ, chẳng phải cũng lấy nam nhân mà mình không thêm sao?

Cô càng nghĩ càng thấy hối hận, tên nam nhân kia suýt nữa đã là của cô rồi, suýt nữa thì cô đã là nữ chủ nhân của nơi này rồi. Á kia ngồi trên cao sai khiến nô tỳ, được Trần Tín che chở đủ kiểu. Mà cô thì hết như chó nhà có tang, không nơi nào để đi. Mới vừa rồi thôi, Trần Tín đã phái Triệu Lục từ tới thông báo với cô, nói hai ngày nữa sẽ dời tới thành Bắc, mà Trần Quý Hùng thì chẳng nói chẳng rằng. Cô càng nghĩ càng giận, càng nghĩ càng hận. Đột nhiên, trong đầu lóe sáng:

Văn Đan Khê mang thai, nhất định không thể ở chung phòng với Trần Tín, mà bên cạnh Trần Tín lại không có nữ nhân khác. Cô không tin Trần Tín dồi dào tình lực có thể nhịn được! Ngẫm lại cái tên đã chết nhà cô đã làm ông nội người ta rồi mà xa nữ nhân vẫn không sống nổi đấy thôi. Nhất thời, cô cảm thấy cuộc đời u ám của mình lại lóe lên hy vọng. Lúc này đây cô nhất định phải nắm chắc cơ hội này.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Vê Thời Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83

Edit: Yunchan

Trần Tín bụng mỳ rón rén vào phòng, đúng lúc Văn Đan Khê cũng vừa thức.

Cô nhìn thấy Trần Tín thì sững sốt: “Sao chàng về nhanh vậy?”

Trần Tín cười hi hi: “Nghĩa phụ bảo ta về.”

Văn Đan Khê vén chăn xuống giường, Trần Tín nhanh chóng đặt bát xuống, bước lên phủ thêm áo cho cô, rồi chạy lại phía chậu thang bỏ thêm ít than vào, tiếp đó vòng lại kéo ghế ngồi xuống bên cạnh, đưa cái thìa qua đút từng miếng cho cô. Văn Đan Khê miễn cưỡng ăn cho hết bát mỳ mòng, tinh thần vẫn không tốt lắm. Trần Tín kéo cô vào lòng, thì thầm an ủi một lúc lâu.

Văn Đan Khê vội trấn an hấn: “Chàng đừng lo lắng, nữ nhân mang thai đều vậy hết, qua mấy ngày là khỏe lên thôi.”

Trần Tín hôn nhẹ vào trán cô, nói: “Sau này ta sẽ ở bên nàng mỗi ngày.”

Văn Đan Khê gật đầu cười, Trần Tín lại bỏ thêm một câu: “Ban đêm cũng ở cạnh nàng. Nàng yên tâm, ta sẽ không động vào nàng đâu.”

Văn Đan Khê giật thót trong lòng, nhất thời nghĩ tới một vấn đề thực tế. Cô hỏi dò: “Nhị Tín, một năm này chàng có nhịn được không?”

Trần Tín thấy cô không tin mình thì hơi nóng nảy, hấn vỗ ngực thùm thụp đảm bảo: “Nàng không tin ta sao? Ta nhịn hơn hai mươi năm, chẳng lẽ có một năm mà không nhịn nổi à? Nàng cho ta ôm hải tử, ta lại ra ngoài tìm nữ nhân, vậy ta còn là người sao?”

Văn Đan Khê nghe lời này xong thì ngực bỗng nóng lên, tinh thần cũng tốt hơn nhiều. Cô thì thào: “Nhị Tín, ta tin chàng. Chẳng qua là ta đã gặp quá nhiều nam nhân không phải người, bọn họ đều... không quản được cây củ của mình, xong xuôi rồi còn kiếm cớ biện minh, nam nhân đều như thế, cho nên ta mới không nín nổi lo lắng.”

Trần Tín gật đầu, nói trịnh trọng: “Ta cũng có thể hiểu, khẳng định trước đây nàng chưa từng gặp nam nhân nào được như ta, mấy người bọn ta đều là nam tử hán đường đường, nói được thì nhất định làm được. Bọn ta tuy thô lỗ nhưng đều hiểu đạo lý đối nhân xử thế cơ bản. Mấy tên nam nhân không quản được cây củ của mình, không phải vì họ không quản được, mà là không muốn quản. Cây củ của họ tự mình đào hố, chẳng phải đều nghe chủ chỉ huy sao? Tự biến mình thành súc sinh thì thôi, còn làm xấu mặt tất cả nam nhân, chả ra cái thá gì, ta mà gặp loại như thế thì phải cắt phăng mầm mống tai họa của bọn chúng!”

Văn Đan Khê vội cười xoa dịu hấn.

Hai người nói chuyện một lúc thì Tần Nguyên lại phái một tiểu binh tới, nhấn là muốn tìm hấn để bàn chuyện. Trần Tín không khỏi chán nản, Văn Đan

Khê bèn đỡ: “Đi đi, nhất định đệ ấy tìm chàng bàn đại sự, ta ở nhà chờ chàng.”

Trần Tín đành phải lưu luyến ra khỏi cửa đi gặp Tàn Nguyên.

Tàn Nguyên đang nhàn nhã uống trà đọc công văn, vừa thấy Trần Tín tới thì lập tức cười vui vẻ hỏi: “Thân thể của tẩu thế nào? Muốn ăn gì, cứ nói cho đệ biết, đệ phải người đi mua.”

Trần Tín nghe y quan tâm vợ mình như vậy thì tâm trạng cũng tốt hơn nhiều, gật gật đầu nói: “Vẫn tốt, có điều không muốn ăn cơm lắm, còn hay nôn.”

Tàn Nguyên nói: “Không sao đâu, nữ nhân mang thai đều thế cả.”

Trần Tín thấy y cao hứng thì không nịn được: “Nhị đệ, ta thấy đệ cũng nên tìm một người vợ nhanh lên đi, tới lúc đó đệ tự mình làm cha sẽ biết tốt bao nhiêu.”

Mặt Tàn Nguyên lộ vẻ xấu hổ, y lập tức chuyển đề tài: “Chúng ta còn phải bàn công sự.” Nói đoạn y đứng dậy, chắp tay sau lưng, đi thoang thả trong phòng rồi chậm rãi nói: “Đại ca, mấy ngày nay đệ đã suy nghĩ rất nhiều, đệ thấy trong quân chúng ta tướng lĩnh có khả năng tự cán đáng quá ít, mà người bày mưu tính kế cũng ít, trước mắt chúng ta chỉ có ba châu, dựa vào sức của huynh đệ chúng ta còn có thể cố gắng chống đỡ, nếu sau này địa bàn rộng ra thì phải làm sao?”

Trần Tín gật đầu: “Nhị đệ, đệ nói đúng.”

Tàn Nguyên nói tiếp: “Đại ca, sau này đánh trận đại ca không nên xông lên đầu nữa, tốt nhất là nhường cơ hội cho những người khác, nhân dịp khảo sát thử xem ai có tài thông soái.”

Trần Tín cau mày, lúc giao chiến không xông lên đầu, lẽ nào bắt hán học mấy tên quan gia co đầu rút cổ, đứng ngoài nhìn người khác đánh sao?

Tàn Nguyên cười cười: “Chỉ có vậy thì về sau đại ca mới không cần phải hờ ra là phải xuất chinh, vừa hay có thể ở bên cạnh tẩu tử với chất tử nhiều hơn.” Khi nói tới đứa cháu trai chưa ra đời, nụ cười trên mặt Tàn Nguyên càng sáng lạn.

Đôi mày đang nhíu chặt của Trần Tín bất giác giãn ra, trước đây hán rất thích đánh trận, rảnh rồi mấy ngày đã thấy xương khớp ngứa ngáy, nhưng bây giờ thì hán lại hận không thể ở bên cạnh vợ mỗi ngày.

Bởi Tàn Nguyên có gửi gắm khác, nên cũng không để bụng bộ dạng này của Trần Tín.

Hai người thương lượng một chút về chuyện luyện binh và chinh đồn quân vụ.

Trần Tín được Văn Đan Khê nhắc nhở, bèn tận dụng thời cơ triệt để, hỏi: “Nhị đệ, rốt cuộc đệ thích kiểu nữ nhân nào, ta bảo tẩu đệ tìm một người cho đệ. Đệ xem ngay cả lão Ngũ cũng tìm được vợ, đệ cũng không thể rút lại đằng sau.”

Tàn Nguyên cười chứ không đáp, vẻ mặt thần bí khó lường. Trần Tín bĩu môi: “Ta không chịu nổi nhất chính là người đọc sách mấy đệ, dây dưa lằng nhằng, nghĩ tới nghĩ lui.”

Nói rồi hán phát tay về mặt kiên nhẫn: “Ta không lòi thôi với đệ nữa, hỏi thẳng luôn đây, tẩu của đệ muốn tác hợp đệ với Lý Băng Nhạn, đệ thấy thế nào? Cho ta một lời chắc chắn, nếu đệ không cam tâm tình nguyện, thì ta sẽ đi hỏi nàng có muốn đổi qua lão Tam với lão Tứ hay không?”

Mặt Tàn Nguyên kè lên, cười như không cười, y không trả lời trực tiếp câu hỏi của Trần Tín, mà chỉ đáp với vẻ mặt hơi âm thầm: “Chuyện này đệ sẽ đích thân lo liệu, huynh không cần quan tâm nhiều. Tranh thủ thời gian quan tâm tới sức khỏe của tẩu đi.”

Trần Tín đập bàn đánh bốp, bức bối nói: “Được rồi, ta mặc kệ đệ.” Đoạn hán sực nhớ ra mình có một vấn đề muốn hỏi từ lâu, bèn nói tiếp: “À, nhị đệ, đệ đọc sách nhiều, ta hỏi đệ, có phải loại sách nào cũng có không?”

Tàn Nguyên tưởng là hán muốn hỏi các loại binh thư, nên vội vã đáp: “Tất nhiên, trong sách thứ gì cũng có, từ thi thư lễ nhạc, hành quân đánh trận, tới trị quốc an bang, huynh muốn đọc gì đều tìm được trong sách cả.”

Trần Tín cười gượng, hỏi với vẻ hơi mất tự nhiên: “... có sách về nữ nhân mang thai không?”

Tàn Nguyên: “...”

Trần Tín nhìn bộ dạng này của y thì biết chắc là không có, lập tức giở ra cái vẻ chỉ hận rèn sắt không thành thép: “Mấy tên đọc sách như các đệ toàn viết mấy thứ vô dụng. Loại sách về nữ nhân mang thai sinh con này chẳng lẽ không nên có sao? Sách này mà viết ra thì đảm bảo cực nhiều người đọc, còn mấy tập thơ văn khóc giở than mưa gì đó, chỉ để cho người ta đẩy hũ dưa muối.”

Tàn Nguyên thật sự cạn lời.

Trần Tín khoát tay: “Thôi thôi, sau này ra rãnh sẽ viết một quyển, ta biết một nghìn chữ cũng đủ xài rồi.”

Tàn Nguyên cố nén cười, chắp tay nghiêm trang nói: “Tiểu đệ sẽ chờ tin lành, mong đại ca sớm ngày hoàn thành đại tác phẩm.”

Trần Tín vừa bước ra ngoài vừa đáp: “Đùng nóng, còn sớm mà.”

Sau khi Trần Tín về nhà cũng tiện thể bày tỏ nguyện vọng tự viết sách của mình với Văn Đan Khê, Văn Đan Khê sững sờ hết một lúc lâu mới vừa cười vừa nói: “Được, Nhị Tín, chẳng viết đi, ta đảm bảo sách của chàng thế nào cũng như đuôi bò cạp — độc nhất.”

Trần Tín cười phá lên, hần càng nhìn càng thấy vợ mình tốt ơi là tốt, chuyện gì cũng ủng hộ mình.

Mấy ngày này Văn Đan Khê lại như chịu tội, ban ngày nôn nghén, tinh thần uể oải, tối tối còn hay đi tiểu đêm liên tục, có lúc chân còn rút gân. Đại phu nhìn mà cũng bó tay hết cách, làm Trần Tín nóng ruột nóng gan tới độ sụt mất mấy cân thịt.

“Không sao đâu mà, ba tháng đầu nghén dữ nhất, qua khoảng thời gian này thì ổn rồi.” Văn Đan Khê trấn an Trần Tín, còn duỗi tay xoa xoa gương mặt có phần tiêu tụy của hần.

Trần Tín lắc đầu: “Tỷ khổ của ta có đáng là gì đâu, khó chịu nhất là nàng mới đúng.”

Hai người cứ vượt qua mỗi ngày đau khổ mà lại hạnh phúc như vậy, nháy mắt đã được nửa tháng. Ngày thành thân của Mật Thạo và Đào Quyên Tú đã gần kề, do hai bên đều đã quá lứa, đôi bên cũng đều là võ tướng, nên lễ nghi phiền phức đều được lược bớt, hai bên trao đổi thư thành hôn xong thì mở đại yến đãi tân khách ngay tại Phiêu Hương lâu. Văn Đan Khê làm trưởng tẩu tất nhiên phải có mặt, chẳng qua cô thật tình không ngửi được mùi rượu nồng nặc, nên chỉ ngồi một lát rồi dẫn người trở về. Bọn Trần Tín và Tàn Nguyên thì ở lại tiếp khách, Hồng đại hồ tử và Quách Đại Giang một người ở Tàn Châu một ở Bá Châu, không tài nào về kịp được, thế nên đã gửi một phần đại lễ về trước.

Mật Thạo mặc hi phục đỏ tươi, đi qua đi lại trong đám đông như con thoi, mặt tỏa hồng quang lớn tiếng mời rượu: “Các huynh đệ, uống thật đã vào cho ta, ăn thả cửa vào nào!”

“Ha ha!” Máy hán tử này đều là người thô kệch, rượu mời vừa lên thì cũng chẳng phân biệt trên dưới gì, tất cả nhào hết lên mời rượu Mật Thạo như ong vỡ tổ.

Mật Thạo tửu lượng có cao cũng không đỡ nổi chiến thuật bày sới này. Một lát hần còn phải động phòng nữa mà. Hần đành nhìn Trần Tín và Tàn Nguyên cầu cứu, Trần Tín nhớ trước đây mình thành thân mấy huynh đệ cũng chần rượu thay mình, nên nhất thời hăng hái, vỗ ngực đánh bộ nói: “Này này, mấy tên nhãi con các nguoi, tối đây hết cho ta, ta uống thay lão Ngũ.”

Toán hán tử này cũng là người chịu chơi, không ít người bỏ rơi Mật Thạo ủa về phía Trần Tín cụng chén.

Có người còn trêu ghẹo Trần Tín: “Tướng quân, ngài uống say không sợ tẩu đuổi khỏi phòng à.”

Trần Tín nện vào đầu của tên vừa trêu, nói với về mặt huênh hoang: “Vợ ta hiền lành nổi tiếng toàn thành, ta uống say nàng thương còn không kịp, sao nỡ đuổi ta hả. Máy tên ế vợ các nguoi không biết gì thì đừng có đoán mò.”

“A, phải không thế?”

Mọi người lại bắt đầu nhao nhao.

“Tướng quân tửu lượng cao, ta mời ngài.”

“Ta mời ngài.”

...

Bên ghế chủ tọa, Trần Quý Hùng đang cùng Đào Đại Sơn và mấy vị bằng hữu uống rượu tán gẫu. Phía khách nữ thì do Lý Băng Nạn và Xuân Thảo tiếp đãi.

Điền Tuệ Anh thì núp trong một góc tối của đại sảnh, lặng lẽ nhòm ngó mọi người. Cô ta đã chờ ngày này lâu rồi. Hơn mười ngày trước, Trần Tín muốn đưa cô ta đi, cô ta giả bệnh ra về đáng thương, cuối cùng mới lấy được lòng thương cảm của Trần Quý Hùng, miễn cưỡng để cô ta ở lại. Từ sau hôm đó, cô ta luôn ru rú trong nhà, tự xuống bếp làm cơm, vá y phục và giày cho Trần Quý Hùng. Lúc trông thấy Trần Tín cô ta còn chủ động lảng tránh. Trần Quý Hùng nhìn thấy cảnh ấy thì rất cuộc mặt mày cũng tươi cười trở lại. Song ông ta lại không ngờ rằng, Điền Tuệ Anh làm thế chỉ để che mắt người ngoài, chờ đợi thời cơ mà thôi.

Hôm nay, thời cơ đó rốt cuộc đã tới. Bởi Văn Đan Khê ốm nghén quá nhiều, thêm vào tiệc cưới của Mật Thạo, nên chẳng ai chú ý tới cô ta cả.

Trần Tín bị mọi người luân phiên đánh hội đồng nên rốt cuộc cũng anh dừng ngã xuống, trận tiếp theo là tới phiên Tàn Nguyên, có điều Tàn Nguyên lại không dùng chiêu trực tiếp như Trần Tín, mà y áp dụng phương thức quanh co, vừa chơi đoán số vừa chơi tửu lệnh, tung hết tài độ sức với mấy hán tử này, nên cổ găng vẫn cầm cự được.

Tàn Nguyên ra lệnh cho Trần Lục tử: “Điui Tướng quân về phòng nghỉ ngơi đi.”

Trần Lục tử nhận lệnh đỡ Trần Tín, Trần Tín vừa nghiêng nghiêng ngã ngã vừa hét lớn: “Mấy thằng nhãi này, muốn chinh ta, không có cửa đâu!”

Lát sau lại cười khi khi: “Ta sắp làm cha! Ha ha —”

Trần Lục Tử bị dội thẳng vào tai tới ong ong, đau khổ lắm Trần Tín từng bước một về hướng chủ viện. Hai người vừa tới cổng Nguyệt Lượng, thì thấy hai nha đầu Xuân Phương trong viện của Văn Đan Khê đột nhiên chui ra, nói với Trần Lục tử: “Lục tử ca, Xuân Thảo trong phòng phu nhân nói phu nhân ới dữ lắm, sợ là không ngủ được mùi rượu.”

Trần Lục Tử chần chừ một chút, Xuân Phương cười sáng sủa: “Huynh không tin à, vậy huynh cứ đi về đi. Ta chuyển lời lại.” Nói rồi quay lưng bỏ đi.

“Ê ê, cô đừng đi, vậy cô nói coi phải đi tới chỗ nào.”

Xuân Phương nghiêng đầu, suy nghĩ một chút, nói giọng giòn tan: “Muốn ta nói à, vậy có thể đi tới phòng kế bên phòng Trần lão gia nghỉ ngơi.”

Trần Lục tử ngẫm sơ qua, cũng thấy không có gì bất ổn. Thế là hần gật gật đầu nói: “Vậy được rồi, cô xuống bếp chưng canh giải rượu lên đi.”

Xuân Phương chạy đi, động tác nhẹ nhàng như bướm.

Trần Lục tử vừa thu xếp cho Trần Tín xong, thì thấy Xuân Phương bê canh giải rượu vào. Cô ta cười nói với Trần Lục tử: “Lục tử ca, huynh đi tiếp khách nhanh đi, để ta chăm sóc tướng quân cho.”

Trần Lục tử sáng khoái đáp ứng, rồi tung tăng bỏ đi.

Xuân Phương thấy hần đi xa rồi, bèn vội vàng vẩy tay về hướng góc tối. Sau đó, Điền Tuệ Anh trang điểm xinh đẹp bước ra khỏi bóng tối, cô ta nhận lấy chén canh trong tay Xuân Phương, rồi nhìn Xuân Phương ra hiệu. Xuân Phương bèn tìm một chỗ trốn vào, canh gác cho cô ta.

Điền Tuệ Anh đẩy cửa vào, trên giường Trần Tín đang ngủ say. Trong lòng còn ôm một cái gối.

Điền Tuệ Anh đặt chén xuống, đi tới trước giường, đưa tay định sờ mặt hần, ai ngờ Trần Tín lập tức há phăng tay cô ta ra y như đuổi ruồi. Còn lè nhè trong miệng: “Nương tử, có con ruồi.”

Điền Tuệ Anh khựng lại một thoáng, sau đó bắt đầu cời tiết khó của hần. Cũng chẳng biết cái quần này của hần bị gì, Điền Tuệ Anh ráng hết sức cũng không cời được. Trần Tín trong cơn mơ màng cảm giác được có người đang cời đồ mình, hần tưởng Văn Đan Khê nên cười hề hề nói: “Nương tử, quần nàng tự may mà cũng không cời được.”

Điền Tuệ Anh cời không xong, chẳng thể làm gì hơn là đổi hướng, thò tay sờ soạng trong quần hần, ai dè tay cô ta vừa đụng tới, Trần Tín đã cấp tốc che kín lại bằng hai tay, vừa che vừa không ngừng lắc người, bẹp miệng kêu lên âm ức: “Nương tử xấu, nàng biết rõ củ cái không thể đào hố mà còn chọc nó.”

Tay Điền Tuệ Anh cứng đờ giữa không trung, đột nhiên không biết nên làm gì tiếp theo? Chẳng qua, cô ta chỉ trở mắt chốc lát, ngay sau đó đã tỉnh táo lại, đây là cơ hội ngàn năm có một, bình thường cái à họ Văn kia quản lý Trần Tín cực chặt, cô căn bản không có cơ hội hạ thủ, nếu bỏ lỡ hôm nay, thì chẳng biết phải chờ thêm bao lâu nữa.

Nghĩ tới đây, cô ta hạ quyết tâm, run run cời toàn bộ y phục trên người, sau đó chui vào trong chăn của Trần Tín hệt như cá chạch, dùng bộ ngực cao ngất của mình dán vào lưng hần, thân thể Trần Tín run lên một chút, hần cau mày, hít hít mũi, lăm bằm trong miệng: “Là kẻ nào? Nương tử ta chưa bao giờ trát phấn.”

Điền Tuệ Anh nghe vậy thì kinh ngạc một thoáng, cô ta vội vàng vươn tay ra sờ soạng bên hông hần. Cô ta không tin hần có thể chịu được.

Đúng lúc này, Trần Tín bỗng ngồi bật dậy, ánh mắt rời rạc nhìn cô ta chăm chăm một hồi, sau đó xách Điền Tuệ Anh đang trần như nhộng lên, Điền Tuệ Anh bị động tác của hần làm luống cuống. Cô ta chưa kịp nghĩ gì thì Trần Tín đã nhảy phốc xuống giường, chân đá văng cửa, sau đó dùng hết sức ném phăng Điền Tuệ Anh ra sân, cuối cùng mới loạng chà loạng choạng quay lại phòng đặt đầu xuống gối ngủ tiếp, lúc ngủ hần còn không quên che chắn kỹ càng cho cây củ cái của mình, miệng lè nhè: “Ta phải quần nó. Ta chỉ đào hố của nương tử.”

Điền Tuệ Anh bị Trần Tín quăng tới thất điên bát đảo, gió lạnh đầu đông thổi tấp tới khiến cô ta rùng mình. Cô ta vừa tức vừa thẹn, nhưng vẫn cắn chặt răng, không dám kêu thành tiếng. Cô ta gắng hết sức đứng lên, lao đảo chạy về hướng phòng mình.

Lúc này, đột nhiên có người hét tướng lên: “Tiêu rồi, có trộm, bỏ người ta!”

Sau đó ánh lửa đèn lồng thoát cái trần ngập bốn phương tám hướng, chiếu sáng Tây viện hệt như ban ngày, khiến toàn thân cô ta đều lộ hết ra sáng, bên tai Điền Tuệ Anh nổ đùng một tiếng, cô ta ôm chặt lấy ngực, cúi gằm đầu vừa tuyệt vọng vừa nhục nhã, hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào.

“Trời ơi, tên trộm này còn trần truồng!” Có người hét rống lên, cả toán người thoáng cái lũ lượt xông lên hệt như sóng biển.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84

Edit: Yunchan

Những người xông tới phần lớn là tướng lĩnh và thân binh trong quân tới tham dự tiệc cưới của Mật Thạo. Tất cả đều là dân độc thân, tên nào tên ấy đều đói khát như sói thiếu thịt, hôm nay nhìn thấy cảnh tượng này thì sao không kích động cho được! Cả đám xô xô đẩy đẩy chen lên trước, rướn cái cổ dài ngo hau hau. Lúc này lòng Điền Tuệ Anh đã chết lạnh, hai tay cô ta ôm chặt ngực, co lại thành một đống, lạnh run.

Bấy giờ Triệu Lục Từ chợt nhận ra, hần kêu lên với vẻ mặt ngạc nhiên: “Trời ơi, đây, đây không phải là Điền tiểu thư sao?”

Hần không kêu còn đỡ, kêu rồi lại kéo theo một loạt tiếng xôn xao nhốn nháo.

“Ồn cái gì hả, tránh ra hết cho ta!” Phía sau đám đông bất ngờ vang lên một tiếng quát như sấm.

Mọi người lật đật cúi đầu rụt cổ, lũ lượt dạt sang hai bên. Trần Quý Hùng nhắm mắt lại, giận tới run cả người, tay ông run run cởi áo bào của mình khoác lên người Điền Tuệ Anh, Điền Tuệ Anh luống cuống tay chân nín lấy áo bào che kín người lại, rồi bùng mặt chạy vào phòng.

Tần Nguyên cũng đi tới đúng lúc, vẻ mặt y xấu hổ, vẫy tay dặn dò nha đầu bên cạnh: “Đi, trông chừng Điền cô nương cho kỹ.”

Nha đầu kia lên tiếng rồi chạy nhanh đi.

Bên ngoài rồi thành một núi, Trần Tín trong phòng thì vẫn ngủ say như chết. Trần Quý Hùng đẩy cửa ra, nhìn y phục ngổn ngang trên đất rồi lại nhìn sang Trần Tín, lòng đã hiểu xảy ra chuyện gì. Ông khép cửa lại, thất thểu về phòng, Trần Lục từ theo sau với cái mặt đưa đám, tay này dìu Trần Quý Hùng, tay kia thì cho mình một tát: “Lão gia, ngài đánh tiểu nhân đi, đều tại tiểu nhân không có đầu óc.”

Tuy Trần Quý Hùng phần nộ tới cùng cực, nhưng trong lòng vẫn rất sáng suốt, ông thở dài yếu ớt nói: “Thôi, không trách người, nó đã có lòng riêng thì sớm muộn gì cũng có việc này, người đi đi.” Dứt lời, ông rút cánh tay ra, loạng choạng đi vào phòng, rồi đánh ầm một tiếng lên cửa. Những người bên ngoài cũng tản hết đi.

Bọn Xuân Thảo kể lại chuyện đã xảy ra cho Văn Đan Khê nghe sinh động như thật. Văn Đan Khê cũng không nén nổi kinh ngạc, ý định ban đầu của cô là cho người tới bắt gian, để mọi người thấy rõ bộ mặt xấu xa của người này, đồng thời cho Trần Quý Hùng thất vọng hoàn toàn với Điền Tuệ Anh, sau đó cô sẽ đường hoàng xử lý người này mà chẳng cần e dè gì nữa. Ai ngờ lại phát sinh một màn hài kịch như thế, đây quả là vượt quá dự liệu của cô. Nhưng mà, như vậy... hình như càng há giận hơn.

Đợi tới khi chuyện này lắng xuống thì đã qua canh hai. Trần Tín uống say bí tỉ, ngủ như chết nên không tài nào di chuyển được. Văn Đan Khê bèn phải người có thể tin cậy được trông chừng hần, mình cũng yên tâm đi ngủ. Có gì đợi ngày mai sẽ xử.

Văn Đan Khê hiếm khi ngủ ngon như đêm nay, hôm sau lúc tỉnh lại thì mặt trời đã lên cao. Trần Tín đã thức dậy từ sớm, hần thông qua lời kể của Trần Lục từ và Xuân Phương, nên đã biết chân tướng mọi chuyện.

Trần Tín nghiêng răng, phát ra tiếng ken két nguy hiểm, tối qua hần mơ mơ màng màng như đang nằm mộng, chỉ biết có một nữ nhân không phải Văn Đan Khê muốn leo lên giường hần, đầu óc hần căn bản chẳng nghĩ gì, chỉ tiện tay vứt ra ngoài. Đầu gối sẽ tạo thành hậu quả nghiêm trọng như vậy.

“Phu nhân thế nào rồi? Ta đi xem nàng.” Trần Tín chẳng màng rửa mặt chải đầu, nhắc chân toan chạy.

Trần Lục từ vội kéo lại, nói với vẻ mặt đau khổ: “Tướng quân, thuộc hạ nghe Xuân Thảo nói phu nhân còn chưa dậy, ngài nên đi gặp lão thái gia thì hơn, ông ấy nhìn... không tốt lắm.” Trần Tín căng thẳng trong lòng, việc này xảy ra thì người khó chịu nhất là nghĩa phụ. Hần bèn cất bước đi thật nhanh tới trước cửa phòng nghĩa phụ, gấp gấp gõ cửa. Không ai trả lời, Trần Tín nóng lòng, lại ra sức gõ thêm cái nữa, lúc này mới nghe bên trong vọng ra một giọng uể oải: “Nhóc Tín, vào đi.”

Trần Tín thấp thỏm đẩy cửa vào phòng, hần vừa giương mắt nhìn thì đã thấy nghĩa phụ đang khoác áo ngồi dựa vào giường, sắc mặt xám tro, mới đó đã như già đi vài tuổi. Trần Tín đau lòng, hần quỳ gối trước giường, cúi đầu hối lỗi: “Nghĩa phụ, đều tại con không tốt, tối qua con không nên uống nhiều rượu như vậy, nếu con không bất cẩn thì sẽ không xảy ra chuyện này.”

Trần Quý Hùng khoát khoát tay một cách yếu ớt, thở ra một hơi thật dài, rồi bất lực nói: “Thôi, ta không trách con, đây không phải là lỗi của con. Có ngàn ngày làm tặc, nào có ngàn ngày phòng tặc. Ta chỉ đang đau lòng thay Điền lão đệ của ta, nhớ năm đó hai vợ chồng họ là nhân vật thanh cao trong sạch biết bao, sao lại có cốt nhục... thấp hèn thế này.” Trần Quý Hùng nói tới về sau thì nghiêng răng rít lên.

Trần Tín cúi đầu lặng thinh. Nói thật thì, hần cũng không hiểu nổi.

Trần Quý Hùng thở hỏn hển một lát mới nói tiếp: “Lần đó, lúc nó cầu xin ta tha thứ, ta vốn còn ôm chút hy vọng. Dù sao lúc đó nó vẫn chưa khôn lớn, có ai không phạm sai lầm khi còn trẻ, ta nghĩ chỉ cần bị lãnh đòn đau thì nó sẽ thay đổi, ta còn mặt dày xin các con một phần của hồi môn cho nó, rồi tìm một người tốt để gả nó đi, cũng coi như hoàn thành tâm nguyện của cha mẹ nó. Nào ngờ... haizz...”

Trần Tín muốn an ủi ông, nhưng nhất thời hần lại không tìm được lời nào thích hợp. Cuối cùng, Trần Quý Hùng cũng mệt mỏi, ông phát tay nói: “Con đi đi, ta muốn ngủ thêm lát nữa, đi coi vợ của con đi.”

Trần Tín dạ một tiếng, rồi chậm rãi lui ra.

Hắn mới ra tới cửa phòng, đã thấy Xuân Oanh chạy tắt tã tới báo: “Tướng quân không xong rồi, Điền cô nương muốn chết!”

Trong lòng Trần Tín đang cực kỳ phiền muộn, hắn không nhịn được bèn phát tay nói: “Mặc kệ cô ta, ta thấy cô ta không chết được đâu, nếu muốn chết thật thì sao không chọn đêm khuya vắng người mà chết đi?!”

Xuân Oanh bị ghen hòng, vừa ngấm lại thì thấy Tướng quân nói cũng đúng, nếu muốn chết thật, thì chẳng phải chết ban đêm dễ hơn sao? Cô ta đòi chết lúc này, sợ là đang tìm một cái thang cho mình leo xuống thôi.

Quả nhiên, Xuân Liễu lại chạy tới bẩm: “Tướng quân, Điền cô nương được ta khuyên rồi, cô ấy nói muốn gặp mặt Xuân Phương.”

“Cứ kêu Xuân Phương tới đi.” Nói rồi Trần Tín đi thẳng tới chủ viện mà không dừng lại bước nào.

Xuân Phương nhận lệnh tới nơi, trong lòng cô đương nhiên hiểu rõ Điền Tuệ Anh gọi mình tới là vì chuyện gì, song, cô lại không sợ. Cô cười chào Xuân Oanh một tiếng, rồi đẩy cửa đi vào.

Điền Tuệ Anh ăn mặc tươm tất ngồi ở mép giường, mặt chẳng có tí huyết sắc nào, cô ta vừa thấy Xuân Phương tới thì cặp mắt như ngấm độc, lạnh lùng âm u nhìn chằm chằm Xuân Phương. Rồi bất thành linh, cô ta gào lên một tiếng, nhào thẳng tới, vuron móng tay dài ngoằng cào vào mặt Xuân Phương, Xuân Phương đã có chuẩn bị nên chỉ lắc nhẹ người, giờ một chân lên đạp cho cô ta ngã ngửa ra đất. Điền Tuệ Anh vốn đã tổn thương trong lòng, bây giờ còn nhận một đạp như vậy nên nhất thời nằm mọp dưới đất, không bò dậy nổi.

Xuân Phương đứng cách cô ta thật xa, nói bằng giọng trầm thấp mà rõ ràng: “Ta biết, cô oán ta lừa cô! Nhưng sao cô không động não nghĩ lại, phu nhân đối xử với bọn ta thế nào. Trước đây cha ta ngã bệnh, chính phu nhân đã chữa cho ông khỏi bệnh, sau đó còn thu nhận hai cha con chúng ta. Còn cô, lại vọng tưởng dùng chút lợi nhỏ để mua chuộc ta, giúp cô làm loại chuyện vô liêm sỉ này, cô cho là ai cũng như cô, vì tiền mà cái gì cũng bán đứng được sao? Ta đúng là được mở mang kiến thức, ta đã thấy rất nhiều người không biết xấu hổ, nhưng chưa từng thấy ai không biết xấu hổ đáng khinh như cô!”

Điền Tuệ Anh nghiêng rặng treo treo, trong miệng phát ra tiếng chửi rủa nham hiểm, mặt cô ta méo mó dữ tợn, còn muốn vùng vẫy đứng lên cào mặt Xuân Phương. Xuân Phương lại chẳng buồn đếm xỉa tới cô ta, lấy cây trâm cô ta hối lộ mình mấy hôm trước quẳng xuống trước mặt cô ta, rồi quay ngoắc người bỏ đi.

Điền Tuệ Anh nằm sấp trên mặt đất lạnh lẽo, nước mắt chảy ra tí tách. Trong nhất thời bao nhiêu nhục nhã, tuyệt vọng, căm phẫn đều ồ ạt xông lên đầu, đương nhiên, nhiều hơn vẫn là oán hận. Cô ta hận Văn Đan Khê, hận Trần Tín! Nếu không phải do bọn họ, thì cô ta đã không tới bước đường này! Rồi sẽ có một ngày, cô ta sẽ khiến đôi câu nam nữ kia nếm thử loại mùi vị này!

Cô ta dùng cánh tay chống lên đất để đứng dậy, đảo tới đảo lui trong phòng hết như cái xác không hồn, suy nghĩ kỹ rồi cô ta bỗng hạ quyết tâm: Nói tóm lại mọi chuyện đã ra nông nổi này, ai cũng xé rách mặt nạ hết rồi, cô cũng chả cần kiêng nể gì nữa. Cô không dễ chịu, thì à kia cũng đừng hòng dễ chịu. Cô phải lột bộ mặt giả nhân giả nghĩa của ả xuống, để cho ả nếm thử mùi vị bị người ta phỉ nhổ, tức chết ả, tốt nhất là tức đến mức ả phải sinh non!

Điền Tuệ Anh lại trở về với bộ dạng trước đây, cô ta thay một bộ xiêm y khá mới, mặt hắt lên trời, tóc tai rối bời. Cộng thêm đôi mắt khóc tới sưng đỏ, làm ra vẻ đáng thương. Người không biết rõ chân tướng không chừng sẽ bị mắc lừa.

Gian phòng cô ta ở cách phòng của Trần Quý Hùng không xa, chỉ băng qua mấy bụi hoa là đến. Cô ta đẩy cửa nhìn vào khoảng sân vắng vẻ, rồi rào nhanh bước chân, đi thẳng tới phòng của Trần Quý Hùng.

Lúc này Trần Quý Hùng đã rời giường, ông đang ngồi bên lò sưởi đọc binh thư, nhìn thấy Điền Tuệ Anh đến nhưng ông vẫn bất động, chẳng có chút phản ứng nào, đó là một loại lạnh nhạt hoàn toàn, thậm chí ngay cả thất vọng cũng lờ lững thể hiện.

Điền Tuệ Anh bỗng dung cảm thấy sợ sệt, cô ta phịch một tiếng quỳ mọp xuống trước mặt Trần Quý Hùng, ghéng ghéng cầu xin: “Bá phụ, người phải làm chủ cho con!”

Trần Quý Hùng vẫn thờ ơ, lạnh lùng hỏi: “Ngươi nói xem ta phải làm chủ cho ngươi thế nào?”

Điền Tuệ Anh dập đầu bình bịch, rồi ngẩng phắt đầu lên, tố cáo với cặp mắt mông lung đăm lẹ: “Bá phụ, người không thể để cho ả độc phụ họ Văn đó lừa gạt. ả luôn đeo cái mặt nạ giả nhân giả nghĩa, ả nói là phái người hầu hạ con, nhưng thật ra là giám sát con. ả còn để cho bọn nha đầu lừa dối con, xúi giục con —“

Không đợi Trần Quý Hùng trả lời, ngoài cửa đã vang lên tiếng hét đầy phẫn nộ: “Điền Tuệ Anh, ngươi cảm miệng cho ta! Vợ ta lừa ngươi thế nào? Loại người như ngươi từ trước tới nay luôn thích đổ lỗi lên người khác! Lẽ nào tới qua là vợ ta cời sạch ngươi rồi nhét ngươi vào trong chăn ta sao?!”

“Ngươi —“ Điền Tuệ Anh nghe hắn nhắc lại chuyện đáng hận của mình, tức đến nổi da mặt căng lên tím tái.

“Đủ rồi, đủ rồi!” Điền Tuệ Anh toan nói lại thì đã bị Trần Quý Hùng giơ tay cắt ngang: “Đi đi, Tuệ Anh, ngươi đi đi, sau này ta không muốn gặp lại ngươi nữa.”

Điền Tuệ Anh chết điếng, bất ngờ gào khóc nức nở, lê đầu gối lên mấy bước ôm lấy chân của Trần Quý Hùng, khấn cầu: “Bá phụ, con xin người, tha thứ cho con một lần nữa thôi, người không nghĩ tới con, cũng hãy nghĩ tới cha mẹ đã chết của con. Thương xót con không cha không mẹ...”

Chân mày Trần Quý Hùng chau lại, ông nhắm hờ mắt, nói với giọng mệt mỏi bất lực: “Tuệ Anh, mỗi lần xảy ra chuyện, người đầu lấy cha mẹ mình ra làm cớ sao? Người hãy tự đếm lại xem, tổng cộng là bao nhiêu lần rồi? Đừng nói ta chỉ là bằng hữu của phụ thân người, dù là cha ruột thì tình cảm của chúng ta cũng đã cạn hết rồi. Nói khó nghe chút, nếu người thật sự là con gái ruột của ta, năm đó lúc người chẳng biết liêm sỉ đòi làm tiểu thiếp của Triệu tài chủ, thì ta đã đánh chết người rồi, đâu để tới hôm nay người lại gây ra chuyện xấu hổ này! Bây giờ người thấy nhóc Tín có tiền đồ, nên bám lấy. Vậy trước đây sao người lại bỏ đi? Chẳng phải năm xưa ta đã nói đi nói lại với người, Tín ẹ tuy tính tình thô lỗ, nhưng lòng dạ tốt vô cùng, nhân phẩm rất đáng tin, nếu người theo nó thì tuyệt đối không sai lầm, nhưng lúc đó người đã nói thế nào? Thôi, chuyện quá khứ ta cũng không muốn nhắc lại nữa. Tối giờ này ta đã hiểu, không phải bất cứ ai cũng có thể biết sai thì sửa. Người chính là loại chó ăn phân không bao giờ biết hối cải!”

Trần Quý Hùng nói xong thì dùng sức đập mạnh, hất Điền Tuệ Anh ra, rồi phất tay áo bỏ đi.

Trần Tín theo sát sau lưng ông, Trần Quý Hùng dừng lại nhìn hẩn một cái: “Con theo ta làm gì.”

Trần Tín gãi đầu, nhất thời nghẹn lời.

Trần Quý Hùng khoát khoát tay: “Về đi, ta đi tìm Đào thúc nói chuyện.”

Trần Tín đứng tại chỗ nhìn theo bóng Trần Quý Hùng dần dần đi xa, còn mình thì cũng đeo theo cái mặt chán nản trở về.

Giờ phút này Điền Tuệ Anh đã thật sự mất hết hy vọng. Văn Đan Khê và Trần Tín có thể vì nể mặt Trần Quý Hùng mà tha thứ cho cô, nhưng hôm nay ngay cả Trần Quý Hùng cũng bỏ mặc cô, rốt cuộc cô chẳng còn bất cứ chỗ dựa nào nữa. Cô có ở mãi trong phòng hao hết tâm tư tính toán cũng vô dụng.

Khi Trần Tín về phòng, vừa hay đụng phải Đào Quyên Tú đang đến thăm Văn Đan Khê. Hẩn đứng ngập ngừng ở cửa một hồi, chẳng thể làm gì hơn là quay lưng đi tìm Mật Thợ. Không biết Mật Thợ dùng “Bình pháp” hẩn dạy thế nào rồi?

Đào Quyên Tú cũng là một người thẳng tính, cô nói vài câu ngoài lề xong thì bắt đầu nhắm thẳng chủ đề chính: “Tẩu, muội nghe người ta nói tới qua có kẻ không biết xấu hổ thừa cơ leo lên giường đại ca, có chuyện này thật à?”

Văn Đan Khê cười cười, nhủ thầm cô nàng này đúng là thẳng thắn. Nhưng mà, cô lại thích cái tính thẳng như ruột ngựa này, cho nên cô cũng không giấu diếm mà kể sơ lại chuyện đã xảy ra.

Đào Quyên Tú diên tới mức xấn tay áo: “Tẩu, nếu tới qua muội ở đây thì phải đập một đập, đập chết đồ thói tha đó. Nuôi chó nó còn ngoắc ngoắc đuôi, cô ta thì ngược lại, chiều đãi cô ta ăn ngon mặc đẹp, mà cô ta lại ngầm chọc gậy bánh xe!”

“Tẩu, tẩu định xử cô ta thế nào, chuyện này không cần tới tẩu ra tay, cứ ẹ muội xử là đủ rồi!” Đào Quyên Tú sốt sắng.

Văn Đan Khê vừa định lên tiếng thì đã thấy Xuân Liễu học tóc chạy vào hét lớn: “Phu nhân, Điền Tuệ Anh treo cổ chết rồi!”

Văn Đan Khê lại không kinh ngạc mấy, vì Điền Tuệ Anh này đã đòi chết mấy lần. Lần nào cũng được người ta phát hiện đúng lúc, cô cho là bây giờ cũng như thế.

Nào ngờ, Xuân Liễu thở học ra một hơi rồi nói tiếp: “Phu nhân, lần này là chết thật!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85

Edit: Yunchan

Lúc này Văn Đan Khê mới nghiêm túc lại, cô vội vã gọi người mời đại phu, còn mình và Đào Quyên Tú thì cùng nhau tới Tây viện. Lúc tới căn phòng phía Bắc của Điền Tuệ Anh, trông thấy ngoài cửa nhón nháo đầy người là người, họ vừa thấy cô tới thì lật đật nhường đường. Văn Đan Khê đứng ở cửa nhìn vào phòng một lát, thấy trên xà ngang trong phòng còn đang phất phơ một dải lụa trắng. Hai chiếc ghế bên dưới ngã lệch sang một bên. Lúc này xác của Điền Tuệ Anh đã được đưa xuống đặt lên giường, dùng vải trắng che lại thật kín. Cao đại phu tới rất nhanh, cho ra cùng một kết luận, đã chết.

Xuân Phương và Xuân Oanh cúi đầu bước lên nhận tội: “Phu nhân, đây là lỗi của bọn muội. Lúc đó cô ta chửi ầm lên trong phòng, muội lại châm chọc cô ta mấy câu. Cô ta chửi xong còn uy hiếp, đòi chết cho bọn muội thấy. Bọn muội cho là cô ta chỉ dọa suông như mấy lần trước, nên lúc cô ta la hét đòi thất cổ trong phòng, hai muội cũng để mặc cô ta. Cũng do hôm qua muội cảm lạnh bị tiêu chảy, nên kéo cả Xuân Oanh đi nhà xí, trên đường còn rẽ ra một lát, kết quả khi về tới thì phát hiện cô ta đã thất cổ thật rồi. Bọn muội kiểm tra sơ qua, đoán là có lẽ lúc đầu cô ta muốn hù dọa mọi người một chút, rốt cuộc lại bất cẩn đá ngã ghế, mà khi đó xung quanh lại không có ai, nên mới làm giả hóa thật. Nếu phu nhân không tin, thì người có thể nhìn cái bàn bị dịch vào giữa, có thể vì quá nặng cô ta đẩy không nổi nên mới phải dùng ghế, còn phải chồng hai cái ghế mới đủ...”

Văn Đan Khê gật đầu, cô sực nhớ tới câu chuyện “Cậu bé chăn cừu” được nghe thuở nhỏ, nói dối nhiều lần, cuối cùng khi thành sự thật thì chẳng còn ai

tín.

Cô nhìn hai người, chỉ phạt một chút mang tính tượng trưng, rồi bảo Triệu Lục từ đi mời Trần Quý Hùng và Trần Tín về.

Hai thầy trò nghe báo tin thì gấp rút trở về, cả hai đều sưng sờ ra mặt, có lẽ chẳng ai ngờ Điền Tuệ Anh sẽ chết thật cả. Sau khi Trần Quý Hùng nghe Xuân Phương và Xuân Oanh bẩm báo, thở ra một hơi thật dài rồi đi thẳng về phòng, những người chung quanh cũng thở dài một hơi. Trần Tín sai người mua một chiếc quan tài, rồi lặng lẽ đem chôn ngoài thành. Kể từ đó Điền Tuệ Anh cũng hoàn toàn rút khỏi cuộc đời của Trần Tín và Văn Đan Khê.

“Nương tử, nàng không sao chứ, ta đảm bảo về sau không có chuyện như vậy nữa.”

Hai hôm nay hắn đã ôn lại suốt lượt chuyện của mình từ đầu chí cuối, thậm chí ngay cả bạn chơi hồi mặc tả cũng không bỏ qua, hắn quả quyết xác định trong đời mình không còn gặp nữ nhân nào khác.

Văn Đan Khê gạt đầu vói về mặt mặt mới: “Chỉ hy vọng là vậy.”

“Nương tử, ta có lỗi với nàng.” Trần Tín thật lòng thật dạ ăn năn.

Văn Đan Khê cười cười, chủ động ngã vào lòng hắn, Trần Tín cúi đầu cười, ngồi xuống ghế rồi bế cô đặt lên đùi, mặt kề mặt, thì thầm với cô.

“Nương tử, nàng nói hải tử sau này của chúng ta sẽ giống ai đây?” Tay Trần Tín xoa nhẹ lên bụng cô, hỏi vói về mặt tò mò.

“Ừm, chắc là giống chàng.”

“Thật sao?” Trần Tín kêu lên phấn khích, một tiểu tử lớn lên giống mình, nhìn thật là thích, Trần Tín không khỏi khấp khểnh chờ mong.

“Nhưng mà...” Nói tới giống Trần Tín, Văn Đan Khê lại gạt mình một cái, ngộ nhỡ con ngốc giống Nhị Tín thì biết sao bây giờ? Một nhà tới hai người ngốc, không phải chọc cười mỗi ngày rồi sao? Trong lòng cô nghĩ vậy, không nhịn được lại buột miệng nói ra.

Trần Tín khó hiểu: “Nương tử, Nhị hóa nghĩa là gì thế?”

“Nhị hóa chính là...” Văn Đan Khê cẩn thận lựa từ nào vừa thích hợp vừa khéo léo.

Mặt Trần Tín đột nhiên ra vẻ bùng tỉnh: “Nương tử, có phải nhị hóa chính là nhị can tử không?”

Văn Đan Khê cười chột dạ: “Không khác nhau lắm.”

Trần Tín tỏ vẻ khổ sở ảm ức: “Nương tử, nàng trên ta, nàng cho ta là đồ ngốc thật sao.”

Văn Đan Khê vội dỗ hắn, vừa ôm vừa hôn.

Mắt Trần Tín đảo lên, chớp thời cơ đưa ra điều kiện bừa bãi: “Nương tử, nàng phải hôn ta mười cái.”

Văn Đan Khê ngồi vắt ngang trên đùi hắn, nâng mặt hắn lên như mèo rửa mặt, hôn mười cái.

“Còn nữa, nàng phải sờ ta một lần.” Lúc đưa ra yêu cầu này, Trần Tín có hơi ngượng.

Văn Đan Khê tự biết lỗi, nên làm theo toàn bộ yêu cầu của hắn, cô vói tay vào trong y phục của hắn, vuốt ve trên ngực và trên lưng hắn một cách nhẹ nhàng. Cô cũng cảm giác được dường như Trần Tín có chứng đối khát da thịt, lúc hai người ở cạnh, hắn rất thích va chạm, thích ôm cô, tựa như vĩnh viễn không đủ. Cô nhớ trong tâm lý học có nói, những người mắc chứng này phần lớn là do lúc nhỏ thiếu thốn sự âu yếm của cha mẹ, nhất là mẹ, thành ra mới tạo ra tình trạng này.

“Nhị Tín.” Văn Đan Khê vừa lấy tay vuốt ve vỗ về, vừa nhẹ giọng gọi tên hắn.

“Ừ, ta cho phép nàng gọi ta là Nhị Tín, nhưng nàng phải đền bù cho ta.” Trần Tín nói xong lại toét miệng cười hi hi, xét cho cùng bị gọi đồ ngốc cũng đâu mất miếng thịt nào, cứ để cô gọi đi. Nhìn kiểu nào cũng thấy mình có lỗi. Trần Tín khép mắt, ngây ngất theo từng cử chỉ vỗ về chơi đùa của cô, hắn thấy người mình từ trên xuống dưới như ngâm trong nước ấm, lỗ chân lông toàn thân đều giãn ra. Thoải mái tới độ không thể diễn tả bằng lời.

“Đan Khê, ta cũng gãi gãi cho nàng.” Trần Tín vươn tay sờ soạng trên người cô. Hai người vỗ về nhau, vui cười đùa giỡn hết như hai đứa trẻ.

Tiết trời vẫn lạnh ngày qua ngày, Văn Đan Khê bèn sai người lót thêm đệm trong nhà chính và phòng ngủ của Trần Quý Hùng. Hàng ngày không có việc gì làm cô sẽ làm ổ trong nhà, ngủ gà ngủ gật, hay may ít đồ nhỏ nhỏ cho con. Lý Băng Nhạn vừa rảnh rả là tới trò chuyện với cô. Trần Tín cũng cố tranh thủ thời gian để chăm sóc cô. Tần Nguyên gần đây dành cho hắn ưu đãi đặc biệt, ngày nào cũng cho hắn về nhà sớm, còn đưa tới rất nhiều đồ ăn và sách cho Văn Đan Khê ăn đỡ thêm với giải sầu. Trần Tín than thở, tâm tư của kẻ độc thân lâu năm thật là khó đoán.

Mấy ngày lại qua, Tần Châu và Bá Châu gần như gửi thư về cùng một lúc, hơn nữa đều là việc vui. Thì ra chuyện hôn nhân của Hồng đại hồ tử và Quách Đại Giang đều đã có tin tức. Trần Tín đọc thư xong thì mừng tới nỗi cười toét. Trong thư viết rất chi tiết, đầu tiên là nói về Hồng đại hồ tử, lúc hắn tiêu diệt phản loạn thì tình cờ cứu được Bình thị, con gái của một tú tài. Ngay lập tức Hồng đại hồ tử đã sai người đưa cô về đoàn tụ với người nhà, nào ngờ sau khi Bình thị trở về, nhà của vị hôn phu lại từ hôn, cha tú tài cũng than thở rằng nữ nhi làm mất mặt mình. Bình thị nhất thời nghĩ quẩn nên muốn tìm

chết, đúng lúc đựng phải Hồng đại hồ tử, hần bỗng dưng nhớ lại muối muối của mình, bèn cố gắng an ủi Bình thị, rồi cả hai dần có tình cảm với nhau. Bình thị dưới sự cổ vũ của Hồng đại hồ tử đã dần kiên cường hơn, cuối cùng dứt khoát phá tan rào cản gia đình, để đi tới với Hồng đại hồ tử.

Về phần vợ của Quách Đại Giang, Trương thị, cũng là một người cơ khổ, vì nhà nghèo nên cô bị đưa tới nhà chồng làm con dâu nuôi từ bé, kết quả lúc sắp thành thân thì chồng lại đột nhiên chết bệnh. Cha mẹ chồng nói cô khắc phu, mỗi ngày không đánh thì mắng, ngược đãi đủ cách. Sau đó Trương thị cắn răng trốn thoát, vượt qua sự tuyển chọn của Quách Đại Giang, trở thành nữ đầu bếp dưới trướng hần. Lâu ngày, hai người dần sinh tình. Chẳng biết trùng hợp thế nào, hai bức thư này dù không gửi đi cùng lúc, nhưng bên Dịch Châu lại nhận được cùng một ngày. Trong thư hai người dùng từ rất khéo léo khách khí, bảo là muốn hỏi ý kiến của Trần Tín và Văn Đan Khê.

Trần Tín ngồi bên cười như được vàng, một lần nữa tán thưởng mình làm gương hiệu quả: “Hi hi, ta nói không sai mà. Bây giờ ba tên ế vợ đã giải quyết xong, chỉ còn lại mỗi Nhị đệ.”

Văn Đan Khê thúc giục: “Đừng cười không, hồi âm nhanh lên, người ta đang chờ đó.”

Trần Tín a một tiếng, lật đặt trái giấy mài mực, vung bút: “Lão đại làm gương quá tuyệt vời, vợ ai cũng tới sắp đủ rồi. Mau mau thành thân vào động phòng, sinh đủ em bé rồi kết nghĩa.”

Văn Đan Khê nhìn mà mảy nhíu khẽ, Trần Tín thì rất chi tâm đắc với bài thơ mình làm. Văn Đan Khê cũng lười quản hần, tự viết một phong thư bình thường. Còn Trần Tín viết xong thì bắt đầu lục tung trong phòng.

“Chàng tìm gì đó? Nhị Tín?”

Trần Tín đáp mà không buồn ngẩng đầu lên: “Thì mấy quyển sách chúng ta đọc đó, hai tên độc thân này nhất định cũng không biết, ta phải gửi mấy quyển cho hai đệ ấy.” Nói đoạn lại lâm bầm: “Làm lão đại đúng là không dễ, cái gì cũng phải dạy đàn em.”

Văn Đan Khê lấy tay đỡ trán, bắt đắc dĩ nói: “Nhị Tín, không phải ai cũng giống chàng đâu, biết đâu người ta biết nhiều hơn chàng đó.”

Trần Tín không tin: “Sao bọn họ có thể biết nhiều hơn ta được! Nàng quên mấy cuốn sách ta đọc tới mấy người đọc sách còn chưa đọc qua bao giờ à.”

Văn Đan Khê đầu hàng: “Được rồi, chàng biết nhiều nhất.”

Văn Đan Khê cho ra kết luận, vĩnh viễn đừng có nói lý với mấy tên ngốc, bạn tuyệt đối không nói lại đâu.

Cứ để hần ngốc tiếp vậy, nói sao thì huynh đệ của hần cũng đã quen rồi. Còn cô phải nhanh chân chuẩn bị lễ vật đã. Do phải thủ thành nên hai người họ không thể nào về đây, đành phải thành thân ở nơi đó, cô không thể tới được, vì vậy chỉ có thể tặng chút lễ vật thôi. Đọc ý trong thư thì Bình thị và Trương thị đoán chừng không có của hồi môn, cô càng phải suy nghĩ chu đáo hơn.

Văn Đan Khê cho người mở kho phòng, chọn hơn mấy chục cuộn vải chất lượng thượng hạng, lựa thêm mấy loại trang sức mới có kiểu dáng độc đáo, cùng vài thứ vật dụng hàng ngày, bảo nha hoàn đựng trong mấy cái rương lớn. Mặt khác, cô biết mùa đông ở cả hai nơi đều rất lạnh, bèn chỉ huy Xuân Oanh, Xuân Phụng, Lý thâm và vài nô bộc thạo may vá, may hai bộ áo bông cho Hồng đại hồ tử và Quách Đại Giang, ngoài ra còn làm một bộ áo choàng cho Bình thị và Trương thị.

Mà chính cô còn tự tay may cho hai người họ một cái bao tay da dê. Trần Tín ngồi bên nhìn nóng mắt, nhìn một lát, rồi hỏi bóng gió: “Nương tử, bao tay này người nào cũng có phần sao?”

Văn Đan Khê chẳng thể làm gì hơn là lấy từ trong giỏ trúc ra một cái bao tay da thỏ, đưa cho hần: “Ta mà thiếu phần của chàng được à?”

Trần Tín nhận lấy bao tay lật tới lật lui ngắm nghía, mặt cười tới nở hoa.

Sau khi Văn Đan Khê điều động mọi người may xong bao tay và áo bông, thì bảo người chuyên trách chuyển xe đồ tới hai nơi Tàn Châu và Bá Châu. Nhìn đoàn xe nối đuôi đi xa, Văn Đan Khê chợt cảm thấy áp lực rất lớn, mấy huynh đệ của Trần Tín rất nặng nghĩa khí, trước đây khá tốt đẹp, sau khi mỗi người có gia đình riêng của mình rồi, thì nhất định tình huống sẽ phức tạp hơn trước rất nhiều. Mà cô là trưởng tẩu, không chỉ lấy thân làm gương, chú ý mọi mặt, mà còn phải thành thạo cân bằng quan hệ của mọi người. Có điều ở kiếp trước cô là con gái một, thân thích hai bên cũng khá ít. Thế nên cô có hơi lo lắng với mối quan hệ chị em dâu ở cổ đại này.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86

Edit: Yunchan

Hai ngày nữa lại qua, áo bông, giày bông và bao tay của Trần Quý Hùng cũng may xong, Văn Đan Khê ngắm lại một chút rồi quyết định đích thân mang

tới.

“Là Đan Khê à, trời rét thế này sao con lại chạy tới đây.” Trần Quý Hùng thấy Văn Đan Khê tới thăm mình thì không khỏi kinh ngạc.

Văn Đan Khê cười dằng dề lên, Trần Quý Hùng than thở với vẻ mặt cảm khái: “Đúng là cô nương tốt, suy nghĩ thật chu đáo.”

Văn Đan Khê thấp đầu đáp: “Nghĩa phụ, mấy ngày nay con hơi khó chịu nên có phần chênh mảng, xin người đừng để ý.”

Trần Quý Hùng cười sang sảng: “Con coi con nói kia, ta là người vô lý như vậy sao. Đứa nhỏ như con thật là, cái gì cũng tốt, ngay cả suy nghĩ cũng tỉ mỉ. Con phải học nhóc Tín đi, suy nghĩ mọi chuyện đơn giản vào.”

Sau đó Văn Đan Khê nán lại trò chuyện với Trần Quý Hùng một lát mới về phòng.

Vào giờ cơm tối, Trần Tín trở về còn bụng theo một cái hộp. Hắn dương dương đắc ý chỉ chỉ cái hộp nói: “Nương tử, hôm nay ta nói với Nhị đệ là ta muốn viết một quyển sách. Nhị đệ liền tìm cho ta cả xấp giấy Tuyên Thành tốt nhất, còn nói sau này khắc giúp ta nữa.”

Văn Đan Khê ngạc nhiên, cô chỉ cho là hắn nói chơi thôi, ai mà ngờ người này lại muốn viết sách thật chứ.

Trần Tín lăm nhăm một mình: “Đặt tên gì thì hay nhỉ? Gọi là “Bí thuật nuôi con” hay là “Cây củ cải nở hoa” đây?”

Văn Đan Khê chen vào: “Cứ gọi là “Nhóc Tiểu Tín kỳ ngộ kỳ” đi.”

Trần Tín lắc đầu nghiêm trang: “Ta lại nghĩ “Cây củ cải nở hoa” hay hơn.”

Trần Tín nói xong thì cầm bút lên viết nắn viết nét mấy chữ này trên trang đầu tiên, dưới góc phải còn đệm thêm tên tác giả: Văn Đan Khê Trần Tín.

Văn Đan Khê nhìn thoáng qua, nói: “Nó là chàng viết, tại sao lại đề tên ta.”

Trần Tín giở ra cái mặt hiền lành: “Con là do chúng ta cùng nhau sinh, đương nhiên sách cũng phải cùng nhau viết.”

Văn Đan Khê quyết định không xía vào chuyện của hắn nữa, cứ để hắn mặc sức lẩn qua lẩn lại đi. Cô ngồi ở bên bàn đọc sách của mình, cũng chẳng hiểu nổi Trần Nguyên đang nghĩ gì, mấy ngày trước thì tặng đồ ăn, mấy ngày nay thì bắt đầu tặng sách, hơn nữa phần lớn là về trị quốc an bang, tu thân dưỡng tính. Chẳng qua, kiếp trước Văn Đan Khê coi đọc sách như ăn cơm, nên sách nào cũng đọc được tuốt. Loại sách này cô lại đọc tới say sưa.

Trần Tín viết hăng hái một hồi thì nghiêng đầu nhìn qua Văn Đan Khê, cô còn đang nghiêm túc đọc sách. Cúi đầu viết thêm mấy hàng rồi nhìn tiếp, cô lại đổi qua cuốn khác. Hắn bứt rứt ngồi ngọ nguậy trên ghế, kêu khẽ: “Nương tử.”

Văn Đan Khê ừ một tiếng, đáp mà không ngắt đầu: “Chàng viết tiếp đi.”

Trần Tín mắt mấp mí trong lòng, hắn ném bút tới trước mặt cô, định đọc sách cùng cô, khổ nỗi chưa đọc được mấy dòng mắt đã riu lại. Hắn vò đầu bứt tai, vặn tới vặn lui. Rốt cuộc hắn cũng đợi được cơ hội, chớp thời cơ cô đứng dậy đổi sách, hắn cấp tốc ngồi vào chỗ của cô, Văn Đan Khê lơ đãng ngồi luôn xuống đùi hắn. Trần Tín được nước cười khi khi, rõ là đã thực hiện được gian kế.

Văn Đan Khê cười hỏi: “Chàng không viết “Cây củ cải nở hoa” của chàng à?”

Trần Tín hôn chóc chóc mấy cái lên mặt cô, rồi kề mặt vào mặt cô. Đương lúc hai người đang đùa loạn lên thì chợt nghe ngoài phòng có tiếng đập cửa, Trần Tín không nỡ buông vợ ra, niêng cảm rần: “Khuya lắm rồi có chuyện gì hả?”

“Tướng quân, là thuộc hạ, Hạ hắc tử đây, lão Ngũ với vợ hắn đánh nhau! Ngài đi giảng hòa giúp với!”

“Cái gì?” Trần Tín bất giác cao giọng, mới thành thân mấy ngày đã đánh nhau rồi à. Văn Đan Khê cũng nghe thấy, vội vã choàng áo khoác vào, chuẩn bị đi cùng Trần Tín.

Trần Tín khoát khoát tay ngăn cô lại: “Trời lạnh lắm, nhà đệ ấy lại loạn, nàng đừng đi thì tốt hơn, để ta đi coi thử, lát nữa bảo Ngũ đệ muội tới đây, nàng hỏi chút chuyện là được rồi.” Nói xong hắn theo Hạ hắc tử ra ngoài.

Văn Đan Khê ở trong phòng đợi, ngay sau đó đã nghe thấy tiếng bước chân vang dội vọng tới, đây không phải là tiếng bước chân của Trần Tín, mà hình như là của Đào Quyên Tú. Cô vội vàng mở cửa, thấy Đào Quyên Tú mặc áo ngắn đầu tóc bù xù chạy xộc vào, đằng sau còn có hai nha đầu. Văn Đan Khê gọi Xuân Thảo dẫn hai nha đầu sang phòng kế bên để nghỉ tạm, còn cô thì kéo Đào Quyên Tú vào phòng, dịu giọng hỏi: “Hai người làm sao vậy? Sao lại gây tới nỗi này?”

Đào Quyên Tú thở phì phì ngồi ạch xuống ghế, mặt cau gắt la ầm lên: “Đại tẩu, ta hết sống nổi rồi, hôm nay ta tới nói với tẩu một tiếng, ngày mai ta sẽ hòa ly (*) với tên khốn đó. Hắn nói tiếng người mà không phải người, ăn cơm người mà không thái phân người!”

(*) *Ly hôn.*

Văn Đan Khê giật nảy trong lòng, vội vàng khuyên: “Muội đừng nói chuyện hòa ly ra ngoài, đây không phải chuyện chơi đâu, hai người sống với nhau ít nhiều cũng sẽ có va chạm sứt mẻ, răng lưỡi còn hay cắn nhau nữa mà.”

Đào Quyên Tú ầng ầng nước mắt, cô lắc đầu kiên quyết: “Đại tẩu đừng khuyên ta nữa, ta biết tẩu có ý tốt. Nhưng ta đã quyết định rồi, đây không phải chuyện nhỏ, Đào Quyên Tú dù có phải đi làm ni cô, cũng không thêm lấy người như vậy nữa, coi như mất ta mù.”

Văn Đan Khê bỗng có chút sốt ruột: “Quyên Tú, sao muội lại mắng lão Ngũ là tên khốn, muội nói rõ ngọn ngành cho tỷ nghe đi.”

Đào Quyên Tú bèn kể lại nguyên nhân gây gỗ, tuy là người còi mủ nhưng cô cũng khó tránh khỏi đỏ mặt, ấp úng một hồi rồi mới lắp bắp nói: “Chính là... Là đêm nay, hần về sớm, sau khi com nước xong thì lòi ta đi ngủ, lúc đó... tên khốn này, thủ pháp của hần thành thạo hơn lúc thành thân rất nhiều, hơn nữa... còn đủ thể loại, ta hỏi hần xảy ra chuyện gì? Hần ấp úng không nói nên lời, ta cứ tra khảo suốt, hần lại đột nhiên nổi giận, nói chuyện này không phải chuyện ta nên hỏi, còn nói ta không giữ phụ đức... Vậy là hai chúng ta cãi nhau. Tẩu, hần còn nói, trước đây hần lấy ta, vì thấy ta không có tâm địa xấu xa, không nhỏ mọn như mấy người đàn bà khác, bằng không, hần đã lấy một nữ nhân xinh đẹp rồi. Tẩu, tẩu nghe hần nói đi, lúc chúng ta làm mai, nhà chúng ta có lừa gạt hần gì đâu, trước đây hần đâu nói gì, bây giờ lại quay ra chê ta xấu!”

Đào Quyên Tú càng nói càng kích động, cuối cùng rầm một tiếng đứng bật dậy, gạt phăng nước mắt, căm hận nói: “Được rồi, ta nói xong hết rồi, bây giờ ta về nhà mẹ đẻ, ta xấu thì sao hả, ta cũng được cha mẹ nuôi lớn, hần lấy quyền gì nhục mạ ta! Ta cứ tưởng hần không giống những nam nhân khác, nhưng nào ngờ nam nhân trong thiên hạ đều cùng một giuộc như nhau, chỉ biết nhìn mặt mũi nữ nhân! Mới thành thân chưa được mấy ngày mà hần đã mò tới kỹ viện tìm hoa đẹp, nếu ta không hòa ly, thì sau này làm sao sống nổi!”

Văn Đan Khê nhanh chóng chất lọc thông tin mấu chốt từ mớ tự thuật lộn xộn của Đào Quyên Tú, khi nghe thấy Đào Quyên Tú nói Mật Thạo đi tìm kỹ nữ, cô lập tức lắc đầu dứt khoát: “Quyên Tú, điểm này muội vu oan cho lão Ngũ rồi, đệ ấy tuyệt đối không đi tìm kỹ nữ đâu.”

Đào Quyên Tú gục đầu xuống, thấp giọng nói: “Tẩu, tẩu cũng là người từng trải, vậy tẩu nói thử xem, hôm qua hần còn lóng ngóng tay chân, vậy mà hôm nay lại cứ như biến thành người khác ấy, làm gì cũng thông đường thuộc bước, miệng còn nói mấy câu hạ lưu, tẩu nói coi hần học được ở đâu? Ta không tin kỹ nữ chỉ dạy hần bằng miệng!”

Văn Đan Khê tự dưng cảm thấy một đàn quạ đen bay vụt qua đầu, hiện tại cô đã biết mấu chốt vấn đề nằm ở đâu. Trong đầu thầm rủa cái tên Trần Tín đàn thổi, toàn thích gây chuyện linh tinh.

Cô định thần lại, nói với Đào Quyên Tú bằng giọng bình tĩnh: “Như vậy đi, Ngũ đệ muội, muội cứ nghỉ ở chỗ tỷ trước, lát nữa tỷ sẽ bảo đại ca muội hỏi lại lão Ngũ, hỏi rõ rồi thì bảo đệ ấy cho muội một câu trả lời thỏa đáng.”

Đào Quyên Tú lắc đầu: “Không, muội muốn về nhà mẹ.”

Văn Đan Khê thành khẩn khuyên nhủ: “Muội hãy suy nghĩ kỹ lại đi, muội về như vậy Đào thúc sẽ nghĩ sao? Họ hàng láng giềng sẽ nghĩ sao? Muội quên trước đây họ chỉ chờ để chế giễu muội thôi sao. Chúng ta không thể để họ được như ý đúng không?” Nói tới đây, Đào Quyên Tú bất giác hơi do dự.

Văn Đan Khê bồi thêm: “Ngũ đệ muội, muội cứ việc yên tâm. Tỷ và đại ca của muội đều là người vì lý bất vị thân, nếu bọn tỷ điều tra ra lão Ngũ thật sự làm loại chuyện bẩn thỉu này, thì bọn tỷ tuyệt đối không tha cho đệ ấy. Không cần muội nói, tỷ cũng ủng hộ muội hòa ly, loại nam nhân này chính tỷ còn không thêm. Tỷ cũng là người được cha mẹ sinh ra rồi nuôi lớn, dựa vào đâu mà để cho tên nam nhân xấu xa như thế chà đạp.”

Vành mắt của Đào Quyên Tú lại đỏ lên lần nữa, rốt cuộc cũng có người đứng về phía cô rồi. Lúc cô cãi nhau, bà vú với nha đầu thân cận của cô cứ hùa vào khuyên cô nhịn nhục, còn khéo léo nhắc nhở cô, bề ngoài cô thể này gả đi được đã cảm ơn trời đất rồi, sao có thể hòa ly được chứ. Nữ nhân người ta đẹp như thiên tiên còn không giữ được chồng, huống chi là cô. Lúc đó tim cô lạnh như bị nhúng vào băng, khiến cô càng quyết tâm hòa ly. Bây giờ nghe Văn Đan Khê nói vậy, nặc kệ là thật hay giả, trong lòng cô vẫn thấy ấm áp.

Văn Đan Khê thấy Đào Quyên Tú chịu nghe lời mình, bèn nói: “Muội tới sương phòng phía Đông nghỉ ngơi chút đi, uống thêm hớp nước nóng nữa. Tỷ sẽ tới với muội ngay.”

Vừa nói vừa cảm bộ áo choàng của mình phủ lên cho Đào Quyên Tú. Đào Quyên Tú ngoan ngoãn đi nghỉ. Văn Đan Khê chờ một lát thì nghe thấy tiếng bước chân vội vàng của Trần Tín trở lại.

Hần vừa vào cửa đã chửi ầm lên: “Tên ngu dốt này, có tỷ chuyện mà gây cho gà bay chó sủa. Ngũ đệ muội bảo hần ăn ngay nói thật có gì sai. Không phải vợ chồng son nên đọc chung với nhau sao!”

Hiện tại Văn Đan Khê cũng không muốn trách hần, chỉ nói với về bất đắc dĩ: “Vậy chàng bảo Ngũ đệ tới nói rõ với Ngũ đệ muội không được sao? Đệ ấy ở đâu rồi?”

Trần Tín hừ nặng một tiếng: “Đang mượn rượu giải sầu.”

Văn Đan Khê hận không thể gọi Mật Thạo tới trước mặt để dạy cho một trận, nhưng lý trí của cô đã lập tức ngăn cô lại. Đây là cổ đại lễ nghi nghiêm ngặt, người làm tẩu như cô không thể quản lý trực tiếp chuyện phòng the của nhà tiểu thúc được. Việc này chỉ có thể nói thông qua Trần Tín thôi.

Cô suy nghĩ một hồi, rồi kể lại cho Trần Tín nội dung chính lời oán trách của Đào Quyên Tú, đoạn nghiêm túc phê bình cũng như xét lại mình: “Hai người xảy ra chuyện này, chủ yếu là do không hiểu nhau, ngàn người là ngàn suy nghĩ, có ai biết được thuật đọc tâm, mình không nói rõ thì người khác làm sao biết được? Chuyện gì cũng giấu nhem trong lòng rồi để mặc cho người khác đoán, người khác đoán sai, mình chịu oan ức, vậy nói xem phải trách ai đây? Còn một điểm Ngũ đệ làm quá đáng, đệ ấy và Ngũ đệ muội đã biết mặt nhau trước khi thành thân, bề ngoài đối phương ra sao chẳng phải đệ ấy đã biết rõ rồi sao? Nếu đệ ấy cưới người ta rồi thì phải đối xử với người ta thật tốt, làm sao tới lúc cãi nhau lại lòi chuyện tướng mạo của người ta ra mà nói chứ? Chàng nói cho đệ ấy biết, bất kể là nữ nhân rộng lượng hơn, hào phóng hơn cũng không thể dễ dàng tha thứ cho người xỉ và tướng mạo của mình, nhất là

chồng mình thì lại càng không thể. Đây gọi là sát muối lên vết thương của người ta, đây là chuyện mà người chồng nên làm sao? Đệ ấy cũng đừng nói gì mà nam nhân không quan tâm tới thứ này, nam nhân là nam nhân, nữ nhân là nữ nhân. Giả như nữ nhân bọn ta nói nam nhân ở trên giường không được, thì nam nhân các người có thẹn quá hóa giận hay không, có nổi trận lôi đình, tức tới muốn giết người hay không? Chàng xem mỗi một người đều có vùng giới hạn không thể vượt qua. Được rồi, lúc chàng chuyển lời đừng bảo là ta nói, hiểu không?”

“Ừ ừ, ta hiểu rồi.” Trần Tín vội vàng gật đầu.

Văn Đan Khê nói hết một tràng vẫn chưa thỏa lòng, sau đó lại bổ sung một câu với cái miệng đã khô ran: “Chúng ta đều là người thường, chẳng ai lớn lên là Thiên Tiên cả, mà dù có thì lẽ nào mãi mãi không già sao? Hai người làm vợ chồng chủ yếu là do hợp tính tình. Đệ ấy nên thấy mình đang có gì, chứ đừng luôn nghĩ mình đang thiếu gì.”

Trần Tín gật đầu lia lịa: “Nương tử, ta phải đi truyền lời cho hán đây. Nàng ở nhà chờ ta.” Nói rồi hán chạy vội đi.

Văn Đan Khê ngồi xuống, hộp miếng trà xanh, việc của đại tẩu thật là khó làm. Mới hôm qua cô còn lo lắng chuyện này, vậy mà hôm nay đã xảy ra chuyện. Song Văn Đan Khê đã tự vực mình dậy ngay lập tức: “Đại tẩu có khó làm hơn cũng chẳng bằng làm dâu. Chỉ ít hiện tại mình có thể đường hoàng dạy dỗ họ.”

Qua một lúc lâu, chỉ thấy Trần Tín đeo cái mặt rồi rầm về phòng.

Văn Đan Khê vội hỏi: “Sao rồi? Ngũ đệ có nghe lời chàng nói không?”

Trần Tín nói với giọng oán hận: “Nghe rồi, hán đi tìm vợ xin lỗi rồi.”

Lòng Văn Đan Khê nhẹ đi, nở nụ cười, hỏi: “Chẳng phải tốt sao? Mấy đen bay mất rồi.”

Nào ngờ Trần Tín lại nghiêng răng nói: “Tên khốn đó, hán chộc quê ta!”

Văn Đan Khê ngẩn ra, hỏi vội: “Chộc gì?”

Trần Tín ngồi xị ra trên ghế, ánh mắt tan rã: “Ta nói với hán mấy đạo lý đó, hán cũng chịu nghe. Cuối cùng hán còn nói “Thảo nào huynh với tẩu chưa bao giờ cãi nhau, hóa ra là do tẩu rộng lượng sáng suốt, chưa từng nói huynh ở trên giường không được.” Nàng coi hán nói chuyện kiểu đó đó, nếu ta không được thì sao làm ra hài tử?”

Qua đen lại vụt qua đầu Văn Đan Khê thêm trận nữa, cái tên Mặt Thợ này, chẳng biết nhận xét thế nào nữa.

Văn Đan Khê vội xoa dịu Trần Tín: “Nhị Tín, đừng nghe đệ ấy nói mò, đệ ấy rõ ràng đang ganh với chàng.”

Trần Tín xua xua tay, nghiêm mặt nói: “Ta rõ mà, nam nhân ế lâu năm rất dở hơi. Ta phải khấn trương giục Nhị đệ cưới một người vợ. Nếu đệ ấy mà dở hơi, há mồm chửi người, ai chịu nổi?”

Trần Tín vừa dứt câu, thì chợt nghe ngoài cửa vọng vào giọng của Tần Nguyên: “Đại ca có ở nhà không?”

Trần Tín giật bắn nhảy tót khỏi ghế, hai vợ chồng không khỏi hai mặt nhìn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87

Edit: Yunchan

Văn Đan Khê trừng mắt lườm Trần Tín, nhỏ giọng: “Chàng tiếp đi, ta mặc kệ.” Nói rồi quay ngoác người đi thẳng vào buồng trong.

Trần Tín chẳng thể làm gì hơn đành đáp: “Vào đi, vào đi.”

Hai nam nhân to nhỏ ở phòng ngoài một hồi, Tần Nguyên mới đứng dậy cáo từ. Đợi Trần Tín về phòng rồi, chuyện Văn Đan Khê làm trước hết chính là nhéo lỗ tai hán.

Trần Tín nghe răng trợn mắt hỏi: “Nương tử, nàng làm cái gì vậy?”

“Chàng nói thử coi? Là ai gây ra chuyện hả? Lúc này ta bận xử chuyện của hai người họ, không có thì giờ nói lý với chàng, bây giờ chúng ta tính sổ.”

Trần Tín nghẹn đầu tru lên: “Ta sai rồi không được sao? Sau này ta không tặng đồ bậy bạ cho họ nữa đâu. Nương tử tha mạng!”

Trần Tín cầu xin một lúc lâu, Văn Đan Khê mới buông tay ra, thờ ơ hỏi: “Nhị đệ nói chuyện gì với chàng? Đệ ấy không tìm chàng tính sổ đó chứ?”

Trần Tín phồng má, xoa lỗ tai lắc đầu: “Không có việc gì, chỉ sang đây xem Ngũ đệ với Ngũ đệ muội tý thôi.”

Văn Đan Khê sực nhớ ra hình như việc này vẫn chưa xong, bèn chép miệng nói: “Không biết hai người đó thế nào rồi?”

Trần Tín cười bí hiểm: “Hi hi, Ngũ đệ làm theo lời ta nói, lấy sách ra đọc chung với Ngũ đệ muội.”

Văn Đan Khê: “...”

Lúc ngủ, Trần Tín vẫn lần la lấy lòng cô: “Nương tử, để ta xoa xoa chân, đấm đấm lưng, gãi gãi ngứa cho nàng nhé.”

Văn Đan Khê hừ một tiếng, quay người đưa lưng về phía hắn. Trần Tín tưởng là cô vẫn không thèm để ý tới mình, nên có hơi ù rũ. Ai ngờ Văn Đan Khê lại thả nhẹ cho một câu: “Đấm nhanh lên coi.”

Trần Tín mừng hóm, đáp ngay tấp lự: “Được được, làm ngay đây.”

Trần Tín vừa đấm vừa gãi, hầu hạ cô rất chi là thoải mái, rồi hai người lại ôm nhau ngủ như trước.

“Nương tử, nàng là nữ nhân tốt nhất trên đời. Ai cũng không bằng nàng.”

“Ừ, nói hay, tiếp đi.” Văn Đan Khê đổi tư thế khác, hờ hững nói.

Trần Tín ậm ờ một hồi, rồi đổi cách khen khác: “Nương tử nàng là nữ nhân may mắn nhất, vì nàng có một người chồng tốt, ai cũng không bằng.”

“Xi.”

...

Hôm sau là một ngày đầy mây, gió Bắc gào rít, ráng đỏ giăng đầy. Thời tiết càng ngày càng lạnh, vừa mới ăn xong điểm tâm thì có binh sĩ báo lại rằng, trong thành Dịch Châu có rất nhiều lưu dân tới, nam nữ già trẻ đều có đủ, ai nấy đều ăn mặc phong phanh, xanh xao vàng vọt. Tàn Nguyên tìm Trần Tín và Văn Đan Khê thương nghị, sau đó quyết định phái người quét dọn những nhà trống trong thành, ngoài ra còn dựng lều cứu tế ở các hướng đông tây nam bắc để phát cháo cho lưu dân.

Ban đầu Tàn Nguyên muốn đề các phú hộ trong thành quyên tiền, nhưng Văn Đan Khê lại nói, những nhà đại phú hộ trong thành Dịch Châu đã chạy hết khi Thát tử vào thành, hiện tại những người mới chuyển vào toàn là trung tiểu thương, của cải không nhiều, quyên tiền nhiều lần sẽ không chịu nổi. Hơn nữa lưu dân cũng không nhiều lắm, hiện nay họ còn có thể cung ứng được, khoan hãy phiền tới những người này. Tuy thế, Văn Đan Khê vẫn cho người đặt một ruộng quyên góp ở trước cửa phủ nha, kêu gọi cư dân trong thành quyên tặng quần áo cũ không dùng nữa. Từng người quyên tặng bất luận nhiều hay ít đều được phát một tấm thẻ bài vinh dự. Mấy ngày liền gặt hái cũng khá nhiều, chỉ ít lưu dân cũng không cần lo tới chuyện quần áo mùa đông nữa.

Lại hai ngày trôi qua, trời đã quang đăng hơn, Văn Đan Khê ở suốt trong nhà nên khó chịu, bèn quyết định dẫn Xuân Thảo và Xuân Phương đi dạo một lát, tiện thể tới lều cứu tế tham quan chút đỉnh. Những dân chạy nạn vừa nghe nói phu nhân tới, thoáng cái đã kéo tới thật đông.

Xuân Thảo và Xuân Phương sợ họ đụng phải Văn Đan Khê, vội vã kêu: “Đừng xô đẩy, phu nhân đang có thai, mọi người cẩn thận một chút.”

Đám đông lập tức tản ra ngoài, nhao nhao lên: “Phu nhân thật là lòng dạ Bồ Tát, chúng tôi đi qua nhiều châu huyện như vậy, chỉ có phu nhân không đuổi chúng tôi ra ngoài, còn cho chúng tôi cơm ăn với quần áo mặc.”

Văn Đan Khê cười hiền hòa: “Mọi người đừng lo nghĩ, Dịch Châu của chúng ta tuy không giàu có, nhưng cũng không thể trơ mắt nhìn mọi người ăn đói mặc rách. Quan phủ đang phái người sửa nhà, mấy hôm nữa sẽ chuyển từng nhóm mọi người vào, tới lúc đó sẽ coi tình hình của từng người để tìm việc làm, sống qua mùa đông này trước đã, tới khi trời lập xuân, đất trong thành còn rất nhiều, chỉ cần chịu khó thì sẽ không đói.”

Mọi người vừa nghe có nhà còn có cả việc làm thì càng kích động hơn, xôn xao bàn tán.

Lúc này một người đàn ông độ chừng ba mươi tuổi cổ chèn qua vòng người, nói với giọng không mạch lạc lắm: “Phu nhân, chúng tôi không phải là người hết ăn lại nằm, tất cả mọi người đều vì gặp thiên tai hoặc nạn cướp mới bắt đắc dĩ rời quê hương, nếu có thể sắp xếp việc làm cho chúng tôi thật, thì chúng tôi hứa nhất định sẽ làm tốt.”

Những người còn lại cũng kích động phụ họa: “Đúng đúng.”

Rồi một người phụ nữ chừng bốn mươi tuổi áo quần lam lũ cũng ngập ngừng chen lên, do dự hỏi: “Phu nhân, việc gì chúng tôi cũng làm được. Quan phủ phân việc xin đừng quên những phụ nhân chúng tôi.”

Văn Đan Khê vẫn tươi cười nói: “Yên tâm, chúng ta sẽ từ từ sắp xếp.”

Không khí ở đây không thoáng lắm, cô chỉ ở lại chốc lát đã cảm thấy hơi khó chịu, bèn vịn tay Xuân Thảo chuẩn bị ra về.

Cả bọn vừa định về, thì chợt thấy Trần Tín sai bước đi về hướng này.

Hắn sai bước thật dài tới trước mặt Văn Đan Khê, rồi giờ giọng cảm rầu: “Trời lạnh thế này nàng chạy ra đây làm gì? Nếu có sơ sẩy gì thì phải làm sao đây?”

Văn Đan Khê nhìn hắn cười: “Ta đâu dễ hỏng như vậy, và lại ra ngoài đi lại cũng tốt cho cơ thể.”

Trần Tín hừ một tiếng phản đối, không quan tâm tới ánh mắt của mọi người, một tay vòng qua đỡ lấy hông cô, tay còn lại thì nắm tay cô, dìu cô đi thật cẩn thận. Bọn Xuân Thảo thì cúi đầu đi theo sau.

Đúng lúc này, trong lều có một lưu dân kêu lên: “Nhìn mau, nam tử cao to kia chính là Trần tướng quân đó.”

Có người khen: “Tướng quân thật là oai phong.”

Có người lại nhỏ giọng thăm thài: “Nhưng tại sao mắt của ngài ấy lại màu xanh thế?”

Người nọ vừa dứt lời, lập tức có không ít người lườm nguýt hắn: “Xuyết... người nói chuyện này làm gì hả?”

Tiếng xầm xì của mọi người thu hút sự chú ý của một người phụ nữ trong đám đông. Bà ta trở mắt một hồi, sau đó bỗng nhiên đứng bật dậy, dạt mạnh đám đông ra, chạy thật nhanh về hướng nhóm Văn Đan Khê vừa đi.

Những người trong lều nhìn người phụ nữ này ngạc nhiên, chẳng ai đoán được bà ta muốn gì.

Trần Tín dìu Văn Đan Khê vừa đi vừa trò chuyện, tất nhiên đi khá chậm. Chẳng bao lâu, người phụ nữ kia đã đuổi kịp. Xuân Thảo ngoái đầu, kinh ngạc hỏi: “Vị đại thẩm này, thẩm theo chúng tôi làm gì?”

Nghe thấy động tĩnh, Trần Tín và Văn Đan Khê bắt giác quay người lại, Văn Đan Khê không có gì khác thường, nhưng Trần Tín lại giật mình. Người phụ nữ kia nhìn Trần Tín mà mừng rỡ cùng cực, đôi môi khô nẻ mấp máy cả buổi mới kích động thốt ra một câu: “Lập Hồ, là con thật sao!” Nói rồi bà ta rơi nước mắt lã chã, khóc không thành tiếng.

Sắc mặt Trần Tín đã trắng bệch, đôi mắt màu biển lóe lên tia sáng cực kỳ phức tạp. Tầm mắt Văn Đan Khê đảo qua lại giữa hai người, nhìn tình hình này cô đã biết chuyện gì xảy ra.

Người phụ nữ này trạc bốn mươi tuổi, mặc một chiếc áo bào rộng thùng thình, tuy bề ngoài cáu bẳn nhưng tướng mạo không tồi. Nhìn kỹ lại, ngũ quan của bà ta còn có phần tương tự Trần Tín.

Người phụ nữ che mặt co người rũ ra trên đất, khóc tức tưởi. Bọn Xuân Thảo và Xuân Phương đưa mắt liếc trộm hai người, nhất thời không biết đối phó thế nào. Nhìn qua Trần Tín, lúc này đã đứng chôn chân tại chỗ hệt như tượng đá. Văn Đan Khê kéo nhẹ tay áo hắn, dịu giọng nhắc nhở: “Nhị Tín, vị thẩm này là người quen của chàng phải không?”

Trần Tín như người vừa tỉnh mộng, lúc đầu hắn vừa gât vừa lắc, sau đó như phải hạ quyết tâm rất lớn, hắn chậm rãi thả tay Văn Đan Khê ra, bước thật chậm thật chậm về hướng người phụ nữ đang ngồi trên đất, rõ ràng chỉ vài chục bước nhưng hắn lại đi rất lâu.

Hắn lưỡng lự một chút, rồi cúi người xuống nâng người phụ nữ dậy, run giọng nói: “Đứng lên đi.”

Người phụ nữ kia xoa xoa vành mắt đỏ gay, thuận thế cầm lấy tay Trần Tín nói: “Lập Hồ, con hãy tha thứ cho mẹ. Năm đó mẹ không còn cách nào khác, tên nam nhân kia nghe nói chuyện trước kia của con, sợ con... gây bất lợi cho hắn, kiên quyết không cho mẹ mang con theo, cuối cùng mẹ mới... Sau đó mẹ rất hối hận nên quay lại tìm con, nhưng không thấy con đâu nữa.”

“Thật sao?” Trần Tín chẳng có ý kiến gì với lời giải thích của bà, trên mặt lại để lộ nụ cười nhạt mĩa mai.

Người phụ nữ vội vã phân trần: “Là thật, mẹ thật sự đã quay lại tìm con.”

Trần Tín lắc đầu buồn bã: “Dù không tìm, thì cũng chẳng sao cả. Mọi chuyện đều qua hết rồi. Bà đứng lên đi.” Nói đoạn hắn khựng lại một chút, dặn dò Xuân Thảo: “Người đỡ bà vào cửa sau rồi tiếp đãi chu đáo.”

Xuân Thảo nhận lệnh.

Trần Tín quay lại bên cạnh Văn Đan Khê, bàn tay rộng lớn siết chặt lấy bàn tay ấm áp của cô. Văn Đan Khê thấy tay hắn lạnh lẽo tới khó tả, vội lo lắng hỏi: “Nhị Tín. Chàng không sao chứ?”

Trần Tín lắc đầu, cười miễn cưỡng: “Không sao, trời rất lạnh. Chúng ta về mau thôi.”

Lều chảo cách Trần phủ cũng không xa, nên chẳng bao lâu họ đã về tới nhà.

Sau khi về đến nhà, Trần Tín vẫn còn bộ dạng mắt hờn mắt vía, đứng ngồi không yên. Văn Đan Khê muốn khuyên hắn cũng không biết mở lời thế nào, nên đành phải nói: “Nhị Tín, trời rét lắm, chàng đi xem ngựa phụ có cần thêm thứ gì hay không đi?”

Trần Quý Hùng là trưởng bối mà hần thân thiết nhất, hơn nữa còn là một ông lão đầy đặn trường đời, có lẽ có ông đứng ra khuyên bảo, Trần Tín sẽ dễ dàng tiếp thu hơn.

Trần Tín gật đầu dờ dẩn, thấp giọng nói: “Được, ta đi đây.”

Văn Đan Khê nhìn theo bóng dáng hồn bay phách lạc của hần mất hút ở chiếc cổng vòm, rồi quay về phòng ngủ ngồi trên ghế, hai tay xoa bụng dưới, đứa bé này thật là xui xẻo, từ sau khi mang thai, hết chuyện này lại chuyện khác kéo tới, hầu như không được yên tĩnh phút nào.

Người phụ nữ này, phải gọi là Đỗ thị, theo Trần Tín kể thì tên Đỗ Lập Hồ trước đây là theo họ mẹ, không biết tính tình của bà ra sao đây? Có điều, dù thế nào chăng nữa cô cũng không có cảm tình với người phụ nữ nở vút bỏ đứa con do mình sinh ra, bất luận có nỗi khổ tâm gì cũng không thể thông cảm nổi. Cô cũng không hiểu được hành động của Đỗ thị, khi đó Trần Tín đã mười tuổi, đàn ông cô đại trưởng thành sớm, mười bốn mười lăm tuổi là đã biết làm việc rồi. Hai mẹ con chịu đựng mấy năm sẽ dần tốt hơn. Nếu bà đã đau khổ nhiều năm như vậy, tại sao không thể kiên trì thêm chút nữa chứ?

Văn Đan Khê vừa suy nghĩ miên man vừa lật sách lung tung, một chữ cũng không nuốt nổi.

Đúng lúc này, chợt nghe Xuân Thảo ngoài cửa bấm: “Phu nhân, vị phu nhân hồi nãy muốn gặp người.”

Văn Đan Khê tỉnh trí lại, thần nhiên nói: “Để bà ấy vào đi.”

Không bao lâu sau, Đỗ thị đã dè dặt đẩy cửa đi vào, bước lên hành lễ: “Phu nhân.”

Văn Đan Khê đỡ bà dậy, nhất thời không biết phải xưng hô thế nào, ngập ngừng một chút mới nói: “Thăm đừng khách sáo, lại đây ngồi đi.”

Đỗ thị ngồi xuống, Văn Đan Khê liếc mắt quan sát thật nhanh, lúc này Đỗ thị đã thay bộ đồ mới, sau khi trang điểm đơn giản thì cứ như hóa thành một người khác. Ngồi quan tú lệ, vóc dáng cân đối. Lúc còn trẻ hần cũng là một mỹ nhân. Chẳng qua, có lẽ do nghề nghiệp trước đây ảnh hưởng, nên ánh mắt đầu mày của bà vô thức ánh lên tia lẳng lơ lố lăng.

Đỗ thị cũng lặng lẽ đánh giá Văn Đan Khê, giờ khắc này, trong lòng bà mùi vị hỗn tạp, ngọt bùi cay đắng đều ồ ạt xộc lên đầu. Bà theo lưu dân trốn vào thành Dịch Châu, thứ nghe được nhiều nhất chính là sự tích của Tướng quân và phu nhân. Tướng quân dũng mãnh oai hùng, phu nhân thông minh nhân từ, và cả sự tích ân ái của họ. Bà nghe tới độ tai sắp mọc kén. Nhưng bất luận thế nào bà cũng không ngờ nổi, vị Tướng quân mà mọi người đều ca tụng lại chính là con trai của mình. Sau khi tên nam nhân kia vút bỏ bà, bà đã nghe ngóng tin tức của đứa con trai này không dưới một lần, nhưng vẫn bất vô âm tín. Thậm chí bà còn từng hoài nghi, có phải nó đã không còn trên đời này nữa không. Hôm nay đột nhiên tương phùng, hơn nữa nhi tử lại ở chức cao, sao bà không kích động cho được?

Hai người ngồi im theo đuổi suy nghĩ của riêng mình, sau đó Văn Đan Khê chủ động lên tiếng: “Thăm tìm con có việc ư?”

Đỗ thị vội đáp: “Không dám giấu phu nhân, là có chút chuyện muốn làm phiền phu nhân.”

Văn Đan Khê gật đầu, ý bảo bà cứ nói.

Đỗ Thị mỉm cười, nói lấp bắp: “Ta biết Đỗ Lập Hồ rất nghe lời khuyên của con, con có thể khuyên nó giúp ta không. . . năm đó ta thật sự rất khổ tâm, ta. . .”

Văn Đan Khê thần nhiên rót một chén nước cho bà, đưa tới nói: “Thăm uống chén nước đi.”

Đỗ thị luống cuống đón lấy chén trà, không ngờ tay bà trượt một phát, làm cái chén rơi xoảng trên đất, lập tức vỡ tan.

Đỗ thị lúng ta lúng túng, bà sững sốt đứng dậy muốn thu dọn. Văn Đan Khê vội vàng kéo bà lên nói: “Thăm đừng vội, lát nữa sẽ có người dọn, chúng ta nói tiếp đi.”

Đỗ thị đành phải ngồi xuống lần nữa.

Văn Đan Khê nhìn chằm chằm mảnh vỡ trên đất, mượn cơ hội này để mở đề: “Chuyện chúng ta đã nói đã làm, tựa như bát nước đổ đi không thể hót cho đầy. Chuyện đã xảy ra, dù tin hay không tin thì có ích lợi gì.”

Ánh mắt Đỗ thị buồn bã, môi giật giật muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không thốt thành lời.

Văn Đan Khê chỉ vào mảnh vỡ trên đất nói: “Mà lòng người cũng như mảnh vỡ này, vỡ tan rồi thì dù có vá vúi thế nào, những vết nứt kia vẫn nằm mãi ở đó, không thể nào khôi phục lại hình dáng ban đầu.”

Đỗ thị tất nhiên hiểu được lời bóng gió của Văn Đan Khê, sắc mặt bà suy sụp, trong mắt ánh lên nét tuyệt vọng, giọng ngập ngừng: “Phu nhân nói là Đỗ Lập Hồ mãi mãi cũng không thể nào tha thứ cho ta sao?”

Văn Đan Khê cười nhạt: “Cũng không thể nói vậy, có điều chuyện này cần thời gian. Trước đây lúc thăm bỏ chàng đi, chàng cần thời gian để chấp nhận sự thật rằng mình đã bị mẫu thân bỏ rơi, bây giờ thăm đột nhiên quay về, chàng cũng cần thời gian để tiếp nhận.”

Mặt Đỗ thị nóng rần lên, bà sụp đầu im lặng thật lâu. Văn Đan Khê như vô tình ngáp một cái, Đỗ thị vội vàng đứng dậy nói: “Phu nhân đang mang thai,

phải nghỉ ngơi thật nhiều, ta không quấy rầy phu nhân nữa.”

Văn Đan Khê nói vài câu khách sáo rồi tiễn bà ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88

Edit: Yunchan

Đỗ thị đi rồi, Văn Đan Khê lại đắm chiêu thêm một lát, nhất thời không nghĩ ra gì cả. Nếu chỉ là một người qua đường đứng xem, Văn Đan Khê sẽ tha thứ cho bà rất dễ dàng, hơn nữa còn rất thông cảm cho sự khó xử của bà. Nhưng vừa nghĩ tới mấy năm chịu khổ của Trần Tín, thì trong lòng cô lại rối bời.

Nhưng mà, dù sao bà cũng là mẹ đẻ của Trần Tín, hơn nữa bà quả thật khổ sở, chỉ cần bà đừng làm gì quá mức, thì cô và Trần Tín sẽ phụng dưỡng bà thật chu đáo. Ngay cả nạn dân xa lạ họ còn có thể cứu tế, huống chi là bà.

Đợi mãi tới giờ cơm trưa, thân binh của Trần Tín báo lại rằng hấn có việc không thể về. Lính báo tin vừa đi khỏi, thì Lý Băng Nhạn đã tới gặp cô.

Lý Băng Nhạn thấy trong phòng không có ai, bèn hạ thấp giọng hỏi: “Muội muội, tỷ nghe người ta nói mẹ chồng muội tới?”

Văn Đan Khê gạt đầu, trầm giọng đáp: “Coi là vậy đi.”

Lý Băng Nhạn nhìn nét mặt đắm chiêu của cô, nói với giọng sâu xa: “Muội phu có thể lạnh nhạt với bà ấy, dẫu sao cũng là con trai mình, tương lai hai người sẽ hòa thuận, bà ấy cũng không tính toán nữa. Nhưng muội thì khác, phải hết sức giữ lễ tiết, bằng không một mai mẹ con họ hòa thuận với nhau, bà ấy ghi hận với muội thì không tốt đâu. Tới khi đó thỉnh thoảng lại xét nét lỗi sai của muội, tuy muội không sợ bà ấy, nhưng tục ngữ có câu, cóc nhảy tới chân, không cắn chết người cũng làm người ghê tởm.”

Văn Đan Khê gạt đầu, hiểu được ý của Lý Băng Nhạn, đoạn cô thành khẩn hỏi: “Tỷ tỷ hiểu nhiều hơn muội, tỷ coi việc này nên giải quyết sao mới tốt?”

Lý Băng Nhạn suy nghĩ một lát rồi nói: “Họ nói cho cùng vẫn là mẹ con, muội phu có thể chưa nghĩ thông nhất thời, nhưng thời gian dài khúc mắc trong lòng sẽ dần tháo gỡ. Huống chi bách thiện lấy hiếu làm đầu, bất kể bà từng làm gì, thì hai người cũng không thể đối xử quá đáng với bà. Theo tỷ thấy, muội chỉ cần đối xử không xa không gần với bà ấy là được, không cần quá thân thiện, nhưng cũng đừng quá thiếu lễ nghĩa. Mà bà ấy, nhất định có phần hổ thẹn với muội phu, nên sẽ không dám đưa ra yêu cầu quá đáng.”

Văn Đan Khê gạt đầu liên tục. Lý Băng Nhạn phân tích rất đúng. Nhìn dáng vẻ dè dặt của Đỗ thị, thì khẳng định bà vẫn còn áy náy với Trần Tín. Dù sao bà cũng có lỗi trước. Còn cô chỉ cần đối xử chừng mực với bà là được.

Nói xong chuyện này, Văn Đan Khê lại chuyển đề tài sang Mặt Thợ cái tên ngọc gãy ra chuyện chẳng giống ai kia. Lý Băng Nhạn cười tới ngả sắp ngã người. Văn Đan Khê còn kể cả chuyện Trần Tín lên nói xấu Tần Nguyên lại bị bắt quả tang ngay tại trận, sau đó lại thờ ngấn than dài: “Bây giờ năm người có bốn người thành gia, chỉ có mình đệ ấy là cô đơn chiếc bóng. Phóng chừng ai cũng bận tân thay đệ ấy. Trần Tín còn nói chờ rảnh rồi, sẽ nhờ một bà mai làm mai cho đệ ấy nữa.”

Lý Băng Nhạn nghe xong thì cúi đầu trầm mặc một lát. Cuối cùng cười khổ sở: “Ý của muội muội, sao tỷ lại không biết, có điều hoàn cảnh của tỷ muội cũng rõ, chuyện của tỷ tới người chồng đã thành thân bảy năm cũng không chấp nhận được, huống chi là y! Muội đừng bận lòng thay tỷ nữa, sau này tỷ có thể dựa vào muội muội sống qua hết đời là được. Chỉ hy vọng muội đừng ghét bỏ ta là đủ rồi.”

Văn Đan Khê nhìn Lý Băng Nhạn, hỏi tới: “Tốt cùng là tỷ thích Tần Nguyên, hay không dám thích?”

Lý Băng Nhạn quay đầu đi, nói úp mở: “Chuyện đó, có gì khác nhau?”

Văn Đan Khê nghiêm mặt nói: “Đương nhiên khác, nếu Tần Nguyên không ngại quá khứ của tỷ, thì tỷ cảm thấy có thể tiếp nhận được hay không?”

Lý Băng Nhạn hơi biến sắc, cô lắc đầu liên tiếp, nói luôn miệng: “Không thể nào, không thể nào.” Nói xong bèn đứng dậy, lật đật nói: “Tỷ còn chút chuyện phải làm, tỷ về trước đây.”

Văn Đan Khê chẳng thể làm gì hơn là dừng chuyện này lại, cô cũng không thể ép Lý Băng Nhạn quá được.

Sau khi Lý Băng Nhạn đi rồi, Văn Đan Khê lại ngồi ngẩn ra một hồi, sau đó mới bảo Xuân Thảo Xuân Phuong cầm các loại thực phẩm, đồ dùng với chăn bông thức ăn tới Bắc viện. Đỗ thị không ngờ Văn Đan Khê lại tới nhanh như vậy, vội vàng cười chào đón. Văn Đan Khê bảo người đặt đồ xuống, Đỗ thị từ chối một hồi mới nhận lấy.

“Phu nhân, đã khá hơn chưa? Có muốn mời đại phu tới xem không?” Đỗ thị ân cần hỏi.

Văn Đan Khê lắc đầu, cười đáp: “Thảm, đừng gọi phu nhân nữa, cứ gọi con là Đan Khê được rồi.”

“Chuyện này... sao được.”

Văn Đan Khê ở lại tiếp chuyện với bà, bây giờ cô không châm biếm bà nữa, có vài chuyện chỉ cần nói một lần rồi thôi. Hơn nữa hiện nay cô còn chưa hiểu rõ Đỗ thị, cô muốn thông qua vài câu tán gẫu để quan sát tính cách của bà một chút. Thế nhưng Đỗ thị lại không giống Điền Tuệ Anh, chỉ liếc mắt đã có thể nhìn thấu, thái độ của bà rất thận trọng, còn biết đoán ý qua sắc mặt.

Văn Đan Khê nhìn sắc trời thấy không còn sớm, dặn Đỗ thị hãy nghỉ ngơi thật tốt, rồi đứng dậy cáo từ. Đỗ thị tiễn tới tận cửa mới quay lại.

Mãi tới lúc hoàng hôn mà Trần Tín vẫn chưa về. Văn Đan Khê không yên lòng, vội vàng gọi Trần Lục từ đi tìm hân. Đợi tới giờ lên đèn, Trần Tín mới thất thểu về nhà với bộ dạng say khướt.

“Đan Khê, ta lại uống rượu.” Hân lao đảo vào nhà, rồi nở nụ cười nịnh nọt với Văn Đan Khê.

Văn Đan Khê cũng không nở trách hân, bước lên cởi áo choàng ra cho hân, rồi đỡ hân nằm xuống giường. Trần Tín vẫn ôm chặt lấy cô không buông: “Đan Khê, ngủ cùng ta một lát.”

Văn Đan Khê khuyên bảo đủ điều cũng vô dụng, cuối cùng hết cách đành phải cởi quần áo lên giường ngủ cùng hân. Ngoài trời gió lạnh rú rít, thổi tấp vào cửa sổ gây làm phát ra tiếng phàn phật.

Trần Tín ôm chặt cô, rụt vào trong chăn, nhỏ giọng thì thầm: “Lạnh quá.”

“Sẽ hết lạnh ngay thôi.” Văn Đan Khê vỗ vỗ lưng hân như dỗ trẻ con.

“Đan Khê.” Trần Tín thì thầm với giọng nhẹ bằng, đầu dụi vào lòng cô. Ngón tay của cô luồn vào mái tóc dày rậm của hân, chải nhẹ.

“Đan Khê —” Trần Tín lại gọi một tiếng, môi mấp máy, muốn nói lại thôi.

“Nhị Tín, chàng có chuyện gì thì cứ nói cho ta nghe, ngoan.”

Trần Tín hừ nhẹ một tiếng, hít hít mũi vài cái mới bắt đầu nói hết ra: “Đan Khê, nàng biết không? Lúc mẹ ta vứt bỏ ta cũng là vào mùa đông, trời rất lạnh rất lạnh, ta ở nhà chờ mẹ về, chờ mãi chờ mãi tới khi trời tối đen cũng không thấy mẹ về. Ta đội gió lạnh đi tìm bà khắp nơi, hỏi hết mọi người, sau đó có người nói cho ta biết, họ thấy bà đi theo một nam nhân. Ta không tin, gào thét như phát điên. Ta chạy hết mọi nơi mà bà có thể tới, chân cũng sắp phỏng tới nơi, nhưng cũng không tìm thấy. Sau đó Văn đi tìm tới, đi không nói gì mà chỉ ôm ta rồi bật khóc. Dì nói với ta là, mẹ ta thật tình không còn cách nào khác nên buộc lòng phải vứt ta đi. Còn nói sau này đi sẽ chăm sóc cho ta... ta phải mất mấy ngày mới tin được sự thật là mẹ đã không cần ta nữa.

Sau đó, ta rời khỏi nhà Văn đi đi lang thang khắp nơi, chẳng ai thuê người làm công ngắn hạn, ta đành tới bến tàu làm khuân vác, người ta chỉ trả cho ta chút tiền còn chưa đủ ăn cơm, ta lại không muốn đi trộm đi cướp, nên ngày nào cũng rất đói. Trời càng ngày càng lạnh, áo bông với giày của ta đều rách hết, ta không có chỗ nào để đi, chẳng thể làm gì hơn là ở trong một căn nhà nát, chen chúc sưởi ấm với bầy chó hoang. Có một lần ta ngã bệnh, hai ngày trời không có miếng nước miếng cháo nào vào bụng, ta cứ tưởng là mình sắp chết, cuối cùng là hai người ăn mày đã cứu ta. Lâu dần, lòng ta càng ngày càng lạnh càng ngày càng chai, ta hận tên nam nhân hung bạo của mẹ ta, hận không thể băm thây hân ra trăm mảnh, ta cũng hận mẹ ta. Ta thề sau khi lớn lên quyết không nhận bà ta... Mười mấy năm trôi qua, bà chưa từng xuất hiện, ta vẫn luôn cho rằng bà đã chết, nhưng hôm nay bà lại đột nhiên xuất hiện. Ta đoán bà nhất định đã bị tên nam nhân kia bỏ rơi. Ha ha, trước đây bà cũng vì tên nam nhân đó mà từ bỏ ta...”

Trần Tín đang nói thì đột nhiên cười phá lên. Văn Đan Khê nghe mà nước mắt rơi là chã, hai tay ôm ghì lấy đầu hân, khẽ sát vào ngực mình, rì rầm xoa dịu hân.

Cảm xúc của Trần Tín dần dần ổn định lại, nói tiếp bằng giọng kiên định mà ngập tràn cảm hận: “Ta nhất định không nhận bà ta, ta nhất định để cho bà ta thấp thỏm bất an, có giới thì bà ta cứ đi tìm nam nhân tiếp đi. Ta không hiểu nổi, tại sao bà ta cứ muốn lập gia đình không ngừng, tại sao bà ta cứ như xa nam nhân là không sống nổi. Gã cho một tên khốn nhà giàu còn chưa đủ, còn tới Triệu Hưng, Vương Trung gì đó... Nực cười nhất chính là bà ta còn dè phòng ta, lúc nào cũng sợ ta giết nam nhân của bà ta, bản thân làm trâu làm ngựa hầu hạ những tên khốn kia còn chưa đủ, còn phải tạo ra ta. Trong lòng bà ta, ta còn không quan trọng bằng một tên nam nhân khốn kiếp...”

Văn Đan Khê sùng sốt, như lời Trần Tín nói, hình như Đỗ thị là kiểu phụ nữ không thể sống xa đàn ông, hơn nữa bà còn coi bản thân rất thấp hèn, chỉ cần có nam nhân chịu ưng bà, thì bà đã thấy đó là một loại ban ân. Có lẽ cũng vì vậy, nên người đàn ông nào bà lấy cũng đều là đồ cận bã.

Văn Đan Khê thờ dài trong lòng, không tài nào lý giải nổi tâm tư và suy nghĩ của bà.

Trần Tín thở ra thật mạnh, cứ như muốn thở hết ác khí dồn nén nhiều năm qua ra ngoài. Hân chôn mặt vào giữa ngực cô, buồn bã nói: “Đan Khê, ta thích người như nàng. Trước đây nàng mất hết người thân, còn dặt theo hai đứa nhỏ, để sống được thật là khó khăn. Nhưng mỗi ngày nàng đều sống rất vui vẻ hoạt bát, cứ như là chẳng sợ gì hết. Mặc dù nàng bị từ hôn, nhưng nàng cũng không cảm thấy mình thua kém. Cái tên họ Chu kia muốn cưới nàng làm tiểu thiếp cũng bị nàng mắng chạy cong đuôi. Tên họ Tô dụ dỗ nàng, nàng vẫn bình chân như vại. Nếu là mẹ ta, thì bà đã hơn hờ đi theo người ta từ lâu rồi...”

Lời Trần Tín nói ra bất giác khuấy động lòng Văn Đan Khê. Cô phát hiện Đỗ thị có ảnh hưởng rất to lớn tới Trần Tín, đặc biệt là ở phương diện chọn

bạn trăm năm. Bởi hấn không thừa nhận cũng đầy oán hận với Đỗ thị, cho nên mới vô thức tìm một người hoàn toàn trái ngược với bà. Tính cách Đỗ thị nhu nhược thích dựa vào nam nhân, Trần Tín lại thích một nữ nhân kiên cường độc lập.

Văn Đan Khê đau lòng nâng mặt hấn lên, hôn lung tung một trận, rồi dịu dàng nói: “Nhị Tín, sau này ta sẽ đối xử với chàng thật tốt. Đừng buồn nữa, ngủ đi nhé.”

Trần Tín cất giọng như đang nói mớ: “Đan Khê, nàng bất cứ giá nào cũng không được giống mẹ ta, vứt bỏ ta. Ta muốn dùng dây thừng trói nàng lại, muốn giấu nàng vào trong tay áo, chỉ sợ nàng chạy.”

Nói rồi, hấn với tay nắm nắm, cuối cùng nắm được tóc cô, hấn nhắm mắt lại quấn tóc cô lên cổ mình, cuối cùng mới hài lòng nói: “Được rồi, bây giờ nàng không chạy thoát nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89

Edit: Yunchan

Văn Đan Khê nghe vậy thì lòng không khỏi xót xa. Cô dựa sát vào người hấn, không cần biết hấn có nghe thấy không, chỉ ghé vào tai hấn thủ thi: “Nhị Tín, ta sẽ mãi mãi không rời xa chàng.”

Một lát sau, Trần Tín mới từ từ hỏi lại: “Đan Khê, có thật không?”

“Thật, đồ ngốc.” Lúc này hấn không từ hừ gì nữa, nghiêng đầu qua ngủ mất đất.

Hôm sau lúc tỉnh lại, Văn Đan Khê phát hiện đầu tóc hai người rối thành nùi quấn hết vào nhau. Cô khẽ nhích người, Trần Tín cũng thức dậy theo. Hấn dụi dụi đôi mắt ngái ngủ nhập nhèm, cười khi gỡ tóc cô ra khỏi cổ, sau đó chống người thấy trời vẫn còn chưa tỏ, bèn nằm xuống ôm ghì lấy Văn Đan Khê ngủ tiếp.

Hai người trải qua một phen lăn qua lăn lại thì không buồn ngủ nữa, nhưng lại lưu luyến ở chốn ấm áp, nên không ai muốn nhúc nhích.

Vì tối qua Trần Tín uống quá nhiều nên giọng hơi khàn, hấn ho khan một tiếng rồi nói với giọng áy náy: “Đan Khê, có phải chuyện rắc rối của ta nhiều quá không? Chuyện này tới chuyện khác, chưa cho nàng yên tĩnh lần nào.”

Văn Đan Khê mỉm cười, bóp bóp mũi hấn, nói: “Chúng ta là vợ chồng vốn nên chia sẻ với nhau, chàng khách sáo với ta như vậy làm gì hà!”

“Nương tử, nàng thật tốt.” Trần Tín nói chuyện trên trời dưới đất với nàng, nhưng không nhắc câu nào tới Đỗ thị. Văn Đan Khê cũng không hướng tới đề tài này, có lẽ hấn còn chưa nghĩ ra phải làm thế nào. Hai người nằm lý ở trên giường một hồi, tới tận giờ Tý mới chịu rời giường.

Hai người giúp nhau chải mặt rửa đầu xong thì cùng ra khỏi phòng. Xuân Thảo tới bẩm báo, một canh giờ trước Đỗ thị có tới đây một chuyến. Trần Tín vừa nghe nhắc tới Đỗ thị, chân mày đã bắt gập chau lại. Văn Đan Khê vội vã đánh lạc hướng, đồng thời nhìn Xuân Thảo ra hiệu, ý bảo chuyện này không nên nói trước mặt Trần Tín.

Cứ thế vài ngày sau, tâm trạng của Trần Tín dần bình ổn trở lại. Bình thường không phải xử lý công sự với Tàn Nguyên, thì là tới thao trường luyện binh. Hấn hoàn toàn phớt lờ Đỗ thị, hết như không có người này tồn tại. Đỗ thị thỉnh thoảng qua lại chủ viện, có lúc tình cờ gặp mặt Trần Tín, thì sẽ dùng vẻ mặt chờ mong cùng áy náy nhìn Trần Tín, nhưng từ đầu chí cuối Trần Tín vẫn đối xử lạnh nhạt với bà. Để tránh cho bà xấu hổ, Văn Đan Khê đành phải cười cười nói chuyện đông chuyện tây với bà.

Mặc dù hai người không nói với ai chuyện của Đỗ thị, nhưng những người khác đều biết được chuyện này rất nhanh. Tàn Nguyên, Lý Băng Nhạn và Mặc Thạo lục tục đến thăm Đỗ thị, gọi thăm nương thăm nương luôn miệng, lễ vật thì tặng tới chất đống. Bao nhiêu năm qua Đỗ thị luôn chịu hết sự khinh thường và chà đạp của người đời, chưa bao giờ được người ta tôn trọng như bây giờ. Tuy con trai tới giờ vẫn chưa chính thức thừa nhận bà, thế nhưng con dâu và huynh đệ của con trai đều đã ngầm thừa nhận, vậy sớm muộn gì con bà cũng tháo được khúc mắc trong lòng thôi.

Nghĩ thông được điều này, bà cũng không còn khúm núm dè dặt như lúc mới tới nữa, mà trở nên cởi mở hơn. Trong khi Trần Tín thì vẫn giữ nguyên bộ dạng hậm hực không vui. Văn Đan Khê khuyên vài lần rồi cũng đành thôi, có một số việc chỉ có bản thân người trong cuộc mới giải quyết được.

Trần Tín không rầu rĩ được bao lâu, thì Tây Bắc lại truyền tin chiến báo về lần nữa. Báo rằng Thát tử đóng quân ở Tàn Châu lần hai, Hồng đại hồ từ e không cảm cự nổi, nên cấp tốc gửi thư cầu cứu về Dịch Châu. Trần Tín không thể đẩy trách nhiệm cho người khác, lập tức thương lượng với Tàn Nguyên chuyện dẫn binh cứu viện. Hai huynh đệ họp với một đội phụ tá khuê chiêng gõ trống định ngày lành, mất thấy đã đến ngày xuất chinh, Trần Tín nhìn bụng dưới đã hơi lớn của Văn Đan Khê, về mặt lo âu không nữa.

Văn Đan Khê lại cười khuyên nhủ: “Nhị Tín, chàng cứ yên tâm đi đi. Đừng lo cho ta.” Nói đoạn cô nắm tay Trần Tín đặt lên bụng mình, khích lệ: “Ta

thấy Nhị đệ kỳ vọng quá nhiều vào con của chúng ta, mấy hôm nay đệ ấy tặng cho ta toàn là sách trị quốc an bang, chàng làm cha, nên vì con chúng ta mà gây dựng chút cơ nghiệp mới phải.”

Trần Tín vừa nghe thấy lời này thì thương cảm trong lòng cũng xua tan đi không ít, thay vào đó là dào dạt hăng hái, hấn vổ ngực một cái thật kêu: “Người làm cha ta đây tài khác không có, chứ đánh hạ vài tòa thành thì có thừa. Nương tử cứ ở nhà chờ tin chiến thắng của ta đi.”

“Được, phu quân, ta ở nhà chờ tin lành.”

“Ta không ở bên, nàng nhất định phải chú ý thân thể, đừng nhớ mong ta, cũng đừng lo lắng cho ta, trong quân ta vẫn giống hệt như trước, ngay cả ngựa cái cũng không nuôi.”

“Biết rồi, đồ ngốc. Chàng không thể nói chuyện nào bớt ngốc hơn được à?”

Trần Tín ngẫm nghĩ một hồi, rồi nghiêm mặt nói: “Còn người ở Bắc viện kia, nàng cũng đừng chiều ý quá. Nàng mới là nữ chủ nhân trong nhà này. Nếu bà ta làm nàng tức giận, trở về nàng cứ nói cho ta biết.”

Văn Đan Khê hé miệng cười, chỉnh lại cổ áo cho hần một chút, rồi nhỏ giọng nói: “Chàng yên tâm đi, lòng người cũng là thịt mà, ta lấy lễ đãi bà, chắc hẳn bà cũng đối xử với ta như vậy thôi.”

Hai người tha thiết nói lời từ biệt, dặn dò nhau, càng nói càng nhiều chuyện. Mãi tới khi chiến mã hết nhịn nổi phải đập móng trước, Văn Đan Khê mới đành nhịn con bịn rịn xuống, giục hần lên ngựa.

Đúng lúc này, chợt nghe một tiếng hô hoán mang theo nước nỏ vang lên: “Lập Hổ —“

Là Đỗ thị tới.

Trần Tín thở ra một hơi thật dài, nhìn bà với ánh mắt u ám bất định.

“Lập Hổ, trời lạnh lắm, đây là áo bông mẹ may cho con.”

Nói rồi, bà đưa bọc quần áo tới với vẻ thấp thỏm bất an, Trần Tín không nhận lấy mà chỉ nói nhạt nhẽo: “Đan Khê đã chuẩn bị cho ta đủ rồi.”

Trong mắt Đỗ thị lóe lên tia thất vọng nào nề, cắn môi đứng lặng người.

Văn Đan Khê vội vàng lên tiếng: “Trời Tần Châu rất lạnh, chàng mang nhiều áo cũng tốt mà. Đây cũng là tâm ý của mẹ, chàng hãy nhận đi.”

Văn Đan Khê nghe theo đề nghị của Lý Băng Nhạn, đã đổi sang gọi Đỗ thị là mẹ. Đây cũng là chuyện không thể không làm, vì hiện tại cả Trần phủ đều đã biết thân phận của Đỗ thị, cô gọi thăm tiếp thì hơi không ổn.

Trần Tín do dự một chút cuối cùng vẫn nhận lấy, Đỗ thị trao cho Văn Đan Khê một nụ cười cảm kích, Văn Đan Khê cũng gật đầu đáp lại. Trần Tín nhìn Văn Đan Khê, cảm giác mình còn đầy một bụng lời chưa nói hết. Đúng lúc này, Trần Quý Hùng cũng sai bước đi tới.

“Nghĩa phụ —“ Trần Tín vội vàng đưa đồ cho thân binh bên cạnh, rồi bước lên đỡ Trần Quý Hùng.

Trần Quý Hùng dùng bàn tay đang cầm quạt hương bồ vỗ vỗ vai Trần Tín, nói lời sâu sắc: “Nhóc Tín à, tới chiến trường rồi cũng đừng có khoe dũng đánh nhau phải biết động não, con cũng không còn độc thân nữa, vợ và con của con đều đang ở nhà chờ con đấy.”

Trần Tín ra sức gật đầu: “Nghĩa phụ, con nhớ cả rồi. Con sẽ bình an trở về.”

Trần Quý Hùng nhìn Trần Tín trong bộ giáp trụ sáng loáng, rồi nhìn qua chiến mã đang ngóc đầu hí vang, trên gương mặt bất giác toát ra vẻ cô đơn của anh hùng tuổi xế chiều.

Văn Đan Khê vội xoa dịu: “Nghĩa phụ, lão nhân gia người cũng đừng cảm thấy tiếc nuối, thế đạo này có nơi nào không phải chiến trường đâu? Dịch Châu đúng lúc đang cần một lão tướng như nghĩa phụ trấn giữ.”

Trần Tín cũng nói với vẻ trịnh trọng: “Đúng vậy nghĩa phụ. Nhị đệ là một thư sinh, sau này có chuyện gì còn phải nhờ người chỉ dạy thêm. Có người ở đây, con có thể yên tâm ra tiền tuyến giết địch.”

Trần Tín với Văn Đan Khê kẻ xướng người họa, nói tới độ Trần Quý Hùng cũng vui vẻ hơn hẳn. Không thể không nói, nghĩa tử này của ông nói năng làm việc đã trưởng thành hơn trước đây không ít.

Trần Tín cáo biệt mọi người lần nữa, mắt thấy thời gian không còn sớm, hần đành phải lên ngựa xuất phát. Tiếng vó ngựa vang lên rầm rập, tung lên gió bụi đường xa.

Văn Đan Khê đứng trong con gió lạnh, đưa mắt nhìn đại đội nhân mã dần dần khuất xa, Lý Băng Nhạn thấy thế bèn nhẹ giọng khuyên nhủ: “Muội muội, trời lạnh lắm, mau vào nhà thôi.”

Đỗ thị cũng ở bên ân cần khuyên bảo. Văn Đan Khê nín lấy cánh tay Lý Băng Nhạn, đoàn người đưa tiễn chậm rãi trở về.

Bữa tối Lý Băng Nhạn cố ý ăn chung với cô, Tần Nguyên cũng đặc biệt đưa tới không ít đồ ăn ngon. Ban ngày còn đỡ, tới khi đêm xuống, Văn Đan Khê lại cảm thấy vô cùng gian nan. Quả nhiên, thói quen cũng là một loại ma quỷ, hiện tại cô đã quen nằm ngủ trong lòng Trần Tín, quen kề sát vào thân thể nóng hổi của hắn, hôm nay lại thấy lạnh gối trống. Cô khẽ trở mình, thấy hình như trong chăn có vật gì đó, Văn Đan Khê ngẩn ra, đưa tay lôi thứ đó ra. Hóa ra là một con búp bê vải to đùng, trên người búp bê còn mặc áo lót và tiết khố của Trần Tín. Khỏi cần phải nói, trừ tên gốc kia ra thì còn ai vào đây nữa.

“Cái đồ ngốc xít này.” Văn Đan Khê lăm bằm.

Rồi cô ôm con búp bê vào lòng, nghĩ tới cái tướng ôm búp bê ngủ khô hời của Trần Tín thì nhin không được cười. Cô khép mắt lại, chẳng biết qua bao lâu đã mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90

Edit: Yunchan

Văn Đan Khê dần dần thích nghi với những ngày không có Trần Tín. Trần Tín đi chưa được bao lâu đã cho người đưa thư về cũng rất nhiều món đồ chơi nhỏ. Lần này hắn không thờ thần gì nữa, mà chỉ thành thật nghiêm trang viết vài trang giấy. Trong đó còn miêu tả vợ của Hồng đại hồ tử: “Có người nói vợ của lão Ngũ khá giống nàng. Nhưng ta lại chẳng thấy giống xiu nào, rất nhát gan còn không sáng khoái. Đợi mấy hôm nữa ta gặp lão Tứ, tới lúc đó lại kể nàng nghe.”

Văn Đan Khê cũng hồi đáp cho hắn một bức thư thật dài, kể lại tình hình của mình. Gần đây cô đã thôi không nôn mửa nữa, đặc biệt thích ăn chua, hơn nữa sức ăn cũng tăng nhiều, một ngày phải ăn tới năm sáu bữa, người béo lên y như quả bóng hơi. Thân thể cũng bắt đầu có cảm giác mang thai rồi.

Phụ nữ có kinh nghiệm như Lý thâm với Vương thâm đều nói cái thai này nhất định là một tiểu tử. Văn Đan Khê cười trừ, cô không quan tâm mấy tới giới tính của con. Nhưng trái lại Tần Nguyên thì vui vẻ ra mặt. Mấy ngày nay còn đưa tới cả binh thư. Đỗ thị cũng hôn hờ chạy tới chạy lui suốt ngày. Văn Đan Khê lặng lẽ quan sát bà. Bởi bà giỏi nhìn mặt đoán ý, nên cũng không trêu chọc gì tới Văn Đan Khê. Mỗi ngày bà đều cầm cùi may quần áo và giấy trẻ con, có lúc còn may đồ cho Văn Đan Khê. Văn Đan Khê thờ dài, thâm an ủi mình: Những chuyện Trần Tín nói, biết đâu vì lớn tuổi nên bà đã sửa đổi cũng không chừng.

Thỉnh thoảng Trần Quý Hùng cũng tới thăm cô, tâm sự chuyện nhà. Trần Quý Hùng còn thử dò hỏi cô, mai này có đồng ý cho con theo mình học võ nghệ không. Văn Đan Khê nghĩ tới võ nghệ cao cường của Trần Tín nên tất nhiên vui lòng. Đây là thời loạn, có võ nghệ phòng thân là hay nhất. Sau đó ông lại nói tới chuyện ở Đông Lỗ, cũng nói ở đó có rất nhiều người giỏi võ nghệ. Văn Đan Khê thâm ghi nhớ, cô đã nghĩ kỹ rồi, phải bắt Thất tử làm tù binh để đổi người. Chẳng qua gần đây quá nhiều chuyện xảy ra, nên họ cũng quên khuấy mất. Xem ra cô phải nói với Tần Nguyên nhanh nhanh, hành động sớm chừng nào tốt chừng ấy. Cô luôn nói là làm, thế nên Trần Quý Hùng vừa đi, cô đã lập tức gọi người chuyển một tờ giấy cho Tần Nguyên, nói rõ việc này.

Chẳng bao lâu, Tần Nguyên đã phái người nhắn lại: Gần đây Đông Lỗ có biến động lớn, tù binh bị bắt giữ tạm thời không ai đến chuộc. Bọn họ tranh giành nội bộ, nên muốn mượn đao giết người. Việc này có thể làm chậm kế hoạch.

Kèm theo lời nhắn này còn có tình báo và công báo các nơi. Văn Đan Khê đọc thật kỹ từng cái một. Đầu tiên cục diện của vùng Trung Nguyên lại xảy ra biến đổi lớn. Nhi tử thứ mười của Cảnh Đế chạy trốn tới Giang Nam thành lập Nam Lương. Trong vùng Trung Nguyên xảy ra đánh giết tranh đoạt, khiến cho khói lửa nổi lên khắp nơi, chướng khí密布, dân chúng lâm than. Trong đồng tình báo nhiều vô số, Văn Đan Khê để ý thấy một cái không quá thu hút: lời tiên đoán của Lý Thuần Phong đã đưa tới sự chú ý của Viên thị Tấn Dương, trình thám của Viên thị đã vào thành.

Văn Đan Khê phút chốc giật bắn, suýt nữa thì họ đã quên bằng mất cái tên Tổng Nhất Đường này rồi. Cô lục tìm tiếp tình báo về Viên thị, phát hiện người này cực kỳ khôn lanh, các nơi trong vùng Trung Nguyên và Giang Nam đang đánh nhau hỗn loạn để tranh giành lãnh thổ, mà hắn thì rất khiêm tốn, cố thủ ở mỗi Tấn Dương, không xưng vương cũng chẳng tranh bá, đồng thời còn chú ý đặc biệt tới dân sinh. Chỉ trong vòng mấy tháng, mấy châu Tấn giang Cao Đường đã tăng hộ khẩu thêm trăm vạn. Phần lớn lưu dân các nơi đều đổ về địa giới của hắn, còn có một bộ phận kéo tới Dịch châu. Xem ra, tên này thuộc loại án binh trục lợi, tuyệt đối mưu đồ của hắn rất thâm sâu. Mà Dịch Châu cách Tấn Dương không xa, tương lai hai bên nhất định sẽ xảy ra va chạm.

Nghĩ tới đây, Văn Đan Khê bèn đi tìm Tần Nguyên bàn chuyện, cô nói ra suy nghĩ của mình, Tần Nguyên lại khẽ mỉm cười nói: “Xin tâu cứ yên tâm, mấy ngày nay đệ đã thương nghị chuyện này với phụ tá xong xuôi, chuẩn bị phái một số người ra ngoài chiêu an lưu dân, để họ chia ra tới Tần Châu và Bá Châu. Nơi đó đất hoang nhiều hơn. Chúng ta còn hạ lệnh miễn thuế cho ba năm đầu khai hoang, chắc hẳn sẽ hấp dẫn rất nhiều người.”

Văn Đan Khê gật đầu, cười nói: “Thì ra Nhị đệ đã nghĩ tới từ sớm, xem ra ta đã múa rìu qua mắt thợ rồi.”

Tần Nguyên lại nghiêm mặt nói: “Xin tâu ngàn lần đừng nói vậy, tục ngữ có câu, một người kẻ ngắn, nhiều người kẻ dài, bọn ta khó tránh khỏi có lúc sơ sót, tâu nghĩ tới việc gì thì cứ nói ra.”

Hai người bàn công sự xong thì Tần Nguyên tự giác cáo lui. Lúc sắp đi thì y nhìn lướt nhanh qua bụng của Văn Đan Khê, bắt giác thờ dài, lòng thầm suy tính chọn người thay thế Trần Tín. Y đắm chiêu suy nghĩ một hồi vẫn chẳng biết xoay sở cách nào.

Y đang nghĩ tới nhập thần, thì vừa khéo đụng phải Trần Quý Hùng.

Trần Quý Hùng cười híp mắt chào hỏi y: “Nhị diệt, hôm nay có rảnh không? Uống với lão đây một chén được không?”

Tần Nguyên đứng vững lại, cung kính trả lời: “Việc vật quần thân, uống rượu thì không thể, Trần bá phụ có việc gì cứ nói là được. Chi cần con có thể làm thì nhất định không chối từ. Nào nào, bên ngoài lạnh lắm, chúng ta vào phòng trò chuyện.”

Hai người vừa nói chuyện, vừa đi về hướng thư phòng của Tần Nguyên.

Tới thư phòng rồi, Tần Nguyên nâng tay dâng trà cho Trần Quý Hùng, sau đó ngồi vào ghế dưới, chăm chú lắng nghe.

Trần Quý Hùng hải lòng vuốt vuốt chòm râu, trầm ngâm chốc lát mới chậm rãi nói: “Bây giờ thân thể Văn Đan Khê càng lúc càng nặng nề, chúng ta có chăm chút tí mĩ tới đâu đi nữa cũng không thể bằng nhóc Tín được, ta thấy có nên tìm một người thay nhóc Tín, để nó trở về không.”

Tần Nguyên gật gật đầu: “Bá phụ, chúng ta nghĩ rất giống nhau, có điều, lúc này trong quân thật tình chưa có ai thay thế được đại ca. Tần Châu xưa nay chính là cứ điểm quan trọng của Đông Bắc, nếu Thất tử đẹp xong Tần Châu, rồi tiến quân vào Trung Nguyên thì quả là con đường tiện lợi, bọn chúng nhất định sẽ không buông tha dễ dàng. Với tình hình này, ở đó nhất định phải có một vị tướng dũng mãnh trấn giữ. Người như vậy, ngoài đại ca ra đâu còn ai khác.”

Trần Quý Hùng nhìn Tần Nguyên với ánh mắt hàm xúc: “Hiền chất, ta tiến cử cho con một người, người này dũng mãnh không thua gì nhóc Tín, hơn nữa còn biết rất rõ tình hình Thất tử. Để người đó đi thì không ai hợp hơn.”

Tần Nguyên nghe vậy thì không khỏi kích động, hỏi dồn: “Bá phụ nói mau đi, người đó là ai?”

Trần Quý Hùng cười phá lên, trỏ trỏ mình: “Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt, người đó chính là lão phu đây.”

Tần Nguyên vừa nghe câu này xong thì con kích động cũng từ từ lắng xuống, y cười khẽ nói: “Trần bá phụ, tâm tình của người con có thể hiểu được, nhưng dù sao tuổi tác người đã cao, con thấy người nên ở lại Dịch Châu nghỉ ngơi thì hơn.”

Trần Quý Hùng lắc đầu: “Ta chưa tới năm mươi, con quên mất Tô lão tướng quân tiền triều bảy mươi lăm tuổi còn có thể viễn chinh tới Cao Lệ sao. Huống hồ, ta có thù không đội trời chung với Thất tử, cần phải tự tay báo mới có thể giải hận. Mong hiền chất hãy thành toàn cho lão.”

Tần Nguyên quan sát Trần Quý Hùng thật lâu, bây giờ ông đã khác xa lúc mới về đây, qua nhiều ngày điều dưỡng sắc mặt đã hồng hào, thần thái cũng sáng láng hơn. Chưa kể bề ngoài ông còn cao to vạm vỡ gấp hai người thường, lưng hùm vai gấu, trên người có một loại khí phách bất khuất cương nghị. Để ông đi cũng được. Có điều...

Tần Nguyên ngập ngừng: “Bá phụ, khoan hãy nói con đồng ý hay không, mà chỉ sợ bên phía đại ca đại tẩu. Hai người họ rất hiểu thuận, làm sao có thể để mình ở nhà hưởng phúc, còn người thì tới nơi giá rét gian khổ để chịu tội chứ?”

Trần Quý Hùng đáp như đã liệu trước: “Chuyện này con không cần lo lắng, ta tự có cách. Huống chi, ta đi chuyến này cũng có việc khác. Ngày ta rời khỏi Đông Lô đã hứa rằng, ta nhất định sẽ tìm cách cứu mọi người về Trung Nguyên, bây giờ đã qua rất lâu, ngày nào ta cũng được ăn no mặc ấm, nghĩ tới các huynh đệ đang chịu gian khổ thì trong lòng lại khó chịu vô cùng.”

Tần Nguyên hồ thẹn ra mặt: “Bá phụ, chúng con ——”

Trần Quý Hùng giơ tay ngắt lời y, nói sang sảng: “Ta hiểu rõ, các con có chỗ khó xử của mình, hiện tại chúng ta chỉ có ba châu, chỉ có thể thủ không thể công, sao có thể đi mạo hiểm với chúng chứ. Tuy nhiên mấy hôm nay, ta đã nghĩ ra một cách, hơn nữa cách này chỉ có mình ta là thực hiện được.”

Tần Nguyên toan hỏi thêm, nhưng nhác thấy Trần Quý Hùng không có ý định nói tiếp, thì y cũng thức thời không gặng hỏi nữa.

Trần Quý Hùng cười thần bí, ngoắc tay nói: “Hiền chất, ta đã nghĩ ra một cách thay Nhóc Tín rất hay, nhưng phải cần con hợp tác.”

Tần Nguyên kể tai tới, hai người nhỏ to một trận, Tần nguyên suy tư giây lát, rốt cuộc gật đầu đồng ý. Gánh nặng trong lòng Trần Quý Hùng được thả xuống, ông lập tức bật cười ha ha. Trao đổi của bọn họ lần này tất nhiên là tiến hành lên sau lưng Văn Đan Khê. Qua vài ngày, đợi sau khi tất cả chuẩn bị xong, Trần Quý Hùng mới đi tìm Văn Đan Khê, mượn cớ mình muốn tới Tây Bắc thăm một người bạn, phải rời nhà ít ngày.

Văn Đan Khê kinh ngạc trong lòng, nhưng thấy lão gia rất kiên quyết nên cô không tiện ngăn cản, chỉ còn biết sai người chuẩn bị ít hành trang với chi phí đi đường. Trần Quý Hùng nhận hết toàn bộ không chút khưốc từ.

Lúc gần đi, Trần Quý Hùng lại nói với Văn Đan Khê đôi câu: “Đan Khê à, chờ nhóc Tín về rồi, con hãy tìm cơ hội cho hai mẹ con nó giảng hòa đi, lòng chứa oán hận, hai người không dễ chịu, mà con ở giữa cũng khó xử.”

Văn Đan Khê chần chừ một chút rồi đáp: “Nhưng mà... Nghĩa phụ, dù sao mẹ chồng đã từng gây tổn thương lớn với phu quân như thế, chúng ta đâu thể ép buộc chàng tha thứ được, có phải không ạ?”

Trần Quý Hùng khoát khoát tay nói: “Ta rõ ý con, có điều, ta không ép nhóc Tín thoảng cái biến thành đại hiếu tử, mà chỉ muốn trong lòng nó không còn hận thù thôi. Con thử ngắm lại xem, có phải kể từ khi mẹ nó quay về, nó hơi một tý là bực bội sầu não không? Trước đây nó đâu như vậy!”

Văn Đan Khê được cảnh tỉnh, nghĩ kỹ lại thì đúng là như vậy. Cô cúi đầu đáp: “Nghĩa phụ, con hiểu rồi.”

Trần Quý Hùng gật đầu hài lòng, sau đó ông nói lời từ biệt với mọi người, dẫn theo tôi ra đi. Văn Đan Khê thấy kiểu cười cực kỳ ăn ý của Trần Quý Hùng với Tàn Nguyên khi cáo biệt, lòng cứ cảm thấy kỳ quái, nhưng đối phương không nói nên cô cũng không tiện truy vấn.

Buổi tối, lúc ngủ Văn Đan Khê vẫn bấm ngón tay tính ngày Nhị Tín trở về theo thói quen. Tính tới tính lui, cũng chỉ có thể đợi tới lễ mừng năm mới. Hiện tại mới đầu tháng mười hai, còn tới một tháng nữa. Suy nghĩ một chút, cô không khỏi thờ dài, dẫn lòng không được lại ôm con búp bê chặt hơn. Đột nhiên, cô thấy có gì đó không đúng, bèn lôi con búp bê ra nhìn, thì ra là rạn đường chỉ, bông bên trong đều lòi hết ra ngoài. Cô chong đèn nhìn kỹ chỗ chỉ đứt, trước đây cô không để ý, giờ nhìn kỹ thì bất giác nhủu mảy, đường kim rõ là thừa. Rốt cuộc con búp bê này là ai may thế hả? Trong viện của cô đâu có ai tay nghề tệ thế này.

Cô cầm con búp bê lật tới lật lui sẫm soi, cuối cùng dứt khoát lột quần áo trên người nó xuống. Lột ra rồi mới phát hiện trong tiết khố vẫn còn một tờ giấy, Văn Đan Khê vội vàng khoác y phục ngồi xuống đọc, chỉ thấy trên đó viết:

Nương tử, búp bê là do ta tự may. Ta biết may không được đẹp, nói sao thì không bao lâu ta đã về rồi. Còn nữa, ta lại trộm cái yếm hồng của nàng, nàng mặc cái này là đẹp nhất — nàng cứ tuyệt đối yên tâm, ta sẽ không vứt đâu, ban ngày ta nhét trong ngực, buổi tối ôm. Cuối cùng, nàng đừng quên điền chữ vào “Cây cù cái nở hoa” cho ta, ta trở về sẽ viết tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91

Edit: Yunchan

Trần Quý Hùng đi được sáu ngày, Trần Tín đã dẫn mấy chục thân binh vượt gió bụi quay về. Lúc này, Văn Đan Khê đang ngồi co tròn bên lò sưởi đọc binh thư, khi cô nhìn thấy Trần Tín xuất hiện ở cửa, còn cho là mình đang nằm mộng.

Ánh mắt hai người giao nhau thật lâu, Trần Tín là nét mặt mừng rỡ si dại, còn Văn Đan Khê lại là kinh ngạc không gì sánh được, cô không nén nổi bèn xoa xoa mắt: “Nhị Tín, sao chàng lại đột nhiên trở về.”

Trần Tín chạy thật nhanh tới kiểm tra toàn thân cô một lần, lật đặt hỏi: “Nhị đệ nói nàng cần ta chăm sóc nên phái người khác tới thay ra, ta bàn giao hết việc quân cho Hàn sư gia xong thì chạy vội về đây. Nương tử, rốt cuộc nàng làm sao vậy? Sắp hù chết ta rồi.”

Văn Đan Khê lắc đầu mờ mịt: “Không phải ta đã viết thư cho chàng rồi sao, tất cả đều tốt hết mà.”

Trần Tín thấy cô không sao thì tảng đá trong lòng cũng buông xuống, hấn ôm chặt Văn Đan Khê, vừa hôn vừa sờ. Hai người dính nhau một lúc lâu, Trần Tín lại cho thân binh mang rượu vào, kéo Văn Đan Khê qua để mở rượu kiểm tra: “Nàng xem, đây là các loại đồ khô ta sai người thu gom cho nàng, có rất nhiều đồ hải sản, ở chỗ chúng ta không có, ta còn mời riêng một đầu bếp ở đó dạy ta làm đồ ăn. Hi hi, bây giờ ta hơn xa trước rồi, không chỉ biết làm mỗi một món nữa.”

Văn Đan Khê nhìn bộ dạng phấn khởi của hấn, rồi nhìn qua gương mặt đã đen gầy đi không ít, trong lòng lại thấy xót, không đành được nhào vào trong ngực vuốt cổ áo hấn, dịu giọng nói: “Ta đã hết nôn lâu rồi, bây giờ ta ăn cái gì cũng ngon, chàng nhìn ta đi béo thành thế này rồi.”

Trần Tín nhìn cô một chút, động tác ôm cô thật nhẹ nhàng, nói: “Béo cái gì, mới nặng hơn trước hai mươi cân thôi.”

Văn Đan Khê nhìn hấn cảm nín, nặng hơn hai mươi cân mà gọi là “mới” hả.

Hai người tựa sát vào nhau thì thăm lâu thật lâu, sau đó Trần Tín mới hết sức không nỡ thả cô ra để tới phủ nha gặp Tàn Nguyên. Quả nhiên, khi hấn về lại bê thêm nửa rượu sặc. Tàn Nguyên này đúng là quá cố chấp. Trần Tín không khỏi than thở: “Nhị đệ này cũng thật tình, thích trẻ con thì tự sinh một đứa đi. Sao cứ giành phần của ta.”

Văn Đan Khê cười há miệng.

Tục ngữ có câu, tiểu biệt thắng tân hôn. Trần Tín quay lại đợt này còn thích đeo bám hơn bình thường, nguyên một buổi chiều chẳng thèm đi đâu, chỉ ở lý trong nhà ôm cô đọc sách. Ngoài ra, đồ ăn của Văn Đan Khê còn tăng thêm món Trần Tín làm. Tay nghề của hấn quả nhiên tiến bộ rất nhiều.

“Nương tử, ăn ngon không?” Trần Tín nhìn cô với vẻ mặt chờ mong, trên trán viết ba chữ sáng loáng “Cầu khen thưởng”.

“Ngon.” Văn Đan Khê gạt đầu, hào phóng tặng cho hắn một nụ cười biểu dương.

Trần Tín cười đắc ý, nếu như hắn có đuôi thì bảo đảm sẽ vênh lên thật cao.

Tối tới, Tàn Nguyên phái người tới mời Trần Tín, Mặt Thợ quyết định đón gió tẩy trần tại gia cho hắn. Đây là lần đầu hai người mời khách, nên tất nhiên Văn Đan Khê cũng muốn đi. Đào Quyên Tú hỏi cô có muốn mời Đỗ thị hay không, Văn Đan Khê phân vân chốc lát, nhỏ giọng tiết lộ chút khúc mắc giữa hai mẹ con Trần Tín.

Đào Quyên Tú hơi giật mình, cô không khỏi ảo não: “Hay, cũng tại lão Quách lạnh cha lạnh chanh, kéo Nhị ca đi thăm bà ngay. Sớm biết có nội tình thì đã bảo hắn từ từ rồi.”

Văn Đan Khê vội trấn an: “Chuyện này cũng không sao đâu, đại ca muội ngoài cứng trong mềm, tỷ đoán sớm muội gì cũng có ngày tha thứ cho bà thôi. Chẳng chỉ cần ít thời gian để dịu lại mà thôi.”

Đào Quyên Tú gạt đầu, cô nhìn trái ngó phải thấy không có ai, bèn đỏ mặt nói: “Tàu, kính nguyệt tháng này của muội chưa tới, bà vú của muội nói chắc là muội có rồi, tàu coi thử giùm muội có phải thật không với?”

Văn Đan Khê nắm tay cô, bắt mạch thật kỹ, rồi hỏi qua triệu chứng của cô, quả nhiên là có. Đào Quyên Tú kích động thấy rõ, Văn Đan Khê cũng mừng thay cho cô, tiện thể nói cho cô nghe những chuyện phải chú ý lúc mang thai.

Đám Mặt Thợ, Trần Tín với Tàn Nguyên ở bên này uống rượu, Trần Tín còn thỉnh thoảng để mắt liếc ngó nương tử nhà mình. Mặt Thợ huých hắn một cú nói: “Nè, không ngờ nương tử của đệ với tàu lại hợp nhau quá trời, hi hi.”

Trần Tín nói về hiển nhiên: “Đệ không nhìn thử coi tàu đệ là ai à, với ai nàng cũng hợp.”

Tiếp đó, hai người lại thấp giọng giao lưu chuyện “Bình thư”, Tàn Nguyên nhướn nhướn mày, nhìn hai người như cười như không. Trần Tín nhìn Tàn Nguyên mà thương hại, nói: “Nhị đệ, không phải đại ca không muốn nói với đệ. Chỉ tại mỗi mình đệ ế vợ, đâu hiểu chuyện của chúng ta mà nói.”

Da mặt Tàn Nguyên bắt gặp giật giật, cười miễn ý kiến. Sau đó, y nghiêng đầu qua nói chuyện với Hạ hắc tử. Vừa nói vừa nhìn hai người bên này cười xấu xa, Trần Tín lập tức cảnh giác, sấp tới hỏi: “Hai người đang nói gì vậy?”

Tàn Nguyên đáp tỉnh bơ: “Chẳng phải tiểu đệ không muốn nói, nhưng huynh là người đã thành thân, đâu hiểu chuyện của bọn ế vợ mà nói.”

Trần Tín bị ghen tới á khẩu.

...

Mọi người cười nói tung bừng, uống tới tận tối mới giải tán. Văn Đan Khê cũng ăn tới nỗi bụng tròn quay, được Trần Tín dìu về. Hiện tại cô khá là lo cho sức ăn của mình, ăn nhiều kiểu này có bị sao không đây? Đứa con trong bụng tăng cân cũng không tốt, nhưng cô thật tình không nhịn ăn nổi. Còn Trần Tín thì cô về ủ rũ, không còn dáng vẻ cười cười nói nói như lúc khai tiệc.

“Chàng sao thế này?” Văn Đan Khê chọc chọc cánh tay hắn hỏi.

Trần Tín thở dài: “Lúc đầu khi ta về đây rất vui mừng, nhưng vừa rồi Nhị đệ nói cho ta biết, người đi thay ta là nghĩa phụ, trong lòng ta có hơi không dễ chịu.”

Văn Đan Khê ngẩn ra, đến giờ cô mới rõ tại sao lúc gần đi Trần Quý Hùng lại lạ như vậy, thì ra ông đã bàn bạc với Tàn Nguyên từ trước rồi.

Văn Đan Khê nghĩ ngợi một chút, trước mắt đột nhiên hiện ra vẻ mặt cô đơn của ông khi nhìn thấy chiến mã và giáp trụ ngày hôm đó, ông kiên quyết muốn đi thay Trần Tín, một mặt là vì vợ chồng họ, mặt khác cũng là vì muốn thực hiện hoài bão của mình. Biết nói làm sao đây, cô nghĩ trong lòng nghĩa phụ luôn ôm ấp một loại tình cảm lo nước thương dân, một tấm lòng hiệp nghĩa thay trời hành đạo.

Cô nói ra suy đoán này với Trần Tín, Trần Tín trầm ngâm một lát, rồi gạt đầu nặng nề: “Nghĩa phụ đúng là như vậy. Cứ mượn chuyện bị bắt lần trước mà nói, với công phu của nghĩa phụ, tuyệt đối có thể chạy trốn, nhưng người vì yểm trợ cho các hương thân mà chủ động ở lại đằng sau cùng mười mấy tráng hán ngăn chặn Thát tử, để cụ già trẻ em và phụ nữ đi trước.”

“Cho nên, việc đã tới nước này, chàng cũng đừng khổ sở. Đợi thai của ta khỏe hơn, thì ta với chàng cùng nhau thay quân là được rồi.”

Trần Tín nghe cô phân tích như vậy, thì tâm tình cũng rộng mở hơn.

Vì có Trần Tín làm bạn nên Văn Đan Khê thấy ngày trôi qua dễ chịu hơn rất nhiều. Sau khi Trần Tín trở về từ Tàn Châu thì đều gạt hết công việc chủ yếu, vì Tàn Nguyên có thứ mong chờ, nên nhận lấy phần lớn công vụ mà không oán không than lấy một lời. Hàng ngày Trần Tín không phải xuống bếp làm đủ loại đồ ăn cho Văn Đan Khê, thì là ở trong phòng đục đục gỗ gỗ không ngơi tay. Chẳng bao lâu sau, trong phòng đã chất đầy chim gỗ, thuyền gỗ, điều giấy linh tinh, cả núi đồ chơi hiếm lạ.

Thời gian chạy qua như bay, chớp mắt đã cuối đông, xuân tới. Văn Đan Khê cũng bắt đầu ra khỏi phòng, mỗi ngày đều đi tản bộ trong vườn hoa với Trần Tín. Trong mấy tháng này, cứ cách tám mười ngày hai người sẽ viết thư cho Trần Quý Hùng. Trần Quý Hùng cũng có hồi âm, tin vui truyền về đồn dập, đầu tiên là Tàn Châu chiêu nạp một nhóm lưu dân lớn, giờ đây đã bắt đầu khai hoang. Sau đó, là trong lúc Trần Quý Hùng đi săn tình cờ bắt được

một tiểu Thất tử lạc đường, tiểu Thất tử này có thân phận không nhỏ, Trần Quý Hùng bèn dùng hán đổi lấy những bằng hữu mà mình nhớ mãi không quên. Những người đổi về lần này có đủ văn nhân võ tướng, khiến Tần Châu được tiếp thêm một nguồn máu mới. Trần Quý Hùng còn nói trong thư, chờ những người này điều dưỡng thân thể xong, ông sẽ đưa một nhóm về Dịch Châu. Trong thư còn dặn đi dặn lại Trần Tín, phải chăm sóc cho vợ mình thật tốt, ông đang chờ bé cháu trai.

Văn Đan Khê thấy tất cả mọi người đều quan tâm tới đứa con trong bụng mình thì thật sự có hơn bán khoán, cô dần lòng không được bèn nói với Trần Tín: “Lúc nào rảnh chàng hãy nói với Nhị đệ một chút đi, tuy rất nhiều người nói nó là một bé trai, nhưng đâu ai dám đảm bảo. Tới lúc đó đệ ấy hy vọng càng lớn, thì thất vọng lại càng lớn.”

Trần Tín vẫn bình chân như vại: “Mặc kệ là trai hay gái ta đều thích, hơn nữa nó là con chúng ta, đệ ấy thất vọng cái gì, có giỏi thì tự đệ ấy sinh một đứa đi.”

Văn Đan Khê: “...”

Mùa xuân qua đi, rồi lại vượt qua mùa hè nóng như đổ lửa, rồi cuộc mọi người cũng nghênh đón mùa thu với tiết trời trong lành. Cơ thể của Văn Đan Khê càng ngày càng nặng, nhìn từ xa hệt như một cái nồi úp ngược lên bụng, cô bây giờ ngay cả khom lưng cũng khó. Bình thường tới chuyện mang giày cởi giày cũng phải do Trần Tín làm thay. Trần Tín làm trâu làm ngựa mỗi ngày, bị vợ mình sai tới sai lui chẳng phân biệt ngày đêm. Người ngoài đều khó chịu thay cho hắn, nhưng hắn thì lại vui vẻ như ăn mật.

Đào Quyên Tú có thai trễ hơn Văn Đan Khê ba tháng, bây giờ cũng béo phệ ra. Có điều, đây rõ là cùng mệnh nhưng khác người, Đào Quyên Tú vốn cao lớn, còn là người tập võ, nên chuyện mang thai này đối với cô mà nói chẳng có gì là lao lực. Hàng ngày đều ăn ngon ngủ kỹ. Mặt Thạ làm cha so ra dễ dàng hơn Trần Tín gấp trăm lần. Song Trần Tín lại chê cười con của Mặt Thạ giống cha nó, trừ ăn ra chỉ biết ngủ, không giống như đứa con thông minh hiếu động nhà mình, thỉnh thoảng nó còn lộn nẻo trong bụng mẹ nó.

Vào một ngày đầu tháng chín, vừa ăn cơm tối xong chưa được bao lâu, Văn Đan Khê đã cảm thấy bụng mình đau vô cùng. Trần Tín cuống cuống gọi người đi mời Quách đại phu và Quách phu nhân. Không bao lâu, trong viện đã bu đen bu đỏ cả đông người, Lý Băng Nhạn, Tần Nguyên và hai vợ chồng Mặt Thạ đều tới đủ.

Rất nhanh sau đó, bà đỡ và phu nhân của Quách đại phu cũng đeo hòm thuốc tới. Y thuật của Quách phu nhân cũng khá cao, hơn nữa còn rất am hiểu phụ khoa và sản khoa. Để đề phòng bất trắc nên toàn bộ đại phu trong y quán đều tới hết, chờ ở bên ngoài phòng. Văn Đan Khê nhìn nhiều đại phu tới như vậy thì lòng càng lo lắng hơn, tuy sinh con thời cô đại rất nguy hiểm, nhưng cô tin mình sẽ bình yên vô sự.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92

Edit: Yunchan

“Mấy người đi dọn dẹp buồng, hai người đi đun nước sôi, còn các người...” Quách phu nhân vừa đặt hòm thuốc xuống đã bắt đầu phân công nhiệm vụ đầu ra đó.

Cuối cùng, bà nhìn thoáng qua Trần Tín đang quỳn tới độ như kiến bò trên chảo nóng, dặn: “Tướng quân, nam nhân không thể vào phòng sinh, là chuyện không may, ngại nên ra ngoài thì hơn.”

Trần Tín lại cố sống cố chết không đi, còn lằm bằm trong miệng không ngừng: “Sao lại không thể vào? Mấy nam nhân chưa từng vào phòng sinh cũng có thấy họ may mắn đâu. Ta không đi.”

Quách phu nhân khuyên một hồi, thấy thái độ đối phương quá kiên quyết thì lắc đầu chẳng biết làm sao. Bà đỡ đẻ nhiều lần như vậy, nhưng chưa từng gặp loại nam nhân nào thế này.

Đỗ thị cũng bước lên khuyên nhủ: “Lập Hồ, con nên ra ngoài thì hơn, nào có nam nhân vào phòng sinh chứ.”

Trần Tín liếc nhìn Đỗ thị một cách lãnh đạm, Đỗ thị vội vàng ngậm miệng lại.

Văn Đan Khê cũng cười miễn cưỡng nói: “Nhị Tín, chàng mau ra ngoài đi, ta không sao đâu.”

Trần Tín lắc đầu kiên định. Ngồi xỏm xuống trước giường, nắm chặt lấy tay cô không thả. Con đau quặn trong bụng càng ngày càng mãnh liệt, cả người Văn Đan Khê sắp ướt đầm mồ hôi.

Sắc mặt Trần Tín tái nhợt như giấy, trông hắn còn căng thẳng hơn Văn Đan Khê rất nhiều. Hắn nhìn chăm chăm vào cái bụng nhô lên thật cao, lòng vẫn đang suy nghĩ: Hai tử lớn như vậy sao có thể đi ra từ cái lỗ nhỏ như vậy?... Hắn càng nghĩ càng khẩn trương. Hai tay nắm Văn Đan Khê cũng bắt đầu run rẩy.

Văn Đan Khê thấy hấn còn lo lắng hơn mình thì vội an ủi: “Nhị Tín, đừng sợ, không có chuyện gì đâu.”

“Phu nhân, người nên bớt nói chuyện lại, dồn nhiều sức, hài tử này khá lớn, lát nữa người còn phải mệt mỏi.”

Văn Đan Khê gật đầu, sau đó Lý thăm bụng tới một bát mỳ gà, nói: “Phu nhân, ăn bát mỳ này đi, lát nữa sẽ rất tốn sức.”

Trần Tín vội vàng nhận lấy, dứt cho cô từng miếng một.

Đỗ thị đứng một bên nhìn, tâm trạng rối rắm khó tả, bà vừa lo lắng vừa xúc động, còn có chút chua xót và cay cay mắt. Năm đó bà cứ tưởng sau khi sinh Trần Tín sẽ rất được coi trọng, nhưng so với con dâu thì lại kém xa vạn dặm, khoan hãy nói tới những biến cố và ghê lạnh sau khi sinh con. Nhìn vẻ khăn trương căng thẳng của con trai mình, bà sống bao nhiêu năm nay chưa bao giờ thấy nam nhân nào yêu thương vợ như thế.

Mới ăn mỳ xong chỉ chốc lát, Văn Đan Khê đã cảm thấy bụng bắt đầu đau dữ dội, nhưng cô sợ về sau kiệt sức nên vẫn cắn răng chịu đựng không dám la.

Trần Tín quỳnh tới độ mồ hôi đổ như mưa, nhưng lại chẳng giúp được gì. Hấn chỉ có thể nắm tay cô, không ngừng tiếp sức cho cô, chốc chốc còn lau mồ hôi cho cô.

Trần Tín quỳnh quáng trong phòng, Tàn Nguyên ở bên ngoài cũng nóng ruột tới độ đi vòng vòng không yên. Lý Băng Nhạn vốn cũng muốn vào trong, nhưng nghĩ mình vào rồi cũng chẳng giúp được gì, sợ hãi hoảng loạn càng gây thêm phiền, cho nên cũng ở lại ngoài cửa.

Cả trong lẫn ngoài phòng đều chung một bộ dạng khăn trương, chỉ có mỗi đứa trẻ trong bụng là thông dong thũng thảng, rục rịch một hồi rồi lại nghỉ ngơi một lát. Văn Đan Khê đã ướt đầm toàn thân, đầu tóc đều rối bời như cỏ dại, cả người bị hành hạ tới nỗi đuối sức. Trần Tín thì hết như con ếch bị trúng nước sôi, vùng vẫy đau đớn. Lý thăm được Văn Đan Khê dặn, bèn vội vàng ra ngoài chuyển lời, có lẽ phải lần qua lộn lại rất lâu, trừ Quách đại phu và Cao đại phu ra, những người khác hãy về nghỉ, không nên chờ nữa.

Mặt Thạ và Đào Quyên Tú về trước, cuối cùng chỉ còn lại Lý Băng Nhạn và Tàn Nguyên, Lý Băng Nhạn là vì lo lắng, còn Tàn Nguyên một là vì lo lắng hai là vì nóng lòng muốn biết tin. Chẳng qua, lúc ý nhận phải ánh mắt khác thường của người bên ngoài không chỉ một lần, thì có hơi chùn chân. Dù sao, Văn Đan Khê chỉ là tẩu kết nghĩa của y, quan tâm quá mức sẽ khiến mọi người cảm thấy kỳ dị. Xem tình hình này y buộc lòng phải lặng lẽ quay về.

Mọi người đợi mãi tới gần canh năm, bụng Văn Đan Khê mới có động tĩnh lần nữa. Con đau bụng sinh lần này kịch liệt hơn mấy lần trước. Văn Đan Khê gần như cắn nát môi mình, Quách phu nhân vội vàng lấy một chiếc khăn vải sạch nhét vào trong miệng cô. Trần Tín nhìn rồi quyết định vứt đi không dùng, đưa cánh tay mình tới bên mép Văn Đan Khê, nói: “Nurong tử, nằng cắn cánh tay ta đi, cắn mạnh vào, cắn rách thịt cũng không sao.”

Văn Đan Khê lắc đầu yếu ớt.

Trần Tín nhét ngay tay mình vào miệng cô mà không cho cơ hội thương lượng nào, để cô không thấy gánh nặng vì cắn tay mình, hấn lớn tiếng nói: “Nurong tử, nằng phải cắn thật mạnh vào, nằng sinh vì ta, mang thai vì ta. Nằng ngâm đắng nuốt cay mang thai mười tháng, bây giờ còn phải mệt chết để sinh nó ra. Mà ta trừ lúc đào hồ là dùng sức ra, thì chưa từng mất sức lần nào, chuyện này thật không công bằng, nằng cứ cắn mạnh đi...”

Mấy người phụ nữ trong phòng quay qua nhìn nhau, xấu hổ ra mặt. Lúc này Trần Tín chẳng đoái hoài gì tới ánh mắt người ngoài, cứ lăm nhăm lải nhải liên tục trong miệng.

Hấn đang nói thì Văn Đan Khê chợt cảm thấy một con đau khủng khiếp ập tới, thai nhi trong bụng bắt đầu trượt xuống, cô bất ngờ há mồm, cắn một phát vào cánh tay Trần Tín. Trần Tín ngay cả chân mày cũng không nhíu lấy một lần.

“Phu nhân, giữ khí, đừng gấp.” Quách phu nhân đỏ mặt vội ướm đầu, ấn bụng Văn Đan Khê xuống, Lý thăm và Đỗ thị cũng ở bên hỗ trợ.

Máu loãng bung ra từng chậu, mỗi một chậu bung ra, Trần Tín lại cảm thấy cơ thể mình lạnh đi một phần. Hấn cuống tới độ nổi gân xanh, huyết thái dương giật lên rần rật.

Sau đó, Văn Đan Khê lại cắn hấn thêm phát nữa, chợt nghe Quách phu nhân kêu lên mừng rỡ: “Phu nhân, dùng sức, đầu của đứa bé ra rồi!”

Trần Tín nghiêng đầu nhìn, Quách phu nhân lập tức bảo Lý thăm lấy khăn trải giường đắp lên.

Trần Tín nổi giận quát: “Nằng là nurong tử của ta, ta có gì không thể nhìn hả!”

Quách phu nhân nói cương quyết: “Dù là chồng của không thể nhìn, chuyện này không tốt cho phu nhân sau này.”

Trần Tín nghe xong câu này, chẳng thể làm gì hơn là quay đầu lại.

Trải qua một đêm vật lộn, rốt cuộc tới khi mặt trời ló dạng, Văn Đan Khê cũng sinh hạ được một bé gái nặng nửa cân. Đứa trẻ phát ra tiếng khóc to, nhưng Văn Đan Khê đã mệt lã, tới cả sức để liếc mắt cũng chẳng còn, lệt đật đi đã ngủ vùi. Còn Trần Tín thì toét cái miệng khô nứt cười ngây ngô, sau đó bịch một tiếng ngã xuống đất ngất xỉu.

Lúc hấn té xỉu, một tay còn siết chặt góc áo của Văn Đan Khê. Mọi người không còn cách nào khác, đành phải để hai người ngủ cạnh nhau.

Các đại phu chờ ngoài phòng cũng thở phào nhẹ nhõm, ra về với nụ cười mệt mỏi trên môi. Tần Nguyên vừa thức dậy, chuyện làm đầu tiên chính là chạy tức tốc tới Trần phủ. Nhưng khi nghe Quách phu nhân báo tin rằng phu nhân sinh một thiên kim mập mạp, thì y bỗng thấy hụt hẫng. Có điều nhìn về mặt hân hoan của những người khác thì y không tiện bày ra vẻ mặt cụt hứng, đồng thời không ngừng an ủi mình: “Không sao, cái thai tiếp theo nhất định là một bé trai.”

Văn Đan Khê ngủ suốt cả ngày, mãi tới lúc hoàng hôn mới tỉnh lại. Vừa thấy cô tỉnh lại, Đỗ thị đã hớn hờ bế cháu gái xông tới: “Đan Khê, con mau xem cháu gái ngoan ngoan của ta này.”

Gương mặt Văn Đan Khê ngập tràn hạnh phúc, cô đưa tay nhận lấy, trước đây cô thấy trẻ con mới ra đời phần lớn đều nhắm nhúm như khi, nhưng đứa bé này lại nín màng trắng trẻo. Cô quan sát cẩn thận ngũ quan của đứa trẻ, tuy chưa nẩy nở nhưng với cái tướng to lớn này thì có thể thấy, đứa con này lớn lên nhất định sẽ giống cha nó. Trần cao đầy đặn, mặt mày phúng phính, lông mày lỗ mũi không có chỗ nào là không giống. Thảo nào mọi người thường nói, con gái giống cha, con trai giống mẹ, đúng là không sai mà.

Trần Tín cũng đã tỉnh lại từ lúc nào chẳng hay, hần kinh ngạc sáp lại, nhìn đắm đắm đứa con vừa hành hạ nương tử nhà mình tới chết đi sống lại, thậm thề đòi nó trưởng thành phải đánh cho nó một trận.

“Nào nào, để ta ôm nhi tử một cái nào.” Miệng Trần Tín sắp toét tới mang tai.

Văn Đan Khê nhìn hần cười tít mắt nói: “Nhi tử cái gì, là nữ nhi.”

“À, như nhau như nhau.” Trần Tín chẳng thêm quan tâm tới giới tính.

Hần nhìn chăm chăm đứa bé nhỏ xíu một hồi, đột nhiên sắc mặt trầm xuống, sau đó hần ngáp ngừng vuron tay ra, cực nhẹ nhàng vén mí mắt đang khép chặt của đứa trẻ mới sinh, lúc hần nhìn thấy đôi đồng tử đen như mực của nó thì mới thở hắt ra một hơi. Đỗ thị và Văn Đan Khê ở bên thấy rõ, trong lòng hiểu ra nỗi lo của hần.

Điều này càng làm cho bà nhớ lại chuyện đau lòng của mình năm xưa, bà quay mặt đi, rơi nước mắt.

Trần Tín nhìn thoáng qua Đỗ thị, rồi đột nhiên hỏi Văn Đan Khê: “Có phải nữ nhân sinh con đều gian nan như thế không?”

Văn Đan Khê gật đầu đáp: “Chàng không nghe người ta nói sao, sinh con giống như là bước một chân vào quỷ môn quan.”

Trần Tín gật đầu xúc động, hần do dự một hồi, rồi bất ngờ kêu về hướng bóng lưng của Đỗ thị: “Mẹ, mẹ mệt mỏi cả đêm rồi, về nghỉ ngơi đi.”

Đỗ thị sùng sốt, bà quay đầu nhìn Trần Tín bằng hoàng, Trần Tín có vẻ hơi ngượng ngùng, hần khẽ nghiêng mặt qua chỗ khác, rồi gọi thêm tiếng nữa: “Mẹ, con nói mẹ về nghỉ ngơi.”

Đôi mắt vừa lau sạch thoát cái lại trào nước mắt, bà mừng rỡ nói: “Mẹ không mệt, không mệt chút nào.”

Văn Đan Khê không thể làm gì khác hơn: “Mẹ, Lập Hồ bảo mẹ về nghỉ ngơi, mẹ nên đi thôi, để chàng đỡ phải lo lắng.”

Đỗ thị vội vàng gật đầu nói: “Được rồi, mẹ về nghỉ ngay đây.” Nói rồi mở cửa lau nước mắt đi ra.

Văn Đan Khê tựa vào vai Trần Tín hỏi: “Nhi Tín, chàng chịu tha thứ cho mẹ rồi sao?”

Trần Tín gật đầu: “Tối qua thấy nàng sinh con chật vật như vậy, ta đột nhiên nghĩ tới lúc mẹ sinh ta nhất định cũng rất đau, mặc kệ thế nào, dù gì bà cũng đã sinh ta, còn nuôi ta mười năm. Ta nên tha thứ cho bà.”

Văn Đan Khê gật đầu: “Nhi Tín, chàng nghĩ được như vậy là tốt rồi, kỳ thật lúc chàng hận bà thì chính bản thân chàng cũng chẳng sung sướng gì đúng không?”

Trần Tín lại trầm giọng nói: “Nhưng tha thứ thì tha thứ, ta cũng không thể đối xử với bà giống như những nhi tử khác. Lát nữa ta phải nói với bà, chuyện trước kia coi như bỏ qua, nhưng sau này quyết không được dính líu tới bất kỳ nam nhân nào. Nếu chuyện này lại xảy ra, thì suốt đời ta sẽ không nhận bà ta nữa.”

Văn Đan Khê gật đầu, Trần Tín lo phải, chỉ cần từ nay về sau Đỗ thị sống yên phận, thì cô không ngại chăm sóc phụng dưỡng bà tới già.

Trần Tín nhìn thê tử mình cảm kích, cô là người rất hiểu ý người khác, lúc nào cũng biết rõ tâm tư của mình. Hần lại cúi đầu mừng rỡ nhìn con gái trong lòng, một sự vui sướng thỏa mãn lan ra khắp người, khiến hần không dẫn được lại toét miệng cười tươi rói.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93

Edit: Yunchan

Trần Tín bế cái cục mềm mềm một cách cẩn thận, trợn to hai mắt ra nhìn, như đang thưởng thức một món bảo vật hiếm có, nhìn sao cũng thấy thiếu. Văn Đan Khê thấy cái miệng nhỏ nhắn của con cứ nhấm vào lòng Trần Tín dụi dụi, biết ngay là con bé đói bụng, bèn vội vàng bảo Lý thăm tới bế nó đi tìm bà vú.

Con vừa đi, Trần Tín cũng lật đật nhảy khỏi giường, nói liếng thoắng: “Nurong tử, ta đi nấu com cho nàng ăn.”

Văn Đan Khê dựa nửa người vào gối, cười một mồi nói: “Đã có người đi chuẩn bị rồi, chàng nghỉ ngơi trước đi.” Nói đoạn cô lại kéo cánh tay hắn qua, nhẹ nhàng vuốt ve dấu răng trên đó, đau lòng hỏi: “Còn đau không?”

Trần Tín lắc đầu nguầy nguậy: “Bị thương chút xíu thì có là gì, còn kém xa con đau của nàng.”

Hai người đang nói chuyện, thì thấy Vương thẩm cười tùm tùm bụng một chén cháo gà tới. Trần Tín la lên bất mãn: “Sao chỉ có cháo, phải làm thêm nhiều món nữa!”

Wương thẩm vội cười nói: “Tướng quân, đây là do Quách phu nhân dặn riêng, bảo là thân thể phu nhân yếu ớt, không thể ăn quá nhiều dầu mỡ, chờ vài ngày nữa mới có thể tâm bổ nhiều hơn.”

Văn Đan Khê gật đầu nói: “Quách phu nhân dặn phải. Nên như vậy.”

Nói rồi cô đưa tay nhận chén, nhưng Trần Tín đã giành lấy trước, chuyên chú nuốt từng thìa cho cô. Vương thẩm đang định đi ra, thì chợt nghe Văn Đan Khê nói: “Phải rồi, thẩm bảo Xuân Thảo phát bạc thưởng cho nha đầu trong phủ, bất kể là cấp mấy cũng đều phát hai lượng bạc như nhau.”

Wương thẩm nhận lệnh đi ra.

Trần Tín vừa kết thúc kiếp sống dựng phu cực nhọc lại bắt đầu những ngày nguyệt phu. Vốn dĩ nha đầu trong phủ rất nhiều, hoàn toàn không cần hắn nhúng tay. Thế nhưng cứ như hắn chăm sóc Văn Đan Khê nhiều quá thành quen, không cho hắn làm thì hắn lại thấy cả người khó chịu. Nói nào ngay bọn hạ nhân cũng đã quen rồi. Bất kể là đang ở đâu làm gì, khi vừa nhắc thấy Trần Tín tới, thì đều ngừng tay ngay tắp lự, vui vẻ bàn giao cho hắn.

Ban ngày Trần Tín nấu đủ loại món ăn đa dạng cho cô bồi bổ thân thể, buổi tối thì dùng nước nóng ngâm chân. Có lúc còn dìu cô đi dạo một chút trong sân.

Bảy ngày sau, bé con mờ mắt. Khi Văn Đan Khê nhìn thấy cặp mắt trong trẻo đó thì nhủ lòng, rốt cuộc cũng có một chỗ giống mình.

Trần Tín thì cực kỳ thỏa mãn với tướng mạo của con gái: “Bé con thật là giỏi, lấy được hết ưu điểm của chúng ta.”

Văn Đan Khê giễu: “Ta chỉ hy vọng nó đừng có tính nết với đầu óc của chàng thôi.”

Trần Tín âm ức: “Chẳng lẽ ta không tốt sao?”

“Chàng tốt, có điều con gái thì phải dịu dàng nhẹ nhàng chút mới tốt.”

Văn Đan Khê là thầy thuốc, tất nhiên rất chú trọng chuyện ở cữ. Hoàn toàn không động tới những hạng mục cấm kỵ. Mỗi ngày ăn nhiều ngủ nhiều, vận động vừa phải. Mấy ngày sau đó, cô lại bắt đầu lau người bằng nước ấm, thật ra theo phong tục truyền thống, thì trong một tháng đầu sản phụ không được gội đầu tắm rửa, song Văn Đan Khê thấy vậy không hợp lý, cô quyết giữ suy nghĩ của mình, mặc dù Đỗ thị và Lý thẩm không đồng ý, nhưng vẫn không liều chết ngăn cản.

Buổi tối, khi hai người đi ngủ, Văn Đan Khê nói với Trần Tín rằng: “Chúng ta nên đặt tên con là gì đây.”

Trần Tín gãi đầu: “Mấy hôm nay ta cứ suy nghĩ suốt, nàng khoan nói cái tên nàng thích nhất đã.”

“Vậy tên gì đây?” Văn Đan Khê thật tình chẳng ôm kỳ vọng gì với trình độ đặt tên của hắn.

“Gọi Trần Chí Bảo thế nào?” Trần Tín hào hứng hỏi.

Văn Đan Khê hừ một tiếng: “Còn chả bằng Trần Quốc Bảo.”

“Không thì Trần Thiên Bảo? Bảo bồi thiên hạ, còn lớn hơn quốc bảo.”

Văn Đan Khê khó hiểu: Sao người này cứ cố chấp với chữ “Bảo” thế hả?

Nói liên tù tì mấy cái tên liên, Văn Đan Khê đều không ưng, cuối cùng Trần Tín đành rút lui, hần rừ đầu nói: “Vậy nàng quyết định đi.”

Văn Đan Khê nói: “Ta thấy hay là viết một bức thư cho nghĩa phụ đề người làm chủ đi.”

Trần Tín cốc mạnh vào đầu: “Sao ta lại quên bém chuyện này chứ.” Hắn nghĩ tới đây, lập tức đi mài mực viết thư.

Mười ngày sau, hồi âm của Trần Quý Hùng cũng tới, đi theo thư còn có mười mấy người cùng với một xe đặc sản Tàn Châu. Trần Tín và Tàn Nguyên tiếp đãi những người này cực kỳ chu đáo.

Trong thư ông đề nghị đặt tên con là Trần Tử Khôn. Văn Đan Khê suy nghĩ một hồi, thấy cái tên này thật hay. Trần Tín vẫn nhớ nhưng mấy cái tên hắn đặt: “Đại danh thì gọi cái này, nhũ danh thì dùng của ta.”

“Được rồi, nhũ danh gọi là Bảo nhi.”

Hai vợ chồng bàn tên xong, Văn Đan Khê bèn nói thêm: “Lát nữa chàng đi gọi Băng Nhạn tỷ với hai đứa nhỏ tới đi, không thể để bọn trẻ nghĩ chúng ta có con của mình rồi thì không thích chúng nữa.”

Trần Tín gật đầu: “Ta đi liền.”

Nhưng chuyện Văn Đan Khê không ngờ là, Trần Tín đi chuyến này cả buổi vẫn chưa về, Lý Băng Nhạn cũng không tới. Cô không khỏi thắc mắc trong lòng. Sau khi ngủ tới nỗi xương cốt cũng nhũn ra, thì quyết định mặc quần áo tử tế rồi đứng dậy xuống giường.

Cô vừa muốn ra ngoài, Xuân Thảo đã lên tiếng can: “Phu nhân, bên ngoài nổi gió rồi, người đừng đi thì hơn.”

Văn Đan Khê đành phải quay về, cô hỏi Xuân Thảo: “Muội có thấy Tướng quân hay Lý tỷ tỷ không?”

Vừa nhắc tới hai người này, ánh mắt Xuân Thảo thoáng lóe lên, nghi ngờ trong lòng Văn Đan Khê dâng lên ngàn ngút, nhìn Xuân Thảo, trầm giọng hỏi: “Rốt cuộc có chuyện gì? Nói đi, để ta đỡ phải lo lắng.”

Xuân Thảo than một tiếng, rồi đành phải chậm rãi kể lại mọi chuyện:

Chuyện là Lý Băng Nhạn dẫn hai đứa nhỏ tới Phiêu Hương lâu, tình cờ gặp Tàn Nguyên trên đường. Hai người bèn đi chung với nhau. Nào ngờ chồng trước của Lý Băng Nhạn là Bạch Hữ Thành lại ở ngay trong đại sảnh Phiêu Hương lâu, Bạch Hữ Thành thấy Lý Băng Nhạn trò chuyện vui vẻ với một nam nhân thì lập tức nói năng lỗ mãng. Lúc đầu Lý Băng Nhạn phớt lờ hắn, nhưng vợ mới của Bạch Hữ Thành là Tiền thị lại ở bên cạnh đổ thêm dầu vào lửa, Tàn Nguyên không nhịn được nữa, bèn mắng Bạch Hữ Thành một trận. Bạch Hữ Thành thẹn quá hóa giận, mắng hai người là gian phu dâm phụ, câu nam nữ. Những lời này đúng lúc bị Mật Thạ tới ăn cơm nghe thấy, hắn không nói không rằng, nhào ngay lên và vào mồm của Bạch Hữ Thành.

Chuyện này đã gây nên xích mích lớn, Bạch Hữ Thành theo đồng hương ra ngoài làm ăn, bên người còn mang theo khá nhiều thị vệ. Những thị vệ kia thấy chủ nhân nhà mình bị đánh thì đồng loạt xông lên. Dù sao Phiêu Hương lâu cũng là địa bàn của bọn Tàn Nguyên, nên hóa kẻ trong tiệm cũng ra choáng giúp một tay. Hai bên đánh nhau tụi bụi, rồi thành một núi. Đúng lúc cả bọn đang đánh tới tung búng thì Trần Tín cũng chạy tới. Lần này đích thị là sói lạc vào bầy dê, chẳng bao lâu thị vệ Bạch gia đã ngã ngổn ngang đầy đất, Bạch Hữ Thành bị Trần Tín đập tới nỗi mặt mũi bầm dập, rụng hơn mười cái răng. Thế vẫn chưa xong, vừa hay Đào Quyên Tú cũng nghe thấy việc này, lập tức dắt theo một nha đầu xông tới, đánh Tiền thị với nha đầu của ả như tử. Nói chung, trước cửa Phiêu Hương Lâu đã rối ben.

Trần Tín sợ Văn Đan Khê nổi giận, nên mới bảo hạ nhân kín miệng. Do đó, Xuân Thảo mới ấp a ấp úng không dám nói thật.

Sau khi Văn Đan Khê nghe xong thì tức tới bật cười: “Đánh hay lắm, ta mà ở đó thì cũng phải tản cho bọn dê tiện đó mấy cái vào mồm.”

Xuân Thảo nhìn phu nhân nhà mình mà ngỡ ngàng, sao phu nhân lại học theo cái tính đã man của Đào thị thế này, hơi tỷ là đòi đánh người.

Đúng lúc này, bên ngoài vang lên tiếng bước chân vội vã. Là Trần Tín đã về.

Ngoài quần áo bị xé rách ra thì Trần Tín chẳng có lấy một vết thương nhỏ nào.

“Nương tử, ờ, Băng Nhạn tỷ có việc không tới được. Hay là ta ở cùng nàng nhé.”

Văn Đan Khê trừng mắt lườm hắn, quay ngoác người đi về phòng.

Xuân Thảo nhỏ giọng nhắc nhở: “Phu nhân biết rồi ạ.” Nói xong, sợ Trần Tín mắng, lập tức bỏ chạy té khói.

“Nương tử, chuyện này thật tình không thể trách ta, thật sự là cái tên họ Bạch kia quá đáng ghét mà.” Trần Tín vừa vào nhà đã ba chân bốn cẳng giải thích với Văn Đan Khê.

Văn Đan Khê chỉ hỏi: “Băng Nhạn tỷ sao rồi?”

Trần Tín cười hi hi: “Nàng yên tâm đi, Nhị đệ đang ở cùng tỷ ấy, không có việc gì đâu.”

Văn Đan Khê dựa hờ vào ghế, thở ra một hơi thật dài.

Trần Tín cho là cô còn giận mình, bèn sấp lên ôm chặt cô từ đằng sau ghế, giải thích kỹ lại lần nữa: “Nương tử, nàng đừng giận mà. Thật sự không thể

trách ta, đổi lại là nàng ở đó nàng cũng sẽ đánh hấn cho xem. Gã họ Bạch đó đúng là thứ vút đi! Thê tử của mình xảy ra chuyện như vậy, hấn chẳng những không tự trách không thể bảo vệ cho nữ nhân của mình, trái lại còn trách tội cô ấy. Và lại còn bỏ vợ mình trong thời điểm khó khăn nhất. Đó là chuyện con người làm được sao? Thế còn chưa đủ, hấn bỏ thì bỏ luôn đi, nói tóm lại Băng Nhạn tỷ tìm người khác là được rồi. Vậy mà ghê tởm nhất chính là, khi hấn nhìn thấy Băng Nhạn tỷ với Nhị đệ bên nhau, còn thăm mắng Băng Nhạn tỷ không tuân thủ nữ tắc, đã ra thế này còn không biết nhục mà xuất đầu lộ diện, còn nói tỷ ấy hoàn toàn không xứng làm mẹ của con mình, vợ mới của hấn đứng bên nhục mạ Băng Nhạn tỷ, mà hấn vẫn thờ ơ lạnh nhạt. Đôi câu nam nữ này, ta không đánh bọn chúng đúng là thiên lý khó dung.”

Văn Đan Khê gạt đầu một cách nặng nề, trầm giọng nói: “Đúng là nên đánh. Ta không phải giận chàng, mà là lo Băng Nhạn tỷ không vui.”

Trần Tín lại sục sôi cảm phẫn: “Không vui cái đầu, tỷ ấy nên thấy may là mình thoát sớm mới đúng, bằng không, ở suốt đời với tên Bạch súc sinh này mới là ghê tởm thật sự. Nàng có thời gian thì khuyên Băng Nhạn tỷ, chẳng phải tên nam nhân đó chửi tỷ ấy với Nhị đệ là gian phu dâm phụ gì đó sao? Vậy tỷ ấy gã luôn cho Nhị đệ, tức chết tên nam nhân kia!”

Văn Đan Khê nghe Trần Tín nói mà đột nhiên giật mình: “Chàng, chàng biết chuyện của Băng Nhạn tỷ?”

Trần Tín gãi đầu, có hơi thẹn thùng: “Lúc trước ta chỉ đoán thôi, hôm nay nhìn thấy với đôi câu nam nữ kia thì mới biết hoàn toàn.”

Văn Đan Khê chán nản dựa hấn người vào ghế, thấp giọng dặn dò: “Chàng giả nào cũng đừng đưa chuyện đấy.”

Bộ dạng Trần Tín như bị tổn thương to tát: “Nàng nghĩ ta là bà ba hoa sao?”

Văn Đan Khê sờ sờ tay hấn, hỏi dò tiếp: “Chàng thấy tỷ ấy thế nào?”

Trần Tín đáp với giọng đương nhiên: “Ta thấy tỷ ấy thế nào được chứ? Một là thấy tỷ ấy đáng thương, hai là muốn giúp tỷ ấy tìm ra kẻ thù rồi ngàn đao vạn chém.”

“Vậy chàng nói Nhị đệ có chú ý những chuyện này hay không?” Văn Đan Khê vừa hỏi xong, thì cũng có thể tự đoán ra đáp án. Đừng nói chỉ nam nhân cổ đại, coi như là đàn ông hiện đại được thời đại văn minh khai sáng, có mấy ai chấp nhận được cảnh ngộ này của bạn gái hay vợ mình chứ? Trước đây cô vốn định đề nghị Lý Băng Nhạn giấu Tần Nguyên, đối với điểm này, cô thật sự không có gánh nặng tâm lý quá lớn, vì ai mà không có quá khứ. Nhưng hôm nay lại xảy ra tình huống này...

Trần Tín cau mày suy tư một lát, rồi ngập ngừng nói: “Ta thấy, nếu là một người thô kệch như ta với nghĩa phụ thì nhất định sẽ không ngại. Chuyện này không phải bên nữ tự nguyện mà bị ép buộc. Muốn thù cũng nên thù cái kẻ làm chuyện xấu kia.”

Nói tới đây, trong mắt Trần Tín lóe lên tia tàn nhẫn. Văn Đan Khê đoán là hấn lại đột nhiên nghĩ tới thân thế của mình.

Cô bèn nói với: “Quên đi, Nhị Tín, chúng ta đừng đề cập tới chuyện này nữa.”

Trần Tín lại khoát tay nói: “Nàng không cần thận trọng như vậy. Ta đã không sao lâu rồi. Chúng ta nói tiếp chuyện Nhị đệ. Nhị đệ là một người đọc sách, nàng biết đó, trong đầu mấy tên đọc sách luôn chứa cả đồng thứ hủ lậu bốc mùi. Hờ tỷ là nói nữ nhân thà chết đói cũng không gả hai chồng. Bọn họ chỉ đơn thuần đứng nói mà không biết đau lưng. Chồng người ta chết rồi, tại sao không thể tái giá? Nàng nói mấy tên này xem, nếu bọn họ xả thân làm gương, đạo đức thanh cao cũng được thôi, đã vậy bắt vợ mình làm đúng, còn bản thân thì làm bậy. Vậy mà còn yêu cầu người khác tuân theo răm rắp. Ta dám chắc, cứ nhốt hết bọn hấn vào phòng bỏ đói mười ngày, nàng bảo cưới chó cái bọn hấn cũng ưng. Nói xa ra, ta chỉ sợ trong đầu Nhị đệ cũng chứa mấy thứ bỏ đi này. E là không dễ xử lý.”

Văn Đan Khê gạt đầu tán thành, Trần Tín đột nhiên vỗ đùi đánh đét nói: “Nương tử, ta có cách rồi!”

“Hơ?”

Trần Tín khắp khơi nói: “Dù Nhị đệ để ý cũng không sao, trên đời này nam nhân nhiều như vậy, tại sao cứ phải là đệ ấy chứ. Trong quân ta còn nhiều tên ế vợ lắm, lúc đó xếp thành hàng cho Băng Nhạn tỷ chọn, bọn họ lấy được vợ đã là tốt lắm rồi, ai dám ngại này ngại nọ.”

Văn Đan Khê còn chưa kịp trả lời, chợt nghe ngoài cửa vang lên tiếng “Cộc cộc”, chẳng biết là ai tới.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94

Edit: Yunchan

Trần Tín đứng dậy ra mở cửa. Ngoài phòng là Lý Băng Nhạn đã khóc tới nổi hai mắt đỏ bừng.

Lý Băng Nhạn vừa vào phòng đã ghen ngào nói: “Muội muội, ta lại gây thêm phiền phức cho muội rồi.”

Văn Đan Khê nháy mắt bảo Trần Tín ra ngoài trước, Trần Tín gật đầu rồi đẩy cửa ra ngoài.

“Tỷ tỷ, mau lại đây ngồi xuống đi, chuyện lúc nãy muội đã nghe hết rồi. Hai tên súc sinh đó bị đánh là đáng đời.” Văn Đan Khê kéo tay Lý Băng Nhạn để cô ngồi xuống cạnh mình, nhỏ nhẹ an ủi cô.

Lý Băng Nhạn lặng thinh giây lát, rồi nói với giọng khàn khàn trầm thấp: “Muội muội, đừng lo cho tỷ, tỷ không sao. Họ càng muốn tỷ chết, thì tỷ càng sống thật tốt. Chẳng qua, hôm nay tỷ muốn tới xin muội một việc.”

Văn Đan Khê hỏi dồn: “Chuyện gì? Chỉ cần muội có thể làm được thì nhất định sẽ đáp ứng tỷ tỷ.”

Lý băng Nhạn ngập ngừng một lát, cuối cùng vẫn thốt ra lời: “Tỷ muốn đưa hai đứa con của mình về.”

Văn Đan Khê chỉ suy nghĩ giây lát đã đáp ngay: “Ừ, việc này không khó, muội đồng ý với tỷ.”

Vừa nhắc tới con, vành mắt của Lý Băng Nhạn lại đỏ lên: “Trước đây tỷ cho rằng hai đứa con mình dù sao cũng là cốt nhục Bạch gia, có phụ thân và tổ mẫu của chúng chăm lo, sẽ không quá tồi tệ, ít nhất cũng có thể giống tỷ năm xưa. Nhưng mà... tỷ nghĩ sai mất rồi. Lúc tỷ vừa nhìn thấy người vợ mới của Bạch Hữu Thành, thì tỷ đã biết mình sai lầm mất rồi. Sau đó tỷ đợi cơ hội hỏi thăm một nhà đầu mà mình quen biết, cô ấy áp a áp úng nói cho tỷ biết, hai đứa con của tỷ rất không tốt...”

“Tỷ tỷ, đừng quá đau lòng, việc này muội sẽ cho người đi lo liệu ngay. Bất kể là lừa hay cướp, nhất định phải để tỷ tỷ và hai đứa nhỏ đoàn tụ.”

Lý Băng Nhạn biết Văn Đan Khê đang còn trong thán, không thể thương tâm. Cô kiềm chế làn nước mắt sắp tràn mi, cười gượng gạo nói: “Tỷ không biết phải cảm tạ muội thế nào cho phải đây.”

Văn Đan Khê vỗ vỗ vào tay cô, cười an ủi: “Gi mà cảm ơn với không cảm ơn, chỉ cần tỷ tỷ sống tốt thì muội cũng vui theo.”

Lý Băng Nhạn ngồi nán lại một lát mới đứng dậy cáo từ.

Cô vừa ra về, thì Trần Tín đã lật đật vào phòng. Văn Đan Khê không lần lữa giây nào, lập tức chuyển lời phó thác của Lý Băng Nhạn cho Trần Tín.

Trần Tín đập bàn đánh bốp: “Chuyện này có khó gì, cứ trói gô tên Bạch súc sinh đó lại, sau đó thả hạ nhân của hắn về nhà, báo lại phải lấy hai đứa nhỏ tới trao đổi. Nàng cứ chờ mà coi, người nhà hắn bảo đảm chạy trốn còn nhanh hơn thỏ.”

Văn Đan Khê bật cười, Trần Tín hành sự vẫn còn sặc mùi thô phi thể cơ đấy, cơ mà, quả thật làm vậy mới đạt hiệu quả nhanh nhất. Trần Tín nói là làm ngay, tức tốc hạ lệnh bắt giam phu phụ Bạch Hữu Thành, rồi báo gia đình Bạch gia về nhà báo tin, phải lấy hai đứa con để đổi người, kỳ hạn một tháng, nếu quá hạn không tới, thì hắn sẽ đem thi thể của hai người ném xuống sông nuôi ba ba. Gia đình Bạch gia sợ tới tè ra quần, học tốc về nhà báo tin.

Xử lý xong chuyện này, Lý Băng Nhạn cũng dần dần bình tĩnh lại, hàng ngày ngoài ở cạnh Văn Đan Khê thì còn tha thiết ngắm trông hai đứa con tới.

Cuộc sống cứ trôi ngày qua ngày, thời gian ở cử của Văn Đan Khê sắp qua hết. Trong hai mươi ngày hơn này, Trần Tín vẫn không chia phòng ngủ với cô, mặc dù Đỗ thị cẩn thận nhắc nhở hần vài lần, nhưng Trần Tín vẫn từ chối như nhau. Hắn không nỡ rời xa vợ mình. Đỗ thị thấy không can được hắn, đành phải khéo léo nhắc nhở hần, trong lúc ở cử tuyệt đối không thể chung phòng các loại.

Trần Tín chau mày: “Con đã làm cha người ta rồi, sao lại không biết mấy chuyện này chứ?”

Đỗ thị đành phải lúng túng lui ra. Tuy ngoài mặt Trần Tín đã tha thứ cho bà, nhưng cách đối xử thì vẫn không nóng không lạnh. Thậm chí hần còn đặt ra hai quy định cho Đỗ thị: Một là không được dính dáng tới bất cứ nam nhân nào nữa, hai là tuyệt đối không được làm khó Văn Đan Khê. Cũng không được chỉ tay về chân với chuyện của hai người. Ấy cho nên, ở Trần phủ, tuy Đỗ thị mang danh là mẹ chồng, nhưng không có bất cứ thực quyền nào, chủ nhân thật đấy bà ăn ngon mặc ấm, nhưng bà không thể hỏi tới bất cứ chuyện gì của chủ nhân. Song, bà ngấm lại những ngày gian khổ khốn cùng của mình trước đây, rồi nhìn hoàn cảnh hiện tại, như thế bà đã thỏa mãn lắm rồi.

Đêm xuống, sau khi Văn Đan Khê đã dỗ con ngủ xong, hai người mới rúc vào nhau nằm xuống. Trần Tín vẫn giống y như trước, hai bàn tay cứ mò mẫm liên tục trên người cô. Văn Đan Khê bị hần sờ tới nỗi thờ hồng học, hết nhịn nổi bèn tóm lấy tay hần, gắt giọng: “Nhị Tín, đừng vội, ở cử phải đủ bốn mươi ngày mới được.”

Trần Tín thở dốc nói: “Ta biết, ta không ăn được thì sờ tỷ không được sao?”

Văn Đan Khê xoa mặt hần với về tội nghiệp, nhẹ nhàng thổi khí bên tai hần, nhỏ giọng nói: “Sau này ta sẽ bồi thường cho chàng thật nhiều.”

Trần Tín kích động, lăn người ngồi dậy, liếm môi nói: “Nuơng tử, nàng nói phải giữ lời.”

Văn Đan Khê cười ngả vào ngực hần, gật đầu liên tục. Mắt của Trần Tín xoay tít, gần đây trong đầu hần lại diễn tập không ít binh pháp, tới lúc đó phải dùng cho bằng hết.

Ngày nào Trần Tín cũng đếm đầu ngón tay tính nhẩm, khiến cho hạ nhân Trần phủ lén xầm xì: “Nè, các người thấy chưa, Tướng quân của chúng ta đang học đoán số, ngày nào cũng bấm ngón tay bói toán.”

Có người bác bỏ: “Coi mò không giống đang coi bói.”

...

Nếu như Trần Tín biết mấy người này nói xấu mình, không phát cáu mới là lạ.

Ngày hai mươi tháng chín là đầy tháng của Trần Từ Khôn. Trần Quý Hùng nói sẽ đưa lễ vật tới trước hai ngày. Ban đầu theo ý Văn Đan Khê thì cứ tổ chức đơn giản là được. Ai dè mấy huynh đệ chẳng ai chịu nghe, nói cho cùng, đây chính là đứa bé đầu tiên của năm huynh đệ bọn họ. Các tướng lĩnh Phá Lỗ tới rất sớm, binh lính cũng lũ lượt kéo nhau tới chúc mừng. Bời thời tiết quang đăng, Văn Đan Khê bèn bảo Xuân Thảo mặc quần áo tươm tất cho Từ Khôn rồi bế ra ngoài đi dạo một chút. Mọi người trông thấy cục cưng trắng trẻo đáng yêu thì kiêu lòng khôngặng chen lên nghịch. Tướng mạo của bé con búng búng anh khí, ai không biết đều tưởng là bé trai. Trần Tín nghe thấy mọi người khen, cổ tình đón lấy bé con trong tay Xuân Phương, rồi dạo quanh một vòng trong đám đông, cuối cùng còn đứng ngay trước mặt bọn Tàn Nguyên với Mật Thạ mà khoe khoang: “Lại đây lại đây, xít lại gần chút, cho các đệ dính xiu may mắn đây. Vừa nhìn thấy khuê nữ của ta, tên nào ế vợ lập tức tìm được vợ, vợ người nào chưa có con cũng lập tức mang thai.”

Trần Từ Khôn lại rất ngoan, không khóc cũng không quấy, mà chỉ mở to đôi mắt lúng liếng nhòm ngó mọi người. Một lát sau, hình như nó thấy mệt nên há mồm ngáp một cái thật to, rồi ngủ mất đất. Trần Tín đành phải bịn rịn giao cho bà vú. Còn mình thì tiếp tục khen con gái thao thao bất tuyệt.

Hôm nay, mọi người uống rất hào hứng, nên lại chúc cho Trần Tín say mềm lần nữa. Sau khi tiệc rượu tan, Văn Đan Khê dìu hấn về phòng. Trần Tín vừa đi vừa lè nhè: “Cái tên Nhị đệ đáng ghét! Nhị đệ, ta thấy hấn đúng là ngứa đòn! Ai cũng vui về từ trong ra ngoài, mỗi hấn là khác xa. Sinh nữ nhi thì sao hã, tương lai khuê nữ của ta còn mạnh hơn bọn con trai gấp trăm lần. Còn nói ta phải sinh con trai nhanh lên, hấn nói nghe nhẹ nhĩ, sinh con để vậy sao? Có giỏi thì hấn đi mà sinh...”

Vừa qua đầy tháng, Trần Tín cảm giác hy vọng của mình cũng ngày một gần, cặp mắt nhìn Văn Đan Khê hau háu hết như mắt sói, bám riết không tha, cực kỳ có khí thế nuốt tọng cô vào bụng. Thậm chí cô còn nghe thấy hấn nuốt nước miếng. Văn Đan Khê thấy da đầu tê dại, cuối cùng phải nhắc nhở hấn chú ý một chút.

Trần Tín lại hùng hồn giải thích: “Ta nhìn cho đỡ nhien cũng không được sao?”

Thế là sau bốn mươi ngày sau khi sinh, cô đã có thể tắm tấp thỏa thuê một trận. Mấy ngày liền chỉ được dùng khăn lau, cô sắp khó chịu tới chết rồi. Lúc cô tắm tới lần thứ ba, thì chợt nghe thấy một âm thanh chẳng lành réo lên ngoài cửa: “Nương tử, ta vào chà lưng cho nàng nhé.”

Đây tuyệt đối là chồn chúc tết gà, ý xấu lộ liễu. Cô còn lâu mới bị hấn lừa.

“Nhị Tín, không cần. Chàng đi tắm nhanh đi.”

“Ta đã tắm trong quân doanh rồi.” Bên cạnh thao trường có mấy nhà tắm lớn, mở vào giờ quy định, dùng cách tắm tương tự với vòi sen hiện đại, đây là sáng kiến của Văn Đan Khê. Những binh lính huấn luyện xong có thể tắm ngay. Việc làm này đương nhiên đã được mọi người hoan nghênh nhiệt liệt. Bấy giờ thân phận của Văn Đan Khê trong quân doanh đã sắp vượt mặt Trần Tín. Tuy cô chỉ làm những việc nhỏ, nhưng lại dần đi sâu vào lòng người. Chẳng phải sinh hoạt của con người được tạo thành từ cả đồng việc nhỏ sao? Thế là mỗi lần nhắc tới chuyện này, Trần Tín lại kiêu ngạo ra mặt.

Trần Tín xoay vòng vòng ngoài phòng y như con quay. Còn Văn Đan Khê thì cứ tắm đùng đà đùng đình, trên mặt cô còn nở nụ cười nhàn nhạt, hấn càng gấp, cô càng muốn trên.

Chờ cô trâu đủ rồi, rốt cuộc cũng đẩy cửa đi ra, thì phát hiện Trần Tín bên ngoài đã cời sạch từ đời tám hoánh nào, đôi mắt nóng tới độ đỏ ngầu. Tim Văn Đan Khê bắt gặp này lên thỉnh thỉnh. Trần Tín lại hết như sói đói bỏ nhào vào dê, ôm phất cô lên, chạy học tốc tới giường. Sau đó nhanh chóng đập rớt giấy, lăn lên giường với cô.

Hấn xé phẳng áo ngủ của cô, đôi mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm vào thân thể mềm mại của cô đầy tham lam, sau khi sinh con cơ thể của cô đã đầy dầ hơn rất nhiều. Hấn không còn lòng dạ nào để giám định với thường thức ti mi nữa, bởi vì thân thể hấn đã gào thét đòi ăn, giục hấn phải hành động nhanh lên.

Thế là hấn cúi gập người xuống, hôn điên cuồng như cơn bão ập tới, chiếc lưỡi nóng của hấn mạnh mẽ tiến quân thần tốc, luồn vào trong miệng đã khát khô của cô, thăm dò rồi mót vào cuồng nhiệt. Hai tay của hấn nắm lấy bộ ngực đầy đặn, xoa nắn không ngừng. Đầu lưỡi hấn bắt đầu cày xới khắp toàn thân cô, từ trên mặt đến ngực, càn quét một mạch như cuồng phong bão táp, tới tận bụng dưới mềm mại cũng không có ý định dừng lại. Hấn thờ hờn hên, chân chừ một chút, rốt cuộc tiến vào nơi thần bí mà hấn thèm muốn.

Văn Đan Khê co quắp lại, trong miệng phát ra tiếng rên rỉ như tiếng của kẻ khác. Qua hồi lâu, hấn mới lưu luyến rời khỏi khu rừng ngọt hương, tiếp đó chạy dọc xuống dưới, đặt những dấu hôn nóng sâu không đều trên chiếc đùi trắng như ngọc của cô, thậm chí ngay cả hai bàn chân của cô cũng không buông tha.

Văn Đan Khê không nhịn được rút chân ra, kêu lên cấp thiết: “Đừng, đừng hôn chỗ đó, rất bẩn.”

“Không, chỗ nào cũng thơm, rất thơm.” Trần Tín nói bằng giọng mơ hồ, động tác trên miệng cũng không dừng lại chút nào. Hấn hôn chính diện xong, thì lật cô lại, hôn tiếp đằng sau.

Đây là quãng đường càn quét sinh động, muôn màu muôn vẻ, tất cả phương hướng, không để sót bất cứ một góc chết nào. Trần Tín tiến hành những động tác này xong, rốt cuộc không thể kiềm chế nữa, cù cái của hấn đã cứng tới phát đau từ lâu, gần như sắp nổ tung tới nơi.

Hắn cầm hai tay cô quán vòng quanh cổ mình, rồi kéo hai chân cô quán lên lưng mình, Văn Đan Khê ôm ghì lấy cổ hắn, bắt đầu đáp lại hắn nồng nhiệt. Cơ thể cô đã nóng rực khô cạn, như con nường hạn cầu mong chút mưa lành, ngóng trông cấp thiết giây phút hắn đi vào hung mãnh. Tất cả đều đã chuẩn bị xong, hắn cố sức uốn bụng dưới, ban đầu là từ từ, đi vào nhẹ nhàng, tiếp đó bắt đầu thả nhanh tốc độ, đánh thẳng vào mãnh liệt. Trong căn phòng vắng lặng vang lên âm thanh mị hoặc, làm cho tai người nghe không khỏi nóng rần lên.

Sau vài tiếng va chạm trong trẻo mà dài dòng, chính là cuồng phong gào thét, đất rung đá chuyển, tới chiếc giường lớn bền chắc cũng phải vang lên tiếng lắc lư kêu kẹt. Nhiệt huyết như lửa cháy tưởng như muốn hòa tan cả hai người. Một trận rùng mình tới đỉnh điểm, khiến Trần Tín đạt được cơn thỏa mãn chưa từng có, phóng thích bản thân mình. Hắn như vừa đánh một trận chiến ác liệt ròng rã mấy ngày, mềm rũ ra trên người cô, thờ dốc không ngừng.

“Nương tử, tài nghệ của ta không thật lùi chứ?” Trần Tín liếm đôi môi khô khốc, khàn giọng hỏi.

Văn Đan Khê không cần trốn mắt cũng có thể thấy trên cái trán đầm đìa mồ hôi của hắn viết ba chữ to đùng “Cầu khen thưởng.”

Cô không muốn làm hắn thất vọng, bèn nhắm mắt lại, nũng nịu đáp: “Không, còn tiến bộ nữa.”

“Ha ha. Thời gian không phụ lòng người.” Trần Tín cười ngây ngô đắc ý.

Văn Đan Khê ôm hắn thật chặt. Nghi ngoi một lát, Trần Tín lấy lại sức xong, thì ngóc đầu trở lại.

Mặt hắn kề sát mặt cô, dài giọng làm bộ đáng thương: “Nương tử, ta nhịn gần một năm. Nàng đã nói muốn bồi thường cho ta thật nhiều mà.”

Văn Đan Khê nhẹ giọng ừ một tiếng: “Đêm nay tùy chàng.”

“Được được.” Trần Tín trở mạnh người dậy, xách giắc ra trận, bắt đầu một vòng chém giết mới.

“Nương tử, ta nhất định cho nàng muốn xin tha cũng không được.”

Văn Đan Khê cũng không tỏ ra yếu kém: “Có giỏi thì chàng thử xem, một chết chàng, một chết chàng!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95

Edit: Yunchan

Hơn mười ngày sau, quả nhiên Bạch gia đã ba chân bốn cẳng dẫn hai đứa con của Lý Băng Nhạn tới. Tuổi hai đứa xấp xỉ hai đứa cháu của Văn Đan Khê, nom còn ngoan ngoãn hiểu chuyện hơn chúng. Bé gái tên là Bạch Linh, bé trai tên là Bạch Hiến. Cả hai đứa nhỏ đều trắng trẻo dễ thương như búp bê. Lý Băng Nhạn nhìn thấy hai đứa con xa cách lâu ngày, thì không dẫn lòng nổi khóc nức lên. Hai đứa trẻ cũng thút thít theo. Đặc biệt là bé gái Bạch Linh, cứ nín chặt lấy tay mẹ không chịu thả, khóc rầm rức nói: “Bọn họ đều nói mẫu thân chết rồi, nhưng Linh nhi không tin, mẫu thân sẽ không bỏ rơi Linh nhi với ca ca. Linh nhi hỏi họ thì họ là Linh nhi.”

Lý Băng Nhạn nghe vậy thì càng khóc dữ hơn, những người có mặt ở đây cũng không ít người rơi nước mắt.

Bạch gia đã đưa hai đứa trẻ tới, phu phụ Bạch Hữu Thành cũng nên thả ra. Nhưng đối với chuyện này, mọi người lại bắt đồng quan điểm, theo Trần Tín thì cứ quẳng thẳng hai tên đó xuống sông nuôi rùa. Nhưng Lý Băng Nhạn vẫn khăng khăng muốn thả họ đi. Theo lời cô thì, mặc dù hai người họ có lỗi nhưng tội không đáng chết. Huống hồ trước đó Trần Tín đã hứa để hai đứa trẻ tới trao đổi, không thể lật lọng. Trần Tín nghe câu trước thì rất không bằng lòng. Nhưng nghe qua câu sau thì lại nhớ tới giáo huấn của nghĩa phụ, nên buộc lòng phải đồng ý thả hai người kia ra.

Bạch hữu Thành được thả ra rồi thì nằng nặc đòi gặp mặt con mình. Lý Băng Nhạn hỏi ý kiến của hai con. Bạch Linh có hơi do dự, cô bé nhìn về phía ca ca để chờ quyết định theo thói quen, Bạch Hiến nhăn cái mặt nhỏ, suy tư một lúc lâu, cuối cùng lắc đầu một cách nghiêm túc, nói kiên định: “Mẫu thân, con không gặp. Bảo ông ấy đi đi.”

Bạch Hữu Thành nhận được tin này thì chẳng những không tin hai đứa con không chịu gặp mình, mà còn một mực khẳng định là Lý Băng Nhạn không cho hắn gặp. Đối với loại người tự cho là đúng như thế, Văn Đan Khê cũng có một loại xúc động muốn quẳng phứt hắn xuống sông nuôi rùa.

Sau khi Bạch Hiến nghe nói thì cau mày, thốt ra lời sắc bén: “Mẫu thân, người đừng nóng giận. Con hiểu ông ấy rất rõ, ông ấy thích đem lỗi lầm của mình đổ lên đầu người khác, chưa bao giờ chịu xét lại bản thân.”

Lý Băng Nhạn nhìn con trai mình với ánh mắt phức tạp, không khỏi chế giễu bản thân mình, cô và hắn là phu thê bảy năm, nhưng tới cuối đường mới nhìn rõ được nhau. Còn con trai, chỉ mới mấy tuổi đầu đã nhìn thấu hắn rồi.

Cả nhà Bạch gia chật vật trốn ra khỏi Dịch Châu, ba mẹ con Lý Băng Nhạn lại đắm chìm trong niềm vui đoàn tụ. Văn Đan Khê bước tới ôm Bạch Hiền hỏi: “Hiền nhi, đi đường có mệt không?”

Bạch Hiền lắc đầu, đáp nề nếp: “Thưa Văn di, Hiền nhi không mệt chút nào.”

Văn Đan Khê vuốt ve khuôn mặt nhỏ của thằng bé, chỉ mới bảy tuổi đầu mà trông bộ dạng nó như ông cụ non, mặt nhăn nhăn, nói năng thận trọng, nom rất có chính kiến. E là đã chịu không ít đau khổ mới trở nên thế này.

Dưới sự khuyên giải tận tình của mọi người, tâm trạng của Lý Băng Nhạn cũng dần bình tĩnh lại. Cô dắt mỗi tay một đứa, đi tới trước mặt Trần Tín và Tần Nguyên, hành lễ thật trịnh trọng: “Ba mẹ con chúng ta cảm ơn hai vị, lòng đầy cảm kích, nhất thời không biết nên nói sao cho phải.”

Trần Tín vội đưa tay đỡ cô lên, khoát tay nói thờ ơ: “Đại tỷ nghìn vạn lần đừng khách khí, chút chuyện nhỏ này có đáng là gì. Phải tỷ nói sớm, thì ta đã sai người cướp con tỷ về từ lâu rồi.”

Tần Nguyên cũng cười ôn tồn lễ độ, nhìn ba mẹ con với ánh mắt tràn ngập ấm áp, rồi cũng khuyên giải một phen.

Lý Băng Nhạn để hai đứa trẻ bước lên chào hỏi, hai đứa trẻ cũng không sợ lạ, gọi Trần Tín là dưỡng, gọi Tần Nguyên với Mặt Thợ là bá bá giòn tan. Đặc biệt là Bạch Linh, còn chớp cặp mắt trong veo như nước, ngoe cái đầu nho nhỏ, nhìn Trần Tín với Tần Nguyên tò mò, rồi nói với giọng non nớt ngọt lịm “Dưỡng, bá bá, lúc tụi con đi đường, mấy người kia đều nói tụi con phải tới ở ổ hổ phi, còn nói các người dữ ỏi là dữ. Nhưng mà Linh nhi thấy hai người đâu dữ xù nào đâu.”

Bạch Hiền nhú đôi mày bé, nháy mắt thật nhanh với muội muội. Nhưng Bạch linh lại hoàn toàn không phát hiện ra, cứ nói liếng thoáng suốt.

Mọi người nghe thấy lời con nít ngây thơ thì bật cười ha ha.

Bạch Hiền nhìn thoáng qua sắc mặt của mọi người, đột nhiên thoát khỏi tay mẫu thân, bước khoan thai tới trước mặt Trần Tín và Tần Nguyên, khom lưng hành lễ như người lớn, chắp tay vào nhau, ra vẻ ông cụ non: “Xá muội trẻ người non dạ, lại được nuông chiều từ nhỏ nên nói năng can rờ, mong dưỡng và bá bá đại nhân bỏ qua cho, Bạch Hiền về nhất định sẽ cùng mẫu thân dạy dỗ thật nghiêm.”

Mọi người sững sờ một giây, sau đó bất thần cười phá lên. Lý Băng Nhạn thì lại vừa cười vừa khóc. Chắc hẳn một năm qua con trai đã chịu khổ rất nhiều, lúc cô còn ở nhà, tuy con trai đã trưởng thành sớm hơn những đứa trẻ khác đôi chút, nhưng ít ra còn có nét ngây thơ hồn nhiên của trẻ con, nhưng đáng vẻ hôm nay lại hệt như một ông cụ non vậy. Bạch Hiền thấy mọi người cười thì nhất thời hơi luống cuống tay chân.

Văn Đan Khê nhanh tay ngoắc Tuyết Tùng với Tuyết Trinh qua chơi với hai đứa, bốn đứa bé trạc tuổi nhau, nên để chúng chơi cùng nhau. Tuyết Tùng với Tuyết Trinh rất mừng vì có bạn chơi chung, lập tức hào phóng lấy hết đồ chơi với đồ ăn vặt của mình ra cho bạn. Bạch Linh và Tuyết Trinh thân nhau rất nhanh, nói cười lủi rủ liên miên. Chỉ có Bạch Hiền là vẫn giữ nguyên cái dáng nghiêm túc, nói năng thận trọng. Tuyết Tùng thử bắt chuyện mấy lần, nó hỏi gì thì Bạch Hiền đáp nấy. Hơn nữa câu trả lời làm cho người ta không biết nên khóc hay cười.

Tuyết Tùng hỏi: “Cậu thích chơi cái gì?”

Bạch Hiền đáp với nét mặt nghiêm trang: “Cổ nhân dạy, chơi bời lêu lổng mất ý chí, nam nhân chúng ta đọc nhiều sách mới là đứng đắn.”

Tuyết Tùng cào cào tóc, gật đầu cái hiểu cái không, đoạn giọng cái ná trong tay hỏi: “Cậu biết dùng nó bắn chim nhỏ không?”

Bạch Hiền đáp nề nếp: “Cổ nhân dạy, quân tử có việc nên làm và việc không nên làm, chim trời cá nước đều có linh tính, sao có thể lạm sát kẻ vô tội?”

Tuyết Tùng nhìn cô cô như cầu cứu, nó thật tình không biết nói gì nữa rồi, tại sao vị tiểu ca này lại khó hiểu như vậy chứ.

Văn Đan Khê nín cười, nói nhỏ với nó: “Ca ca mới tới nên hơi sợ người lạ. Cháu phải nói chuyện nhiều với ca ca vào, từ từ sẽ quen thôi.”

Tuyết Tùng gật đầu tới tấp.

Bốn đứa nhỏ đùa nghịch ở bên, người lớn thì ngồi trò chuyện. Văn Đan Khê nhạy bén phát hiện, ánh mắt Tần Nguyên và Lý Băng Nhạn nhìn nhau có gì đó không giống trước đây. Xem ra, hai người rốt cuộc đã có chút tiến triển rồi.

Mọi người ngồi tán gẫu một hồi, Văn Đan Khê mới bảo Lý Băng Nhạn dẫn hai con về phòng nghỉ ngơi. Con nít quen nhau rất nhanh, chỉ mới một lát mà hai tiểu cô nương đã kể hết chuyện cho nhau nghe. Tuyết Tùng và Bạch Hiền tuy không giống với hai muội muội, nhưng cũng coi như quen biết. Lúc Lý Băng Nhạn dắt hai con về phòng, Bạch Linh còn lưu luyến không nỡ buông tay Tuyết Trinh. Cuối cùng, Lý Băng Nhạn phải dắt cả bốn đứa trẻ về phòng ngủ trưa.

Không bao lâu sau mọi người đều tản đi hết, Trần Tín cũng bám gót Văn Đan Khê về phòng.

Văn Đan Khê vừa đi vừa khuyên Trần Tín: “Giờ con đã sinh xong, ở cữ cũng qua rồi. Chẳng nên chú tâm vào chính sự đi. Không nên cái gì cũng bảo Nhị đệ gánh, lâu dần đệ ấy cũng không chịu nổi đâu.”

Trần Tín bắt đắc dĩ: “Nuông tử, ta làm cha rồi mà không biết chuyện này sao? Mấy hôm nay ta luôn đàm luận chuyện quốc quân đại sự với mấy văn nhân mà nghĩa phụ phải tới mà.”

“Sao?”

Trần Tín nói chậm rãi: “Chu Thông đề nghị rằng, nếu chúng ta muốn ngăn Thất Tử tấn công, thì tốt nhất là chiếm Liêu Tây. Y nói Liêu Tây không những là quan ải hiểm yếu, mà còn là vùng đất màu mỡ, tức là Thất tử không trồng trọt mà chỉ biết chăn thả. Nếu chúng ta chiếm nơi này, rồi di dân khai hoang, chẳng những có thể khai cương mở đất, mà còn cực kỳ có lợi cho việc ngăn Thất tử tấn công Trung Nguyên. Sau này chúng muốn tổng tiến thì phải vòng đường xa.”

“Đây là ý hay. Hiện tại phía Tây Nam của chúng ta đã bị Viên thị chiếm đóng, hơn nữa họ đã kinh doanh ở đó nhiều năm, nên chúng ta không thể nhúng tay vào. Ở mé Đông cũng đã có người chiếm, những vùng đồng đúc trù phú như Giang Nam và Trung Nguyên thì càng miễn bàn, vì nó là vùng giao tranh quân sự. Quả thật phải gọi là nay Sở mai Tần, vương vị đổi ngôi, giang sơn đổi chủ. Một là không đánh nổi, hai là chiếm được nhưng không giữ được. Trái lại mảnh đất Liêu Tây này thì rất được. Suy cho cùng Thất tử là đại địch của chúng ta, chúng ta tiến một tấc, bọn chúng sẽ phải lùi một tấc. Khiến bọn chúng từ từ suy yếu, có sao lại không làm?”

Trần Tín nghe Văn Đan Khê phân tích đầu ra đó thì gật đầu tới tấp, nương từ nhà mình đúng là thông minh. Nói cái gì cũng rõ ràng mạch lạc.

Lúc hai người về phòng, bà vú lập tức bế tiểu Tử Khôn đã ăn no tròn tới. Trần Tín cười đón lấy, ôm vào lòng nghịch. Tiểu Tử Khôn kêu a a, cánh tay nhỏ xíu mập mạp cứ quơ qua quơ lại. Đưa một hồi, Trần Tín lại nhẹ nhàng đặt con gái xuống nôi, đóng cửa cho nó ngủ. Hắn dỗ con gái xong thì lộn trở lại dỗ vợ.

“Nương tử, hôm nay bọn Ngô sư gia lại khen nàng.”

“Thật vậy sao?” Văn Đan Khê mơ màng đáp.

Trần Tín hí mắt, lấy tay vỗ nhẹ lưng cô rồi nói tiếp: “Bọn họ nói, số lương thực thu hoạch vào mùa thu năm nay báo lên nhiều hơn năm rồi mấy lần, đặc biệt là khoai lang với bắp, sản lượng cực lớn. Dân chúng ai cũng vui mừng. Chúng ta cũng không còn sợ nạn đói nữa. Ngô sư gia còn nói, sang năm sẽ mở rộng trồng ở Bá Châu với Tần Châu...”

Văn Đan Khê cố nghe chăm chú, nhưng mí mắt càng lúc càng riu lại. Trong mơ hồ, cô chỉ nghe được hai chữ củ cải, bèn nói ậm ờ: “Ừ, củ cải trong viện cũng nên nhỏ, ta cho người ép khô củ cải làm đồ ăn.”

Văn Đan Khê vừa dứt lời đã cảm thấy ngực mình bị móng vuốt sói của Trần Tín nhéo một cái. Tiếp đó hắn hung hăng cắn vào môi cô trả đũa. Rồi kéo tay cô đặt vào trong quần mình, đến đây Văn Đan Khê mới vỡ lẽ, té ra hắn muốn nói “cây củ cải” này.

Cô kêu lên xin tha: “Nhị Tín, tôi qua chàng lẫn lộn cả đêm, sắp mệt chết ta rồi, ta muốn ngủ một lát mà.”

Mặc dù Trần Tín hơi mất mác, nhưng cũng rõ nương tử nhà mình quả là một muốn chết rồi, nên không làm khó cô nữa: “Được rồi, chúng ta ngủ thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96

Edit: Yunchan

Văn Đan Khê vốn tưởng rằng từ nay về sau họ sẽ không bao giờ gặp lại Bạch gia nữa. Nhưng điều làm cho người ta không tưởng nhất là, chỉ hai ngày sau, một lão gia đình Bạch gia lại chạy tạt tả tới với mái đầu rối bởi bụi bặm, quỳ mãi trước cổng Trần Phủ không chịu đi, đau khổ cầu xin Văn Đan Khê cứu thiếu gia và phu nhân nhà mình.

Văn Đan Khê không hiểu mô tê gì, đành phải bảo Xuân Thảo đi hỏi tình hình chi tiết. Xuân Thảo nhanh chóng quay lại báo rằng, chuyện là cả nhà Bạch Hữu Thành mới ra khỏi Dịch Châu chưa bao lâu thì đã bị một toán cường đạo chặn cướp. Bọn chúng không những cướp hết tài sản của Bạch gia, mà còn cướp cả thể tử của Bạch Hữu Thành là Tiền thị lên núi làm áp trại phu nhân, Bạch Hữu Thành thì bị đánh gần chết. Người của Bạch gia ai cũng nghĩ ngờ là âm mưu của Trần Tín. Chẳng qua, họ bị ăn đau một lần nên đã rút ra bài học kinh nghiệm, lòng thì nghĩ thế nhưng miệng vẫn không dám nói. Máy nò bực cẳng nghĩ cẳng cùng đường, đành phải nhịn nhục tới Trần phủ cầu cứu.

Ban đầu Văn Đan Khê cũng nghĩ có lẽ là Trần Tín động tay động chân, dù sao hắn cũng có tiền án rồi. Song cô nghe thấy Tiền thị cũng bị cướp lên núi thì lập tức bác bỏ suy nghĩ này ngay. Thuộc hạ của Trần Tín không bao giờ cướp nữ nhân. Cô vốn định mặc kệ việc này, nhưng suy nghĩ lại, vẫn quyết định tìm Lý Băng Nhạn thương lượng một chút rồi mới quyết định.

Sau khi Lý Băng Nhạn nghe xong thì cúi đầu tư lự hồi lâu, cuối cùng nói dứt khoát: “Muội muội, chuyện này chúng ta đừng can thiệp. Lúc trước thả hắn đi là xuất phát từ tín nghĩa, chuyện chúng ta đã hứa thì không thể thất tín được. Nhưng bọn họ đã ra khỏi Dịch Châu, về phần bị ai cướp bóc thì chẳng liên quan gì tới chúng ta cả. Huống hồ, bây giờ hai đứa trẻ đã về bên cạnh tỷ, họ Bạch kia cũng đã là người xa lạ với tỷ rồi. Hắn sống hay chết đều chẳng liên quan gì tới tỷ!”

Văn Đan Khê liếc nhìn Lý Băng Nhạn với vẻ tán thưởng, cô cứ tưởng rằng tỷ ấy sẽ giữ mãi suy nghĩ “Nhất dạ phu thê bách dạ ân”(*), cầu tình giúp Bạch Hữu Thành.

(*) *Một ngày chồng vợ trăm năm ân nghĩa.*

Như nhìn ra suy nghĩ của Văn Đan Khê, trên môi Lý Băng Nhạn nở ra nụ cười nhạt, nói: “Nếu nói một năm trước tỷ đối với Bạch Hữu Thành là lòng nguội lạnh, thì bây giờ nó đã thành chết tâm và oán hận. Bảy năm vợ chồng trong mắt hần chẳng đáng giá một đồng. Tỷ bị buộc phải xa xứ còn chưa đủ, hần còn cùng với ác phụ kia nhục mạ tỷ trước mặt mọi người, hận không thể đẩy tỷ vào chỗ chết. Nếu không phải da mặt của tỷ đã quá dày, nếu không có muội muội, muội phu và mọi người khuyên nhủ, thì có lẽ tỷ đã chết từ lâu rồi. Hôn nữa...”

Lý Băng Nhạn nói xong câu cuối, mắt bỗng lóe lên lửa giận: “Hôn nữa, hần lại để mặc cho độc phụ kia ngược đãi con của tỷ, chúng chính là cốt nhục thân sinh của hần kia mà, cho dù tỷ có lỗi, nhưng con của tỷ có lỗi gì, Linh nhi và Hiến nhi của tỷ từ trước tới giờ đều rất ngoan ngoãn...”

Lý Băng Nhạn vừa nói vừa không cầm được nước mắt.

Văn Đan Khê thở ra một hơi thật dài, quả nhiên là mẹ kế cha dượng. Thảo nào hai đứa nhỏ ngoan ngoãn hiểu chuyện như vậy, là vì chúng bị ép phải trưởng thành sớm thôi. Văn Đan Khê lại dịu giọng an ủi cô một hồi.

Nghe xong tâm sự của Lý Băng Nhạn, Văn Đan Khê xử lý việc này cũng không còn gánh nặng tâm lý nữa, cô lập tức sai người đuổi gia đình đi, đồng thời không cho phép họ tiến vào thành Dịch Châu nữa, về phần phụ Bạch Hữu Thành sống hay chết, thì cứ mặc cho số phận. Cô không giấu đồ bím leo là đã nhân từ lắm rồi, làm sao còn lấy oán báo oán cho được!

Khi Trần Tín về nhà nghe được chuyện này thì lập tức vỗ tay hả dạ. Vốn dĩ hần đã không cam lòng cho hai người này bỏ chạy, giờ trời cao có mắt bày ra chuyện này, rõ là khiến hần mãn nguyện quá chừng.

Trần Tín hậm hực nói: “Băng Nhạn tỷ còn bảo họ Bạch tội không đáng chết, ta lại thấy hần đáng chết. Mấy chuyện hần làm trước đây không nói, chỉ nói chuyện trước mắt này thôi, mẹ nó có đáng mặt làm chồng không?! Vợ mình đã thế này rồi, nếu còn tỷ tình cảm thì đau lòng tự trách còn không kịp. Hần lại còn muốn tới đây đập thêm một đập, chả phải ép người vào chỗ chết à? Nương tử, nàng đừng tưởng là chỉ có dùng dao mới giết người được, loại như bọn chúng chính là hạng giết người không thấy máu, đáng sợ là hần giết người xong còn thấy mình làm đúng.”

Văn Đan Khê gật đầu, cô phát hiện dù cách ăn nói của Trần Tín giản dị, nhưng có đôi khi lại bao hàm chân lý. Cô cười rặng rờ nói: “Nhị Tín, có đôi lúc ta thấy chàng thật thông minh. Nói được mấy câu rất có lý.”

Trần Tín nghe thế từ khen thì hai mắt tức thì tỏa sáng, cong miệng lên, hếch cằm đắc ý: “Hồi trước một vị bằng hữu rất có học thức của nghĩa phụ ta cũng nói ta y như vậy, ông ấy còn nói ta nhìn chuyện gì cũng không lắc léo rẽ ngoặt lung tung.”

Hai người trò chuyện một lát thì tâm trạng của Văn Đan Khê cũng tốt lên rất nhiều, bèn phát tay sai người dọn cơm. Hai người cùng ăn cơm xong thì bà vú bế con tới như mọi khi.

Tiểu Từ Khôn rất ngoan, ngày nào cũng ăn no ngủ kỹ, rất ít khi khóc lóc gây rối. Ban đêm cũng không tè dầm, khi tâm trạng tốt thì sẽ mở to cặp mắt đen lúng liếng nhìn chung quanh với vẻ tò mò. Về sau Đỗ thị nói điểm này cũng giống cha nó, lúc bé Trần Tín cũng chỉ ăn rồi ngủ, cũng không khóc lóc gây chuyện. Văn Đan Khê lại lo lắng, đứa con này giống tính cha, cô rất khó tưởng tượng, nếu một bé gái có cái tính này thì sẽ ra thể loại nào đây. Trong khi Trần Tín vừa nghe con gái giống mình thì há hê tới nỗi không lời nào diễn tả.

Trần Tín bế tiểu Từ Khôn, nói với nó: “Khuê nữ bảo bối, con giống cha là tốt rồi, lớn lên cha sẽ dạy con học võ nghệ, tương lai, con cũng tìm một con rể như mẹ con, hòa thuận vui vẻ cả đời là được. Cha sẽ dạy con độc môn bí truyền làm sao cưới được mẹ con về nhà, con sẽ suốt đời bình an không lo nghĩ...”

Văn Đan Khê nghe Trần Tín lảm bảm, nhất thời chẳng biết phải bình luận thế nào.

Kể tới Lý Băng Nhạn, sau khi hai con quay lại bên cạnh, nụ cười cũng dần thường trực trên môi. Mỗi ngày cô làm việc xong sẽ dạy bốn đứa trẻ đọc sách viết chữ, có lúc thì cùng đi thăm Văn Đan Khê và tiểu Từ Khôn. Bốn đứa trẻ lại cực kỳ thích tiểu Từ Khôn, xoắn xuýt vây quanh cô bé, cho dù là tiểu Từ Khôn ngáp một cái cũng làm cho chúng ồ lên kinh ngạc. Ngay cả ông cụ non Bạch Hiến ở trước mặt Từ Khôn cũng sẽ lộ ra chút ý cười.

Tiểu Từ Khôn đầy tháng không bao lâu, Tàn Nguyên và phụ tá của y đã bắt đầu tìm cách xuất chinh tới Liêu Tây. Những việc liên quan tới nó đều được Trần Tín kể lại hết cho Văn Đan Khê sau khi hần về nhà. Văn Đan Khê cũng rõ, trong thời loạn, không mạnh dạn thì kết quả sẽ bị người khác thôn tính. Hiện nay vì chỗ của họ nằm ngay biên thùy, kề sát đất Hồ, lúc Thát tử tới xâm chiếm, chẳng ai muốn nhận củ khoai lang nóng bỏng tay này. Hôn nữa họ hành sự luôn luôn khiêm tốn, khi người khác bất cứ lúc nào cũng có thể kéo mấy nghìn người xung vương xung đế, thì họ vẫn dùng danh hào mà Lương Cảnh đế sắc phong. Cũng nhờ đó, Dịch châu vẫn nằm ngoài sự chú ý của người trong thiên hạ.

Nhưng mai sau theo sự phát triển lớn mạnh của Dịch Châu tới các nơi, sớm muộn gì sẽ đưa tới sự ngập nghe của những phản vương. Trước lúc đó, họ nhất định phải dự trữ sức mạnh để phòng một ngày tình hình biến động, lúc ấy họ mới có thể tự bảo vệ mình. Tất nhiên Trần Tín cũng hiểu rõ đạo lý này, cái đồ đàn thoít đó, từ khi làm cha thì lại chín chắn hơn rất nhiều. Mỗi ngày đều càn cù luyện binh, chăm chỉ xử lý công vụ, có thời gian rảnh thì sẽ học binh pháp chính vụ với phụ tá. Chưa bao giờ đi trễ về sớm. Điểm này làm Tàn Nguyên hết sức hài lòng, đối với chuyện này, y còn khéo léo khen Văn Đan Khê biết cách dạy chồng.

Thượng tuần tháng mười năm nay, sau khi tất cả đã chuẩn bị đâu vào đó, Trần Tín dưới sự phò tá của Chu Thông, chỉ huy sáu vạn đại quân tập kích bất ngờ trọng trấn Đại Châu của Liêu Tây.

Đông Lỗ không ngờ quân Phá Lỗ lại chủ động tấn công, vì trừ ngày đầu khi Đại Lương kiến quốc ra, thì trên mặt chiến sự bọn chúng vẫn luôn là người nắm thế tấn công. Thế nên quân phòng thủ Đại Châu bị quân Phá Lỗ đánh trở tay không kịp. Dưới sách lược của Chu Thông, chỉ trong vòng năm ngày quân Phá Lỗ đã dẹp xong trấn quan trọng nhất của Liêu Tây.

Sau khi quân Phá Lỗ đánh hạ được Đại Châu, lại bắt đầu khua chiêng gióng trống chiêu nạp người Hán ở địa phương. Trong lúc nhất thời, phần lớn tù binh của bộ lạc và đầy tớ người Hán chạy trốn vô số. Trước đây những tù binh và đầy tớ này không dám chạy trốn, là vì Đại Châu nằm trong tay Thát tử, đây là con đường gần nhất để họ phản hồi Trung Nguyên cổ thổ. Những tuyến đường khác tuy cũng có thể vòng qua, thế nhưng một vì đường xá xa xôi, hai vì dọc đường phải vượt qua rất nhiều bộ lạc của Thát tử, độ khó cực cao. Giờ đây Đại Châu đã về tay người Hán, họ có lẽ nào không trốn!

Đại Châu này không cần điều động bách tích tới nơi khác khai hoang, mà lấy nguyên liệu ngay tại chỗ. Điều càng làm cho các bộ lạc Đông Lỗ đau đầu là, quân Phá Lỗ lại học tới nhuần nhuyễn cách đánh vô lại của Thát tử, bọn họ thường xuyên phái những tốp kỵ binh nhỏ đi cướp đoạt gây rối những Thát tử lạc đàn, ít thì diệt, nhiều thì chạy. Càng miễn bàn tới dê bò ngựa, quân Phá Lỗ thấy đâu là cướp đó. Khi đại đội nhân mã Thát tử tới công thành, họ khôn khéo ẩn nấp trong thành thủ vững không ra, dùng gỗ lăn lỏi thạch, nước sôi thuốc phân để chào hỏi quân địch. Địa thế Đại Châu hiểm yếu, dễ thủ khó công. Thát tử vây công mấy ngày từ thương vô số, đành phải trở về không công. Nhưng bọn chúng vừa đi khỏi chưa bao lâu, quân Phá Lỗ lại đột ngột mở thành xông về phía quân địch chém giết một trận, đội quân địch sẵn sàng quyết chiến thì họ lại đồng loạt trốn vào thành, vẫn thủ vững không ra. Chiến thuật như vậy lại diễn ra không ngại phiền, làm Thát tử hận tới nghiến răng nghiến lợi, nhưng chẳng làm gì được.

Việc này đều được Trần Tín kể lại hết trong thư gửi về cho Văn Đan Khê. Số chữ người này viết không những tăng lên vùn vụt, mà hành văn cũng càng ngày càng mạch lạc, từ không diễn đạt trôi chảy lúc ban đầu đã trở nên sinh động liên mạch như bây giờ, tiến bộ thật là nhanh. Văn Đan Khê ngó ý tán dương trong thư hồi âm. Trần Tín tất nhiên rất vui mừng, hơn nữa còn đặc ý biểu đạt nguyện vọng muốn làm thuyết thư tiên sinh. Văn Đan Khê đọc mà cười sặc sụa.

Trần Tín ở lại Đại Châu một tháng, Tàn nguyên lại phái hai người đáng tin cậy tới thủ thành, bảo Trần Tín quay lại Dịch Châu. Đây cũng là đề nghị của Chu Thông, y nói với Tàn Nguyên, Trần Tín dùng mãnh, giỏi tấn công, nhưng không quen phòng thủ. Mà Đại Châu chủ yếu là thủ thành. Nếu tiếp tục để Trần Tín thủ thành, thì chỉ sợ lâu dài hẳn không chịu được sự nhục mạ khích tướng của Thát tử, trong cơn nóng giận sẽ ra khỏi thành quyết chiến với Thát tử, khi đó hối hận thì đã muộn. Văn Đan Khê nghe thế thì không thể không bội phục Chu Thông này, khả năng quan sát của y còn hơn Hàn sư gia được xưng mưu lược một bậc.

Sau khi quân Phá Lỗ đánh hạ Đại Châu, trong quân có không ít tướng lĩnh kêu gọi phải tiếp tục công thành, chớp thời cơ mở rộng lãnh thổ, song lại bị Chu Thông và Tàn Nguyên bác bỏ. Hai người nhất trí cho rằng, bây giờ thời cơ chưa chín mùi. Tuy chúng tướng không phục lắm, nhưng cũng đành phải nghe theo hai người. Sau đó, Tàn Nguyên, Chu Thông và Hàn sư gia phí hết tâm tư lập ra hàng loạt các phương sách lấy lợi trừ hại. Bao gồm khuyến khích nông tang, làm nhẹ thuế ít, chiêu an lưu dân, cổ vũ khai hoang, bảo vệ thương nhân vân vân, hơn mười loại phương sách. Đối với những chuyện này, Văn Đan Khê biết mình là một thường dân, hơn nữa cô chỉ biết vài tri thức hiện đại vụn vặt, chưa hợp mấy với xã hội cổ đại, cho nên đối với những phương sách này chỉ nhìn qua một chút, có lúc cũng đưa ra vài đề xuất nhỏ để hoàn thiện hơn.

Trần Tín vừa thấy Văn Đan Khê góp ý thêm vài chi tiết, nhất thời sung sướng ra mặt: “Nương tử nhà ta đúng là thông minh. Mấy thứ nàng góp ý bọn ta đều không nghĩ tới. Thảo nào Chu quân sư cứ khen nương tử cẩn thận tỉ mỉ sáng suốt.”

Văn Đan Khê cười nhạt một tiếng. Ở trong mắt Trần Tín, cô làm cái gì cũng đáng khen.

Trần Tín khen xong, lại quan sát sắc mặt cô thật cẩn thận, hỏi dò: “Nương tử, nàng muốn làm thế nào thì làm thế ấy, giá nào cũng đừng bị mấy lời đồn đại bên ngoài bỏ buộc chân tay.”

Văn Đan Khê ngần ra, hỏi vội: “Đồn gì thế, sao ta không biết?”

Trần Tín gãi đầu, cười khan: “Chẳng có gì, chẳng là có người nói ta quá ngốc, nương tử quá thông minh các loại.”

Văn Đan Khê căng thẳng trong lòng, cũng có loại đồn đãi này sao? Có điều, ngẫm nghĩ lại một chút thì điều này cũng không khó lý giải, ở Trung Quốc hiện đại mấy nghìn năm sau, phần lớn đàn ông cũng không chấp nhận được chuyện vợ mình có khả năng hơn mình.

Cô nhớ hồi trước khi chồng của một nữ lãnh đạo trong đơn vị của cha đảm đơn ly hôn với lý do là vị nữ lãnh đạo đó quá tài giỏi, tổn hại tới tự tôn của anh ta. Đáng sợ là, rất nhiều người trong đơn vị cho là chồng của vị nữ lãnh đạo đó làm đúng, ai bảo cô ấy chỉ lo cho sự nghiệp mà không quan tâm tới gia đình chứ. Ai bảo cô ấy là phụ nữ mà không ở nhà thờ chồng dạy con, cứ chăm chăm tranh quyền đoạt lợi với bọn đàn ông chứ.

Cô nhớ lúc đó cha đã tặng cho người kia một câu bình luận: Tên đàn ông này rõ là không biết khoan dung. Còn bụng dạ hẹp hòi đi so đo với người chung chăn gối với mình. Nếu anh ta thấy mình có tài thì cứ cố sức phấn đấu đi, chẳng ai cản trở anh ta cả. Nếu không có tài thì sống cho yên phận, bản thân không có lòng cầu tiến mà lại ngăn vợ mình vươn lên, còn kêu la tổn thương lòng tự trọng của đàn ông gì nữa, rõ là nực cười.

Bây giờ, lẽ nào cô và Trần Tín cũng phải đối mặt với vấn đề này sao. Nét mặt Văn Đan Khê thay đổi không chừng, làm Trần Tín cũng khản trương theo. Hắn vội vàng giặt giặt ống tay áo của cô hỏi: “Nương tử, nàng sao vậy? Ta nói sai cái gì sao?”

Văn Đan Khê lắc đầu cười khổ, cô thoáng trầm ngâm một lát, rồi ngẩng đầu hỏi thật: “Nhị Tín, nói cho ta biết đi, chàng nghĩ thế nào?”

Trần Tín sững sốt một giây, rồi nói như lẽ dĩ nhiên: “Ta có thể nghĩ gì chứ, bọn họ thích nói thì cứ nói. Chẳng phải đang ganh tỵ ta tìm được người vợ thông minh sao? Nếu ta tìm một người ngốc tới nỗi không phân biệt được đông tây nam bắc, nàng coi mấy người đó có còn đồn nữa không!”

“Xi.” Tư duy của Nhị Tín đúng là chả ai hiểu nổi.

Trần Tín nghĩ ngợi một chút, rồi trấn an cô: “Nương tử, nàg đừng nghĩ nhiều. Ta thật sự không sao hết. Nghĩa phụ ta đã dạy ta, nam tử hán đại trượng phu, không tiền không tài cũng không sao, nhưng bất cứ giá nào cũng không thể thiếu độ lượng. Mặc dù ta không độ lượng được như nghĩa phụ, nhưng cũng không phải hạng bụng dạ hẹp hòi. So đo tính toán với nương tử của mình, đáng làm chồng sao? Nếu ta để tâm tới mấy lời đó thật, thì lúc trước ta đã tìm một nữ tử như Ngũ đệ muội rồi.”

Trần Tín vừa dứt câu, Văn Đan Khê đã chủ động nhào tới ôm chầm lấy hấn găm túi bụi, còn liếng thoảng trong miệng: “Nhị Tín, chàng thật tốt.”

Trần Tín chờ người một giây, vừa định chớp thừa cơ chắm mút, thì chợt nghe Xuân Thảo ở ngoài cửa bẩm: “Tướng quân, phu nhân, Trần Lục tử nói Chu tiên sinh muốn gặp tướng quân, còn có... lão phu nhân tới thăm phu nhân.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 97

Edit: Yunchan

Hai người nghe thấy bẩm báo thì không thể làm gì hơn là đẩy cửa ra ngoài. Văn Đan Khê liếc mắt đã nhìn thấy Đỗ thị đang đứng tàng tàng dưới cây đại thụ trước cửa, bà nhắc thấy con trai đi ra bên vội vàng mỉm cười chào hỏi ân cần, còn Trần Tín chỉ gật đầu với bà: “Mẹ, tối thăm Bảo nhi sao, nó đang ngủ.”

Nói rồi hấn không dừng chân lại mà đi thẳng. Đi được mấy bước hấn lại không đành được ngoái đầu nhìn nương tử nhà mình một chút. Văn Đan Khê khoát khoát tay cười với hấn, ý là bảo hấn đi nhanh về nhanh. Lúc này Trần Tín mới bước nhẹ đi. Đỗ thị thấy tiểu phu thê rất hiểu ý nhau, rồi nghĩ tới thái độ lãnh đạm của con trai với mình, thì lòng lại thấy chua chát.

Văn Đan Khê quay đầu lại mỉm cười chào hỏi Đỗ thị: “Mẹ ngồi đi ạ, Từ Khôn đang ngủ, phải một lát nữa mới tỉnh dậy. Con bé này suốt ngày ngoài ăn ra chính là ngủ.”

Đỗ thị nói nhàn nhạt: “Ta không tới thăm Từ Khôn, mà tới tìm con nói chuyện.”

“Dạ.” Văn Đan Khê thấy thái độ của Đỗ thị hơi khác xưa, bèn quan sát bà thật cẩn thận. Vừa nhìn sơ qua, cô đã tìm ra ngay chỗ khác biệt, lúc Đỗ thị mới tới đây trên mặt lúc nào cũng mỉm cười, nói chuyện với cô cũng mang theo vẻ nịnh nọt. Đối với hạ nhân trong viện cũng là vẻ mặt ôn hòa. Nhưng hôm nay chẳng biết tại sao lưng của bà đã uốn lên thẳng tắp, thậm chí thẳng tới độ cứng ngắc, biểu cảm trên mặt cũng rất lạnh nhạt. Tạo cho người ta cảm giác, bà đang cố hết sức thể hiện kiểu cách mẹ chồng trước mặt cô.

Văn Đan Khê bất giác buồn cười, đoán chừng là mấy ngày này trời qua quá yên ả, nên bà muốn sinh sự đây mà.

Cô thân nhiên nói: “Mẹ có gì xin cứ nói.”

Đỗ thị theo cô vào buồng trong, rồi ngồi thẳng lưng xuống, hắng giọng nói: “Ta nghe nói Văn gia các con coi như là dòng dõi thư hương đúng không?”

Văn Đan Khê mỉm cười đáp: “Tuy người ngoài nói vậy, nhưng nhà con lại không dám tự xưng như thế. Cha và ca ca con chỉ biết sơ vài chữ mà thôi.”

Đỗ thị gật đầu căng thẳng: “Lập Hồ nhà ta quả là với cao rồi.”

Văn Đan Khê nghĩ thấy mùi bất ổn trong câu này, chân mày cô cau lại, đáp thân nhiên: “Gì mà trèo cao với không trèo cao chứ, trước đây hai chúng con đều là người cùng khổ, mẹ chồng nói đùa rồi.”

Đỗ thị lại nói sâu xa: “Lúc Lập Hồ nhà ta cưới con đã là một tướng quân, sao có thể coi là nghèo khổ.”

Văn Đan Khê chợt thấy buồn cười, hóa ra Đỗ thị đang nói ngược, ý là mình với cao con trai bà đây mà.

Từ trước tới nay Văn Đan Khê không thích loại lấy chữ vờn nhau, anh nói tới đoán, nên quyết định nói trắng ra: “Mẹ chồng có gì xin cứ nói thẳng ra, nếu con và Lập Hồ có chỗ nào không đúng xin mẹ cứ nói ra, chúng con có lỗi thì sẽ sửa.”

Đỗ thị lặng thinh giây lát, nhấp một hớp trà, lấy đủ khí thế, cuối cùng mới chậm rãi nói ra: “Kỳ thật cũng không có chuyện gì lớn, chỉ muốn trò chuyện với con thôi. Hôm qua có người hỏi tên cháu gái của ta, họ nói cái tên Từ Khôn này rất giống con trai. Vốn dĩ bề ngoài của nó đã như bé trai, lại lấy cái tên như vậy, ta thấy không hợp lắm.”

Suy nghĩ của Văn Đan Khê xoay chuyển, trước đây lúc cô và Trần Tín đặt tên cho con, đã viết thư hỏi trực tiếp Trần Quý Hùng, căn bản không nghĩ tới Đỗ thị. Xem ra, bà có hơi bất mãn với chuyện này.

Văn Đan Khê thu nụ cười lại, nói với giọng nhẹ nhàng: “Me, bất kể họ nói thế nào, nhưng con nhà chúng ta tên gì chẳng lẽ còn bảo người khác làm chủ hay sao?”

Đỗ thị thờ ra một hơi thật dài, xua xua tay, nói với vẻ hơi mất kiên nhẫn: “Cũng không phải mỗi việc này. Còn chuyện của con với Lập Hồ nữa.”

Văn Đan Khê uống một ngụm trà, mắt nhìn chăm chăm lá trà trong chén, miễn cưỡng nói: “Mẹ có chuyện gì cứ nói một thể đi ạ. Người một nhà với nhau, hà tất phải nói một nửa để lại một nửa.”

Đỗ thị nhìn cô hơi bất mãn, đành giọng nói: “Lẽ ra, ta cũng không muốn tới đây với kiểu cách trường bối, nhưng nghĩ con vẫn còn trẻ, mà mẹ con thì đã mất. Nên ta cũng đành kiên trì tới đây. Ta nghe nói, gần đây ở bên ngoài đồn đãi Lập Hồ con ta là một người thô kệch, bàn chuyện quốc quân đại sự trong nhà môn xong thì đều phải về nhà báo lại với vợ, chuyện lớn chuyện nhỏ gì cũng để cho vợ quyết định. Còn nói Lập Hồ trừ đánh trận ra thì chẳng được việc gì, nói nó cưới vợ còn lợi hại hơn mẹ ruột, bắt nó đi hướng Đông thì không dám đi hướng Tây...”

Giờ Văn Đan Khê mới vỡ lẽ, thì ra hôm nay Đỗ thị tới đây là vì chuyện này.

Ánh mắt cô lóe lên, nhưng vẫn giữ giọng bình thản: “Chúng con đã biết chuyện này, không biết mẹ định chuyện này thế nào?”

Đỗ thị nghe cô nói vậy thì cũng chẳng quanh co nữa, nói thẳng ra: “Theo lý thì làm vợ làm dâu thế nào, hẳn là mẹ con đã dạy cho con rồi mới phải...”

“Cạch”

Đỗ thị còn chưa nói dứt, Văn Đan Khê đã đặt mạnh cái chén lên bàn. Đỗ thị kinh ngạc trong lòng, Văn Đan Khê thở hắt ra một hơi, rồi nhìn chăm chăm vào Đỗ thị, trầm giọng nói: “Làm vợ làm dâu ra sao, mẹ con đã dạy cho con cả rồi, thế nhưng, người con muốn hỏi chính là mẹ chồng, mẹ con không phải cùng một loại người với mẹ chồng, chỉ sợ không hiểu được cách giáo dục của mẹ chồng.”

Đỗ thị cũng đã hơi nổi giận, nói với sắc mặt bất thiện: “Mẹ con chưa từng dạy phải coi chồng là trời sao? Chưa từng dạy con nữ tử không tài mới là đức sao? Từ xưa tới nay luôn nam tôn nữ ti, nữ nhân chúng ta nên nghe theo chồng. Nên an phận thủ thường ở nhà thờ chồng dạy con, sao có thể quá phận quản chuyện bên ngoài chứ! Huống hồ, đứa con đầu của con là một nữ nhi, càng nên điều dưỡng tốt thân thể, chuẩn bị sinh một nhi tử cho Lập Hồ, tiếp nối hương hỏa mới phải lẽ, nào có thời gian can thiệp chuyện quân vụ chính vụ gì đó chứ.”

Văn Đan Khê thật tình giận mà không có chỗ phát tiết, cô cứ tưởng đâu ít nhất Đỗ thị sẽ an phận một thời gian, nào ngờ bà sống những ngày quá yên bình thì lại quên khuấy mất vết sẹo đau. Trần Tín mới vừa tha thứ cho bà, bà đã muốn lấy danh nghĩa mẹ chồng ra để dạy dỗ cô! Bà đúng là nằm mơ ăn tiệc lớn, nghĩ quá đẹp!

Văn Đan Khê đứng bật dậy, lạnh lùng nói: “Nói thật cho mẹ biết, mẹ con đúng là không dạy con như thế, người dạy con rằng, vợ chồng chính là bình đẳng, chẳng ai cao hơn ai. Chỉ có chủ nhân và đầy tớ mới phân chia tôn ti trật tự. Người con nói với con rằng, nếu một người ngay cả bản thân mình còn không tôn trọng, thì làm sao có thể trong lòng mong người khác tôn trọng mình, đừng nói là con gả cho Lập hồ, dù gả cho hoàng đế, con cũng không cảm thấy bản thân mình thấp hèn hơn hẳn!”

Đỗ thị cứ tưởng Văn Đan Khê điềm đạm là người dễ nói chuyện, đầu ngón nói cô lại có bộ mặt hùng hổ dọa người thế này, chỉ thiếu điều chỉ vào mũi mình mà chửi. Bà nhất thời tức giận đến mức không biết nói gì.

Văn Đan Khê dừng lại một chút mới nói tiếp: “Con luôn cho là vậy, Trần Tín cũng biết suy nghĩ của con. Nhưng chàng chưa bao giờ ghét nó, hơn nữa còn thích... mẹ có biết tại sao chàng thích người như con không?”

Đỗ thị tuy tức cô bất kính với mình, nhưng nghe thấy câu sau thì vẫn không dẫn được con tò mò, hỏi: “Tại sao?”

Văn Đan Khê nhìn ánh mắt của Đỗ thị, trên môi nở ra nụ cười nhạt thương hại, rồi nhấn mạnh từng chữ: “Bởi vì bà!”

“HẢ — “Đỗ thị phản nộ ra mặt.

Văn Đan Khê nói thật rõ ràng: “Bởi vì bà luôn cho rằng nam tôn nữ ti, luôn đặt mình ở địa vị thấp kém, hơn nữa bà thấy mình làm nô lệ cho nam nhân chưa đủ, còn muốn lôi cả con mình xuống nước. Bà trơ mắt nhìn con trai ruột của mình bị kẻ phụ ngược đãi đánh đập, nhưng không dám tiến lên ngăn cản, thậm chí có lúc còn bước lên giúp người ta đánh con mình — “

Sắc mặt Đỗ thị đại biến, bà chỉ thẳng vào Văn Đan Khê bằng bàn tay run rẩy: “Làm sao người có thể nói với ta như vậy, đừng quên, ta là trưởng bối của người, người là con dâu của ta! Năm đó ta làm vậy cũng là bất đắc dĩ. Dù sao ta cũng nuôi nó tới mười tuổi, người lại dám nói với ta như vậy...” Đỗ thị nói xong thì che mặt nghẹn ngào.

Văn Đan Khê chẳng chút hoang mang: “Bà khoan hãy khóc, tôi còn chưa nói hết đâu. Bà cho là để chàng sống đã là ban ân rồi phải không? Nhưng nuôi con chứ đâu phải nuôi chó lợn, chàng cần quan tâm, cần danh dự. Nhưng bà đã cho chàng những gì? Bà cho chàng toàn là những ký ức thống khổ. Cho nên chàng lớn lên mới thích một nữ nhân hoàn toàn khác xa mẹ mình.”

Đỗ thị hoàn toàn không nghe thấy lời của Văn Đan Khê nữa, bà chỉ vừa khóc vừa oán giận: “Ta đã tạo nghiệt gì chứ, ta chịu đựng ánh mắt khinh bỉ của người đời để sinh ra nó, ngâm đắng nuốt cay nuôi nó lớn, bây giờ nó hờ hững với ta, có vợ rồi thì không cần mẹ nữa. Còn nghe vợ nó xúi bẩy, cảnh cáo ta, không cho ta tìm nam nhân, không cho ta quản vợ nó. Trước đây ta tìm nam nhân là vì ai, không phải là vì muốn nuôi nó sống tốt hơn sao, có ai biết nỗi khó khăn của cô nhi quả phụ chúng ta...”

Văn Đan Khê im lặng nghe, chờ Đỗ thị khóc xong rồi, cô mới mở miệng: “Tôi biết năm xưa bà rất khổ sở, bất hạnh của bà đích thực phần lớn đều do số phận bất công. Tôi có thể hiểu được. Nhưng bà hãy nghĩ kỹ lại xem, tháng ngày bị thảm sau này lẽ nào toàn bộ là do số phận sao? Lẽ nào chính bà không có lỗi gì sao? Nam nhân đồn mặt trên đời rất nhiều, thế nhưng tại sao bà cứ luôn gặp phải loại cận bã hết lần này tới lần khác? Chủ yếu cũng vì bà đã hạ thấp bản thân mình tới hèn mọn, bà nghĩ có nam nhân coi trọng mình thì chính là ban ân lớn lao. Tôi mình còn không coi mình là người, thì sao người khác có thể coi mình là người chứ? Tính cách và suy nghĩ đó của bà đã tạo cho bà và Trần Tín cảnh ngộ bất hạnh, nực cười là, bà lại không cho đó là nhục, mà còn tưởng nó là vinh quang, còn lấy nó ra để giáo huấn tôi, lẽ nào bà muốn biến tôi và con gái tôi thành bà và Trần Tín thứ hai sao?”

Đỗ thị bị lời nói của Văn Đan Khê làm rung động tới mức không đáp được câu nào. Bà nhìn cô kinh ngạc, ấp úng cả buổi vẫn không tìm được lời nào để phản bác.

Văn Đan Khê thấy bà như vậy thì chậm giọng lại: “Hắn là bà rõ vị trí của mình, bà không giống với những người mẹ khác — Tôi nay bà còn chưa được con trai mình tha thứ hoàn toàn. Bà cũng đừng mong một mai kia hai người sẽ thân thiết như những mẹ con khác. Vết thương tuy đã lành, nhưng nó vẫn còn sẹo. Chẳng tha thứ cho bà, chỉ vì không muốn hận bà nữa mà thôi. Cũng may là tôi, nếu là người khác, suốt ngày nói xấu bà trước mặt con trai bà, bà cho là chàng sẽ tin ai đây? Lúc đó bà nghĩ mình có thể trôi qua những ngày buồn sẽ như bây giờ không? Bà cũng đừng lấy đạo hiếu gì đó ra để chèn ép tôi, nếu tôi thật sự không muốn để nó chèn ép, thì có rất nhiều cách. Cho nên, bà về tiểu viện của mình hưởng an nhàn đi. Còn chuyện tôi và Trần Tín, chuyện con của chúng tôi, bà đừng quan gì cả. Khi bà cảm thấy lòng tham trở dậy, thì hãy nghĩ tới cuộc sống khổ cực của mình trước kia. Xuân Thảo, tiền khách!”

Xuân Thảo mặt không đổi sắc bước lên, đi tới trước mặt Đỗ thị nói: “Phu nhân chúng tôi còn có việc, người nên quay về thì hơn.”

Đỗ thị xoa xoa đôi mắt đỏ bừng, liếc nhìn Văn Đan Khê với ánh mắt phức tạp, bên mép nhếch lên nụ cười gằn nhàn nhạt. Văn Đan Khê đỡ trán, rót cuộc cô đã hiểu được sâu sắc ý nghĩ của câu: Người đáng thương tất có chỗ đáng trách.

Đỗ thị vừa đi, Văn Đan Khê lập tức ngoắc Xuân Phương lại: “Muội đi điều tra thử xem, gần đây Đỗ thị đang qua lại với người nào, xem rốt cuộc bà bị kẻ nào xúi giục.”

Xuân Phương sáng khoái nhận lệnh, lui xuống.

Xuân Thảo tiễn Đỗ thị xong thì nhanh chóng quay lại, cô đi tới trước mặt Văn Đan Khê, cười nói: “Phu nhân đừng chấp bà ấy. Người nhìn đáng vẻ phở trương thanh thế của bà ấy, có thể có nguyên nhân.”

Văn Đan Khê mỉm cười, đoán chừng sáng sớm Xuân Thảo đã nhận ra điều bất thường, cho nên lúc truyền lời nhắc tới Đỗ thị mới có giọng điệu hơi do dự.

“Có điều.” Xuân Thảo chần chờ một chút mới nói tiếp: “Phu nhân phải đề phòng bà ấy cáo trạng với tướng quân. Vợ chồng thân mật cũng không tránh được người có lòng chia rẽ.”

Văn Đan Khê cười cười yên tâm: “Cứ để cho bà ấy cáo trạng đi.” Tuy nói như thế, nhưng cô vẫn bảo Xuân Thảo theo dõi chặt chẽ động tĩnh ở Bắc viện.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98

Edit: Yunchan

Khi trời gần sập tối Trần Tín mới bàn quân vụ với Chu Thông xong rồi trở về nhà. Hắn mới đi tới cửa viện thì đã thấy Đỗ thị bắt ngờ vọt ra, xoắn tay áo, mắt đỏ hoe nhìn hắn ra chiều đáng thương.

Trần Tín vừa thấy bộ dạng này của bà thì bất giác nhíu mày hỏi: “Mẹ thế này là sao?”

Đỗ thị gật gật môi, muốn nói lại thôi. Cứ như phải chịu ảm ức vô cùng lớn lao.

Trần Tín mất kiên nhẫn, khoát tay nói: “Nếu mẹ không còn chuyện gì, thì con về nhà đây.”

Đỗ thị bước vội lên kéo gập tay áo hắn lại, tỏ vẻ đáng thương: “Lập Hồ, hôm nay mẹ cố tình làm một món mà con thích ăn nhất, nên chờ con ở đây. Con qua chỗ mẹ nghỉ ngơi một lát đi, mẹ con chúng ta nói vài câu.”

Trần Tín vừa định cự tuyệt, thì Đỗ thị đột nhiên che mặt khóc nức lên. Thu hút sự chú ý của người qua đường. Trần Tín bất đắc dĩ đành phải gật đầu đồng ý: “Được rồi, đi thôi.”

Trần Tín sai bước đi trước, Đỗ thị đi bước nhỏ phía sau.

Hai người nhanh chóng tới chỗ của Đỗ thị ở Bắc viện, mấy nha hoàn của Đỗ thị thấy người về thì nhanh nhẩu dọn cơm lên.

Trần Tín thấy trên bàn bày toàn là thịt mỡ, thịt viên đủ loại, bèn nhìn qua Đỗ thị với vẻ kỳ quái, nghĩ thầm đây chính là món mình thích ăn nhất sao?

Đỗ thị nhiệt tình mời con trai ngồi xuống, cười cười gấp một miếng thịt mỡ lên nói: “Lập Hồ, mẹ nhớ đây là món hồi bé con thích ăn nhất, nào nào, con ăn nhiều một chút.”

Trần Tín nhìn Đỗ thị khó hiểu, hỏi: “Con thích ăn thứ này à? Sao con không nhớ?”

Nụ cười trên mặt Đỗ thị cứng lại đôi chút, bà thở dài yếu ớt: “Mẹ nhớ hồi bé con thích ăn thịt mỡ, đáng tiếc mẹ không có bản lĩnh, chỉ có ngày lễ tết mới được ăn một chút.”

Trần Tín nghe bà nhắc tới hồi bé thì cũng nhớ lại vài chuyện cũ, sắc mặt lạnh đi trông thấy, đáp: “Con thì nhớ, hồi bé không phải con thích ăn thịt mỡ, chẳng qua là quanh năm không được ăn thịt nên thèm mà thôi. Con còn nhớ khi đó mỗi lần sang năm mới, trong nhà khó khăn lắm mới mua được ít thịt, mẹ luôn luôn cho cha con Đình gia ăn trước, chờ họ ăn xong rồi cũng chỉ còn dư chút canh thịt. Có một lần, con thật sự thèm tới hết nhịn nổi, bèn trộm một miếng thịt mỡ để ăn, kết quả bị Đình Triều Phụng đánh gần chết, mẹ đứng bên chỉ dám khóc, ngay cả một câu cũng không dám nói.”

“Mẹ...” Đỗ thị nhất thời không biết đáp gì, bà vốn định vun đắp chút tình cảm với con trai, không ngờ lại khơi dậy những ký ức không tốt.

Trần Tín đặt đôi đũa xuống, chuyển đề tài: “Mẹ gọi con tới đây e là có chuyện khác, mẹ có gì thì nói mau đi, con còn phải chạy về bế Bảo nhi nữa.”

Trên mặt Đỗ thị lộ ra vẻ chỉ hận rèn sắt không thành thép: “Lập Hồ, con là một đại nam nhân, đừng suốt ngày nghĩ tới vợ con, kéo lại bị người ta chê cười.”

Trần Tín nhướng mày: “Con bận rộn bên ngoài cả ngày, về nhà ôm nương tử với nữ nhi của mình thì phiền gì tới người ngoài. Nếu mẹ rảnh rỗi như vậy thì kiếm nữ công mà làm đi, con đi trước đây.”

Đỗ thị lật đật bước lên níu tay áo Trần Tín lại, vẻ mặt cầu khẩn. Trần Tín dẫn con phiền não trong lòng xuống, dùng chân lại, chờ bà mở miệng. Suy nghĩ của Đỗ thị xoay chuyển trăm mối, ban đầu bà muốn chấp nói chút tình cảm mẹ con, sau đó chờ thời cơ thích hợp sẽ bàn tới chuyện kia, bảo con trai dạy dỗ lại đứa con dâu chẳng biết lễ nghĩa kia. Kết quả lại không như mong muốn, nhưng nếu bây giờ bà không nói thì sẽ không còn cơ hội, do đó bà đành phải cố gắng nói tiếp: “Lập Hồ, lúc này mẹ tới gặp vợ của con, nó...” Nói rồi bắt đầu thút tha thút thít.

Trần Tín liếc nhìn bà với ánh mắt hờ hững: “Con biết mẹ gặp nàng.”

“Nhưng mà nó... nó ngoài mặt thì trông hiền lành điềm đạm, nhưng ai ngờ lại nói ra những câu như thế...”

Bà còn chưa nói hết lời, Trần Tín đã quát lại: “Con đã nói sớm với mẹ không được quản nàng rồi kia mà, mẹ có dám nói mẹ không tới trêu chọc nàng không? Con rất hiểu nương tử của mình, nếu mẹ không tới chọc nàng, thì nàng tuyệt đối sẽ không nói gì mẹ!”

Đỗ thị vừa thấy thái độ này của con trai thì tim phút chốc lạnh buốt, khóc nức lên ngay lập tức: “Ôi ôi, ta không sống nổi nữa rồi. Ta ngậm đắng nuốt cay nuôi con lớn, vậy mà giờ nó đối xử với ta thế này đây. Trước đây ta tội gì phải sinh con ra chứ ——”

Trần Tín đã quá quen với kiểu khóc lóc này của bà, nên lạnh lùng nói: “Mẹ từng nói, nếu lúc trước biết mất con màu xanh nhạt thì đã tìm cách bóp chết từ lâu rồi. Thật ra con cũng chẳng muốn bị sinh ra!”

Tiếng khóc của Đỗ thị khựng lại giây lát, sau đó lại khóc tiếp.

Trần Tín khoát khoát tay một cách mệt mỏi: “Đủ rồi, mẹ tự giải quyết đi, sau này để tránh mẹ nhân tới phát hoảng, con sẽ bảo mấy nữ công trong doanh dạy mẹ làm việc. Mẹ không có việc gì thì đừng tới tiền viện nữa.”

Nói rồi Trần Tín mặc kệ bà khóc lóc gầy rộc thế nào, vẫn cất bước đi thẳng. Đỗ thị càng khóc to hơn.

Sau khi Trần Tín về tới nhà thì có vẻ hậm hực.

Văn Đan Khê lại đón hân hoan với vẻ mặt tươi cười: “Sao hôm nay lại về trễ vậy? Có đói bụng không, mau rửa tay ngồi xuống ăn cơm đi. Đồ ăn hôm nay toàn món chàng thích ăn đây.”

Trần Tín nhìn thoáng qua sắc mặt của cô, thấy cô vẫn giữ nụ cười rạng rỡ, không có vẻ gì là khác lạ. Rồi nhìn qua thức ăn trên bàn, phải gọi là sắc hương vị đủ cả, đây mới thật sự là món mà hắn thích ăn. Tuy Trần Tín bị Đỗ thị làm cho mất cả hứng ăn, nhưng vẫn ăn một bát cơm với Văn Đan Khê. Lúc ăn, Văn Đan Khê chỉ nói vài chuyện lý thú của Từ Khôn, còn lại thì hoàn toàn không đề cập tới.

Cuối cùng Trần Tín không nhịn được nữa bèn chủ động hỏi: “Hôm nay mẹ tới tìm nàng có chuyện gì?”

Văn Đan Khê đáp bình thản: “Bà tới tìm ta trò chuyện.”

Trần Tín vẫn đuổi theo tới cùng: “Nói chuyện gì?”

Văn Đan Khê ngập ngừng một chút, cuối cùng mới chọn ra vài điểm chính trong cuộc đối thoại của hai người để nói.

Mặt Trần Tín trầm xuống, ném phăng đĩa đi, Văn Đan Khê lật đật khuyên hấn: “Chàng coi chàng kìa, việc nhỏ như vậy chàng tức làm gì.”

Trần Tín vẫn sôi gan: “Việc nhỏ cái gì, rốt cuộc bà ta có ý gì hả? Nàng đối xử với bà ta thế nào ta biết rất rõ, ta còn lạ gì tính bà ta. Nếu không phải nhìn nàng sinh con khổ sở như vậy, làm ta liên tưởng tới nỗi khổ của bà ta, thì tới giờ khắc này ta còn chưa nhận bà ta làm mẹ đâu. Nực cười, bà ta đã không biết cảm kích thì chớ, trái lại còn lên mặt với nàng. Người như bà ta không thể đối xử tốt, nàng càng tử tế với bà ta, thì bà ta càng hình mũi lên mặt. Sau này, nàng cứ đối xử lãnh đạm với bà ta đi.”

Văn Đan Khê bỗng thấy buồn cười, còn có khiếu dạy vợ đối phó với mẹ mình sao. Chẳng qua, nghe mấy lời này xong, trong lòng cô lại vô cùng âm áp để chịu.

Cô cười nhẹ nhàng, đưa tay đỡ vai hấn, rồi nhỏ nhẹ nói ra suy nghĩ trong lòng mình: “Ta thấy có thể mẹ bị ai đó xui khiến? Trước đây mẹ không như vậy đâu, lúc mới tới mẹ rất yên phận hiểu chuyện.”

Trần Tín cười lạnh: “Xui khiến? Tai của bà ta lúc nào cũng mềm, chưa bao giờ có chính kiến, ai nói gì cũng tin. Nàng yên tâm đi, sau này ta sẽ điều vài nữ công trong quân doanh tới dạy bà ta may vá, đỡ cho bà ta nhàn tới phát chán. Ta sợ cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì bà ta cũng sẽ chọc cho ra chuyện.”

Văn Đan Khê trầm mặc không đáp, có điều, lời Trần Tín nói rất có lý.

Xảy ra chuyện này nên hai người cũng chẳng còn lòng dạ gì để ăn cơm tiếp. Văn Đan Khê bảo người dọn thức ăn xuống, để chia cho người hầu. Sau đó hai người vội vã rửa mặt chải đầu xong xuôi, Trần Tín bèn kéo cô lên giường ngủ. Văn Đan Khê ôm eo hấn từ phía sau, dịu giọng hỏi: “Nhị Tín, tâm trạng của chàng không tốt sao?”

Trần Tín buồn bực đáp: “Không có.”

Văn Đan Khê cười khê: “Đồ ngốc, chàng cho là mình lừa nổi ta sao.”

Trần Tín thở ra một hơi dài thượt, than thở: “Hồi bé ta đã nghĩ, tại sao ta lại không có người mẹ như Vân di.”

Ngón tay Văn Đan Khê vuốt nhẹ bên eo hấn, như đang dỗ dành hấn trong im lặng. Trần Tín lại thở hắt ra: “Vân di cũng nói, nếu ta là con trai bà thì tốt rồi.”

Văn Đan Khê cũng thở dài thườn thượt, trên đời này quả là nhiều chuyện bất đắc dĩ, hiểu từ gặp phải người mẹ không ra gì, từ mẫu lại đụng phải đứa con bất hiếu.

Nói tới đây Trần Tín bỗng nắm chặt tay, nói với giọng kiên định: “Vì vậy, sau này ta nhất định phải để cho con gái chúng ta sống thật hạnh phúc sung sướng, để sau khi lớn lên nhớ lại lúc bé, nó sẽ thấy vui vẻ.”

Văn Đan Khê cười vui sướng: “Chàng có thể, Nhị Tín, ta tin chàng!”

Trần Tín cũng bị lây nụ cười của cô. Hấn đột ngột xoay người lại, vùi cô vào lòng thật sâu, rồi cúi đầu nói ra mấy câu buồn nôn: “Đan Khê, ta rất thích nàng. Nhìn nàng cười, phiền muộn gì trong lòng ta đều biến hết.”

Văn Đan Khê nắm hai bàn tay lại dấm bồm bộp vào vòm ngực rắn chắc của hấn, cười khanh khách: “Ta phát hiện miệng lưỡi chàng càng ngày càng ngọt.”

Trần Tín cũng cười hi hi, thối ra một câu: “Ta làm cha người ta rồi, đương nhiên miệng phải càng ngày càng ngọt.”

Văn Đan Khê cảm nín, cô phát hiện ra thêm một chuyện, hình như sau khi cô mang thai, cái đồ đàn thôi này cũng thay luôn câu cửa miệng. Trước đây là gì nhỉ? Hình như “Ta là người đã thành thân” thì phải.

Buồn bực trong lòng Trần Tín lúc này đã bị quét bay sạch sẽ, hấn ôm vợ mình nói huyền thuyên một hồi, chẳng bao lâu sau đã chìm vào mộng đẹp.

Sáng hôm sau, Trần Tín ăn điểm tâm xong thì tới thao trường luyện binh. Sau đó Xuân Phương nhẹ nhàng bước vào, khom lưng nói: “Phu nhân —”

Văn Đan Khê cười: “Nói đi, điều tra được gì rồi?”

Mặt Xuân Phương mang ý cười, giọng có hơi lưỡng lự. Trong lòng Văn Đan Khê chợt lạnh, chẳng lẽ...

Cô lặp lại lần nữa: “Được rồi, muội cứ nói đi, bất kể có phải là thật hay không thì cũng không liên quan gì tới muội.”

Bấy giờ Xuân Phương mới yên lòng: “Có người nói lão phu nhân, không, Đỗ thị dạo gần đây hay lui tới một cửa hàng sơn phấn để mua sơn, hơn nữa đi một lần lại mất tới nửa ngày.”

Văn Đan Khê chau mày, hỏi tiếp: “Trong cửa hàng đó có những ai?”

Xuân Phương nhỏ giọng đáp: “Nô tỳ đã hỏi rõ, chủ tiệm đó là một cặp vợ chồng trẻ, còn có một lão bá chừng năm mươi tuổi. Đồ thị hay cùng ông ta... mất đi mây lại.”

Văn Đan Khê cười nhặt trong lòng, xem ra, bệnh cũ của Đồ thị lại tái phát rồi. Trước kia cô không tài nào quản được, thế nhưng bây giờ, cô tuyệt đối không thể để cho bà làm ra chuyện mất mặt ngay dưới mắt mình, nếu không về sau cả nhà cô còn đặt chân ở Dịch Châu này thế nào đây? Cô cũng không muốn con mình ra ngoài bị người ta chỉ trích.

Văn Đan Khê tính cách xử trí thật nhanh trong lòng, rồi tiện miệng hỏi: “Nhà đó họ gì?”

Xuân Phương đáp nhanh: “Người nam họ Vương, còn họ của người nữ, hình như muội nghe người ngoài gọi cô ta là Trịnh nương tử.”

Văn Đan Khê giật bắn trong lòng, không trùng hợp như vậy chứ? Lẽ nào là cô ta?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99

Edit: Yunchan

Văn Đan Khê quyết định điều tra chuyện này rõ rồi mới kể với Trần Tín. Buổi trưa hôm sau cô vừa ăn cơm xong, Xuân Phương tới báo Đồ thị lại ra ngoài mua son. Sắc mặt Văn Đan Khê tối xuống, trong lòng bùng lên lửa giận. Thật ra chuyện này báo Trần Tín ra mặt thì hợp hơn. Có điều, cô đã không còn kiên nhẫn ứng phó với Đồ thị nữa rồi, sau này ngay cả hòa nhã ngoài mặt cô cũng không muốn nữa, nếu bà đã không biết xấu hổ, thì cô cũng không cần giữ gìn nữa! Huống chi cô cũng không muốn để cho Trần Tín buồn lòng khó xử.

Văn Đan Khê suy nghĩ nhanh một hồi, bèn quyết định đích thân xử lý. Cô phân công nhiệm vụ đầu vào đó, rồi ngay lập tức dẫn theo mấy người hầu tâm phúc, lặng lẽ ra ngoài từ cửa sau.

Đoàn người rẽ ngang rẽ dọc một lúc lâu, mới nhìn thấy tiệm son Vương thị ở xa xa.

Văn Đan Khê chậm rãi đi vào, lúc này trong tiệm không có khách, chỉ có một người đàn ông mặt đỏ thắp bè bè đang gẩy bàn tính lạch cạch. Người đàn ông kia vừa thấy nhóm nữ quyến Văn Đan Khê vào tiệm, thì vội vàng buông bàn tính ra chào đón niềm nở: “Phu nhân, người tới mua son ạ, lại đây lại đây, người xem thử đi, người muốn loại nào.” Nói rồi hẩn cúi người xuống một cách khó khăn, xếp mấy thứ son trong quầy lên.

Văn Đan Khê chỉ nhìn sơ qua, rồi hỏi vu vơ: “Nương tử nhà ngài đâu?”

Vương chương quý vừa nghe cô nhắc tới nương tử mình, thì vội cười đáp: “Nương tử nhà tôi qua nhà hàng xóm rồi, sẽ về ngay.”

Văn Đan Khê nói chuyện băng quơ với hẩn, vẻ mặt ôn hòa: “Vương chương quý, nghe nói Trịnh nương tử của ngài là một mỹ nhân? Hai người thành thân bao lâu rồi?”

Vương chương quý vừa nghe có người khen nương tử nhà mình thì mừng tới cười toe toét, mắt ánh lên vẻ kiêu ngạo đắc ý: “Nhiều người nói như vậy lắm, hi hi. Phu nhân cũng nghe nói sao. Chúng tôi thành thân hơn nửa năm rồi.”

Văn Đan Khê nhìn Vương chương quý một lát, rồi nói với Xuân Thảo Xuân Oanh: “Hai muội chọn vài thứ đi, ta đi rửa tay một lát.”

Xuân Phương vội vàng đứng dậy.

Vương chương quý do dự một chút rồi nói: “Để ta bưng nước cho phu nhân.”

Văn Đan Khê khoát khoát tay: “Không cần đâu, ta tự đi được rồi.”

Nét mặt Vương chương quý có vẻ khó xử, Xuân Thảo kịp thời cuốn lấy hẩn hỏi hết cái này tới cái kia, Vương chương quý chẳng thể làm gì hơn là để mặc chủ tớ Văn Đan Khê đi vào hậu viện.

Hai người lặng lẽ vào hậu viện, quan sát tỉ mỉ một lát, rồi chột nghe trong gian phòng phía đông có tiếng xầm xì. Văn Đan Khê và Xuân Phương đứng bên cửa sổ khẽ tai lắng nghe.

Rất nhanh sau đó bên trong đã vang lên tiếng thì thầm của một nam một nữ.

Nam nói: “Đồ nương tử, nàng nói con trai với con dâu nàng không đồng ý chuyện hai chúng ta thật sao?”

Đồ thị đáp yếu điệu: “Sẽ đồng ý thôi mà, hôm qua thiếp đã làm theo lời của cháu dâu chàng, chính đón con dâu thiếp đầu ra đó rồi.”

Nam lại hỏi: “Con trai nàng thấy thế nào?”

Đỗ thị do dự một chút: “Ôi dào, gần đây nó bận lắm, thiếp còn chưa hỏi nó, chắc nó cũng không phản đối đâu.”

...

Văn Đan Khê càng nghe càng phần nộ, cô hận không thể xông ngay vào quạt cho hai người này một trận.

Hai người đang nghe tới nhập thần, thì bỗng nghe cổng viện mở ra đánh kety, sau đó một người phụ nữ tô son trát phấn xinh đẹp bước vào. Cô ta nhác thấy trong sân nhà mình đứng hai cô gái xa lạ thì giật mình một thoáng. Nhưng khi cô ta trông thấy gương mặt Văn Đan Khê thì đi kèm với kinh ngạc còn có cả vẻ “Rốt cuộc người đã tới”. Không sai, người phụ nữ này chính là kẻ đã bỏ trốn cùng với Chu Lương Cẩn và quân sư của Trịnh Từ Bổng, Trịnh Mỹ Vân.

Trịnh Mỹ Vân ưỡn ẹo tắm thân rắn nước, nói với giọng chế nhạo: “Ôi, đường đường là Trần phu nhân sao lại làm cái chuyện nghe lén góc tường nhà người ta thế này. Thật là làm cho người ta ngạc nhiên mà.”

Văn Đan Khê lạnh lùng nhìn cô ta, không đáp lại câu nào. Trịnh Mỹ Vân bị cô nhìn tới sợ hãi, ho khan một tiếng lấp liếm, rồi toan mở miệng. Ngay lúc này, Đỗ thị và lão Vương kia lặng lẽ ló đầu ra để xem chuyện gì, lúc nhìn thấy Văn Đan Khê thì sợ tới nỗi rụt nhanh đầu về. Xuân Phương đi vào lúi tuột bà ta ra ngoài. Văn Đan Khê trầm mặt liếc bà ta rồi phát tay nói: “Dẫn người này đi, lát nữa ta sẽ xử trí sau.”

Bên ngoài tiệm son Vương thị đã có hai nha đầu đồ con chực sẵn, vừa nhận được lệnh thì lập tức áp giải Đỗ thị đi. Đỗ thị toan khóc toáng lên thì đã bị người ta lấy vải rách chặn miệng. Lúc này lại có hai gã sai vặt nhào tới, trời cha con Vương gia lại, rồi dùng vải rách chặn miệng như Đỗ thị. Cha con Vương gia không biết chuyện gì xảy ra, sợ tới run bần bật.

Trịnh Mỹ Vân vẫn đứng thẳng tắp, trợn mắt nhìn xoáy vào Văn Đan Khê, trên mặt là nụ cười khẩy trào phúng.

Văn Đan Khê nhìn cô ta giây lát, nói với nét mặt lạnh tanh: “Cô nói xem ta nên xử cô thế nào đây?”

Mắt Trịnh Mỹ Vân lóe lên chút sợ hãi, nhưng cô ta vẫn ưỡn ngực, nghiêm nghị đáp: “Tùy người xử trí! Ta tuyệt đối sẽ không van xin người!”

Văn Đan Khê cũng chẳng nóng lòng xử lý cô ta ngay, mà chỉ thông thả nói: “Người bỏ trốn cùng cô đâu?”

Trịnh Mỹ Vân nghe cô nhắc tới hai người còn lại, trên mặt bỗng hiện ra nụ cười lạnh quái gở, thấp giọng đáp: “Người muốn biết à? Để ta nói cho người biết nhé — hai kẻ đó đã bị ta giết hết rồi, ha ha.”

Nói rồi cô ta cười phá lên, vừa cười vừa chỉ vào Văn Đan Khê mắng: “Đều tại người, đều tại các người mà ta mới đi tới bước đường này. Huynh muội bọn ta vốn đang tốt đẹp, là do các người giết chết cả ta, khiến ta lưu lạc bên ngoài. À họ Chu thôi tha kia muốn bán ta vào thanh lâu, ha ha, à không nghĩ lại xem ta là ai chứ...”

Văn Đan Khê đợi cô ta nói xong, bình tĩnh hỏi vặn lại một câu: “Huynh muội cô đang sống tốt đẹp, tại sao phải giật dây cả ta cô đánh núi Nhạn Minh? Thiên đường có lối cô không đi, địa ngục không cửa lại xông vào, cô có thể sống tới hôm nay đã là ông trời khai ân rồi.”

Trịnh Mỹ Vân tái xanh cả mặt, gằm thét về phía cô: “Họ Văn, ta nói cho người biết, không phải là ta giật dây, mà là à họ Chu thôi tha kia. Ta không bao giờ bảo cả ta ta làm chuyện dốt nát đó!”

Văn Đan Khê xua xua tay: “Thôi, ta không muốn nói chuyện quá khứ nữa. Giờ cô nói xem ta nên làm sao với cô?”

Mặt Trịnh Mỹ Vân xám như tro tàn, chết lặng: “Ta đã nói rồi, tùy người.”

Xuân Thảo trầm mặt đưa qua một dải lụa trắng: “Người tự sát đi.” Nói rồi im lặng hợp sức cùng Tráng Nha lôi cô ta vào phòng.

Đúng lúc này, Vương mặt đỏ bị trời gô như bánh chưng bắt ngờ dùng sức vùng khỏi tay hai tên sai vặt, vừa bò vừa lăn tới trước mặt Văn Đan Khê, đập đầu bình bịch, vừa ra sức đập đầu vừa kêu ú ớ không ngừng. Xuân Thảo nhìn mà chạnh lòng, liếc qua Văn Đan Khê rồi bước lên moi miếng vải trong miệng hắn ra.

Vương mặt đỏ lè gối lên mấy bước, khóc lóc vật nài: “Phu nhân, ta cầu xin phu nhân tha cho nương tử của ta, cô ấy đang mang thai. Chi cần phu nhân tha cho nàng, ta tình nguyện làm trâu làm ngựa cho phu nhân. Ta van xin ngài!”

Trán của hắn đã máu me bết bết, máu chảy xuống nhầy nhụa cả khuôn mặt, nhưng hắn vẫn tiếp tục đập đầu, vừa đập đầu vừa lác giọng kẻ lẻ: “Phu nhân, Vương mặt đỏ ta ba mươi tuổi mới lấy được người vợ như thế, nể mặt đời sau của Vương gia chúng ta, xin phu nhân đừng giết vợ ta, nếu phu nhân tức giận thì cứ trút hết lên người ta. Ta sẽ giao hết tài sản nhà ta cho phu nhân.”

Trịnh Mỹ Vân nhìn người chồng đã máu me đầm đìa của mình, vẻ chết lặng trên gương mặt cô ta dần biến thành xúc động. Trước đây, cô gả cho hắn chẳng qua vì đã cùng đường mà thôi. Cô luôn cảm giác mình là đoá hoa tươi cắm trên bãi phân trâu, luôn cảm thấy uất ức vạn phần. Cho nên khi nghe hắn nói kẻ địch lúc xưa của mình là Văn Đan Khê đã lên làm phu nhân Tướng quân, rạng rỡ mặt mày, cầm y ngọc thực, tột tó như mây, lúc ấy trái tim vốn đã méo mó của cô đã hoàn toàn tan nát. Tình cảnh của cô lúc này, không sánh bằng tới cái ngón chân của đối phương.

Thế nhưng, trời xanh có mắt, đúng lúc này Đỗ thị xuất hiện. Lúc đầu cô cho rằng đối phương chỉ là một quả phụ lẳng lơ cô đơn, nhưng có một lần cô tình cờ phát hiện Đỗ thị đi ra từ cổng sau Trần phủ... Sau đó, cô dần dần để mắt tới. Lúc cô nghe ngóng được Đỗ thị chính là mẹ chồng của Văn Đan Khê, thì trái tim oán hận chết lặng từ lâu của cô rốt cuộc đã sống lại một lần nữa: Ta, Trịnh Mỹ Vân tuy không làm gì được người, nhưng ta có thể bôi tro trét trấu lên mặt cả nhà người.

Sau khi hạ quyết tâm, cô bèn giấu chồng và cha chồng về thân phận thật của Đỗ thị, cũng tích cực gán ghép hai người. Khi nói chuyện phiếm với Đỗ thị cô sẽ thỉnh thoảng đâm chọc Văn Đan Khê. Lúc cô làm điều này cũng biết ngộ nhờ bị đối phương phát hiện thì mình sẽ toi đời, song cô không chống lại nỗi cảm giác trả đũa sung sướng này, càng không địch lại được ngọn lửa đỏ kị trong lòng. Thế nhưng giờ đây, cô nhìn vào người chồng mà mình luôn khinh rẻ đang liều mạng xin xỏ cho mình, thì trái tim cứng như đá rốt cuộc đã nứt ra một lỗ hổng. Bỏ hết tất cả của cải để cứu cô, việc mà tên tình lang năm xưa cô dâng cả trinh tiết cũng không làm được, vậy mà nam nhân xấu xí bần xin trước mắt này lại làm được.

“Phu nhân, nương tử của ta đang mang thai, xin phu nhân tha cho nàng.” Vương mặt rỡ lập đi lập lại câu này không ngớt.

Văn Đan Khê nhanh chóng sai người lôi hắt dẩy, nhưng Vương mặt rỡ vẫn cố sống cố chết không đứng lên. Trịnh Mỹ Vân lấy dải lụa trắng quấn vòng qua cổ mình, thắt nút, sau đó đưa hai đầu cho Xuân Thảo và Tráng Nha, kiên cường nói: “Các người cảm trước đi, để ta nói với phu quân mình mấy câu đã.”

Cô chậm rãi đi tới trước mặt Vương mặt rỡ, duỗi ngón tay trắng nõn lau máu và lệ trên mặt hắn, rồi nói với giọng dịu dàng mà cô chưa bao giờ dành cho hắn: “Mặt rỡ, đừng đập đầu nữa, cũng đừng đổi của cải Vương gia với ta nữa. Ta không đáng đâu. Ta không phải tên Trịnh Mỹ Nương, mà là Trịnh Mỹ Vân. Lúc đó ta giả cho người là vì ta cùng đường, nói thật cho người biết, ta không phải chạy nạn, cũng không phải là tiểu thư thế gia vọng tộc, mà ta chính là muội muội của thổ phi, trước đây ta chạy tới nhà người là vì ta chạy trốn khỏi thanh lâu rồi giết người. Ta cũng chưa bao giờ có ý định sẽ sống hết đời với người, định bụng có cơ hội sẽ bỏ người đi...”

Wương mặt rỡ mấp máy môi, cười dữ tợn: “Ta biết hết, nhưng có thể sống với nàng một ngày thì hay một ngày. Ta thích nàng, dù cho nàng gai mắt ta, dù cho nàng hô tới quát lui với ta, nhưng ta vẫn thích nàng.”

Trịnh Mỹ Vân đột nhiên gào khóc, cô đánh lên vai Vương mặt rỡ, vừa khóc vừa mắng: “Người là đồ khò, ta luôn lừa người, ngay cả mang thai cũng lừa người, do ta ghét người nên không chịu cùng phòng với người.”

Wương mặt rỡ cười ngốc: “Ta biết, nhưng sau đó nàng đã mang thai thật, vì nguyệt tín của nàng đã muộn mười ngày rồi, ta nhớ kỹ hết.”

Trịnh Mỹ Vân nghe mà sùng sốt, tay cô vô thức xoa bụng mình, lẩm bầm: “Không, không thể nào.”

Lúc này, Vương mặt rỡ bất ngờ đập đầu bình bịch thêm lần nữa, rồi ngẩng đầu lên khóc lóc van xin: “Phu nhân, xin phu nhân tha cho nương tử của ta, nàng thật sự mang thai.”

Văn Đan Khê thở dài một hơi nặng trĩu, bước tới trước mặt Trịnh Mỹ Vân, kéo tay phải của cô ta qua dò mạch thật cẩn thận, đoạn gật gật đầu nói: “Cô mang thai thật rồi.” Nói rồi cô phất tay nói với Xuân Thảo: “Tạm thời tha cho cô ta, cho người giám sát thật cẩn thận, chờ cô ta sinh con xong thì tính tiếp.”

Nói xong cô không nhìn vợ chồng Trịnh Mỹ Vân đang ngây người như phỗng lấy một lần, quay người đi.

Mới ra tới cửa thì lại nghe thấy tiếng đập đầu côm cốp: “Tạ ơn phu nhân, tạ ơn phu nhân. Vương gia chúng tôi sau này tình nguyện làm trâu làm ngựa để báo đáp phu nhân.”

Xuân Thảo nhẹ giọng hỏi: “Phu nhân, thật sự cứ tha cho cô ta như vậy à, lỡ đâu cô ta gây sự tiếp thì làm sao?”

Văn Đan Khê đáp: “Tạm thời cứ tha cho cô ta, dù sao đứa con trong bụng cô ta cũng vô tội. Sau này hãy nói tiếp.”

Bọn Xuân Thảo đồng loạt lên tiếng: “Phu nhân thật là nhân từ.”

Văn Đan Khê chỉ cười chứ không đáp. Điều hiện giờ cô đang suy nghĩ chính là xử lý Đỗ thị thế nào, đây mới là vấn đề khó giải quyết nhất.

Các cô vừa bước vào cửa ngách, thì chợt thấy Trần Lục từ bước lên đón với vẻ mặt như đưa đám: “Phu nhân, người trở về rồi. Tiểu nhân tìm người khắp nơi.”

“Có chuyện gì?”

“Dạ, Tướng quân tức giận, đang uống rượu giải sầu trong phòng.”

Văn Đan Khê lật đật đi về hướng chủ viện, Trần Lục từ đuôi nhanh theo, nhỏ giọng nói: “Phu nhân, Tướng quân đã xử lý lão, à không, là Đỗ phu nhân, ngài ấy đã đưa bà tới doanh thị trong quân doanh Bắc Sơn rồi.”

Văn Đan Khê cả kinh trong lòng, bước chân cũng gấp rút hơn. Cô biết quân doanh Bắc Sơn đó, hơn mười dặm xung quanh nó hoang vu không một bóng người, ngoài quân đội đóng quân ra thì chỉ có vài doanh trại quân công. Trong đó còn có một nhóm phụ nữ già cả không có nhà để về, làm ít việc nhẹ nhàng như may y phục và vó. Đỗ thị tới đó, hẳn là không còn cơ hội gặp gỡ lão nam nhân nữa. Văn Đan Khê thầm thở dài một hơi, vừa nghĩ tới Trần Tín thì tim cô bỗng thót lại.

Cô bước nhanh về phòng, cứ tưởng lúc này Trần Tín đang uống rượu sầu một mình, vậy mà cô vừa đẩy cửa ra, thì chỉ thấy Trần Tín đang bế tiểu Tử Khôn nói đều đều: “Bảo nhi à, sau này cha con nhất định phải làm người cha tệ nhất thiên hạ, để lúc lớn lên vừa nhắc tới cha thì trong lòng con sẽ kiêu ngạo bùng bùng. Cha còn muốn vẽ lại cái dáng nhỏ của con, để sau khi lớn lên con xem lại. Cha của con vẫn võ song toàn, biết thơ biết vẽ. Thơ cha viết tới mẹ con còn khen hay, cha vẽ chuột, mèo thấy còn cào luôn giấy. Bảo nhi à, con nói có phải không nào. Nào, cười với cha một cái đi.”

Tiểu Tử Khôn kêu a a i i, giống như đang đáp lại hân vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100

Edit: Yunchan

Hai cha con đang nói chuyện hăng say, Trần Tín vừa nghiêng đầu thấy nương tử nhà mình thì nhoèn miệng cười, gọi: “Nương tử, nàng về rồi.”

Văn Đan Khê dịu dàng bước lên, cười nói: “Ta nghe Tiểu Lục từ nói chàng đang uống rượu giải sầu, làm ta lo chết được.”

Trần Tín nhìn cô, rồi nhìn con gái trong lòng với vẻ mặt yêu thương, đoạn than nhẹ một tiếng: “Vốn định uống tới say mới dừng lại, kết quả bà vú bé Bảo nhi tới, ta vừa nhìn thấy nó thì mọi phiền não đều biến mất.”

Văn Đan Khê đưa tay ôm lấy con gái, Trần Tín không chịu để lòng trống không, bèn ôm luôn hai mẹ con vào lòng. Văn Đan Khê dựa khế vào ngực hắn, dẫn đo một lát rồi kể lại sơ lược chuyện của Trịnh Mỹ Vân. Trần Tín gật đầu: “Nàng làm đúng, bất luận người lớn ra sao thì đứa bé vẫn vô tội. Hơn nữa, ta cũng đã hỏi mẹ, không, là Đỗ thị chủ động trêu chọc Vương lão đầu. Hai cha con họ hoàn toàn không biết thân phận của bà, theo lý cũng không có lỗi gì. Ta cũng lười làm khó nhà hắn.”

Văn Đan Khê thở dài bất đắc dĩ, rồi lại hỏi dò: “Vậy chàng định xử trí mẹ chàng thế nào?”

Sắc mặt Trần Tín lạnh lẽo, trong mắt hiện lên tia dứt khoát: “Ta đã nghĩ xong rồi, ta quyết không nhận bà ta lần nữa.”

“Sao?” Văn Đan Khê có hơi kinh ngạc.

Trần Tín thở ra một hơi dài, nói với giọng nặng trĩu: “Chẳng phải bà nuôi ta mười năm sao? Vậy thì ta sẽ phụng dưỡng bà nửa đời sau. Có điều trên danh nghĩa bà chỉ là biểu di bà con xa của ta, chứ không phải mẫu thân ta. Bà nhất định không thể nào sửa đổi được tính tình, ta không muốn sau này Bảo nhi lớn lên bị người ta chỉ trích. Ta bị khinh bỉ nhục mạ, nhưng ta không muốn để nó chịu những thứ đó chút nào. Sau này bà ta cũng đừng mơ gặp lại con của ta, để nó đỡ bị ảnh hưởng xấu.”

Văn Đan Khê lặng thinh chớp lát, cuối cùng dịu giọng hỏi: “Chàng đã nghĩ kỹ rồi sao? Sau này không hối hận chứ?”

Trần Tín gật đầu kiên định: “Ta nghĩ kỹ rồi, ta đã cho bà ta cơ hội, nhưng chính bà ta đã không biết quý trọng.” Nói đoạn, Trần Tín lại nói với vẻ hơi bất an: “Đan Khê, nàng sẽ không cảm thấy lòng dạ ta độc ác chứ?”

Văn Đan Khê lắc đầu cười, nhưng không trả lời trực tiếp câu hỏi của hắn: “Ta biết chàng làm vậy nhất định trong lòng rất khổ sở, nhưng mẫu thân đã như vậy thì chàng phải làm sao? Sau này chúng ta cho người phụng dưỡng bà thật tốt là được rồi.”

Trong lúc hai phu thê nói chuyện, tiểu Tử Khôn đã ngủ say từ lúc nào không hay. Trần Tín sờ sờ khuôn mặt bé xíu non mềm của con gái, vui vẻ nói: “Sau này con lớn lên nhất định là một người điềm đạm nho nhã. Một chút cũng không quấy.”

“Cũng chưa chắc đâu.”

Văn Đan Khê đứng dậy đặt con vào giường nhỏ, nghiêng đầu nhìn nhóc con bé tí thì không nhận được phát sầu: “Mới chút xíu thế này, không biết bao giờ mới trưởng thành đây.”

Trần Tín tiếp lời: “Tục ngữ nói, không sợ không lớn, chỉ sợ không nuôi. Nàng cứ chờ đi, chẳng mấy là nó sẽ lớn như thôi.”

Hai người nắm tay nhau lên giường đánh giấc trưa. Trần Tín bưng bình lấy mái tóc dài của cô quấn quanh cổ mình như lần trước, rồi ôm cô dần chìm vào giấc ngủ. Nửa canh giờ sau, Trần Tín thức dậy đúng giờ, Văn Đan Khê sửa soạn cho hắn xong xuôi rồi cười tiễn hắn ra cửa, Trần Tín hưng hăng hôn cô một lát, sau đó mới hải lòng ra khỏi nhà.

Trần Tín mới đi chưa bao lâu, Văn Đan Khê chợt nghe chỗ cổng vòm phía Đông vắng tới tiếng cười trong vắt. Cô bèn cười cất giọng gọi: “Tuyệt Trinh, Linh nhi.”

“Cô cô ơi —” Hai đứa trẻ cùng bỏ nhào về phía cô. Văn Đan Khê định bắt chước Trần Tín bế mỗi tay một đứa, nhưng khổ nỗi cô quá yếu, hoàn toàn

không bế lên nổi. Cô cười cười trêu: “Hai cô bé nặng không phải vừa đâu, cô cô bế không nổi nữa rồi.”

Bạch Hiên lại đứng bên cạnh lắc đầu, nghiêm trang nói: “Nữ tử các người trời sinh đã yếu hơn nam nhân bọn cháu, bế không nổi cũng chẳng có gì lạ.”

Văn Đan Khê có ý trêu nó: “Ồ hay, Hiên nhi đã là nam nhân rồi à.”

Băng Nhạn cười rạng rỡ, xoa xoa đầu Bạch Hiên. Hai người kéo nhau vào thiên đình nói chuyện, Văn Đan Khê bảo Xuân Thảo dẫn bốn đứa bé tới phòng đồ chơi, ở đó chất đủ loại đồ chơi mà Trần Tín chế tạo lúc rảnh rỗi.

Lý Băng Nhạn thấy bên cạnh vắng vẻ, bèn hạ thấp giọng hỏi: “Nghe nói muội với mẹ chồng có mâu thuẫn à?”

Văn Đan Khê bèn khéo léo kể lại nguyên nhân cãi nhau của hai người, kể cả cách xử lý của Trần Tín cũng không giấu cô. Lý Băng Nhạn nghe xong thì kinh ngạc, nói chung là cô không ngờ được Trần Tín sẽ xử lý dứt khoát như vậy.

“Muội phu, đúng là...” Lý Băng Nhạn lắc đầu, vẻ mặt rối rắm.

Văn Đan Khê chuyển đề tài: “Muội thấy sắc mặt tỷ rất tốt, có phải có chuyện gì tốt mà giấu muội không?”

“Chuyện này...” Mặt Lý Băng Nhạn ửng đỏ, đáng vẻ cực mất tự nhiên.

“Tỷ không phúc hậu, muội có chuyện gì cũng không giấu tỷ.”

Lý Băng Nhạn ngượng ngùng chỉ chốc lát, rồi ấp úng nửa che nửa giấu: “Từ lần xảy ra chuyện ở tửu lâu, y thỉnh thoảng tới khuyên nhủ tỷ, lúc đầu còn mượn danh nghĩa của muội muội muội phu... sau đó, bốn đứa trẻ đều ở chỗ tỷ, y lại tới dạy chúng, y lại rất hợp với Hiên nhi. Năm ngày trước, chẳng biết y uống say ở đâu, lại tới chỗ tỷ, tỷ làm canh giải rượu cho y, giữa chừng y còn nói mấy câu mê sảng... Tới qua, y lại tới nữa, nói với tỷ là y đã suy nghĩ kỹ, sau đó hỏi ý tỷ.”

Trong lòng Văn Đan Khê vui vẻ không thôi, hỏi dồn: “Tỷ đồng ý chưa.”

Trong sắc mặt vui mừng của Lý Băng Nhạn lại pha thêm vẻ lo lắng âm thầm: “Nhưng mà... ta sợ vì say rượu làm loạn nên y muốn chịu trách nhiệm. Trong lòng có hơi lẩn tránh.”

Văn Đan Khê kinh ngạc: “Hóa ra Nhị đệ lại say rượu loạn trí!”

Mặt Lý Băng Nhạn đỏ phừng lên như trái cà chua, cô vừa thẹn vừa giận: “Muội muội, sao muội lại... lại nói trắng ra như vậy. Lúc đó y cùng lắm chỉ ôm ta một chút, không có gì nữa hết.”

“Ồi.” Văn Đan Khê thầm nhạo mình nghĩ đi đâu xa quá.

Cô chớp chớp mắt, nhìn Lý Băng Nhạn với ánh mắt gian xảo, rồi nghiêm mặt nói: “Tỷ tỷ, sao tỷ không đổi cách nghĩ, tuy Nhị đệ là một thư sinh, nhưng tửu lượng cũng rất tốt, ngay cả muội phu của tỷ còn không uống lại y. Muội thấy hết tám phần mười là y muốn mượn rượu lấy gan để tiến thêm một bước với tỷ. Tỷ cũng biết đó, tính tình của mấy người đọc sách rất chỉ là hàm súc. Nếu tỷ cứ lo lắng nữa, thì chẳng phải phụ lòng tốt của y sao.”

Lý Băng Nhạn gợn tay ra vẻ muốn đánh, Văn Đan Khê thì cười ha ha né trái tránh phải, hai tỷ muội đang đùa hào hứng thì chợt nghe nha đầu Thúy Vũ của Lý Băng Nhạn tới báo có người muốn gặp cô.

Văn Đan Khê cười nói: “Tỷ nhanh lên nào, tám phần là bà mối tới.”

Lý Băng Nhạn phóng cho cô một cái liếc xéo, ra vẻ hung dữ: “Muội cứ chờ đó, lát nữa tỷ lại tới tìm muội tính sổ.”

Hôn sự của Lý Băng Nhạn và Tàn Nguyên được quyết định rất nhanh, do cả hai đều không phải kết hôn lần đầu, cho nên nghi thức cũng được giản lược rất nhiều, chỉ mời bằng hữu thân thiết và huynh đệ tới tham gia tiệc cưới. Chẳng biết xuất phát từ nguyên nhân gì, ba ngày sau khi thành hôn Tàn Nguyên bèn đưa ra đề nghị muốn tới Liêu Tây. Hỏi lý do, y chỉ nói mình luôn phòng thủ ở hậu phương, rất ít khi ra tiền tuyến, giờ đây Dịch Châu đã yên ổn, lại có Chu Thông và Ngô sư gia giúp đỡ phụ tá, mặc dù mình rời khỏi đây cũng không xảy ra việc gì. Trần Tín và Văn Đan Khê thấy y quá kiên quyết nên cũng đành đồng ý. Thế nhưng, tới lúc sắp xếp bốn đứa trẻ lại phát sinh sự cố. Bạch Hiên và Bạch Linh tất nhiên muốn đi theo cha mẹ mình, nhưng bốn đứa trẻ luôn như hình với bóng, hai huynh muội Tuyết Tùng Tuyết Trinh với Linh nhi khóc lóc suốt暮, cố sống cố chết không muốn xa nhau. Người lớn thấy cũng không đành lòng, cuối cùng Lý Băng Nhạn quyết định dắt theo cả hai huynh muội Tuyết Tùng. Tuy Văn Đan Khê không nỡ xa hai đứa trẻ, nhưng suy nghĩ một hồi cũng đành phải đồng ý.

Sau khi Tàn Nguyên đến Liêu Tây được một tháng, bèn viết một bức mật thư cho Trần Tín, theo dặn dò trong thư, trước hết Trần Tín để cho đại quân và lương thảo tới Liêu Tây từng nhóm riêng rẽ, sau khi hoàn tất mọi chuyện mới dẫn theo một tốp thân binh khua chiêng gióng trống tới Tàn Châu, đi được nửa đường mới đổi ý định rẽ sang Liêu Tây. Hai người quân anh tụ hội, đánh một trận cực đẹp — họ thừa dịp Đông Lỗ nội loạn, tập kích bất ngờ Tuyên Châu, Hóa Châu, Liêu Bắc, tổng cộng năm tòa thành trì. Mãi tới khi tin chiến thắng truyền về, Văn Đan Khê mới hiểu ra trong binh hồ lô của hai người này chứa gì. Sau đó Tàn Nguyên còn cố ý viết một phong thư giải thích, nói mình dặn đại ca không được tiết lộ cho bất cứ ai. Bởi vì gần đây trong thành Dịch Châu có không ít mật thám, tán ra khắp nơi, nên y phải đặc biệt cẩn thận.

Văn Đan Khê nghe xong mà bỗng lạnh toát sống lưng. Xem ra họ đã bắt đầu thu hút sự chú ý của người có tâm. Cô lập tức chỉnh đốn lại nội viện của mình một lượt, bảo đảm tất cả mọi người đều đáng tin cậy. Đồng thời cô còn thấy may mắn vì đã đưa Đỗ thị đi, bằng không với tính tình và cách hành xử

của bà, nếu kẻ địch muốn lợi dụng thì quả là chẳng cần tốn sức mấy. Theo lời kể của Trịnh Mỹ Vân, lúc đó Đỗ thị đã tuân thủ rất nghiêm lời Trần Tín dặn, che giấu thân phận của mình, nhưng Trịnh Mỹ Vân gạ chuyện mấy lần, thì bà cũng để lộ ra thân phận của mình. Lần này may là Trịnh Mỹ Vân, nếu đổi lại người có thủ đoạn cao tay hơn, người được huấn luyện nghiêm chỉnh hơn, thì hậu quả thiết nghĩ không chịu nổi.

Lần này Trần Tín xuất chinh lâu hơn trước đây, đánh hạ năm thành Liêu Tây rất gian nan, và quãng thời gian sau đó thử thách của bọn họ cũng cực lớn.

Sau khi Đông Lỗ bình định lại, đã cấp tốc tổ chức quân đội phản công, tuy bọn chúng nội chiến nghiêm trọng, nhưng dù sao cũng là dân tộc lớn lên trên lưng ngựa, ai nấy đều dũng mãnh thiện chiến. Lương thảo từ Dịch Châu và Bá Châu vận chuyển tới Liêu Tây không ngừng. Song phương tiến hành cuộc chiến giằng co trường kỳ, Văn Đan Khê ở lại nhà mà lòng nóng như lửa đốt, nhưng cô chẳng có cách nào, chỉ còn biết cố gắng hết sức ổn định hậu phương, để họ có thể an tâm đánh trận.

Cuộc chiến giành giật năm thành Liêu Tây, hai bên đánh suốt bảy tám tháng ròng, ai nấy đều mệt mỏi đuối sức, cuối cùng Tần Nguyên phái Chu Thông tới Đông Lỗ làm sứ giả, hiến hai tòa thành Hóa Châu và Liêu Bắc cho bộ lạc lớn thứ hai Kim Xương của Đông Lỗ. Rất nhanh sau đó, Kim Xương và bộ lạc lớn thứ nhất Đông Lỗ, Hậu Liêu lại rơi vào chiến tranh. Quân Phá Lỗ tạm thời nghỉ ngơi lấy sức. Mà Trần Tín cũng chỉ huy bộ hạ trở về đổi quân. Văn Đan Khê nhận được tin này thì lo âu trong lòng nhất thời được quét sạch. Trần phủ vắng lặng đã lâu thoát cái đã huyên náo hẳn lên.

Văn Đan Khê ôm tiểu Tử Khôn hưng phấn nói: “Bảo nhi của mẹ, cha con sắp về rồi.”

“Về, về —” Tiểu Tử Khôn quơ cánh tay nhỏ như búp sen, nhại lại lời cô. Văn Đan Khê hôn chốc nó một cái, rồi dạy một cách nhẫn nại: “Bảo nhi ngoan, gọi mẹ nào.”

“A a.” Văn Đan Khê định dạy tiếp thì thấy đầu con gục gục, rồi ngủ khò. Cô cười bất đắc dĩ, bảo bà vú bế con đi ngủ.

Bà vú vừa bế Tử Khôn đi, thì Xuân Thảo đã vào báo: “Phu nhân, Trịnh Mỹ Vân đã đầy tháng, bốn người đến đây xin tội.”

Văn Đan Khê ngăn ra, cô đã quên bằng mặt người này, đoạn phát tay nói: “Để họ vào đi.”

Không bao lâu, Trịnh Mỹ Vân, Vương mặt rỗ và cha chồng Vương Tài nói đuổi đi vào. Văn Đan Khê thăm đánh giá Trịnh Mỹ Vân, hiếm khi cô ta ăn mặc mộc mạc thế này, vì mới sinh nên vóc dáng cũng đầy đặn hơn trước đây. Phong thái cũng đã trầm tĩnh hơn rất nhiều.

Cô ta giao con cho chồng, chậm rãi đi tới trước mặt Văn Đan Khê, khom lưng bái thật sâu rồi bình thân nói: “Ta đã sinh con xong, mời xử trí.”

Wương mặt rỗ bước vội lên, ôm con quý phịch xuống đất: “Phu nhân, xin phu nhân tha cho nương tử ta, toàn bộ gia sản của Vương gia xin đưa hết cho phu nhân.”

Nói rồi hần đưa mắt nhìn Vương Tài, Vương Tài chần chừ chốc lát, cuối cùng vẫn móc một cái hộp hơi cũ từ trong lòng ra, ông bước lên vài bước, dâng lên với cánh tay run rẩy: “Xin phu nhân đừng chê, đây là toàn bộ tài sản của Vương gia chúng tôi, bên trong có khế đất của mười mẫu đất và cả khế ước bán nhà, cùng năm mươi lượng ngân phiếu.”

Văn Đan Khê nở nụ cười, ngoảnh sang hỏi Trịnh Mỹ Vân: “Là bé trai hay bé gái?”

Trịnh Mỹ Vân sững sờ một giây, sau đó thấp giọng đáp: “Bé gái.”

Văn Đan Khê gật đầu: “Tốt, vừa vặn kém Bảo nhi một tuổi.”

Trịnh Mỹ Vân cắn cắn môi, cúi đầu nói: “Mấy tháng này, ta đã suy nghĩ kỹ những chuyện trước đây ta chưa từng hiểu. Theo lý mà nói, ca ca ta nhẹ dạ tin lời gièm pha, bỏ mặc đạo nghĩa bằng hữu, thừa dịp đục nước béo cò, mượn gió bẻ măng, huynh ấy bị Tướng quân xử tử cũng là phải tội. Đổi lại chúng ta cũng sẽ làm như thế. Mà ta và Trần tướng quân, trước khi cô xuất hiện hẳn cũng không bằng lòng cưới ta, sao ta có thể đổ tội lên đầu cô chứ? Huống chi, ta muốn gả cho hẳn cũng không phải thật lòng, mà do khi ấy không chọn được người thích hợp thôi. Thế nên, bây giờ ta không còn oán hận gì cô nữa, cô muốn xử thế nào thì cứ xử, chỉ xin cô đừng làm khó ba người họ là được.”

Văn Đan Khê nghe xong thì cười thoải mái: “Nói thật, nếu hôm nay cô không tới thì ta cũng không tới tìm cô đâu — vì ta đã quên hết rồi.”

Wương mặt rỗ và Vương Tài nghe vậy thì mừng ra mặt. Trịnh Mỹ Vân vẫn bình tĩnh nhìn cô, chờ cô nói tiếp.

Văn Đan Khê dừng một lúc mới tiếp: “Về phần ân oán giữa chúng ta và ca ca cô, nó đã xóa bỏ theo cái chết của hắn rồi. Vốn dĩ chúng ta không có thâm cừu đại hận gì. Các người về thì nhớ cầm cả chiếc hộp này về nữa, hãy sống cho thật tốt.” Cô nói xong câu này thì đứng dậy quay về phòng. Để lại ba người yên lặng nhìn nhau.

Wương mặt rỗ đột nhiên mừng chảy cả nước mắt: “Nương tử, nàng không sao, không sao rồi!”

Trịnh Mỹ Vân thả nắm đấm đang siết chặt ra, trên mặt là nụ cười giải thoát hoàn toàn.

Đúng lúc này, chợt nghe Xuân Thảo hô: “Các người chờ một chút.”

Wương mặt rỗ vừa nghe thì chân bỗng đảo một phát, xuyết nữa thì ngã sòng soài. Trịnh Mỹ Vân thì sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, hốt hải kéo con mình qua, rồi khẽ quay đầu lại hỏi: “Xuân Thảo cô nương, còn chuyện gì nữa?”

Xuân Thảo nghe ra trong giọng của Trịnh Mỹ Vân mang theo một loại thấp thòm bất an. Cô bèn hạ giọng, đưa qua một bọc quần áo với vẻ mặt ôn hòa: “Đây là đồ trẻ con mà tiểu thư nhà tôi không mặc vừa, vừa hay cô nương nhà cô lại mặc được.”

Trịnh Mỹ Vân nhìn thoáng qua bao quần áo căng phồng với nét mặt hết sức rối rắm, trầm mặc chốc lát, cô mới nói với giọng cực kỳ trịnh trọng: “Xin hãy nói cho phu nhân nhà cô biết, nữ nhi của ta tên là Trịnh Hi. Sau này ta sẽ cho nó nhớ kỹ tiểu thư và phu nhân nhà cô.”

Xuân Thảo gật đầu đồng ý. Vương mặt rỡ nhận lấy bọc quần áo rồi mỉm cười với xuân Thảo.

Thế là một nhà bốn người mang theo những tâm trạng khác nhau ra khỏi Trần phủ.

Văn Đan Khê có nằm mơ cũng không ngờ rằng, hai mươi năm sau, tiểu nữ anh Trịnh Hi này sẽ trở thành một trong những công thần khai quốc của Đại Chu, cô ta với sự lạnh lùng độc nhất và không từ thủ đoạn của mình đã thanh trừ mọi vật cản cùng chướng ngại trên con đường lập nước của Trần Từ Khôn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101

Edit: Yunchan

Trong sự tha thiết ngóng trông của Văn Đan Khê, rốt cuộc Trần Tín cũng vượt qua gió bụi trở về.

Hai người nhìn nhau thật lâu, trong lòng như có ngàn lời vạn chữ nhưng không biết phải nói gì trước hết, thế là hai người lên tiếng gần như cùng lúc: “Sao lại gầy đi thế này.” Nói xong cả hai lại cùng nhau bật cười.

Văn Đan Khê cười quyến rũ, kéo cánh tay hắn nói: “Đáng ghét, giành mất câu của ta.”

Trần Tín cười hi hi, cúi đầu thì thầm bên tai cô: “Nương tử, củ cải của ta nhớ nàng sắp chết rồi. Cái này không giành mất câu của nàng chứ.”

“Cút!”

“Hi hi.”

Trần Tín ngó nghiêng chung quanh, hỏi tiếp: “A, Bao nhi đâu, bế tới cho ta gặp chút đi.”

“Để ta sai người bế con tới.”

Lúc này chợt nghe thấy tiếng bước chân lạch bạch lại gần, Trần Tín cúi đầu nhìn xuống, thấy một bé con bụ bẫm kháu khỉnh mặc áo đỏ quần đỏ đang chạy chập chững về phía họ. Đây là tiểu Từ Khôn đã hơn một tuổi. Cô bé vừa mới học đi, vậy mà cứ khăng khăng muốn chạy, ai kéo cô nàng cũng chẳng chịu nghe.

Trần Tín thấy con thì kêu lên kinh ngạc, chạy vội tới đón nó. Đột nhiên, bịch một tiếng, tiểu Từ Khôn ngã sấp. Mấy nha đầu và vú em đứng cạnh bên cạnh thoát cái biến sắc, hồi hả nhào lên đỡ con bé. Ai ngờ tiểu Từ Khôn chẳng thèm la câu nào, dùng cả tay lẫn chân đứng dậy, sau đó chạy tiếp, miệng còn bập bẹ kêu lên hơn hơ: “A ô.”

Trần Tín bước thật nhanh tới, bế bổng con gái cung lên, hôn chùn chụt mấy cái liền, rồi kêu: “Bao nhi của cha, còn nhận ra cha không?”

Tiểu Từ Khôn tò mò đánh giá Trần Tín, cặp mắt linh động của cô bé quét qua mặt hắn một vòng, rốt cuộc tìm được món đồ chơi ưng ý, cô bé bèn đuổi cánh tay béo núc ra cổ chọc vào tròng mắt Trần Tín.

Trần Tín bị đau giả bộ kêu lên một tiếng, lúc này Văn Đan Khê cũng bước lên theo. Vội vàng kéo bàn tay nhỏ của Từ Khôn lại, nghiêm túc dạy dỗ: “Đó là mắt của cha, không được chọc.”

Tiểu Từ Khôn dẫu miệng tủi thân, tuy hết sức bất mãn, nhưng cô bé vẫn ngừng tay.

Văn Đan Khê nói với giọng chịu thua: “Sở thích của con bé cực kỳ lạ, gần đây đặc biệt thích buoi đồ đạc này nọ, mấy đồ trang sức trên đầu giường đều bị nó buoi hết lên, nó mà buoi không nổi thì lại réo người tới bới phủ. Mấy hôm trước còn bới cả cái sọ trên mặt Ngũ thúc nó. Chắc giờ nó thấy mắt chàng khác mọi người nên mới nổi hứng đấy.”

Trần Tín cười phá lên: “Ha ha, không hổ là nữ nhi của ta, ngay cả sở thích cũng khác người.”

Tiểu Từ Khôn ngoẹo cái đầu nhỏ, cũng bắt chước Trần Tín cười khi khi.

Trần Tín thấy vậy càng cười khoái chí hơn, thành ra hai cha con hợp thành cái cảnh ngốc hết chỗ chê, ông lớn cười, cô nhỏ học theo. Cô nhỏ học cười lại càng chọc cho ông lớn cười to hơn. Cứ vậy mà làm tới. Trong sân cứ vang vang tiếng cười liên miên nối liền không dứt. Cuối cùng, Trần Tín cười tới hết hơi, chuyển sang nắc nức. Tiểu Tử Khôn học tới hiểu kỳ, trong miệng lại phát ra tiếng nắc nắc. Càng làm cho bọn nha đầu cười tới ngất ngèo.

Trần Tín bế con gái không chịu buông tay, nhưng lại tiếc vợ, đây thật là khó khăn đôi đường. Có lẽ tiểu Tử Khôn chơi mệt rồi, nên chẳng bao lâu đã ngủ mất. Xuân Thảo và Xuân Diên vừa thấy tiểu tử tông ngủ, thì đồng loạt thở hắt ra một hơi, nhóc con này quá dồi dào sinh lực, chỉ cần nó thức thì chẳng được rồi khác nào. Suốt từ sáng tới tối còn mệt hơn cả làm việc nặng. Bà vú cười đón cô bé từ tay Trần Tín, bọn nha đầu cũng biết điều tản đi hết.

Trần Tín vừa thấy trong viện vắng tanh thì lại bắt đầu không yên phận, hắn đưa tay kéo eo cô qua, nhiệt tình nói: “Nương tử, chúng ta vào phòng nói chuyện.”

“Nhị Tín, Ngũ đệ muội cũng sinh một đứa con gái, tên là Quách Nhất Nhất, tám cân rưỡi, rất khỏe mạnh. Phải rồi, Băng Nhạn tỷ sao rồi? Máy đứa bé có khỏe không?”

Tuy hai người họ thường xuyên thư từ qua lại, nhưng Văn Đan Khê vẫn không dần nổi tò mò muốn hỏi hần tình hình gần đây.

“Nương tử, chúng ta khoan nói mấy chuyện này đi, sau này còn thời gian mà.”

Hai người vừa nói chuyện vừa đi vào phòng, họ vừa mới sai bước qua cửa, Trần Tín đã hết chờ nổi nhắc chân đạp toang cửa, rồi bế thốc cô lên. Văn Đan Khê vòng tay ôm lấy cổ hắn, dán chặt vào thân thể hắn, khép hờ hai mắt, chờ bước tiếp theo. Ai ngờ Trần Tín lại hít hà không ngừng trên người cô, rồi tò mò nói: “Nương tử, người nàng thơm quá.”

Văn Đan Khê tức tới nổi đập cho hần một cú: “Đồ ngốc, trước đó ta đã tắm bằng nước thơm rồi.”

“Ừ, ta bụi bặm thế này cũng phải tắm một cái mới đúng.”

“Ta đã bảo người chuẩn bị sẵn cho chàng rồi.”

“Nàng tắm với ta đi.”

“Không thêm.”

Trần Tín xin xỏ vô hiệu, cuối cùng hầm hầm uy hiếp: “Nàng chờ đó đi, coi ta về chinh nàng thế nào!”

Văn Đan Khê cười duyên: “Có bản lĩnh thì chàng tới đi. Ai sợ ai.”

...

Một lúc lâu sau đó, Văn Đan Khê vỗ về vết thương mới trên người hần, đau lòng nói: “Có phải lần này đánh rất vất vả không?”

Trần Tín ngáp một cái, đáp hồi hột: “Cũng vậy thôi, chẳng qua Thất tử thì khó đối phó hơn thổ phi. Xem ra sau này phải siết chặt huấn luyện cho mấy tên nhóc con.”

“Vậy về sau chàng có phải xuất chinh thường xuyên nữa không?”

Bàn tay rộng của Trần Tín đặt trên bộ ngực đầy đặn của cô, không kiềm được xoa nắn, khàn giọng nói: “Cũng không thường, ta với Nhị đệ đã thương lượng xong, công thành ta đi, thủ thành y tới. Thời gian còn lại thì ta ở lại Dịch Châu, gần đây trong thành ngày càng nhiều trịnh thám. Đứng để chúng ta đánh nhau ở bên ngoài, còn tổ thì bị người ta lật mặt, lúc đó cái được không bù nổi cái mất.”

Văn Đan Khê xoa dịu: “Các chàng đừng quá lo lắng, Dịch Châu cũng không phải nơi mà họ muốn lật là lật được.”

“Chàng mau nói cho biết Băng Nhạn tỷ thế nào đi?”

Trần Tín gãi đầu: “Nói sao đây, hai người họ rất rất nghiêm chỉnh. Nhìn thì rất tốt. Nhưng mà nàng nói xem, sao Nhị đệ thành thân rồi mà vẫn quái đản như vậy.”

“Hả, y làm sao?”

Trần Tín thờ dãi bắt đắc dĩ, buồn bực nói: “Đệ ấy cứ giục chúng ta sinh con trai nhanh lên.”

Văn Đan Khê trầm nghĩ, y vẫn chưa từ bỏ ý định. Haizz...

“Còn gì nữa không?” Văn Đan Khê thấy hần có vẻ chưa nói hết thì lại gắng hỏi.

“Đệ ấy còn nói, còn nói, ta đối xử với mẹ quá độc ác. Còn nói gì mà bách thiện lấy hiếu làm đầu...”

Văn Đan Khê nhủ thầm trong lòng, suy nghĩ của Tần Nguyên cũng là lối suy nghĩ điển hình của cổ nhân, chẳng có gì lạ.

“À, phải rồi, còn một chuyện quên kể với nàng. Chính là chuyện vợ trước của Nhị đệ.” Văn Đan Khê vừa nghe câu này thì trở người ngồi bật dậy, lật đật hỏi: “Chàng nói mau chuyện gì xảy ra.”

Ánh mắt Trần Tín lưu luyến trên bộ ngực rung rung của cô một cách gian tà, thậm chí còn nuốt ực nước bọt, Văn Đan Khê cúi đầu nhìn rồi mắng khẽ một tiếng, vội vã kéo chăn che lại, Trần Tín duỗi tay kéo cô qua, đặt lên người mình như trái thơm. Đôi bàn tay thô ráp của hắn vuốt ve liên hồi trên tấm lưng trơn mềm của cô. Văn Đan Khê giục: “Nói mau.”

Trần Tín ngáp thêm cái nữa, rồi mới thùng thảng tóm tắt lại chuyện đã xảy ra: “Ta cũng không biết quá cận kề, chẳng qua là có một lần ta tỉnh cờ nghe binh sĩ bàn tán, vợ trước của Nhị đệ tới. Sau đó ta đi tìm Nhị đệ, quả nhiên thấy một nữ nhân trong thư phòng đệ ấy.”

“Cô ta, cô ta là loại người thế nào?”

Trần Tín chép miệng ra chiều khó khăn: “Loại người thế nào? Ta không tiếp xúc nhiều nên cũng không nói được, có điều xem chừng tướng mạo rất đẹp, Băng Nhạn tỷ không tài nào sánh được, ấy ấy, nàng đừng nóng.”

Tuy Văn Đan Khê không thoải mái lắm, nhưng vẫn không nói gì.

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó thì ta đi về.”

“Cái đồ đầu gối này!” Văn Đan Khê quyết định không hỏi hần nữa, việc này đi hỏi Hạ hắc tử chuyên gia tám chuyện mới đúng.

Trần Tín về chưa được mấy ngày, Văn Đan Khê lại phát hiện ra một chuyện làm cô buồn bực ghê gớm. Chính là tiểu Tử Khôn thích phụ thân hơn. Hai ngày đầu nó còn lạ Trần Tín, chỉ tò mò quan sát hần thôi, nhưng sau đó, Trần Tín lúc thì để cho nó bò lên đầu mình, lúc thì chơi với nó trong sân. Thế là chẳng được mấy ngày, cái đồ nhóc con có mới nói cũ này đã thay đổi địa bàn. Mỗi sáng vừa tỉnh dậy thì đã kêu í ới, mở to mắt tìm kiếm bóng Trần Tín khắp nơi. Vừa thấy được Trần Tín thì đã huơ tay múa chân loạn xạ, nhào tới. Văn Đan Khê gọi nó, người ta hoặc là ghéech đầu đi luôn hoặc là giả bộ không nghe thấy. Chuyện này làm cô bức hết sức, còn Trần Tín thì mừng tới nỗi không phân biệt được bắc nam.

Gần đây nhóc con không thích bôi đồ nữa mà chuyển sang bút, chuyện này nói nào ngay cũng dễ làm, vì cỏ trong sân nhà cô còn nhiều mà, Văn Đan Khê sợ con bị thương nên cố ý đeo cho nó một cái bao tay bé xíu, nhưng nhóc con kia lại hết sức ghét bỏ thứ đồ gò bó này, mới đưa qua là nó đã giật rột luôn. Đáng sợ hơn là nhóc con không những thích bút cỏ mà còn thích bút cả râu. Thành ra mấy thúc thúc bá bá có ria mép bình thường rất thích vây quanh nhóc con, bây giờ vừa nhác thấy nó đã cấp tốc lấy tay áo che kín cằm mình lại, sợ chòm râu của mình bị nhóc con hạ độc thủ.

Lúc này tiểu Tử Khôn đang nghiêm túc nghiên cứu cằm của phụ thân, thấy trên mặt chỉ có mấy sợi râu ngắn ngủn, nó tóm cách nào cũng tóm không được. Mặc cho nhóc con hành hạ kiểu nào Trần Tín cũng chưa từng xi mặt giáo huấn, ngược lại còn cưng chiều cổ vũ: “Bảo nhi của cha đúng là khác người thường.”

Văn Đan Khê đã nhiều lần chỉ trích, nếu cứ vậy mãi thì hần sẽ chiêu ra một tiểu ma vương ngang ngược bằng trời. Trần Tín ngoài mặt thì ậm ờ đồng ý, nhưng sau lưng cô thì vẫn chịu hết nước nói.

Hai cha con chơi đã bên ngoài rồi, Trần Tín bèn dẫn nhóc con vào phòng đồ chơi rộng rãi để nghịch tiếp. Đột nhiên, tiểu Tử Khôn bắt ngờ kêu một tiếng: “Cha, chơi.”

Trần Tín há to miệng kinh ngạc, reo lên mừng như điên: “Bảo nhi vừa nói gì, con gọi lại lần nữa đi!”

Tử Khôn nhăn mặt nhăn mũi, không nhịn được khua khua cái tay nhỏ: “Cha phiền.”

“A a, Bảo nhi của ta biết gọi cha rồi!”

Trần Tín hưng phấn lẫn lông lốc trên thảm trải sàn xù lông. Tử Khôn cho là cha đang chọc mình chơi, nên tí tởn ngồi bên vổ tay.

“Đi, đi, đi vòng vòng với cha.” Trần Tín bế đứa con gái lượn tới lượn lui khắp cái viện to đùng, kết quả trừ mấy người canh cửa đang làm nhiệm vụ buổi trưa, thì chẳng còn ai ở đây nghe hần khoe nữa, hỏi ra thì mới biết toàn bộ đã được phu nhân cho đi nghỉ trưa. Trong lòng Trần Tín có hơi ảm ức, hần vốn định khoe một vòng, rồi cuộc đánh phải dẹp đường về phủ, lúc hai cha con vào phòng thì phát hiện Văn Đan Khê đã ngủ mất rồi.

“Nương tử, Bảo nhi biết gọi cha rồi.”

“À, ờ?” Văn Đan Khê nhắm mắt lại ngáp một cái. Máy ngày nay cô mệt tới thăm, buổi tối hầu hạ lớn, ban ngày còn phải trông nhỏ.

“Hề hề, nương tử, con gọi cha trước này. Ha ha.” Trần Tín cười càn rỡ, đầu hếch thật cao.

Văn Đan Khê xám xịt mặt mày, cô nhìn tiểu Tử Khôn, hỏi: “Bảo nhi, con không biết mẹ thật sao?”

Tiểu Tử Khôn hất đầu đi, nói một câu hết sức không tình nguyện: “Mẹ, hư.”

“Phụt.” Văn Đan Khê bị nhóc con này chọc giận tới nỗi cười sặc sụa.

Chương 102

Edit: Yunchan

Đêm đó sau khi Văn Đan Khê nghe Trần Tín kể lại thì cứ nghĩ suốt về chuyện của Tần Nguyên và vợ trước của y. Tất nhiên, đúng như Trần Tín nói, Tần Nguyên là một người hiểu chuyện, không bao giờ làm chuyện hồ đồ như quay đầu ăn cỏ cũ. Nhưng Văn Đan Khê cũng không thể tin tưởng y trăm phần trăm được, vì có câu người ngoài cuộc thì tỉnh táo người bên trong lại u mê mà. Lúc chuyện xảy ra với mình thì thường sẽ mê muội. Hơn nữa vợ trước này của y nghe ra cũng không phải dạng vừa. Theo Trần Tín kể thì trước khi tới Liêu Tây cô ta có ghé qua Dịch Châu hỏi thăm chuyện của Tần Nguyên, mà cô lại chẳng biết gì cả. Văn Đan Khê ngẫm lại mà có hơi khó chịu.

Không nghe ngóng được gì từ Trần Tín, cô bèn liếc mắt qua Hạ hắc tử thích nhất là buồn chuyện. Hôm nay, tranh thủ lúc rảnh rỗi, cô bèn tìm người đi mời Hạ hắc tử tới ăn cơm. Rút kinh nghiệm đợt trước, Hạ hắc tử đối với lần mời cơm này có hơi lo sợ trong lòng. Hắn vừa thấy Văn Đan Khê đã giờ tay thế thốt ngay tắp lự: “Tâu phu nhân, lần này Hạ hắc tử ta tuyệt đối không giấu giếm người gì hết, từ đó tới giờ ta chưa từng gặp một động vật cái nào. Nếu ta có nói dối nửa chữ, thì cứ phạt ta ế vợ cả đời đi, cú này thế độc lắm rồi đó.”

Văn Đan Khê cười thân thiện: “Được rồi, cậu nhìn cái dáng khảnh trương của cậu đi, gì mà ế vợ cả đời, ta còn đang định làm mai cho cậu đây.”

Hạ hắc tử vừa nghe làm mai cho mình, đôi mắt hí nhất thời phóng ra hào quang lấp lánh.

Văn Đan Khê khoát tay nói: “Việc này còn phải chờ thêm mấy ngày nữa, vừa có tin thì ta sẽ sắp xếp cho các người gặp mặt ngay. Có điều, cậu có thể nói cho ta biết trước chút chuyện của tỷ tỷ ta không?”

Hạ hắc tử vừa nghe cô hỏi tới Lý Băng Nhạn thì lòng cũng rục rịch. Hắn ngó quanh quất, thấy tất cả đều là người tâm phúc của Văn Đan Khê, bèn ghì giọng nói: “Phu nhân, việc này người hỏi ta là đúng người rồi.”

“À, cậu nói tiếp đi.”

Hạ hắc tử nói rất chi là du dương trầm bổng, rù rì êm tai, cứ như hắn tận mắt nhìn thấy, chính tai nghe được vậy: “Vợ trước của Tần tiên sinh là Lâm thị, bề ngoài phải nói là xinh đẹp, ăn nói nhỏ nhẹ. Đối với ai cũng ôn hòa điềm đạm...”

Văn Đan Khê phải cắt phăng cái màn khen ngợi tràn giang đại hải của hắn: “Vậy cậu nói cho ta nghe thử, thái độ của Nhị đệ với cô ta thế nào?”

Hạ hắc tử gãi gãi má, có vẻ phân vân: “Cái này ta nhìn nhưng thật tình không đoán ra nổi, phu nhân ngài cũng biết đó, Tần tiên sinh không giống như Tướng quân, y có vui buồn mừng giận cũng chả bao giờ thể hiện ra mặt.”

Văn Đan Khê gật đầu, quả thật là vậy.

“Cậu nghĩ kỹ lại xem, còn sót gì không?”

Hạ hắc tử nghiêng đầu nghĩ ngợi một lát, rồi bổ sung: “Còn, ta nghe người ta nói đã có một đứa con trai bốn tuổi, hơn nữa cha của đứa bé đó không nhận nó, nên Lâm thị mới dẫn theo con trai tìm tới Tần tiên sinh.”

Câu này của Hạ hắc tử hệt như một tảng đá lớn ném vào mặt nước, tạo thành một vùng bọt sóng trong lòng Văn Đan Khê. Xem ra, Lâm Bạch Hoa này còn khó đối phó hơn Điền quả phụ kia. Chỉ ít Trần Tín không có tình cảm gì với nữ nhân kia, chủ yếu là cô luôn quán triệt quan niệm một vợ một chồng với hắn. Nhưng Tần Nguyên và Lý Băng Nhạn thì khác. Tần Nguyên với Lâm thị là thanh mai trúc mã, tình cảm rất sâu đậm. Sự ra đi của cô ta đã gây ra tổn thương rất nghiêm trọng cho Tần Nguyên, chẳng phải thường có câu “Yêu càng nhiều hận càng sâu” sao? Mà Lý Băng Nhạn lại là kiểu nữ tử hiền lành ảm áp, chỉ cần Tần Nguyên hơi dao động, thì dù tỷ ấy có đau lòng đi nữa cũng sẽ không cố sức ngăn cản. Kết quả sau cùng, nói không chừng chính là Tần Nguyên tha thứ cho cô vợ trước này, Lâm thị dắt theo con trai trở về, rồi cùng Lý Băng Nhạn hầu hạ một chồng.

Nếu thật như vậy, thì Tần gia sẽ mãi mãi không có ngày yên ổn. Tuyệt đối không được, cô nhất định phải giúp đỡ Lý Băng Nhạn. Nghĩ tới đây, cô cấp tốc gọi Xuân Phương chuẩn bị giấy và bút mực cho mình, để cô gấp rút viết thư cho Lý Băng Nhạn. Sau khi Xuân Phương chuẩn bị xong, Văn Đan Khê lập tức cầm bút viết sột soạt, Xuân Phương đứng bên nhìn, trong khi ánh mắt Hạ hắc tử lại vô thức dời về phía Xuân Phương, nhịp tim của hắn bất giác tăng nhanh lên, nghĩ thầm: “Phu nhân nói muốn làm mai cho ta, liệu có phải chọn một nha đầu bên cạnh không? Ủ, nghe người ta nói, Triệu Lục Căn có ý với Xuân Thảo, còn Xuân Phương...” Thế là lòng xuân của Hạ hắc tử bắt đầu rạo rạo.

Thời gian qua chừng một chung trà, Văn Đan Khê mới viết thư xong. Cô dặn Xuân Phương niêm kín bức thư lại rồi đưa cho Hạ hắc tử: “Lát nữa cậu ra về nhân tiện gửi nó tới Liêu Tây.”

Hai mắt Hạ hắc tử đứng tròn, miệng há mở, bộ dạng hoàn toàn ngây ngốc.

“Hạ hắc tử —“ Văn Đan Khê dài giọng.

“À ờ.” Hạ hắc tử như vừa giật mình tỉnh mộng, nhanh nhẩu cười khan một tiếng lấp liếm, hấn nhận thư rồi chạy ủa ra khỏi phòng như chạy trốn.

Xuân Phương là một người nhạy bén, nên đã sớm để ý tới thần thái của Hạ hắc tử, cô khẽ than phiền với Văn Đan Khê: “Sao hấn cứ ngây ra như ngỗng được vậy.”

Văn Đan Khê cười thâm ý: “Độc thân quá lâu nên ai cũng quái gở.”

Xuân Phương che miệng cười khế.

“Phải rồi, ta định làm mai cho cậu ta, muội rảnh thì hỏi Xuân Thảo với Xuân Diên thử, coi ai có ý với Hạ hắc tử, rồi về báo lại cho ta.”

Xuân Phương đỏ mặt, cúi đầu đáp: “Dạ, phu nhân.”

Văn Đan Khê làm xong chuyện này thì cũng chỉ biết ngồi yên chờ hồi âm. Những việc khác đều ngoài tầm với của cô. Cô lững thững đi tới sương phòng phía Tây, lúc này Trần Tín đang chơi với tiểu Tử Khôn đến là vui, Tử Khôn cười lên lưng hấn, hai tay kéo hai bên dây lưng làm ra bộ cười ngượng. Trần Tín thì bò qua bò lại trên đất. Văn Đan Khê hết nhin nổi bèn lắc đầu than: “Chàng xem chàng chiều con thành cái dạng gì kia.”

Trần Tín lại có vẻ thích thú: “Hề hề, ta thích, dù có cười lên cổ ta cũng vui.”

Văn Đan Khê hừ một tiếng, đúng lúc này, cô đột nhiên phát hiện trên người Trần Tín chảy ra một vệt nước khá nghi.

Trần Tín cũng tròn to hai mắt kêu lên: “Tiêu rồi, trên lưng ta ẩm quá, lũ tới, nương tử.”

Văn Đan Khê lật đật chạy qua, bế tiểu Tử Khôn ra khỏi lưng hấn, nhanh chóng cho nhóc con đi tè.

Lưng tiểu Tử Khôn vẫn thẳng băng, miệng còn kêu léo nhéo: “Xè xè, không có.”

Văn Đan Khê tức đến độ phát một cái vào mông con: “Không phải bình thường con luôn gọi sao? Sao hôm nay lại đi xè trên người cha.”

Trần Tín vừa cời quần áo vừa không quên biện hộ cho con gái: “Tại ta hết, tại lúc này ta nghe con kêu “Xè xè”, ta tưởng là con muốn tìm hoa(*) nên lấy cây hoa cúc trong bình đưa cho nó.”

(*) Hai từ đồng âm.

Văn Đan Khê nhanh chóng thay bộ đồ khô cho Tử Khôn, rồi lau lại thấm. Trần Tín cũng thay đồ xong, lại cười hi hi bước lên bế con gái.

Tiểu Tử Khôn như chơi mệt rồi, nó kéo kéo tay áo Trần Tín, nói với giọng non nớt: “Cha, ngựa ngựa.”

Trần Tín nghe rõ, con gái bảo hấn nằm xuống, hấn không nói một lời nằm ngựa ngay xuống đất. Trần Tử Khôn do dự một lát, rồi giật giật tay áo Văn Đan Khê: “Mẹ, ngựa ngựa.”

Văn Đan Khê cũng nằm xuống theo ý con, tiểu Tử Khôn nhìn hai bên với vẻ hài lòng, ngáp một cái thật đã rồi nằm chen vào giữa cha mẹ. Thế là một nhà ba người nằm thẳng căng trên thảm trải sàn.

Tiểu Tử Khôn cứ lằm bằm trong miệng loại ngôn ngữ mà chỉ nó mới hiểu, chẳng mấy chốc đã ngủ mất đất. Trần Tín thấy con ngủ say bèn rón rén bế con qua phòng bên, khép cửa lại, sau đó lại rón rén đi ra, hấn vận vận cổ, lắc lắc tay chân, cảm khái: “Nghỉ một lát thôi, chơi với con còn mệt hơn đánh trận, chơi đủ dạng đủ kiểu.”

Nói rồi hấn lộn trở lại ngã ụch xuống thảm lần nữa, Văn Đan Khê vừa định đứng dậy lại bị hấn gạt nhẹ chân, thành thử lại ngựa mặt ra đất.

Trần Tín xit qua bên cạnh cô, kín đáo tăng công: “Nương tử, ta chơi với Bảo nhi cả buổi trời, mệt lắm.”

Văn Đan Khê đáp dừng dung: “Mệt thì ngủ cho hết mệt.”

Trần Tín thấy ám chỉ bất thành, chẳng thể làm gì hơn là nói toạc ra: “Nương tử, nàng xem ta vất vả cực nhọc như vậy, phải cho ta chút phần thưởng chứ.”

Văn Đan Khê đáp nghiêm trang: “Chàng cực khổ là vì con gái của mình, tại sao lại đòi ta thưởng?”

“Ồ... Nói tóm lại là ta muốn thưởng.” Trần Tín cãi lý không lại, dứt khoát đổi sang chơi xấu.

“Nàng không cho cũng không được.” Hấn nói rồi lẩn người lên, nâng mặt cô lên hôn túi bụi như sói vồ thịt, đồng thời tay hấn cũng không nhàn rồi, diệt nhanh chướng ngại vật trên người.

“Nương tử, vì phu thoát y giúp nàng.”

“Không được.” Văn Đan Khê kiên quyết cự tuyệt.

“Nương tử —“ Trần Tín gọi cô như nói mê, đôi bàn tay thô ráp mạnh mẽ ma sát trên thân thể mềm mại cách mấy lớp y phục của cô, hơi thở của hắn ngày càng nặng nề, thứ gì đó trong cơ thể đang trôi lên, chỉ chốc nữa thôi sẽ bùng nổ. Ánh mắt Văn Đan Khê cũng dần dần chuyển từ tỉnh táo sang mê loạn. Sức kháng cự cũng ngày một yếu.

Trần Tín nhân cơ hội này muốn lột y phục cô, lúc này Văn Đan Khê bỗng nhiên bừng tỉnh, cô dồn sức đẩy phắt Trần Tín khỏi người mình. Trần Tín nhìn cô chẳng biết làm sao, Văn Đan Khê vuốt phẳng y phục rồi nhảy phốc lên, bước nhanh tới cạnh cửa. Giờ Trần Tín mới hiểu mình vừa bị ruồng rẫy, hấn che cây củ cải nóng rực cao ngất của mình, kêu rên: “Nương tử nhẫn tâm!”

Văn Đan Khê ngoái đầu cười, Trần Tín cũng lật đật cười nịnh nọt, muốn cô hồi tâm chuyển ý, ai dè Văn Đan Khê cười xong thì đi luôn ra ngoài, lần này Trần Tín đã thất vọng triệt để, kêu rên tiếp: “Nương tử nhẫn tâm, Đan Khê xấu.”

Sau đó, chợt nghe cửa đánh ầm một tiếng. Lập tức một bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn đập thẳng xuống người hắn, Trần Tín kêu lên đau đớn, rồi lại la lên mừng rỡ: “Nương tử, nàng quay lại rồi hả.”

Văn Đan Khê thấp giọng oán giận: “Đồ ngốc, mở cửa sẽ bị cảm lạnh, còn bị người ta nhìn thấy thì làm sao.”

Trần Tín lập tức hét lên hưng phấn: “Nương tử tốt bụng, nương tử hiền lành.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103

Edit: Yunchan

Qua chừng mười ngày, Lý Băng Nhạn gửi thư về, mọi chuyện không khác mấy với lời Hạ hắc tử kể. Thái độ của Tần Nguyên cũng rất rõ ràng: Y không có khả năng tái hợp với vợ trước, nhưng nếu đứa con quả thực của mình thì có thể sẽ nhận. Lý Băng Nhạn nói ở trong thư rằng theo trực giác của cô thì nữ nhân này sẽ không chịu dễ yên. Cô ta nhất định sẽ dùng đứa con làm cầu nối để dây dưa với Tần Nguyên. Văn Đan Khê nhất thời không tìm ra cách nào, rơi vào đường cùng, cô bèn đọc lại bức thư thêm lần nữa, cuối cùng tầm mắt cô rơi vào bốn chữ “Lấy máu nhận thân”. Cách lấy máu nhận thân này đã được chứng minh là không đủ cơ sở khoa học, người không có quan hệ máu mủ cũng có thể hòa tan. Thế nhưng mọi cổ nhân đều tin vào cách này, nhất thời cô cũng không xoay ra được cách nào khác. Nhưng cô có thể lợi dụng nó.

Nếu Lâm thị muốn lấy đứa con làm mồi, thì cô sẽ cắt đứt đầu nguồn một cách triệt để — nghĩ cách để máu của hai người họ không hòa nhau. Sau khi nghĩ rõ ràng rồi, Văn Đan Khê lại nhanh chóng viết một bức thư hồi âm, cô đề xuất với Lý Băng Nhạn, vào lúc hai người lấy máu nhận thân thì hãy làm tỷ động tác, nhỏ vào trong nước một giọt dấm. Như thế, máu sẽ không hòa vào nhau. Cũng nhắc thêm ở cuối thư: Đọc xong đốt ngay.

Kế tiếp, Văn Đan Khê kiên nhẫn chờ hồi âm của Lý Băng Nhạn, nào ngờ, đợi hoài đợi mãi cũng chẳng có tin gì. Trong lúc đó, Hạ hắc tử lại ba lần bốn lượt lấy việc này làm cớ để ra vào Trần phủ, mỗi lần tới, cặp mắt hí hào quang bốn phía không nhìn được cứ lia về phía Xuân Phương. Sau khi Văn Đan Khê hỏi qua ý Xuân Phương, bèn đồng ý cho hai người thành thân, đồng thời tặng cho Xuân Phương một phần đồ cưới long trọng. Ngoài ra còn cấp một tiểu viện coi như là phòng cưới của hai người. Từ nay về sau, hai vợ chồng sẽ càng hết lòng trung thành, tận tâm tận lực với họ. Rất nhanh sau đó, Văn Đan Khê lại kết đôi cho những nha đầu đã khá có tuổi trong viện, đương nhiên, trước đó cô luôn hỏi qua ý của họ. Xuân Thảo gả cho Triệu Lục Căn, Tráng Nha về với Trần Lục tử.

Hai năm qua, lưu dân tràn vào Dịch Châu ngày một nhiều, trong đó cũng không thiếu nữ tử, cô bèn phái riêng một nhóm bà mối chuyên nghiệp đi làm mai, thành thử người độc thân trong quân Phá Lỗ đã giảm bớt từng ngày.

Tất nhiên, bởi sỏi nhiều thịt ít, nên cô chỉ ưu tiên trước cho những binh sĩ có công lớn. Sau khi binh sĩ thành thân, nếu như người nhà muốn làm thợ, cô sẽ cố hết sức sắp xếp, rất nhiều tác phùng trong thành Dịch Châu dựa vào sự điều động của cô, chừa ra một vị trí thích hợp với nữ tử. Mặt khác, cô dựa vào đặc điểm ở mười châu phương Bắc có rất nhiều ruộng đất, bèn đề xuất với Trần Tín và Tần Nguyên phân chia số ruộng đất theo công trạng lớn nhỏ. Phân phát như thế, ít nhất binh lính cũng có đầm ba mẫu đất, chỉ cần họ cần cù thì cũng đủ để nuôi sống gia đình.

Những hành động này, vô tình đã đẩy cao sức mạnh quân đội và lòng trung thành. Tự nhiên, sức chiến đấu cũng được nâng lên không chỉ một bậc. Khi họ cầm binh khí đánh trận, không còn vì mỗi quân lệnh và quân lương, mà còn vì bảo vệ gia đình của mình.

Sau khi Trần Tín về nhà, đã phần khởi báo cho Văn Đan Khê hay: “Nhị đệ nói, sau này các nàng nên nghĩ nhiều mấy biện pháp kiểu này nữa. Rốt cuộc vẫn là đầu óc của nữ nhân tỉ mỉ hơn. Có một số việc bọn ta không nghĩ ra nổi.”

Văn Đan Khê khiêm tốn đáp: “Đầu óc của ta chỉ nghĩ được mấy loại chuyện nhỏ không đáng kể thôi, sau này chàng phải nghe Nhị đệ với Chu tiên sinh nhiều vào, cái đó mới gọi là mưu lược.”

Trần Tín gật đầu đáp ứng.

Trưa hôm sau, Văn Đan Khê làm xong chuyện trong tay, đỡ con ngủ xong, đang ngủ gật trên ghế thì chợt nghe có người gọi cô cô. Cô bỗng nhiên giật mình thức giấc, vừa ngẩng đầu lên thì đã thấy Lý Băng Nhạn dắt theo hai tiểu cô nương cười tùm tùm đi vào. Văn Đan Khê dụi dụi đôi mắt nhấp nhem ngái ngủ, còn tưởng là mình đang nằm mơ.

“Sao tỷ lại về đột ngột thế này.” Văn Đan Khê kích động cầm lấy tay Lý Băng Nhạn hỏi gấp.

Lý Băng Nhạn cũng có vẻ mặt kích động: “Vụ Quan (Tên tự của Tần Nguyên) vốn định xuất phát trước rồi viết thư cho muội, nhưng tỷ lại muốn muội bắt ngờ nên bảo chàng đừng viết.”

Tuyết Trinh và Bạch Linh cũng hòa nhau nhào vào lòng cô làm nũng.

Văn Đan Khê nhìn quanh một vòng rồi hỏi: “Hiện nhi với Tuyết Tùng đâu rồi?”

“Hai đứa nó tới chỗ muội phụ rồi.”

“Tỷ tỷ, chuyện tiến hành thế nào?” Hàn huyền vài câu xong, Văn Đan Khê nhanh nhẩu hỏi tới chuyện mà mình quan tâm nhất.

Lý Băng Nhạn nhìn thoáng qua hai đứa trẻ, bảo Xuân Diên dắt hai đứa ra ngoài chơi, còn cô thì kéo ghế qua phía Văn Đan Khê, ngửa đầu uống ngay một bát trà lớn, đoạn thờ nhẹ lại bình thường, kể một mạch hết chân tướng:

“Lần này làm phiền tới muội muội, nữ nhân kia quả nhiên không có lòng tốt, người chồng sau của cô ta phạm tội, toàn bộ gia sản đều bị sung công, người cũng bị bắt giam. Cô ta không chịu nổi kham khổ, không biết nghe được tình hình của Tần Nguyên từ đâu, bèn dắt con tới tìm nơi nương tựa, hơn nữa đứa con kia vừa tự thành sau khi hòa ly với Tần Nguyên không lâu, tính ngày cũng không thấy vấn đề gì. Nếu Vụ Quan nhận đứa con này thật, thì nhất định nhà của bọn tỷ sẽ mãi mãi không có ngày yên ổn. Đoạn thời gian đó, tỷ thật lòng... haizz. Bây giờ thì ổn rồi, lúc lấy máu nhận thân, Tần Nguyên và rất nhiều thuộc hạ của muội phụ đều có mặt, kết quả lại là không hòa tan, thử tới mấy lần cũng đều như vậy. Lúc đó nữ nhân kia tức tới nổi mặt trắng bệch, tỷ sai người cầm ngân phiếu cho cô ta, cô ta liền vội vã bỏ đi. Tần Nguyên cũng căn dặn thân binh là sau này không cho phép cô ta vào nữa.”

Văn Đan Khê nghe xong thì gật đầu tới tấp: “Vậy thì tốt rồi, sau này hẳn là hai nhà chúng ta sẽ không còn chuyện gì nữa. Đúng là làm người ta phiền lòng, muội đựng một, tỷ cũng gấp một.”

Lý Băng Nhạn cũng phụ họa theo, hai người thôn thức cảm thán một hồi. Văn Đan Khê nhìn bụng cô, mừng rỡ hỏi: “Tỷ có rồi hả?”

Trên mặt Lý Băng Nhạn hiện lên vẻ thẹn thùng vui sướng: “Mới tới Liêu Tây không bao lâu thì có.”

“Tốt quá rồi, Bảo nhi lại sắp có thêm một đệ muội hoặc là muội muội nữa rồi.”

Văn Đan Khê nghĩ hai người đã thành gia, bèn bàn với Trần Tín tu sửa sơ lại tòa nhà phía Đông Trần phủ, để cả nhà họ ở đó. Từ giờ hai người lại giống như trước đây, thường xuyên qua lại. Tiểu Tử Khôn cũng cực kỳ hợp với mấy ca ca tỷ tỷ. Ông cụ non Bạch Hiên thường xuyên bị cô nhóc hành tới cau mày, nhân lúc không có ai thì lên giọng phàn nàn với mẫu thân: “Thảo nào thánh nhân viết, thế gian chỉ có nữ tử và tiểu nhân là khó dưỡng. Bướng bỉnh như vậy, trưởng thành thì sẽ thế nào đây.”

Chẳng qua, than thì than thế, nhưng lúc nhìn thấy tiểu Tử Khôn, cậu bé vẫn nhẫn nại chịu khó chơi cùng cô bé.

Bốn tháng sau, Lý Băng Nhạn mạo hiểm sinh ra một đôi long phượng. Con gái thì theo tên của Tử Khôn, gọi là Tần Tử Lộ, con trai thì tên là Tần Thừa Tự. Con của năm huynh đệ cứ đứa này nối tiếp đứa kia chào đời, Lý Băng Nhạn sinh chưa bao lâu, thì vợ của Hồng đại hồ tử và Quách Đại Giang cũng sinh hạ một đứa con trai. Vào mùa thu năm thứ hai, Đào Quyên Tú lại sinh thêm một bé trai. Mật Thạo định gọi con trai là Quách Nhị Nhị, còn bảo là mấy đứa con sau cứ xếp theo thứ tự, dù là sinh một trăm cũng có tên để gọi. Trần Tín là người phản đối đầu tiên, nói giỡn há, hán tên Nhị Tín, cháu hán có lẽ nào lại gọi Nhị Nhị?

Mật Thạo quyết định bỏ qua “Nhị” lấy số tiếp theo, cứ gọi là Quách Tam Tam. Chuyện này vấp phải sự phản đối của Văn Đan Khê, nó làm cô nhớ tới từ “Tiểu Tam” của thời hiện đại. Cuối cùng Mật Thạo trong cơn tức giận bèn vút luôn quyền đặt tên con, Tần Nguyên đành phải chọn cho nó một cái tên nề nếp quy cũ là Quách Thừa Nghiệp.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, chỉ chớp mắt mà tiểu Tử Khôn đã được bốn tuổi. Cô nhóc này lớn lên mập mạp trắng trẻo, thể trạng cũng hệt như cha nó, hết sức chắc nịch cường tráng, mỗi ngày đều leo trèo, té cũng không khóc. Sinh lực còn dồi dào hơn cả người lớn. Hàng ngày trừ ngủ ra, hầu như không có lúc nào là thành thoi. Sân trước sân sau đều bị cô nhóc lăn qua lăn lại một lần, thậm chí ngay cả hang chuột với chuồng chó cũng không tha. Bọn Xuân Thảo bị quần khô không thể tả, Văn Đan Khê hết cách đành phải mua thêm mấy nha hoàn nhỏ tuổi hơn để thay phiên chăm cô nhóc. Song dù có nhiều người chăm như vậy, Văn Đan Khê vẫn bị cô nhóc quậy tới nổi đau đầu.

Tiểu Tử Khôn cũng biết mẫu thân không dễ chọc, bèn quay ra nhờ vả người dễ dụ nhất, tức phụ thân. Trần Tín thấy con gái cưng như vậy thì tim nhất thời mềm như nước, không đành lòng được bèn mềm giọng xin xỏ nương tử nhà mình. Văn Đan Khê đành phải bỏ qua cho cô nhóc tiểu ma vương này. Vì Trần Tử Khôn có phụ thân làm chỗ dựa vững chắc, nên càng không kiêng nể gì nữa, ngày càng vô pháp vô thiên. Người hầu biết rất rõ, hàng năm họ có ba bốn tháng xả hơi, đó là vì phụ thân của tiểu thư phải xuất chinh. Không có chỗ dựa vững chắc ở nhà, tiểu Tử Khôn phải biết thời thế mà ngoan ngoãn một thời gian. Đợi phụ thân trở về một cái, cô sẽ tiếp tục vô pháp vô thiên.

Điều làm Văn Đan Khê nhức đầu nhất là, tiểu Tử Khôn dần dần mất hứng với mấy thứ bất động, cô nhóc bắt đầu chuyển qua thích vật sống. Đầu tiên là

cá trong ao sen đều bị cô nhóc vớt hết lên cho mèo. Sau đó cô nhóc lại xúi bọn nha đầu đi bắt chim, bắt bướm, rồi vào cả hang chuột để bắt chuột. Văn Đan Khê kèm cô nhóc lại, thì Trần Tín lại ở bên xin xỏ: “Ày da, trẻ con búng bình một chút mới tốt. Lớn rồi sẽ tự động hết thôi mà.”

Và điều làm cho người ta sợ hết hồn chính là, có một hôm, Văn Đan Khê đang ngủ trưa, đột nhiên cảm thấy trên mặt lạnh lạnh, cô vừa mở choàng mắt ra thì thấy Từ Khôn cười hi hi xách đầu một con rắn nhỏ hoa hồng, khoe với mẫu thân: “Mẫu thân, mẹ coi sợi rết hoa này biết cử động đó. Con dùng nó để tết tóc cho Linh nhi tỷ tỷ được không?”

Văn Đan Khê sợ tới tái mặt, chớp phăng lấy rồi quăng thật nhanh ra ngoài cửa, sau đó cô lại kiểm tra con hết một lượt từ trên xuống dưới. May mà con rắn kia không có độc. Nếu không hậu quả thiết nghĩ không chịu nổi. Lúc này đây, Từ Khôn đã chọc giận Văn Đan Khê thật sự rồi, cô quyết định mặc kệ Trần Tín xin xỏ thế nào cũng phải phạt cô nhóc một trận nhớ đời. Tiểu Từ Khôn cũng biết mình vừa gây ra họa lớn, lập tức méo miệng, oa một tiếng khóc toáng lên. Trần Tín vừa nghe thấy tiếng khóc của con gái, thì lập tức bật dậy khỏi giường, lim dim hỏi: “Bảo nhi làm sao vậy?”

Từ Khôn rung rung nhìn phụ thân: “Cha, mẹ xấu muốn đánh con, hu hu.”

Trần Tín nhanh chóng nài nỉ Văn Đan Khê: “Ày, Đan Khê, không phải chỉ là con rắn nhỏ thôi sao, điều này chứng tỏ khuê nữ quý giá của ta gan lớn, khác xa người khác.”

Văn Đan Khê không thèm đếm xia tới lời xin xỏ của hấn, Trần Tín khẩn cần bằng mọi cách cũng vô dụng, cuối cùng không thể làm gì hơn là tung ra đòn sát thủ, ôm chăm lấy eo Văn Đan Khê, hét về hướng con gái với vẻ mặt bi tráng: “Bảo nhi ngoan của cha, con chạy mau. Cha gánh thay con!”

Tiểu Từ Khôn lưỡng lự một chút, cuối cùng vẫn quyết định bỏ chạy, có điều, coi như cô nhóc vẫn có chút lương tâm, lúc chạy trốn còn không quên bày chiêu cho cha: “Cha, lúc mẹ đánh cha cha phải làm bộ đau oi là đau, mẹ sẽ không đánh cha nữa.”

“A ha, Bảo nhi thật thông minh.”

Trần Tín khen con gái xong thì ngoác miệng kêu rú lên: “Ủi, đau quá đi!”

Tiểu Từ Khôn nghĩ cha bị đánh thay mình, rất không đành lòng. Vì vậy cô nhóc lộn trở lại lần nữa, hét to qua khe cửa: “Cha, cha chui vào gầm giường đi, làm vậy mẹ sẽ không với tới cha đâu.”

Trần Tín: “...”

Để cảm bớt cái thói ngỗ ngược của con, Văn Đan Khê quyết định dạy con đọc sách sớm. Chẳng qua là, cô biết rõ mấy cuốn cổ thư này quá khô khan, sợ là không khơi dậy nổi hứng thú của Từ Khôn. Thế nên cô bèn kể cho con nghe những câu chuyện cổ tích mà mình đọc kiếp trước, chỉ thay đổi bối cảnh. Quả nhiên tiểu Từ Khôn nghe tới say mê, vừa rành ra là quán ngay lấy cô đòi kể chuyện. Mỗi tối trước khi ngủ đều phải nghe cho được chuyện cổ tích rồi mới chịu đi ngủ.

Đầu tiên Văn Đan Khê kể cho cô nhóc nghe chuyện “Nàng tiên cá” phiên bản cổ đại: “Vào rất lâu trước đây, ở nơi sâu nhất của biển cả, có một nàng công chúa mỹ nhân ngư hiền lành lại xinh đẹp...”

Trần Từ Khôn nghe xong thì ngoe đầu ngẫm nghĩ một hồi, rồi hỏi với vẻ thắc mắc: “Mẫu thân, cái cô công chúa này đúng là dốt, cô ấy thích vị hoàng tử kia, thì có thể phái nha hoàn đánh hấn ngất xỉu rồi trôi về long cung, sau đó bảo yêu bà biến hấn thành cá không được à? Tại sao cô ấy lại muốn tự lên bờ?”

Văn Đan Khê câm nín. Cái này... hồi bé lúc cô đọc truyện cổ tích chưa từng nghĩ tới nước này.

Văn Đan Khê kể tiếp, lần này là chuyện “Cô bé lọ lem”.

Kể tới giữa chừng, Trần Từ Khôn lại nhủ mảy: “Mẫu thân, cái cô bé lọ lem này đúng là đàn vô biên. Đó là nhà của cô ta mà, tại sao phải chịu bức tức của người khác chứ. Cô ta có thể thừa dịp mẹ kể với các tỷ tỷ ngủ, dùng dây siết chết hết mà.”

Văn Đan Khê thất kinh, vội răn đe: “Sao con lại nghĩ như vậy?!”

Trần Từ Khôn hươ hươ bàn tay nhỏ bé: “Được rồi, vậy không siết chết họ. Nhưng mà, hạ độc cũng được mà. Hay dùng thuốc chuột là được rồi.”

Văn Đan Khê bị chấn động hoàn toàn, cô vội ngấm lại xem lúc mình giáo dục con có nói năng hay hành động gì lệch lạc hay không, ngấm lại thật lâu, kết luận là không có. Nhưng tại sao cô nhóc lại có cách nghĩ đáng sợ như vậy? Chuyện trước còn có thể thuyết phục được, nhưng còn chuyện sau, cô thật tình không tài nào lý giải nổi.

Cô suy nghĩ một lúc lâu, rồi dẫn dắt từng bước một: “Con gái, nói cho mẹ nghe tại sao con lại nghĩ như vậy? Kể mẫu của cô bé lọ lem chỉ đối xử không tốt với cô ấy mà thôi, bà ta cũng không phạm tội gì quá lớn, tại sao con lại nghĩ tới chuyện siết chết bà ta?”

Lần này tới lượt Trần Từ Khôn không hiểu, cô nhóc mở to đôi mắt khó tin hỏi ngược lại: “Ồi, sao người lớn nào cũng ngốc thế chứ? Chẳng hiểu gì hết trơn. Con nói với mẹ, mẹ nghe thật kỹ nhé. Kể mẫu của cô bé lọ lem tính là gì? Chính bà ta dắt theo hai đứa con riêng tới ăn nhờ ở đậu nhà cô bé lọ lem, cuối cùng còn ngược đãi cô ta, chẳng lẽ không nên siết chết sao? Không phải người xấu nên bị trừng phạt sao?”

Văn Đan Khê: “...”

Rốt cuộc cô đành nói với về bất đắc dĩ: “Được rồi, hôm nay chỉ kể tới đây thôi, giờ chúng ta ngủ.”

Trần Từ Khôn không chịu: “Mẹ kể thêm một cái nữa đi mà. Con muốn nghe chuyện không ngu ngốc.”

Văn Đan Khê hết cách đành phải nói: “Được rồi, mẹ sẽ kể cho con nghe một chuyện nữa. Ngày xưa ngày xưa, có một công chúa tên là Bạch Tuyết...”

Nghe được một lát, Trần Từ Khôn lại xua tay lia lịa: “Cái này càng ngốc hơn, bị một người hại tới ba lần. Con cún của con còn mạnh hơn cô ta, sau khi nó bị người ta đánh một lần, lần sau vừa đụng người đó đã nhào tới cắn. Ôi, chả thú vị tẹo nào, con không nghe không nghe nữa.”

Văn Đan Khê đáp: “Không nghe nữa thì chúng ta ngủ nào.”

Trần Từ Khôn giãy dụa: “Không chịu không chịu.”

Văn Đan Khê bị quấy tới đầu hàng, đành kể tiếp: “Được rồi, lần này mẹ sẽ kể cho con nghe một câu chuyện không ngốc, ngày xưa ngày xưa có một cô bé, cô ấy gọi là Vô Tắc Thiên...”

Văn Đan Khê bỏ bớt những chi tiết không thích hợp với thiếu nhi, chỉ kể cho cô nhóc câu chuyện về một nữ hoàng. Không ngờ Trần Từ Khôn lại nghe tới say sưa. Cuối cùng cũng khen được một lần: “Đúng đúng, nữ nhân phải là thế này này.”

Văn Đan Khê đại mặt ra: “...”

Trần Từ Khôn đỡ cảm, chuyên tâm suy tư một hồi, rồi bỗng nhiên hỏi: “Mẫu thân, mẫu thân nói có phải nữ hoàng đó muốn làm cái gì thì làm cái đó không?”

Văn Đan Khê dờ ra, rồi gật đầu một cái đáp ừ.

Trần Từ Khôn bất ngờ nhảy phốc xuống giường bằng đôi chân trần, mu bàn tay nhỏ bé rà trên mặt đất một hồi, rồi đột nhiên vỗ tay kêu to: “Tốt quá đi, con có thể nuôi rắn rồi.”

Văn Đan Khê quay mặt qua, nghiêm túc nói: “Mẹ đồng ý rồi sao?”

Trần Từ Khôn kiêu ngạo ra mặt: “Con nói là sau này con có thể nuôi. Con muốn làm nữ hoàng, tới lúc đó con sẽ nuôi rắn ngay trong hoàng cung, ai dám không cho con nuôi thì con sẽ cho người đánh hắn, đánh tới khi hắn cho mới thôi...”

Trong đầu Văn Đan Khê bỗng nhiên xuất hiện một cảnh tượng đáng sợ, làm cô sợ run cả người.

Đứa con này quá đáng sợ, haizz...

Sắc mặt cô trầm xuống, hỏi trịnh trọng: “Vậy nếu là mẫu thân không cho con nuôi thì sao?”

Cái đầu nhỏ của Trần Từ Khôn từ từ gục xuống, thở dài một hơi ỉu xiu: “Con quên mất tiêu, nữ hoàng cũng có mẫu thân quản.”

Văn Đan Khê nhìn bộ dạng này của con gái thì không nhịn được bèn bật cười, sờ sờ đầu con nói: “Bảo nhi, mẹ không cho con nuôi là do rắn có độc, nó sẽ làm con bị thương. Hơn nữa người khác cũng sợ.”

Trần Từ Khôn phồng má, khó hiểu hỏi: “Cũng tại người khác không thích, nên Bảo nhi không thể nuôi sao?”

Văn Đan Khê đành phải kiên nhẫn giảng giải cho cô nhóc hiểu, Tiểu Từ Khôn gật đầu mà cái hiểu cái không.

Chẳng qua, từ đó trở đi Trần Từ Khôn bắt đầu thích nghe chuyện xưa về nữ cường nhân, nói theo cách của cô nhóc thì chính là bé gái không ngu ngốc. Văn Đan Khê đành phải sưu tầm lục lọi toàn bộ những câu chuyện về người phụ nữ tài năng mà mình có thể nhớ được, sau đó xào nấu lại rồi kể cho cô nhóc nghe. Đại loại như Nữ Nam tước Thatcher, Marie Curie và nữ hoàng Elizabeth. Trần Từ Khôn càng nghe càng sáng mắt. Có đôi khi hết chuyện để kể, cô còn sửa cả tên của danh nhân lịch sử.

Sau khi cho Từ Khôn học vỡ lòng được một thời gian, có một buổi tối, Văn Đan Khê trần trọc không ngủ yên. Trần Tín vội hỏi cô sao vậy.

Văn Đan Khê trở mình lần nữa, cảm khái nói: “Lúc trước ta có hơi lo nó thiếu đầu óc giống chàng, bây giờ xem ra không phải.”

Trần Tín nghiêm trang tiếp lời: “Nó bù vào chỗ đầu óc bị thiếu của ta, nên đầu óc mới thừa quá mức.”

Văn Đan Khê rốt cuộc không nhịn được, bèn nói cho hắn nghe mấy sở thích dị thường của Trần Từ Khôn.

Sau khi Trần Tín nghe xong thì cũng sững sốt một lát, rồi đột nhiên vỗ đùi, cười ha ha nói: “Không hổ là giống nòi của ta, đúng là không giống người thường, quá khí phách!”

Văn Đan Khê hết nhịn nổi liếc xéo một cái.

Trần Tín chỉ khen một câu, rồi lại than thở ra chiều tiếc nuối: “Đáng tiếc là thân con gái, nếu là con trai thì đúng là khó lường.”

Văn Đan Khê nhìn hần thật sâu, Trần Tín sực ý thức được mình nói lỡ, vội vàng đổi giọng dỗ cô: “Vợ ngoan của ta, nằng đừng nóng giận, miệng ta vụn còn không được sao?”

Văn Đan Khê không để ý tới hần, nằm thẳng xuống. Trần Tín cũng nằm xuống theo, ôm chặt cô từ sau lưng. Ba lần bốn lượt mềm giọng năn nỉ. Văn Đan Khê cũng không tiện làm khó hần nữa, nên đành xoay người lại rồi nép vào lòng hần như mọi khi.

Một lát sau, Trần Tín lại bắt chước Trần Từ Khôn hít hít mũi làm nũng: “Nurong tử, nằng kể chuyện xưa cho ta nghe đi. Nằng không kể ta không ngủ.”

Văn Đan Khê xua xua tay: “Lăn qua bên, chàng còn chê ta chưa đủ mệt à.”

Trần Tín vẫn mặt dày quấy rầy: “Kể một cái thôi kể một cái thôi.”

Văn Đan Khê im thin thít, sao hai cha con này lại y xì một tính thế, cô chẳng còn cách nào hơn là kể cho có lệ: “Thuở xưa có một con cóc —”

“Không được, đó là cho trẻ con nghe, còn ta đã làm cha người ta rồi.”

“Ngày xưa ngày xưa có một con cóc chồng, nó và con cóc vợ nằm trên giường, kết quả bị cóc vợ đập một đập xuống giường.”

Trần Tín hỏi với vẻ tò mò: “Tại sao lại bị đập xuống giường?”

Văn Đan Khê vừa nói vừa cười: “Bởi vì ở trên giường hần chỉ đập được hai cái.”

“Ha ha...” Trần Tín cười lăn.

Cười xong, hần lại cảm thấy không hợp, bèn phồng má hỏi: “Nurong tử, nằng nói thật cho ta biết đi, có phải nằng nghĩ vì phu không lợi hại như trước, nằng đang ngậm nếm đá giấu tay? Mượn cóc chồng để nhắc nhở ta đúng không?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104

Edit: Yunchan

Văn Đan Khê đực mặt ra nhìn Trần Tín, rồi đột nhiên vỡ lẽ, rốt cuộc cô cũng hiểu tại sao cấu tạo não của Trần Từ Khôn lại kỳ lạ như vậy, đây rành rành là do di truyền, hơn nữa còn là biến dị di truyền.

Trần Tín bị nurong tử nhà mình nhìn chăm chăm tới phát hoảng, hần sợ sệt hỏi: “Nurong tử, nằng làm sao vậy?”

Văn Đan Khê nói cho Trần Tín biết phát hiện lớn của mình vừa rồi, Trần Tín vừa nghe xong đã hất cao đầu ngay tắp lự, hệt như con gà trống kiêu ngạo: “Con gái của ta giống ta thì có gì ngạc nhiên. Trên đời này ngoài ta ra, còn ai sinh được con gái như vậy nữa chứ!”

Nói rồi hần bẻ ngoặc lại đề tài vừa rồi, gặng hỏi: “Nurong tử, nằng nói thật đi, có phải nằng châm chọc ta không?”

Văn Đan Khê quảng cho hần cái liếc mắt sắc lém, câu bằng: “Nếu chàng không được thi ta đã đập thẳng chàng xuống rồi, cần gì nói vòng nói vo châm chọc chi cho mệt?” Nói đoạn, cô lại thấy lời này hơi ác, vội vã ôm chăm lấy hần dụ dỗ: “Được rồi, đừng suy nghĩ linh tinh nữa. Chàng lúc nào cũng uy phong凛凛. Dù người chàng có già thì cây củ cải cũng không già.”

Trần Tín chấp nhận sự thật: “Ta biết nằng đang an ủi ta, chờ người già rồi, cây củ cải cũng hết khỏe.”

“Xi.” Văn Đan Khê phì cười.

Ai ngờ Trần Tín lại bắt đầu trở chứng: “Nằng kể cho ta chuyện xưa đi, còn phải là chuyện người lớn, kể xong chúng ta ngủ.”

Văn Đan Khê mệt rã rời nhưng cũng chậm giọng kể: “Ngày xưa có một con cóc, hần không mặc quần áo...”

...

Tháng ngày lại lẳng lẳng trôi qua, tiểu Từ Khôn ngày một lớn lên. Mấy năm này cô nhóc lại có thêm kha khá đệ đệ muội muội. Tiểu Từ Khôn cũng ngày càng ra vẻ đại ca, ngày nào cũng dắt theo cả đám loi choi nghịch phá, quậy tung bưng tới long trời lở đất. Trần Tín vẫn nửa năm chinh chiến, nửa năm ở nhà. Lãnh thổ của họ từ sáu châu đã tăng lên mười bốn châu. Dưới sự quản lý của họ là cả một cảnh tượng phồn vinh dân sinh sung túc, binh sĩ dũng mãnh thiện chiến, quan lại thanh liêm, bách tính an cư lạc nghiệp.

Nhưng điều không trọn vẹn là, bụng Văn Đan Khê qua nhiều năm vẫn không có động tĩnh, chính cô cũng đã xem qua, còn mời riêng Quách phu nhân và Quách đại phu tới chẩn bệnh, kết quả là sức khỏe của cả hai đều không có vấn đề gì. Văn Đan Khê buồn rầu một thời gian rồi cũng dần buông bỏ. Trần Tín trông cũng không có vẻ để ý lắm.

Nhưng dù họ không quá để tâm, thì vẫn có người rất để tâm. Đó là Tần Nguyên và Trần Quý Hùng. Vào năm Tử Khôn năm tuổi, nhân lúc thế cục tương đối hòa bình, Trần Tín bèn dẫn theo vợ con đi thăm thú lãnh địa của mình một vòng, tất nhiên cũng tới Tần Châu thăm nghĩa phụ, Trần Quý Hùng gặp được cháu gái thì vui mừng hết sức, có điều, theo ý của ông thì còn mong con dâu và con trai có thể sinh được một cháu trai. Tiểu Tử Khôn vốn cực thích gia gia, song vừa nghe câu này thì lập tức dẩu môi giận dỗi không thèm đếm xỉa tới ông nữa. Trần Quý Hùng thấy cháu gái thông minh lại nhạy cảm như vậy, mấy ngày sau không dám nhắc lại chuyện này nữa.

Thế nhưng vào năm Tử Khôn sáu tuổi, rốt cuộc Tần Nguyên hết nhịn nổi bèn bàn chuyện này với Trần Tín, y còn bảo Lý Băng Nhạn dò ý Văn Đan Khê. Văn Đan Khê nhìn mấy người này ra quân ồ ạt như vậy thì không khỏi cảm khái trong lòng. Cuối cùng vẫn là cổ đại.

Hôm ấy, Lý Băng Nhạn lại đến chơi với Văn Đan Khê, mấy đứa bé cũng tới viện chơi với nhau, hai tỷ muội ngồi nói chuyện. Văn Đan Khê thấy trong mắt Lý Băng Nhạn có vẻ buồn bã, ra chiều muốn nói lại thôi, bèn vừa cười vừa mở lời: “Tỷ có chuyện gì cứ nói thẳng đi, giữa tỷ muội chúng ta còn chuyện gì phải che giấu nữa?”

Lý Băng Nhạn ngập ngừng một hồi, rốt cuộc vẫn cắn răng nói ra: “Thật ra vẫn là chuyện nói dối, rốt cuộc muội nghĩ thế nào?”

Văn Đan Khê vỡ lẽ, biết ngay Tần Nguyên để Lý Băng Nhạn tới thăm dò mình.

Cô thân nhiên hỏi ngược lại: “Tỷ nói một chút xem Nhị đệ có suy nghĩ gì?”

Lý Băng Nhạn xoay vài cái trên ghế một cách thiếu tự nhiên, rồi áp úng nói: “Muội muội, muội cũng đừng trách chàng, ta chỉ nói theo tình hình thực tế thôi.” Nói rồi Lý Băng Nhạn dừng lại giây lát, đoạn nói tiếp với giọng thăm dò: “Vụ Quan nói, nếu thật sự không được, thì muội hãy cho muội phu nạp một thiếp thất gia thế trong sạch, nhân khẩu xuất chúng, mai này nếu có con nối dõi, thì sẽ lấy danh nghĩa muội muội. Rồi đưa thiếp thất kia tới biệt viện tĩnh dưỡng, như vậy về sau cũng không ảnh hưởng tới tình cảm của vợ chồng các muội, muội muội thấy...”

Văn Đan Khê nghe xong lời này thì đầu như bị hất vào một xô nước lạnh. Cô cười lạnh trong lòng, dù cô đã đoán được sẽ có ngày này từ lâu, nhưng khi chính tai nghe thấy thì lòng vẫn bị đâm vào một nhát tới khó chịu. Bảo chồng mình sinh con với người đàn bà khác, còn luôn mồm nói sau đó sẽ không ảnh hưởng tới tình cảm của hai người! Đúng là hoang đường tới cùng cực. Trong chớp mắt, cảm nhận của cô đối với Tần Nguyên rớt xuống thấp thẳm hại, người này, mình luôn đối xử với hắn như anh em ruột thịt, vậy mà hắn lại bức bách mình.

Lý Băng Nhạn thấy sắc mặt Văn Đan Khê tái nhợt như giấy, trong mắt tóe lửa, thì hiểu ngay là cô đã nổi giận thật sự rồi. Lòng chột đau nhói, Lý Băng Nhạn kêu lên: “Muội muội — muội đừng như vậy, tỷ không bao giờ nói nữa, không bao giờ nhắc lại chuyện này nữa.”

Văn Đan Khê cười nhạt mấy tiếng, đáp chậm rãi: “Muội biết tỷ cũng bị người ta nhờ vả, muội không trách tỷ. Nếu tỷ đã hỏi thì muội không thể không đáp, mời tỷ nói lại sự thật cho Tần Nguyên!”

Giờ này ngay cả Nhị đệ Văn Đan Khê cũng chẳng buồn gọi, mà gọi thẳng kỳ danh không chút nề nang.

Lý Băng Nhạn gật đầu bối rối.

Nhất thời Văn Đan Khê không biết nên nói gì cho phải, cô khẽ run tay cầm chén nước lên, rồi “Ào” một tiếng, đổ sạch nước trong chén xuống đất, rồi nói với giọng chém đinh chặt sắt: “Nếu hắn làm vậy, đồng thời Trần Tín cũng đồng ý — muội mặc kệ hắn đồng ý vì lý do gì, thì giữa bọn muội cũng giống như nước trong chén này — đổ đi khó hết! Bất kể ai bắt kể chuyện gì cũng đừng hòng bắt muội quay đầu lại. Bây giờ tỷ hãy chuyển lời này cho Tần Nguyên, Trần Tín và các huynh đệ của hắn biết, nếu họ đã quyết định, thì muội thấy cũng chẳng cần nạp thiếp, mà muội sẽ trực tiếp dẫn Tử Khôn ra đi là được rồi. Hắn thích lấy mấy người thì lấy mấy người.”

Sắc mặt Lý Băng Nhạn tái đi, lòng chấn động, môi mấp máy vài lần nhưng vẫn không tìm được từ nào thích hợp để khuyên Văn Đan Khê.

Văn Đan Khê nhắm hờ mắt dựa lưng vào ghế, khoát khoát tay nói yếu ớt: “Tỷ tỷ đi chuyển lời với Tần Nguyên nhanh đi.”

Lý Băng Nhạn chẳng thể làm gì hơn là lui ra ngoài, mang tin về cho Tần Nguyên.

Tần Nguyên ngồi trước án thư, cầm chén trà trong tay, ánh mắt tối tăm mờ mịt. Y thấp giọng hỏi: “Tàu nói như vậy thật ư?”

Lý Băng Nhạn gật đầu với sắc mặt âm trầm, sau đó nói bằng giọng khàn khàn: “Vụ Quan, ta thấy chàng, đừng nhúng tay vào chuyện này nữa. Chàng muốn tro mắt ra mà chia rẽ hai vợ chồng họ thật sao?”

Ngực Tần Nguyên phập phồng, hắn đã hơi tức giận, trầm giọng nói: “Băng Nhạn, sao nàng có thể nói ta như vậy? Ta làm vậy là vì ai? Còn chẳng phải là vì đại ca đại tẩu sao? Con nói dối chính là một đại sự. Đừng nói là người có thân phận như đại ca, mà dù là nam nhân nhà nông ở thôn quê cũng sẽ nghĩ hết cách để kéo dài hương khói. Tàu là một người hiểu lý lẽ như thế, tại sao lại bướng bỉnh cố chấp với chuyện này như vậy, đúng là không thông tình lý!”

Lý Băng Nhạn cũng nổi giận, cô không nhịn nổi nữa bèn lên giọng: “Ta thấy người không thông tình lý chính là chàng. Muội muội và muội phu không vội, tại sao chàng lại nóng nảy tới nước này hả?”

Tần Nguyên không ngờ thế tử của mình cũng không hiểu mình, y quay đầu đi, lạnh giọng nói: “Ta không có tầm nhìn hạn hẹp như nàng, ta phải suy nghĩ cho bách tính mười bốn châu Hà Đông của chúng ta, suy nghĩ cho tương lai của đại ca!”

Lý Băng Nhạn lại phản ứng ngoài dự đoán, hoàn toàn không nhượng bộ: “Ta nói vậy cũng là suy nghĩ cho muội muội và cháu gái của ta. Tại sao các người không thêm để ý tới cảm nhận của họ?!”

“Nàng quả thực không thể nói lý!”

“Chàng mới là người không thông tình lý!”

“...”

Đây là trận cãi vã lớn đầu tiên của hai vợ chồng mà kể từ khi thành thân tới nay hầu như chưa từng xảy ra tranh chấp. Lý Băng Nhạn luôn luôn hiền dịu cũng không nhường chút nào, hai người càng cãi càng to tiếng.

Hai người đang cãi tới tới mảy tới mảy, thì thấy một thân binh của Tần Nguyên đứng rụt rè ở cửa, run giọng bẩm: “Nhị tướng quân, đại tướng quân tới.”

Tiếng cãi cọ của hai người hơi lắng xuống, Lý Băng Nhạn cúi đầu ra khỏi thư phòng, đúng lúc chạm ngay mặt Trần Tín, cô bèn dạn dò với giọng cứng rắn: “Muội phụ, đệ nhất định phải giữ vững lập trường của mình, đừng quan tâm tới hần!”

“Nàng, quay lại đây cho ta!” Tần Nguyên ở trong phòng quát giết giọng gần như đã giận tới tột độ.

Trần Tín nhìn hai người mà ngạc nhiên hết sức, không hiểu sao hai vợ chồng tương kính như tân này lại cãi lộn ra thế này?

Trần Tín đóng cửa lại rồi ngồi đối diện Tần Nguyên, hỏi: “Nhị đệ tìm ta có việc gì?”

Tần Nguyên vẫn còn cơn giận chưa trút hết, y điều hòa lại tâm trạng, rồi lộ ra nụ cười cực kỳ cứng ngắc: “Làm đại ca chê cười.”

Trần Tín khoát tay tinh rụi: “Vợ chồng nhà ai mà không cãi nhau, ta với tẩu đệ cũng có lúc ầm ĩ mà.”

Tần Nguyên hít sâu một hơi, rồi đẩy xấp giấy dày cộp qua, Trần Tín tưởng là công văn gì nên vội vàng nhận lấy, nhưng vừa liếc qua đã thất kinh.

Hóa ra trên đó chẳng chít chi chít đầy chữ ký. Trên đầu là Tần Nguyên, Hồng đại hồ tử, Mật Thạo, rồi tới Hàng sư gia, Chu Thông và một bảy phụ tá, cuối cùng còn có một ít tướng lĩnh của quân Phá Lỗ. Mục đích của những chữ ký này chỉ có một: Khuyên Trần Tín tìm cách sinh con trai. Lý do rất đầy đủ: Không có con nối dõi, không có người thừa kế Hà Đông, lòng quân và lòng dân bất ổn.

Trần Tín thấy mà giận tím mặt, vỗ bàn đánh “Rầm”. “Nhị đệ, đệ có ý gì? Đây là việc riêng của nhà ta, sao đệ lại làm như chuyện lớn của nước quân há?!”

Tần Nguyên hừ lạnh: “Đại ca cho rằng đây chỉ là việc riêng thôi ư? Đệ dám hỏi đại ca, nếu đại ca không có con nối dõi, thì sau trăm tuổi ai sẽ thừa kế hương hỏa của Trần gia? Ai nắm giữ mười bốn châu Hà Đông? Bách tính Hà Đông chúng ta, ba quân tướng sĩ của chúng ta sẽ đi đâu về đâu? Cơ nghiệp mà chúng ta trăm ngàn khổ cực thôn tính được chẳng phải đều chấp tay tặng người cả sao?”

Trần Tín phát tay mất kiên nhẫn: “Bây giờ chúng ta đều còn trẻ, còn phải sống thêm mấy thập niên nữa. Sau này hãy bàn.”

“Mấy thập niên sau à? Lúc đó chúng ta phải làm sao? Làm người không thể chỉ lo trước mắt!” Tần Nguyên lán lướt, một bước không nhường.

Trần Tín không biết đáp thế nào, đành phải dùng tới uy quyền của đại ca: “Đủ rồi, đừng nói nữa!”

Tần Nguyên thấy bầu không khí có hơi căng thẳng, vội vàng đổi thái độ, nói chậm lại: “Đệ cũng không tin một nam nhân như đại ca lại không muốn có con nối dõi. Chuyện này xin đại ca hãy khuyên nhủ tẩu nhiều hơn, các huynh đệ quân Phá Lỗ chúng ta đều mong tẩu hiểu tình đại lý như trước đây.”

Trần Tín ngừng một chút, rồi trầm giọng đáp: “Trước khi thành thân ta đã hứa với nàng là chỉ lấy một mình nàng, nam tử hán đại trượng phu nói phải giữ lời.”

Tần Nguyên đáp ngay: “Xưa khác nay khác, khi đó có ai ngờ được sau này tẩu không thể sinh con trai chứ.”

“Con gái của ta, cháu của đệ rất thông minh, chính đệ cũng nói, tới con trai còn không bằng nó kia mà.”

Tần Nguyên đáp không chút nghĩ ngợi: “Đúng, nhưng dù thế nào thì con bé cũng là thân nữ nhi. Giỏi giang hơn nữa thì có ích gì.”

“Đệ, đệ đúng là đồ hủ lậu mục nát!”

“Lẽ nào tới chuyện đại sự này mà đại ca cũng sợ vợ sao? Đại ca nhẫn tâm để huynh đệ chúng ta thất vọng sao?”

...

Sau Lý Băng Nhạn, trong thư phòng lại bắt đầu một trận cãi nhau mới, lần này còn kịch liệt khủng khiếp hơn lần trước. Chỉ nghe bên trong vang lên đủ loại âm thanh “Bịch bịch, rầm rầm”. Mấy thân binh phục dịch ngoài thư phòng ai cũng mang vẻ mặt đau khổ, nom nớp lo sợ, sợ vạ lây tới cả trong chầu

là họ.

Kể tới Văn Đan Khê, từ khi Lý Băng Nhạn đi rồi thì cô rơi thẳng vào tâm trạng bất an, cô cho người đi tìm Trần Tín, người nọ về báo lại rằng Trần Tín đã bị Tần Nguyên gọi đi. Đương nhiên cô biết đôi phương gọi Trần Tín tới là vì chuyện gì. Cô đi loạn xạ trong phòng, càng đứng ngồi không yên hơn, cô sẽ chờ quyết định của hắn, hắn quyết định xong thì cô cũng sẽ ra quyết định ngay. Đây là thử thách lớn nhất từ trước tới nay kể từ khi hai người họ quen nhau. Vượt qua, thì phía trước còn rất nhiều trở lực, không vượt qua nổi, thì tám năm tình cảm vợ chồng của họ sẽ cuốn trôi. Cô không cam lòng, cô rất luyến tiếc, thế nhưng cô cũng hiểu rõ, một khi Trần Tín đã chạm vào điểm giới hạn của cô, thì dù tiếc nuối cỡ nào, cô cũng không bao giờ thỏa hiệp.

Văn Đan Khê đang nghĩ tới thất thần, tập trung tới mức con gái đứng ngay trước mặt mà cô cũng không phát hiện.

“Mẫu thân — “ Hôm nay Trần Từ Khôn ngoan ngoan và yên lặng ngoài dự đoán.

“Bảo nhi?” Văn Đan Khê thấy thái độ khác thường của con gái, trong lòng vô cùng chua xót. Có lẽ, rất nhanh nữa thôi nó sẽ phải đối mặt với sự lựa chọn vô cùng gian khổ.

Trần Từ Khôn nhìn mẫu thân bằng đôi mắt to u tối vô thần, cô bé bình tĩnh hỏi: “Mẫu thân, có phải mẹ muốn hỏi, nếu như cha muốn cưới mẹ kế, thì Từ Khôn sẽ theo mẹ hay theo cha không?”

Trong lòng Văn Đan Khê rối bời muôn mối, cô chưa nói với con gì cả, nhưng nó đã đoán ra hết. Chuyện tới nước này thì cô cũng không còn gì để che giấu. Cô gật đầu nặng nề như để khẳng định suy đoán của nó.

Trần Từ Khôn siết quả đấm nhỏ thật chặt, cảm hận nói: “Lũ nam nhân đó đúng là giả dối ghê tởm, thường ngày mẫu thân đối xử với bọn họ tốt như vậy, thế mà vào lúc mẫu chốt chẳng ai nói giúp mẫu thân một lời. Miệng bọn họ thì khen Bảo nhi thông minh này lanh lợi nọ, nhưng trong lòng thì nghĩ rằng Bảo nhi không bằng một đứa con trai. Mẫu thân, lớn lên con muốn giết sạch hết lũ nam nhân như vậy, đem xác bọn họ và đóng sách vở coi khinh nữ nhân chôn hết vào hố to ngoài thành Dịch Châu. Giết tới khi bọn họ không dám nghĩ như vậy nữa mới thôi!”

Văn Đan Khê giật mình, sao suy nghĩ của đứa con này lại tàn bạo như vậy. Cô vội dịu giọng trấn an nó: “Bảo nhi ngoan, họ nghĩ vậy cũng không thể trách được, mấy nghìn năm qua mọi người đều nghĩ vậy, đời này truyền qua đời khác nên mới tập thành như vậy.”

Con phần nộ của Trần Từ Khôn chẳng những không giảm mà còn bùng lên cao hơn: “Thế thì, mẫu thân, tại sao không ai phản đối nó? Bé gái bọn con phải kém một bậc sao? Con chịu đủ rồi! Tại sao lũ con trai leo cây bói trứng chim, thì mọi người sẽ cười trừ, nghĩ đó là đạo lý hiển nhiên. Khi tới lượt con thì lại lộ ra ánh mắt kinh ngạc, tại sao con đọc sách giỏi, tiên sinh không khen ngợi mà chỉ luôn than thở: Tiếc là thân con gái, còn tên Quách Thừa Nghiệp với Hồng Thừa Kế linh tinh gì đó còn không thông minh bằng con với Lộ Lộ, vậy mà trước mặt bọn con chúng nó lại kiêu ngạo vô cùng. Nói trắng ra, bọn họ ý vào mình có một tiểu tiểu dài hơn một tý, đã cảm thấy tài trí hơn người! Hôm nay cũng vì con không phải là một bé trai, họ lại muốn ép cha đi lấy nữ nhân khác! Mẫu thân, chuyện này quá bất công. Con không chịu nổi!”

Văn Đan Khê ngán ngẩm, những lời Từ Khôn nói đều là sự thật, đừng nói là ở cổ đại, cho dù ở hiện đại mấy nghìn năm sau, hiện tượng này vẫn đang tồn tại nhan nhản.

Cô có thể nói gì nữa đây? Cô chỉ có thể an ủi trong bất lực: “Bảo nhi, con nên nghĩ theo hướng tích cực đi, từ nhỏ tới lớn cha luôn chiều con hết mực, mẹ cũng không quản nổi con, cho tới giờ con vẫn muốn làm gì thì làm, hoàn cảnh của con nếu so với những bé gái khác thì vẫn tốt hơn rất nhiều, con cũng không biết cuộc sống của họ thế nào. Việc mà con làm này, có rất nhiều cô bé ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ.”

Trần Từ Khôn lại xua tay, nói với vẻ mặt thâm trầm: “Mẫu thân, mẹ không hiểu được suy nghĩ của con đâu. Người trong thiên hạ phải xen vào chuyện thiên hạ, làm một cô gái đội trời đạp đất, sao có thể chỉ biết mỗi bản thân sống an nhàn, mà không cứu vớt những cô gái đồng cảnh khác?”

Văn Đan Khê nhất thời im bặt.

Nói những lời này xong, Văn Đan Khê đành phải kiên trì quay lại đề tài vừa rồi: “Bảo nhi, nếu có một ngày cha và mẹ phải xa nhau, thì Bảo nhi phải làm sao đây?”

Trần Từ Khôn cúi đầu như đang suy tư điều gì. lát sau, cô bé ngẩng đầu lên, nói với ánh mắt kiên nghị: “Mẹ và cha, con muốn cả hai!”

Văn Đan Khê vừa định mở miệng, thì thấy cô bé lúc lắc bàn tay nhỏ như người lớn, nói tiếp: “Trước đây mẫu thân từng nói, gặp phải trắc trở đừng nên nghĩ mãi tới chuyện đánh vòng qua nó, mà phải nghĩ cách giải quyết nó.”

Văn Đan Khê ngưng ngừng, bản thân mình còn không nghĩ thấu đáo như con gái, nhưng cô cũng rõ đây không phải là chuyện mà một mình cô có thể giải quyết.

Trần Từ Khôn ngẫm nghĩ một hồi, trong lòng đã có giải pháp, cô bé nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, rồi cười sáng lạng: “Mẫu thân, hồi trước mẹ kể cho Bảo nhi nghe nhiều chuyện xưa như vậy, giờ Bảo nhi đã tám tuổi, con muốn dùng đầu óc của mình để giúp mẹ giải quyết vấn đề này. Mẫu thân từng nói, biển cả sóng trào, mới thể hiện được bản sắc nữ nhi, mẹ, mẹ cứ chờ tin tốt của con đi.”

Văn Đan Khê mừng rỡ, cô cười từ ái, ôm chầm con vào lòng.

Trần Từ Khôn đột nhiên gãy ra, vẩy phật tay áo, rồi nghiêm trang nói: “Đương đoạn bất đoạn, phản thụ kỳ loạn (*). Chúng ta phải chặt phăng tơ rối, nhân lúc quân địch chưa kịp đứng vững trận thế, hãy ra tay quyết liệt, một phát tất trúng. Nữ nhân phải độc, không độc không vững.”

(*) không do dự quyết đoán sẽ sinh ra hậu hoạn

Văn Đan Khê ngờ ngàng, đây là cái thể loại gì đây.

Trần Từ Khôn nói xong câu này thì bước thẳng ra ngoài như đã vạch sẵn kế hoạch trong đầu.

~ Hết chương 104 ~

Tàn Nguyên chết bầm, Yun muốn giết người, oa oa °.°.(°>△<°).°.°

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 105

Edit: Yunchan

Tàn Nguyên và Trần Tín trải qua một trận cãi vã kịch liệt, cuối cùng tan rã trong bức tức. Tàn Nguyên rầu rĩ ra khỏi thư phòng, đi dạo không mục đích trong hoa viên, nhớ lại chuyện vừa rồi y lại càng hậm hực. Vì chuyện này mà y và thê từ ân ái lần đầu tiên trở mặt, y và đại ca hòa thuận lâu nay xảy ra tranh chấp, y còn biết đại tẩu nhất định sẽ oán hận y. Haizz... Nhưng dù vậy, y vẫn thấy mình không sai. Thế nhưng, tại sao họ lại không thể hiểu nỗi khổ tâm của y chứ?

Tàn Nguyên càng nghĩ càng thấy phiền não. Y đang đi tới, đột nhiên, từ trong bụi hoa vắng tới tiếng khóc thút thút, nghe như giọng của một tiểu cô nương. Ai vậy? Là Lộ Lộ hay là Linh nhi? Trong lòng y chất đầy nghi hoặc, bèn quyết định tới xem cho rõ. Y lần theo âm thanh tới nơi, thì thấy một tiểu cô nương mặc áo hồng vừa lúi húi nhỏ cỏ, vừa khóc nức nở, đôi vai nhỏ run run. Khiến người ta nhìn thấy phải đau lòng.

Thì ra chính là tiểu Từ Khôn. Tàn Nguyên giật mình kinh ngạc, trong ấn tượng của y, tiểu Từ Khôn là đứa rất ít khóc nhè, đây là thế nào? Y không khỏi đau lòng, vội vã bước nhanh lên, ngồi xổm xuống, hỏi giọng ôn tồn: “Bảo nhi, con làm sao vậy? Có phải cãi nhau với đệ đệ muội muội không? Cứ nói với Nhị thúc, thúc sẽ đi giải thích cho con.”

Trần Từ Khôn chẳng buồn đoái hoài tới y, vẫn khóc lóc không ngừng. Tàn Nguyên dần lòng hỏi thêm vài lần. Trần Từ Khôn thấy thời cơ đã chín mùi, bèn ngoảnh mặt lại, mở to cặp mắt đỏ au như thỏ con, rung rung nước mắt nói: “Nhị thúc, con không muốn sống nữa.”

“Con nói gì vậy hả?” Tàn Nguyên thất kinh, nhìn cô bé với vẻ mặt bàng hoàng.

“Con nói con không muốn sống nữa.” Tiểu Từ Khôn lặp lại rõ ràng.

“Bé ngoan, rốt cuộc con bị gì? Sao lại nghĩ như vậy chứ. Nào, lại đây nói rõ với Nhị thúc nào.”

Trần Từ Khôn cúi đầu im lặng giây lát, rồi thở dài ghen ngào: “Ôi, sống còn ý nghĩa gì? Một bé gái như con cũng có ai thích đâu, Chu tiên sinh, Hàn tiên sinh với Nhị thúc nhìn thấy con lúc nào cũng lắc đầu thờ dài, cứ nói hoài sao con lại là một cô nương.”

Tàn Nguyên chợt thấy lòng hồ hởi, y mấp máy môi toan giải thích. Song, Trần Từ Khôn không hề cho y cơ hội chen ngang, tiếp ngay: “Còn nữa, nhà của con sắp phải cốt nhục chia lìa, hôm nay mẹ con trốn suốt trong phòng không ăn không uống, cha con thì phải cưới mẹ kế vào nhà nhanh thôi, tặc ngữ nói, mặt trời tháng sáu như nắm đấm của mẹ kế, thay đổi thất thường, đau oi là đau. Tới lúc đó con còn đường sống sao? So với bị hành chết, thì chi bằng giờ chết luôn cho rồi.”

“Bé ngoan, con đừng nghĩ như vậy. Thúc, thúc...” Ánh mắt Tàn Nguyên lóe lên, tim như bị kim đâm. Y đột nhiên cảm thấy chữ nghĩa của mình trở nên nghèo nàn. Y trầm ngâm một hồi, mới dùng giọng khô khốc khuyên lơn cô bé vài câu. Trần Từ Khôn giương cặp mắt sòng sánh lấp lánh lắng nghe hết sức nghiêm túc.

Đột nhiên, cô bé lên tiếng: “Nhị thúc, bên ngoài đồn thật sao? Kỳ thật... Bảo nhi với mẫu thân cũng không tin Nhị thúc làm thế, nhưng mà... bọn họ lại đồn đãi thêm tai thêm mắt...”

Tàn Nguyên giật mình, hỏi dồn: “Bảo nhi, con nói mau, con nghe được lời đồn gì?”

Lúc này Trần Từ Khôn luôn không sợ trời sợ đất, đột nhiên có hơi rụt rè, cô bé lắc đầu nguầy nguậy: “Con không nói được đâu. Con đã hứa với mẫu thân, hứa với người ta là không đồn ra ngoài nữa.”

Lòng Tàn Nguyên chợt lướt qua một dự cảm không lành, y dần giọng hỏi: “Bảo nhi ngoan, con cứ nói cho Nhị thúc biết, Nhị thúc đảm bảo không nói cho ai biết, không nói với mẹ con là con nói, được không?”

Trần Từ Khôn cúi đầu cắn môi, bộ dạng mâu thuẫn như đang giằng xé ghê gớm lắm. Cô bé suy nghĩ một lát, cuối cùng cắn răng nói: “Được rồi, con sẽ

nói cho Nhị thúc biết, vì ở trong lòng Bảo nhi Nhị thúc cũng như cha.”

Tần Nguyên nở nụ cười, chờ cô bé nói tiếp.

Từ Khôn chớp cặp mắt to trong veo hồn nhiên, nói với giọng hoang mang khó hiểu: “Thật ra Bảo nhi cũng không nghe rõ lắm, lúc con chơi trốn tìm với con mèo trong hoa viên thì chợt nghe có người nói lớn, đại loại là Dịch Châu chúng ta sắp đổi chủ.”

Sắc mặt Tần Nguyên vụt thay đổi, y vội vàng bình ổn tâm trạng lại, rồi nở ra nụ cười còn khó coi hơn khóc, khích lệ: “Bảo nhi nói tiếp đi.”

Trần Từ Khôn gật gật, ngoe cái đầu ra về suy nghĩ, rồi chậm rãi nói: “Họ nói cha con trừ đánh trận ra không biết gì hết, chuyện to chuyện nhỏ gì cũng phải hỏi ý mẹ — lúc đó Bảo nhi tức chết luôn, xem nữa là nhào ra đánh bọn họ một trận. Sao cha con không biết làm gì được chứ, cha leo cây còn nhanh hơn mèo, cha đào hang rắn đào một phát là chuẩn...”

“Khụ khụ, Bảo nhi, Nhị thúc biết cha con lợi hại, nhưng con có thể kể tiếp chuyện mấy người kia không?”

Trần Từ Khôn nghĩ ngợi thêm lát nữa, rồi mới nói tiếp: “Họ nói cha được như ngày hôm nay, phần lớn là dựa vào mẹ với Nhị thúc, bây giờ, Nhị thúc mượn chuyện con nói dối để chọc tức mẹ, sau này Nhị thúc lại chọn một nữ nhân trong họ của thúc để gả cho cha con. Mẹ con vừa đi, cha con cũng mất luôn con cộp giữ nhà, và lại có nữ nhân kia khổng chế, cha cũng mất luôn oai phong... Sau này Nhị thúc có thể làm mưa làm gió. Hu hu, Nhị thúc, bọn họ nói tới tức chết người ta...”

Lần này ngay cả cười khổ Tần Nguyên cũng không nặn ra nổi. Cơ thể y run khẽ mất kiểm soát, hóa ra, nỗi khổ tâm của hắn không chỉ mỗi Băng Nhạn không hiểu, mà rất nhiều người cũng không hiểu, họ chẳng những không hiểu, mà còn nói những câu giết người như thế.

Tần Nguyên cảm thấy hình như đỉnh đầu mình có sấm to oanh tạc, thậm chí y còn không nghe thấy Từ Khôn đang nói gì.

Trần Từ Khôn lật đật bước lên đỡ y, nói với vẻ tự trách: “Biết sớm thì con đã không nói rồi.”

Tần Nguyên lắc đầu, nặn từ trong kẽ răng ra một câu: “Bảo nhi, con nói là đúng, nếu con không nói thì mấy ngày nữa, Nhị thúc có mười cái miệng cũng khó mà biện bạch.”

Trần Từ Khôn do dự một chút, rồi hỏi ngây thơ: “Lẽ nào mẹ kể Nhị thúc tìm cho Bảo nhi là đường muối của Nhị thúc thật sao? Sau này cô ấy có ngược đãi đánh đập tàn nhẫn Bảo nhi không, Nhị thúc, làm sao bây giờ? Con sợ lắm!”

Tần Nguyên đột nhiên cười to, chuyện trùng hợp như thế sao trách được người khác không nghĩ vậy. Cười xong, y lại giải thích với vẻ mặt lạnh tanh: “Đừng nghe người khác nói vậy, cô nương đó chỉ trùng hợp họ Tần mà thôi.”

“A ——” Trần Từ Khôn dài giọng, gật đầu lia lịa.

Trần Từ Khôn dìu Tần Nguyên đi chậm chậm, cô bé an ủi Tần Nguyên bằng mấy lời không đầu không đuôi: “Nhị thúc, thúc đừng quan tâm mấy người đó làm gì, thúc phải bắt chước Từ Khôn nè, kệ người ta nói gì cũng chẳng để bụng. Người khác không tin thúc cũng có sao đâu, chỉ cần bọn con tin thúc là được rồi.”

Tần Nguyên vịn vào thân cây để đứng vững, ngoảnh mặt về hướng Từ Khôn rồi nói: “Bảo nhi ngoan, con về tìm mẫu thân con được không? Nhị thúc có chuyện phải làm, không chơi với con được.”

Trần Từ Khôn gật đầu tỏ vẻ rất hiểu chuyện: “Nhị thúc, thúc đi đi. Con không quấy rầy thúc nữa. Sau này con sẽ nghe lời bà vú khuyên, nhất định sẽ ngoan ngoãn trước mặt Nhị thúc, bà vú nói, như vậy, về sau Nhị thúc mới đối xử tốt với con hơn...”

Tần Nguyên ho húng hắng, thiếu chút nữa thổ huyết.

Trần Từ Khôn đi chậm từng bước một. Tới nửa đường, đúng lúc chạm mặt Mặt Thợ, Hồng đại hồ tử và Quách Đại Giang, những người này nhận được thư của Tần Nguyên cũng chạy vội từ Tần Châu và Bá Châu về đây.

Ba người vừa nhìn thấy Từ Khôn thì đều kêu lên sốt sắng: “Bảo nhi, lại đây lại đây, để thúc ngắm tí nào, lớn tới cỡ này rồi.”

Từ Khôn bước tới chào hỏi ba người một cách lễ phép.

Mặt Thợ cười hỏi: “Bảo nhi, con gặp Nhị thúc chưa?”

Từ Khôn vội vàng đáp: “Đã gặp rồi, nhưng Nhị thúc không vui lắm.”

“Chuyện gì?” Ba người cùng nhìn cô bé, mặc dù họ biết không hỏi han được gì từ miệng một đứa bé, nhưng vẫn hỏi theo thói quen.

“...” Đầu tiên Từ Khôn vẫn ra vẻ lưỡng lự như vừa rồi, cuối cùng dưới sự truy vấn của ba người, mới lặp lại chuyện vừa rồi một lần. Sau khi ba người nghe xong thì đều cứng họng. Lời đồn này quả là có lý, có căn cứ.

Trần Từ Khôn nhìn phản ứng của ba người, bẹp bẹp miệng nói: “Mấy người đó đáng sợ quá chừng, bọn họ không những tung tin vịt về Nhị thúc, mà còn lôi luôn ba vị thúc thúc vào nữa, hu hu, các thúc nhất định phải bắt bọn họ, phạt bọn họ ác vào.”

Mặt Thạo vốn nóng tính nhất, nghe vậy bèn hỏi dồn: “Bảo nhi, con nói gì hả? Còn phần của bọn thúc nữa hả?”

Trần Từ Khôn gật đầu, làm bộ nghĩ ngợi một hồi, cuối cùng nói lấp lửng: “Bọn họ nói hễ ai đứng về phía Nhị thúc đều là đồng đảng của Nhị thúc gì gì đó...”

“HẢ —” Ba người đồng thanh hét lên, hai mặt nhìn nhau, nhất thời không nói ra lời.

“Ba vị thúc thúc, chẳng phải các thúc muốn tìm Nhị thúc sao? Không đi nữa, nói không chừng thúc ấy đi mất rồi đó.”

“À, đi đi.” Ba người như mới tỉnh ra từ trong mộng, cười khỏ với cô bé một cái, rồi đi thất tha thất thểu tới trước.

Trần Từ Khôn đưa mắt nhìn theo họ, đợi tới khi mấy người đó đi xa rồi, cô mới phát ổng tay áo đánh phạt, chấp đôi tay nhỏ bé sau lưng rồi ngẩng đầu bước nhanh về phía thư phòng của phụ thân.

Hiện tại Trần Tín cũng bị việc này làm cho sứt đầu mẻ trán. Hắn đang đắm bàn thờ dài, thì chợt nghe cửa vang lên tiếng ken két. Hắn ngược mắt nhìn lên, thì thấy Từ Khôn ôm một quyển binh thư dày bước vào.

Vừa thấy con gái cưng, phiền não trong lòng hắn bắt gặp vui đi đôi chút, vội cười ngoắc tay: “Bảo nhi, lại đây, lại đây với cha.”

Nếu như mọi khi, Từ Khôn chưa cần hắn gọi đã chạy tới cạnh hắn hết như con chim sẻ, nhưng lúc này, trên khuôn mặt của Từ Khôn là vẻ nghiêm túc cùng cực, cô bé lắc đầu nói: “Không được, cha, con muốn đọc sách.”

Trần Tín đành phải đứng lên, chủ động tới gần con gái, cầm quyển sách trong lòng con gái lật lật, rồi bỗng lắc đầu, loại sách khô khan thế này mà Bảo nhi lại chịu sở vào, đúng là kỳ lạ.

Hắn cúi xuống hỏi: “Bảo nhi, sao con không đi chơi với đệ đệ muội muội?”

Trần Từ Khôn thờ dài thườn thượt như bà cụ non: “Họ có thể vẫn dốt võ nát, nhưng con lại không thể.”

Trần Tín ngơ ngàng tới nỗi muốn rút cằm, hỏi vội: “Tại sao không thể?”

Trần Từ Khôn khụt khịt, nói với cái mặt nặng trĩu: “Bởi vì, người ta có huynh đệ, nhưng con không có. Nếu con không học cho giỏi, sau này lỡ đâu cha thay lòng, tìm mẹ kế sinh đệ đệ cho con, thì con không bị người ta ăn hiếp chết luôn sao. Cho nên nữ nhi phải tự thân cố gắng, phải dồn sức đầu với mẹ kế.”

Trần Tín bị những lời này của con làm cho dở khóc dở cười. Có điều, khi trông thấy con gái bình thường hoạt bát lém lỉnh, bây giờ lại thành bộ dạng này, lòng hắn lại thấy đau như dao cắt. Đồng thời cũng càng kiên định hơn với lập trường của bản thân.

Hắn không nhịn được bèn ôm con gái vào lòng, vỗ nhẹ vào lưng con, hòa ái nói: “Bảo nhi, con nghìn vạn lần đừng nghĩ như vậy, cha chưa từng có suy nghĩ đó.”

Trần Từ Khôn dựa vào lòng phụ thân, hít hít mũi, giọng mang theo nước nỏ: “Bây giờ cha không nghĩ vậy, nhưng sau này ai biết có dao động hay không, người ta nói, lòng của nam nhân như mặt của con nít, thay đổi xoành xoạch. Sau này ai dám nói chắc.”

Trần Tín lắc đầu, vỗ nhẹ vào đầu con, rồi thờ dài bắt đắc dĩ.

Trần Từ Khôn nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, chớp chớp đôi mắt sáng ngời, hỏi với vẻ mờ mịt: “Cha, Bảo nhi có một chuyện nghĩ hoài cũng không ra, con hỏi mẫu thân, mẫu thân cũng không rõ, con nghĩ tới nghĩ lui, trên đời này chỉ có cha thông minh mới biết được, cho nên mới tới hỏi cha.”

Trần Tín nghe con gái khen mình thông minh, cũng chẳng cần biết là thật hay đùa, nhất thời mềm nhũn ra như uống mật ngọt.

Hắn cười tủm tỉm: “Bảo nhi ngoan, con nói đi con có chuyện gì không nghĩ ra?”

Trần Từ Khôn giãy khỏi ngực phụ thân, chấp bàn tay nhỏ sau lưng như người lớn, đi thong thả trong phòng vài bước, rồi chậm rãi nói: “Cha, cha nghĩ Bảo nhi có thông minh không?”

Trần Tín đáp không chút suy nghĩ: “Đương nhiên thông minh, thiên hạ này còn ai sánh được với Bảo nhi của cha.”

Trần Từ Khôn hỏi tiếp: “So với mấy đệ đệ thì sao ạ?”

Trần Tín thốt ra lần nữa: “Đương nhiên là con thông minh hơn.”

Trần Từ Khôn cau mày ra chiều khó hiểu: “Nếu con giỏi hơn các đệ đệ về mọi mặt, thì tại sao người ta luôn nói đáng tiếc con không phải là bé trai? Con là bé gái thì không tốt sao? Lẽ nào cha có một Bảo nhi còn chưa đủ sao? Cha còn nhớ lúc bé khi cha và con đi bắt chuột, vừa hay gặp một con mèo nhỏ dọa cho một ổ chuột lớn chạy tán loạn không?”

Trần Tín gật đầu đáp: “Đương nhiên cha nhớ.”

Trần Từ Khôn dẫn dắt từng bước: “Cha, cha coi đi, cha mẹ chuột sinh cả một bầy con thì được tích sự gì chứ? Chẳng phải cũng bị một con mèo nhỏ hù chạy mất sao. Vậy mới biết, con cái không quan trọng ở nhiều hay ít, mà phải xem chất lượng tốt hay không. Cha có một đứa con gái thông minh như con là có thể đạp tan ổ bọn họ. Cha cần gì phải đi theo người ta so bì số lượng.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106

Edit: Yunchan

Trần Tín tháo mồ hôi ròng ròng, cười ngây ngốc, nhất thời không biết nói gì cho phải. Có điều hắn nghĩ kỹ thì lại thấy lời của con trẻ rất có lý. Minh có một đứa con gái thông minh như thế còn mạnh hơn một bầy con. Hôm nay hắn chiến công hiển hách, bên cạnh có kiều thê làm bạn, cuộc sống quá viên mãn, hắn còn thiếu gì nữa chứ? Chẳng phải chỉ không có con trai thôi sao? Có cái gì ghê gớm đâu, sau trăm tuổi, hai chân duỗi một phút, người chết như đèn tắt, còn quản gì tới cháu chắt đời sau! Nghĩ tới đây, Trần Tín đột nhiên cảm thấy khúc mắc trong lòng được tháo gỡ hoàn toàn.

Từ Khôn chạy ào tới, lắc lắc cánh tay Trần Tín, nói với về mặt sùng bái: “Cha, cha là người cha tốt nhất trên đời, cha không hù lậu tới nỗi chua lè như Nhị thúc, cũng không hù nhỏ tới nỗi men như Chu tiên sinh. Cha dám nghĩ dám làm, chưa bao giờ sợ người ta nói ngang nói ngửa. Lớn lên Bảo nhi cũng muốn được như cha. Cha cũng đừng làm cho Bảo nhi thất vọng nhé.”

“Không đâu không đâu, Bảo nhi ngoan.” Hai cha con đang nói chuyện, thì nghe bên ngoài vọng vào tiếng bước chân dồn dập. Mắt Trần Từ Khôn đảo lên, kéo tay áo Trần Tín, nói với về tội nghiệp: “Cha, con ở lại đây trốn Miêu Miêu, cha đừng nói với ai hết nha.” Nói rồi cô bé lùi đầu chui xuống dưới khăn trải bàn.

Từ Khôn vừa núp kỹ, thì đã nghe có người gõ cửa. Trần Tín lên tiếng: “Vào đi.”

Chỉ thấy Tàn Nguyên lê bước chân mệt mỏi đi vào, Trần Tín không ngờ Tàn Nguyên lại tới nữa, hắn cho rằng đối phương muốn nhắc lại chuyện cũ, lần này hắn dùng giọng như chém đinh chặt sắt: “Nhị đệ, đệ không cần nói nữa, ta quyết không đồng ý.”

“Đại ca, huynh hãy nghe đệ nói, đệ...” Trần Tín gơ tay cắt phăng lời của y một cách kiên quyết, sau đó, hắn lấy đại ấn ra, thả xuống trước mặt Tàn Nguyên, thẳng thắn nói: “Nhị đệ, ta không đồng ý với đệ, nhưng cũng không muốn làm khó đệ. Những thứ này ta đều giao hết cho đệ, sau này hãy giao chúng cho Thừa Tự với Thừa Kế, đệ cứ chọn đứa thông minh nhất trong mấy đứa bé trai đi.”

Tàn Nguyên nhìn Trần Tín chết lặng, trên mặt lộ ra nụ cười thâm hại, đột nhiên, y quỳ sụp xuống: “Đệ không biết đại ca nghe được lời đồn này từ đâu, trời cao đất rộng chứng giám, nếu đệ làm vậy vì chút lòng riêng nào, thì hãy cho đệ bị ngũ lôi —”

Trần Tín giật mình, vội vàng bước tới kéo y lên, kinh ngạc hỏi: “Nhị đệ, đang yên đang lành, sao lại thề nặng như vậy?”

Tàn Nguyên sống chết không đứng dậy, nhưng không chống nổi sức của Trần Tín, cuối cùng vẫn phải miễn cưỡng đứng lên, nói với về mặt chán chường: “Đại ca, đệ thật sự không có lòng riêng, càng không có ý muốn cướp quyền. Đệ...”

Trần Tín nói với: “Nhị đệ, đệ nói vậy là sao! Huynh đệ chúng ta lâu nay luôn đồng sinh cộng tử, nhân phẩm của đệ thế nào sao ta không biết? Ta giao đại ấn cho đệ là đã nghĩ kỹ rồi. Hiện tại phương bắc đã định, mấy năm nay nam chinh bắc trừ ta đã hơi chán ghét, vừa hay, Từ Khôn lại là một nữ nhi, ta và tẩu đệ xem chừng cũng không thể sinh thêm. Cho nên ta muốn dẫn nàng đi thăm thú khắp nơi, cùng nàng nuôi Từ Khôn khôn lớn là được. Như người đọc sách nói là lui về ở ẩn. Trong mấy huynh đệ chúng ta cũng chỉ có đệ là đảm nhiệm được trọng trách này...”

“Không không, đại ca làm vậy là muốn đẩy đệ vào chỗ bất nghĩa...” Tàn Nguyên lập tức nói với Trần Tín lời đồn mà Từ Khôn kể cho y biết.

Trần Tín ngạc nhiên ra mặt: “Có việc này thật sao? Sao ta không biết?”

Ban đầu Tàn Nguyên tưởng rằng Trần Tín đang an ủi mình, nhưng nghĩ kỹ lại, đại ca không phải là loại người như vậy, Trần Tín lúc nào cũng có sao nói vậy, nhìn về mặt của Trần Tín tựa như không biết thật. Y cũng bắt đầu trở lên nghi ngờ.

Trần Tín vừa định nói tiếp, thì lần này tới phiên Tàn Nguyên gơ tay ngắt lời: “Đại ca, tạm thời khoan nhắc tới chuyện con nói dối, như lời huynh nói, mấy huynh đệ chúng ta còn sống thêm được mấy mươi năm, tới lúc đó mới quyết định đi, đại ấn này xin hãy thu hồi.”

Không đợi Trần Tín nói tiếp, y đã bỏ sung một câu: “Nếu đại ca không muốn để đệ khó lòng giải bày, thì nhất định phải thu hồi, về phần tẩu, đệ sẽ tự tới nhận tội.”

Trần Tín vội vàng xua xua tay: “Quên đi, đệ đừng như vậy. Tẩu đệ là người hiểu chuyện, lát nữa ta về giải thích rõ với nàng, ta cũng biết đệ có lòng tốt, việc này coi như bỏ qua, đừng để trong lòng nữa. Trở về đệ với Băng Nhạn tỷ hãy giảng hòa đi, đừng cãi cọ nữa.”

Tần Nguyên nói xong thì như bị vắt kiệt sức, yếu ớt chấp tay cáo từ, lễ bước ra ngoài.

Tần Nguyên vừa đi, Trần Tín cũng không nén nổi tiếng thở dài. Hắn ngoái đầu kêu: “Bảo nhi, ra đi.”

“Meo meo meo. Cha, cha thật là uy vũ.” Trần Từ Khôn chui phắt ra ngoài. Trần Tín vỗ vỗ đầu cô bé, ve mặt từ ái. Mắt Từ Khôn xoay tít, cô bé cười khi nói: “Cha, chúng ta về gặp mẫu thân đi.”

Trần Tín cũng đứng lên nói: “Đi, chúng ta về chung.”

Từ Khôn vội vàng khoát khoát tay: “Cha, tam thúc với tứ thúc đều về hết rồi, lát nữa chắc chắn sẽ tới tìm cha. Con về trước.” Nói rồi cô bé chạy bỏ đi như một con thỏ.

Ra khỏi thư phòng, Trần Từ Khôn nhủ đôi mày nhỏ lại, cân nhắc thật kỹ mưu kế vừa mới nghĩ ra, xem thử có bỏ sót chỗ nào hay không, đột nhiên mắt cô bé tối xuống, lúc này khi Nhị thúc hỏi phụ thân chuyện lời đồn, trong mắt thúc ấy hình như có vẻ hoài nghi. Thế không được, hôm nay lòng dạ thúc ấy rối beng, nên không thấy được sơ hở của mình, đợi tới khi đầu óc tỉnh táo lại, nói không chừng sẽ phản công rất nhanh. Không được, cô phải nhanh chóng vá lỗ hổng này. Cô đang nghĩ tới nhập thần thì chợt nghe một bà lão quét dọn lớn tiếng hỏi: “Đây không phải là tiểu thư sao? Nha đầu trong viện tiểu thư đang tìm người đó!”

Từ Khôn vừa thấy bà lão này thì bỗng nảy ra một ý hay.

“Lão bà bà ơi, con nói với bà một việc, bà giá nào cũng không được nói cho người khác nghe đó, con nghe nói...” Tiểu Từ Khôn há miệng kể liến láu chuyện mà cô bé đã nói với Tần Nguyên, thêm mắm dặm muối nửa thật nửa giả, bà lão há hốc miệng, nghe rất chi là nghiêm túc, sợ mình rớt mất chữ nào.

Lúc gần đi Từ Khôn còn phụng phịu dặn: “Bà bà giá nào cũng không được nói với người khác đâu đó.”

“Ôi ôi, tiểu thư yên tâm đi, ta không nói đâu.”

Trần Từ Khôn tung tăng chạy đi. Nhưng cô bé không về nhà ngay, mà dạo thêm một vòng bên ngoài, kể lại y chang với hai bà lão khác, sau đó vào rừng cây chơi một lát. Cô bé tính thời gian, cha cũng về nhà rồi, bây giờ mới đúng đỉnh đi về nhà, cô bé vừa đi vừa ngoảnh đầu kiểm tra, quả nhiên, từ xa cô bé đã nhìn thấy phụ thân đang đi về hướng nhà. Trần Tín cũng nhìn thấy con gái, hắn chạy vội lên gọi: “Bảo nhi, Bảo nhi.”

Trần Từ Khôn cố ý không nghe thấy. Trần Tín chẳng thể làm gì hơn là rảo bước nhanh hơn.

Chờ hắn về tới nhà thì Từ Khôn đã vào nhà từ lâu rồi.

Văn Đan Khê vừa thấy con gái đã hỏi dồn: “Con chạy đi đâu? Mẹ đang định đi tìm con đây.”

Trần Từ Khôn nhìn mẫu thân, đột nhiên bật khóc nức nở, lớn tiếng hỏi: “Mẫu thân, mẹ khóc quá, tại sao không nói với cha, cũng tại cha mà mẹ mới không sinh được đệ đệ mà. Hu hu.”

Văn Đan Khê sùng sốt, trước đây khi hai người xem bệnh cũng không chẩn ra là vấn đề của ai, giờ con gái nói vậy là sao chứ.

Cô nói vội: “Bảo nhi, con đừng nghe người ta nói bậy. Lại đây, lại đây với mẹ nào.”

Từ Khôn tiếp tục lớn giọng kêu khóc: “Con biết mẹ vì mặt mũi của cha nên mới không nói ra, mẹ yên tâm, có ai hỏi con cũng không nói.”

Văn Đan Khê không rõ một đứa bé như cô sao lại biết nhiều như thế, cười cười bắt đắc dĩ, rồi giang tay ra kéo con gái lại.

Bỗng nhiên, cửa bị đẩy bật ra đánh rầm. Trần Tín đứng đờ ra ở cửa, nhìn Văn Đan Khê với nét mặt cực kỳ phức tạp, trong ánh mắt hình như có cảm động và có cả tự trách. Văn Đan Khê nhìn hắn khó hiểu, hai người đối diện một lúc lâu. Trần Từ Khôn thấy tình hình này, vút một tiếng linh nhanh ra cửa hét như một con chuột.

Trần Tín bước từng bước tới gần Văn Đan Khê, rồi bất thành linh, hắn ôm chầm cô, nói với giọng kích động cùng tự trách: “Đan Khê, ta không phải là người. Vừa rồi ta thấy mình không nạp thiếp, chỉ cần một đứa con gái như Từ Khôn là đã tốt lắm rồi, còn cảm giác như mình đang hy sinh, nhưng ta lại không ngờ nàng lại phải chịu đựng nỗi khổ lớn như vậy, tại sao nàng không nói cho ta biết? Nếu như bọn Nhị đệ biết thì cũng không xảy ra việc này.”

Văn Đan Khê mở miệng toan giải thích, Trần Tín lập tức ngắt lời cô, lầm bầm: “Ta hiểu hết rồi, nàng vì thể diện của ta. Nàng sợ ta không ngóc đầu lên được trước mặt binh sĩ, có đúng hay không?” Nói đoạn, hắn bỗng tát chần chát vào miệng mình, tự nắn: “Sao ta lại đần như vậy, cây củ cái khôe hay không khôe cũng không rõ? Xảy ra chuyện đều đẩy hết lên người vợ, ta không phải người!”

Văn Đan Khê vội ngăn cản, vừa ôm vừa dỗ. Chẳng qua cô càng giải thích, Trần Tín lại càng không tin, tới cuối cùng, cô dứt khoát im luôn, kệ hắn muốn nghĩ sao thì nghĩ.

“Nương tử, nàng giận ta sao?”

“Không mới lạ.”

“Nàng đừng quên trước đây ta đã nói, nếu ta phụ tình bạc nghĩa, thì nàng cứ việc làm thịt ta.”

“Không quên, đang mài dao đây.”

“...”

Hai người kẻ mặt thì thâm, dù tình cảm không nồng nhiệt như trước đây, nhưng lại càng sâu đậm vĩnh hằng hơn thuở mới thành thân.

Sau khi Tần Nguyên trở về thì quả nhiên đầu óc cũng dần tỉnh táo lại. Y lập tức gọi Chu Thông và Hàn sư gia tới, cũng bằng quơ hỏi tới chuyện lời đồn. Cả hai đều lắc đầu tỏ ý không biết. Việc này càng làm Tần Nguyên nghi ngờ hơn. Những phụ tá này ai cũng có tai mắt nhanh nhạy, thường đặc biệt chú ý thu thập đủ loại tin tức đường lớn ngõ nhỏ. Nếu trên phố có lời đồn gì mới mẻ, họ nhất định sẽ không để lọt, vậy sao một chuyện lớn thế này, hai người lại hoàn toàn không biết gì cả? Chẳng lẽ lời đồn này căn bản chỉ là dối trá, nếu thật vậy, thì chỉ có một khả năng, tiểu Tử Khôn chính là người khơi lên lời đồn này.

Nhưng Tần Nguyên bác bỏ suy nghĩ đáng sợ này rất nhanh, lời đồn này soạn ra vừa có lý vừa có chứng cứ, không chê vào đầu được, hơn nữa đối với y một kích tất trúng, tuyệt đối không thể là một đứa trẻ tám tuổi soạn ra được. Y suy tư hồi lâu, cuối cùng nói ra suy đoán của mình, hai người vuốt râu trầm ngâm một lúc lâu, rồi đều lắc đầu tỏ ý không tin Tử Khôn có thể làm ra việc này, nhưng đồng thời cũng rất hoang mang rốt cuộc lời đồn này bắt nguồn từ đâu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 107

Edit: Yunchan

Hôm sau Tần Nguyên và nhóm Chu Thông đều trở lại bình thường, nhưng lời đồn thì quả nhiên đã lan khắp mọi ngõ ngách. Hạ nhân trong phủ cũng bàn tán âm ỉ. Trần Tử Khôn còn chính tay xử phạt vài người.

Chẳng qua, lời đồn nói sao cũng chỉ là lời đồn. Đồn được vài ngày rồi cũng dần tan biến. Lúc này đây nguy cơ lớn nhất của Văn Đan Khê và Trần Tín rốt cuộc cũng vượt qua bình yên. Chẳng những hai người không bị chia cách, mà trái lại còn sâu đậm thâm thiết hơn trước đây. Sau việc này Trần Tử Khôn như chợt trưởng thành hơn, từ đó trở đi, cô không nghịch phá với lũ con trai nữa, mà vào mỗi sáng đều theo phụ thân luyện tập võ nghệ, buổi chiều thì theo Chu Thông đọc sách viết chữ. Buổi tối còn quần lấy mẫu thân học thêm bạn nữa. Trần Tín và Văn Đan Khê nhìn vào thì vui mừng, nhưng đau lòng lại nhiều hơn.

Cứ thế qua hai năm, Trần Tử Khôn đã mười tuổi. Càng thông minh chừng chặc hơn trước đây, cũng càng ham học không biết mệt mỏi. Văn Đan Khê còn sai người mời danh sư từ Giang Nam về dạy học cho cô. Hơn nữa còn đủ mọi thể loại, cưỡi ngựa bắn cung, bày binh bố trận, nho học kinh học, dịch học văn vân. Chỉ cần cô muốn học, Văn Đan Khê đều làm mọi cách để thỏa mãn nguyện vọng của cô. Theo lời của Trần Tín là, so với nuôi con trai còn phí tâm hơn. Tuy nói thế, nhưng hai người cũng không giữ rịt cái quan niệm sáo rỗng “Nữ tử không tài mới là đức”. Con gái muốn học, tất nhiên họ sẽ cố hết sức để dành cho con điều kiện tốt nhất. Đương nhiên những điều kiện tiện lợi này, những đứa bé khác cũng được hưởng ké không ít. Như Bạch Hien Bạch Linh và hai đứa con của Tần Nguyên cũng học chung với cô. Có điều, con của Mật Thạ và Hồng đại hồ tử thì y chang cha mẹ chúng, chẳng hứng thú mấy với chuyện học hành.

Một nhà ba người Trần Tín hoà thuận vui vẻ là thế, nhưng Tần gia lại không được lạc quan lắm. Không biết tại sao Tần Nguyên lại đột nhiên ngã bệnh, Văn Đan Khê sợ y lại có khúc mắc gì, còn cố ý tới thăm y, luôn thể hiện rõ là mình đã hoàn toàn tha thứ cho y, cũng dặn y hãy chăm sóc cơ thể cho thật tốt. Mặc dù được Lý Băng Nhận chăm sóc chu đáo và mọi người quan tâm, nhưng Tần Nguyên vẫn ngày một gầy xẹp đi trông thấy. Bọn Trần Tín mời hết danh y nhưng ai cũng bó tay hết cách. Chuyện này lại làm Trần Tín lo tới nóng ruột. Nói thật thì, tình cảm của hắn với Tần Nguyên còn sâu đậm hơn những huynh đệ khác nhiều, giờ đây Tần Nguyên mắc phải căn bệnh lạ này, nằm mãi trên giường, hỏi sao hắn không nóng lòng?

Trần Tử Khôn suy nghĩ một lát, rồi nói với Văn Đan Khê: “Mẫu thân, hay là Nhị thúc bị tâm bệnh?”

Văn Đan Khê trầm ngâm giây lát, mặt mang ngờ vực: “Cũng có thể lắm.”

Trần Tử Khôn cười thần bí: “Mẫu thân, chờ con dò la thực hư rồi lại nghĩ đối sách.”

Văn Đan Khê vỗ vỗ đầu cô, vẻ mặt hiền lành: “Cứ để mẹ với cha đi thăm được rồi, con còn bé thì biết gì chứ. Nhị thúc con có tâm sự thì cũng đâu nói với con.”

Trần Tử Khôn hếch đầu ngạo nghễ: “Mẫu thân, sau này có chuyện gì, mẹ cứ mạnh dạn cho nữ nhi đi làm. Sau này con là người làm đại sự, nên trải nghiệm sớm mới phải.”

Văn Đan Khê buồn cười, bây giờ Tử Khôn ngày một lớn, dần dần cô cũng có thể nhìn ra cái bóng của Trần Tín trên người con. Cô nhóc này trước mặt người ngoài còn bình thường, nhưng vừa về tới nhà, ở trước mặt hai vợ chồng họ thì thỉnh thoảng lại lộ ra bộ dạng ngốc nghếch. Quả nhiên, di truyền là

không thể coi thường.

Cuối cùng Trần Từ Khôn thừa dịp cha mẹ không để ý tới mình, bèn xách một cái rổ lạng lẽ đi tới một cái viện bỏ hoang ở chợ Tây, sau nửa canh giờ, cô cấp rổ đi tới Tàn gia.

Linh nhi và Lộ Lộ vừa thấy cô tới thì vội cười chào đón.

“Bảo nhi, sao gần đây muội không tới chơi với bọn ta.”

Tiểu Từ Khôn đáp nghiêm trang: “Ừm, một lời khó nói hết. Muội tới thăm Nhị thúc, lát nữa sẽ nói chuyện tiếp với hai người.”

Lộ Lộ xung phong nhận việc: “Bảo nhi tỷ tỷ, muội đi thăm cha với tỷ.”

Từ Khôn vội xua tay lắc đầu: “Không cần đâu, tỷ chỉ nói mấy câu với Nhị thúc thôi, muội cho tỷ mượn cha chút nhé.”

Lộ Lộ là một đứa trẻ khôn lanh, vừa nghe cô nói vậy thì đành thôi không theo nữa.

Từ Khôn vuốt phẳng y phục, cúi đầu nhìn thoáng qua cái rổ, sau đó cấp tốc ôn lại những câu nghĩ sẵn trong đầu một lần, trên mặt cô lộ ra nụ cười quỷ quái, rồi nghênh ngang đi vào.

“Nhị thúc, thúc có khỏe hơn chút nào không? Bảo nhi tới thăm thúc đây.”

Tần Nguyên đang dựa người vào gối đầu ngủ mơ màng, nghe thấy âm thanh, y chậm rãi mở mắt ra, nhìn thoáng qua tiểu Từ Khôn rồi cười gượng gạo: “Sao Bảo nhi lại tới đây?”

Từ Khôn gật đầu, gương mặt lo lắng: “Nhị thúc, thúc sao rồi? Gầy xẹp đi thế này, Bảo nhi rất lo cho thúc.”

Tần Nguyên xua xua tay: “Không sao đâu, ai mà không có lúc bị bệnh. Coi chừng bệnh lây qua cho con, đi tìm muội muội chơi đi.”

Từ Khôn cười hi hi, dâng cái rổ lên như dâng vật quý, nói với vẻ huyền bí: “Nhị thúc, con nghe mẫu thân nói là dùng thứ trong rổ này ngâm rượu thuốc thì có thể trị bách bệnh. Cho nên hôm nay Bảo nhi mang riêng tới viện để Nhị thúc uống.”

Lòng Tần Nguyên ấm áp, nụ cười trên mặt càng hòa ái hơn: “Bảo nhi có lòng, còn biết nghĩ cho Nhị thúc, lại đây, để thúc xem thử là thuốc gì.”

Từ Khôn chỉ chờ câu này, cô vươn cánh tay nhỏ bé ra, vén mảnh vải trắng che rổ, sau đó xách một cái lồng tét cò lên, cười hi hi nói: “Nhị thúc, thúc coi.”

“Hà —“ Tần Nguyên không nhìn còn ổn, vừa nhìn đã lập tức bật kêu thành tiếng. Trong đó lại là một con rắn bạch hoa dài như cái chùy lửa.

Bên ngoài lập tức có người gõ cửa hỏi có chuyện gì. Tần Nguyên sợ tới nỗi mặt cắt không còn giọt máu, phát tay nói: “Đừng để cho họ vào, đại di và muội muội đều sợ cái này!”

Trần Từ Khôn cười nhẹ nhàng: “Nhị thúc yên tâm đi, con đã cài then cửa rồi.” Nói rồi cô duỗi tay mở lồng sắt, toan thả con rắn ra.

“Đừng đừng, Bảo nhi, coi chừng nó cắn con!” Tần Nguyên toát mồ hôi lạnh.

Trần Từ Khôn nghe lời lấy mảnh vải trắng che kín rổ lại, sau đó bước tới ngồi xuống chiếc ghế nhỏ trước giường Tần Nguyên, dịu giọng trò chuyện với y. Tần Nguyên hơi bình tâm lại, y nhìn về cô cháu gái này với ánh mắt ngày càng phức tạp.

“Bảo nhi, tại sao con không sợ rắn?” Tất nhiên y biết lúc bé cô đã từng chơi với thứ này như sợi dây, nhưng lúc ấy y chỉ nghĩ cô căn bản không biết sợ là gì, đâu tài nào ngờ được khi lớn lên cô vẫn dám nghịch rắn chứ.

Trần Từ Khôn đỡ cằm, nói với giọng nhạt nhẽo: “Tại sao con phải sợ nó chứ, hồi bé con thường mơ thấy nó.”

“Cái gì? Sao Bảo nhi lại mơ thấy thứ đáng sợ này!”

“Bảo nhi cũng chẳng biết tại sao, chẳng qua, Nhị thúc, con cho người biết điều này, trước đây con hay mơ thấy con rắn to cỡ eo mình, trên đầu nó còn có sừng, trên người nó có vảy, nó cứ bay vòn quanh con mãi...”

“Cái gì?” Tin tức này quả là long trời lở đất, Tần Nguyên đột nhiên linh hoạt hơn rất nhiều, y thoát cái ngồi thẳng người dậy, nghiêm túc hỏi: “Bảo nhi, con nói thật chứ?”

Trần Từ Khôn gật đầu: “Nhị thúc, thúc cũng biết tính của Bảo nhi mà, từ nhỏ tới lớn con chưa từng nói bậy.” Đúng vậy, cô chưa từng nói dối việc nhỏ, chỉ nói dối chuyện lớn thôi.

Tần Nguyên bị câu này của cô làm trối dậy một đợt cuồng phong bão tố. Y im lặng hồi lâu, sau đó nhìn Từ Khôn bằng ánh mắt sắc bén, chậm rãi hỏi: “Vậy vì sao con không nói sớm cho Nhị thúc biết?”

Trần Từ Khôn nhìn y lom lom, vẫn là gương mặt bình tĩnh thản nhiên đó, chỉ đệm thêm cái lắc đầu khó xử: “Chuyện này không có cách nào khác, lệnh mẫu thân khó trái, mẫu thân không cho nói.”

Tần Nguyên gật đầu, có lẽ tẩu bị lời tiên đoán kia làm cho sợ hãi, có lẽ tẩu ấy sợ dù nói cũng không ai tin.

Tần Nguyên cúi đầu trầm tư, Trần Từ Khôn đứng dậy đúng lúc: “Nhị thúc, thúc nhất định phải dùng con rắn con bắt để ngâm rượu thuốc đó, sau này con sẽ tặng thêm cho thúc.”

Tần Nguyên vội vã xua tay: “Đừng, con đừng bắt, coi chừng nó cắn con đấy.”

“Nhị thúc, con không quấy rầy thúc dưỡng bệnh nữa, con về trước đây. Nếu Nhị thúc không chê con phiền, thì con sẽ tới nói chuyện với thúc nhiều hơn. Cha nói bất luận cha phiền bao nhiêu mệt bao nhiêu, vừa nhìn thấy con thì đã thoải mái cả người, chắc là Nhị thúc cũng vậy đó.”

Tần Nguyên cười nhẹ, từ chối cho ý kiến.

Trần Từ Khôn nói xong rồi lặng lẽ đẩy cửa bước ra, Tần Nguyên cũng không buồn ngủ nữa. Đáy lòng phẳng lặng bấy lâu nay của y như bị người ta đột ngột ném vào một tảng đá lớn. Lẽ nào... không có khả năng...

Y càng nghĩ lòng càng rối, đột nhiên y kêu to một tiếng: “Đi mời Chu tiên sinh Hàn tiên sinh tới đây, bảo ta có chuyện quan trọng muốn bàn.”

Người hầu ngoài cửa cung kính đáp: “Dạ.”

Sau khi Chu Thông và Hàn sư gia tới, Tần Nguyên gấp rút mở thứ trong rỏ ra cho hai người coi, hai người đương nhiên cũng giật mình hoảng sợ, đợi hai người hoàn hồn rồi, y mới lặp lại lời của Từ Khôn.

Hai người nhất thời nghiêm túc hẳn lên, mơ thấy phi long hộ thân, hàm nghĩa này tất nhiên không nói cũng biết, huống chi còn có lời tiên đoán của Lý Thuần Phong làm bằng. Chỉ một chuyện đã làm người ta rất kích động, huống chi là cả hai. Nếu Trần Từ Khôn là bé trai, thì dù cô có ngốc gấp mười lần hiện tại, họ cũng tin ngay không nghi ngờ mảy may, cũng như dốc sức ủng hộ thiếu chủ như cô. Chỉ tiếc cô là nữ nhi.

Ba người trầm mặc hồi lâu.

Hàn sư gia chậm rãi lên tiếng: “Từ nhỏ tiểu thư đã khác xa người thường, sau khi lớn lên thì càng thiên tư thông minh, hầu như chỉ cần đọc qua là nhớ, thứ cho lão phu nói lời quá đáng, dù là thiếu gia cũng hơi thua kém.”

Tần Nguyên cười nhả nhận, gật đầu nói: “Tiên sinh đừng khách khí, con trai của ta tất nhiên ta rõ.” Tiếp đó, y lại ngập ngừng: “Có điều, từ xưa tới nay, chưa từng có nữ hoàng lâm triều...”

Ba người mỗi người phát biểu ý kiến của mình, chưa kết luận được.

Cuối cùng vẫn do Hàn sư gia đề nghị: “Nói lại thì đại tướng quân và tiên sinh bây giờ còn đang tráng niên, hơn nửa tuổi của tiểu thư cũng không lớn, chúng ta cứ từ từ khảo sát là được.”

Tần Nguyên nhìn về phía Chu Thông, hỏi cung kính: “Vì sao Chu tiên sinh vẫn trầm mặc?”

Chu Thông nhẹ nhàng vuốt râu, thư thả nói: “Thứ cho lão phu nói thẳng, bệnh của tiên sinh là tâm bệnh đúng chứ?”

Tần Nguyên bị đâm trúng tâm sự, sắc mặt có vẻ xấu hổ. Y bật cười thản nhiên thừa nhận: “Cũng coi như vậy, tuy nói ta và đại ca còn đang tráng niên, nhưng tục ngữ nói rất hay, khi hơi còn lo toan đủ thứ, lúc Vô Thường đến mọi chuyện đều buông xuôi. Ngộ nhờ chúng ta có bất trắc gì, người thừa kế chưa định được, lúc ấy Dịch Châu không đại loạn sao. Ý của đại ca, tuy muốn giao mười sáu châu phương Bắc cho Thừa Tự cai quản, nhưng trong lòng ta chung quy vẫn khó an. Huống chi, nó chỉ có tài bạc trung, làm sao tiếp quản được đại nghiệp này.”

Chu Thông và Hàn sư gia cùng gật đầu. Tư tưởng của Tần Nguyên rất chính thống, y cho rằng người kế nhiệm Dịch Châu phải là hậu nhân của Trần Tín, nhưng Trần Tín căn bản không có con nối dõi, nạp thiếp thì thất bại hoàn toàn. Mắt thấy thời gian trôi qua quá nhanh, mình và mấy huynh đệ cũng lớn tuổi dần, thời cuộc rối ren của thiên hạ vẫn còn đó, y có thể nào không lo lắng đây?

Chu Thông nhìn Tần Nguyên thành khẩn trút hết tâm sự trong lòng ra, ngay phút chốc không còn băn khoăn nữa. Thấy thế Chu Thông bèn đứng dậy rào vài bước trong phòng, rồi nói ra suy nghĩ mà mình đã ấp ủ từ lâu: “Nếu đại tướng quân không có con nối dõi, mà Nhị tướng quân lại cảm thấy phò trợ Thừa Tự công tử thì bất an trong lòng, theo lão phu thấy, sao không triệu tập hết hậu duệ của năm vị tướng quân lại, cho danh sư dạy bảo, chờ hơi lớn rồi thì giao cho công sự, sau đó từ từ chọn lựa. Như vậy, có thể tìm ra người kế nhiệm thích hợp, giúp Nhị tướng quân đỡ phải bất an trong lòng, còn tránh cho huynh đệ nghị kỵ, chẳng phải là tam cử tam tiện sao?”

Chu Thông vừa dứt tiếng, đã nghe Hàn sư gia cất giọng khen: “Hay, hay lắm.”

Lo âu của Tần Nguyên cũng vui bớt, vỗ tay khen: “Chu tiên sinh nói thế làm ta chột thông suốt, nhưng nếu làm vậy thì chẳng phải loại bỏ đại ca ra rồi ư?”

Hàn sư gia lập tức nói tiếp: “Đại tướng quân không có con trai, nhưng tiểu thư cũng biết đấu võ kia mà.”

“Chuyện này...” Tần Nguyên và Chu Thông ậm ờ lưỡng lự, hai người vô thức nhìn nhau cười bất đắc dĩ, tuy không tán thành lắm, nhưng trừ cách đó ra

thì cũng chẳng còn đường nào khác.

Ba người thương lượng thêm một lúc lâu, rồi Chu Thông và Hàn sư gia mới cùng nhau cáo từ ra về. Chẳng biết do bị con rắn hù cho toát mồ hôi, hay bị tin này làm cho phấn chấn tinh thần, nói chung sau hôm đó, sức khỏe của Tần Nguyên bắt đầu chuyển biến tốt đẹp. Sau khi Trần Tín biết được tin này thì cười tới toe toét.

Vừa khỏe lên đôi chút, Tần Nguyên đã vội gọi Trần Tín tới, hai người đàm đạo tới khuya mới tan.

Sau khi Trần Tín về tới nhà thì ngắm trái ngô phải con gái mình, vẻ mặt nghi hoặc và mờ mịt.

Văn Đan Khê vội hỏi sao thế. Xưa nay Trần Tín là người không giấu được bí mật, vợ vừa hỏi hán đã khai hết: “Nhị đệ nói sau này muốn bồi dưỡng Bảo nhi thành người thừa kế.”

“Gi cơ?” Văn Đan Khê kinh ngạc thấy rõ, cô trầm ngâm giây lát rồi ngoảnh sang Từ Khôn, trịnh trọng hỏi: “Bảo nhi, con thấy việc này thế nào?”

Trần Từ Khôn không ngờ Tần Nguyên lại ra quyết định nhanh như thế, cô dần vui sướng trong lòng xuống, đáp với vẻ nhu thuận lại bất đắc dĩ: “Thật ra Bảo nhi vẫn muốn ở bên cạnh cha mẹ, có điều, bây giờ cha không có người nối nghiệp, thân nữ nhi như con đành phải đứng ra, nghĩa bất dung từ gánh vác trách nhiệm này. Vì bách tính mười sáu châu Hà Đông của chúng ta, cũng vì cho các thúc thúc an lòng, Bảo nhi nguyện hy sinh bản thân, hoàn thành nguyện vọng của mọi người.”

Văn Đan Khê nghe kiểu nói năng trầm bổng êm tai của con gái mà ngỡ vực thấy rõ. Trần Tín thì cảm động tới rồi tỉnh rồi mù. Hán kích động nói: “Bảo nhi, cha không thương lắm con. Con nhỏ như vậy mà đã biết lấy đại cục làm trọng. Bé gái khác hằng ngày đều ở nhà bắt bướm thêu hoa, nhưng con thì phải phơi nắng phơi gió ở thao trường, còn phải nghe tiên sinh dạy cả đồng thiên thư.”

Từ Khôn tiếp lời: “Cha, đây là chuyện Bảo nhi nên làm.”

Trần Tín còn định nói tiếp, thì đúng lúc có người báo rằng Mặt Thạ tới gặp hán. Trần Tín đành phải tạm biệt vợ con đi gặp Mặt Thạ.

Văn Đan Khê đâu dễ lừa như vậy, cô hí hóp dò xét con gái, im lặng hồi lâu, sau đó chỉ hỏi một câu nhàn nhạt: “Từ Khôn, con nghĩ vậy thật à?”

Trần Từ Khôn cực hiểu mẹ mình không dễ lừa như cha, thế là cô lật đật vứt luôn bộ mặt hiền ngang lăm lăm, hùng hồn dữ dội vừa rồi, thay vào đó là cái mặt cười lấy lòng: “Sự sắc sảo của mẫu thân đúng là thiên hạ vô song, trên đời không ai bằng. Nếu nữ nhi là Tôn Ngộ Không, thì mẫu thân chính là Phật Như Lai, nữ nhi lăn lộn cách chi cũng không vượt nổi ngũ chỉ sơn của mẹ.”

Văn Đan Khê cười khế, cô nhìn chăm chăm khuôn mặt xinh xắn lại toát ra anh khí của con gái, trừ mắt và màu da ra thì cô bé giống hệt cha mình, sau khi lớn lên chắc sẽ thành một cô nương đoan trang khí phách. Cô đưa tay sửa sang lại cổ áo của cô bé, cô vẫn chưa thích nghi được với sự trưởng thành sớm của con gái mình, ngẫm lại lúc mình mười tuổi đang làm gì? Không phải trông mong thầy cô cho ít bài tập, thì cũng chỉ chăm chăm dán mắt vào TV. Song, cô ngẫm lại, khoảng cách giữa cô nhân và người hiện đại là cả một vực sâu, bé gái nơi đây mới mười ba tuổi đầu đã phải lập gia đình. Haizz...

Văn Đan Khê quan sát hồi lâu, rồi mới chậm rãi nói: “Bảo nhi, con nghĩ kỹ rồi sao? Làm người thừa kế của phụ thân hoàn toàn không dễ dàng đâu. Mẹ và cha con chỉ hy vọng con có thể sống hạnh phúc là đã hài lòng rồi, những thứ khác đều không quan trọng.”

Trần Từ Khôn đáp nghiêm túc: “Mẫu thân, con muốn thử. Hơn nữa mẫu thân, mẫu thân quên trước đây đã từng dạy Bảo nhi rằng, làm người phải dám nghĩ dám làm. Trên đời không có việc gì khó, chỉ sợ lòng không bền sao. Nếu ngay cả nghĩ chúng ta cũng không dám nghĩ, thì chẳng phải cả đời này đều vô nghĩa rồi sao? Mẫu thân, mẹ và cha bằng lòng sống bình yên qua ngày, nhưng trên đời này không phải tất cả mọi người đều bằng lòng với cuộc sống như vậy. Con đã nghĩ rất kỹ rồi.”

Văn Đan Khê ngẫm kỹ lại lời con, lặng thinh trong phút chốc.

Trần Từ Khôn thấy mẫu thân im lặng hồi lâu, bèn hỏi với giọng không chắc chắn: “Mẫu thân, lẽ nào mẫu thân nghĩ bé gái bọn con thấp hơn bé trai một bậc? Cho nên không tán thành con làm vậy?”

Văn Đan Khê đáp vội: “Tất nhiên không, mẫu thân cũng là nữ nhân, sao lại có loại suy nghĩ này chứ?”

Trần Từ Khôn dẫu môi, hừ lạnh một tiếng: “Nhưng trên đời này có rất nhiều người dù là nữ nhân nhưng cũng nghĩ như thế, tự họ nghĩa còn chưa đủ, còn muốn để người khác nghĩ y như mình. Chính họ không dám nghĩ không dám làm, lại luôn chối bỏ người khác cũng không làm được!”

Văn Đan Khê thờ dài trong lòng, chẳng biết con gái có tư tưởng như vậy là may mắn hay bất hạnh? Ở thời đại này, nó có suy nghĩ và kiến thức đó, nhất định sẽ biến thế tục thành một nơi hoàn toàn xa lạ...

Bất chợt, cô ngẫm lại, mỗi người có chí riêng, hạnh phúc có trăm ngàn hình thái, tại sao cô cứ áp đặt quan niệm bản thân lên người khác chứ? Nhân sinh cũng lắm chỉ là cầu nhân đắc nhân mà thôi. Nếu con gái đã nguyện lòng thì cô sẽ để cho con gái đi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 108

Edit: Yunchan

Màn đêm buông xuống, Văn Đan Khê ngồi ở trước đèn, lật xem một quyển binh thư, cô vừa đọc sách vừa suy nghĩ miên man về lời của Từ Khôn, rồi đột nhiên tiếng bước chân dồn dập vọng tới cắt ngang mạch tư duy của cô. Cô mỉm cười, cái đồ đần thối này, lần nào về nhà cũng có vẻ khẩn cấp vậy hết.

“Nương tử, ta về rồi.” Trần Tín vừa vào cửa đã nấc rượu một cái, lớn giọng la ầm lên.

Văn Đan Khê cau mày: “Sao chàng lại uống rượu.”

“Hi hi, nương tử, hôm nay ta vui lắm. Rốt cuộc bọn Nhị đệ đã thừa nhận Bảo nhi của chúng ta, nên có uống chút chút.”

Mặt Văn Đan Khê ưu tư, chậm rãi lắc đầu: “Chưa chắc là thừa nhận, chẳng phải tối qua chàng đã nghe thiếu một phần rồi sao? Ta thấy ý của Nhị đệ là muốn tị hợp con trai của năm huynh đệ lại, sau đó lựa chọn tì mi. Từ Khôn chỉ là một trong những người được đề cử mà thôi.”

Trần Tín gãi đầu, nghiêm túc suy nghĩ một hồi, rồi gật đầu: “Hình như là ý này, Nhị đệ nói rất lắt léo, lúc đó ta chỉ lo mừng thôi, ừc...”

“Hơn nữa, coi như Từ Khôn lấy được sự đồng ý của bọn Nhị đệ, nhưng còn phải lấy được sự tán thành của bách tính và tướng sĩ trong quân nữa kìa, bằng không, nếu con bé không thể thu phục mọi người, sau này ra lệnh nhất định trắc trở.”

Trần Tín nghe Văn Đan Khê giảng giải xong thì đi vòng vòng trong phòng không ngừng, trong phút chốc không nghĩ ra cách gì hay ho, cuối cùng lại thở dài một hơi: “Cũng tại ta hết, nếu thân thể ta không có bệnh không sinh được con trai, thì con gái sẽ không khó xử như vậy. Nàng xem đi, con gái nhà người ta sống rất là tự tại.”

Văn Đan Khê trầm lắc đầu, Từ Khôn này suốt ngày chạy quanh dụ cha nó, mấy câu nói đùa không phải một giỏ thì cũng đầy một sọt, làm Trần Tín tin tới sái cổ.

Đột nhiên, Trần Tín vỗ đầu đánh bốp, lớn tiếng nói: “Vợ nè, ta nhớ ra rồi, không thì ta tìm mấy lang trung giang hồ thử xem, cố gắng có thể trị hết.”

Văn Đan Khê quay đầu lại, im lặng nhìn Trần Tín, suy nghĩ cuộn cuộn không ngừng: Hắn còn chưa từ bỏ suy nghĩ sinh con trai sao. Tuy nhiên, điều này cũng không thể trách hắn được, có rất nhiều đàn ông hiện đại cũng không ngoại lệ, sao cô lại yêu cầu một nam nhân cổ đại thoát khỏi quan niệm thời đại chứ.

Trần Tín nhận ra nương tử nhà mình không vui, vội dè dặt nói: “Nương tử, ta, ta không phải...”

Văn Đan Khê cười gượng gạo, nét mặt giãn ra: “Chàng đừng làm hại cơ thể mình, có lẽ là ta không thể sinh nữa —”

Trần Tín quả quyết giơ tay cắt ngang lời cô: “Không, ta biết nàng làm vậy là vì mặt mũi của ta.” Nói đoạn sắc mặt hắn buồn đi trông thấy, giọng cũng càng ngày càng thấp: “Ta biết, vết thương hồi bé của ta nhất định sẽ có di chứng... Có lẽ có được Bảo nhi đã là ban ân quá mức của ông trời rồi.”

Văn Đan Khê thất lòng, vội vàng đặt quyển sách trên tay xuống rồi bước nhanh tới cạnh hắn, vòng tay ôm lấy eo hắn, dịu dàng an ủi: “Được rồi Nhị Tín, đừng nghĩ mấy thứ này nữa. Chúng ta nên nghĩ tới mặt tích cực đi. Chúng ta sinh được một đứa con cũng là may mắn, chẳng nghĩ lại xem lúc ta sinh Từ Khôn mất bao nhiêu sức lực, có thể do lần mang thai đó mà cơ thể suy nhược cũng không chừng. Quách phu nhân nói nếu ta sinh nữa, thì cái mạng này chưa chắc đã giữ được.”

Trần Tín nghe cô nói vậy, cũng bất giác nhớ lại cảnh sinh con đáng sợ mà cho tới nay khi nhớ lại hắn vẫn còn sợ hãi. Cánh tay hắn vô thức ôm ghì lấy Văn Đan Khê, nói liên thanh: “Ta đúng là thành sẹo thì quên đau. Chúng ta sinh một rất đúng, như Bảo nhi nói, một con mèo con lật úp cả hang chuột.”

Thật ra Văn Đan Khê nói câu này không chỉ để an ủi hắn, mà cô quả thật rất ám ảnh với chuyện sinh con. Nó làm cô nhớ tới một bác sĩ trong khoa sản của bệnh viện trước đây, nữ bác sĩ đó cũng do đỡ đẻ quá nhiều mà không dám sinh con.

Trần Tín chôn mặt vào trong tóc cô, nói ồm ồm: “Được rồi, ta không nhắc lại chuyện này nữa.”

Hai người ôm nhau thật chặt, Văn Đan Khê ngẩng đầu, xúc động nói: “Nhị Tín, gặp được chàng là may mắn lớn nhất đời ta, chàng là nam nhân tốt nhất sáng suốt nhất mà ta từng gặp.”

Trần Tín bị câu khen ngợi buồn nôn này của cô làm cho ngây ngốc, hắn há miệng kinh ngạc, thật lâu sau mới phản ứng được. Nhất thời, trong lòng hắn ngọt lịm, nét mặt lại khiêm tốn hiếm có: “Nương tử, thật ra ta không tốt như nàng nói đâu. Lời này để ta nói với nàng thì hợp hơn.”

Văn Đan Khê ôm hắn chặt hơn, bật cười khanh khách, nắm tay đập đập vào lồng ngực hắn. Trần Tín ôm lấy thân thể mềm mại của thê tử, xuân tâm lại bắt đầu nhộn nhạo.

“Nương tử, đêm nay vì phu sẽ hầu hạ nàng chu đáo.” Hắn dùng từ rất uyển chuyển, có điều, cặp mắt kia đã lóe lên hai ngọn lửa hết sức trần trụi.

Văn Đan Khê đáp rất sáng khoái: “Được.”

“Hi hi.” Trong lòng Trần Tín vừa sung sướng vừa thỏa mãn, hắn phát hiện thể tứ của mình khác xa những nữ nhân khác. Như vợ của lão Tứ lão Ngũ, từ sau khi thành thân sinh con thì chỉ lo cho con cái với việc nhà, dần dần sao lãng chồng. Nhưng nương tử của hắn thì chưa bao giờ như vậy. Cô lúc nào cũng rất cẩn thận chu đáo quan tâm tới cảm nhận của hắn. Đặc biệt là sau nhiều năm sống chung, sự ăn ý của hai người lại càng mãnh liệt, chỉ cần một ánh mắt một động tác, thì họ đã hiểu ngay đối phương muốn làm gì. Hắn có đôi khi không được, cô cũng không oán giận, mà luôn dịu giọng khuyên giải hắn. Có vợ con như vậy hắn còn cần gì hơn nữa?

Trần Tín bế thốc cô lên, toan đi về phía màn, đúng lúc này bỗng nghe thấy tiếng đập cửa đều đều vọng vào. Trần Tín thờ dãi bất đắc dĩ, người có thể đường hoàng gõ cửa vào lúc này, ngoài con gái cưng của họ ra thì còn ai.

Trần Tín đặt vợ xuống, vội vàng chỉnh lại xiêm y, rồi hắng giọng, giả vờ nghiêm túc hỏi: “Là Bảo nhi à?”

Từ Khôn cười ha ha: “Cha, cha mẹ sớm như vậy mà ngủ rồi sao?”

“Ha ha, chưa chưa.” Hắn cười gượng lấp liếm, đưa tay kéo cửa ra.

Từ Khôn ôm một quyển sách nghênh ngang đi vào, Văn Đan Khê cô ý kêu đèn sáng lên, ngồi trước bàn chờ con.

“Bảo nhi, lại gặp phải vấn đề gì?”

Từ Khôn cười ngồi vào kế bên mẫu thân, mở quyển sách trong lòng ra, chỉ vào một ký hiệu rồi hỏi mẫu thân. Văn Đan Khê nhìn sơ qua, sau đó giải thích cặn kẽ cho cô, hai mẹ con thảo luận qua lại, Trần Tín ngồi bên mà hết như nghe thiên thư. Hắn nén con ngáp lại, lòng cảm thán thêm lần nữa, con gái cưng của mình đúng là thông minh.

Trần Từ Khôn hỏi ra vấn đề rồi thì hôn chốc vào mặt mẫu thân một cái, cười hi hi chúc ngủ ngon, sau đó chạy phăng đi hết như thỏ con.

Trần Tín nhìn theo bóng lưng con gái một lát rồi khép cửa lại, cảm khái: “Không ngờ Trần Tín ta lại có một nữ nhi thông minh thế này, mới mười một tuổi mà đã biết mấy ngàn chữ, còn viết được văn. Làm thơ còn giỏi hơn người cha như ta.”

Văn Đan Khê cười trừ. Nào ngờ Trần Tín lại lăm nhăm tiếp: “Nương tử nàng nói xem, Bảo nhi tài hoa như vậy, có phải là do lúc nàng mang thai nó, ta đọc thơ cho nàng nghe không?”

Văn Đan Khê nín cười, nghiêm mặt nói: “Dám lắm.”

Trần Tín hỏi tới: “Vậy sau này nàng đọc cho con nghe cái gì?”

Văn Đan Khê vừa trải giường vừa nói: “Mấy tháng chàng không ở nhà, ta rảnh thì đọc mấy cuốn sách, đại loại như kinh, sử, tử, tập do Nhị đệ đưa tới.”

Trần Tín lập tức bùng tỉnh: “Ta hiểu rồi, sau này ta sẽ dạy cái này cho mấy tướng sĩ sắp có con. Đỡ cho về sau họ sinh ra một con heo ngọc. Haizz, làm thủ lĩnh rõ là khó khăn, cái gì cũng phải dạy. Mấy thằng nhóc đó cái gì cũng hỏi ta.”

Trên mặt Trần Tín ra vẻ phiền hết chỗ nói, nhưng trong mắt lại tự đắc lộ liễu hết chỗ che. Văn Đan Khê không có bình luận gì với câu này, cái giọng phách lác của Trần Từ Khôn tuyệt đối là giống đồ đàn này. Cô nhóc hời nhò thích nhất là sĩ diện, làm lão đại trước mặt mọi người đệ đệ. Bây giờ dù đã hơi bớt lại, nhưng bản sắc thì chẳng giảm chút nào.

Có điều, cô cũng có thu hoạch, chỉ ít, theo cô nhìn nhận, Từ Khôn vẫn giỏi hơn những tiểu lâu la còn lại. Lâu la đầu tiên chính là con gái Nhất Nhất của Mặt Thợ, cô bé Quách Nhất Nhất này thừa hưởng vóc dáng của cha mẹ nó, tuy nhỏ hơn Từ Khôn một tuổi, nhưng tạng người lại cao hơn Từ Khôn nhiều. Trên phương diện học hành thì cô bé chẳng tạo tạo nào, nhưng trên mặt võ nghệ thì cực có thiên phú. Mỗi khi Văn Đan Khê kể cho Từ Khôn câu chuyện cổ tích nào, thì tiểu Từ Khôn nhất định sẽ kể lại cho cái băng nhóm nhỏ của nó nghe. Ngoài Nhất Nhất ra, còn có con gái Hạ Thu của Xuân Phương và Hạ hắc tử, rồi con trai Triệu Phát Phát của Triệu Lục Căn. Mấy đứa trẻ này, Từ Khôn bảo làm gì thì chúng làm nấy, chưa từng cãi lại lần nào. Chiến tích của mấy đứa trẻ này khiến cho người lớn khi nhớ lại vẫn còn như mới.

Lúc Từ Khôn năm tuổi xảy ra mâu thuẫn với Thừa Nghiệp và Thừa Kế, nguyên nhân đại khái là do kỳ thị giới tính.

Thừa Nghiệp và Thừa Kế coi thường bé gái, Từ Khôn bèn chất vấn hai đứa: “Các người có gì giỏi hơn bé gái? Tại sao lại khinh thường bé gái?”

Kết quả Quách Nhất Nhất đột nhiên chen vào một câu: “Bọn họ nói chúng ta không có thứ — nhỏ nhỏ đó.”

Câu này đã hoàn toàn chọc giận Từ Khôn, không phải chỉ là cái thứ nhỏ nhỏ thôi sao, có gì đặc biệt hơn người chứ.

Lập tức bàn tay nhỏ bé của cô vung lên: “Mọi người đầu đề hai tên này xuống, kéo cái nhỏ nhỏ của chúng ra cắt hết!”

Lần này, hai bé trai bị hù cho hết hồn, gào um lên như giết heo, tất nhiên cũng kinh động tới đám nha đầu và bà tử. Mọi người kéo tới khuyên bảo. Sau khi Văn Đan Khê biết chuyện cũng hốt hoảng, dạy cho Từ Khôn một trận nhớ đời. Nhất Nhất, Hạ Thu với Triệu Phát Phát cũng không thoát khỏi bị phạt, Từ Khôn rất chi là có trách nhiệm, lập tức oai phong凛冽 nói: “Nữ tử hán đại trượng phu, một mình làm một mình chịu, là do con bắt họ cắt, không liên quan tới họ!”

Sau đó, Tiểu Tử Khôn còn lấy tiền tiêu vặt của mình ra bồi thường cho mấy tiểu lâu la. Có người nói, từ đó trở đi mấy đứa trẻ này càng nghe lời Tiểu Tử Khôn răm rắp.

Văn Đan Khê nghĩ tới chuyện lý thú thời thơ ấu của con gái thì không nhịn được bật cười. Trần Tín vội hỏi cô nguyên nhân, cô vừa nói ra thì hai người lại phá lên cười chung. Cười xong, Trần Tín nhanh nhẩu giật ngăn kéo ở đầu giường ra, cặm cụi ghi chép lại chuyện vừa rồi. Văn Đan Khê ngạc nhiên, cô không ngờ Nhị Tín vẫn cố chấp với quyển “Cây củ cải nở hoa” kia.

Văn Đan Khê cười hỏi: “Quyển “Cây củ cải nở hoa” của chàng viết được bao nhiêu chữ rồi?”

Trần Tín nhìn thoáng qua cô, rồi rụt rè nói: “Ta bỏ tên này lâu rồi, quá tục.”

“A? Vậy nguyên nghe tên mới?”

“Ta đặt nó là “Đường miêu ký”.”

“Phụt, còn không bằng đặt “Đường hồ ký”.”

Hai mắt Trần Tín vụt sáng, vỗ tay khen: “Hay hay, cái này có khí thế.”

Văn Đan Khê nhận lấy nhìn kỹ một chút, trên đó ghi lại tất cả những chuyện lý thú lớn nhỏ của Trần Tử Khôn. Còn có mấy câu bán trời không mời thiên lôi của nó. Ở mỗi chương Trần Tín còn vẽ thêm một hình minh họa. Tuy từ ngữ giản dị, hầu như toàn bộ đều là tiếng thông tục, nhưng đọc cũng khá là thú vị. Trần Tín ngại thiếu, nên thậm chí còn bỏ vào thêm mấy bài thơ con cóc mà hắn viết cho Văn Đan Khê.

Nếu như Trần Tín biết chỉ vài năm sau quyển sách này sẽ nổi danh thiên hạ, thì hẳn nhất định sẽ chăm sóc đặc biệt cho nó, chí ít, hắn quyết sẽ không bỏ vào đó bài thơ củ cải làm người đọc phải nghẹn họng trân trối, tranh luận không ngừng, đồng thời ảnh hưởng tới hào quang mà Trần Tử Khôn đã tạo ra cho hắn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 109

Edit: Yunchan

Mùa thu năm Kiến Nguyên hai mươi bốn, đại cục thiên hạ tạm định, Trung Nguyên và Giang Nam trải qua mấy năm giao tranh, hơn mười phản vương khởi binh năm xưa dần dần phiêu dạt bốn phương. Ba mươi sáu châu vùng Trung Nguyên cuối cùng rơi vào tay Lưu Nghĩa, thành lập nước Ngụy, tự xưng là Ngụy Vương, hai mươi bốn châu Giang Nam bị Ngô Thiên Hoa chiếm cứ, thành lập nước Ngô, tự xưng Ngô vương, hai mươi tám châu Tấn Trung thì nằm gọn trong tay Viên gia, thành lập nước Tấn. Hậu duệ hoàng thất Đại Lương Phúc vương hoang mang sợ hãi như chó nhà có tang, chạy trốn khắp nơi, sau rốt đất theo hai vạn tàn binh và một nhóm di lão, di thiếu(*) vượt Đông tới Di châu, an phận ở một góc, kéo dài hơn ngàn. Kể từ đó, quan viên các tuyến Hà Đông, tướng sĩ các cấp của quân Phá Lỗ cũng dần dần dâng tâu thỉnh Trần Tín lập nước xưng vương. Trần Tín nhận được hàng chong tâu chương như tuyết rơi cũng khó tránh khỏi há hốc mồm, nhất thời chẳng biết giải đáp thế nào mới phải.

(*) Di lão: lão thần triều đại trước.

Di thiếu: người trẻ tuổi còn trung thành với triều đại trước.

Hắn nhìn về phía Tản Nguyên, Tản Nguyên cúi đầu đáp cung kính: “Xin đại ca thuận theo thời thế, chớ phụ lòng mọi người.”

Hắn lại nhìn về hướng mấy huynh đệ khác, bọn Hồng đại hồ tử vẫn nghe lệnh Tản Nguyên theo thói quen, liếc nhìn nhau rồi lập tức kêu lên: “Nhị ca nói cực phải, bọn đệ sẽ không dị nghị.”

Trần Tín nhú chặt mày, suy tư một lát vẫn không quyết định được, cuối cùng hắn đành phải về nhà hỏi suy nghĩ của nương tử mình.

Văn Đan Khê trầm ngâm một lúc lâu, cuối cùng chậm rãi nói: “Chàng đồng ý thỉnh cầu của các tướng sĩ đi, tình hình thiên hạ như vậy, chúng ta chỉ còn cách xuôi theo chiều gió thôi.”

“Nhưng mà...” Trần Tín khó xử ra mặt, bản thân hắn có tài bao nhiêu hắn không biết sao, trước đây hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới xưng vương xưng bá, luận tâm kế, hắn so ra còn kém xa con gái cưng của mình. Chẳng qua...

Trần Tín đang do dự thì chợt nghe thấy một tiếng cười to sang sảng, hai phụ thê cùng ngoái đầu lại thì thấy Trần Tử Khôn bước ung dung về phía phụ thân, cười nói: “Cha có gì lại do dự, cha vốn là người đứng đầu Bắc địa, lập nước xưng vương là chuyện đương nhiên. Và lại, ngay cả mấy tên tầm thường như Lưu Nghĩa, Ngô Thiên Hoa, Viên Vinh Hi cũng dám tự xưng vương, tại sao cha anh mình ngút trời lại không thể? Theo nữ nhi thấy, cha đang

khiêm tốn quá mức thôi.”

Trần Tín vừa nghe thấy lời con gái thì bật cười ha hả, trong lòng thoải mái không gì sánh được.

Từ Khôn lại nhỏ giọng thêm một câu: “Cha, cha cũng không thể để tên họ Viên đó hạ bệ. Cha còn khiêm tốn như thế, không chừng sau lưng người ta sẽ nói thế này: Xem đi, nếu người nào đó gả cho ta thì hôm nay đã là quốc hậu tôn quý vô cùng rồi...”

Trần Tín vừa nghe, tim bỗng thót lên một cái, trên mặt hiện lên vẻ giận dữ. Cái tên Viên Vinh Hi đó chẳng phải là Tống Nhất Đường sao, cái tên này đúng là âm hồn bất tán! Hừ, kẻ thù không đội trời chung lại càng sống càng suôn sẻ. Hắn nghĩ tới đây thì trong ngực lại khó chịu, tại sao trước đây không làm thịt tên đó luôn cho rồi?

Hắn vội vã nhìn lên nương từ nhà mình, Văn Đan Khê đã nghe hết lời Trần Từ Khôn nói không sót một từ, ánh mắt cô dạo trên người hai cha con một vòng, cười mà không nói. Trần Từ Khôn lập tức đổi thái độ, đánh từ phương diện khác để khuyên phụ thân đồng ý chuyện này. Những lời này còn đường hoàng đanh thép hơn cả Tàn Nguyên, hơn nữa từng chữ từng câu đều đánh thẳng vào đây lòng Trần Tín.

Trần Tín nhìn thê tử rồi lại nhìn sang nữ nhi đang tràn ngập mong đợi, cuối cùng hắn đứng thẳng người, khoát tay nói: “Thôi, cứ làm như lời bọn Nhị đệ nói đi.”

Trần Từ Khôn vội cười nịnh hót: “Cha anh minh, mời cha ngồi xuống, Bảo nhi đảm lưng cho cha.”

“Ừm.” Trần Tín giờ ra dáng trưởng bối uy nghiêm, ngồi chỉnh tề trên ghế, hai mắt khép hờ, im lặng chờ. Tình hình là nữ nhi đã hiểu thuận với hắn, thì tám phần là có chuyện muốn nhờ. Khi còn bé nếu cô ra ngoài chơi phạm lỗi, đều sẽ tới vỗ mông ngựa hắn, nói ra cả đồng câu nịnh nọt chết người không đếm mạng.

Trần Từ Khôn vừa đảm đều đều, vừa nói: “Cha, cha làm quốc quân, thì con với mẫu thân phải xưng hô thế nào?”

Trần Tín trầm ngâm, rồi chần chờ hỏi lại: “Nên gọi là công chúa và quốc hậu?”

Từ Khôn gật đầu khen: “Cha anh minh, có điều, con nghĩ cha nên cho nữ nhi một phong hào, gọi cũng tiện hơn.”

“Phong hào.” Còn chưa làm quốc quân mà cô đã muốn phong hào rồi.

Trần Từ Khôn đã chuẩn bị sẵn: “Ngày mai cha hãy phong Bảo nhi là Tĩnh Bình công chúa, cũng cho phép nữ nhi lập phủ, ban cho một nghìn thị vệ, nếu có triều thần tâu lên muốn lập người kế vị, thì cha cứ thuận theo nước chảy, báo tên Bảo nhi lên, cho bọn họ tranh luận. Nếu như quần thần không đồng nhất ý kiến, thì cha cứ giao cho Nhị thúc quyết định, thúc ấy sẽ phải gắng sức đề cử Bảo nhi lên làm thái tử, sau đó cha chối từ lấy lệ rồi tiện đà đáp ứng...”

Trong mắt Trần Từ Khôn lóe lên tia sáng bất thường, vạch ra kế sách rõ ràng cho phụ thân.

“Hít...” Trần Tín khẽ hít vào một hơi, sao cô nhóc này lại nhiều ý định như vậy? Đồng thời hắn cũng hơi lưỡng lự, trong lòng hắn vẫn còn cảm giác mình là một sơn Đại vương, là một thủ lĩnh thổ phỉ, hắn nghĩ để nữ nhi kế thừa gia nghiệp cũng không sao cả. Nhưng nếu lập nước, thì Từ Khôn có thể thành thái tử thật sao? Những văn thần võ tướng này sẽ cam lòng phò tá một nữ tử sao? Chuyện này không giống với trước đây. Haizz... Gây dựng sự nghiệp đã khó, giữ vững sự nghiệp mai sau còn khó hơn, trong lòng hắn không muốn con gái cưng của mình phải vất vả như vậy.

Trần Tín là người mừng vui đều lộ hết ra mặt, hắn đang lo lắng, Trần Từ Khôn vừa nhìn đã biết. Mắt cô xoay chuyển, vừa định lên tiếng thì chợt thấy Văn Đan Khê bước tới chăm cho hai cha con một chén trà, rồi liếc nhìn Trần Tín, nói với giọng bình thản: “Nếu có người nhắc tới, thì chàng cứ tiện đà đáp ứng là được rồi. Nói lại thì cũng chỉ là thái tử thôi mà.”

“Ồ... vậy được rồi.” Trần Tín chần chờ một chút rồi vẫn đồng ý. Trần Từ Khôn thở dài một hơi mãn nguyện, động tác tay nhanh hơn thấy rõ.

Sáng hôm sau, Trần Tín cẩn rắng lên điện nghị sự với mọi người, mọi người quả nhiên nhao nhao tranh luận đề tài hôm qua, lần này Trần Tín đồng ý rất sáng khoái, mọi người cùng hoan hô: “Ngã vương vạn tuế, Trần quốc vạn tuế!”

Tiếp đó là một loại việc vặt cho đại điển kiến quốc, tự có một nhóm văn thần đi xử lý.

Bị giày vò cả một ngày, buổi tối sau khi về nhà, Trần Tín mệt rã rời nằm lên giường. Văn Đan Khê ngủ kê bên hắn, hai người như rất nhiều cặp vợ chồng già khác, ôm chầm nhau nói chuyện trời đất.

Trần Tín thở than: “Thật là mệt, nói câu nào cũng phải nghiền ngẫm, ngay cả đi cũng có người quản. Thật không biết tại sao Bảo nhi lại muốn làm cái chức thái tử đó nữa. Nhắc tới cũng lạ, mấy người khác đều không nói tới việc này, chỉ có Trương Nhượng Lý Giác là đề cập chuyện này lúc thượng triều, còn đề nghị muốn lập Bảo nhi làm thái tử.”

Văn Đan Khê nghiêm mặt nói: “Nữ nhi còn không phải là người kế thừa đại nghiệp của chàng sao.”

Trần Tín hừ lạnh một tiếng: “Nàng cho là ta ngốc thật à, ta đã làm ông nội người ta rồi, còn không thể thấy rõ toan tính trong lòng con sao.”

Văn Đan Khê để ý từ sau khi Tuyệt Tùng có con, câu cửa miệng của Trần Tín cũng đổi theo luôn.

Tiếp đó hần lại thở ra một hơi thật dài, chọc chọc thê tử, hỏi: “Này, nàng nói xem rốt cuộc con gái giống ai?”

Văn Đan Khê lập tức phủ nhận: “Nói tóm lại ai cũng nói nó không giống ta.”

“Nó chỉ có bề ngoài giống ta, còn đầu óc với tính tình thì tuyệt đối không giống.”

Cuối cùng hai người nhất trí cho rằng đứa con này là thiên phú dị bẩm, chẳng giống ai.

“Nhị Tín, sau khi chàng lên làm quốc quân, cần phải nhớ kỹ đừng phạm vào sai lầm của những vị vua khác nhé...” Văn Đan Khê chủ động tiến vào lòng hần, dịu giọng khuyên nhủ.

Trần Tín hừ mũi một tiếng: “Đã là phu thê bao nhiêu năm rồi, mà nàng cứ không tin ta. Ta chuẩn bị ngày mai tảo triều sẽ nói rõ với quân thần, không ai được nhắc tới chuyện nạp phi. Chuyện này nàng cứ yên tâm.”

Văn Đan Khê than thở bất đắc dĩ: “Chàng đó, thật ra ta chỉ muốn khuyên chàng làm một mình quân mà thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 110

Edit: Yunchan

Trong tháng nước Trần kiến quốc, Trần Tín dưới đề nghị của Trương Nhượng Lý Giác đã lập Trần Từ Khôn làm thái tử, phong hào Tĩnh Bình công chúa, cũng ban thưởng phù đệ công chúa. Sau khi Trần Từ Khôn đạt được mục đích, bèn bắt đầu đốc lòng chiêu hiền nạp sĩ, thành lập tổ chức của riêng mình.

Văn Đan Khê vẫn luôn quan sát con gái mình trong yên lặng kín đáo. Cô hiểu nếu Từ Khôn làm nữ thừa kế sẽ khó khăn hơn con trai gấp mấy lần, cô cũng chuẩn bị thật đầy đủ chu toàn, giao hết những thị vệ tâm phúc mà mình âm thầm bồi dưỡng cho nữ nhi.

Trần Từ Khôn nhìn tám trăm thị vệ trẻ tuổi mạnh mẽ trong viện, mà lòng cảm động không thôi: “Mẫu thân...”

Trần Từ Khôn dụi dụi mắt, cười nói: “Mẫu thân là người mẹ tốt nhất thiên hạ.”

Văn Đan Khê cười yêu thương: “Đủ rồi, đừng có dùng cái dáng của cha con lên người mẹ.”

Trần Từ Khôn dựa vào người mẫu thân, dẫu môi làm nũng, xỏ ra cả đồng lời hay ý đẹp. Người nào có định lực không cao tuyệt đối sẽ bị cô nói cho kỳ choáng.

Văn Đan Khê dạo bước với Trần Từ Khôn trong hoa viên, cô nghiêm mặt nói: “Tám trăm danh thị vệ này là dùng để bảo vệ con, nhưng văn thân võ tướng mưu sĩ các loại thì con phải tự đi chiêu nạp. Con là nữ nhi, người tình nguyện theo con khẳng định không nhiều lắm, con phải nhẫn nại đi tìm, ngày nào đó gặp được người thích hợp, mặc kệ là nam hay nữ, xuất thân ra sao, nhất định phải đối đãi chân thành, thái độ phải khiêm tốn, chiêu hiền đãi sĩ. Thường phạt phải phân minh, không thể tiếc rẻ quan tước tài vật. Đã dùng thì không nghi, đã nghi thì không dùng. Con còn nhớ hồi bé mẹ từng kể cho con nghe “Chuyện Tam Quốc phân tranh” chứ? Nghiền ngẫm kỹ càng những anh hùng trong đó đã thu phục lòng người ra sao. Mẹ tài trí có hạn, thứ có thể dạy con đều đã dạy hết, sau này phải dựa vào chính con.”

Trần Từ Khôn gật đầu nói: “Mẫu thân, con luôn nghiền ngẫm, con muốn làm một quân vương, ngoài mặt phải nhân đức như Lưu hoàng thúc, lấy tình phục người. Bên trong thì phải giả dối như Tào Mạnh Đức, còn phải như...”

Trần Từ Khôn nói ra lần lượt từng điểm một, đạo lý rõ ràng.

Văn Đan Khê nhìn vẻ thỏa thuê đắc chí của nữ nhi, trên mặt không khỏi hiện lên vẻ lo âu: “Từ Khôn à, thật ra mẫu thân không chỉ một lần thử thăm dò Chu Thông và Hàn sư gia, nhưng lần nào họ cũng đều giả câm giả điếc, cố tình chuyển đề tài, nói cho cùng không phải là họ ghét bỏ con là một nữ nhi sao? Mẹ biết con thông minh, thế nhưng tay không che được trời, bên cạnh không người tài thì tuyệt đối không thành.”

Sau khi Trần Từ Khôn nghe xong thì lại cười tự tin: “Chuyện này mẫu thân không cần phải lo lắng. Những phu tử cổ hủ còn chường mắt nữ nhi kia mà. Đừng nghe người nói vạ lời, thực sự trong lòng không kẻ sách. Họ nhiều lắm cũng chỉ là người tài trong Châu Quận, không có cũng chẳng đáng tiếc. Chẳng phải mẫu thân hay nghe, trong vòng ba bước ắt có cỏ thơm, trong vòng mười nhà ắt có trung tín sao? Nhân tài thật sự còn phải lặn tìm kiếm trong bách tính ở phố phường, những người xuất thân hàn vi, ngày nữ nhi bắt đầu dùng họ, họ nhất định sẽ cảm kích không gì bằng, trung thành phò tá. Huống hồ, thiên hạ này tới phân nửa nữ tử chẳng ai dùng tới, ta có thể tìm trong số họ.”

“Nữ nhân?” Văn Đan Khê bất giác lặp lại.

Trần Từ Khôn xúc động nói: “Thiên hạ đã có một người như Từ Khôn, thì nhất định cũng có nữ mưu sĩ, nữ tướng tài như Trương Lương Hàn Tín. Chỉ tiếc, thế nhân ngu muội, bóp chết hơn phân nửa nhân tài, biến người sống trở thành một loại cương thi. Họ đều là người do cha mẹ sinh thành nuôi dưỡng, lẽ nào nữ lưu không thể kiến công lập nghiệp, làm vẻ vang tông môn hay sao? Nhưng từ nhỏ chúng ta đã bị rót vào đầu hàng tá nước rửa chân bẩn thỉu, gì mà tam tông tứ đức, gì mà nữ tử vô tài mới là đức, gì mà “Nữ giới”, “Nữ tặc”, bọn người đáng chết ấy đã biến chúng ta thành những con rối gỗ. Họ cố vũ lũ con trai phải có chí hướng cao xa, chí tại bốn phương, lại nhốt chúng ta trong hậu viện chật hẹp, họ có thể dạy cho lũ con trai theo khả năng, nhưng nhất quyết không để xia tới những bé gái ham học có thiên phú, ai cũng như ai bắt chúng ta phải vùi đầu vào thêu thùa may vá. Có câu “*Xanh biếc thông bên suối, Lè tè mạ đình đôi, Mạ kia cao một tấc, Che thông trăm thước dài*”, “*Địa vị xui nên thế, Nào có phải một mai*.” (*) Đến cuối họ lại không biết xấu hổ nói nữ lưu chúng ta trời sinh không bằng nam tử, đây là lỗi của ai! Nếu chúng ta được đối đãi tôn trọng, được giáo dục tận tâm như nam tử, thì chúng ta có trở nên như thế không?”

(*) *Thi viên dịch (Vịnh Sử – Tả Tư)*

Văn Đan Khê nghe xong lời này thì trong lòng bỗng nổi sóng, cô phát hiện ý thức nữ quyền của con gái còn mạnh mẽ hơn mình rất nhiều. Sau khi cô tới thời đại này, chưa từng nghĩ tới chuyện phải thay đổi điều gì, những quy tắc thế tục chỉ cần không tổn hại tới lợi ích của mình là được, cô vô tâm cũng vô lực. Thế nhưng Từ Khôn rất khác, nó tinh táo mà lại nhạy cảm, quan trọng hơn là nó có dũng khí và quyết tâm thay đổi.

Cô nhớ kiếp trước từng thảo luận một tập truyện xuyên không với bạn, người bạn kia nói rất tinh táo: “Cậu tưởng người vượt thời gian thì hiểu biết hơn người khác à? Lẽ nào cô đại không có kỳ nữ à? Nhìn những nữ nhân tài trong lịch sử đi, ngay cả trong hoàn cảnh bị hạn chế đủ điều mà họ cũng tỏa hào quang được, còn tại mình dù ở trong thời đại khá là thoáng rồi nhưng vẫn xoàng xĩnh thế này đây, cậu thấy cậu hơn được họ à?”

“Mẫu thân...” Trần Từ Khôn nhìn mẫu thân khó hiểu, cho là cô không ủng hộ quan điểm của mình.

Văn Đan Khê sực lấy lại tinh thần, cười cười với vẻ mặt phức tạp, rồi đột nhiên cô sực nhớ ra gì đó, bèn nói với: “Phải rồi, Từ Khôn, sao con không chọn ra mấy người tâm phúc trong đám băng hữu thuở nhỏ đi. Như là Lộ Lộ, Nhất Nhất, Chu Uy, Hàn Tuyên, Triệu Phát Phát chẳng hạn. Chẳng phải hồi bé chúng đều được con thu phục sao?”

Triệu Từ Khôn nói như đã liệu trước: “Mẫu thân, con đã tìm hết rồi. Con cũng đã an bài xong cho họ cả rồi, Triệu Phát Phát tính tình khôn khéo lanh lợi, nên con phái cậu ấy làm quân sự bên ngoài, Hạ Thu tính tình cẩn thận tỉ mỉ, con để cho cô ấy làm quản gia của con. Về phần Nhất Nhất, võ công của muội ấy không tệ, tương lai hẳn sẽ dùng tới. Chu Uy có chút mưu tài, tuy Hàn Tuyên tham tài cũng khá thông minh, nhưng chưa đủ để đảm đương đại sự. Còn lại Lộ Lộ, hồi bé thì tốt vô cùng, nhưng bây giờ đã hoàn toàn thay đổi.”

Văn Đan Khê cười cười, Trần Từ Lộ được phụ mẫu và huynh trưởng giáo dục, không trở thành tiểu thực nữ mới là kỳ quái.

Trần Từ Khôn đang mãi nói, đột nhiên óc lóc sáng, nói ngay với mẫu thân: “Mẫu thân, mẹ còn nhớ Trịnh Hi đó không?”

“Trịnh Hi...” Văn Đan Khê chỉ cảm thấy cái tên này rất quen, nhưng chốc lát lại không nhớ ra ai.

“Chính là năm con bảy tuổi chui lỗ chó ra ngoài, sau đó đánh nhau một trận với cô ấy, kết quả cô ấy kéo người tới đánh lại con một trận, sau đó con về lại lôi bọn Nhất Nhất với Phát Phát đi đánh cho cô ấy một trận như từ, cuối cùng cha mẹ cô ấy phải tới xin tội với mẹ đó.”

“À à, mẹ nhớ ra rồi.” Đến đây Văn Đan Khê mới nhớ ra Trịnh Hi chính là con gái của Trịnh Mỹ Vân.

“Nhưng mà, chẳng phải về sau nhà họ dời tới Liêu Đông sao?”

Trần Từ Khôn gật đầu hài lòng: “Không biết bây giờ Trịnh Hi trở thành dạng gì, nếu cô ấy vẫn vô si như hồi bé thì tốt rồi.”

“Phụt.” Văn Đan Khê tức cười, cô không ngờ vẫn có người thích người vô si.

Hai mẹ con đang nói tới say sưa, thì thấy Hạ Thu bước tới báo: “Điện Hạ, có một nữ hài tử đã đoạt điện hạ rất lâu ở cổng phủ.”

Trần Từ Khôn cười nghịch ngợm với mẫu thân: “Mẹ, con đi coi thử, chắc là lệnh cầu hiền con phát ra có hiệu quả rồi.”

“Đi làm việc của con đi.”

Trần Từ Khôn bước nhanh đi. Vừa ra khỏi cổng lớn quốc phủ, từ đằng xa cô đã trông thấy một nữ tử thanh y đang đứng trầm tư trước phủ.

“Trịnh Hi —” Trần Từ Khôn reo lên mừng rỡ.

“Từ Khôn — à, công chúa điện hạ.” Trịnh Hi nghe thấy tiếng kêu thì vội quay người lại, bước lên khom lưng thi lễ.

Trần Từ Khôn vội vàng nâng cô dậy: “Được rồi được rồi, chúng ta là bạn cũ, đừng hành lễ làm gì. Nào, theo ta vào phủ.”

Trần Từ Khôn nắm ta cô trò chuyện vui vẻ: “Vừa rồi ta với mẫu thân còn nhắc tới ngươi, vậy mà giờ ngươi đã tới rồi. Đây rõ là duyên phận.”

Mắt Trịnh Hi tỏa sáng, vẻ mặt được sủng mà lo: “Quốc hậu và điện hạ vẫn còn nhớ tới dân nữ ư?”

Trần Từ Khôn cười nói: “Tất nhiên, phải rồi, mấy năm nay ngươi ở Liêu Đông thế nào?”

Trịnh Hi dừng một lát rồi bắt đầu nói thao thao bất tuyệt: “Nhà ta tới Liêu Đông quả không sai, ở đó đâu đâu cũng là đất hoang, sản vật phong phú, chỉ đợi khai hoang. Đặc biệt buôn bán rất tấp nập, nhà ta bắt đầu thu mua da thuộc cho người mang về Dịch Châu bán lại để kiếm lời, sau đó mẹ ta mở thêm một tiệm son phấn với y phục, có lúc còn mua bán với Thất tử. . . Tháng trước gia gia nhà ta qua đời, nhà chúng ta bèn mang linh cữu hồi hương. Ta đã muốn tới đây bái phỏng từ sớm, nhưng mà trong nhà việc vặt nhiều quá.”

Trần Từ Khôn nghiêm mặt lại: “Vương gia gia qua đời ta cũng không tới phúng viếng, thật là thất lễ.”

Trịnh Hi khoát khoát tay với vẻ sợ hãi: “Điện hạ, phúc phần này nhà ta không nhận nổi đâu.” Đoạn Trịnh Hi chuyển đề tài: “Lệnh cầu hiền của điện hạ cả ta và đệ đệ đều nhìn thấy, lời lẽ rất chân thành. Nếu ta là một nam tử, thì nhất định cũng tìm tới điện hạ để nương tựa.”

Trần Từ Khôn vỗ vỗ tay cô, đánh mặt nói: “Trên đó ta đã nói rất rõ ràng, bất kể là nam nữ già trẻ, bất kể quê quán xuất thân, sao ngươi lại không thể tới chứ?”

“Ta có thể thật chứ?” Trịnh Hi sáng ngời hai mắt, vội gặp người bái lạy.

“Hạ Thu, mang rượu với thức ăn lên.”

“Nào, chúng ta vừa uống vừa đàm đạo.”

Chẳng bao lâu, rượu và đồ ăn được dọn lên. Trần Từ Khôn châm cho Trịnh Hi một chén, tất nhiên Trịnh Hi nhận lấy vô cùng hào phóng, hai người đều có tư lượng cao, sau vài chén lót dạ, cả hai nói chuyện ngày một hợp hơn, phần câu nệ của Trịnh Hi lúc mới tới cũng bay biến.

Trần Từ Khôn thành thật nói ra phiền não của mình: “Nhân tài khó cầu, nếu ta không có phong hào thì mấy lão cô nhân cô hủ này căn bản không đặt ta trong lòng.”

Mắt Trịnh Hi xoay tít nói: “Chỉ cần điện hạ thành tâm cầu hiền, làm cây Ngô Đồng tốt, còn sợ không dụ được Loan Phượng sao? Chẳng qua, trước khi Loan Phượng tới, ta đề cử cho điện hạ hai con quạ nghèo được không?”

“Ha ha, được được, ngươi nói đi, ta tin tưởng ánh mắt của ngươi.”

“Xin Điện hạ đừng nói ta làm việc thiên tư, hai đệ đệ của ta là Vương Phúc Vương Khánh, tuy chúng không đại tài, nhưng vẫn có đôi chút thông minh. Chúng một lòng muốn làm một quan nhỏ, nhưng không có đầu óc và nghị lực để thi thố công danh.”

Trần Từ Khôn cố nhớ lại hai đệ đệ song sinh của Trịnh Hi, nhưng trong đầu ngoài cảnh hai tên đó chảy nước mũi với còi trường ra thì chẳng còn ấn tượng gì khác.

“Nào nào, cạn thêm chén nữa.”

“Được.”

“Điện hạ, ngày mai Trịnh Hi sẽ dẫn hai đệ đệ tới, điện hạ cứ khảo sát thử xem có thể dùng được hay không.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111

Edit: Yunchan

Hai ngày sau, Từ Khôn bẩm rõ chuyện Trịnh Hi với mẫu thân, cũng nhân tiện mang tới đặc sản mà Trịnh Hi đem từ Liêu Đông về. Văn Đan Khê dặn Xuân Phương tặng cho Vương gia ít quà đáp lễ. Đồng thời chuyển lời với Trịnh Mỹ Vân khi nào rảnh hãy vào phủ nói chuyện.

Hôm sau mới vừa ăn điểm tâm xong, hạ nhân báo lại có vị Trịnh phu nhân muốn gặp cô. Văn Đan Khê vui vẻ xuất môn đích thân đi nghênh tiếp. Hai người ngắm nhau một phen, cảm khái một hồi, rồi ôn chuyện tới giờ Ngọ.

Buổi chiều, Văn Đan Khê và Trần Tín tán gẫu việc nhà thì nhân tiện nhắc tới chuyện này, cũng nói nhà Trịnh Mỹ Vân phát tài và cả chuyện con gái, Trần Tín nghe xong thì thổn thức cảm khái: “Không ngờ lão nhân Vương gia đã mất rồi, haizz. . .”

Văn Đan Khê biết hẳn lại nhớ tới mẫu thân mình. Sau chuyện kia Đỗ thị bị giam trong quân doanh thành Bắc. Sau đó, Trần lão gia quay về đường lão, hơn nữa nhờ Tàn Nguyên khuyên can, Trần Tín mới đón bà về biệt viện trong thành, nhưng bên ngoài lại xưng là dì, cũng phái rất nhiều người hầu chăm sóc. Cách một khoảng thời gian cũng tới thăm một lát theo lệ, có lúc hẳn cũng sẽ dẫn theo Từ Khôn tới. Chẳng qua, Từ Khôn lại cực không thích người tổ mẫu này, và dường như Đỗ thị cũng không thích đứa cháu gái như con trai này, hai người đều không ưa nhau. Vì thế, Từ Khôn đã bị Trần Quý Hùng quở mắng một trận.

Trần Quý Hùng luôn cảm thấy Đỗ thị trở thành đáng về này, chủ yếu là do quá khứ long đong năm xưa, cho nên mới có chút thông cảm với bà. Đôi khi còn khuyên Trần Tín và Từ Khôn phải hết sức giữ hiếu. Thế nhưng về sau lại phát sinh một việc, khiến Trần Quý Hùng tức chết.

Tính Trần Quý Hùng xưa nay luôn trọng nghĩa và thương hại kẻ yếu, ông cảm thấy mình với Đỗ thị một bên là nghĩa phụ còn một bên là thân mẫu, hơn nữa tuổi tác cả hai đều đã cao, cho nên không chú ý tới chuyện nam nữ cảm kị, thỉnh thoảng cũng qua lại. Nhưng sau đó, vì Đỗ thị không thể tiếp xúc với người bên ngoài, lại thấy Trần Quý Hùng tuy tuổi đã cao, nhưng tính tình lại rất có khí phách trượng phu, vượt xa các nam nhân bà từng gặp về mọi mặt. Thế cho nên, trái tim già nua trông trái của Đỗ thị lại nhộn nhạo một lần nữa. Bà hết may áo lại tặng giày, còn thỉnh thoảng dọ lời. Sao Trần Quý Hùng không nhìn ra tâm tư của bà kia chứ, thế là ông tức giận lập tức chấm dứt qua lại. Cứ như thế, đồng minh cuối cùng của Đỗ thị cũng bị chính tay bà chôn vùi.

Sau khi Trần Tín biết chuyện cũng tức tối nghĩ rằng nghiêng lợi. Từ đó trở đi, số lần hần thăm hỏi Đỗ thị cũng ít đi. Mọi người cũng dần dần quên đi Đỗ thị. Lúc này hần nghe Văn Đan Khê nhắc tới nhà Trịnh Mỹ Vân, thì mới sực nhớ tới ít chuyện cũ trước đây.

Văn Đan Khê nắm lấy tay hần trong chần, an ủi bằng sự im lặng. Trần Tín cười thông suốt: “Nhiều năm như vậy, ta đã không sao lâu rồi. Chi tiếc cho nghĩa phụ, lần đó ông rất tức giận.”

Văn Đan Khê hỏi: “Phải rồi, nghĩa mẫu qua đời bao nhiêu năm nay, sao nghĩa phụ chưa từng muốn tái giá vậy? Ta nghe nói lúc ở Tần Châu có khá nhiều người muốn làm mai cho ông mà.”

Trần Tín than thở: “Năm xưa nghĩa phụ từng thề độc trước khi nghĩa mẫu ra đi, rằng suốt đời này tuyệt đối không tái giá. Bình sinh ông trọng nhất tín nghĩa, nói được thì làm được, há có thể nuốt lời hứa!”

Văn Đan Khê khen với giọng kính phục: “Nghĩa phụ thật là trượng phu vĩ đại đời trời đập đất, thế gian hiếm có.”

Trần Tín phụ họa một tiếng, rồi nhìn cô mấy lần, thấy cô hoàn toàn không phát hiện, ghen một hồi, cuối cùng hết nhịn nổi bèn thốt ra lời: “Sau này nếu nàng là người đi trước, thì ta cũng không sống một mình. Ta tuyệt đối không kém ông.”

Văn Đan Khê ngệt ra một giây, sau đó bật cười, lấy tay chọc ngực hần quát khê: “Đừng nói nhảm, nếu ta đi trước, chàng nhất định phải sống thật tốt.”

Trần Tín lăm bằm mấy câu mơ hồ, rồi đưa tay sờ loạn lên bàn tay đang đặt trên ngực mình, Văn Đan Khê bị hần trêu tới nỗi hơi thở dần hỗn loạn. Đột nhiên, Trần Tín trở người ngồi dậy kêu lên: “Phải rồi nương tử, ta viết xong “Dưỡng hồ ký” rồi. Nàng có muốn đọc thử không?”

Văn Đan Khê cắt hứng, đành phải nói: “Ừ, cảm tới đọc một cái xem.”

Trần Tín đeo theo cái mặt đắc ý, đưa tay giật ngăn kéo đầu tủ ra, rồi lôi một quyển sách được đóng thành tập chỉnh tề. Hần mở ra trang đầu tiên như đang dâng vật quý: “Nương tử, nàng không thấy chữ của ta đẹp hơn rất nhiều sao?”

“Ừ, đúng vậy.”

Văn Đan Khê mỉm cười bắt đầu đọc, quyển sách này được viết theo kiểu nhật ký hiện đại. Dòng đầu tiên viết rõ ngày tháng năm sinh và tuổi chính xác của Từ Khôn, còn ghi chú rõ cân nặng của cô bé nữa.

Ví như trang đầu tiên:

Lúc tiểu Hồ còn ở trong bụng mẹ, Nhị thúc đã đưa tới rất nhiều văn tập kinh điển, nương tử bảo ta dán vào bụng đọc, nói là: Dưỡng thai. Hồ nữ bắt đầu học hành chăm chỉ trong bụng mẹ, có thể không thông minh sao?

Phụ chú: Ta nhân lúc nương tử ngủ, đọc lại kiệt tác của mình. Hiệu quả cực tốt.

Đọc tới đây, Văn Đan Khê bỗng dừng nhú mày, thảo nào sau này Bảo nhi nói năng trôi chảy thế, hóa ra là bị cái tên đàn thối này đầu đọc.

Cô đọc tiếp, bên trong có một trang viết thế này:

Mùa xuân năm Kiến Nguyên thứ mười ba, ngày năm tháng tư, Hồ được bốn tuổi, Hồ lớn cỡ sáu bàn tay, nặng ba mươi cân.

Lão Hồ (Ý chỉ bản thân Trần Tín) luyện binh về, gặp tiểu Hồ trong vườn hoa ngoài phủ, tiểu Hồ người đầy bùn.

Lão Hồ hỏi: “Vì sao Bảo nhi như vậy?”

Tiểu Hồ đáp: “Bảo nhi ở đây chờ cha.”

Lão Hồ lại hỏi: “Chờ cha sao lại để mình bẩn?”

Tiểu Hồ lại đáp: “Bảo nhi vừa chờ cha, vừa nhân tiện nghịch bùn. Vì để cha vui, còn cố ý nặn thật nhiều người bùn nhỏ.”

Lão Hồ cảm động hết sức, bế hiếu nữ tiểu Hồ đi khoe mọi người. Mọi người đều che mặt mà cười.

Mùa thu năm Kiến Nguyên thứ mười bốn, mừng mười tháng chín, Hồ năm tuổi, cao bằng sáu bàn tay rưỡi, nặng bốn mươi cân.

Buổi chiều, tiểu Hồ nghe chuyện xưa xong, nhưng không chịu ngủ, đòi hồ mẹ làm bánh ăn.

Hồ mẹ nói: “Bánh ngủ hết rồi. Ngày mai ăn tiếp.”

Tiểu Hồ lần qua lần lại không nghe theo: “Mẫu thân gạt người. Nhà bánh nhất định không ngủ, bánh cha nhất định đang đi vòng vòng trong phòng, bánh mẹ đang ở trên giường kể chuyện xưa cho bánh con nghe.”

Hồ mẫu lại nói: “Đêm nay bánh cha với bánh mẹ cãi nhau, cho nên họ ngủ sớm.”

Tiểu Hồ tiếp tục lần lộn, rồi liếc liếc: “Hừ hừ, hai người coi con là con nít bốn tuổi sao? Toàn nói gạt con!”

Lão Hồ hết cách, đành phải đích thân xuất mã, thanh ca một bài, thôi miên tiểu Hồ.

Sơ kết: Việc này lần nữa chứng minh lão Hồ văn võ song toàn, giỏi ca giỏi múa. Trên xoa vợ, dưới dỗ con.

Văn Đan Khê đọc tiếp một trang nữa, có một số việc cô đã quên bằng mắt, hôm nay lại sức nhớ lại. Cô cảm khái khôn xiết: “Thật là thời gian như thoi đưa, chỉ chớp mắt mà nữ nhi đã lớn như vậy rồi.”

Trần Tín tiếp lời: “Đúng vậy, thời gian trôi qua thật nhanh. Chúng ta cũng già hết rồi, trên chiến trường cũng không thể đánh đấm như trước, trên giường thì như con cóc, đập hơn mười cái là gục.”

Văn Đan Khê nhất thời câm nín.~ **HẾT** ~

Câu chuyện về Đan Khê và Trần Tín xin khép lại ở đây, còn hành trình của cô bé Trần Tử Khôn thì sẽ tiếp diễn trong một câu chuyện khác.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Y Về Thời Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.